JOHN LE CARRÉ

UN SPION DESĂVÂRȘIT

„Fără îndoială, o capodoperă... o lucrare de ficțiune ce atinge perfecțiunea."
SUNDAY TIMES

John le Carré

UN SPION DESĂVÂRŞIT

De același autor

Chemare din tărâmul morții
O crimă la case mari
Războiul în oglindă
Un orășel în Germania
Amantul naiv și sentimental
Cârtița
Premiantul
Oamenii lui Smiley
Micuța toboșăreasă
Spionul care a ieșit din joc
Casa Rusia
Tainicul pelerin
Managerul nopții
Jocul
Omul nostru din Panama
Single & Single
Grădinarul constant
Prietenie absolută
Cântecul misiunii
Cel mai vânat om din lume
Genul nostru de trădător
Un adevăr delicat
Tunelul cu porumbei

JOHN LE CARRÉ

UN SPION DESĂVÂRŞIT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LE CARRÉ, JOHN
Un spion desăvârşit / John Le Carré; trad.: Sanda Apostolescu, Vlăstar Apostolescu. Bucureşti: RAO Distribuţie, 2017
ISBN 978-606-8516-81-3

I. Apostolescu, Sanda (trad.)
II. Apostolescu, Vlăstar (trad.)

821.111

Editura RAO
Str. Bârgăului nr. 9-11, Bucureşti, România
www.rabooks.com
www.rao.ro

JOHN LE CARRÉ
A Perfect Spy

Traducere din limba engleză
SANDA APOSTOLESCU
VLĂSTAR APOSTOLESCU

2017

ISBN 978-606-8516-81-3

Pentru R,
care m-a întovărăşit în călătorie,
mi-a împrumutat câinele şi mi-a dăruit
câteva frânturi din viaţa lui.

Autorul îşi exprimă recunoştinţa faţă de Al Alvarez, care a citit de două ori manuscrisul în timpul pregătirii lui şi i-a dat câteva sfaturi înţelepte; Susan Dawson, Philip Durban şi Moritz Macazek, care l-au ajutat în cercetările de specialitate; Peter Braestrup şi echipa sa de la *Wilson Quarterly* din Washington; şi David şi J.B.Greenway, care i-au furnizat datele despre peisajul american.

Un bărbat care are două femei
își pierde sufletul.
Un bărbat care are două case
își pierde capul.

Proverb

CAPITOLUL 1

În primele ore ale unei dimineţi vântoase de octombrie, într-un oraş de pe coasta de sud a comitatului Devon ce părea părăsit de locuitorii lui, Magnus Pym coborî din taxiul vechi, de ţară, şi, după ce-i plăti şoferului şi aşteptă ca acesta să plece, traversă vitejeşte piaţa bisericii. Se îndreptă spre un şir de pensiuni în stil victorian prost luminate, purtând nume ca Bel-a-Vista, Comandorul şi Evrika. Era un tip solid, dar bine făcut, degajând un fel de autoritate. Păşea vioi, cu corpul uşor aplecat înainte, în cea mai bună tradiţie a administraţiei anglo-saxone. Era poziţia în care, pe loc sau în mişcare, englezii ridicaseră drapeluri deasupra coloniilor îndepărtate, descoperiseră izvoarele unor fluvii mari, stătuseră pe punţile unor corăbii ce se scufundau. În ultimele şaisprezece ore călătorise cu diferite mijloace de transport, dar nu purta nici pardesiu şi nici pălărie. Ducea într-o mână o servietă neagră burduşită, genul oficial de servietă, şi în mâna cealaltă o sacoşă verde de la Harrods. Vântul puternic dinspre mare îi şfichiuia costumul de oraş, ploaia sărată îi înţepa ochii, balonaşe de spumă se rostogoleau în calea lui. Pym nu le luă în seamă. Ajungând la veranda unei case unde era pus un anunţ pe care scria „Nu sunt camere libere“, sună şi aşteptă, mai întâi să se aprindă lumina de afară, apoi să fie desprinse lanţurile dinăuntru. Cât aşteptă, ceasul unei biserici începu să bată de cinci. Ca şi cum ar fi răspuns chemării lui, Pym se întoarse pe călcâie şi privi piaţa din spatele lui. Turla lipsită de graţie a bisericii baptiste, profilată pe norii ce goneau pe cer. Zbaterea arbuştilor de araucaria,

mândria grădinii publice. Chioşcul orchestrei, acum pustiu. Staţia de autobuz. Petele întunecate ale străzilor lăturalnice. Intrările în case, una câte una.

– A, domnule Canterbury, dumneata erai, obiectă tăios o voce de femeie bătrână, în timp ce uşa se deschidea în spatele lui. Eşti ceva de groază. Se vede că iar ai luat trenul de noapte. De ce n-ai dat un telefon?

– Bună dimineaţa, domnişoară Dubber, spuse Pym. Ce mai faceţi?

– Lasă ce fac eu, domnule Canterbury. Intră imediat. O să răceşti de moarte.

Părea însă că piaţa urâtă, măturată de vânt, îl vrăjise pe Pym.

– Credeam că Sea View e de vânzare, domnişoară D, remarcă el, în timp ce ea încerca să-l tragă în casă. Mi-aţi spus că domnul Cook s-a mutat după moartea soţiei. Ziceaţi că nu mai vrea să pună piciorul înăuntru.

– Bineînţeles că nu mai vrea. A făcut alergie. Intră imediat, domnule Canterbury, şi şterge-te pe picioare până pun de ceai.

– Atunci de ce-i lumină la fereastra de la dormitorul de sus? întrebă Pym, în timp ce-o lăsa să-l tragă după ea în sus pe scări.

Ca mulţi alţi tirani, domnişoara Dubber era măruntă. Mai era şi bătrână, pudrată şi cocârjată, iar spinarea încovoiată îi mototolea capotul şi făcea ca totul în jurul ei să pară uşor strâmb.

– Domnul Cook a închiriat etajul de sus. L-a luat Celia Venn, ca să picteze. Aşa eşti dumneata.

Trase un zăvor.

– Dispari trei luni, te întorci în miez de noapte şi te întrebi ce-i cu lumina de la fereastra cuiva.

Mai trase unul.

– N-ai să te schimbi niciodată, domnule Canterbury. Nu ştiu de ce mă mai ostenesc cu dumneata.

– Cine Dumnezeu e Celia Venn?

– Fata doctorului Venn, prostuţule. Vrea să vadă marea şi s-o picteze.

Vocea i se schimbă brusc.

– Vai, domnule Canterbury, ce mai e şi asta? Scoate-o imediat.

Odată ce ultimul zăvor fusese tras, domnişoara Dubber se îndreptase cât putu mai bine şi se pregătise pentru o îmbrăţişare şovăielnică. Dar, în locul obişnuitei căutături supărate în care nu credea nimeni, faţa ei mică şi zbârcită se strâmbase de frică.

– Ce cravată neagră îngrozitoare, domnule Canterbury. Nu vreau să-mi intre moartea în casă, nu vreau să mi-o aduci aici. Pentru cine o porţi?

Pym era un bărbat chipeş, cu o figură cam de băieţandru, dar distinsă. Abia trecut de cincizeci de ani, părea în floarea vârstei, plin de zel şi de amabilitate într-un loc unde zelul şi amabilitatea lipseau cu desăvârşire. Dar, după domnişoara Dubber, ce avea el mai frumos era zâmbetul lui fermecător, din care se revărsau căldură şi sinceritate şi care o făcea să se simtă atât de bine.

– Pentru un vechi coleg de la Whitehall, domnişoară D. Nu e cazul să vă necăjiţi. Nu era cineva apropiat.

– La vârsta mea toţi par apropiaţi, domnule Canterbury. Cum îl chema?

– Abia dacă-l cunoşteam, spuse Pym, deznodându-şi cravata şi strecurând-o în buzunar. Şi evident că n-am să vă spun numele, ca să vă apucaţi să-l căutaţi la rubrica de decese.

Zicând acestea, privirea i se opri pe registrul clienţilor, deschis pe masa din hol sub lumina de veghe portocalie, pe care i-o instalase chiar el la ultima lui vizită.

– Vreun client ocazional, domnişoară D? întrebă el în timp ce parcurgea rapid lista. Vreo pereche fugită de acasă, vreo prinţesă misterioasă? Ce s-a întâmplat cu cei doi homosexuali care-au fost aici de Paşti?

– Nu erau deloc homosexuali, îl corectă domnişoara Dubber cu severitate, şontâcăind spre bucătărie. Au stat în camere separate şi şi-au petrecut serile uitându-se la meciurile de fotbal de la televizor. Ce ziceai, domnule Canterbury?

Pym nu zisese nimic. Uneori, accesele lui de comunicativitate erau ca nişte convorbiri telefonice întrerupte de o cenzură

interioară înainte de a fi duse până la capăt. Întoarse o pagină, apoi alta.

– Nu cred c-am să mai primesc clienţi ocazionali, se auzi vocea domnişoarei Dubber prin uşa deschisă de la bucătărie, în timp ce aprindea gazele. Câteodată, când aud soneria, rămân locului cu Toby şi-i spun: „Deschide tu, Toby.“ Bineînţeles că nu deschide. O pisică tărcată nu poate să deschidă uşa. Aşa că nu ne mişcăm. Stăm şi aşteptăm până auzim paşii îndepărtându-se.

Îi aruncă o privire poznaşă.

– Nu crezi, Toby, că domnul Canterbury al nostru e îndrăgostit? îşi întrebă ea pisica, având o anumită cochetărie în glas. Străluceşte tot în dimineaţa asta. Sclipeşte. Pare, nici mai mult nici mai puţin, doar cu zece ani mai tânăr domnul Canterbury al nostru.

Cum pisica nu-i dădu un răspuns care s-o ajute în vreun fel, i se adresă canarului.

– Nu că ne-ar spune, ce zici, Dickie? Noi am fi ultimii care am afla.

– John şi Sylvia ilizibil din Wimbledon, citi Pym, cufundat în continuare în registrul clienţilor.

– John instalează calculatoare, Sylvia le programează şi pleacă mâine, îi răspunse ea ursuză.

Căci domnişoara Dubber nu putea suferi să admită că, în lumea ei, mai exista şi altcineva în afara iubitului domn Canterbury.

– Ce poznă ai mai făcut de data asta? exclamă ea mânioasă. Nu-l vreau. Ia-l înapoi.

Dar domnişoara Dubber nu era mânioasă, îl voia, iar Pym nu va trebui să-l ia înapoi: era vorba despre un şal gros de caşmir, alb cu auriu, încă în cutia lui de la Harrods şi ambalat în hârtia originală de mătase tot de la Harrods, pe care ea părea s-o aprecieze parcă mai mult decât conţinutul. Căci, după ce scoase şalul, primul lucru pe care-l făcu fu să netezească hârtia şi s-o împăturească de-a lungul îndoiturilor, înainte de a o pune la loc în cutie, după care aşeză cutia pe raftul din dulap pe care-şi ţinea cele mai de preţ comori. Abia după aceea îl lăsă să-i înfăşoare

şalul în jurul umerilor şi s-o îmbrăţişeze, cu şal cu tot, în timp ce-l certa pentru cât era de risipitor.

Pym bău ceai de dragul domnişoarei Dubber, o linişti, mâncă o felie de chec făcut de ea şi-l lăudă până-n ceruri, deşi ea pretindea că-l arsese. Îi promise c-o să-i repare dopul de la chiuvetă, o să-i desfunde ţeava de canal şi o să se uite şi la rezervorul de la etajul întâi, dacă tot era acolo. Pym era iute şi teribil de atent, iar strălucirea pe care corect o remarcase nu-l părăsea. Îl luă pe Toby în braţe şi-l mângâie, lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată şi care nu-l determină pe Toby să dea vreun semn de plăcere. Ascultă ultimele noutăţi despre Al, foarte bătrâna mătuşă a domnişoarei Dubber, deşi de obicei era de-ajuns să pomenească numele mătuşii Al ca Pym să se ducă iute la culcare. O întrebă, aşa cum făcea întotdeauna, despre ce se mai întâmplase pe acolo de la ultima lui vizită şi ascultă, cu un aer aprobator, lista de plângeri a domnişoarei Dubber. Şi adesea, în timp ce dădea aprobator din cap la răspunsurile ei, zâmbea fără vreun motiv anume sau i se făcea somn şi căsca în dosul palmei. Până când puse brusc ceaşca de ceai pe masă şi se ridică, de parcă ar fi trebuit să mai prindă un tren.

– Dacă n-aveţi nimic împotrivă, domnişoară D, de data asta am să stau ceva mai mult. Am o groază de scris.

– Aşa zici întotdeauna. Ultima dată spuneai că nu mai pleci de aici. Pe urmă nu ştiu ce te apucă şi o ştergi pe nepusă masă.

– Poate două săptămâni. Mi-am luat concediu, ca să pot lucra în linişte.

Domnişoara Dubber se prefăcu înspăimântată.

– Şi ce-o să se întâmple cu ţara? Cum putem, Toby şi cu mine, să fim în siguranţă fără domnul Canterbury la cârmă?

– Care sunt deci planurile domnişoarei D? întrebă Pym cuceritor, întinzând mâna după servieta care, după efortul pe care trebui să-l facă pentru ca s-o ridice, era grea ca plumbul.

– Planuri? repetă domnişoara Dubber, cu un zâmbet aproape frumos în uimirea ei. La vârsta mea nu-mi mai fac planuri, domnule Canterbury. Îl las pe Dumnezeu să le facă. Se pricepe

mai bine decât mine, nu-i aşa, Toby? E mai bine să ai încredere în el.

– Cum rămâne cu croaziera despre care tot pomeneaţi? E timpul să vă oferiţi o bucurie, domnişoară D.

– Nu vorbi prostii. Asta era cu ani în urmă. Nu mai am chef.

– Tot mai sunt de acord să v-o plătesc.

– Ştiu şi-ţi mulţumesc.

– Dacă vreţi, dau eu telefon. Ne ducem împreună la agenţia de voiaj. Apropo, am şi găsit ceva pentru dumneavoastră. Nava *Orient Explorer* pleacă din Southampton exact peste o săptămână. Cineva şi-a anulat plecarea. M-am interesat.

– Nu cumva încerci să scapi de mine, domnule Canterbury?

Pym râse.

– Nici Dumnezeu nu m-ar putea ajuta să vă urnesc de-aici, domnişoară D, spuse el.

Din hol, domnişoara Dubber îl urmări cu privirea cum urcă scările înguste, admirându-i mersul suplu, în ciuda servietei grele. Se duce la o conferinţă la nivel înalt. Una importantă. Îi ascultă zgomotul uşor al paşilor pe culoar, spre camera numărul opt, cu vedere spre piaţă, camera pentru care avusese cel mai mult timp un chiriaş în lunga ei viaţă. Doliul nu-l afectase, decise ea uşurată, auzindu-l cum descuie uşa şi cum o închide uşurel în urma lui. Un vechi coleg de la minister, nu cineva apropiat. Îşi dorea ca nimic să nu-l tulbure. Trebuia să rămână acelaşi gentleman desăvârşit, care apăruse în pragul uşii ei cu ani în urmă, căutând ceea ce el numea un sanctuar fără telefon, chiar dacă exista în bucătărie unul care funcţiona perfect. Şi de atunci îi plătise întotdeauna pe şase luni înainte, cu bani gheaţă, fără să-i ceară chitanţă. Şi pusese să se construiască pentru ea, într-o singură după-amiază, zidul cel mic de piatră de lângă aleea din grădină, ca să-i facă o surpriză de ziua ei de naştere; pur şi simplu îi terorizase pe zidar şi pe ajutorul lui. Pusese cu mâna lui ţiglele la loc pe acoperiş, după furtuna din martie. Îi trimisese flori, fructe, bomboane de ciocolată şi suvenire din locuri străine exotice, fără să-i explice cu-adevărat ce căutase acolo. Şi o ajutase să

pregătească micul dejun, când avea prea mulţi clienţi ocazionali, şi o ascultase povestindu-i despre nepotul ei care născocea tot felul de scheme cum să facă bani şi nu reuşea niciodată nimic; ultima era să deschidă o sală de jocuri la Exeter, numai că mai întâi avea nevoie de capital. Nu primea corespondenţă sau vizitatori şi nu cânta la nici un instrument, asculta doar radioul în limbi străine şi nu folosea telefonul decât pentru comenzi la negustorii locali. Nu-i spusese niciodată nimic despre el, numai că locuia la Londra, lucra la Whitehall, călătorea mult şi se numea Canterbury, ca oraşul. Copii, neveste, rude, iubite – nici un suflet pe lumea asta despre care să afirme că era al lui, cu excepţia neasemuitei sale domnişoare D.

– Ce puţin ştim, s-ar putea ca până acum să fi fost şi înnobilat, îi spuse ea cu voce tare lui Toby, ducând şalul la nas şi aspirând mirosul de lână. Ar putea fi prim-ministru şi n-am afla decât de la televizor.

Peste zgomotul vântului, domnişoara Dubber auzi, foarte slab, o voce cântând. O voce de bărbat, falsă, dar plăcută. La început i se păru că era *Greensleeves* şi că venea dinspre grădină, apoi că era *Jerusalem* şi că se auzea din piaţă; pornise deja spre geam, gata să facă gălăgie. Abia atunci îşi dădu seama că era domnul Canterbury, de sus, şi asta o uimi atât de tare, încât atunci când deschise uşa ca să-l ocărască, se opri să asculte. Cântecul încetă de la sine. Domnişoara Dubber zâmbi. Acum mă ascultă *el* pe *mine*. Ăsta e domnul Canterbury al meu.

La Viena, cu trei ore mai devreme, Mary Pym, soţia lui Magnus, stătea la fereastra din dormitorul ei şi privea la o lume care, în contrast cu cea aleasă de soţul ei, era un adevărat miracol de seninătate. Nu trăsese perdelele şi nici nu aprinsese lumina. Era îmbrăcată ca pentru oaspeţi, cum ar fi spus mama ei, şi stătea la fereastră de o oră, în puloverul şi jacheta albastră, aşteptând maşina, aşteptând soneria, aşteptând să audă cum soţul ei învârte uşor cheia în broască. În mintea ei se desfăşura o întrecere inechitabilă între Magnus şi Jack Brotherhood; care dintre

ei va sosi mai devreme? O zăpadă timpurie de toamnă acoperea vârful dealului, luna plină plutea deasupra ei, umplând camera de dungi negre şi albe. În vilele elegante de pe stradă, ultimele focuri în aer liber ale petrecerilor diplomaţilor se stingeau unul câte unul. Doamna ministru Meierhof dăduse o petrecere cu ocazia convorbirilor pentru reducerea armamentelor, cu o orchestră compusă din patru persoane. Mary ar fi trebuit să se ducă şi ea. Familia van Leyman organizase un bufet pentru vechile cadre de la Praga, ambele sexe erau bine-venite, fără probleme de protocol. Ar fi trebuit să meargă, amândoi ar fi trebuit să meargă şi apoi să-i fi adus aici pe întârziaţi ca să bea un ultim whisky cu sifon, o votcă în cazul lui Magnus. Să dea drumul la picup şi să danseze până acum sau chiar mai târziu – cei doi Pym, diplomaţi la modă, atât de populari – ca la celebrele petreceri pe care le organizau la Washington, când Magnus era director adjunct al Centralei şi totul mergea strună. Mary ar fi făcut ouă cu şuncă, în timp ce Magnus ar fi glumit, ar fi scos informaţii de la ceilalţi şi şi-ar fi făcut noi prieteni, lucru la care se pricepea de minune. La Viena era momentul cel mai bun pentru aşa ceva, căci oamenii care-şi ţinuseră gura tot anul vorbeau emoţionaţi despre Crăciun şi despre operă şi azvârleau cu indiscreţiile ca şi cum ar fi fost haine vechi.

Dar toate astea se petrecuseră cu o mie de ani în urmă. Toate astea existaseră până miercurea trecută. Singurul lucru care conta acum era ca Magnus să urce strada în maşina Metro pe care o lăsase la aeroport şi să ajungă la uşa de la intrare înaintea lui Jack Brotherhood.

Sună telefonul. Cel de lângă pat, din apropierea lui. „Nu fugi, tâmpito, o să cazi. Nici prea încet, să nu închidă. Dragă Magnus, Dumnezeule, fă să fii tu, ai avut o rătăcire şi acum ţi-e mai bine, n-o să te întreb niciodată ce s-a întâmplat, n-o să mă mai îndoiesc niciodată de tine.“ Ridică receptorul şi, pentru un motiv pe care nu-l putu înţelege, se lăsă să cadă pe plapumă, fleoşc, apucând cu mâna liberă carneţelul şi creionul, în caz c-ar fi trebuit să-şi noteze vreun număr de telefon, adrese, ore, instrucţiuni. Nu

zise „Magnus?“, pentru că asta ar fi arătat că era îngrijorată din cauza lui. Nu zise „Bună“, pentru că nu avea încredere în vocea ei, care putea să pară prea emoţionată. Rosti numărul de telefon în germană, astfel ca Magnus să-şi dea seama că răspunsese ea, să audă că era bine şi că nu era supărată pe el, că nu-i rămânea decât să se întoarcă. Fără scandal, fără probleme, sunt aici şi te aştept ca întotdeauna.

– Eu sunt, spuse o voce de bărbat.

Dar nu era el. Era Jack Brotherhood.

– Presupun că n-ai nici o veste despre pachetul ăla? întrebă Brotherhood în acea engleză bogată şi plină de ea, specifică militarilor.

– Nici o veste de la nimeni. Unde eşti?

– Ajung într-o jumătate de oră, mai devreme dacă pot. Mă aştepţi?

„Focul, îşi zise ea brusc. Doamne, focul.“ Alergă jos pe scări, nemaifiind în stare să facă deosebirea între micile şi marile dezastre. Îi dăduse liber femeii de serviciu peste noapte şi uitase să aţâţe focul din salon. Se stinsese cu siguranţă. Dar nu. Ardea vesel şi nu era nevoie decât de încă o buturugă ca să facă orele din zori să pară mai puţin funebre. O puse pe foc, apoi făcu ocolul camerei, aranjând lucrurile – florile, scrumierele, tava cu whisky pentru Jack – făcând ca totul să fie perfect pe dinafară, pentru că nimic înăuntrul ei nu era perfect. Îşi aprinse o ţigară şi pufăi în rotocoale furioase fumul pe care nu-l trăgea în piept. Îşi turnă apoi un pahar mare de whisky, căci exact pentru asta coborâse de fapt. „La urma urmelor, dac-am fi dansat încă, până acum aş fi băut mai multe pahare.“

Ca şi în cazul lui Pym, era imposibil să nu-ţi dai seama că Mary era englezoaică. Blondă, cu maxilare puternice, cu o figură deschisă. Singurul ei manierism, moştenit de la maică-sa, era poza uşor comică pe care o lua când se adresa lumii în general şi străinilor în special. Viaţa lui Mary fusese o înşiruire de morţi glorioase. Bunicul ei murise la Passchendaele, fratele, Sam, mai de curând, la Belfast, iar timp de o lună sau chiar mai mult Mary

crezuse că bomba care aruncase în aer Jeepul lui Sam îi ucisese şi ei sufletul; numai că tatăl lor, nu Mary, fu cel care muri de inimă rea. Toţi bărbaţii din viaţa ei fuseseră soldaţi. Laolaltă îi lăsaseră o moştenire frumuşică, un suflet de patriot fervent şi un mic conac în Dorset. Mary era pe cât de inteligentă pe atât de ambiţioasă, putea visa, se putea bucura cu voluptate şi putea jindui la câte ceva. Numai că regulile după care se conducea viaţa ei fuseseră stabilite înainte ca ea să apară pe lume şi fiecare moarte nu făcuse decât să le întărească: în familia lui Mary bărbaţii plecau în campanii, în timp ce femeile îi ajutau, îi jeleau şi mergeau mai departe. Admiraţia ei, petrecerile, viaţa ei cu Pym, toate fuseseră conduse după acest principiu de neclintit.

Asta până în iulie trecut. Până la vacanţa din Lesbos. „Magnus, vino acasă. Îmi pare rău c-am făcut circul ăla la aeroport, când am văzut că nu apari. Îmi pare rău c-am urlat la funcţionarul de la British Airways cu ceea ce tu numeşti vocea mea care se aude de la o poştă şi-mi pare rău c-am făcut caz de paşaportul meu diplomatic. Şi-mi pare rău – îmi pare groaznic de rău – că l-am sunat pe Jack să-l întreb unde naiba e bărbatu-meu. Aşa că, te rog, vino acasă şi spune-mi ce să fac. Nimic nu contează. Numai tu să fii aici. Acum."

Trezindu-se în faţa uşii duble de la sufragerie, o deschise, aprinse sfeşnicele şi, cu paharul de whisky în mână, se uită la masa lungă şi goală ce lucea ca un lac. Lemn de mahon. Reproducere după secolul al optsprezecelea. Potrivită cu gradul de consilier, de un gust impersonal. Paisprezece locuri fără înghesuială, şaisprezece dacă pui câte doi la capetele rotunjite. Afurisita asta de îngălbeneală de la ţigară, am încercat de toate, degeaba. „Aminteşte-ţi, îşi spuse ea. Forţează-ţi mintea să se întoarcă înapoi. Ordonează întreaga poveste în capul ăla mic şi prost, înainte ca Jack Brotherhood să sune la uşă. Ieşi din tine şi priveşte înăuntru. Acum." Noaptea seamănă cu cealaltă, e vibrantă, electrică. E miercuri, seara în care avem de obicei musafiri. Până şi luna era la fel, doar că avea o mică ciobitură într-o parte. În dormitor, proasta de Mary Pym, care terminase cu brio şcoala şi nu se dusese

niciodată la facultate, stă cu picioarele cam prea depărtate, în timp ce-şi pune perlele de familie, iar strălucitorul Magnus, soţul ei, primul la Oxford şi deja în smoching, o sărută pe ceafă şi îşi joacă rolul de gigolo din Balcani, ca s-o facă să-şi capete buna dispoziţie necesară petrecerii. Magnus, evident, e exact în dispoziţia care trebuie.

– Nu te mai prosti, pentru numele lui Dumnezeu, îl repede Mary mai aspru decât intenţiona. Închide-mi nenororocitul ăsta de clips.

Uneori familia mea de militari face să mă ia gura pe dinainte.

Şi Magnus se execută. Magnus ascultă întotdeauna ce i se spune. Magnus repară, montează şi cară, mai ceva ca un valet. Şi după ce s-a executat, îmi cuprinde sânii în palme şi respiră fierbinte pe ceafa mea goală.

– Te rog, draga mea, mai este timp pentru momentul cel mai reuşit? Nu? Da?

Numai că Mary, ca de obicei, e prea nervoasă ca să zâmbească măcar şi-i ordonă să coboare să vadă dacă Herr Wenzel, valetul angajat pentru această ocazie, a luat gheaţă de la pescăria lui Weber. Şi Magnus se duce. Magnus se duce întotdeauna. Chiar şi atunci când o palmă peste obrajii lui Mary ar fi o soluţie mai înţeleaptă, Magnus se duce. Oprindu-se în loc, Mary înalţă capul şi ascultă. Motorul unei maşini. Pe zăpadă, maşinile sosesc aidoma unor amintiri neplăcute. Dar, spre deosebire de amintirile neplăcute, maşina asta trece mai departe.

Un dineu, orele fericite ale diplomaţilor, aproape la fel de reuşit ca la Georgetown, pe vremea când Magnus mai era adjunctul şefului Centralei, cu perspective de avansare şi cu postul de şef de serviciu aproape asigurat, iar între Magnus şi Mary totul s-a aranjat, cu excepţia unui nor negru care atârnă, zi şi noapte, deasupra inimii lui Mary, chiar şi atunci când nu se gândeşte la el, şi norul acesta se numeşte Lesbos, o insulă grecească din Marea Egee, înconjurată din toate părţile de amintiri monstruoase. Mary Pym, soţia lui Magnus, consilier cu anumite

probleme de nemenţionat la ambasada britanică de la Viena şi, de fapt, şeful Centralei de aici, după cum ştiu toate personalităţile de nemenţionat, stă mândră vizavi de soţul ei, dincolo de sfeşnicele de argint ale lui Mary, în timp ce servitorii servesc carnea de căprioară pe care Mary a gătit-o după reţeta mamei ei celor doisprezece nemenţionabili, dar distinşi membri ai comunităţii locale de informaţii.

– Păi şi dumneavoastră aveţi o fiică, îi aminteşte Mary pe un ton hotărât şi într-o nemţească impecabilă unui oarecare Oberregierungsrat Dinkel de la Ministerul Apărării al Austriei. O cheamă Ursula, nu-i aşa? Când mi-aţi vorbit ultima oară despre ea, studia pianul la Conservator. Spuneţi-mi ce mai face.

Iar servitoarei, încet, când trecu pe lângă ea:

– Frau Wenzel, domnul Lederer, două locuri mai încolo, nu are sos roşu. Dă-i, te rog, o ceşcuţă.

Era o seară plăcută, decise Mary, ascultând necazurile familiei Oberregierungsrat-ului. Genul de seară pentru care muncea, pentru care muncise de când se măritase, la Praga şi la Washington, când urcau, şi acum, aici, unde băteau pasul pe loc. Era fericită, înălţase steagul, norul negru de la Lesbos părea ca şi spulberat. Tom avea rezultate bune la internat şi curând va veni acasă pentru sărbătorile de Crăciun, Magnus a închiriat la Lech o cabană pentru schi, cei doi soţi Lederer spuseseră că vin şi ei. În ultima vreme Magnus era atât de inventiv, atât de atent cu ea, în ciuda bolii tatălui său. Şi, înainte de Lech, o va duce la Salzburg să asculte *Parsifal* şi, dacă o să-l piseze, la balul Operei, căci, aşa cum le plăcea să spună în familia lui Mary, o fată vrea să mai şi ţopăie din când în când. Cu puţin noroc, soţii Lederer vor putea veni şi ei – copiii îşi vor putea petrece noaptea împreună cu aceeaşi îngrijitoare – căci zilele astea era bine să mai fie şi altcineva cu ei. Zărindu-l pe Pym pe deasupra sfeşnicelor, îi trimise un zâmbet exact când se apleca să înceapă o discuţie cu surdomuta din stânga lui. „Iartă-mă c-am fost nervoasă mai devreme, îi spuse. Am şi uitat“, răspunse el. „După ce pleacă toţi

facem dragoste, zise ea, nu bem prea mult, facem dragoste şi totul o să fie bine."

În clipa aceea auzi telefonul sunând. Exact atunci. Când îi trimitea lui Magnus aceste gânduri de dragoste şi era disperat de fericită din cauza lor. Îl auzi sunând de două ori, de trei ori, începu să se enerveze, apoi, uşurată, îl auzi pe Herr Wenzel răspunzând. Herr Pym vă sună mai târziu dacă nu e urgent, repetă ea în minte. Herr Pym nu poate fi deranjat decât pentru probleme de maximă importanţă. Herr Pym e prea ocupat cu spusul unei anecdote în germana lui perfectă, care-i supără pe cei de la ambasadă şi-i surprinde pe austrieci. La cerere, Herr Pym poate avea şi accent austriac, sau – şi mai nostim – accent elveţian, din zilele când era student acolo. Herr Pym poate înşira pe masă un rând de sticle şi, lovindu-le uşor cu un cuţit, le poate face să cânte ca şi clopotele vechilor trenuri elveţiene, în timp ce el intonează numele gărilor dintre Interlaken şi Jungfraujoch, cu vocea unui şef de gară local, iar auditoriul leşină de râs, cu lacrimi de fericire nostalgică în ochi.

Mary îşi ridică privirea spre capătul celălalt al mesei goale. Şi Magnus... ce făcea în clipa aceea, pe lângă că flirta cu Mary?

Era în plină desfăşurare, iată răspunsul. În dreapta lui şedea îngrozitoarea Frau Oberregierungsrat Dinkel, o femeie atât de urâtă şi de neţesălată, chiar şi după standardele nevestelor de diplomaţi, că-i redusese la o tăcere uluită şi pe unii dintre stâlpii cei mai de nădejde ai ambasadei. Magnus însă o atrăsese spre el cum atrage soarele o floare, iar acum nu se mai sătura. Câteodată, privindu-l cum joacă teatru, Mary se simţea cuprinsă de o milă involuntară în faţa caracterului absolut al dăruirii lui. Îi dorea să se simtă mai în largul său, fie şi numai pentru o clipă. Dorea ca el să-şi dea seama că şi-a câştigat dreptul la repaus, indiferent când va dori să se bucure de el, în loc să dea, să dea tot timpul. Dacă ar fi diplomat de carieră, ar ajunge uşor ambasador, îşi zise ea. Grant Lederer o asigurase în particular că, la Washington, Magnus exercitase mai multă influenţă decât şeful Centralei sau decât ambasadorul, care era ceva de spaimă. Viena – deşi,

bineînţeles, era foarte respectat aici şi avea mare influenţă – reprezenta evident un deznodământ nedorit. Asta şi fusese intenţia, dar, când lucrurile vor reintra pe făgaşul lor firesc, Magnus va participa din nou la cursă, iar tot ce-i trebuia aici era răbdarea. Mary şi-ar fi dorit să nu fie atât de tânără. „Uneori încearcă să trăiască după standardele mele“, îşi spuse ea. La stânga lui Magnus, la fel de vrăjită, şedea Frau Oberst Mohr, al cărei soţ neamţ era ataşat la Biroul de Comunicaţii de la Wiener Neustadt. Dar adevărata cucerire a lui Magnus era, ca întotdeauna, Grant Lederer III, „cel cu barbă mică şi neagră, cu ochi mici şi negri şi cu gânduri mici şi negre“, cum îl descrisese Magnus, care, cu şase luni în urmă, preluase serviciul juridic al ambasadei americane, ceea ce, desigur, însemna exact pe dos, căci Grant era noul om al Agenţiei, deşi era un vechi prieten de la Washington.

– Vai de capul lui Grant, se plângea Magnus de el, aşa cum se plângea de toţi prietenii lui. O dată pe săptămână ne adună pe toţi în jurul unei mari mese rotunde şi inventează cuvinte noi pentru lucruri pe care le facem perfect, de douăzeci de ani, fără a avea nevoie de ele.

– Dar e amuzant, dragule, îi amintea Mary. Iar Bee e teribil de atrăgătoare.

– Grant e alpinist, îi spusese Magnus altă dată. Ne aşază pe toţi frumos unul peste altul, ca să poată să se caţăre pe spinările noastre. Aşteaptă şi ai să vezi.

– Dar măcar e deştept, dragă. Cel puţin poate ţine pasul cu tine, nu crezi?

Căci adevărul era desigur că, luând în consideraţie limitele oricărei prietenii între diplomaţi, soţii Pym şi soţii Lederer erau unul dintre cvartetele grozave, iar toate astea nu reprezentau decât modul pervers al lui Magnus de a arăta că-i plac oamenii, lovind cu piciorul în ei, împungându-i şi jurând că nu le va mai adresa niciodată vreun cuvânt. Fata familiei Lederer, Becky, era de aceeaşi vârstă cu Tom şi formau încă de pe-acum un cuplu; Bee şi Mary se înţelegeau de minune. Cât despre Bee şi Magnus,

sincer vorbind, Mary se întreba uneori dacă nu cumva erau puţin cam prea prieteni. Pe de altă parte însă, observase că în astfel de prietenii în patru exista întotdeauna o puternică relaţie pe diagonală, chiar dacă, până la urmă, nu se ajungea la nimic. Şi dacă totuşi s-ar fi ajuns, ei bine, ca să fie absolut şi total sinceră, Mary n-ar fi avut nimic împotrivă să se răzbune cu Grant, a cărui atenţie mereu la pândă i se părea din ce în ce mai excitantă.

– Noroc, Mary. Grozavă petrecere. Ne simţim foarte bine.

Era Bee, mereu închinând în cinstea cuiva. Avea cercei cu briliante şi un decolteu la care Mary trăsese toată seara cu ochiul. Trei copii şi nişte sâni ca ăştia: era al naibii de nedrept. Mary ridică paharul, ca răspuns. Băgă de seamă că Bee avea degete de dactilografă, cu vârfurile încovoiate.

– Hai, Grant, bătrâne, recunoaşte, spunea Magnus, pe jumătate în glumă. Fii cinstit şi nu ne mai bate la cap. Dacă tot ce ne spune bravul tău preşedinte despre ţările comuniste e adevărat, cum naiba să mai încheiem un acord cu vreuna dintre ele?

Cu coada ochiului, Mary văzu zâmbetul amuzat al lui Grant lăţindu-se până păru gata să explodeze, cu o admiraţie lacoma pentru umorul lui Pym.

– Magnus, dac-ar fi după mine, ai avea deja dreptul la covorul roşu de la ambasadă, cu un shaker plin de Martini sec şi cu un paşaport american, şi te-aş trimite direct la Washington, unde să pui mâna pe candidatura democraţilor. N-am mai auzit până acum o problemă subversivă atât de bine pusă.

– Magnus, viitor candidat la preşedinţie? toarse Bee, care şedea dreaptă, împingându-şi sânii înainte, de parcă cineva i-ar fi oferit o bomboană de ciocolată. Straşnic.

Moment în care ostentativ de servilul Herr Wenzel apăru şi, înclinându-se protocolar deasupra lui Magnus, îi murmură în urechea stângă că era solicitat urgent – scuzaţi-mă, Excelenţă – la telefon, de la Londra – Herr Consilier, vă rog să mă iertaţi.

Magnus îl iertă. Magnus ierta pe toată lumea. Magnus îşi croi cu eleganţă drum spre uşă, printre obstacole imaginare, zâmbind cu emfază şi scuzându-se, în timp ce Mary sporovăia şi mai cu

foc, ca să-i acopere ieşirea. Dar când uşa se închise în urma lui se petrecu ceva neprevăzut. Grant Lederer se uită la Bee şi Bee Lederer se uită la Grant. Iar Mary le surprinse privirea şi simţi cum îi îngheaţă sângele în vine.

De ce? Ce-şi transmiseseră prin acea privire imprudentă? Oare să fi fost Magnus cu adevărat amantul lui Bee şi ea să-i fi spus lui Grant? Să fi fost amândoi uniţi pe moment de o admiraţie perplexă pentru gazda lor care tocmai ieşise din cameră? În tot tumultul care urmase, răspunsul lui Mary nu progresase nici măcar cu un milimetru. Nu era vorba despre sex, despre dragoste, nu era invidie şi nu era prietenie. Era o conspiraţie. Mary nu avea vedenii. Mary văzuse şi ştia. Erau o pereche de ucigaşi, spunându-şi unul altuia „curând" şi acest curând se referea la Magnus. Curând îi venim de hac. Curând mândria lui nemăsurată va dispărea şi onoarea noastră va fi spălată. „I-am văzut urându-l", îşi zise Mary. Aşa gândise atunci, aşa gândea şi acum. Grant e Cassius în căutarea unui Cezar, spusese Magnus. Dacă nu găseşte iute un spate în care să-şi înfigă pumnalul, Agenţia o să-l dea altcuiva.

Numai că în diplomaţie nimic nu durează, nimic nu e absolut, iar o conspiraţie criminală nu poate să pericliteze cursul conversaţiei. Sporovăind de zor, discutând despre copii şi cumpărături – căutând cu disperare o explicaţie pentru privirea ucigaşă schimbată de soţii Lederer – aşteptând mai ales ca Magnus să se întoarcă la petrecere şi să farmece din nou capătul lui de masă, în două limbi deodată – Mary mai găsi timp să se întrebe dacă telefonul urgent de la Londra putea fi cel pe care soţul ei îl aştepta de câteva săptămâni bune. Ştia de câtva timp că Magnus pregătea ceva măreţ şi se ruga să fie vorba despre reinstalarea promisă.

Şi în clipa aceea, îşi aminti Mary, în timp ce sporovăia şi se ruga ca norocul soţului ei să se schimbe, simţi vârfurile degetelor lui alunecându-i experte pe umerii goi, în drum spre locul lui din capul mesei. Nici măcar nu auzise uşa, deşi fusese foarte atentă.

– Dragul meu, totul e-n ordine? îi strigă ea peste sfeşnice, fără să se jeneze, căci soţii Pym erau o pereche îngrozitor de fericită.

– Maiestatea Sa se simte bine, Magnus? îl auzi întrebând pe Grant, cu vocea lui insinuantă şi tărăgănată. Nu tu rahitism? Nu tu gâlci? Nimic?

Zâmbetul lui Pym era strălucitor şi destins, dar asta nu însemna întotdeauna mare lucru, după cum Mary ştia prea bine.

– Din nou una dintre micile bubuieli de la Whitehall, Grant, răspunse el cu o magnifică nepăsare. Cred că au un spion aici care le spune când am musafiri la cină. Draga mea, s-a terminat vinul roşu? Trebuie să recunosc că a fost cam puţin.

„Ah, Magnus, îşi zise ea tulburată, norocosule."

Era momentul să urce cu doamnele, ca să facă pipi înainte de cafea. Frau Oberregierungsrat, care se considera o femeie emancipată, dădea semne că ar vrea să rămână. O privire urâtă din partea soţului o urni din loc. Bee Lederer însă, care la ora asta era dispusă să joace rolul de mare feministă americană, ieşi ca un mieluşel, mânată de micuţul ei soţ sexy.

– Acum urmează lovitura, spune Jack Brotherhood, mulţumit, în imaginaţia lui Mary.

– Nu e nici o lovitură.

– Atunci de ce tremuri aşa, draga mea? întreabă Brotherhood.

– Nu tremur. Îmi torn puţin whisky, aşteptându-te pe tine. Ştii că aşa tremur eu tot timpul.

– Toarnă-mi şi mie unul sec, te rog, la fel ca pentru tine. Spune-mi ce s-a întâmplat, nimic mai mult. Fără gheaţă, fără sifon, fără nici un fel de rahaturi.

„Foarte bine, lua-te-ar naiba, poftim."

Seara se termină la fel de perfect cum începuse. În hol, Mary şi Magnus îşi ajută musafirii să-şi îmbrace hainele şi Mary nu se poate împiedica să nu observe cum lui Magnus, care nu trăieşte decât ca să se dedice altora, îi înţepenesc braţele şi i se încovoaie degetele la fiecare mânecă îmbrăcată cu succes.

Magnus le propusese soţilor Lederer să mai rămână, dar Mary contramandase discret invitaţia, spunându-i lui Bee, chicotind, că Magnus trebuie să se culce devreme. Holul se goleşte. Soţii Pym, buni diplomaţi, ignorând frigul – doar sunt englezi – stau cu vitejie în prag şi fac semne de la revedere. Mary şi-a petrecut un braţ în jurul mijlocului lui Pym şi, pe ascuns, şi-a băgat degetul mare în betelia pantalonilor lui, la spate şi în jos, unde începe despărţitura dintre fese. Magnus nu i se opune. Magnus nu se opune niciodată. Capul ei i se odihneşte tandru pe umăr, în timp ce-i şopteşte dulci nimicuri în aceeaşi ureche pe care Herr Wenzel a folosit-o ca să-l cheme la telefon, iar Mary speră că Bee observă giugiuleala lor. Sub lumina porticului – Mary luminos de tânără în rochia ei albastră şi lungă, Magnus atât de distins în smoching – eram probabil imaginea perfectă a unei căsnicii armonioase. Soţii Lederer pleacă ultimii şi îşi exprimă cel mai zgomotos entuziasmul.

– La naiba, Magnus, nu-mi amintesc de când nu m-am mai distrat atât de bine, spune Grant, cu un fel de indignare ciudată, uşor efeminată.

Bodyguardul lor îi urmează într-o altă maşină. Unul lângă celălalt, cei doi soţi Pym, atât de englezi, se bucură de un moment de dispreţ împărtăşit pentru obiceiurile americane.

– Zău că Bee şi Grant sunt grozav de amuzanţi, zice Mary. Dar tu ai accepta un bodyguard dacă Jack ţi-ar oferi unul?

Întrebarea ei ascunde mai mult decât o simplă curiozitate. În ultima vreme se întrebase ce era cu oamenii ăia ciudaţi ce păreau că-şi pierd timpul în faţa casei, tăind frunză la câini.

– Nu prea cred, răspunse Pym, cutremurându-se. Doar dacă-mi promite că mă apără de Grant.

Mary îşi scoate degetul, se întorc şi intră la braţ în casă.

– Totul e în ordine? întreabă ea, gândindu-se la telefonul primit.

– Totul e în ordine, răspunde el.

– Te doresc, şopteşte Mary cu îndrăzneală şi-şi lasă mâna să-i alunece de-a lungul coapselor.

Pym încuviinţează zâmbind şi trage de cravată, slăbind nodul, cu un gest plin de promisiuni. În bucătărie, soţii Wenzel aşteaptă să plece. Mary simte miros de fum de ţigară, dar se hotărăşte să nu-l bage în seamă, fiindcă au muncit din greu. Şi pe patul morţii îşi va aduce aminte că a luat cu bună ştiinţă hotărârea să se facă a nu observa fumul de ţigară: că viaţa ei în clipa aceea era atât de relaxată, Lesbos atât de departe, sentimentul că-şi făcuse datoria atât de complet, încât era în stare să ia decizii legate de probleme cu totul lipsite de importanţă. Pym pregătise banii pentru soţii Wenzel într-un plic, plus un bacşiş bun. Magnus şi-ar da şi ultimul ban bacşiş, îşi zise Mary cu indulgenţă. Învăţase să-i iubească generozitatea şi în cazurile în care educaţia ei burgheză, mai meschină, îi spunea că exagerează. Magnus este atât de rar vulgar. Chiar şi atunci când se întreabă, din când în când, dacă nu cumva cheltuieşte mai mult decât îşi poate permite şi dacă n-ar fi cazul să-i ofere ceva din venitul ei personal. Soţii Wenzel pleacă. Mâine-seară vor fi la o altă petrecere, în altă casă. Soţii Pym trec într-o perfectă armonie în salon, degetele încleştându-li-se şi desfăcându-se şi hoinărind libere pentru preludiul ritual al ultimului pahar şi al bârfei despre petrecerea abia terminată. Pym toarnă două whisky-uri, dar, spre deosebire de alte dăţi, nu-şi scoate haina. Mary îl mângâie cu intenţii cât se poate de limpezi. Uneori, în asemenea cazuri, nu mai apucă să ajungă la etaj.

– Căprioara a fost grozavă, Mabs, spune Pym.

Aşa face întotdeauna: în primul rând o felicită. Magnus felicită tot timpul pe toată lumea.

– Toţi au crezut că Frau Wenzel a gătit-o, spune Mary, căutându-i fermoarul.

– Dă-i naibii, zice Pym galant, măturând din faţa ei, cu o mişcare largă a braţului, întreaga lume diplomatică pompoasă.

O clipă Mary se teme că Magnus a băut prea mult. Speră că nu, căci nu se preface: după grijile şi toate banalităţile serii îl doreşte teribil. Întinzându-i un pahar, Magnus îl ridică pe al lui şi bea, în tăcere, în cinstea ei: „Bravo, bătrânico." Îi zâmbeşte

drept în faţă, genunchii lui aproape că-i ating pe ai ei şi nu tremură. Tulburată de încordarea pe care o simte în el, Mary îl doreşte cu disperare, aici şi acum, şi îi dă alte dovezi clare, cu mâinile.

– Dacă Grant Lederer e *al treilea,* se întreabă ea, gândindu-se din nou, o clipă, la privirea aceea asasină, cum Dumnezeu or fi fost ceilalţi doi?

– Sunt liber, spune Pym.

Mary nu înţelege. Crede că e o completare la gluma ei.

– Nu pricep, spune ea uşor ruşinată.

Sunt prea lentă pntru el, bietul meu iubit. Deodată, un gând cumplit.

– Nu cumva vrei să spui că te-au dat afară? întreabă ea apoi.

Magnus clatină din cap.

– Rick a murit, îi explică el.

– Cine?

La care Rick se referă? Rick de la Berlin? Rick de la Langley? Care Rick a murit, eliberându-l astfel pe Magnus şi, parcă poţi să ştii, lăsând loc liber pentru promovarea lui?

Magnus o ia de la capăt. Cât se poate de raţional. E clar că biata fată n-a înţeles. E obosită după seara asta interminabilă. A şi băut cam mult.

– Rick, tatăl meu, a murit. A murit de inimă, astă-seară la şase, în timp ce noi ne schimbam. După ultima criză au crezut că e bine, dar nu era. Mi-a telefonat Jack Brotherhood de la Londra. De ce naiba cei de la Personal l-au pus pe Jack să-mi dea vestea şi nu m-au anunţat ei e o taină pe care n-o s-o putem dezlega niciodată.

Nici chiar acum Mary nu înţelege prea bine.

– Ce înţelegi prin – liber? strigă ea cu sălbăticie, eliberată de orice constrângere. Liber de ce?

Apoi, dând dovadă de bun-simţ, izbucneşte în plâns. Destul de tare pentru amândoi. Destul de tare ca să-şi înece propriile întrebări înspăimântătoare pe care şi le tot pune de la Lesbos încoace.

Şi acum simte nevoia să plângă din nou, pentru Jack Brotherhood, când aude soneria răsunând în casă ca un sunet de goarnă, trei semnale scurte, ca de obicei.

Pym trase brusc draperiile şi aprinse lumina. Se oprise din cântat. Se simţea parcă amorţit. Cu un mormăit, îşi puse jos servieta şi privi mulţumit în jur, lăsând lucrurile să-i ureze, unul câte unul, bun venit. Patul de alamă. „Bună dimineaţa." Goblenul de deasupra lui, îndemnându-l să-l iubească pe Isus: „am încercat, dar Rick s-a pus întotdeauna între noi". Biroul cu rulou. Aparatul de radio din bachelită, care-l apucase până şi pe bătrânul Winston Churchill. Pym nu-i impusese camerei acesteia nimic de-al lui. Era oaspetele, nu colonizatorul ei. Ce-l atrăsese aici, cândva, în Evul Mediu, cu atâtea vieţi în urmă? Chiar şi acum, când atâtea alte lucruri deveniseră clare, când încerca să-şi aducă aminte, simţea că-l apucă somnul. Atât de multe călătorii însingurate şi plimbări fără ţintă prin oraşe străine m-au adus aici, atâta timp sterp, solitar. Prindea în ultimul moment trenuri, căuta un loc anume, fugea dintr-altul. Mary era la Berlin... nu, era la Praga, unde fuseseră transferaţi cu două luni mai devreme şi încă de atunci i se dăduse limpede de înţeles că, dacă nu se bagă în vreun bucluc la Praga, numirea la Washington va fi următoarea pe listă. Tom era... Doamne, Tom abia scăpase de scutece. Iar Pym se afla la Londra la o conferinţă... nu, nici vorbă, participa la un curs de trei zile despre cele mai noi metode de comunicaţii clandestine, într-o mică şcoală infectă din Smith Square. Odată cursul terminat, luase un taxi până la gara Paddington. Fără să se gândească, mânat de instinct. Cu capul încă plin de cunoştinţe inutile despre anozi şi transmisii condensate. Sări într-un tren gata de plecare, iar la Exeter traversă peronul şi se urcă în altul. Ce libertate mai mare decât să nu ştii unde te duci sau de ce? Trezindu-se în plin nicăieri, descoperi un autobuz cu o destinaţie vag familiară şi se sui în el.

Asta era ţara bunicuţelor. Era duminică, ziua când mătuşicile se duc la biserică cu banii pentru colectă în mănuşă. De pe

astronava lui de la etajul autobuzului, Pym privea cu drag hornurile, bisericile, dunele şi acoperişurile de ardezie, care păreau că aşteaptă să fie apucate de moţ şi ridicate la ceruri. Autobuzul se opri, conductorul spuse „Am ajuns la cap, toată lumea coboară“ şi Pym se dădu jos cu sentimentul cât se poate de ciudat că realizase ceva. Am ajuns, îşi zise el. În sfârşit l-am găsit şi nici măcar nu-l căutam. Exact oraşul, exact plaja, întocmai aşa cum le-am lăsat cu atâţia ani în urmă. Ziua era însorită şi lumea pustie. Era, probabil, ora mesei. Pierduse noţiunea timpului. Sigur era că treptele domnişoarei Dubber erau atât de albe din cauza frecatului, că nu-ţi venea să calci pe ele, iar din casă răzbătea melodia unui imn, împreună cu mirosul de pui fript, de albăstreală, de săpun dezinfectant şi de pioşenie.

– Pleacă! strigă o voce subţirică. Sunt pe treapta cea mai de sus, nu pot să ajung la siguranţe şi, dacă mă mai întind puţin, cad.

Cinci minute mai târziu, camera îi aparţinea. Sanctuarul lui. Casa lui conspirativă, departe de toate celelalte case conspirative.

– Canterbury. Mă numesc Canterbury, se auzi spunând când, odată reparate siguranţele, o sili să accepte un avans.

Un orăşean îşi găsise casa.

Apropiindu-se de birou, Pym îi ridică încet capacul şi începu să-şi golească buzunarele pe suprafaţa din scai. Ca o inventariere în vederea unui schimb de personalitate şi de sediu. Ca un examen retrospectiv al evenimentelor zilei în curs. Un paşaport pe numele domnului Magnus Richard Pym, culoarea ochilor verde, părul castaniu, membru al Ministerului de Externe al Maiestăţii Sale, născut cu prea mult timp în urmă. Întotdeauna i se părea destul de bizar, după o viaţă de simboluri şi de nume conspirative, să-şi vadă propriul nume, gol goluţ şi nedeghizat, etalându-se pe un document de călătorie. Un portofel din piele de viţel, cadou de Crăciun de la Mary. În partea din stânga – cărţi de credit, în dreapta – două mii de şilingi austrieci şi trei sute de lire sterline în bancnote diferite şi uzate, banii lui pentru evadare, adunaţi cu grijă şi care se vor adăuga celor ce se aflau deja în birou. Cheile de la maşina Metro. Celălalt rând era la ea.

O fotografie de familie de la Lesbos, toată lumea arătând grozav. Adresa mâzgălită a unei fete pe care o întâlnise undeva şi pe care o uitase. Puse portofelul deoparte şi, continuându-şi inventarul, scoase din acelaşi buzunar o fişă verde de îmbarcare nefolosită, valabilă pentru zborul de aseară al companiei British Airways, în direcţia Viena. Păru intrigat c-o vede şi c-o pipăie. Atunci luase hotărârea s-o întindă, îşi zise el. Poate că fusese singurul gest total egoist pe care-l făcuse în viaţa lui, cu nobila excepţie a camerei în care se afla acum. Prima dată când spusese „vreau“ şi nu „trebuie“.

La incinerarea dintr-o suburbie liniştită avusese bănuiala că numărul mic de persoane din cortegiul funerar era umflat artificial de observatorii cuiva. Nu putea dovedi nimic. Fiind ruda cea mai apropiată, îi era greu să se aşeze în uşa capelei şi să ceară fiecăruia dintre cei nouă participanţi să se legitimeze. Cum tot atât de adevărat era că drumul haotic al lui Rick prin viaţă atrăsese o groază de oameni pe care Pym nu-i văzuse niciodată şi nici nu dorise să-i vadă. Dar bănuiala persistă şi crescu în drum spre aeroport, la Londra, devenind aproape o certitudine când returnă maşina firmei de la care o închiriase, unde doi oameni în gri pierdeau prea mult timp cu completarea formularelor de închiriere. Hotărât, îşi înregistră valiza pentru Viena şi, cu fişa asta de îmbarcare în mână, trecu de Imigrări şi luă loc în balamucul din hol, ascuns în spatele unui număr din *Times*. Când se anunţă că zborul lui avea întârziere, aproape că-şi ascunse iritarea, dar reuşi să n-o ascundă chiar de tot. Când fură chemaţi să se îmbarce, se grăbi ascultător să se alăture mulţimii ce se precipita spre poarta de plecare, imaginea perfectă a călătorului docil. În timpul ăsta aproape că simţea, dacă nu cumva vedea efectiv, cum cei doi bărbaţi o întind înapoi la bază, să bea ceai şi să joace ping-pong: n-au decât să-l preia nenorociţii de la Viena şi bine că ne-am descotorosit de el, îşi spuneau. O luă după colţ şi se îndreptă spre un trotuar rulant, dar nu se urcă pe el. Tărăgănă în schimb pasul, privind în urmă ca şi cum s-ar fi uitat după un tovarăş de drum întârziat, apoi lăsă ca fluxul de pasageri

ce venea din sens opus să-l antreneze imperceptibil în sens invers. Câteva clipe mai târziu îşi prezenta paşaportul la Sosiri şi era întâmpinat cu acel discret „Bine aţi venit acasă, domnule", rezervat celor cu un anumit număr de înseriere. Ca o ultimă precauţie spontană, se dusese la ghişeul de zboruri interne şi întrebase cât putuse de vag şi de şovăielnic, ca să-l enerveze pe funcţionarul teribil de ocupat, ce zboruri avea spre Scoţia. „Nu Glasgow, mulţumesc, doar Edinburgh. Staţi puţin, daţi-mi şi zborurile pentru Glasgow. Ah, un orar tipărit, fantastic. Mulţumesc mult de tot. Tot de la dumneavoastră pot să cumpăr şi bilet? Da, înţeleg. Acolo. Straşnic."

Pym rupse în bucăţele fişa de îmbarcare şi o puse în scrumieră. Cât anume plănuise, cât fusese spontan? Nu prea avea importanţă. „Sunt aici ca să acţionez, nu ca să analizez în amănunt." Un bilet de autobuz Heathrow-Reading. Plouase tot drumul. Un bilet dus Reading-Londra, nefolosit, cumpărat ca să inducă în eroare. Un bilet de vagon de dormit Reading-Exeter, plătit în tren. Îşi pusese o bască pe cap şi-şi ascunsese faţa când îl cumpărase de la însoţitorul beat. Rupându-le şi pe ele fărâme, Pym le puse în grămada din scrumieră şi, din obişnuinţă sau din agresivitate, apropie de ele un chibrit aprins şi se uită la flacără fix, fără să clipească. Şovăi dacă să nu-şi ardă şi paşaportul, dar un ultim scrupul îl reţinu, lucru care i se păru ciudat şi întru câtva înduioşător. Îmi plănuisem totul, până la cel mai mic amănunt – eu, care n-am luat în viaţa mea o hotărâre conştientă. Mi-am planificat totul din ziua în care am intrat în Firmă, într-un colţ al creierului despre care habar n-am avut, până la moartea lui Rick. Am planificat totul, numai croaziera domnişoarei Dubber nu.

Flacăra se stinse. Răvăşi cenuşa, îşi scoase haina şi o puse pe spătarul scaunului. Trase din sertarul unui scrin o jachetă tricotată de domnişoara Dubber şi o îmbrăcă.

O să-i propun din nou, îşi zise el. O să mă gândesc la ceva care s-o tenteze. O să-mi aleg mai bine momentul. Important pentru ea e să schimbe decorul, îşi zise. Un loc unde să nu o tulbure nimic.

Simţind brusc nevoia să facă ceva, stinse luminile, se duse repede la fereastră, desfăcu draperiile şi se puse pe treabă, verificând mica piaţă ce se trezea odată cu zorii, om cu om şi fereastră cu fereastră, în căutare de semne care să-i arate c-ar fi urmărit. În bucătăria ei, nevasta preotului baptist, într-un capot de diftină, ia echipamentul de fotbal al fiului ei de pe frânghia de uscat rufe, pregătindu-l pentru meciul de azi. Pym se trage iute înapoi. A zărit o sclipire metalică pe aleea din faţa casei preotului, dar nu-i decât bicicleta acestuia, legată cu un lanţ de trunchiul unui araucaria, ca precauţie în faţa lăcomiei necreştineşti. Pe geamul givrat al băii de la Sea View, o femeie în slip cenuşiu stă aplecată deasupra lavaboului, spălându-şi părul. Celia Venn, fiica doctorului care vrea să picteze marea, aşteaptă azi, fără doar şi poate, o vizită. În casa de alături, la numărul opt, domnul Barlow, constructorul, şi cu nevastă-sa se uită la televizor, cât timp îşi iau micul dejun. Ochii lui Pym mătură totul cu metodă, până ce atenţia îi e atrasă de o camionetă parcată. Uşa pentru pasageri se deschide, silueta unei fete se strecoară iute prin grădina din mijlocul pieţei şi dispare la numărul douăzeci şi opt. Ella, fata antreprenorului de pompe funebre, descoperă viaţa.

Pym trage draperiile şi aprinde din nou lumina. O să-mi fac zi când vreau eu şi noapte la fel. Servieta rămăsese acolo unde o aşezase, ciudat de rigidă din pricina armăturii de oţel. „Toată lumea are servietă, îşi zise el, privind-o fix. A lui Rick era din piele de porc, a lui Lippsie din carton, a lui Poppy – o chestie cenuşie şi scofâlcită, cu un fel de urme imprimate pe ea, ca să pară din piele netăbăcită. Şi Jack – dragul meu Jack – tu ai servieta aia diplomat minunată, credincioasă ca şi câinele pe care a trebuit să-l împuşti.“

Ştii, Tom, unii îşi lasă moştenire corpul spitalelor universitare. Mâinile merg la o grupă, inima la alta, ochii la alta, fiecare capătă câte ceva, toată lumea e mulţumită. Tatăl tău însă nu are decât secretele lui de lăsat. Ele sunt originea şi blestemul lui.

Pym se lăsă să cadă cu zgomot pe scaunul de la birou.

La drept vorbind, ceea ce făcea acum era o repetiţie. Adevărul, cuvânt cu cuvânt. Fără omisiuni, fără născociri, fără şmecherii. Doar de mult promisa eliberare.

Ca să spun adevărul, nimănui anume şi tuturor. Ca să vi-l spun vouă, celor care mă stăpâniţi, celor cărora m-am dăruit cu atât de necugetată mărinimie. Manipulatorilor mei şi celor care mă plătesc. Lui Mary şi tuturor celorlalte ca ea. Oricui a avut o fărâmă din mine, i s-a promis mai mult şi a fost în consecinţă dezamăgit. Şi pentru ce va mai rămâne din mine după ce marea împărţeală a lui Pym va lua sfârşit.

Tuturor creditorilor şi coproprietarilor mei anonimi, iată o dată pentru totdeauna reglarea tuturor restanţelor la care Rick visa atât de des şi care, în sfârşit, va fi făcută de unicul lui fiu recunoscut. Indiferent cine a fost Pym pentru voi, indiferent cine sunteţi sau aţi fost, iată ultima dintre multele versiuni despre acel Pym pe care credeaţi că-l cunoaşteţi.

Pym trase adânc aer în piept şi-l dădu afară cu un pufăit.

N-o faci decât o dată. O dată în viaţă şi cu asta basta. Nu mai rescrii, nu mai piepteni, nu faci digresiuni. Nici un fel de aşa-ar-fi-mai-bine. Eşti albina mascul. O faci o dată şi mori.

Luă un stilou, apoi o singură foaie de hârtie. Mâzgăli câteva rânduri, ce-i veni în minte. Munca şi nici un fel de distracţie fac din Jack un spion nesărat. Poppy, Poppy, la zid. E musai ca domnişoara Dubber să plece în croazieră. Mănâncă numai tort, bietul Rick e mort. Rickie-Tickie tatăl. Mâna îi aluneca iute, nu ştergea un cuvânt. Uneori, Tom, trebuie mai întâi să facem ceva, ca să aflăm de ce am făcut-o. Uneori faptele noastre sunt întrebări, nu răspunsuri.

CAPITOLUL 2

Era o zi mohorâtă şi vântul sufla în rafale, Tom, aşa cum sunt mai toate duminicile în partea aceea a lumii. Copil fiind, am trăit o groază de astfel de duminici şi nu-mi amintesc ca vreuna să fi fost însorită. Nu prea îmi aduc aminte nici să fi ieşit vreodată din casă, doar când eram mânat, ca un delincvent minor, pe drumul spre biserică. Numai că iar am luat-o înainte, căci în ziua aceea Pym încă nu se născuse. Ne aflăm în urmă cu toată viaţa tatălui tău, plus vreo şase luni, într-un oraş la malul mării, nu departe de acesta, mai în pantă şi cu un turn ceva mai masiv – dar şi ăsta se potriveşte destul de bine. Suntem pe la jumătatea unei dimineţi vântoase, umede şi bătute de soartă, crede-mă dacă-ţi spun, iar eu, cum ţi-am zis, o fantomă nenăscută încă, necomandat, nelivrat şi cu siguranţă neachitat: un microfon surd, instalat, dar inactiv altfel decât în sens biologic. Frunze, ace vechi de pin şi confetti vechi stau lipite de treptele ude ale bisericii, în timp ce şirul umil de credincioşi aşteaptă să intre ca să-şi primească doza săptămânală de salvare sau de condamnare, deşi n-am prea ştiut niciodată care e diferenţa exactă dintre ele. Şi eu, un spion mut, nenăscut încă, îndeplinindu-mi inconştient prima misiune, într-un loc de obicei lipsit de obiective de spionaj.

Numai că azi se pune ceva la cale. În aer se aude un zumzet şi numele lui e Rick. Azi „în pioşenia credincioşilor" se strecoară o scânteie necurată, pe care n-o pot ascunde şi care ţâşneşte de undeva din interiorul lor, din miezul mocnit al micii lor sfere întunecate, iar Rick este proprietarul, originea şi iniţiatorul ei.

O poţi vedea pretutindeni: în pasul ţanţoş şi legănat al diaconului în costum cafeniu, în agitaţia şi gâfâitul femeilor cu pălării pe cap ce sosesc în grabă, speriate că au întârziat, pentru ca apoi să se aşeze roşind prin pudra albă care le acoperă feţele, constatând că au ajuns prea devreme. Toată lumea în aşteptare, toată lumea umblând pe vârfuri şi o adunare de zile mari, cum ar fi remarcat Rick cu mândrie, şi probabil că şi remarcase, căci în orice împrejurare îi plăcea să aibă sala plină, chiar dacă lumea venise ca să asiste la spânzurarea lui. Numai câţiva veniseră cu maşina – acele minuni ale vremii care erau maşinile Lanchester şi Singer – alţii cu troleibuzul, iar unii pe jos; ploaia lui Dumnezeu, ce bătea dinspre mare, le îngheţase răsuflarea sub etolele de vulpe ieftină, şi vântul lui Dumnezeu, ce sufla dinspre mare, îşi croia drum prin serjul uzat al hainelor lor de duminică. Cu toate astea, nici unul dintre ei, indiferent cum venise, nu şovăia să mai înfrunte o secundă vremea haină şi să întârzie holbându-se la avizier, ca să se convingă cu propriii ochi că ceea ce se zvonise în ultimele zile era adevărat. Pe avizier erau prinse două afişe, amândouă udate de ploaie, amândouă la fel de atrăgătoare pentru trecătorul ocazional ca o ceaşcă de ceai rece. Dar, pentru cei ce cunosc codul, afişele acelea transmit un semnal electrizant. Primul, portocaliu, este apelul pentru strângerea a cinci mii de lire, lansat de Liga Femeilor Baptiste, în vederea construirii unei săli de lectură – deşi ştim prea bine cu toţii că nu se va citi în ea nici o carte, că va fi pur şi simplu un loc în care să se aducă prăjituri de casă şi fotografii ale copiilor bolnavi de lepră din Congo. Un fel de panou din placaj, conceput de cel mai bun meşteşugar al lui Rick, e fixat de gard şi arată că prima mie a şi fost strânsă. Cel de-al doilea, verde, anunţă că predica de azi va fi rostită de preot şi că toată lumea e bine-venită. Această informaţie însă a fost corectată. Deasupra ei a fost prins în piuneze un carton bătut la maşină pe toată pagina, ca un anunţ oficial, cu un surplus caraghios de majuscule, lucru care, prin părţile acelea, e considerat semn rău:

Datorită unor Împrejurări neprevăzute, domnul Makepeace Watermaster, Judecător de Pace şi Membru Liberal al Parlamentului pentru această Circumscripţie electorală, va fi cel care va rosti astăzi Predica. Comitetul de Apel este rugat să Rămână după Aceea pentru o şedinţă Extraordinară.

Makepeace Watermaster în persoană! Şi ştiau ei de ce!

În altă parte a lumii, Hitler tocmai se pregăteşte să dea foc universului, în America şi în Europa nenorocirile crizei se întind ca o ciumă fără leac şi strămoşii lui Jack Brotherhood le tăinuiesc sau nu, în funcţie de ce falsă doctrină la zi domină pe coridoarele contestabile de la Whitehall. Dar credincioşii aici de faţă nu îndrăznesc să aibă părerile lor despre aceste aspecte de nepătruns ale intenţiilor Domnului. A lor e biserica disidentă, iar stăpân peste ei e Sir Makepeace Watermaster, cel mai mare orator şi liberal ce s-a născut vreodată şi unul dintre puternicii acestei ţări, care le-a dăruit această clădire din propriul buzunar. Bineînţeles că lucrurile nu stăteau chiar aşa. Tatăl lui, Goodman, fusese cel care le-o dăduse, dar Makepeace, care moştenise averea, avea un talent deosebit când era vorba să uite că tatăl lui existase. Bătrânul Goodman era galez, un olar ca vai de el, predicator, cântăreţ, văduv neconsolat cu doi copii la douăzeci şi cinci de ani distanţă unul de celălalt, Makepeace fiind cel mare. Goodman venise aici, încercase argila, adulmecase aerul mării şi ridicase un atelier de olărit. Doi ani mai târziu mai construise două şi importase mână de lucru ieftină, imigranţi care să muncească în ele, mai întâi din sudul Ţării Galilor, de unde venea şi el, iar mai târziu şi mai ieftin, şi mai din sud, adică irlandezi persecutaţi. Goodman îi momise cu căsuţele pentru muncitori, îi înfometase cu salariile lui de mizerie şi le băgase frica de iad în oase de la amvon, înainte de a fi el însuşi chemat în rai, mărturie stând modestul monument ridicat în cinstea lui, înalt până la cer, ce se aflase în curtea fabricii până cu câţiva ani în urmă, când

totul fusese dărâmat ca să lase loc unei parcelări pentru cabane şi când toată lumea se bucurase că scăpase de el.

Astăzi, „datorită unor Împrejurări neprevăzute", acelaşi Makepeace, singurul fiu al lui Goodman, coboară de pe vârful lui de munte – cu toate că împrejurările fuseseră prevăzute de toată lumea în afară de el, fiind tot atât de palpabile ca şi băncile în care aşteptam, tot atât de inamovibile ca dalele lui Watermaster de care erau fixate băncile, tot atât de inevitabile ca sunetul aspru al ceasului care şuieră şi gâfâie între bătăi, asemenea unei scroafe pe moarte, ce luptă să-şi mai amâne un pic sfârşitul groaznic. Imaginează-ţi câtă tristeţe... închipuieşte-ţi cum abrutiza tineretul şi-i grăbea căderea, cum le interzicea tinerilor orice lucru plăcut care i-ar fi putut interesa: de la ziarul de duminică la religia catolică, de la psihologie la artă, de la lenjeria diafană la buna dispoziţie şi chiar la proasta dispoziţie, de la iubire la râs şi invers, nu cred să fi existat vreun colţişor al fiinţei umane în care dezaprobarea să nu-şi găsească loc. Căci, dacă nu înţelegi tristeţea asta, nu vei înţelege lumea de care fugea Rick sau lumea spre care alerga, nici plăcerea ce gâdilă şi agasează ca un purice fiecare piept umil în această duminică mohorâtă, în timp ce ultimele dangăte se contopesc cu răpăitul ploii şi prima mare încercare a vieţii tânărului Rick începe. „Rick Pym va cunoaşte, în sfârşit, gustul funiei", ziceau ei. Şi cum să găseşti un călău mai groaznic decât Makepeace în persoană, stăpân al întregului ţinut, judecător de pace şi membru liberal în parlament, care să-i potrivească laţul în jurul gâtului?

Cu ultimul dangăt de clopot, mor şi cele din urmă acorduri de orgă. Credincioşii îşi ţin răsuflarea şi încep să numere până la o sută, căutând din priviri actorii favoriţi. Cele două doamne Watermaster au ajuns devreme. Stau umăr la umăr în strana notabilităţilor, chiar sub amvon. O dată la două săptămâni, cu regularitate, Makepeace şedea falnic ca un cocoş între ele, cu cei un metru nouăzeci şi opt de centimetri ai lui, cu capul lunguieţ înclinat într-o parte, în timp ce asculta orga cu urechile lui mici şi umede ca nişte boboci de trandafir. Dar nu şi azi, pentru că azi e o

zi excepţională, şi Makepeace se află în culise, discutând cu preotul şi cu câţiva membri îngrijoraţi ai Comitetului pentru colectă.

Soţia lui Makepeace, cunoscută ca tanti Nell, nu a împlinit cincizeci de ani, dar e deja cocoşată şi zbârcită ca o vrăjitoare, cu un tic care o face să clatine din capul încărunţit când te aştepţi mai puţin, ca şi cum ar goni un roi de muşte. Iar alături de ea – o statuie firavă, gravă lângă ticurile şi prostia lui Nell – stă cocoţată Dorothy, pe bună dreptate numită Dot, o fărâmiţă de femeie imaculată, destul de tânără ca să fie fiica lui Nell şi nu sora lui Makepeace... iar ea se roagă, se roagă Creatorului, apăsându-şi pumnii micuţi peste ochi, în timp ce-şi dă chezăşie viaţa şi moartea Lui, numai ca El s-o audă şi să facă aşa cum e mai bine. Tom, baptiştii nu îngenunchează în faţa lui Dumnezeu. Ei stau jos. Dar Dorothy a mea s-ar fi întins în ziua aceea cât era de lungă pe dalele lui Watermaster şi ar fi sărutat degetul cel mare de la piciorul papei, doar-doar o va ajuta Dumnezeu să iasă din impas.

Am o fotografie de-a ei şi a fost o vreme – jur că nu mai e cazul, ea e moartă pentru mine – când mi-aş fi dat viaţa ca să mai capăt una. O găsisem într-o biblie veche şi ferfeniţită, când eram de vârsta lui Tom, într-un conac de la suburbia oraşului, de unde plecam în grabă. „Pentru Dorothy, cu toată dragostea mea specială, Makepeace", stătea scris pe prima pagină. Numai una şi-atât. O singură fotografie sepia, cafenie cu pete, ca o oprire din zbor, când coboară dintr-un taxi al cărui număr nu se vede în cadru, strângând în mână un buchețel de flori micuţe, sălbatice poate, culese de ea, iar ochii ei mari cuprind în ei prea mult ca să nu te tulbure. Se duce oare la o cununie? La cununia ei? Merge în vizită la vreo rudă bolnavă – la Nell? Unde se află? Unde fuge de data asta? Ţine florile lângă bărbie şi coatele apropiate de corp. Braţele formează o linie verticală de la talie la gât. Mâneci lungi, strânse la încheieturi. Mănuşi din muselină, deci nici un inel vizibil, deşi ghicesc o umflătură pe falanga a treia a degetului mijlociu de la mâna stângă. O pălărie cloş îi acoperă părul şi

aruncă o umbră ca o mască peste ochii speriaţi. Umerii plecaţi, de parcă ar fi gata să-şi piardă echilibrul, şi un picioruş delicat, întins într-o parte, ca să împiedice căderea. Ciorapii deschişi la culoare au luciul zigzagat al mătăsii, pantofii sunt din piele fină, cu vârful ascuţit şi cu nasturi. Nu ştiu cum se face, dar sunt sigur c-o strâng, că i-a cumpărat în mare grabă, ca şi restul toaletei, într-o prăvălie unde nu e cunoscută şi nici nu doreşte să fie. Partea de jos a feţei e palidă ca o plantă crescută în întuneric – gândeşte-te la Glades, casa în care a crescut! Copil singur la părinţi, ca şi mine, asta se vedea de la prima privire – ce dacă avea un frate cu douăzeci şi cinci de ani mai mare?

Să-ţi spun ce-am găsit odată în casa de vară din livada mare a Watermasterilor, prin care hoinăream, copil ca şi ea? Cartea de colorat pe care o primise premiu la orele de religie, *Viaţa Mântuitorului în imagini*. Şi ştii ce făcuse draga de Dot? Mâzgălise cu ferocitate cu creionul toate chipurile de sfinţi. Mai întâi am fost şocat, până când am înţeles. Chipurile acelea erau chipurile înspăimântătoare din lumea reală, din care ea nu făcea parte. Se bucurau de tovărăşia şi de toate zâmbetele calde de care ea nu se bucurase vreodată. Aşa că le-a desfiinţat colorându-le. Fără mânie. Fără ură. Nici măcar cu invidie. Doar pentru că viaţa lor uşoară îi era inaccesibilă. Mai uită-te o dată la fotografie. Maxilarul. Maxilarul încrâncenat, fără urmă de zâmbet, total lipsit de expresie. Gura mică, bine închisă şi cu colţurile lăsate, ca nu cumva să-i scape vreun secret. Chipul acesta nu poate uita nici o amintire sau experienţă neplăcută, căci n-are cui să i-o împărtăşească. E condamnat să le depoziteze pe toate până-n ziua când se va sparge din cauza prea marii încărcături.

Destul. Iar m-am trezit luând-o înainte. Dot, mai cunoscută sub numele de Dorothy, numele de familie Watermaster. Nici o legătură cu vreun alt motiv. O abstracţie. A mea. O femeie ireală, liberă, în zbor permanent. Nici dacă ar fi stat cu spatele la mine şi nu cu faţa, n-aş fi reuşit s-o cunosc mai puţin sau s-o iubesc mai mult.

*

Iar în spatele celor două doamne Watermaster, mult mai în spate, de fapt exact la celălalt capăt al bisericii, chiar lângă intrare, în banca aleasă de ei lângă uşile închise, stă floarea tinerilor de la noi, cu cravatele înfoiate pe sub gulerele tari, cu părul lins, despărţit parcă cu briciul. Sunt băieţii de la seral, cum li se spune cu afecţiune, apostolii de mâine ai bisericii, speranţele noastre pure, viitorii noştri preoţi, doctorii, misionarii şi filantropii noştri, viitorii stăpâni ai ţării, cei care, într-o bună zi, vor pleca în lume şi o vor mântui aşa cum nu mai fusese mântuită vreodată. Ei erau aceia care, prin zelul lor, obţinuseră sarcinile încredinţate de obicei unora mai în vârstă: distribuirea cărţilor de rugăciuni şi a perniţelor pe care se îngenunchează, strângerea banilor la colectă şi atârnarea hainelor în cui. Ei sunt cei care, o dată pe săptămână, cu bicicleta, motocicleta sau maşina unor părinţi de treabă, distribuie revista bisericii noastre tuturor celor cu frica lui Dumnezeu, inclusiv lui Sir Makepeace Watermaster, a cărui bucătăreasă a primit instrucţiuni precise ca o felie de chec şi un pahar de limonadă să-l aştepte întotdeauna pe cel care-o aduce; ei sunt cei care adună cei câţiva şilingi chirie de la prăpăditele căsuţe ale bisericii, conduc bărcile de agrement de pe Brinkley Mere, contribuie la excursiile copiilor, găzduiesc întrecerile de Crăciun ale formaţiei Copiii Speranţei şi dau viaţă activităţilor din Săptămâna Strădaniilor Creştine. Şi tot ei îşi asumaseră, ca şi cum Isus în persoană le-ar fi încredinţat-o, sarcina colectei pentru Liga Femeilor, obiectivul fiind de cinci mii de lire, într-o epocă în care o familie trăia cu două sute pe an. Nu exista uşă la care să nu fi bătut în pelerinajul lor. Nu exista geam pe care să nu se fi oferit să-l spele, răzor de pe care să nu fi propus să cureţe bălăriile şi să-l sape pentru Isus. Zi după zi, tinerele trupe mărşăluiseră ca să se întoarcă, mirosind a pastile de mentă, când părinţii lor dormeau de mult. Sir Makepeace le adusese laude, la fel ca şi preotul nostru. Nici o duminică nu era completă dacă nu i se aducea aminte Tatălui Sfânt de devotamentul lor. Şi linia roşie de pe panoul din placaj de la poarta bisericii urcase cu vitejie peste cincizeci, o sută, până la prima

mie, unde, cu toate eforturile lor, părea că se împotmolise. Nu că băieţii şi-ar fi pierdut entuziasmul, nici vorbă de aşa ceva. În mintea lor nu exista noţiunea de eşec. Nici nu era nevoie ca Makepeace Watermaster să le amintească povestea lui Bruce şi a păianjenului său, deşi o făcea adesea. Băieţii de la seral sunt, cum se spune, grozavi. Băieţii de la seral sunt însăşi avangarda lui Hristos şi se vor număra printre mai-marii acestei ţări.

De faţă sunt cinci şi în mijlocul lor stă Rick, fondatorul, organizatorul, spiritul care-i conduce şi trezorierul lor, visând încă la prima maşină Bentley. Rick, pe numele întreg Richard Thomas, după dragul şi bătrânul lui tată, preaiubitul TP, care luptase în tranşeele Primului Război Mondial înainte de a ajunge primarul nostru şi care se prăpădise cu şapte ani în urmă, deşi parcă ar fi fost ieri. Şi ce predicator fusese, înainte să fie chemat la ceruri de Creator! Rick, bunicul tău cu numele, Tom, pentru că nu te-aş fi lăsat niciodată să-l întâlneşti.

Dispun de două versiuni ale predicii lui Makepeace, amândouă incomplete, amândouă rupte de timp sau de locul de origine: tăieturi îngălbenite, vizibil ciopârţite cu forfecuţa de unghii din paginile ecleziastice ale presei locale, care pe vremea aceea raportau faptele preoţilor noştri cu aceeaşi loialitate cu care o fac azi în cazul fotbaliştilor. Le-am găsit tot în Biblia lui Dorothy, împreună cu fotografia. Makepeace nu învinuia direct pe nimeni, nu formula acuzaţii. Aceasta este ţara aluziilor; vorbirea directă e apanajul păcătoşilor. „Un membru al parlamentului lansează un avertisment sever împotriva lăcomiei tinerilor“, titrează primul. „Pericolele ambiţiei tinerilor splendid puse în evidenţă“. „În personalitatea impozantă a lui Makepeace, declară scriitorul anonim, se întâlnesc graţia poeţilor celţi, elocvenţa omului de stat, mâna de fier a justiţiei legiuitorului.“ Congregaţia a fost „vrăjită până la cel mai blând dintre membrii ei“ – şi nimeni mai mult decât Rick însuşi, care asculta ca în transă, fermecat, mişcându-şi capul lui mare în ritmul retoricii lui Makepeace, chiar dacă fiecare intonaţie galică din ea este – pentru urechile şi

ochii ce palpită în jurul lui – azvârlită direct spre Rick, peste întreaga biserică, şi înfiptă în ţintă cu o împunsătură a lugubrului deget arătător al lui Watermaster.

Cea de-a două versiune are un ton mai puţin apocaliptic. Înaltul personaj nu predica împotriva păcatelor tinerilor, nici vorbă de aşa ceva. El doar întindea o mână de ajutor tânărului care greşea. Ridica în slăvi idealurile tinereţii, asemuindu-le stelelor. Dacă ai fi crezut în această a doua versiune, ţi-ai fi închipuit că Makepeace făcuse o pasiune pentru stele. Nu putea să se despartă de ele, la fel ca şi autorul articolului. Stelele ca destin al nostru. Stelele care-i ghidează pe înţelepţi prin deşert, spre însuşi Leagănul Adevărului. Stele care să lumineze întunericul disperării noastre, da, chiar şi în străfundurile păcatului. Stele de toate formele, pentru toate ocaziile. Lucind deasupra noastră aidoma luminii lui Dumnezeu. Autorul trebuie să-i fi fost devotat trup şi suflet lui Makepeace Watermaster, dacă nu cumva era chiar Makepeace în persoană. Nimeni altul n-ar fi putut îndulci astfel acea înspăimântătoare, ameninţătoare apariţie la amvon.

Chiar dacă în ziua aceea ochii mei nu erau deschişi încă, îl văd la fel de limpede cum l-am văzut mai apoi în carne şi oase şi cum îl voi vedea mereu: înalt ca unul din coşurile fabricii sale şi la fel de subţire. Făcut parcă din cauciuc, cu umeri firavi, înguşti, şi un mijloc lat, scos în afară. Un braţ fără încheieturi îndreptat spre noi ca un semafor de cale ferată, o mână flască fluturând la capul lui. Şi gura mică şi umedă, elastică, o gură de femeie, prea mică chiar şi pentru a-l hrăni, lăţindu-se şi contractându-se când trudea să rostească sunetele acelea pline de indignare. Şi când într-un târziu, teribil de târziu, lansase suficient de multe avertismente înspăimântătoare, iar pedepsele ce-i aşteptau pe păcătoşi fuseseră prezentate destul de amănunţit, îl văd îngheţând, lăsându-se pe spate şi umezindu-şi buzele pentru sărutul de încheiere, pe care noi, copiii, îl doream cu disperare de patruzeci de minute de când ne tot încrucişam picioarele, ţinându-ne să nu facem pipi, indiferent dacă făcuserăm chiar înainte de a pleca de acasă. Una dintre tăieturi citează în

întregime acest ridicol pasaj final şi am să-l citez şi eu acum – textul lor, nu al meu – căci nici una dintre predicile lui Watermaster pe care le-am auzit mai târziu nu ar fi completă fără el, cuvintele devenind parte din însăşi fiinţa lui Rick, rămânându-i întipărite în minte pentru tot restul vieţii şi, ca urmare, în tot cursul vieţii mele, aşa că m-ar mira să nu-i fi răsunat în urechi când îşi dădea duhul şi să nu-l fi întovărăşit în drumul spre Creatorul său, doi prieteni la toartă în sfârşit împreună:

„Idealurile, dragii mei fraţi!“ – îl văd pe Makepeace făcând o pauză, aruncându-i o nouă privire lui Rick şi continuând – „idealurile, iubiţii mei fraţi, trebuie asemuite cu acele splendide stele de deasupra noastră“ – îl văd înălţându-şi ochii trişti, fără urmă de stele în ei, spre acoperişul din lemn – „Nu le putem atinge. Milioane de kilometri ne despart de ele“ – îl văd ridicându-şi braţele ofilite, de parcă ar vrea să prindă un păcătos pe cale să se prăbuşească – „Dar, o, fraţilor, cât de mult ne bucurăm de prezenţa lor!“

Să nu uiţi aceste cuvinte, Tom. Jack, o să crezi că sunt nebun, dar aceste stele, oricât de stupid ar părea, reprezintă un element vital de spionaj operaţional, căci ele i-au oferit lui Rick o primă imagine a încrederii mistuitoare în destinul său, imagine care nu s-a oprit la Rick; cum ar fi putut să se oprească, căci ce altceva e fiul unui profet dacă nu o profeţie el însuşi, chiar dacă nimeni de pe lumea asta largă nu descoperă vreodată ce-a profeţit unul sau celălalt? Makepeace, ca toţi marii predicatori, era silit să se lipsească de o cortină finală şi de aplauze. Totuşi, destul de uşor de auzit în tăcerea ce domnea – cunosc martori care pot să jure că-i aşa – Rick şopteşte de două ori „ce frumos“. Şi Makepeace Watermaster îl aude – îşi târşâie picioarele lui mari şi se opreşte pe treptele amvonului, privind în jur, de parcă cineva i-ar fi strigat o insultă. Makepeace se aşază, iar orga atacă imnul „Care-i ţelul ce arde în inimile noastre?“ Makepeace se ridică din nou, neştiind unde să-şi pună fundul ridicol de mititel. Imnul e cântat până la înspăimântătorul lui final. Băieţii de la seral, cu Rick-cel-trăsnit-de-stele în mijlocul lor, pornesc pe culoar şi, cu o mişcare

de penetrare bine exersată, se răspândesc la posturile ce le-au fost repartizate. Rick, dichisit azi ca în toate duminicile, întinde tăviţa pentru colectă doamnelor Watermaster, ochii lui albaştri licărind de o splendidă înţelegere. Cât vor da? Cât de repede? Tăcerea conferă încordare acestor uriaşe întrebări. Mai întâi tanti Nell, care-l lasă să aştepte cât scormoneşte în geantă bodogănind, dar azi Rick e numai răbdare, numai iubire, numai stele, şi fiecare doamnă, indiferent de vârstă sau frumuseţe, se bucură de darul zâmbetului său vibrant şi angelic. Dar, în timp ce ţicnita de Nell îi zâmbeşte ca proasta şi încearcă să-i ciufulească părul bine lins şi să i-l tragă peste fruntea înaltă, de creştin, micuţa mea Dot priveşte în pământ, rugându-se în continuare, rugându-se chiar şi în picioare, iar Rick e silit să-i atingă braţul cu arătătorul ca să-i atragă atenţia asupra prezenţei lui pioase. Îi pot simţi acum atingerea pe propriul meu braţ, atingere ce trimite prin mine o descărcare lecuitoare de ură şi dragoste care face să-mi tremure genunchii. Băieţii se aliniază în faţa altarului, preotul primeşte ofrandele, rosteşte o binecuvântare de mântuială, după care le porunceşte tuturor, cu excepţia celor ce fac parte din Comitetul de colectă, să părăsească imediat şi în tăcere biserica. Împrejurările neprevăzute stau să înceapă şi odată cu ele prima mare încercare a lui Richard T. Pym – prima dintre multe altele, e adevărat, dar tocmai aceasta a fost cea care i-a stârnit pofta de Osândă.

L-am văzut de o sută de ori aşa cum stătea în dimineaţa aceea. Rick singur, îngândurat, în pragul unei încăperi ticsite. Rick, fiul tatălui său, cu gloria unei mari moşteniri încreţindu-i fruntea. Rick aşteptând, precum Napoleon înaintea unei bătălii, ca Destinul să sune în goarnele ce vesteau asaltul. Niciodată în viaţă nu şi-a ratat intrarea, niciodată nu a rasolit momentul sau efectul. Puteai lăsa deoparte orice te-ar fi preocupat până atunci: subiectul zilei tocmai fusese pus pe tapet. Deci ne aflăm în biserică, în această duminică ploioasă, în timp ce vântul lui Dumnezeu vâjâie în grinzile din lemn de pin de deasupra noastră

şi trista adunare din băncile din faţă îl aşteaptă, jenată, pe Rick. Dar, aşa cum ştim cu toţii, stelele sunt asemenea idealurilor şi ne scapă printre degete. Gâturile încep să se întindă, scaunele să scârţâie. Şi Rick tot nu apare. Băieţii de la seral care au luat deja loc pe banca acuzaţilor îşi umezesc buzele cu limba, îşi pipăie cravatele cu vârfurile degetelor nervoase. Rick a şters-o. Rick nu îndrăzneşte să-i înfrunte. Diaconul în costumul lui cafeniu îşi târşâie picioarele cu o stranie supărare de meşteşugar spre sacristia unde s-ar putea ascunde Rick. Se aude apoi un pocnet. Toate capetele se întorc cu viteza fulgerului spre locul de unde răsunase zgomotul şi se trezesc zgâindu-se la uşa mare dinspre apus, de la capătul culoarului, deschisă din afară de o mână misterioasă. Profilat pe norii marini cenuşii aducători de nenorocire, Rick T. Pym, până acum urmaşul firesc al lui David Livingstone, dac-o fi avut vreunul, se înclină cu gravitate spre judecătorii săi şi spre Creator, închide uşa cea mare în urma lui şi aproape că dispare iar, înghiţit de culoarea ei neagră.

– Un mesaj de la bătrâna doamnă Harmann pentru dumneavoastră, domnule Philpott.

Philpott fiind numele preotului. Vocea fiind a lui Rick şi fiecare remarcând, ca de obicei, cât era de frumoasă, îngrămădindu-se spre ea, iubind-o, subjugaţi şi speriaţi de siguranţa ei de neclintit.

– A, da? spune Philpott, teribil de alarmat de faptul că Rick i se adresează cu atâta calm, de la o asemenea distanţă.

Şi Philpott e tot galez.

– Ar dori s-o duceţi cu maşina la spitalul din Exeter, să-l vadă pe soţul ei înainte de operaţia de mâine, domnule Philpott, spune Rick cu o mică umbră de reproş în glas. Nu prea crede c-o să scape. Dar, dacă nu puteţi, sunt sigur că unul dintre noi o va duce, ce zici, Syd?

Syd Lemon e un londonez get-beget, al cărui tată venise nu de mult în sud ca să-şi trateze artrita şi care, după părerea lui Syd, avea să moară curând de plictiseală, nu de artrită. Syd e aghiotantul preferat al lui Rick, un bătăuş mărunţel, cu pumnul de fier, cu

agerimea şi scânteierea pe care ţi le dă oraşul. Syd a rămas Syd pentru mine până azi – persoana căreia, cu excepţia lui Poppy, m-am confesat cel mai mult, dac-am făcut-o vreodată.

– Stăm cu ea toată noaptea dacă e nevoie, afirmă Syd cu o bunăvoinţă plină de zel. Şi mâine toată ziua, nu-i aşa, Rickie?

– Taci din gură, mârâie Makepeace Watermaster.

Dar nu către Rick, care zăvoreşte uşile bisericii pe dinăuntru. Abia dacă-l putem distinge prin luminile şi întunericul pronaosului. *Zdrang,* se aude primul zăvor, cel de sus; Rick trebuie să se ridice pe vârfuri ca să ajungă la el. *Zdrang,* al doilea, jos de tot, când se apleacă până la el. În cele din urmă, spre vizibila uşurare a celor slabi de înger, consimte să se îmbarce în călătoria lui spre eşafod. Căci deja cei mai naivi dintre noi avem încredere în el. Deja în inimile noastre cerşim un zâmbet de la el, fiul bătrânului TP, îi transmitem mesaje asigurându-l că nu avem nimic cu el, întrebându-l cum se simte draga, biata lui mamă – căci draga de ea, aşa cum ştim cu toţii, nu se simte prea bine azi şi nimeni n-o poate urni din casă. Stă cu maiestuozitatea unei văduve la ea acasă, pe Airdale Road, în spatele perdelelor trase, sub fotografia uriaşă, colorată, a lui TP în ţinută de primar, plângând şi rugându-se ba să vină defunctul ei soţ înapoi, ba să rămână acolo unde este şi să scape de ruşine, ba susţinându-l pe Rick, ca o adevărată luptătoare cum e de fapt în taină – „Arată-le, fiule. Pune-i la pământ înainte să te doboare ei pe tine, aşa cum făcea taică-tău, ba chiar şi mai şi." Deja membrii mai puţin preocupaţi de cele lumeşti ai tribunalului nostru improvizat fuseseră convertiţi, dacă nu chiar corupţi, de Rick. Şi, parcă pentru a le submina şi mai mult autoritatea, galezul Philpott, în nevinovăţia lui, făcu greşeala de a-l aşeza pe Rick lângă strană, în acelaşi loc de unde, în trecut, ne citea cu atâta elan şi putere de convingere pasaje din Sfânta Evanghelie. Şi mai grav, galezul Philpott e cel care-l conduce pe Rick în locul acela şi-i trage scaunul, ca să se aşeze. Dar Rick nu-i chiar atât de docil. Rămâne în picioare, cu o mână odihnindu-se comod pe spătarul scaunului, de parcă s-ar

fi decis să şi-l însuşească. Între timp schimbă câteva vorbe cu domnul Philpott.

– Văd că Arsenal a dat-o în bară sâmbătă, spune Rick.

Arsenal fiind, în vremuri mai bune, cea de-a doua mare iubire a domnului Philpott, cum fusese şi a lui TP.

– Lasă asta acum, Rick, spune domnul Philpott, încurcat peste poate. După cum ştii, avem lucruri serioase de discutat.

Cu o figură tristă, preotul îşi ocupă locul de lângă Makepeace Watermaster. Dar Rick şi-a atins scopul. A câştigat un punct acolo unde Philpott nu dorise, ne-a pus în faţă un om cu simţăminte, nu un răufăcător. Rick zâmbeşte, conştient de succesul său. Ne zâmbeşte tuturor deodată: ce frumos din partea voastră că vă aflaţi aici. Zâmbetul lui ne învăluie; nu e impertinent, e impresionant prin înţelegerea forţei prin care omul, supus greşelii, a fost adus în această situaţie nefericită. Doar Sir Makepeace şi Perce Loft, marele avocat de la Dawlish, cunoscut ca Perce Executorul, care stă lângă el cu hârtiile în mână şi îşi păstrează întipărită pe chip dezaprobarea ca de granit. Dar Rick nu se sperie de ei. Nu se sperie de Makepeace şi cu siguranţă că nici de Perce, cu care în ultimele luni întreţine relaţii dintre cele mai prieteneşti, bazate, se spune, pe respect şi înţelegere reciprocă. Perce şi-ar dori ca Rick să facă dreptul. Rick se gândeşte serios la asta, dar pentru moment vrea ca Perce să-l sfătuiască în legătură cu unele tranzacţii la care se gândeşte. Perce, altruist ca întotdeauna, îşi oferă serviciile pe gratis.

– Ce predică minunată ne-aţi ţinut, Sir Makepeace, spune Rick. N-am auzit alta mai bună. Cuvintele dumneavoastră vor răsuna în capul meu aidoma clopotelor cerurilor cât oi trăi, domnule. Bună ziua, domnule Loft.

Perce Loft e un avocat prea versat ca să răspundă, iar Sir Makepeace mai fusese flatat în viaţa lui şi considera că i se cuvine.

– Stai jos, spune membrul liberal al parlamentului pentru această circumscripţie electorală şi judecător de pace în acelaşi timp.

Rick îl ascultă fără să şovăie. Nu este duşmanul autorităţii. Dimpotrivă, el însuşi este un om al autorităţii, căci aşa cum noi, şovăielnicii, ştim deja, el e puterea şi justiţia într-o singură persoană.

– Unde sunt banii din colectă? întreabă Makepeace Watermaster fără înconjur. Numai luna trecută s-au făcut donaţii de aproape patru sute de lire. Trei sute cu o lună înainte, trei sute în august. Conturile tale pentru aceeaşi perioadă arată că s-au primit o sută douăsprezece lire. Nimic pus deoparte şi nici un ban gheaţă. Ce-ai făcut cu ei, băiete?

– Am cumpărat un autobuz, spune Rick, iar Syd – ca să folosesc propriile lui cuvinte – aşezat pe bancă împreună cu toţi ceilalţi, luptă din greu să nu pice lat.

După ceasul tatălui lui Syd, Rick a vorbit douăsprezece minute şi, când a isprăvit, între el şi victorie nu se mai afla decât Makepeace Watermaster. Syd era sigur de acest lucru:

– Preotul era câştigat înainte ca taică-tău să deschidă gura, puştiule. Era şi normal, el îl urcase pentru prima dată pe TP la amvon. Bătrânul Perce Loft... ei bine, el avea altceva de făcut. Rick îl aranjase frumuşel. Cât despre ceilalţi, urcau şi coborau precum chiloţii unei târfe, aşteptând să vadă în ce direcţie va înclina Măria Sa Lordul Makepeace.

Mai întâi şi mai întâi, Rick şi-a asumat cu mărinimie întreaga răspundere. Vinovăţia, dacă există aşa ceva, trebuie pusă numai pe seama lui. Stelele şi idealurile nu sunt nimic în comparaţie cu metaforele cu care ne-a copleşit: „Dacă trebuie să arătaţi pe cineva cu degetul, arătaţi-mă pe mine“. O împunsătură spre propriul piept. „Dacă trebuie plătit un preţ, asta e adresa la care trebuie trimis. Iată-mă. Trimiteţi-mi nota de plată. Şi fie ca toţi ceilalţi să înveţe din greşelile celui care i-a vârât în treaba asta, dacă greşeli au fost“, îi provoacă el, forţând limba engleză să i se supună, cu muchea palmei lui durdulii. Femeile i-au admirat aceste mâini până la capătul zilelor lui. Au tras concluzii din

lungimea degetelor sale, ce nu se răsfirau niciodată atunci când făcea un gest.

– De unde-i venea talentul ăsta de orator? l-am întrebat odată pe Syd cu respect, profitând de ceea ce el şi Meg numeau un strop de udătură, lângă şemineul lor din Surbiton. Care erau modelele lui, în afară de Makepeace?

– Lloyd George, Hartley Shawcross, Avory, Marshall Hall, Norman Birkett şi alţi mari oratori ai vremii, a răspuns Syd cu promptitudine, de parcă ar fi fost nişte nume de cai pentru cursa de două şi jumătate de la Newmarket. Tatăl tău, puştiule, respecta legea ca nimeni altul. Le studia discursurile, le cunoştea formulările la perfecţie. Ar fi ajuns un judecător grozav dacă TP i-ar fi dat prilejul, nu-i aşa, Meg?

– Ar fi ajuns prim-ministru, afirmă Meg cu pioşenie. Cine altul, în afară de el şi de Winston?

Rick trece apoi la teoria lui despre proprietate, pe care l-am auzit expunând-o de multe ori de atunci, în fel şi chip, dar cred că atunci a inaugurat-o. În esenţă, ea consta în aceea că orice sumă de bani trecea prin mâna lui Rick era supusă unei redefiniri a legii proprietăţii, întrucât, indiferent ce ar fi făcut cu ea, scopul final urma să fie ameliorarea soarţii omenirii, al cărei principal reprezentant era. Într-un cuvânt, Rick nu lua, ci dădea, iar cei care-ar fi spus altfel dovedeau o crasă lipsă de încredere. Ultima provocare se prezintă sub forma unui bombardament din ce în ce mai puternic de fraze pseudobiblice în suferinţă din punct de vedere gramatical. „Şi dacă cineva dintre voi, prezenţi aici... poate face dovada unui singur avantaj – unui singur beneficiu – fie în trecut, fie bine pus deoparte pentru viitor – provenind direct sau indirect din această întreprindere – pe care să-l fi tras eu – oricât de ambiţios ar fi el, să nu şovăie să vină aici în faţă, cu inima curată – şi să arate cu degetul pe cine trebuie."

De aici şi până la viziunea sublimă a Companiei de Autobuze Parohiale Pym Limited, de pe urma căreia pioşenia nu avea decât de câştigat şi care va aduce credincioşi în biserica noastră, nu mai era decât un pas.

Cutia magică fusese descuiată. Ridicând brusc capacul, Rick etalează o dezordine zăpăcitoare de promisiuni şi date statistice. Biletul de autobuz de la Farleigh Abbott la biserica noastră e de doi pence. Troleibuzul de la Tambercombe costă trei pence, patru persoane într-un taxi, de oriunde l-ar lua, au de plătit şase pence, un autobuz Granville Hastings costă nouă sute, opt lire reducere dacă-l plăteşti cu bani gheaţă, şi are treizeci şi două de locuri, opt în picioare. Numai duminica – ajutoarele mele aici de faţă au făcut un studiu foarte atent, domnilor – mai mult de şase sute de persoane parcurg un total de peste şase mii de kilometri ca să participe la slujba de la această minunată biserică. Pentru că iubesc acest loc. Aşa cum îl iubeşte şi Rick. Cum îl iubim cu toţii, fiecare bărbat şi fiecare femeie aici de faţă – să nu ne ascundem. Pentru că-şi doresc să fie *atraşi de la periferie spre centru*, în spiritul credinţei lor. Aceasta era una din expresiile lui Makepeace Watermaster şi Syd spune că Rick nu i-a aruncat-o în faţă fără o urmă de maliţiozitate. În alte trei zile ale săptămânii, domnilor – Corala Speranţei, Strădania Creştinească şi Grupul Biblic al Ligii Femeilor – mai parcurg peste o mie o sută de kilometri, lăsând trei zile libere pentru traficul comercial obişnuit, şi, dacă nu mă credeţi, priviţi-mi braţul cum îi înlătură din calea mea pe cei ce se îndoiesc, cu o serie de lovituri scurte din cot, cu palmele făcute căuş şi degetele nerăsfirându-se niciodată.

Privind la aceste degete, brusc devine clar că nu există decât o singură concluzie:

– Domnilor, dacă cerem jumătate din preţul standard şi oferim bilete gratuite handicapaţilor şi bătrânilor, fiecărui copil sub opt ani – cu poliţă de asigurare completă – respectând toate reglementările în vigoare, pe bună dreptate aplicate transportului de persoane în aceste vremuri din ce în ce mai tulburi în care trăim – cu şoferi profesionişti, perfect conştienţi de răspunderea lor, oameni cu frica lui Dumnezeu, recrutaţi dintre noi – dacă scădem reparaţiile, cheltuielile de întreţinere, combustibilul, procurarea biletelor şi altele, şi presupunând că în cele trei zile de activitate vom avea o capacitate de cincizeci la sută – Comitetul

de colectă va obţine un profit net de patruzeci la sută şi e loc pentru toată lumea.

Makepeace Watermaster pune întrebări. Ceilalţi sunt sau prea plini, sau prea goi ca să scoată o vorbă.

– Şi l-ai cumpărat? întreabă Makepeace.

– Da, domnule.

– Păi, jumătate din voi sunteţi minori.

– Am folosit un intermediar, domnule. Un avocat grozav din regiune, care, în modestia lui, doreşte să rămână anonim.

Răspunsul lui Rick aduce un zâmbet rar pe buzele incredibil de subţiri ale lui Makepeace Watermaster.

– N-am mai întâlnit până acum un avocat care să dorească să rămână anonim, spune el.

Încurcat, Perce Loft se încruntă la perete.

– Şi unde e acum? continuă Sir Makepeace.

– Cine anume, domnule?

– Autobuzul, băiete.

– E la vopsit, spune Rick. Verde cu litere de aur.

– Cine şi când ţi-a dat permisiunea să te lansezi în acest proiect? întreabă Watermaster.

– O vom ruga pe domnişoara Dorothy să taie panglica, Sir Makepeace. Am şi redactat invitaţiile.

– Cine ţi-a dat permisiunea? Cumva domnul Philpott, aici de faţă? Cumva diaconii? Comitetul? Sau eu? Să cheltuieşti nouă sute opt lire din fondurile Comitetului, din banii văduvelor, pe un autobuz?

– Am vrut să fie o surpriză, Sir Makepeace. Am vrut să facem praf consiliul. Dacă apuci să scoţi un cuvânt, tot oraşul vuieşte, nu mai are nici un haz. Compania noastră va apărea ca din senin în faţa unei lumi care nu bănuieşte nimic.

Makepeace trece acum la ceea ce Syd numeşte partea delicată.

– Unde sunt cărţile?

– Cărţile, domnule? Eu nu cunosc decât o singură carte...

– Registrele, băiete. Cifrele. Am auzit că ai ţinut singur contabilitatea.

– Daţi-mi o săptămână, Sir Makepeace, şi o să vă dau socoteală de fiecare penny cheltuit.

– Asta nu e contabilitate. Ăsta e un fals. N-ai învăţat chiar nimic de la tatăl tău, băiete?

– Cinstea, domnule. Umilinţa în faţa lui Isus.

– Cât ai cheltuit?

– N-am cheltuit, domnule. Am investit.

– Cât?

– O mie cinci sute. Rotunjit.

– Unde e autobuzul acum?

– V-am spus, domnule. La vopsit.

– Unde?

– La Balham, în Brinkley. Constructori de autobuze. Printre cei mai vajnici liberali din comitat. Creştini unul şi unul.

– Cunosc firma Balham. TP le-a vândut cherestea timp de zece ani.

– Nu-mi iau bani pentru vopsit.

– Propui să fie utilizat în scopuri comerciale, ziceai?

– Trei zile pe săptămână, domnule.

– Folosind staţiile de transport în comun?

– Bineînţeles.

– Ştii cum va primi Corporaţia de Transporturi Dawlish şi Tambercombe din Devon această speculaţie?

– Sir Makepeace, tipii ăia nu pot bloca o întreprindere atât de populară cum e asta. Pe noi ne conduce Dumnezeu. Odată ce vor vedea această adevărată maree şi-i vor simţi puterea, vor da înapoi şi ne vor lăsa cale liberă până la capăt. Ei nu pot opri progresul, Sir Makepeace, nu pot opri mersul înainte al creştinilor.

– Nu pot? spune Sir Makepeace şi mâzgăleşte cifre pe o bucată de hârtie pe care o are în faţă. Lipsesc şi opt sute cincizeci de lire din banii de chirie, observă el în timp ce scrie.

– Am investit şi banii de chirie, domnule.

– Păi în cazul ăsta dă mai mult de o mie cinci sute.

– Să zicem două mii. Rotunjit. Credeam că vă referiţi numai la banii Comitetului.

– Şi banii din colectele de la biserică?

– Parte din ei.

– Socotind toţi banii din toate sursele, care a fost capitalul total? Rotunjit.

– Dacă includem şi investitorii particulari, Sir Makepeace...

Watermaster se ridică în picioare.

– Aşadar, avem şi investitori particulari? Doamne, fiule, văd că ai depăşit orice limită. Cine sunt investitorii?

– Clienţi particulari.

– Ai cui?

Perce Loft pare că e gata să adoarmă de plictiseală. Pleoapele îi coboară lungi peste ochi, capul ca de ţap îi alunecă în faţă.

– Sir Makepeace, nu am dreptul să le divulg numele. Odată ce Compania promite confidenţialitate, o şi respectă. Cuvântul nostru de ordine e integritatea.

– Compania a fost înregistrată?

– Nu, domnule.

– De ce nu?

– Din motive de securitate, domnule. Ca să păstrăm secretul. Cum v-am mai spus.

Makepeace începe să-şi ia din nou notiţe. Toată lumea aşteaptă să-i mai pună şi alte întrebări. Nu vine nici una. Pe chipul lui Makepeace apare o expresie neplăcută, de deplină satisfacţie; pare că n-ar mai avea nevoie de nimic şi Rick o simte înaintea tuturor. „Era ca la doctor, puştiule, mi-a povestit Syd, când ştie, în fine, de ce anume o să mori, dar mai trebuie să-ţi scrie o reţetă înainte de a-ţi da vestea cea mare.“

Rick vorbeşte din nou. Nesilit de nimeni. Are vocea din momentele în care e încolţit. Syd a auzit-o atunci, am auzit-o şi eu mai târziu, doar de două ori. Nu suna deloc plăcut.

– La drept vorbind, Sir Makepeace, aş putea să vă aduc socotelilea alea diseară. Sunt puse bine, înţelegeţi. Trebuie să le scot de unde se află.

– Dă-le celor de la poliţie, spune Makepeace, neoprindu-se din scris. Noi suntem oameni ai bisericii, nu detectivi.

– S-ar putea ca domnişoara Dorothy să fie de altă părere, nu credeţi, Sir Makepeace?

– Domnişoara Dorothy n-are nici o legătură cu asta.

– Întrebaţi-o pe ea.

Makepeace se opreşte din scris şi-şi ridică un pic cam brusc capul, spune Syd. Se uită unul la celălalt, ochii lui Makepeace mici ca de copil, uşor nesiguri. Cât despre Rickie, ochii lui au dintr-odată lucirea unui cuţit în noapte. Syd nu merge atât de departe ca mine când descrie acea privire, căci Syd nu s-ar atinge de latura întunecată a eroului său de-o viaţă. Eu însă, da. Seamănă cu privirea unui copil prin găurile unei măşti. Neagă tot ce susţinuse cu o clipă în urmă. E păgână. E amorală. Regretă că ai hotărât aşa şi regretă că eşti muritor. Dar nu are de ales.

– Vrei să spui că domnişoara Dorothy a investit şi ea în acest proiect? întreabă Makepeace.

– Poţi investi mai mult decât bani, Sir Makepeace, spune Rick, de undeva de departe, dar în acelaşi timp nespus de aproape.

– Problema e, zice Syd, cam zorit aici, că Makepeace n-ar fi trebuit niciodată să-l împingă pe Rick să folosească acest argument. Makepeace era un om slab care făcea pe durul şi ăştia-s cei mai răi, continuă Syd. Dacă Makepeace ar fi fost rezonabil, dacă ar fi avut încredere ca toţi ceilalţi şi o părere ceva mai bună despre fiul bietului TP, în loc să fie lipsit de credinţă şi în loc s-o submineze în toţi ceilalţi pe deasupra, lucrurile s-ar fi aranjat prieteneşte, aşa cum trebuie, şi toată lumea s-ar fi dus acasă fericită, crezând în Rick şi în autobuzul lui, cum avea el nevoie. Lucrurile stând însă astfel, Makepeace era ultimul obstacol şi lui Rickie nu-i rămânea altă soluţie decât să dea cu el de pământ. Ceea ce a şi făcut, nu-i aşa? A trebuit s-o facă, puştiule, e normal.

Mă încordez şi mă forţez, Tom. Îmi croiesc drum, cu fiecare resort al imaginaţiei mele, cât de adânc îndrăznesc, în umbrele grele ale propriei preistorii. Las jos stiloul şi privesc la oribilul turn de biserică de peste drum, din piaţă, şi pot auzi, la fel de limpede cum aud televizorul domnişoarei Dubber, de jos,

vocile atât de nepotrivite între ele ale lui Rick şi Makepeace Watermaster luptându-se. Văd salonul întunecat de la Glades, salon în care am fost primit atât de rar, şi mi-i imaginez pe cei doi bărbaţi închişi împreună aici numai în seara aceea şi pe biata mea Dorothy tremurând în camera noastră mohorâtă de sus, citind aceleaşi precepte brodate de mână, care împodobesc şi palierele domnişoarei Dubber, în timp ce încearcă să soarbă alinare din Florile lui Dumnezeu, Iubirea lui Dumnezeu, Voinţa lui Dumnezeu. Şi aş putea să vă spun, cu mici diferenţe de o frază sau două, ce s-a petrecut între ei, ce şi-au spus în continuarea discuţiei din acea dimineaţă.

Rick şi-a revenit, pentru că lama cuţitului nu luceşte niciodată mult timp şi pentru că şi-a atins deja obiectivul care, pentru el, e mai important decât orice altă relaţie umană, chiar dacă nu ştie încă acest lucru. L-a determinat pe Makepeace să aibă două păreri total opuse despre el, dacă nu şi mai mult. I-a arătat versiunea oficială şi cea neoficială a identităţii lui. L-a învăţat să-l respecte pe Rick în complexitatea lui şi să ţină la fel de mult seama de lumea lui ascunsă ca şi de cea publică. Era ca şi cum, în intimitatea acestei camere, fiecare jucător îşi arătase toate cărţile pe care le avea în mână; n-avea nici o importanţă dacă erau măsluite sau adevărate, iar Makepeace rămăsese fără nici un jeton în faţă. În realitate însă, amândoi sunt morţi, amândoi şi-au luat secretul cu ei în mormânt, Sir Makepeace devansându-l pe Rick cu treizeci de ani. Şi singura persoană care ar mai putea să ştie ceva nu poate vorbi, pentru că, dacă mai există, e doar o fantomă, bântuind prin propria viaţă şi prin a mea, ucisă cu mult timp în urmă de urmările dialogului fatidic dintre cei doi bărbaţi din seara aceea.

Istoria a înregistrat, înaintea acelei duminici, două întâlniri între Rick şi Dorothy a mea. Prima când Dorothy a făcut un fel de vizită regală la Clubul Tinerilor Liberali, în a cărui conducere cred că, pe vremea aceea, Rick fusese ales – Dumnezeu să-l apere – trezorier. Cea de-a doua – când Rick era căpitanul echipei de fotbal a congregaţiei, iar un oarecare Morrie Washington, unul

dintre băieţii de la seral şi un alt adjutant al lui Rick, era portar. Lui Dorothy, ca soră de deputat, i s-a cerut să înmâneze cupa. Morrie îşi aminteşte ceremonia în cadrul căreia ei s-au aliniat şi Dorothy a trecut în revistă echipa, prinzând câte o medalie pe fiecare piept victorios, începând chiar cu Rick, în calitatea lui de căpitan. Se pare că a avut probleme cu acul, sau Rick s-a prefăcut că are. Cert e că acesta a scos, în glumă, un ţipăt de durere şi a căzut într-un genunchi, ţinându-se de piept şi pretinzând că i-a străpuns inima. Era o chestie îndrăzneaţă şi de un gust destul de dubios şi mă miră c-a recurs la ea. Chiar şi la băşcălie, Rick avea întotdeauna mare grijă de demnitatea lui şi până şi la balurile costumate, la mare modă înainte de război, prefera să se costumeze în Lloyd George mai degrabă decât să rişte să fie ridicol. Dar de data asta a căzut în genunchi, Morrie îşi aminteşte ca şi cum ar fi fost ieri, şi Dorothy a râs, ceva ce n-o mai văzuse nimeni făcând. Ce-a urmat nu se ştie, doar că, dacă e să ne luăm după Morrie, Rick s-a lăudat o dată că, atunci când ducea revista bisericii, la Glades îl aşteptau mai mult decât o felie de chec şi o limonadă.

Cred că Syd ştie mai multe decât Morrie. Syd a văzut o groază de lucruri. Iar oamenii îi spun câte-n lună şi-n stele, pentru că Syd nu e gură-spartă. Cred că Syd cunoaşte cele mai multe dintre secretele cele mai tainice din casa de lemn pe care Makepeace Watermaster o numea căminul lui, chiar dacă la bătrâneţe se străduise din răsputeri să le îngroape cât mai adânc. Ştie de ce tanti Nell bea, de ce Makepeace nu-şi găsea pacea, de ce ochii lui mici şi umezi erau atât de chinuiţi, de ce gura îi era nepotrivită cu poftele şi cum se face că era în stare să pedepsească păcatul cu atâta pătimaşă cunoaştere. Şi de ce pomenise despre o dragoste specială, atunci când îşi scrisese nenorocitul de nume în Biblia lui Dorothy. De ce Dorothy se refugiase cu dormitorul în cel mai îndepărtat colţ al casei, departe de camerele lui tanti Nell şi încă şi mai departe de cele ale lui Makepeace. De ce a fost atât de uşor sedusă de obrăznicia căpitanului echipei de fotbal, care i-a vorbit de parcă ar fi putut să-i deschidă drumul spre orice destinaţie şi s-o ducă acolo în autobuzul lui. Numai că Syd e om de

treabă şi francmason. L-a iubit pe Rick şi şi-a irosit cei mai frumoşi ani ai vieţii ba petrecând cu el, ba ţinându-se de coada lui. Syd e oricând gata să râdă, să spună o poveste, cu condiţia să nu jignească prea tare pe nimeni. Dar Syd nu s-ar atinge nici mort de partea întunecată a evenimentelor.

Tot istoria a înregistrat că Rick nu s-a dus cu nici un registru la întâlnirea din seara aceea, deşi domnul Muspole, contabilul, şi el băiat de la seral, se oferise să-l ajute să încropească unul, şi probabil că o şi făcuse. Muspole putea să inventeze conturi aşa cum alţii pot scrie ilustrate în vacanţe sau să turuie glume la un microfon. Şi că, ca să se pregătească, Rick a făcut o plimbare de unul singur la Brinkley Cliffs, cred că prima plimbare de acest fel cunoscută, deşi Rick, ca şi mine care-i semăn, a fost întotdeauna amator de astfel de plimbări în căutarea unei inspiraţii sau a unei voci. Şi că s-a întors de la Glades plin de el, cam ca Makepeace Watermaster, numai că în Rick exista mai multă strălucire naturală care provine, ni se spune, din curăţenia sufletească. Problema colectei a fost rezolvată, şi-a informat el curtenii. La fel şi a banilor, le-a spus. Tuturor li se va face dreptate. Cum? l-au implorat: cum, Rickie? Dar Rick preferă să rămână pentru ei acelaşi magician dintotdeauna şi nu lasă pe nimeni să vadă ce ascunde în mânecă. Pentru că sunt norocos. Pentru că dirijez evenimentele. Pentru că sunt sortit să ajung unul dintre mai-marii acestei ţări.

Nu catadicsi să le dea nici cealaltă veste bună. Era vorba despre un cec de încasat din contul personal al lui Watermaster, în valoare de cinci sute de lire, care să-l ajute să pornească în viaţă – probabil, spunea Syd, în Australia. Rick l-a andorsat, iar Syd l-a încasat, căci contul lui Rick în bancă, aşa cum fusese atât de des în ultimii ani, era temporar blocat. Câteva zile după aceea, pe baza acestei subvenţii, Rick a prezidat un ospăţ îmbelşugat, chiar dacă sumbru, la Brinkley Towers Hotel, la care a participat întreaga Curte, în componenţa ei de atunci, şi câteva dintre frumuseţile locale, prezenţă permanentă în tot ce făceau. Syd îşi aminteşte că dispoziţia care a predominat cu această ocazie

prevedea schimbări istorice, deşi nimeni nu ştia exact ce se isprăvise sau ce era pe cale să înceapă. S-au ţinut discursuri, majoritatea pe tema vechilor prieteni care nu se despart şi nu se abat niciodată de la calea cea dreaptă, dar, când au închinat în sănătatea lui Rick, acesta a răspuns neobişnuit de scurt şi s-a şoptit că ar fi fost cuprins de emoţie, căci fusese văzut plângând, lucru pe care îl făcea adesea încă de atunci; putea plânge pe rupte pentru o nimica toată. Perce Loft, marele avocat, a participat şi el la petrecere spre mirarea unora şi, spre şi mai marea lor mirare, a adus cu el o tânără şi frumoasă studentă la Conservator, chiar dacă nu prea avea ce căuta acolo, al cărei nume era Lippschitz, iar prenumele Annie, şi care le-a umbrit de tot pe celelalte frumuseţi, deşi era limpede că nu prea avea cu ce să se îmbrace. Au poreclit-o Lippsie. Era refugiată din Germania şi venise la Perce pentru nu ştiu ce probleme de imigrare, iar Perce, în bunătatea lui, se hotărâse să-i întindă o mână de ajutor, aşa cum îi întinsese şi lui Rick. În încheierea festivităţilor, Morrie Washington, bufonul Curţii, cântase un cântec şi Lippsie se alăturase corului celorlalte femei, deşi cânta prea bine pentru ele şi, fiind străină, nu gusta părţile porcoase. Între timp apăruseră zorile. Un taxi elegant l-a luat pe Rick cu el şi mulţi ani n-a mai fost văzut prin părţile acelea.

Mai departe, istoria înregistrează că un oarecare Richard Thomas Pym, celibatar, şi Dorothy Godchild Watermaster, şi ea celibatară, amândoi membri cât se poate de provizorii ai acelei parohii, au fost a doua zi solemn şi discret cununaţi în prezenţa a doi martori cooptaţi în grabă, la de curând deschisul oficiu al stării civile de dincolo de şoseaua de centură din vest, chiar acolo unde făceai cotul spre aerodromul de la Northolt. La numai şase luni după aceea li s-a născut un băieţel, Dumnezeu să-l ocrotească, botezat Magnus Richard şi cântărind foarte puţin. Registrul societăţilor, pe care l-am consultat, înregistrează evenimentul, deşi în termeni diferiţi. La patruzeci şi opt de ore de la naştere, Rick făcea publică existenţa companiei Magnus Star Equitable Insurance Limited cu un capital de două mii de lire. Scopul ei

declarat era asigurarea celor nevoiaşi, handicapaţi şi vârstnici. Contabil era domnul Muspole, jurisconsult – Perce Loft. Morrie Washington era secretarul Companiei, iar răposatul primar Thomas Pym, supranumit cu afecţiune TP, patronul ei protector.

– Şi deci a existat un autobuz, sau totul n-a fost decât o păcăleală? l-am întrebat pe Syd.

Syd e întotdeauna prudent cu răspunsurile lui.

– S-ar fi putut să existe un autobuz, puştiule. Nu spun că n-a existat. Aş minţi dac-aş face-o. Tot ce spun e că n-auzisem de nici unul până ce taică-tău n-a pomenit de el în dimineaţa aia la biserică. Hai să luăm aşa lucrurile.

– Păi, atunci ce-a făcut cu banii, dacă nu exista nici un autobuz?

Syd chiar că nu ştie. Atâtea mii de lire au curs pe apa sâmbetei de-atunci. Atâtea vise mărețe cum au venit, aşa s-au dus. Poate că Rick i-a dat cuiva, spune Syd cu stângăcie. Taică-tău nu era în stare să zică nu, mai ales în faţa frumuseţilor. Nu se simţea bine dacă nu dădea. Sau o fi venit vreun ticălos şi i-a luat, taică-tău a avut întotdeauna o slăbiciune pentru escroci. Apoi, spre marea mea uimire, Syd roşeşte. Şi aud, slab, dar cât se poate de limpede, cum face din colţul gurii ratataul pe care obişnuia să-l facă pentru mine când eram copil şi-i ceream să imite tropotul copitelor unui cal.

– Vrei să spui că a cheltuit banii din colectă la curse? întreb.

– Puştiule, tot ce vreau să spun e că autobuzul lui putea fi unul cu cai. Asta e tot ce-am vrut să spun, nu-i aşa, Meg?

O, dar a existat un autobuz! Şi nici vorbă să fi fost tras de cai. Era cel mai frumos, cel mai puternic care a existat vreodată. Literele aurite ale Companiei Parohiale de Autobuze Pym străluceau pe laturile lui lucioase ca titlurile iluminate ale capitolelor tuturor bibliilor din tinereţea lui Rick. Verdele lui era verdele hipodromurilor din Anglia. Sir Malcom Campbell în persoană urma să-l conducă. Mai-marii acestei ţări urmau să meargă cu el. Când locuitorii oraşului nostru vor vedea autobuzul acela, vor

cădea în genunchi, îşi vor împreuna mâinile şi îi vor mulţumi lui Dumnezeu şi lui Rick, în egală măsură. Mulţimile recunoscătoare vor trebui să se strângă în faţa casei lui Rick şi să-l cheme, până noaptea târziu, să iasă în balcon. L-am văzut exersând fluturarea mâinii, în aşteptarea lor. De fapt a ambelor mâini, ca şi cum m-ar fi legănat pe mine deasupra capului, în timp ce zâmbeşte şi varsă lacrimi strigând: „Totul îl datorez bătrânului TP". Şi dacă, aşa cum fără doar şi poate s-a întâmplat, s-a descoperit că proprietarii firmei Balham din Brinkley, care se numărau printre cei mai de seamă liberali din comitat, nu auziseră niciodată, strict vorbind, despre autobuzul lui Rick, darămite să-l fi vopsit gratis, de inimi bune ce erau, asta nu înseamnă decât că făceau şi ei parte din starea aceea de realitate provizorie în care se afla şi autobuzul. Aşteptau ca bagheta magică a lui Rick să-i trezească la viaţă. Şi doar când unor necredincioşi băgăreţi ca Makepeace Watermaster le-a venit greu să accepte această stare de lucruri, doar atunci Rick s-a pomenit vârât într-un război religios şi, ca mulţi alţii înaintea lui, a fost silit să-şi apere credinţa prin mijloace nu prea plăcute. Tot ce pretindea el era o iubire fără rezerve. Ultimul lucru pe care-l puteai face în schimb era să i-o dăruieşti orbeşte. Şi, ca bancher al lui Dumnezeu, să aştepţi ca în şase luni s-o dubleze.

CAPITOLUL 3

Mary era pregătită pentru orice, numai pentru asta nu. Numai la ritmul şi impetuozitatea năvalei şi la numărul năvălitorilor nu se aşteptase. Nici la intensitatea şi la complexitatea furiei lui Jack Brotherhood, nici la uimirea lui, care părea chiar mai mare decât a ei. Şi nici la teribila uşurare pe care o simţea că el se afla acolo.

Abia dacă s-a uitat la ea după ce i-a dat drumul în hol.

– Ai bănuit ceva?

– Dac-aş fi bănuit, ţi-aş fi spus, zise ea, începând astfel cearta înainte de a se apuca de treabă.

– Ţi-a telefonat?

– Nu.

– Altcineva te-a sunat?

– Nu.

– Nici o vorbă de la nimeni? Nici o veste?

– Nu.

– Ţi-am adus nişte oaspeţi.

Arătă cu degetul spre cele două umbre din spatele lui.

– Rude de la Londra, venite să te consoleze. Altele sunt pe drum.

O părăsi apoi ca un uliu mare şi obosit, în drum spre o altă pradă, lăsând în urma lui, când se năpusti spre salon, imaginea încremenită a feţei lui ridate şi marcate de vârstă şi a unor şuviţe albe hirsute.

– Eu sunt Georgie de la direcţie, spuse fata din prag. El e Fergus. Ne pare rău, Mary.

Aveau bagaje şi-i conduse până la piciorul scării. Păreau să cunoască drumul. Georgie era înaltă şi colţuroasă, cu un păr drept, pieptănat cu mult simţ practic. Fergus nu arăta la fel de stilat ca Georgie, căci asta era tendinţa la direcţie în ultima vreme.

– Îmi pare tare rău, Mary, repetă Fergus, urmând-o pe Georgie în sus pe scări. Nu te deranjează dacă aruncăm o privire, nu-i aşa?

În salon, Brotherhood stinsese luminile şi deschisese dintr-o smucitură draperiile de la uşile cu geamuri.

– Îmi trebuie cheia de la chestia asta. De la încuietoarea de siguranţă. De la tot ce e aici.

Mary dădu fuga la poliţa şemineului şi căută pe bâjbâite bolul de argint pentru trandafiri, în care ţinea cheia.

– Unde e Magnus?

– Oriunde pe lumea asta sau dincolo de ea. Se poartă ca unul care a învăţat meserie. De la noi. Pe cine cunoaşte la Edinburgh?

– Pe nimeni.

Bolul era plin de petale uscate, puse acolo de ea împreună cu Tom. Cheia însă nu era acolo.

– Au impresia c-au dat de urma lui, spuse Brotherhood. Bănuiesc c-a luat cursa de ora cinci de la Heathrow. Un bărbat înalt cu o servietă grea. Pe de altă parte, după cum îl cunosc eu pe Magnus al nostru, s-ar putea să fie tocmai în Tombuctu.

Căuta cheia ca şi cum l-ar fi căutat pe Magnus. Nu ştia de unde să înceapă. Luă cutia pentru ceai şi o scutură. Era atât de speriată, că simţea cum i se face greaţă. Ridică şi cupa de argint pe care o câştigase Tom la şcoală şi auzi ceva metalic sunând în ea. Ducându-i-o, se lovi atât de tare la tibie, că ochii i se înceţoşară. Fir-ar să fie, taburetul de la pian.

– Soţii Lederer au telefonat?

– Nu. Ţi-am mai spus. N-a sunat nimeni. Abia la unsprezece m-am întors de la aeroport.

– Unde-i gaura cheii?

Căută broasca de sus şi-i conduse mâna. „Ar fi trebuit s-o descui singură, şi-n cazul ăsta n-ar fi fost nevoie să-l ating.“ Îngenunche şi începu să bâjbâie în căutarea broaştei din partea de jos. „E ca şi cum i-aş săruta picioarele.“

– A mai dispărut vreodată şi nu mi-ai spus? întrebă Brotherhood, în timp ce ea căuta pe pipăite broasca.

– Nu.

– Să nu mă minţi, Mary. Toată Londra e gata să mă mănânce fript. Bo stă să leşine, şi Nigel s-a închis în cameră cu ambasadorul. Nu degeaba ne-au adus la miezul nopţii cu avionul.

„Nigel e călăul în slujba lui Bo Brammel“, spusese cândva Magnus. Bo spune vrute şi nevrute la toată lumea şi Nigel tropăie în urma lui, hăcuind capete.

– Niciodată. Nu. Jur, spuse ea.

– Există vreun loc care să-i placă în mod deosebit? Vreo ascunzătoare unde zicea c-ar vrea să se ducă?

– Odată a pomenit de Irlanda. Zicea c-o să cumpere o fermă mică cu vedere la mare şi o să scrie.

– În nord sau în sud?

– Nu ştiu. Bănuiesc că în sud. Numai să se vadă marea. Apoi, brusc, a vorbit de Bahamas. Asta mai de curând.

– Pe cine are acolo?

– Pe nimeni. Cel puţin eu nu ştiu să aibă pe cineva.

– A vorbit vreodată despre posibilitatea de a trece de partea cealaltă? O viluţă la Marea Neagră?

– Nu fi caraghios.

– Deci Irlanda, apoi Bahamas. Când a pomenit de Bahamas?

– N-a pomenit. A încercuit doar anunţurile cu proprietăţi de vânzare din *The Times* şi le-a lăsat ca să le văd.

– Ca un semn?

– Ca un reproş, ca o chemare, ca un semnal c-ar vrea să fie în altă parte. Magnus are o groază de moduri de a vorbi.

– Ţi-a pomenit vreodată de sinucidere? Ei oricum or să te întrebe, Mary. Aşa că mai bine te-ntreb eu întâi.

– Nu. Niciodată.

– Nu pari prea sigură.

– Nici nu sunt, trebuie să mă gândesc.

– I-a fost vreodată fizic frică pentru persoana lui?

– Nu-ţi pot răspunde imediat la toate întrebările, Jack! Magnus e un bărbat complicat, trebuie să mă gândesc! În principiu, nu. Chestia asta a picat ca din cer.

– Şi totuşi ai sunat foarte repede de la aeroport. Cum ai văzut că nu era în avion, cum ai telefonat: „Jack, Jack, unde e Magnus?“ Aveai dreptate, dispăruse.

– I-am văzut valiza trecând pe nenorocita aia de bandă rulantă. Asta însemna că se prezentase la ghişeul de îmbarcare! De ce nu era în avion?

– Cum stătea cu băutul?

– Mai puţin ca înainte.

– Mai puţin ca la Lesbos?

– Mult mai puţin.

– Dar durerile de cap?

– I-au dispărut.

– Alte femei?

– Nu ştiu. Cum aş putea să ştiu? Dacă spune că lipseşte toată noaptea, lipseşte şi gata. Poate fi o femeie, poate fi un informator. S-ar putea să fie Bee Lederer. Tot timpul se dă la el. Întreab-o pe ea.

– Credeam că soţiile îşi dau întotdeauna seama, spuse Brotherhood.

Nu şi în cazul lui Magnus, îşi zise ea, începând să se adapteze la ritmul lui.

– Tot mai aduce seara hârtii ca să lucreze acasă? întrebă Brotherhood, străpungând cu privirea grădina îmbrăcată în zăpadă.

– Din când în când.

– Acum e vreuna aici?

– Nu ştiu să fie.

– Documente americane? Materiale de legătură?

– Doar ştii că nu le citesc, Jack. Aşa că habar n-am.

– Unde le ţine?

– Le aduce seara şi a doua zi de dimineaţă le duce înapoi. Ca toată lumea.

– Şi unde le ţine, Mary?

– Lângă pat. În birou. Unde a lucrat.

– Şi Lederer n-a sunat?

– Ţi-am mai spus. Nu!

Brotherhood se dădu înapoi. Doi bărbaţi înfofoliţi ca să se apere de frigul nopţii pătrunseră în cameră. Îl recunoscu pe Lumsden, secretarul particular al ambasadorului. De curând se certase cu nevasta lui, Caroline, în legătură cu deschiderea unei colecte de sticle goale în curtea de la intrarea în ambasadă, ca un exemplu pentru vienezi. Mary credea că e foarte important. Caroline Lumsden considera că ar fi o chestie nelalocul ei şi explicase de ce, într-o răbufnire de furie, la o întrunire a Asociaţiei Soţiilor de Diplomaţi. „Mary nu era o adevărată soţie“, spusese Caroline. Era una dintre persoanele acelea care nu trebuiau menţionate, şi singurul motiv pentru care o acceptau ca soţie era ca să apere acoperirea şi-aşa nu prea grozavă a soţului ei.

„Au vrut să facă pe vitejii şi au venit, probabil, pe poteca dinspre şcoală„„ îşi zise ea. Şi-au croit drum prin jumătate de metru de zăpadă, numai ca să fie discreţi în legătură cu Magnus.

– Salut, Fecioară Maria, spuse Lumsden vesel, cu vocea lui de comandant de cercetaşi.

Era catolic, dar aşa o saluta întotdeauna, şi o făcu şi în seara asta. Ca totul să pară normal.

– În seara petrecerii a adus ceva hârtii acasă? întrebă Brotherhood, trăgând draperiile la loc.

– Nu.

Aprinse lumina.

– Ştii cumva ce avea în servieta aia neagră pe care o căra cu el?

– N-a plecat cu servieta de acasă, aşa că trebuie s-o fi luat de la ambasadă. De aici n-a luat decât valiza care e acum la aeroport.

– A fost, o corectă Brotherhood.

Cel de-al doilea bărbat era înalt şi cu o figură bolnăvicioasă. În fiecare mână înmănuşată ducea câte o sacoşă plină. Intra în scenă meşterul. Înseamnă că avionul era plin, îşi zise ea uluită. Direcţia are probabil o echipă permanentă pentru fugari, gata să intervină la orice oră din zi sau din noapte.

– El e Harry, spuse Brotherhood. O să pună câteva cutiuţe deştepte la telefoanele tale. Tu foloseşte-le ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu ne lua în seamă. Ai ceva împotrivă?

– La ce ar servi?

– Aşa e, n-ar servi la nimic. Eu sunt politicos, de ce nu încerci şi tu? Aveţi două maşini. Unde sunt?

– Roverul e în faţa casei, Metroul e în parcarea de la aeroport, aşteptându-l pe el.

– De ce te-ai dus la aeroport, dacă tot avea maşina acolo?

– M-am gândit că i-ar face plăcere să mă vadă, aşa c-am luat un taxi şi m-am dus.

– De ce n-ai luat Roverul?

– Voiam să mă întorc cu el în maşină, nu în urma lui.

– Unde e cheia de la Metro?

– Probabil că în buzunarul lui.

– Ai una de rezervă?

Scotoci în geantă până o găsi. Jack o lăsă să-i cadă în buzunar.

– O fac dispărută, spuse el. Dacă întreabă cineva, e la reparat. Nu vreau s-o las la aeroport.

Se auzi o bubuitură puternică venind de sus.

Îl urmări pe Harry cum îşi scoate galoşii şi-i aşază ordonat pe covoraşul din faţa ferestrei.

– Tatăl lui a murit miercuri. Ce-a mai făcut la Londra, în afară de înmormântare? continuă Brotherhood.

– Presupun că avea de gând să treacă pe la Direcţie.

– Nici n-a călcat pe-acolo. N-a sunat, nu s-a văzut cu nimeni.

– Probabil c-a fost ocupat.

– Avea vreun program la Londra... ceva de care să-ţi fi pomenit?

– Zicea că se duce să-l vadă pe Tom la şcoală.

– S-a şi dus. Altceva? Prieteni – întâlniri – femei?

Dintr-odată simţi că Jack o obosea cumplit.

– Jack, Pym îşi înmormânta tatăl şi făcea ordine în lucruri. Toată vizita nu era altceva decât o lungă întâlnire. Dacă ai fi avut un tată şi ar fi murit, ai fi ştiut cum este.

– Ţi-a telefonat de la Londra?

– Nu.

– Uşurel, Mary. Mai gândeşte-te. Au trecut deja cinci zile.

– Nu. N-a telefonat. Bineînţeles că n-a telefonat.

– De obicei te cheamă?

– Dacă poate folosi telefonul de la direcţie, da.

– Şi dacă nu poate?

Gândi în locul lui. Se strădui cu-adevărat să gândească în locul lui. O făcea de-atâta timp.

– Da, admise ea. Telefonează. Îi place să ştie tot timpul dacă suntem bine. Îşi face mereu griji. Bănuiesc că de-aia am şi sărit în sus când n-a apărut. Cred că eram deja îngrijorată.

Lumsden bântuia prin cameră în ciorapi, prefăcându-se că admiră acuarelele făcute de Mary în Grecia.

– Eşti atât de talentată, se minună el, cu faţa lipită de o privelişte din Plomari. Ai urmat liceul de artă sau pur şi simplu aşa pictezi tu?

Nu-l băgă în seamă. Ca şi Brotherhood. Era un fel de legătură tacită între ei. „Singurul diplomat bun e un călugăr trapist surd“, îi plăcea lui Jack să spună. Mary începea să fie de acord.

– Unde-i servitoarea? întrebă Brotherhood.

– Mi-ai spus să mă descotorosesc de ea. La telefon. Când am sunat.

– Bănuieşte ceva?

– Nu cred.

– Mary, nu trebuie să se afle. Trebuie să ţinem chestia asta ascunsă cât putem de mult. Ştii că-i aşa, nu?

– Am bănuit.

– Trebuie să ne gândim la informatorii lui, trebuie să ne gândim la toate. Mult mai mult decât îţi închipui. Londra e doldora de teorii şi e nevoie de mult timp până să se pună în mişcare. Eşti absolut sigură că Lederer n-a telefonat?

– Isuse, spuse ea.

Privirea ei se opri asupra lui Harry, care despacheta cutiile lui deştepte. Erau de un cenuşiu verzui şi nu păreau să aibă întrerupătoare.

– Servitoarei poţi să-i spui că sunt transformatoare, zise el.

– *Umformer,* le sări în ajutor Lumsden din culise. Transformator e *Umformer. Die kleinen Buchsen sind Umformer.*

Nici de data asta nu-l băgară în seamă. Jack ştia nemţeşte aproape la fel de bine ca Magnus şi cam de vreo trei sute de ori mai bine decât Lumsden.

– Când trebuie să se întoarcă?

– Cine?

– Servitoarea ta, pentru numele lui Dumnezeu.

– Mâine la prânz.

– Fii fată cuminte şi vezi dacă poţi s-o faci să mai stea vreo două zile.

– La ora asta?

– La orice oră, fir-ar să fie. Fă ce ţi-am spus.

Se duse în bucătărie şi telefonă la mama doamnei Bauer, la Salzburg.

– Scuză-mă că sun la ora asta imposibilă, dar aşa se întâmplă în caz de deces, spuse ea. Herr Pym mai rămâne la Londra câteva zile. De ce să nu profiţi de absenţa lui ca să-ţi iei o vacanţă?

Când se întoarse, era rândul lui Lumsden să-şi recite rolul. Pricepu imediat despre ce era vorba şi curând încetă, voit, să-l mai asculte.

– Doar ca să completăm toate golurile, Mary... Să vorbim cu toţii aceeaşi limbă... Cât timp Nigel stă închis cu ambasadorul...

În caz că, ferească Dumnezeu, presa află ceva înainte ca totul să fie gata, Mary...

Lumsden dispunea de câte o frază tip pentru fiecare ocazie și se bucura de reputația că ar avea o minte iute.

– Oricum, ăsta e drumul pe care-ar vrea ambasadorul s-o luăm, încheie el, folosind tot ce era mai nou în limbajul neconvențional. Evident, nu înainte să ne întrebe cineva. Dacă ne-ntreabă. Şi să nu uit, Mary, îți transmite toată dragostea lui. E tot timpul alături de tine. Şi de Magnus, se-nțelege. Oricum, cele mai sincere condoleanțe.

– Nimic soților Lederer, spuse Brotherhood. Nimic nimănui, dar mai ales, pentru numele lui Dumnezeu, nimic lui Lederer. Nici o dispariție, nimic anormal. S-a dus la Londra să-și înmormânteze tatăl, mai rămâne pentru discuții la direcție. Şi cu asta basta.

– Aşa am procedat şi până acum, spuse Mary, adresându-i-se lui Brotherhood, ca şi cum Lumsden nici n-ar fi existat. Numai că Magnus n-a cerut concediu înainte să plece.

– Da, păi cred că tocmai asta-i partea pe care ambasadorul nu vrea s-o spunem, dacă nu te deranjează, zise Lumsden cu o voce rece şi tăioasă. Aşa că te-aş ruga să n-o facem.

Brotherhood îl puse la punct. Mary făcea parte din familie. Nimeni nu o supăra în fața lui Brotherhood, cu atât mai puțin un lacheu şcolit de la Foreign Office.

– Ţi-ai terminat treaba, spuse Brotherhood. Acum şterge-o!

Lumsden plecă pe unde venise, dar ceva mai repede.

Brotherhood se întoarse spre Mary. Erau singuri. Era la fel de lat în umeri ca un bloc vechi şi, când voia, la fel de dur. Şuvițele albe îi cădeau pe frunte. Îşi aşeză mâinile pe şoldurile ei, aşa cum făcea pe vremuri, şi o trase spre el.

– Fir-ar să fie, Mary, spuse el, ținând-o strâns. Magnus e cel mai bun băiat al meu. Ce naiba i-ai făcut?

De sus auzi un scârțâit de rotile şi o altă bubuitură. „E scrinul. Nu, e patul nostru.“ Georgie şi Fergus aruncară şi ei o privire.

*

Biroul se afla în vechea cameră pentru servitori de lângă bucătărie, un fel de subsol vast, plin de pânze de păianjen, în care nu stătuse nici un servitor în ultimii patruzeci de ani. Lângă fereastră, printre glastrele ei cu plante, Mary îşi instalase şevaletul şi acuarelele. Lipit de perete, vechiul televizor alb-negru şi o canapea pe cale să-şi dea duhul, aşezată acolo ca să te uiţi la televizor. „Nimic nu-i mai bun ca lipsa de confort, îi plăcea lui Magnus să spună, dacă vrei să-ţi dai seama când un program merită sau nu să fie văzut.“ Într-o nişă, sub şirurile de conducte, se afla masa de ping-pong pe care Mary lega cărţi şi pe ea găseai piele netăbăcită şi pânză grosolană, clei, clame, sfoară, hârtie groasă marmorată, cuţite solide, cărămizile băgate în şosetele vechi ale lui Magnus, pe care le folosea în locul greutăţilor din plumb, şi volumele ferfeniţite pe care le cumpărase pe câţiva şilingi la talcioc. Lângă ea, chiar alături de boilerul defect, se afla biroul mare în stil habsburgic, cumpărat pe o nimica toată la o licitaţie la Graz, tăiat cu fierăstrăul ca să intre pe uşă şi apoi încleiat la loc de priceputul de Magnus. Brotherhood începu să tragă sertarele.

– Cheia?

– Probabil c-a luat-o Magnus.

Brotherhood îşi ridică privirea.

– Harry!

Harry ţinea şperaclele pe un lanţ, aşa cum alţii îşi ţin cheile, şi-şi opri răsuflarea ca să audă mai bine în timp ce le încerca.

– Întotdeauna îşi face lecţiile aici sau mai are şi alt loc?

– Tata i-a lăsat vechea lui masă de campanie. O foloseşte câteodată.

– Unde e?

– Sus.

– Unde sus?

– În camera lui Tom.

– Îşi ţine acolo şi documentele, nu-i aşa? Hârtiile Firmei?

– Nu cred. Nu ştiu unde le ţine.

Harry ieşi zâmbind, cu capul în jos. Brotherhood deschise un sertar.

– Asta-i pentru cartea pe care o scria, spuse ea când Jack scoase un dosar subţire. Magnus ţine totul băgat în ceva. Ca să fie real, totul trebuie să fie ascuns în ceva.

– Chiar aşa?

Jack îşi punea ochelarii, fiecare braţ roşu pe rând.

Ştie şi despre roman, îşi zise ea, privindu-l. Nici măcar nu se preface mirat.

– Da.

Şi-ai putea să pui afurisitele alea de hârtii la loc de unde le-ai scos, îşi spuse el. Nu-i plăcea să vadă cât de rece, cât de dur devenise.

– Renunţase la desen, nu-i aşa? Credeam că amândoi vă ocupaţi cu desenul.

– Nu-l mai satisfăcea. A hotărât că preferă scrisul.

– Din ce văd aici, nu pare să fi scris prea mult. Când s-a apucat?

– La Lesbos. În vacanţă. Încă nu scrie. Se pregăteşte.

– Aha.

Trecu la altă pagină.

– Spune că e doar scheletul.

– Chiar aşa? Trebuie să-i arăt şi lui Bo. El se pricepe la literatură.

– Şi când o să ieşim la pensie – când o să iasă el – dacă iese mai devreme, el o să scrie, iar eu o să pictez şi o să leg cărţi. Ăsta-i tot planul.

Brotherhood întoarse o altă pagină.

– În Dorset?

– La Plush. Da.

– Păi a şi ieşit mai devreme, observă el nu prea amabil, reluându-şi lectura. Nu era vorba la un moment dat şi despre sculptură?

– Prea nepractic.

– De acord cu tine.

– Chiar tu încurajezi astfel de lucruri, Jack. Firma le încurajează. Întotdeauna ne-aţi spus să avem hobby-uri şi să ne recreem.

– Şi despre ce e vorba în carte? E despre ceva anume?

– Încă nu s-a hotărât. Îi place să ţină totul pentru el.

– Ia ascultă aici. „Când tristeţea cea mai cumplită se abătuse asupra casei, când însuşi Edward căzu pradă chinurilor, dar se purta cum ştia el mai bine.“ Nici un verb pus ca lumea, după câte-mi dau seama.

– Nu el a scris asta.

– E scrisul lui, Mary.

– E un citat. Când citeşte o carte, subliniază anumite pasaje cu creionul. Şi după ce a terminat-o, copiază părţile care i-au plăcut cel mai mult.

Auzi de sus un trosnet pătrunzător, ca de lemn rupt sau ca un foc de pistol, de pe vremea când învăţa să tragă.

– E camera lui Tom, spuse ea. Ce dracu' caută acolo?

– Dă-mi un sac, dragă, spuse Brotherhood. Unul de gunoi e tocmai bun. Îmi aduci unul?

Se duse în bucătărie. „De ce-l las să se poarte aşa cu mine? De ce îl las să tropăie prin casa mea, prin căsnicia şi prin mintea mea, şi să se servească cu tot ce nu-i e pe plac?“ De felul ei, Mary nu se lăsa uşor dusă de nas. Negustorii nu reuşeau s-o fure de două ori. La şcoala engleză, la biserica anglicană, în Asociaţia Soţiilor de Diplomaţi era privită ca o mică scorpie. Dar ajungea o privire dură a ochilor spălăciţi ai lui Jack Brotherhood, un mârâit al vocii lui pline şi nepăsătoare, ca să dea fuga să i se supună.

Asta fiindcă seamănă atât de bine cu tata, decise ea. Iubeşte ce înţelegem noi prin Anglia şi toţi ceilalţi pot să se ducă dracului.

Fiindcă am lucrat pentru Jack la Berlin, când eram o şcolăriţă fără pic de minte în cap şi cu puţin talent. Jack a fost amantul meu mai în vârstă, când credeam că aveam nevoie de unul.

Fiindcă l-a ajutat pe Magnus când a divorţat din cauza mea şi, când şovăia, mi l-a dat „la bine şi la rău“, cum avea obiceiul să spună. Fiindcă şi el îl iubeşte pe Magnus.

Brotherhood frunzări paginile agendei ei de birou.

– Cine e P? întrebă el, lovind cu degetul o pagină. Douăzeci şi cinci septembrie. Şase treizeci. P. Şi în şaisprezece apare un P, Mary. Nu e P de la Pym, nu-i aşa, sau m-am tâmpit? Cine e P ăsta cu care se întâlneşte?

Mary începu să audă strigătul din rărunchii ei şi nu mai avu nici whisky ca să-l înăbuşe. Din toate însemnările, zeci şi zeci, tocmai pe asta o găsise.

– Nu ştiu. Un informator. Nu ştiu.

– E scrisul tău, nu-i aşa?

– Magnus mi-a cerut să scriu. „Scrie că am întâlnire cu P." Nu avea o agendă a lui. Zicea că e prea riscant.

– Şi te punea să-i scrii tu însemnările?

– Zicea că, dacă se uită cineva, n-o să ştie care sunt întâlnirile lui şi care ale mele. Era şi asta o parte din tot ce împărtăşeam între noi.

Simţi privirea lui Brotherhood. Mă face să vorbesc, îşi zise ea. Vrea să-mi audă tremurul vocii.

– Ce împărtăşeaţi?

– Munca lui.

– Explică-te.

– Nu putea să-mi spună ce făcea, dar putea să-mi arate că o face şi când anume.

– El ţi-a zis asta?

– Am simţit-o.

– Ce-ai simţit?

– Că era mândru! Voia să ştiu!

– Ce să ştii?

Brotherhood putea s-o scoată din minţi chiar şi atunci când era sigură că exact asta urmărea.

– Să ştiu că mai ducea şi o altă viaţă! Una importantă. Că era folosit.

– De noi?

– De tine, Jack. De Firmă! De cine credeai... de americani?

– De ce spui asta – de americani? Avea ceva cu ei?

– De ce ar fi avut? A lucrat la Washington.

– Nu-i obligatoriu ca asta să-l împiedice. S-ar putea chiar să-l îndemne. I-aţi cunoscut pe soţii Lederer la Washington?

– Bineînţeles că da.

– Dar aici v-aţi cunoscut mai bine, nu-i aşa? Am auzit că ea nu-i deloc de lepădat.

Se îndrepta acum spre zilele pe care va trebui să le suporte în viitor. Mâine şi poimâine. Sfârşitul de săptămână, care se căsca deja în faţa ei ca o prăpastie în universul făcut fărâme.

– Te superi dacă o iau? întrebă Jack.

Ba bine că nu. Nu avea o agendă de rezervă şi nici o viaţă de rezervă nu avea. I-o smulse din mână şi-l lăsă să aştepte până ce-şi copie viitorul pe o foaie de hârtie: „La un pahar la Lederer... cină la Dinkel... sfârşitul trimestrului lui Tom...“ Ajunse la „P 6.30 p.m.“ şi sări peste.

– Sertarul ăsta de ce e gol? întrebă el.

– Nu ştiam că e gol.

– Ce era în el?

– Fotografii vechi. Note. Nimic deosebit.

– De când e gol?

– Nu ştiu, Jack. Nu ştiu! Vrei să mă laşi naibii în pace?

– A luat hârtii în valiză?

– Nu l-am urmărit când şi-a făcut bagajul.

– L-ai auzit umblând pe-aici, jos, când şi-l făcea?

– Da.

Sună telefonul. Mâna lui Mary ţâşni să ridice receptorul, dar Brotherhood o şi apucase de încheietură. Fără să-i dea drumul, se aplecă spre uşă şi strigă după Harry, în timp ce telefonul continua să sune. Era aproape patru dimineaţa. Cine naiba putea să sune la patru dimineaţa în afară de Magnus? Mary se ruga atât de tare în sinea ei, încât aproape că nu-l auzi pe Brotherhood strigând. Telefonul suna în continuare şi în clipa aceea îşi dădu

seama că nimic nu conta cu-adevărat, cu excepţia lui Magnus şi a familiei ei.

– S-ar putea să fie Tom, strigă ea, luptându-se să scape din strânsoare. Dă-mi drumul, dracu' să te ia!

– S-ar putea să fie Lederer.

Probabil că Harry zburase până jos. Telefonul mai sună de două ori înainte ca el să apară în prag.

– Află de unde sună, ordonă Brotherhood cu o voce răspicată.

Harry dispăru. Brotherhood dădu drumul mâinii lui Mary.

– Vorbeşte foarte, foarte mult, Mary. Lungeşte-o cât poţi. Ştii ce ai de făcut. Fă-o.

Ridică receptorul şi spuse:

– Reşedinţa familiei Pym.

Nu răspunse nimeni. Brotherhood o dirija cu mâinile lui puternice, impunându-şi voinţa, forţând-o să vorbească. Auzi un ţăcănit metalic şi acoperi microfonul cu mâna.

– S-ar putea să fie un apel cifrat, şopti ea.

La primul ţăcănit ridică un deget. Apoi al doilea. Apoi al treilea. Era un apel cifrat. Îl foloseau la Berlin: două înseamnă asta, trei înseamnă aia. Un cifru personal stabilit în prealabil între informator şi ofiţerul de caz. Deschise ochii mari spre Brotherhood, ca să-l întrebe ce să facă. Jack clătină din cap, vrând să spună că nu ştia nici el.

– Vorbeşte, schiţară buzele lui.

Mary trase adânc aer în piept.

– Alo? Vă rog să vorbiţi mai tare.

Se refugie în germană.

– Aici e reşedinţa consilierului Magnus Pym de la ambasada britanică. Cine-i la telefon? Vă rog să vorbiţi mai tare. Domnul Pym lipseşte pentru moment. Dacă doriţi, puteţi să-i lăsaţi un mesaj. Dacă nu, vă rog să reveniţi. Alo?

– Continuă, o presă Brotherhood.

Mai am nevoie. Mary recită numărul în germană şi din nou în engleză. Telefonul nu era închis şi auzi un zgomot ca de circulaţie

şi ceva ce semăna cu o muzică scârţâită, ca o placă pusă pe viteza greşită, dar nici un ţăcănit. Repetă numărul în engleză.

– Vă rog să vorbiţi mai tare. Se aude groaznic. Alo. Mă auziţi? Cine e la telefon, vă rog? Vă – rog – să – vorbiţi – mai – tare.

Apoi nu se mai putu abţine. Închise ochii şi strigă:

– Magnus, pentru numele lui Dumnezeu, unde eşti?

Numai că Brotherhood era mult mai iute decât ea. Cu intuiţia unui amant, simţi apropierea exploziei şi apăsă pe furcă.

– Prea scurt, domnule, se văită Harry din prag. Mi-ar mai fi trebuit cel puţin încă un minut.

– Era din străinătate? întrebă Brotherhood.

– Putea fi din străinătate, cum putea fi şi de alături, domnule.

– Urât din partea ta, Mary. Să nu mai faci una ca asta. Suntem amândoi în aceeaşi barcă şi eu sunt şeful.

– L-a răpit cineva, spuse ea. Ştiu că aşa e.

Totul încremeni: ea, ochii lui spălăciţi, chiar şi Harry în prag.

– Ia te uită, spuse Brotherhood în cele din urmă. Asta te-ar face să te simţi mai bine, nu-i aşa? O răpire? Draga mea, de ce ai spus asta? Mă întreb ce poate fi mai rău decât o răpire?

Încercând să-i prindă privirea, Mary simţi cum timpul se distorsionează violent. Nu ştiu nimic. Vreau la Plush. Dă-mi înapoi ţara pentru care au murit Sam şi tata. Se văzu în ultimul an de şcoală, aşezată în faţa consilierei pentru orientarea profesională, pe la mijlocul ultimului trimestru. De faţă mai era o femeie, genul de londoneză dură. „Doamna recrutează pentru Externe, draga mea“, spune consiliera. „O parte mai specială a Externelor“, zice femeia cea dură. „E foarte impresionată de modul în care desenezi, draga mea“, spune consiliera. „Îţi admiră mult talentul, aşa cum îl admirăm şi noi toţi, de altfel. Se întreabă dacă nu te-ar interesa să-ţi duci mapa cu desene la Londra pentru o zi sau două, ca s-o vadă anumite persoane.“ „E pentru ţara ta, dragă“, spune femeia cea dură, cu subînţeles, copilului unor patrioţi englezi.

Îşi aminti de casa din estul Angliei unde fuseseră instruite atâtea fete ca şi ea, clasa ei. Îşi aminti de lecţiile vesele de copiat, gravură şi colorat, pe hârtie, carton, pânză şi fibre, cum să facă filigran şi cum să-l modifice, cum să taie ştampile din cauciuc, cum să facă hârtia să pară mai veche şi cum s-o facă să pară mai nouă, şi încercă să-şi amintească exact când anume îşi dăduseră seama că erau învăţate să falsifice documente pentru spionii britanici. Şi se văzu stând în faţa lui Jack Brotherhood, în biroul lui ca vai de lume de la etaj, în Berlin, la o aruncătură de băţ de Zid, Jack Spintecătorul, Jack Hermina, Jack cel Negru şi toţi ceilalţi Jack sub al căror nume era cunoscut. Jack care răspundea de Centrala de la Berlin şi căruia îi plăcea să-i cunoască personal pe toţi noi-veniţii, mai ales când aceştia erau fete drăguţe de douăzeci de ani. Îşi aminti privirea lui spălăcită alunecând încet peste corpul ei, în timp ce-i ghicea formele şi performanţele sexuale, şi-şi aminti din nou cum îl urâse de la prima vedere, aşa cum încerca să-l urască şi acum, privindu-l cum răsfoieşte un dosar cu corespondenţă de familie pe care tocmai îl scosese din birou.

– Presupun că-ţi dai seama că jumătate din scrisori sunt scrise de Tom de la internat, spuse ea.

– De ce nu vă scrie la amândoi?

– Ne scrie la amândoi, Jack. Eu şi Tom avem corespondenţa noastră, Magnus şi Tom au o corespondenţă separată.

– Se evită astfel interconştientizarea, spuse Brotherhood, folosind o expresie din jargonul meseriei pe care i-l predase la Berlin.

Îşi aprinse una dintre ţigările lui groase şi galbene şi o privi, teatral, prin flacără. „Toţi pozează„, îşi zise ea. Inclusiv Magnus şi Grant.

– Eşti absurd, spuse ea cu mânie şi enervare.

– Situaţia e absurdă şi Nigel va fi aici în câteva minute ca s-o facă şi mai absurdă. Ce anume a provocat-o?

Deschise un alt sertar.

– Tatăl lui. Dacă e vorba de vreo situaţie specială.

– Al cui e aparatul ăsta de fotografiat?

– Al lui Tom. Dar îl folosim toţi.

– Mai aveţi şi altele?

– Nu. Dacă Magnus are nevoie de un aparat pentru munca lui, aduce unul de la ambasadă.

– În clipa asta e vreunul de la ambasadă în casă?

– Nu.

– Poate că tatăl lui e cauza sau poate că multe alte lucruri. Poate că la bază stă o ceartă conjugală despre care eu nu ştiu.

Examină aparatul, răsucindu-l în mâinile lui mari, de parcă ar fi vrut să-l cumpere.

– Nu ne certăm, spuse ea.

Ochii lui care ştiau multe se ridicară spre ea.

– Cum de reuşiţi?

– Magnus nu-ţi dă prilejul să te cerţi cu el, de-aia.

– Tu, în schimb, i-l dai. Când te apucă, Mary, eşti ca un drac împieliţat.

– Nu mai sunt, spuse ea, neavând încredere în felul lui fermecător de a fi.

– Nu l-ai cunoscut pe taică-său, nu-i aşa? întrebă Brotherhood, rulând filmul în aparat. Parcă-mi amintesc că era ceva cu el.

– Nu se aveau bine.

– Aha.

– Nimic dramatic. Viaţa îi despărţise. Ăsta era genul lor de familie.

– Ce gen, draga mea?

– Care-ncotro. Oameni de afaceri. Zicea că l-a lăsat să se amestece în prima lui căsnicie şi că o dată i-a fost de-ajuns. Aproape că nu vorbeam despre el.

– Şi Tom ce zice?

– Tom e un copil.

– Mary, Tom a fost ultima persoană pe care a văzut-o Magnus înainte să dispară. Cu excepţia portarului de la club.

– De ce nu-l arestezi? sugeră Mary cu violență.

Lăsând filmul să cadă în sacul de gunoi, Brotherhood apucă micul radio cu tranzistori al lui Magnus.

– Ăsta e din alea noi, cu tot felul de unde scurte?

– Așa cred.

– Îl lua cu el în vacanță, nu-i așa?

– Da, îl lua.

– Îl asculta cu regularitate?

– Întrucât, așa cum mi-ai spus odată, coordonează Cehoslovacia de unul singur și încă de aici, ar fi de mirare dacă nu l-ar asculta.

Jack îl deschise. O voce de bărbat citea știrile în cehă. Brotherhood privi fix la perete, lăsându-l să meargă, după cum i se păru, ore în șir. Închise radioul și-l puse în sac. Privirea i se deplasă spre fereastra fără perdele, dar lăsă să mai treacă o groază de timp până vorbi.

– Mary, nu crezi că avem cam multe lumini aprinse pentru ora asta a dimineții? întrebă el distrat. Doar nu vrem să-i facem pe vecini să trăncănească, nu-i așa?

– Vecinii știu că Rick a murit. Știu că nu e o situație normală.

– Că bine zici.

Îl urăsc. Întotdeauna l-am urât. Chiar și atunci când m-am îndrăgostit de el – când mă urca și mă cobora în ceruri, iar eu plângeam și-i mulțumeam – chiar și atunci îl uram.

– Povestește-mi despre noaptea aceea, spuse el.

Se referea la noaptea în care aflaseră despre moartea lui Rick. Îi povesti exact așa cum se pregătise s-o facă.

Găsise vestiarul și stătea în fața pardesiului bej uzat, care atârna între lodenul lui Tom și cojocul ei. Scotocea prin buzunare. Zgomotul ce venea de sus era monoton. Scoase o batistă murdară și un rulou de bomboane de mentă pe jumătate consumat.

– Îți bați joc de mine, spuse Jack.

– De-acord, îmi bat joc de tine.

– Două ore în zăpada îngheţată în pantofi de seară, Mary? În miez de noapte? Fratele Nigel o să creadă că fabulez. Ce-a făcut încălţat cu pantofii ăia?

– A umblat.

– Unde, dragă?

– Nu mi-a spus.

– L-ai întrebat?

– Nu, nu l-am întrebat.

– Atunci, cum de ştii că n-a luat un taxi?

– Nu avea bani. Portofelul şi banii mărunţi erau sus, în dormitor, împreună cu cheile.

Brotherhood puse la loc în buzunar batista şi bomboanele de mentă.

– Aici nu avea bani deloc?

– Nu.

– De unde ştii?

– În privinţa asta e foarte ordonat.

– Poate c-a plătit acolo unde s-a dus.

– Nu.

– Poate că l-a luat cineva cu maşina.

– Nu.

– De ce nu?

– Îi place să meargă pe jos şi era în stare de şoc. De-aia. Îi murise tatăl, chiar dacă nu se prăpădea după el. Simţea cum creşte tensiunea în el, sau ce-o fi fost. Aşa c-a mers pe jos.

Şi l-am îmbrăţişat când s-a întors, îşi spuse ea. Am simţit frigul pe obrazul lui şi tremurul pieptului şi, prin haină, transpiraţia fierbinte şi curată, după orele de mers pe jos. Şi o să-l îmbrăţişez din nou, de cum o să intre pe uşa asta.

– I-am spus: „Nu te duce. Nu în noaptea asta. Bea ceva. Hai să ne îmbătăm împreună“. Dar s-a dus. Avea privirea aceea.

Îşi dorea să nu fi rostit ultimele cuvinte, dar o clipă fusese la fel de furioasă pe Magnus cum era pe Brotherhood.

– Ce fel de privire, Mary? „Avea privirea aceea." Mă tem că nu te înţeleg.

– Goală. Ca un actor care n-are nici un rol.

– Rol? Tatăl lui moare, şi Magnus nu mai are nici un rol? Ce naiba vrei să spui?

„Se apropie, îşi zise ea, decisă să nu răspundă. Într-o clipă o să-i simt mâinile sigure pe mine şi am să capitulez, aşteptând să se întâmple, pentru că nu-mi mai vin în minte alte scuze."

– Întreabă-l pe Grant, îi spuse ea, încercând să-l rănească. El e marele nostru psiholog. Sigur o să ştie.

Se întorseseră în salon. Jack aştepta ceva. La fel şi ea. Pe Nigel, pe Pym, să sune telefonul. Pe Georgie şi pe Fergus să vină de sus.

– Nu exagerezi cu băutul? o întrebă Brotherhood, turnându-i încă un pahar de whisky.

– Bineînţeles că nu. Nu beau aproape niciodată când sunt singură.

– Nici să nu bei. Ar fi al naibii de simplu. Şi când o veni fratele Nigel, nimic. Ţine-l ascuns. Da, Jack?

– Da, Jack.

„Eşti un preot pofticios scormonind după resturile îndurării dumnezeieşti, îi spuse ea în gând, urmărind mişcările lente şi precise cu care îşi umplea paharul. Mai întâi vinul, acum apa. Coboară-ţi pleoapele şi ridică potirul ca să schimbi câteva cuvinte sfinte cu El, cel ce te-a trimis."

– Deci e liber, remarcă el. „Sunt liber." Rick a murit, aşa că Magnus e liber. E cumva unul dintre tipii ăia freudieni care nu pot rosti cuvântul „tată"?

– La vârsta lui e cât se poate de normal să-i spui tatălui tău pe numele de botez. Şi mai normal, dacă nu l-ai văzut cincisprezece ani.

– Îmi place că-l aperi, spuse Brotherhood. Îţi admir loialitatea. Şi ei or s-o admire. Ştiu că nici pe mine nu m-ai trădat niciodată.

Loialitate, îşi zise ea. Mi-am ţinut gura asta proastă la Centrală ca să nu afle nevastă-ta.

– Şi ai plâns. Nu ştiam că eşti plângăcioasă, Mary. Mary plânge, Magnus o consolează. Cam ciudat pentru un observator ocazional, ţinând seama că Rick era tatăl lui, nu al tău. O inversare de roluri, ca o răzbunare: tu jeleai în locul lui. De fapt, pentru cine erau lacrimile? Ai vreo idee?

– Tatăl lui murise, Jack. Nu m-am aşezat şi mi-am spus: „Plâng pentru Rick, plâng pentru Magnus“. Pur şi simplu am plâns.

– Credeam că poate te plângeai pe tine.

– Ce vrea să însemne asta?

– Eşti singura persoană pe care n-ai pomenit-o. Asta-i tot. Defensiv, aşa sună ce spui.

– Nu sunt în defensivă!

O spusese prea tare. Brotherhood îşi dădu seama şi de data asta, dar spusele ei îl interesau.

– Şi când Magnus a terminat s-o consoleze pe Mary, continuă el, ridicând o carte de pe masă şi răsfoind-o, îşi pune haina cea bej şi se duce să se plimbe în pantofii de seară. Încerci să-l opreşti – îl implori, lucru pe care mi-e greu să mi-l închipui, dar mă străduiesc – degeaba, el tot se duce. Vreun telefon înainte să plece?

– Nu.

– Nici primit, nici dat?

– Ţi-am zis că nu!

– Nu văd de ce, doar aveţi fir direct cu străinătatea şi normal ar fi ca un om care tocmai a pierdut pe cineva să vrea să dea vestea şi altor membri ai familiei.

– Nu suntem genul ăsta de familie. Ţi-am mai zis.

– În primul rând Tom. Cu el cum rămâne?

– Era mult prea târziu ca să-l sune pe Tom şi, oricum, Magnus s-a gândit c-ar fi mai bine să-i spună privindu-l în ochi.

Jack privi cartea.

– Încă o nestemată pe care a subliniat-o. „Dacă eu nu ţin cu mine, atunci cine ţine? Şi dacă exist pentru mine însumi, ce anume sunt? Dacă nu acum, când?“ Măi să fie! M-am luminat la minte. Tu nu?

– Nu.

– Nici eu. E liber.

Închise cartea şi o puse la loc pe masă.

– Când a plecat să se plimbe nu a luat nimic cu el? O servietă, de pildă?

– Un ziar.

„Surzeşti. Recunoaşte. Ţi-e teamă că un aparat auditiv ţi-ar strica imaginea. Vorbeşte, lua-te-ar naiba!“

O spusese. Ştia c-o făcuse. Toată seara aşteptase s-o spună, se pregătise din toate unghiurile posibile, exersase, făcuse repetiţii, negase, uitase, îşi reamintise. Şi acum răsunase în capul ei ca o explozie, în timp ce sorbea înspăimântător de nepăsătoare din whisky. Dar ochii lui, aţintiţi asupra ei, tot mai aşteptau.

– Un ziar, repetă ea. Doar un ziar. Şi ce-i cu asta?

– Ce ziar?

– *Presse.*

– E un cotidian.

– Exact. *Die Presse* e cotidian.

– Un cotidian local. Şi Magnus l-a luat cu el. Ca să citească în întuneric. Cu pantofii de seară în picioare. Zi mai departe.

– Păi ţi-am spus, Jack.

– Nu, nu mi-ai spus. Şi va trebui s-o faci, Mary, căci atunci când o să intre în scenă artileria grea, vei avea nevoie de tot ajutorul posibil din partea mea.

Îşi amintea perfect. Magnus stătea în picioare lângă uşă, la un pas de unde stă Brotherhood acum. Era palid şi inaccesibil, pardesiul îi atârna strâmb pe umeri şi privea în jur ţeapăn, sacadat parcă: şemineul, soţia, pendula, cărţile. Se auzi spunându-i ce-i povestise deja lui Brotherhood şi multe altele. „Pentru numele lui Dumnezeu, Magnus, nu pleca. Nu te duce aşa, de nebun, rămâi.

Nu te lăsa cuprins de una dintre stările alea ale tale. Rămâi. Hai să facem amor. Îmbată-te. Dacă vrei să nu fim singuri, îi chem pe Grant şi pe Bee, sau ne ducem noi la ei. „Îl văzu zâmbind, zâmbetul lui de comandă, strălucitor. Îl auzi cum vorbeşte cu vocea aceea îngrozitor de nepăsătoare. Vocea de la Lesbos. Şi se auzi pe ea repetându-i cuvintele, cu exactitate, pentru Brotherhood de data asta.

– M-a întrebat: „Mabs, unde naiba e ziarul, dragă?“ Credeam că se referea la *The Times,* că vrea să se uite la bursa de valori din Scoţia, aşa c-am zis: „Unde l-ai pus când l-ai adus de la ambasadă“.

– Dar el nu se referea la *Times,* zise Brotherhood.

– S-a dus spre raft – acolo...

Privi spre raft, dar nu arătă cu degetul, căci era prea speriată ca nu cumva să acorde prea mare importanţă gestului.

– Şi l-a luat. *Die Presse.* De pe raftul unde stă *Die Presse.* Până la sfârşitul fiecărei săptămâni. Vrea să păstrez numerele vechi. Apoi a plecat, termină ea, făcând ca totul să pară cât se poate de firesc, cum de altfel şi era.

– S-a uitat la el când l-a luat?

– Numai la dată. Să verifice.

– Ce crezi că voia să facă cu el?

– Poate că rula vreun film noaptea târziu. Magnus nu fusese în viaţa lui la un film noaptea târziu. Poate că voia să aibă ceva de citit la cafenea.

„Fără bani la el“, îşi zise ea, în timp ce umplea golul tăcerii lui Brotherhood.

– Poate căuta ceva care să-i schimbe gândurile. Cum am putea face cu toţii. Cum facem. Oricine poate încerca să se gândească la altceva când pierde pe cineva.

– Sau când devine liber, sugeră Brotherhood.

Altfel însă, nu încercă s-o ajute.

– Oricum, era întors pe dos c-a greşit data, spuse ea neglijent, încheind discuţia.

– Te-ai uitat să vezi, nu-i aşa, draga mea?

– Doar atunci când le-am aruncat.

– Când anume?

– Ieri.

– Din ce zi era ziarul?

– De luni. Era vechi de trei zile. Vreau să spun că era evident şocat.

– Evident.

– De-acord, taică-său nu era marea iubire a vieţii lui. Oricum însă, murise. Nimeni nu judecă raţional când i se întâmplă aşa ceva. Nici chiar Magnus.

– Pe urmă ce-a mai făcut? După ce s-a uitat la dată şi a luat ziarul greşit?

– A ieşit din casă. Cum ţi-am spus. Să se plimbe. Nu mă asculţi. Niciodată nu asculţi.

– L-a împăturit?

– Zău, Jack! Ce importanţă are cum duce cineva un ziar?

– Uită-ţi o clipă mândria şi răspunde. Ce-a făcut cu ziarul?

– L-a făcut sul.

– Şi pe urmă?

– Nimic. L-a luat cu el. În mână.

– L-a adus înapoi?

– Aici, vrei să spui? Nu.

– De unde ştii că nu l-a adus înapoi?

– L-am aşteptat în hol.

– Şi ai observat: nici urmă de ziar. Nici un ziar făcut sul, ţi-ai spus.

– Absolut întâmplător, da.

– Nimic nu e întâmplător, Mary. Aveai de gând să te uiţi. Ştiai că a plecat cu ziarul şi ţi-ai dat imediat seama că se va întoarce fără el. Nu e întâmplător. Asta înseamnă că-l spionai.

– Dacă-ţi face plăcere.

Era furios.

– Tu eşti cea care va trebui să faci plăcere, Mary, spuse el tare şi rar. Cam peste cinci minute va trebui să-i faci plăcere fratelui Nigel. Parcă a intrat dracul în ei, Mary. Văd cum li se despică din nou pământul sub picioare şi nu ştiu ce să facă. Pur şi simplu nu ştiu ce să facă.

Furia îi trecu. Aşa era Jack.

– Şi mai târziu, cum ai avut ocazia, i-ai scotocit cu totul întâmplător prin buzunare. Şi nu era acolo.

– N-am căutat ziarul, pur şi simplu am observat că lipsea. Da, nu era acolo.

– I se întâmplă des să plece cu ziare vechi la el?

– Când vrea să fie informat la zi... pentru munca lui – e foarte conştiincios – ia un ziar cu el.

– Făcut sul?

– Câteodată.

– Le aduce vreodată înapoi?

– Nu, din câte îmi amintesc.

– I-ai spus vreodată ceva?

– Nu.

– Dar el ţie?

– Jack. E un obicei al lui şi-atâta tot. Ştii ce, n-am de gând să mă cert cu tine ca şi cum am fi soţ şi soţie.

– Nu suntem căsătoriţi.

– Face un ziar sul şi pleacă cu el. Aşa cum un copil duce un băţ sau cine ştie ce. Ca să-i ţină de urât. Ca bomboanele de mentă. Uite. Avea bomboane de mentă în buzunar. E acelaşi lucru.

– Întotdeauna greşea data?

– Nu întotdeauna... nu mai face şi tu din ţânţar armăsar!

– Şi întotdeauna îl pierdea?

– Jack, încetează. Pur şi simplu încetează. De acord?

– O făcea cu vreo ocazie anume? Lună plină? Ultima miercuri din lună? Sau numai când i-a murit tatăl? Ai observat vreun şablon? Spune, Mary, ştiu că ai observat!

„Bate-mă, îl rugă ea în gând. Zgâlţâie-mă. Orice e mai bine decât privirea asta rece ca gheaţa.“

– Uneori când se întâlnea cu P, spuse ea, străduindu-se ca vocea să-i sune ca atunci când încerci să linişteşti un copil răzgâiat. Jack, pentru numele lui Dumnezeu, Magnus are informatori, asta-i viaţa pe care o trăieşte, tu l-ai instruit! Nu-l întreb care-s trucurile lui, ce face şi cu cine. Şi eu am fost instruită.

– Şi când s-a întors... cum arăta?

– Foarte bine. Calm, cât se poate de calm. Simţeam că mersul pe jos îi alungase toate angoasele. Era foarte bine din toate punctele de vedere.

– N-a sunat nimeni cât a fost plecat?

– Nu.

– Nici după aia?

– O dată. Foarte târziu. Dar n-am răspuns.

Nu se întâmpla prea des să-l vadă pe Jack surprins. Acum aproape că era.

– N-ai răspuns?

– De ce aş fi făcut-o?

– De ce n-ai fi făcut-o? E meseria lui, aşa cum ai spus. Taică-său tocmai murise. De ce n-ai fi răspuns la telefon?

– Magnus a zis să nu răspundem.

– De ce a zis să nu răspundeţi?

– Făceam dragoste! zise ea şi se simţi ca ultima dintre târfe.

Harry apăruse din nou în prag. Purta o salopetă albastră şi era roşu la faţă din cauza efortului. Avea în mână o şurubelniţă lungă şi părea ruşinat că era atât de vesel.

– Vreţi să vă repeziţi o clipă până sus, domnule Brotherhood? spuse el.

„Arată aşa cum arăta dormitorul nostru înainte de Bazarul Soţiilor de Diplomaţi, cu toate hainele pe care nu le mai purtam aruncate pe pat“, îşi zise ea. „Magnus dragă, chiar ai nevoie de trei pulovere uzate?“ Haine pe scaune. Pe toaletă şi pe suportul pentru

prosoape. Sacoul meu de vară, pe care nu l-am mai pus de la Berlin. Smochingul lui Magnus atârnat de oglinda toaletei ca o piele netăbăcită. Pe podea nu era nimic pentru că nu exista podea. Fergus şi Georgie scoseseră mocheta şi cea mai mare parte din scândurile duşumelei de sub ea şi le aşezaseră ca pe nişte sandviciuri sub fereastră, lăsând traversele şi o singură scândură, ca să ai pe unde merge. Desfăcuseră veiozele bucăţi; la fel noptierele, telefonul şi radioul cu ceas deşteptător. Acelaşi lucru în baie, duşumeaua şi panoul în care era încastrată cada, dulăpiorul cu medicamente şi trapa înclinată care ducea la podul mansardat în care Tom se ascunsese o jumătate de oră de Crăciunul trecut, jucându-se de-a v-aţi ascunselea, şi aproape că murise de frică de cât de curajos era. În faţa lavaboului, Georgie se ocupa de lucrurile lui Mary. Crema de faţă. Diafragma.

– Pentru ei, draga mea, ce-i al tău e şi-al lui şi viceversa, spuse Brotherhood când se opriră să se uite din pragul uşii fără uşă. Pentru ei nu există al lui şi al ei, nu poate să existe.

– Nici pentru tine, spuse ea.

Camera lui Tom era în faţa camerei lor, de cealaltă parte a coridorului. Supermanul lui fluorescent se lăfăia pe pat, împreună cu cei treizeci şi unu de piticuţi şi cu cei trei roboţi. Masa de campanie a tatălui ei era pliată la perete. Scrinul cu jucării fusese tras în mijlocul camerei, descoperind şemineul de marmură din spatele lui. Era un şemineu frumos. Cei de la atelier voiseră să-l acopere cu scânduri, ca să mai reducă din curent, dar Magnus nu-i lăsase. Cumpărase în schimb scrinul ăsta vechi ca să-l aşeze în faţa deschizăturii, lăsând să se vadă placa de deasupra lui, astfel încât Tom să aibă o bucăţică din vechea Vienă numai pentru el. Acum şemineul era descoperit şi fata numită Georgie îngenunchease plină de respect în faţa lui în tunica ei de luptător pentru libertate, care o costase cincizeci de lire. Iar în faţa lui Georgie se afla o cutie albă de pantofi, cu capacul scos, şi în cutia de pantofi era un pachet învelit într-o cârpă, cu câteva pacheţele mai mici în jurul lui.

– Am găsit-o pe cadrul de deasupra grătarului, domnule, spuse Fergus. Acolo unde se uneşte cu hornul principal.

– Nici urmă de praf pe ea, zise Georgie.

– Doar cât să întinzi mâna, spuse Fergus. Teribil de comod.

– Dacă ştii şpilul, nici nu e nevoie să tragi scrinul, spuse Georgie.

– Ai mai văzut-o? întrebă Brotherhood.

– E clar că-i a lui Tom, spuse Mary. Copiii ascund toate cele.

– Ai mai văzut-o? repetă Brotherhood.

– Nu.

– Ştii ce-i în ea?

– De unde să ştiu dacă n-am mai văzut-o?

– Uşurel.

Brotherhood nu se aplecă, ci doar întinse braţele. Georgie îi dădu cutia şi Brotherhood o duse la masa pe care Tom se juca cu spirograful şi cu Lego-ul lui, pe care desena la nesfârşit avioane germane doborâte pe fundalul unui apus de soare la Plush, cu familia în planul doi, toţi făcând cu mâna fericiţi. Brotherhood ridică mai întâi pachetul cel mare şi îl priviră cum începe să-l despacheteze, dar pe urmă se răzgândi.

– Desfă-l tu, spuse el, întinzându-i-l lui Georgie. E nevoie de degete de femeie.

E una din amantele lui, pricepu brusc Mary. Se întrebă cum de nu-şi dăduse seama mai devreme.

Georgie se ridică de pe scaun cu eleganţă cât era de lungă, un picior, celălalt picior, şi, după ce-şi trase părul drept după urechi, îşi folosi degetele de femeie ca să desfacă fâşiile de cearşaf de care Magnus zisese că avea nevoie pentru maşină, scoţând până la urmă la iveală un aparat de fotografiat minuscul, ce părea grozav, într-un toc metalic. După aparat apăru ceva ce semăna cu un telescop cu un suport care, complet desfăcut, avea un fel de trepied pe care puteai înşuruba aparatul, cu faţa în jos şi la o distanţă fixă, permiţând fotografierea documentelor de pe masa de campanie. După telescop veni o succesiune de filme, de lentile,

de filtre, de inele şi de alte piese pe care nu le putu identifica pe loc. Şi sub ele un bloc cu hârtie ultrafină prinsă într-un cadru gros de cauciuc care nu lăsa să se vadă decât pagina de deasupra, acoperită cu coloane de cifre. Mary cunoştea genul acesta de hârtie. O folosise la Berlin. Dacă apropiai un chibrit de ea, se încreţea, transformându-se imediat în cenuşă. Blocul era pe jumătate consumat. Iar sub bloc, o agendă de tip militar, cu suport de carton, marcat „Proprietatea MR", adică a Ministerului de Război, ale cărui foi din hârtie liniată, de calitatea aceea din timpul războiului, erau nescrise. Iar când Brotherhood continuă cu scotocitul, în interiorul lui găsi două flori roşii presate, foarte vechi, maci, poate trandafiri, Mary nu era absolut sigură şi, oricum, în momentul acela ţipă.

– E pentru Firmă! Pentru voi ţinea toate astea!

– Bineînţeles. O să-i spun lui Nigel. Nici o problemă.

– Numai fiindcă nu mi-a spus mie, nu înseamnă că făcea ceva rău! E pentru cazul că se trezeşte cu documente acasă. La sfârşit de săptămână!

După care, dându-şi seama ce spusese:

– E pentru informatorii lui... dacă-i aduc documente, prostule! Dacă Grant îi aduce şi trebuie să i le dea repede înapoi! Ce-i aşa de groaznic în asta?

Fergus frunzărea blocul pe jumătate consumat, răsucindu-l pe toate feţele, înclinându-l spre raza lămpii de birou a lui Tom.

– Zău că pare că-i în ceha aia a dumneavoastră, domnule, spuse Fergus, aplecând blocul spre lumină. Ar putea fi rusă, dar mai degrabă cred că e cehă. Da, spuse el bucuros, când ochii îi căzură pe o trăsătură inexplicabilă de pe rama de cauciuc. Aşa e. Cehă. Tot ce vrea să spună e că e fabricat acolo. Cine le scoate din ţară, asta-i altceva. Mai ales în zilele noastre.

Brotherhood părea mai interesat de florile presate. Le pusese în palmă şi le privea de parcă şi-ar fi citit viitorul în ele.

– Cred că eşti o fată rea, Mary, spuse el intenţionat. Cred că ştii mult mai mult decât mi-ai spus. Nu cred că Pym e în Irlanda

sau la dracu-n praznic în Bahamas. Cred că toate astea au fost doar praf în ochii mei. Cred că e un om rău şi mă întreb dacă nu cumva sunteţi răi amândoi.

Orice reţinere o părăsi. Urlă:

– Eşti un căcat!

Îl lovi cu palma desfăcută, dar el o imobiliză. Îşi petrecu braţul în jurul ei şi o ridică de la pământ, de parcă n-ar mai fi avut picioare. O cără de-a curmezişul coridorului în camera doamnei Bauer, singura care rămăsese până atunci întreagă. O trânti pe pat şi-i aruncă pantofii din picioare, exact cum făcea în sordidul apartament conspirativ unde obişnuiau să se reguleze. O înfăşură în plapumă ca într-o cămaşă de forţă. Apoi se culcă peste ea, luptându-se ca s-o potolească, în timp ce Georgie şi Fergus îi priveau. Dar nu se ştie cum, oricât ar părea de uluitor, în tot timpul acestei tragicomedii Jack Brotherhood reuşise să ţină în pumnul stâng cei doi maci presaţi, şi-i mai ţinea chiar şi atunci când soneria emise un sunet prelung, autoritar.

CAPITOLUL 4

„Să te afli undeva deasupra luptei“, scrise Pym pentru el, pe o altă foaie de hârtie. „Scriitorul e Rege. El trebuie să-şi privească subiectul cu dragoste, chiar şi atunci când subiectul e el însuşi.“

Viaţa a început cu Lippsie, Tom, şi Lippsie a fost înainte să apari tu sau oricine altcineva, cu mult înainte ca Pym să fie ceea ce Firma numeşte bun de însurat. Tot ce-şi amintea Pym dinainte de Lippsie era un fel de marş fără ţel prin case diferit colorate şi o mulţime de ţipete. După ea, părea că totul pluteşte într-o direcţie inevitabilă şi tot ce trebuia să facă el era să stea în barca lui şi să lase curentul să-l poarte. Oricâte meandre ar fi avut şi în oricâte ramificaţii s-ar fi despărţit, de la Lippsie la Poppy, de la Rick la Jack, nu era decât un curs de apă. Şi odată cu ea nu începuse numai viaţa, ci şi moartea, căci trupul neînsufleţit al lui Lippsie, deşi nu-l văzuse niciodată, fusese cel care-l pusese în mişcare. Alţii îl văzuseră, iar Pym s-ar fi putut duce şi el să-l vadă, căci se afla în curtea clopotului şi rămăsese descoperit o veşnicie. Numai că băiatul trecea atunci printr-o perioadă de fandoseală, când nu-l interesa decât propria persoană şi-şi zicea că, dacă n-o vede, s-ar putea ca ea să nu fie de fapt moartă, ci doar să se prefacă. Sau că moartea ei era osânda lui pentru că participase la uciderea unei veveriţe într-un bazin de înot gol. Un profesor de matematică cu ochii reci, poreclit Corbo Cioara, condusese vânătoarea. Când veveriţa fusese încolţită, Corbo trimisese trei băieţi jos, pe scăriţa bazinului, cu crose de hochei, şi Pym fusese

unul dintre ei. „Du-te, Pymmie. Fă-i felul!“ îl mânase Corbo. Pym privise cum animalul mutilat şchiopătează spre el. Speriat de durerea lui, îi aplicase o lovitură zdravănă, mai puternică decât avusese intenţia. Văzuse cum veveriţa e catapultată spre celălalt jucător şi apoi rămâne nemişcată. „Bravo, Pymmie! Straşnică lovitură. Nu uita să le-o aplici şi friţilor data viitoare!“

Îi mai trecu prin cap că banda lui Sefton Boyd născocise totul ca să-l necăjească, lucru absolut posibil. Aşa că-şi propuse să adune cât mai multe descrieri şi să-şi formeze în minte, în acel prim moment de agitaţie, înainte ca peste şcoală să coboare liniştea, o imagine despre ea care să fie, probabil, la fel de clară ca a celor care o văzuseră. Zăcea culcată pe o parte pe pietrele de pavaj, ca şi cum ar fi alergat, cu o mână mult întinsă spre linia de sosire şi cu un picior îndreptat spre o direcţie greşită. Sefton Boyd, primul care o văzuse şi-l alertase pe directorul şcolii aflat la micul dejun, chiar crezuse că alerga, până nu văzuse piciorul dislocat. Se gândise că face un exerciţiu deosebit, culcată pe o parte, că dă din picioare ca la mersul pe bicicletă. Şi mai crezuse că sângele din jurul ei era un halat sau un prosop pe care se întinsese, până a observat că frunzele castanului bătrân se lipesc de el şi nu se mai lasă purtate de vânt. Nu s-a apropiat, fiindcă nici cei din ultima clasă n-aveau voie să intre acolo, din cauza acoperişului şubred. Şi n-a vărsat, se lăuda el, pentru că noi, cei din familia Sefton Boyd, avem domenii întinse, iar eu am vânat de multe ori cu tata şi sunt obişnuit să văd sânge şi maţe. Dar a suit în fugă scara de la clasa lui, spre fereastra din turn, de unde, a spus mai târziu poliţia, căzuse ea; probabil că se aplecase pentru ceva anume. Ceva urgent şi important, căci era în cămaşă de noapte şi venise cu bicicleta cale de un kilometru şi jumătate, de la Overflow House, în plină noapte. Bicicleta ei cu husă ecosez pe şa încă era acolo, sprijinită de şopronul pentru lăzile de gunoi din spatele bucătăriilor.

Teoria lui Sefton Boyd, dedusă cu sufletul la gură din stilul de viaţă al tatălui său, era că Lippsie fusese beată. Numai că el nu-i spunea Lippsie, ci Buzecaca, joc de cuvinte pe care îl

folosea gaşca lui pentru Lippschitz. Şi, aşa cum sugera de câtva timp, s-ar mai fi putut ca Buzecaca să fie spioană germană şi să se fi furişat în turn ca să trimită mesaje după ora camuflajului, domnule. Căci de la fereastra turnului se vede toată valea, până la Brace of Partridges, aşa că e un loc straşnic de unde să le semnalizezi bombardierelor germane, domnule. Problema era că nu avea nici o sursă de lumină la ea, cu excepţia farului de la bicicletă, care se afla încă bine prins de ghidon. Dar s-ar putea să fi ascuns o lanternă în vagin, lucru pe care Sefton Boyd pretindea că l-a văzut cât se poate de limpede, căci cămaşa de noapte i se sfâşiase în cădere.

Şi uite aşa circulau poveştile în dimineaţa aceea, în timp ce Pym stătea pe scaunul din lemn de cea mai bună calitate din toaleta personalului, pe care o transformase în casă conspirativă după ce primul val de agitaţie trecuse, îşi ţinea respiraţia şi se-nroşea, pentru ca apoi să devină alb ca varul în faţa oglinzii, străduindu-se în zadar să-şi adapteze chipul durerii pe care o simţea. Cu briceagul elveţian pe care îl avea în buzunar îşi ciopârţise puţin din cârlionţul de pe frunte, ca un fel de tribut zadarnic, apoi pierduse timpul, jucându-se cu robinetele şi sperând că toată lumea îl caută. Unde e Pym? – Pym a fugit! – Pym e mort şi el! Dar Pym nu fugise, nici mort nu era şi, în haosul provocat de cadavrul lui Lippsie în curte şi cu salvarea şi poliţia pe cap, nimeni nu căuta pe nimeni, cu atât mai puţin în toaleta personalului, care era locul cel mai interzis din şcoală; atât de interzis, încât şi Sefton Boyd se ţinea departe de el. Orele se suspendaseră şi tot ce aveai de făcut după toate strigătele şi toată agitaţia de la început era să te duci în linişte în clasa ta şi să repeţi – asta numai dacă nu erai, ca Pym, în clasa a cincea, de unde se vedea toată curtea clopotului, caz în care trebuia să te retragi în sala de desen. Aceasta era, de fapt, o baracă din prefabricate construită de soldaţii canadieni, apoi transformată, în care Lippsie preda muzica, pictura şi teatrul şi făcea exerciţii recuperatorii pentru băieţii cu platfus. Tot acolo bătea la maşină şi se ocupa de hârţogărie, în calitatea ei de femeie bună la toate a şcolii: ea aduna

taxele de şcolarizare, ea plătea facturile în locul trezorierului, ea comanda taxiuri pentru băieţii care se duceau la prima comuniune şi, aşa cum se întâmpla de obicei, ea era aceea care conducea aproape întreaga şcoală de una singură, fără să-i zică cineva mersi. Numai că Pym nici în sala de desen nu avea chef să se ducă, deşi aproape că terminase un model de bombardier Dornier din lemn de balsa, cioplit cu briceagul, şi mai avea şi un proiect, destul de vag, despre cum să copieze nişte poeme obscure dintr-o carte veche ce se găsea acolo şi să pretindă că erau scrise de el. Ce trebuia să facă însă neapărat, când avea să găsească curajul şi momentul potrivit, era să se ducă înapoi la Overflow House, unde locuise până atunci cu Lippsie şi cu încă unsprezece băieţi. Până nu ajunge acolo şi nu face ceva cu scrisorile, nu va mai îndrăzni să se ducă nicăieri; altfel Rick va nimeri din nou la puşcărie.

Cum de reuşise, cum de căpătase pregătirea care avea să-i folosească atât de mult în această primă operaţiune clandestină, asta era în mare măsură povestea existenţei lui de până atunci, care număra zece ani de viaţă şi trei trimestre de internat.

Să încerci s-o desluşeşti pe Lippsie prin intermediul vieţii lui Pym este, chiar şi azi, ca şi cum ai urmări o lumină mişcătoare printr-un crâng de nepătruns. Pentru Perce Loft, acum mort şi el, Lippsie nici măcar nu exista – „scorneala puştiului", o numea el înţelegând prin asta născocirea mea, invenţia mea, nimicul meu. Dar, dacă-i servea la ceva, Perce, marele avocat, putea pretinde că şi Turnul Eiffel era o născocire, după ce se lovise cu nasul de el. Era meseria lui. Şi asta în ciuda mărturiei lui Syd şi a altora că Perce în persoană fusese primul care se folosise de ea. Perce o prezentase Curţii cu mulţi ani în urmă, înaintea naşterii lui Pym. Se-nţelege că domnul Muspole, vrăjitorul registrelor, mort şi el între timp, confirma spusele lui Perce. Era şi normal, fiind băgat până-n gât în aceeaşi afacere. Nici măcar Syd, unica sursă în viaţă, nu era de prea mare ajutor. „Era o jidovcuţă nemţoaică", spunea el, folosind expresia tandru-argotică londoneză. Credea că venea de la München sau de la Viena. Era singură, puştiule.

Adora copiii. Te adora pe tine. Nu spunea că-l adora pe Rick, dar la Curte lucrul ăsta era de la sine înţeles. Era una dintre frumuseţi şi, în etica acelei Curţi, ăsta era rostul frumuseţilor: să fie văzute alături de Rick şi să se scalde în gloria lui. „Iar Rick, în bunătatea lui, o ajutase să urmeze un curs de secretară, spune Syd. Iar Dorothy a ta se dădea în vânt după Lippsie şi a învăţat-o englezeşte, nu fără un interes", adaugă Syd – ca apoi să nu mai deschidă gura decât ca să remarce că era mare păcat, că toţi ar trebui să tragem învăţături din asta şi că poate taică-tău o punea cam mult la muncă, fiindcă ea nu s-a bucurat de privilegiile tale. Da, recunoaşte el, era bine făcută. Şi avea stil, lucru pe care, de ce să o ascundem, nu toate celelalte îl aveau, puştiule. Şi-i plăcea să glumească, asta până începea să se gândească la biata ei familie şi la ce le făceau friţii alor ei.

Nici căutările făcute apoi pe furiş în registre nu mă lămuriseră cine ştie ce. Cu nu prea mulţi ani în urmă, odată, când eram de serviciu noaptea, m-am trezit cu arhiva la dispoziţie şi am căutat Lippschitz, prenumele Annie, în indexul general, dar n-am găsit nimic, deşi am încercat toate ortografiile posibile. Bătrânul Dinkel de la Viena, care conduce serviciul Personal din Austria, a făcut de curând o anchetă similară pentru mine, după ce i-am turnat o poveste; la fel, cu o altă ocazie, şi omologul lui din Köln. Amândoi mi-au raportat că n-au găsit nici o urmă. În amintirea mea însă e imposibil ca ea să nu fi lăsat nici o urmă. Era o fată înaltă, cu părul mătăsos, plină de viaţă, cu ochi mari speriaţi, mergea cu paşi mari şi cam dezordonaţi, o fată pentru care nimic nu se întâmpla cu încetinitorul. Şi-mi aduc aminte – era, probabil, în timpul unei vacanţe de vară, într-una dintre casele în care ne adăposteam provizoriu – îmi aduc aminte cum Pym îşi dorea mai mult ca orice pe lume s-o vadă goală şi cum îşi dedica toate orele în care nu dormea atingerii acestui ţel. Lucru pe care Lippsie probabil că l-a ghicit, căci într-o după-masă i-a propus să facă baie împreună, ca să economisească apa caldă. Ba chiar a măsurat apa cu mâna: patrioţii aveau dreptul la vreo doisprezece centimetri şi Lippsie fusese întotdeauna patrioată. S-a aplecat, goală,

şi m-a lăsat s-o privesc în timp ce măsura cu palma apa din cadă, sunt sigur c-o măsura cu-adevărat, şi pe urmă şi-a scos mâna din apă: „Vezi, Magnus! – arătându-mi mâna udă, cu degetele răsfirate – acum putem fi siguri că nu-i ajutăm pe nemţi“.

Sau cel puţin aşa cred cu tărie, căci, oricât aş încerca, nici azi nu-mi pot aduce aminte cum arăta. Ştiu că în aceeaşi casă, sau într-una la fel, camera ei era în faţa camerei lui Pym, pe un coridor, şi că în ea se aflau geamantanul de carton, fotografiile fratelui ei cu barbă şi ale surorilor solemne, cu pălării negre, în rame de argint, ca nişte micuţe monumente funerare bine lustruite, înşirate pe masa ei de toaletă. Şi mai era şi camera în care ţipa la Rick şi-l avertiza că mai bine moare decât să fure, iar Rick râdea cu râsul lui plin şi atât de înşelător, care dura mai mult decât era nevoie şi făcea ca, până data următoare, totul să reintre în normal. Şi, cu toate că nu-mi amintesc de nici o lecţie, Lippsie trebuie să-l fi învăţat pe Pym germana, pentru că peste ani, când a început s-o înveţe ca lumea, a descoperit că dispune de un bagaj de informaţii despre ea: *Aaron war mein Bruder – mein Vater war Architekt* – toate la trecut, timp căruia îi aparţinea şi ea în momentul acela. Şi tot abia mai târziu în viaţă şi-a dat seama că atunci când îl alinta numindu-l *Mönchlein* al ei, voia de fapt să spună „micul meu călugăr“ şi se referea la drumul greu al lui Martin Luther – „micule călugăr, mergi pe propriul drum“. Pe-atunci credea că îl numea aşa după maimuţa pe care o ţinea flaşnetarul în lanţ, rolul acestuia revenindu-i lui Rick. Descoperirea făcuse să crească simţitor respectul pentru propria lui persoană, până când îşi dăduse seama că, de fapt, ce voia să spună era că trebuia să meargă mai departe fără ea.

Şi mai ştiu că era cu noi în Rai, căci fără Lippsie nu exista Rai. Raiul era un tărâm aurit între Gerrards Cross şi mare, unde Dorothy purta un pulover de angora când călca şi un raglan albastru când mergea la cumpărături. Raiul era locul în care se refugiaseră Rick şi Dorothy după căsătoria lor pripită, ţara de basm a unor noi începuturi şi a unui viitor palpitant, dar nu-mi amintesc o singură zi în Rai fără Lippsie agitându-se pe undeva

pe la marginea lui, sau spunându-mi ce era bine şi ce era rău, cu o voce pe care nu o luam în seamă. La o oră de drum spre răsărit cu maşina Bentley se afla oraşul, în oraş se afla West End şi acolo îşi avea Rick biroul; în birou era o fotografie mare, colorată, a bunicului TP, cu colanul lui de primar, iar biroul era cel care-l ţinea pe Rick noaptea târziu departe de casă, prilej de mare bucurie pentru micul Pym, căruia i se dădea voie să se caţăre în patul lui Dorothy şi să-i ţină de cald, într-atât era de firavă, de plăpândă, chiar şi în ochii unui copil. Lippsie rămânea cu noi, însă uneori mergea la Londra cu Rick, pentru că trebuia să înveţe o meserie şi, aşa cum văd azi lucrurile, să-şi justifice supravieţuirea într-o vreme în care atâţia dintre ai ei erau morţi.

Raiul era un şir de cai de curse superbi, cărora Syd le spunea gloabe, şi o succesiune de maşini Bentley şi mai frumoase, care, aidoma caselor, se uzau la fel de repede ca şi creditul care permisese să fie cumpărate şi trebuiau schimbate, cu o viteză ameţitoare, cu modele şi mai noi şi mai scumpe. Câteodată maşinile Bentley erau atât de preţioase, că trebuiau duse după colţul casei şi ascunse în grădina din spate, de teamă să nu fie pângărite de privirile necredincioşilor. Alteori Pym le conducea cu o mie de kilometri pe oră, aşezat pe genunchii lui Rick, la vale, pe drumuri nisipoase neterminate, mărginite de betoniere, apăsând pe claxonul cu timbru bogat, profund, în timp ce Rick le striga muncitorilor „Ce mai faceţi, băieţi?“ şi-i invita pe toţi acasă, la un pahar de şampanie. Iar Lippsie era acolo lângă noi, pe banchetă, dreaptă ca un vizitiu şi la fel de distantă, până când Rick catadicsea să-i vorbească sau să facă o glumă. Atunci zâmbetul ei lumina ca soarele de vacanţă şi ne iubea pe amândoi.

Tot Rai era şi Saint-Moritz, de unde veneau bricegele elveţiene, deşi nu ştiu cum se face că Bentley-urile şi cele două ierni dinainte de război în Elveţia s-au contopit în amintirea mea ca şi cum ar fi fost unul şi acelaşi loc. Şi azi mi-e de-ajuns să simt mirosul de piele al interiorului unei maşini de lux ca să mă trezesc purtat, de bunăvoie, în saloanele mari ale hotelului din Saint-Moritz, pe urmele dragostei de petreceri zgomotoase a lui

Rick. Kulm, Suvretta House, Grand, toate nu erau pentru Pym decât un singur hotel gigantic, cu servitori diferiţi, dar întotdeauna cu aceeaşi Curte: trupa lui personală de bufoni, scamatori, consilieri şi jochei; rar pleca undeva fără ei. Peste zi, portari italieni cu mături lungi îţi măturau zăpada de pe cizme de fiecare dată când intrai pe uşile batante. Serile, când Rick şi Curtea benchetuiau cu câteva frumuseţi locale şi când Dorothy era prea obosită, Pym se aventura de mână cu Lippsie pe aleile înzăpezite, strângând briceagul în buzunar, în timp ce se prefăcea, numai pentru el, că e un fel de prinţ rus care-o apără de oricine ar fi râs de ea pentru că era prea serioasă. Şi dimineaţa, când se trezea devreme, alerga pe vârfuri de-a lungul palierului şi se uita în jos, pe sub balustradă, la armata lui de sclavi trudind în holul cel mare de dedesubt, în timp ce adulmeca mirosul stătut de trabuc, de parfum de cucoană şi de ceară, care lucea ca roua pe parchet, atunci când sclavii o întindeau cu mişcările lungi ale măturilor învelite în cârpe. Aşa miroseau şi Bentley-urile lui Rick după ce petrecerea era încheiată: a frumuseţi, a ceară de albine, a fum de la trabucele lui de milionar. Şi, foarte slab, după drumurile cu sania prin pădurea îngheţată, alături de Lippsie, a frig şi a bălegar de cal, în timp ce ea sporovăia în germană cu vizitiul.

Întors acasă, Raiul erau piramidele de mandarine lucitoare, în poleială, lumânările roz din sufragerie, drumurile gălăgioase la hipodromuri depărtate, ca să ne arătăm şi acolo fasoanele de proprietari şi să vedem gloabele pierzând, precum şi un televizor micuţ alb-negru într-o cutie uriaşă din lemn de mahon, la care vedeam regatele sub un cer cu pete albe, iar atunci când ne uitam la Grand National, caii păreau atât de departe, că Pym se întreba dac-or mai reuşi să nimerească acasă; mă tem însă că adesea caii lui Rick erau cei care nu mai nimereau, de-aia le spunea Syd gloabe. Crichet în grădină cu Syd, şase pence dacă nu-l elimina pe puşti din şase mingi. Box în salon cu Morrie Washington, expertul Curţii în lupte, căci Morrie era ministrul artelor şi sporturilor la Curtea noastră: stătuse de vorbă cu Bud Flanagan şi dăduse mâna cu Joe Louis, fusese ciracul scamatorului din Omul

cu Ochi ca Razele X. Monedele de o jumătate de coroană pe care domnul Muspole, marele contabil, ţi le scotea de după urechi, deşi domnul Muspole n-a fost niciodată favoritul meu; se străduia cam prea tare să-mi bage aritmetica în cap. Bucăţile de zahăr ce dispăreau sub melonul lui Perce Loft deveneau o plăsmuire chiar sub ochii mei. Şi călăritul de jur împrejurul grădinii, cocoţat pe umerii jocheilor îmbrăcaţi în veste, cu nume ca Billie, Jimmy, Gordon şi Charlie, care erau cei mai grozavi magicieni din lume, cei mai grozavi spiriduşi, şi-mi citeau toate benzile desenate şi mi le dădeau pe ale lor după ce le terminau de citit.

Întotdeauna însă în această perpetuă sărbătoare o regăsesc pe Lippsie, ba pe post de mămică, ba de dactilografă, de muzician, de jucătoare de crichet şi mereu pe post de preceptor de morală al lui Pym, agitându-se undeva în planul doi în urmărirea unei mingi înalte, în timp ce toţi îi strigă *Achtung!* şi, hopa, ai grijă de răzoarele cu flori. Şi tot în Rai, Rick nimerise cu o minge mare de fotbal nou-nouţă drept în obrazul de copil al lui Pym, ca şi cum l-ar fi lovit interiorul tuturor maşinilor Bentley deodată, aceeaşi piele zburând cu aceeaşi viteză ameţitoare. Când îşi reveni, Dorothy era aplecată deasupra lui, strângând o batistă între dinţi şi scâncind „Nu, te rog, Doamne, nu face una ca asta", pentru că era plin de sânge. Mingea îi făcuse doar o tăietură pe frunte, dar Dorothy insista că-i înfundase globul ocular în orbită, de unde n-o să mai iasă niciodată. Îi era atât de frică, biata de ea, să şteargă sângele, c-a trebuit s-o facă Lippsie în locul ei, fiindcă Lippsie ştia să mă îngrijească aşa cum îngrijea animalele şi păsările rănite. N-am mai întâlnit vreodată o femeie cu mâini atât de pline de alinare. Şi acum mai cred că pentru ea însemnam un lucru pe care putea să-l îngrijească, să-l răsfeţe şi să-l apere, după ce tot restul îi fusese luat. Eram fărâma ei de speranţă şi de iubire în închisoarea aurită în care o ţinea Rick.

Când Rick locuia acolo, în Rai nu exista noapte şi nimeni nu se ducea la culcare cu excepţia lui Dorothy, Frumoasa din Pădurea Adormită a Curţii noastre. Pym putea participa la petrecere când avea chef şi-i regăsea acolo pe toţi, Rick şi Syd, Morrie

Washington, Perce Loft, domnul Muspole, Lippsie şi jocheii, întinşi pe podea printre teancuri de bani, urmărind cum bila ruletei ţopăie peste pereţii de tinichea, în timp ce TP cu însemnele funcţiei îi privea de sus; deci şi în casele acelea trebuia să fi fost o fotografie de-a lui. Şi parcă îi văd pe toţi dansând după muzica unui gramofon şi povestind întâmplări despre un cimpanzeu pe nume Micuţa Audrey, care râdea de se prăpădea la nişte glume ce depăşeau puterea de înţelegere a lui Pym. El însă râdea mai tare decât toţi ceilalţi, căci învăţa încă de pe-atunci ce trebuie să facă pentru a fi pe plac, cum să vorbească, să se poarte şi să spună glume care să-l facă irezistibil. În Rai toată lumea iubea pe toată lumea, căci odată Pym o găsise pe Lippsie în poala lui Rick, iar altă dată dansa cu obrazul lipit de al ei, cu un trabuc între dinţi, în timp ce fredona *Pe sub arcade* cu ochii închişi. Şi era mare păcat că Dorothy se simţise din nou prea obosită ca să-şi pună rochia de seară cu volănaşe pe care i-o cumpărase Rick – roz pentru Dorothy, albă pentru Lippsie – şi să coboare ca să se distreze puţin. Dar, cu cât îi striga Rick mai tare să coboare, cu atât mai adânc dormea, cum descoperise Pym când Rick îl trimisese s-o convingă să vină şi ea. Bătuse la uşă, dar nu primise nici un răspuns. Se apropiase pe vârfuri de patul enorm şi ştersese de pe obrazul ei ceva ce, la început, i se păruse c-ar fi pânze de păianjen. Mai întâi îi vorbise şoptit, apoi strigase la ea, însă degeaba. Dorothy plânge în somn, raportase el când coborâse din nou. A doua zi de dimineaţă însă totul reintrase în normal, căci iată-i pe toţi trei în pat, cu Rick tronând la mijloc, iar lui Pym i s-a dat voie să se strecoare lângă Lippsie, cât timp Dorothy a coborât să prăjească pâine. Lippsie l-a strâns tare la piept şi l-a privit încruntată, iar azi îmi zic că acela era felul ei de a-mi spune că-i e ruşine de slăbiciunea şi de iubirea ei şi că doreşte să se spele de păcate prin grija pentru mine.

E-adevărat că Rick mai şi ţipa în Rai, dar niciodată la Pym. N-a ridicat niciodată glasul la mine; nici n-ar fi avut nevoie, într-atât era voinţa lui de puternică, iar dragostea lui Pym era şi mai mare. Ţipa la Dorothy, se linguşea pe lângă ea şi o punea în

gardă în legătură cu nişte lucruri pe care Pym nu le putea înţelege. Nu o dată o târâse, pur şi simplu, la telefon şi o silise să stea de vorbă cu diferite persoane – cu unchiul Makepeace, cu negustori şi cu alţii care ne ameninţau şi pe care numai Dorothy putea să-i liniştească, fiindcă Lippsie refuza s-o facă şi oricum accentul ei nu era cel mai nimerit. Cred acum că într-o asemenea ocazie a auzit Pym pentru prima oară numele de Wentworth, căci mi-o amintesc pe Dorothy ţinându-mă de mână ca să-şi facă măcar atâta curaj cât să-i spună doamnei Wentworth că se va rezolva cu banii, numai dacă nu ne-ar mai presa toţi. Aşa că numele Wentworth îi era nesuferit lui Pym mai de mult. Devenise sinonim cu teama şi cu sfârşitul anumitor lucruri.

– Cine-i Wentworth? o întrebase Pym pe Lippsie şi, pentru prima dată, fata îi ceruse să tacă din gură.

Şi-mi aduc aminte că Dorothy cunoştea numele tuturor centralistelor şi ştia cu ce se ocupau soţii şi logodnicii lor, şi unde învăţau copiii lor, căci atunci când era singură cu Pym şi tremura în puloverul ei de angora, ridica receptorul alb şi trăncănea îndelung cu ele, părând că găseşte alinare într-o lume de voci fără trup. Rick ţipa şi la Lippsie când îi ţinea piept şi azi am impresia că, pe măsură ce creşteam, i se opunea din ce în ce mai des. Iar uneori ţipa la Dorothy şi la Lippsie deodată, făcându-le pe amândouă să plângă în acelaşi timp, până se împăcau cu toţii în patul cel mare în care, la micul dejun, Rick mânca pâine prăjită şi lăsa untul topit să picure pe cearşafurile roz. Lui Pym însă nimeni nu-i făcea vreun rău, nimeni nu-l făcea să plângă. Cred că Pym a înţeles încă de pe atunci că Rick lua drept măsură a relaţiilor cu femeile relaţia lui cu Pym, iar comparaţia era în defavoarea acestora. Uneori Rick se ducea cu Dorothy şi cu Lippsie să patineze. Rick purta un fel de frac negru şi o cravată albă, însă Dorothy şi Lippsie erau îmbrăcate ca nişte actori de pantomimă, fiecare ţinându-l de câte un braţ şi evitând să se privească în ochi.

Căderea avu loc pe întuneric. În ultima vreme ne tot mutaserăm, în ceea ce trebuie să fi fost o ascensiune zăpăcitoare pentru

piaţa locală a bunurilor imobiliare; palatul nostru din momentul acela era un conac, sus pe un deal, şi ne aflam într-o după-amiază întunecată de iarnă, în apropierea Crăciunului. Pym făcuse cu Lippsie ornamente din hârtie şi am impresia că, dacă aş reuşi să mai găsesc locul, dacă nu cumva a devenit proprietate de stat sau nu s-a construit pe acolo vreun drum ocolitor, ornamentele încă mai stau agăţate exact aşa cum le-am lăsat, stele ale lui David şi stele de la Bethlehem – Lippsie îmi explicase exact deosebirile – licărind în enorme încăperi goale. Mai întâi s-a stins lumina în camera uriaşă a lui Pym, apoi încălzirea electrică, pe urmă s-a oprit trenuleţul electric Hornby „O“ cu zece trasee, după care Lippsie a scos un ţipăt scurt şi a dispărut. Pym a coborât şi a deschis capacul din lemn de nuc al luxosului bar pentru băuturi, pe care abia îl cumpăraseră. Interiorul căptuşit cu oglinzi refuză să se aprindă şi să cânte *E cineva în bucătărie cu Dinah.*

Şi dintr-odată, singurele lucruri care mai mişcau în toată casa fură bilele de alamă ale ceasului-barometru care nu trebuia întors niciodată. Pym fugi în bucătărie. Nici urmă de Cookie, bucătăreasa, sau de domnul Roley, grădinarul, ai cărui copii îi furau jucăriile, dar nu trebuiau certaţi, căci nu aveau avantajele de care se bucura el. Fugi înapoi în sus pe scară şi, fiindu-i foarte frig, parcurse repede coridoarele lungi, strigând „Lippsie, Lippsie“, fără să primească vreun răspuns. Se uită în grădină pe ferestrele arcuite, cu vitralii, de pe palier şi distinse două maşini negre parcate pe alee. Nu Bentley-uri, ci două maşini Wolseley ale poliţiei. Având şoferi poliţişti cu chipiuri cu cozoroc aşezaţi la volan. Şi nişte bărbaţi în impermeabile cafenii în jurul lor, discutând cu domnul Roley, în timp ce Cookie îşi răsucea batista şi-şi frângea mâinile ca doamna din pantomima jucată de Crazy Gang, la care Rick îşi dusese Curtea cu numai o săptămână în urmă. Acum ştiu că, în stare de asediu, oamenii simt întotdeauna nevoia să urce, fapt care ar putea explica de ce reacţia lui Pym a fost s-o ia la fugă în sus pe scara îngustă spre pod. Dădu acolo peste Rick, teribil de agitat; în jurul lui, podeaua era acoperită de dosare şi de hârtii pe care le înghesuia teancuri-teancuri într-un fişet verde

şi vechi, cu vopseaua plesnită, pe care Pym nu-l mai văzuse niciodată în explorările lui.

– S-a oprit lumina şi Lippsie e speriată şi a venit poliţia şi e în grădină şi-l arestează pe domnul Roley, îi spuse Pym lui Rick dintr-o suflare.

Repetă de mai multe ori, de fiecare dată mai tare, convins de importanţa mesajului său. Rick însă nu părea că-l aude. Alerga între hârtii şi fişet, umplând sertarele. Aşa că Pym se apropie de el şi îl lovi cu pumnul sus pe braţ, cât putu el de tare, acolo unde carnea era moale, chiar deasupra bandei elastice pe care o purta ca să ţină dreaptă mâneca cămăşii sale de mătase. Rick se întoarse brusc spre el şi mâna lui îşi luă avânt să-l pocnească, iar faţa îi semăna cu a domnului Roley când se pregăteşte cu o ultimă mişcare largă să despice o buturugă cu toporul: roşie, încordată şi transpirată. Se lăsă apoi pe vine şi-l apucă pe Pym de umeri cu mâinile lui mari cu degetele îndoite. Iar chipul lui îl îngrijoră pe Pym mai mult decât mişcarea toporului, căci ochii lui erau speriaţi şi plângeau fără ca restul feţei să ştie, în timp ce vocea îi era blândă şi plină de evlavie.

– Să nu mai dai niciodată în mine, fiule. La Judecata de Apoi, unde ajungem cu toţii, Dumnezeu mă va osândi fără să mă cruţe pentru felul în care m-am purtat cu tine.

– De ce a venit poliţia? întrebă Pym.

– Tatăl tău are o problemă temporară cu lichidităţile. Acum fă-mi loc să ajung la dulap şi deschide-mi uşa, ca un băiat cuminte ce eşti. Repede.

Dulapul era în colţ, în spatele unui morman de haine jerpelite şi de alte vechituri. Pym reuşi să ajungă la uşă şi o deschise cu greu. Rick închidea cu zgomot sertarele fişetului. Îl încuie, îl apucă pe Pym de braţ şi-i vârî cheia adânc în buzunarul de la pantaloni, care era mic şi moale, cât să încapă în el o cheie şi o punguţă cu bomboane.

– I-o dai domnului Muspole, m-ai auzit, fiule? Nimănui altcuiva. Pe urmă îi arăţi unde e fişetul. Îl aduci aici şi-i arăţi. Numai lui. Îl iubeşti pe taică-tău?

– Da.

– Atunci ne-am înţeles.

Mândru ca o santinelă, Pym ţinu uşa în timp ce Rick răsuci şi rostogoli fişetul pe lângă el, pe rotilele lui, şi-l vârî în dulap, împingându-l până la panoul negru din spate. Aruncă apoi o groază de vechituri peste el, ascunzându-l complet vederii.

– Ai văzut unde e, fiule?

– Da.

– Închide uşa.

Pym se execută, iar apoi coborî pe scări cu pasul apăsat, cu pieptul bombat, căci voia să se mai uite o dată la maşinile poliţiei. Dorothy era în bucătărie, îmbrăcată în noul ei mantou de blană şi cu noii ei papuci pufoşi în picioare, amestecând o conservă de supă de roşii. La gură i se formase una din băşicuţele acelea care le apar oamenilor când simt că se sufocă şi nu mai pot vorbi. Pym nu putea să sufere supa de roşii, la fel ca şi Rick.

– Rick repară ţevile de apă, anunţă plin de el, ca nu cumva să-i scape ceva din secretul lui.

Era singurul înţeles pe care-l putea da spuselor lui Rick în legătură cu lichidităţile. Strigând-o şi mai tare pe Lippsie, se năpusti pe coridor, drept în calea a doi poliţişti ce asudau sub greutatea biroului mare la care lucra Rick când era acasă.

– E al lui tata, spuse el cu agresivitate, acoperind cu mâna buzunarul în care avea cheia.

Nu-mi aduc aminte decât de primul poliţist. Era blajin, avea o mustaţă albă ca a lui TP şi era mai înalt decât Dumnezeu.

– Păi da, mă tem însă că acum e al nostru, băiete. Te rog să ne ţii uşa deschisă şi fii atent la degetele de la picioare.

Pym, deschizătorul oficial de uşi, se execută.

– Taică-tău mai are şi alte birouri? întrebă poliţistul cel înalt.

– Nu.

– Dar dulapuri? Vreun loc în care îşi ţine hârtiile?

– Toate hârtiile sunt aici, spuse Pym, arătând convins cu degetul spre birou, în timp ce mâna cealaltă o ţinea peste buzunar.

– Vrei să faci pipi?

– Nu.

– Unde găsim nişte frânghie?

– Nu ştiu.

– Sunt sigur că ştii.

– În grajd. Într-un cârlig mare pentru şa, lângă maşina nouă de tuns iarba, e un juvăţ.

– Cum te cheamă?

– Magnus. Unde e Lippsie?

– Cine e Lippsie?

– O doamnă.

– Lucrează pentru tăticul tău?

– Nu.

– Fii băiat cuminte, Magnus, dă fuguţa şi adu-ne frânghia. Eu şi prietenii mei o să-l luăm pe tăticul tău pentru scurt timp într-o vacanţă de lucru şi avem nevoie de hârtiile lui, altfel nimeni nu poate lucra.

Pym dădu fuga la şopronul din cealaltă parte a curţii, între padocul poneiului şi căsuţa domnului Roley. Pe raft se afla o cutie de ceai din tinichea verde, în care domnul Roley îşi ţinea cuiele. Pym puse cheia în ea, spunându-şi: „Cutie verde, fişet verde“. Când se întoarse cu juvăţul, Rick se afla între cei doi bărbaţi cu impermeabile cafenii. Îmi amintesc perfect şi azi: Rick, atât de palid, că nici o vacanţă de pe lume nu-i putea reda culorile din obraji, ordonându-mi din priviri să nu-l trădez. Şi poliţistul cel înalt dându-i voie lui Pym să-i încerce chipiul plat şi să apese pe butonul de sub capota Wolseley-ului negru care făcea să sune o sonerie. Iar Dorothy, care arăta de parcă ar fi avut şi mai mare nevoie de o vacanţă decât Rick, nu se mai sufoca şi stătea nemişcată ca o efigie, cu mâinile ei albe încrucişate peste mantoul de blană.

Tom, memoria te ispiteşte, nu glumă. Imaginează-ţi tabloul acela tragic. Micul grup, ziua de iarnă, atmosfera de Crăciun. Convoiul de maşini hurducându-se la vale pe drumul pe care Pym petrecuse atâta timp patrulând cu revolverul lui de la Harrods. Biroul lui Rick, bine legat de ultima maşină cu ajutorul

frânghiei din grajd. Ne uităm nemişcaţi la cortegiul ce dispare în tunelul copacilor, luându-l cu el şi ducându-l Dumnezeu ştie unde pe singurul nostru întreţinător. Doamna Roley plângând, bucătăreasa bodogănind în irlandeză. Căpşorul lui Pym cufundat la pieptul mamei sale. O mie de viori cântând „N-o să te mai întorci?“ – nu există nici o limită la patosul pe care l-aş putea stoarce din această lămâie dacă mi-aş da osteneala. Numai că adevărul, dacă fac efortul să mi-l amintesc, era altul. Odată cu plecarea lui Rick, peste Pym se pogorî o mare linişte. Se simţi înviorat şi eliberat de o povară de nesuportat. Privi cum se îndepărtau maşinile, biroul lui Rick fiind în ultima. Şi continuă să se uite îngrijorat în urma lor, dar numai de teamă că Rick i-ar putea convinge să se întoarcă. În timp ce privea, Lippsie ieşi din pădure cu baticul pe cap şi veni anevoie spre ei, apăsată de greutatea geamantanului de carton care cuprindea tot ce avea ea pe lume. Văzând-o, Pym se înfurie şi mai tare decât atunci când o găsise pe Dorothy pregătind supa. Te-ai ascuns, o acuză el în dialogul mut pe care-l purta tot timpul cu ea. Erai atât de speriată, că te-ai ascuns în pădure şi ai pierdut spectacolul. Acum, desigur, înţeleg, dar atunci nu eram în stare să o fac – doar Lippsie mai văzuse oameni ridicaţi de poliţie: pe fratele ei Aaron şi pe arhitect, tatăl ei, ca să nu pomenesc decât doi. Dar pe vremea aceea lui Pym, ca şi restului lumii, puţin îi păsa de pogromuri şi tot ce putea simţi era o ciudă profundă că iubirea vieţii lui nu se dovedise la înălţimea acelui moment istoric.

Muspole veni în aceeaşi seară. Apăru la uşa din spate, aducându-ne un pui gata preparat, o tartă cu rubarbă, multă cremă şi un termos cu ceai fierbinte, şi ne spuse că se va ocupa el de noi şi că a doua zi totul va fi în ordine. Ca să rămână singur cu el, Pym spuse:

– Vino să-mi vezi trenuleţul.

Dorothy scoase un ţipăt, căci nu mai exista nici un trenuleţ: portăreii care puseseră sechestru se luptaseră din greu cu negustorii care-şi luau înapoi marfa şi trenuleţul fusese unul dintre primele lucruri care dispăruseră. Dar domnul Muspole plecă oricum

cu Pym; acesta îl duse în şopron şi-i dădu cheia, apoi îl luă cu el în pod şi-i dezvălui secretul. Şi din nou toată lumea privi cum domnul Roley şi domnul Muspole se opinteau şi gâfâiau şi cum încarcă fişetul în maşina celui din urmă. Şi iar făcură cu mâna când domnul Muspole dispăru în amurg, cu pălăria pe cap.

Aşa cum scrie la carte, după Cădere veni Purgatoriul, iar în Purgatoriu nu era nici o Lippsie – bănuiesc că încerca să se rupă de mine, cum mai încercase şi în alte rânduri, folosindu-se de absenţa lui Rick ca să se poată desprinde. Purgatoriul era locul în care eu şi Dorothy ne-am ispăşit pedeapsa, Tom, şi Purgatoriul se află dincolo de dealul acesta, la câteva staţii cu autobuzul lui Rick de-a lungul coastei, deşi noile case de vacanţă cu proprietari timp de câte o lună i-au răpit mult din agresivitate. Purgatoriul era acelaşi găvan împădurit, cu despicături, creste şi lauri din care picura apa unde fusese conceput Pym, cu plaje roşii măturate de vânt întotdeauna în afara sezonului şi cu leagăne scârţâitoare şi gropi de nisip pline cu apă, în care duminicile nu aveai voie să te joci şi, în cazul lui Pym, nici în multe alte zile. Purgatoriul era casa mare şi tristă a lui Makepeace Watermaster, Glades, unde, dacă nu ploua, Pym nu avea voie să iasă din livada cu ziduri înalte şi, dacă ploua, să intre în camerele din faţă. Purgatoriul era reprezentat de biserică şi de băieţii de la seral şterşi pe vecie din cărţile de istorie, predicile înspăimântătoare ale lui Makepeace Watermaster, predicile domnului Philpott şi predicile tuturor mătuşilor, verilor şi vecinilor filosofi, mişcaţi până la lacrimi de nenorocirea lui Rick şi care vedeau în tânărul delincvent interlocutorul ideal.

În Purgatoriu nu erau baruri cu băuturi, nici televizor, nici jochei, Bentley-uri sau gloabe şi, în locul pâinii prăjite cu unt, se mânca pâine cu margarină. Când cântam, fredonam *Undeva departe se înalţă un deal verde,* niciodată *Pe sub arcade* sau vreunul dintre liedurile lui Lippsie. Fotografiile din vremea aceea arată un copil rânjind cu toţi dinţii, destul de înalt şi destul de chipeş, dar cu umerii încovoiaţi, ca şi cum ar fi trăit sub tavane

prea joase. Toate sunt mişcate; toate dau impresia că au fost făcute pe furiş, pe furate, şi încerc să le iubesc numai fiindcă bănuiesc că le-a făcut Dorothy, deşi Lippsie era cea a cărei lipsă o simţea Pym. În vreo două, copilul trage de braţul „mămicii" care se ocupa în momentul acela de el, încercând probabil s-o convingă să fugă împreună. Într-una poartă nişte mănuşi albe prea mari, ca mâinile marionetelor, aşa că bănuiesc că avea o boală de piele, dacă nu cumva lui Makepeace îi era teamă de amprente. Sau poate că intenţiona să se facă ospătar.

Mămicile, grase toate, îmbrăcate în aceeaşi uniformă severă, au un aer de gardieni de puşcărie, aşa că mă întreb serios dacă nu cumva Makepeace le găsea printr-o agenţie specializată în îngrijirea delincvenţilor. Una dintre ele poartă un medalion care parc-ar fi Crucea de Fier. Nu vreau să spun că nu erau cumsecade. Zâmbetele le sunt luminate de un optimism pios. Dar există ceva în privirea lor care mă asigură că sunt într-o permanentă stare de alertă faţă de criminalitatea latentă a celui ce le-a fost încredinţat. Lippsie nu apare, şi biata mea Dorothy, unica tovarăşă de celulă a lui Pym în aripa întunecoasă din spatele casei în care erau închişi amândoi, se dovedea şi mai inutilă ca înainte. Dacă Pym era bătut, Dorothy îi doftoricea rănile, dar nu punea niciodată întrebarea dacă bătaia fusese cu-adevărat necesară. Când îl înfăşurau în scutece care-l făceau să moară de ruşine, fiindcă făcuse pipi în pat, Dorothy îl obliga să nu mai bea în cea de-a doua parte a zilei. Şi dacă i se interzicea să ia ceaiul în cameră, Dorothy îi păstra biscuiţii ei şi i-i dădea în intimitatea camerei lor de sus, strecurându-i unul câte unul printre gratiile invizibile. În Rai, în zilele bune, Dorothy şi Pym reuşeau uneori să glumească împreună. Acum tăcerea vinovată a casei o înghiţea şi pe ea. Fiecare zi care trecea o făcea să se retragă şi mai mult în sinea ei şi, cu toate că-i spunea cele mai bune glume pe care le ştia şi-i juca numerele cele mai reuşite din repertoriu, cu toate că-i desena cele mai frumoase desene de care era în stare, orice-ar fi făcut, nu reuşea să-i smulgă pentru mai mult timp un zâmbet. Noaptea gemea şi scrâşnea din dinţi, iar când aprindea lumina,

Pym era treaz, întins lângă ea, gândindu-se la Lippsie şi urmărind privirea fixă a lui Dorothy, aţintită asupra stelei din Bethlehemul din pergament care le servea drept abajur.

Dacă Dorothy ar fi fost pe moarte, fără îndoială că Pym ar fi îngrijit-o tot timpul. Dar nu era şi nu o putea ierta. De fapt, curând începu să se plictisească de-a binelea de ea şi să se întrebe dacă nu cumva se dusese în vacanţă exact părintele care nu trebuia şi dacă nu Lippsie era mama lui adevărată şi nu făcuse o greşeală cumplită, dintre cele de care depinde totul. Când izbucni războiul, Dorothy nici nu fu în stare să se bucure de această veste nemaipomenită. Makepeace dădu drumul la radio şi Pym auzi vocea solemnă a unui bărbat care spunea că făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să-l împiedice. Makepeace închise radioul şi domnul Philpott, care venise la ceai, întrebă sumbru unde, ah, unde oare va fi câmpul de luptă? Makepeace, care avea răspuns la toate, spuse că Dumnezeu era acela care va hotărî. Dar Pym, debordând de emoţie, îndrăzni şi el o dată să-l contrazică.

– Dar cum aşa, unchiule Makepeace! Dacă Dumnezeu poate hotărî unde e câmpul de luptă, de ce oare nu opreşte lupta? Nu vrea. Dacă ar vrea, ar putea cu uşurinţă. N-o face!

Nici până azi nu ştiu care dintre păcate a fost mai mare: să mă îndoiesc de Makepeace sau să mă îndoiesc de Dumnezeu. Oricare ar fi fost răspunsul, remediul era acelaşi: „Daţi-i numai pâine cu apă, ca lui taică-său“.

Dar monstrul cel mai de temut de la Glades nu era unchiul Makepeace, cel ca din cauciuc, cu urechile lui mici şi trandafirii, ci nebuna de tanti Nell cu ochelarii ei negri, care îl urmărea pe Pym, ameninţându-l cu bastonul şi strigându-l „micul meu canar“, din cauza puloverului galben pe care Dorothy reuşise să i-l tricoteze printre lacrimi. Tanti Nell avea un baston alb care o ajuta să vadă şi unul cafeniu care o ajuta să meargă. Vedea perfect, în afară de ocaziile în care purta bastonul alb.

– Tanti Nell nu se poate ţine pe picioare din cauza sticlei, îi spuse Pym lui Dorothy într-o zi, gândindu-se că poate o va face să zâmbească. Am văzut-o eu. Are o sticlă ascunsă în seră.

Dorothy nu zâmbi, ci se sperie tare de tot şi-l puse să jure că nu va mai repeta niciodată cele spuse. Tanti Nell e bolnavă, îi zise ea. Boala ei era o taină şi tot în taină lua o doctorie; nu trebuia să ştie nimeni, altfel tanti Nell ar muri şi Dumnezeu s-ar supăra rău de tot. Săptămâni întregi după aceea, Pym purtase acest minunat secret cu el, aşa cum, pentru scurt timp, îl purtase şi pe al lui Rick, numai că secretul ăsta era mai grozav şi mai de ruşine. Era ca primii bani pe care i-a câştigat vreodată, ca prima dovadă de putere. „Pe ce să-i cheltuiască? se întrebă el. Cu cine să-i împartă? S-o las pe tanti Nell să trăiască sau s-o omor, fiindcă-mi spune «micul ei canar»?“ Se hotărî pentru doamna Bannister, bucătăreasa.

– Tanti Nell nu se poate ţine pe picioare din cauza sticlei, îi spuse doamnei Bannister, având grijă să folosească exact aceleaşi cuvinte care-o înspăimântaseră pe Dorothy.

Dar tanti Nell nu muri, iar doamna Bannister ştia deja despre sticlă şi-l pocni pentru obrăznicie. Ba mai rău, probabil că-i spuse unchiului Makepeace, care în seara aceea făcu una dintre rarele sale vizite în aripa-închisoare a casei, legănându-se pe picioare, urlând, asudând şi arătând spre Pym când vorbea despre diavolul de Rick. Când plecă, Pym îşi puse patul în faţa uşii, pentru cazul în care Makepeace ar fi hotărât să se întoarcă şi să mai urle la el, dar acesta n-o făcu. Spionul care înmugurea în el însă trase de aici o învăţătură timpurie pentru primejdioasa meserie a spionajului: toată lumea vorbeşte.

Următoarea lecţie n-a fost nici ea mai puţin instructivă şi s-a referit la pericolele comunicării într-un teritoriu ocupat. Pym îi scria lui Lippsie zilnic şi punea scrisorile în cutia de lângă uşa din spatele casei. Spre marea lui ruşine de mai târziu, aceste scrisori care conţineau informaţii inestimabile erau aproape toate necifrate. Cum să pătrundă noaptea în casă. Orele de program. Hărţi. Caracterul celor care-l persecutau. Câţi bani pusese deoparte. Amplasarea exactă a gărzilor germane. Drumul ce trebuia urmat prin grădina din spate şi unde ţineau cheia de la bucătărie. „Am fost răpit şi dus într-o casă primejdioasă, te rog, salvează-mă

iute“, îi scrise el şi anexă un desen cu tanti Nell din a cărei gură ieşeau canari, ca să-şi facă o idee de pericolele ce-l pândeau. Exista însă un impediment. Cum nu ştia adresa lui Lippsie, lui Pym nu-i rămânea decât să spere că cineva de la poştă va şti unde poate fi găsită. A acordat încredere cui nu trebuia. Într-o zi, poştaşul i-a adus tot acest pachet de scrisori strict secrete lui Makepeace în persoană, care a convocat-o pe mămica în funcţiune, care la rândul ei l-a convocat pe Pym şi l-a dus pe condamnat la Makepeace pentru a-şi primi pedeapsa, cu toate că a făcut pe nevinovatul, l-a implorat şi l-a linguşit cât a putut, căci, deşi nu era o dovadă de prea mult caracter, Pym ura bătaia şi rareori o primea cu vitejie. După aceea se mulţumi să se uite după Lippsie prin autobuze şi, când putea s-o facă fără să fie observat, să-i întrebe pe cei ce treceau pe lângă poarta din spate a casei lor dacă nu cumva o văzuseră. Îi întreba mai ales pe poliţişti, cărora acum le zâmbea cu toată gura, unde dădea de ei.

– Tata are o cutie verde şi veche plină de secrete, îi spuse el unui poliţai într-o zi când se plimba împreună cu o mămică prin grădina publică.

– Nu mai spune, fiule? Îţi mulţumesc că mi-ai zis, rosti poliţaiul şi se prefăcu că-şi notează informaţia în agendă.

Între timp, veşti despre Rick, dar nu şi despre Lippsie ajunseră la Pym ca murmurul neterminat al unui transmiţător radio de la mare depărtare. Taică-tău e bine. Vacanţa îi prieşte. A slăbit, mănâncă bine, să nu ne facem griji din cauza lui, face gimnastică, îşi citeşte cărţile de drept, învaţă din nou. Sursa acestor frânturi de informaţii era Cealaltă Casă, care se afla într-o zonă mai săracă a Purgatoriului, lângă gara pentru cocs, şi care nu trebuia pomenită niciodată în faţa unchiului Makepeace, întrucât era casa care-l plămădise pe Rick şi adusese ruşinea asupra marii familii Watermaster, ca să nu mai vorbim de amintirea lui TP. Dorothy şi Pym s-au dus acolo, mână-n mână, pe întuneric, în troilebuzul cu ferestrele acoperite de o plasă lipicioasă împotriva suflului bombelor şi cu luminile dinăuntru albastre, ca să-i inducă în eroare pe piloţii nemţi. În Cealaltă Casă, o firavă doamnă irlandeză de

neclintit, cu maxilarul ca de piatră, îi dădu lui Pym o jumătate de coroană dintr-un borcan în care fusese ghimbir şi-i pipăi aprobator muşchii braţelor, spunându-i „fiule“, ca Rick, iar pe perete era agăţată o copie a aceleiaşi fotogafii colorate a lui TP, dar nu într-o ramă de aur, ci în una din lemn ca de coşciug. Mătuşi cu chipuri vesele făcuseră dulciuri pentru Pym din raţia lor de zahăr şi-l strânseră în braţe, plânseră şi o tratară pe Dorothy ca pe un membru al familiei regale, cum şi fusese cândva. În plus, scoaseră ţipete de încântare când Pym îşi făcu numărul de imitaţii şi aplaudară când le cântă *Pe sub arcade.*

– Hai, Magnus, imită-l pe Sir Makepeace!

Dar Pym nu îndrăzni, de frică să nu stârnească mânia lui Dumnezeu, care, cum ştia de la povestea cu tanti Nell, era promptă şi cumplită.

Mătuşa pe care o iubea cel mai mult era Bess.

– Spune-ne, Magnus, îi şopti mătuşa Bess, când rămaseră singuri în bucătăria de vară, trăgându-i capul aproape de al ei. E adevărat că taică-tău a avut odată un cal de curse pe care-l chema Prinţul Magnus, ca pe tine?

– Nu e adevărat, spuse Pym fără ezitare, amintindu-şi cât fusese de emoţionat atunci când, stând lângă Lippsie pe pat, îl auzise pe comentator spunând cât de prost alergase Prinţul Magnus. E o minciună născocită de unchiul Makepeace ca să-i facă rău tatei.

Mătuşa Bess îl sărută, râse, apoi plânse uşurată şi-l strânse şi mai tare la piept.

– Să nu spui cuiva că te-am întrebat. Îmi promiţi?

– Promit, zise Pym. Aşa să-mi ajute Dumnezeu.

Tot mătuşa Bess, într-o noapte minunată, l-a scos pe furiş pe Pym de la Glades şi l-a dus la Pier Theatre, unde l-au văzut pe Max Miller şi o trupă de fete cu picioare lungi şi goale, ca ale lui Lippsie. La întoarcere, în troleibuz, debordând de recunoştinţă, Pym îi spuse tot ce ştia el pe lumea asta şi inventă ce nu ştia. Îi zise c-a scris o carte de Shakespeare care se afla într-o cutie verde dintr-o casă secretă. Într-o bună zi o s-o găsească, o s-o publice

şi o să se umple de bani. Îi spuse c-o să se facă poliţist, actor şi jocheu, o să conducă un Bentley ca Rick, o să se însoare cu Lippsie şi o să aibă şase copii pe care o să-i cheme TP, ca pe bunicul. Toate astea i-au plăcut grozav lui Bess, în afară de partea cu jocheul, şi a plecat spunând că Magnus era un adevărat fenomen, exact ce-şi dorea cel mai mult. Bucuria lui n-a ţinut mult. De data asta, Pym îl supărase foarte tare pe Dumnezeu, care, ca de obicei, nu întârzie să-şi arate supărarea. Poliţia veni chiar a doua zi, înainte de micul dejun, şi o luă pe Dorothy a lui pentru totdeauna, deşi mămica de serviciu în momentul acela spuse că nu era decât Salvarea.

Şi din nou – deşi Pym plânse cum se cuvine după Dorothy, refuză să mănânce şi le bumbăci pe mămicile care îndurau orice – nu putu să nu vadă cât de drept era c-o luaseră. O duceau într-un loc în care va fi fericită, spuneau mămicile. Pym o pizmuia pentru norocul ei. Nu în acelaşi loc cu Rick, asta nu, dar undeva unde era mai frumos şi mai linişte, cu oameni drăguţi care se vor ocupa de ea. Pym îşi puse în gând să se ducă şi el. Evadarea, până acum un vis, deveni un ţel real. Un binecunoscut epileptic de la şcoala duminicală îi spuse care erau simptomele bolii lui. Pym lăsă să treacă o zi, după care năvăli în bucătărie, dându-şi ochii peste cap, şi se prăbuşi ca la teatru la picioarele doamnei Bannister, vârându-şi pumnii în gură şi zvârcolindu-se ca spectacolul să fie complet. Doctorul, probabil un imbecil cum rar întâlneşti, îi prescrise un laxativ. A doua zi, într-o nouă încercare de a atrage atenţia, Pym îşi ciopârţi cârlionţul de pe frunte cu foarfeca de tăiat hârtie. Nimeni nu băgă de seamă. Trecând la improvizaţii, dădu drumul papagalului doamnei Bannister din colivie, presără fulgi de săpun în maşina de gătit şi înfundă toaleta cu un boa din pene, aparţinând lui tanti Nell.

Nu se întâmplă nimic. Se ostenea de pomană. Îi trebuia un delict mare, dramatic. Aşteptă toată noaptea şi dis-de-dimineaţă, când curajul lui atinse cota maximă, Pym, în halat şi în papuci, traversă toată casa până la biroul lui Makepeace Watermaster şi făcu pipi din belşug în mijlocul covorului alb. Îngrozit, se aruncă

pe pata pe care o făcuse, în speranța c-o va usca datorită căldurii trupului său. O slujnică intră și scoase un țipăt. Chemă iute o mămică și, din poziția lui chinuită de pe covor, Pym avu parte de o pildă grăitoare despre cum se repetă istoria în vremuri de criză. Mămica îi atinse umărul. Gemu. Îl întrebă unde îl doare. Arătă spre zona dintre picioare, cauza reală a necazului său. Fu adus Makepeace Watermaster. „Mai întâi să-mi spui ce căutai în biroul meu?“ „Durerea, domnule, durerea, voiam să vă spun că mă doare.“ Doctorul reveni în scrâșnet de cauciucuri și de data asta totul fu rememorat în timp ce se apleca peste Pym și-i palpa burta cu degetele lui tâmpite. Leșinul la picioarele doamnei Bannister. Gemetele din timpul nopții, paloarea de peste zi. Nebunia lui Dorothy, amintită cu voce scăzută. Chiar și faptul că Pym uda patul fu adus pe tapet și folosit ca argument în favoarea lui.

– Bietul băiat, l-a ajuns și pe el, spuse mămica, în vreme ce pacientul era ridicat cu grijă pe canapea și slujnica era trimisă iute să aducă dezinfectant și o cârpă de șters pe jos.

I-au luat temperatura și au observat, încruntați, că era normală.

– Asta nu înseamnă nimic, spuse doctorul, luptându-se acum să-și răscumpere neglijența dinainte și-i ordonă mămicii să împacheteze lucrurile bietului băiat.

Ceea ce și făcu și, fără doar și poate, făcând-o, descoperi un număr de mici obiecte pe care Pym le luase din viața altora ca să și-o facă pe a lui mai frumoasă: cerceii negri ai lui Nell, scrisorile bucătăresei de la fiul ei din Canada și exemplarul din *Călătoriile cu un măgăruș* al lui Makepeace Watermaster, carte pe care Pym o alesese din cauza titlului, singura parte pe care o citise. În plină criză, chiar și această dovadă de netăgăduit a criminalității lui fu ignorată.

Rezultatul se dovedi mai eficient decât ar fi sperat Pym vreodată. La mai puțin de o săptămână, într-un spital de curând pregătit ca să primească victimele blițului ce se apropia, Magnus Pym, în vârstă de opt ani și jumătate, își jertfi apendicele în interesul acoperirii operaționale. Când își reveni, primul lucru pe care îl văzu fu un urs koala albastru cu negru, mai mare decât el,

aşezat la picioarele patului. Al doilea fu un coş cu fructe mai mare decât ursul, o frântură din Saint-Moritz nimerită din greşeală în Anglia în timp de război. Al treilea fu Rick, zvelt şi elegant ca un lord, în poziţie de drepţi, cu mâna dreaptă ridicată ca să-l salute. Iar lângă Rick, ca o fantomă speriată, târâtă cu forţa din umbrele imperiului de cloroform al lui Pym, stătea Lippsie, strânsă în umeri de o capă de blană nouă şi sprijinită de Syd Lemon, care arăta ca fratele lui mai tânăr.

Lippsie îngenunche alături de mine. Cei doi bărbaţi priviră cum mă îmbrăţişa.

– Bravo, spunea întruna Rick, cu aprobare în glas. Strânge-l tare în braţe, aşa cum fac englezii. Bravo.

Cu blândeţe, ca o căţea ce şi-a recăpătat puiul, Lippsie m-a ridicat, a dat deoparte ce mai rămăsese din cârlionţul meu şi m-a privit grav în ochi, ca şi cum s-ar fi temut că va citi lucruri urâte în ei.

Ce-au mai sărbătorit punerea lor în libertate! Cu toate bunurile luate, cu excepţia hainelor de pe ei şi a creditului pe care reuşeau să-l câştige în drumurile lor, Curtea lui Rick astfel reconstituită a pornit să bată drumurile, cruciaţi prin Marea Britanie în război. Benzina era raţionalizată, Bentley-urile dispăruseră pentru moment, afişe puse în toată ţara te întrebau: „Călătoria ta e cu-adevărat necesară?“ şi de fiecare dată când treceau pe lângă unul dintre ele, încetineau ca să strige: „Da, este!“ în cor, pe geamurile deschise ale taxiului lor. Şoferii deveneau şi ei complici sau o ştergeau cât mai iute. Un oarecare domn Humphries îi aruncă pe toţi în stradă la Aberdeen, după o săptămână, numindu-i escroci, şi plecă fără să-şi primească banii şi fără să-i mai vadă vreodată. Dar un oarecare domn Cudlove, pe care Rick îl cunoscuse în vacanţă – şi care aranjă pentru întreaga Curte o săptămână pe veresie la hotelul Imperial din Torquay, cu ajutorul unei mătuşi care lucra la contabilitate – rămase cu ei pentru totdeauna, împărţind hrana şi soarta lor şi învăţându-l pe Pym tot felul de scamatorii cu o sfoară. Uneori luau toţi un singur taxi,

alteori prietenul la cataramă al domnului Cudlove, Ollie, îşi aducea maşina Humber şi urmau atunci curse interminabile, numai pentru plăcerea lui Pym, cu Syd aplecat în afară pe geamul din spate, mânând maşina să meargă mai iute. Dispuneau în permanenţă de un stoc variat şi impresionant de mămici şi adesea le achiziţionau cu o asemenea viteză, că trebuiau să le înghesuise pe toate în spatele maşinii, cu Pym bine strâns într-o poală necunoscută, ce-i dădea emoţii. Aşa a fost o doamnă pe nume Topsie, care mirosea a trandafiri şi-l punea pe Pym să danseze cu capul pe sânii ei; a mai fost Millie, care-l primea la ea în pat îmbrăcată numai în combinezon, fiindcă-i era frică de dulapul negru din camera lui de hotel, şi care-l acoperea fără jenă de mângâieri când îi făcea baie. Şi tot felul de Eileen, de Mabel şi de Joan, precum şi o Violet care a vărsat în maşină de cât cidru băuse, în parte în cutia măştii de gaze, iar restul peste Pym. Şi, când scăpară de toate, apăru Lippsie, nemişcată ca o statuie în aburii unei gări de cale ferată, cu geamantanul ei din carton atârnând la capătul braţului subţire. Pym o iubea mai mult ca oricând, dar se săturase de melancolia ei din ce în ce mai accentuată şi, în vârtejul marii cruciade, îl deranja faptul că el era obiectul acesteia.

– Iar a apucat-o pe draga de Lippsie, spunea Syd binevoitor, observând cât de dezamăgit era Pym.

Când plecă, respirară cu toţii uşuraţi.

– Draga de Lippsie, iar a început cu evreii ei, i-a zis altădată Syd, trist. Tot timpul se găseşte cineva care să-i povestească despre un nou lot căruia i-au venit de hac.

La un moment dat zisese:

– Draga de Lippsie se simte vinovată că n-a murit şi ea ca ei.

Întrebările ocazionale ale lui Pym în legătură cu mama lui nu duceau nicăieri. Mămica ta nu se simte bine, spunea Syd; se întoarce curând, şi, pentru moment, cel mai bun lucru pentru Magnus al nostru e să nu-şi facă griji în legătură cu ea, căci ar afla şi s-ar simţi şi mai rău.

Rick făcu pe jignitul:

– Un timp va trebui să te mulţumeşti cu bătrânul de taică-tău. Credeam că ne distrăm bine împreună. Nu ne distrăm bine?

– Ne distrăm grozav, spuse Pym.

În ce privea recenta lui absenţă, Rick era la fel de discret ca şi restul Curţii, aşa că nu peste mult timp Pym începu să se întrebe dacă fuseseră cu-adevărat în vacanţă. Doar câte o aluzie întâmplătoare îl convingea că împărtăşiseră o experienţă ce le cimentase legăturile. La Winchester era mai rău decât la Reading, din cauza nenorociţilor ălora de ţigani de lângă Salisbury Plain, îl auzi odată Pym pe Morrie Washington spunându-i lui Perce Loft. Syd plusă:

– Nici nu-ţi vine să crezi ce ai naibii erau ţiganii ăia de la Winchester, zise el cu supărare în glas. Nici ţicniţii nu erau mai buni.

Ce mai observase Pym era că vacanţa le mărise straşnic pofta de mâncare.

– Mănâncă-ţi fasolea, Magnus, îl îndemna Syd, în hohotele de râs ale celorlalţi. Există hoteluri mai rele decât ăsta, ştim noi ce spunem.

Abia peste un an şi mai bine, când vocabularul lui Pym se îmbogăţise odată cu înţelegerea, îşi dădu seama că vorbeau despre puşcărie.

Numai că şeful lor nu participa la glumele de felul ăsta şi ele încetară brusc, căci gravitatea lui Rick nu era ceva cu care să te joci, mai ales atunci când rolul tău era s-o încurajezi. Superioritatea lui Rick era vădită în tot ce făcea. În felul în care se îmbrăca chiar şi atunci când n-avea un sfanţ, în rufăria lui curată şi în pantofii lustruiţi. În mâncărurile pe care le comanda şi în felul în care le mânca. În camerele pe care le rezerva la hotel. În faptul că, atunci când juca biliard, avea nevoie de un coniac şi în modul în care îi făcea pe toţi să amuţească când clocea ceva. În preocuparea lui pentru operele de binefacere, care implicau vizite la spitalele de răniţi şi grija pentru bătrânii ai căror copii erau pe front.

– Când s-o termina războiul, o să ai grijă şi de Lippsie? îl întrebase Pym într-o zi.

– Draga de Lippsie e grozavă, răspunsese Rick.

Între timp făceam comerţ. Cu ce anume, Pym n-a ştiut exact niciodată şi nici eu nu ştiu acum. Uneori cu mărfuri care nu se găseau, ca şunca şi whisky-ul, alteori cu promisiuni, pe care Curtea le numea Încredere. Câteodată cu nimic mai palpabil decât orizonturile însorite ce străluceau în faţa noastră pe drumurile pustii în timp de război. La apropierea Crăciunului, nu ştiu cine a făcut rost de foi de hârtie creponată, mii de foi. Zile şi nopţi în şir, cu rândurile întărite de mămici suplimentare, recrutate pentru acest vital efort de război, Pym şi Curtea au stat închişi într-un vagon gol de tren la Didcot şi au răsucit hârtia făcând din ea pacheţele surpriză care nu conţineau nici jucării şi nici petarde, în timp ce-şi spuneau povestiri fantastice şi prăjeau pâine pe o lampă cu parafină. E-adevărat că unele pacheţele aveau în interiorul lor soldăţei de lemn, dar ăstora le ziceau mostre şi le ţineau separat. „Restul, explica Syd, e pentru ornamentare, puştiule, ca florile atunci când nu e vremea lor." Pym credea orbeşte. Era copilul-muncitor cel mai cooperant din lume, atâta timp cât ştia că va fi lăudat.

Altădată au remorcat un trailer plin cu lăzi de portocale, din care Pym a refuzat să mănânce fiindcă îl auzise pe Syd spunând că se puteau frige cu ele. Le-au vândut unui cârciumar pe drumul spre Birmingham. Odată avuseseră o încărcătură de pui morţi, despre care Syd zisese că pot fi transportaţi doar noaptea, când va fi mai răcoare, aşa că poate tocmai chestia asta stricase portocalele. Şi există o secvenţă dintr-un film care se derulează la infinit în memoria mea. Văd un vârf golaş de deal luminat de lună, printre mlaştini, şi cele două taxiuri ale noastre, cu farurile stinse, şerpuind spre creastă. Nişte siluete întunecate aşteptându-ne sus în spatele unui camion. Lumina camuflată cât au numărat banii pentru domnul Muspole, marele contabil, în timp ce Syd descărca remorca. Şi, cu toate că Pym privea de la distanţă, căci nu putea suferi penele, niciodată trecerea unei frontiere noaptea, mai târziu în viaţă, nu i se păruse mai palpitantă.

– Acum putem să-i trimitem bani lui Lippsie? întrebă Pym. Nu mai are deloc.

– De unde ştii tu chestia asta, bătrâne?

„Din scrisorile pe care ţi le trimite, îşi spuse Pym. Ai lăsat una în buzunar şi am citit-o." Dar în ochii lui Rick fulgerau pumnale, aşa că spuse zâmbind:

– Ziceam şi eu aşa.

Rick nu venea cu noi în aventurile noastre. Se cruţa. Pentru ce anume, era o întrebare pe care Pym nu auzise pe nimeni punând-o vreodată şi, se-nţelege, nici el n-a întrebat. Rick se dedica operelor de binefacere, bătrânilor şi vizitelor lui la spital.

– Costumul ăsta al tău a fost călcat, fiule? spunea Rick când, privilegiu rar, tatăl şi fiul porneau împreună în vreunul dintre aceste drumuri de o importanţă deosebită. Păcatele mele, Muspole, uită-te la hainele băiatului, sunt o adevărată ruşine! Uită-te puţin la părul lui.

Unei mămici i se ordona în grabă să calce costumul, alteia să-i lustruiască pantofii şi să-i cureţe unghiile, unei a treia să-i pieptene părul până s-o aşeza ca lumea. Domnul Cudlove bătea cu cheile în capota maşinii, pierzându-şi răbdarea, în timp ce Pym era supus unui ultim control, ca să se descopere eventualele semne de lipsă neintenţionată de respect. Porniţi în sfârşit, se grăbeau spre casa sau spre patul unei persoane bătrâne şi respectabile, iar Pym era fascinat când vedea cu ce viteză îşi adaptează Rick manierele la ale celorlalţi, cât de firesc intră în cadenţa şi în jargonul care-i făcea să se simtă la largul lor, şi cum dragostea de Dumnezeu îi lumina chipul blând atunci când vorbea despre liberalism, francmasonerie, despre iubitul său părinte mort, Dumnezeu să-l odihnească, şi despre o rată a venitului de cel puţin zece la sută, plus profit până la sfârşitul vieţii. Câteodată aducea o şuncă în dar, ca un adevărat înger poposit într-o lume lipsită de şuncă. Alteori o pereche de ciorapi de mătase sau o lădiţă cu nectarine, căci Rick era întotdeauna cel care dădea, chiar şi atunci când lua. Unde se putea, Pym îşi punea propriul farmec la bătaie, recitând o rugăciune compusă de el, cântând *Pe sub arcade*,

sau istorisind o povestire plină de haz cu o suită de accente dialectale diferite, pe care le prinsese în timpul cruciadei.

– Nemţii îi omoară pe toţi evreii, spusese el odată, spre surprinderea tuturor. Am o prietenă pe care o cheamă Lippsie şi toţi ceilalţi prieteni ai ei sunt morţi.

Dacă jocul lui lăsa de dorit, Rick i-o spunea fără brutalitate.

– Atunci când cineva cum e doamna Ardmore te întreabă dacă-ţi aduci aminte de ea, fiule, nu te scarpini în cap şi nu te strâmbi. Te uiţi drept în ochii ei, zâmbeşti şi spui „Da!“ Aşa trebuie să te porţi cu oamenii în vârstă, dacă vrei ca tatăl tău să fie mândru de tine. Îl iubeşti pe taică-tău?

– Sigur că-l iubesc.

– Păi atunci. Cum a fost friptura aseară?

– Grozavă.

– Nu există douăzeci de băieţei în toată Anglia care să fi mâncat friptură aseară, ştii lucrul ăsta?

– Ştiu.

– Atunci dă-mi un pupic.

Syd era mai direct.

– Magnus, dacă vrei să înveţi să-i bărbiereşti pe oameni, spuse el, făcându-i cu ochiul, mai întâi trebuie să ştii să-i săpuneşti.

În apropiere de Aberdeen am început, din senin, să ne ocupăm numai de drogherii. Deveniserăm societate anonimă, lucru care pentru Pym era la fel de grozav ca şi cum ar fi fost poliţist. Rick descoperise un nou bancher care avea încredere, iar prietenul cu care trăia domnul Cudlove, Ollie, semna cecurile. Produsul nostru era un amestec de fructe uscate pe care le zdrobeam cu o presă de mână în bucătăria unei case mari de ţară, aparţinând unei noi mămici trăsnet, pe nume Cherry. Era o casă mare cu coloane albe la uşa de la intrare şi cu statui albe în grădină, semănând toate cu Lippsie. Curtea nu locuise niciodată, nici măcar în Rai, într-un loc atât de elegant. Fructele le fierbeam mai întâi şi le zdrobeam în presă, asta fiind partea cea mai plăcută; adăugam apoi gelatină şi le făceam pastile, pe care Pym

le tăvălea la nesfârşit în zahărul Societăţii, între şarje lingându-şi palmele ca să le curețe. Cherry adăpostea oameni evacuaţi şi cai şi dădea petreceri pentru soldaţii americani care-i ofereau canistre cu benzină în hambarul pentru cereale. Avea ferme, un parc mare cu căprioare şi un soţ absent, în marină, la care Syd se referea zicându-i Amiralul. Serile, înainte de cină, o haită de prepelicari King Charles era băgată în casă cu biciul de către un rândaş bătrân. Săreau peste canapele lătrând, până ce erau scoşi din nou, tot cu biciul, afară. Pentru prima dată după Saint-Moritz, la Cherry a văzut Pym sfeşnice de argint pe masa de seară, luminând umeri goi.

– Există o doamnă, Lippsie, care îl iubeşte pe tata şi se vor căsători şi vor avea copii, îi spuse Pym amabil lui Cherry într-o seară, când se plimbau împreună pe alee.

Fu teribil de impresionat de cât de serios primi Cherry vestea, de cât de atent îl întrebă pe Pym în legătură cu calităţile lui Lippsie.

– Am văzut-o în baie şi e frumoasă, o asigură Pym.

Când plecară, câteva zile mai târziu, Rick luă cu el ceva din demnitatea locului şi ceva de la proprietarul lui, căci mi-l amintesc coborând cu paşi rari treptele mari din piatră cu câte o valiză albă în fiecare mână; lui Rick întotdeauna i-au plăcut valizele frumoase şi a purtat un costum elegant de ţară, de genul unuia pe care nici un amiral nu l-ar purta pe mare. Syd şi domnul Muspole îl urmau ca nişte pitici de la circ, cu mâinile încleştate pe fişetul verde şi scorojit, pe care-l duceau între ei strigând „Apucă de partea ta, Deirdre!“ şi „Uşor pe scări, Sybyl!“

– Să nu-i mai vorbeşti vreodată lui Cherry de Lippsie, fiule, îl avertiză Rick pe Pym, pe tonul cel mai moralizator de care dispunea. E timpul să înveţi că nu e politicos să pomeneşti în faţa unei femei de o alta. Căci, dacă nu înveţi lucrul ăsta, pierzi toate avantajele, te asigur.

Bănuiesc că tot Cherry fusese aceea care-l determinase pe Rick să ia hotărârea de a face din Pym un gentleman. Până atunci se presupusese că Pym era deja membru de drept al aristocraţiei.

Dar Cherry, o femeie superioară şi care ştia ce vrea, îi băgase lui Rick în cap că în Anglia adevăratele privilegii se obţineau prin privaţiuni şi că cele mai grozave privaţiuni puteau fi întâlnite numai într-un internat englezesc. Avea şi ea un nepot la şcoala domnului Grimble; îl chema Sefton Boyd, dar ea îi spunea „dragul meu Kenny". O a doua influenţă, mai puţin delicată, a avut-o armata. Primul i-a căzut victimă Muspole, apoi Morrie Washington, iar pe urmă Syd. Fiecare dintre ei, având pe buze un surâs lugubru care exprima eşecul, şi-a făcut valijoara şi a dispărut, ca să reapară din când în când şi cu părul tuns scurt. Până când într-o zi, spre jignita lui surprindere, şi Rick a fost chemat sub drapel. Odată cu vârsta a adoptat un mod mai tolerant de a privi meschinăria societăţii ce-i fusese încredinţată ca să aibă grijă de ea, dar vederea ordinului de chemare pe masă, la micul dejun, i-a provocat o criză de îndreptăţită mânie.

– Ce naiba, Loft, credeam că ne-am ocupat de treaba asta, urlă el la Perce, care era scutit de toate.

– Ne-am ocupat, spuse Perce, arătând cu degetul în direcţia mea. Copil plăpând, mama la balamuc, înţelegere garantată.

– Şi-atunci unde naiba e înţelegerea lor? întrebă Rick, vârând documentul incriminat sub nasul lui Perce. E o ruşine, Loft. Asta e. Vezi ce poţi să faci.

– N-ar fi trebuit să-i pomeneşti lui Cherry de Lippsie, răbufni mai târziu Loft, certându-l pe Pym. S-a dus şi, de ciudă, l-a turnat pe taică-tău.

Armata însă refuză să se dea bătută şi Curtea împuţinată, constând în Perce Loft, o mână de mămici, Ollie şi domnul Cudlove, se mută cu tristeţe într-un hotel murdar din Bradford, unde Rick fu silit să reconcilieze ruşinea defilărilor militare cu povara înaltei strategii financiare. Folosind telefonul public al hotelului şi creditul pe care acesta îl acorda, bătând la maşină şi clasând hârtii în camerele hotelului, depozitându-şi marfa misterioasă în garajul acestuia, Curtea luptă viteează în ariergardă ca să împiedice dizolvarea ei, dar în zadar. Era duminică seara, la hotel. Rick, în uniforma lui de soldat bine călcată, se pregătea să

se întoarcă la cazarmă. Ţinea sub braţ o ţintă nouă pentru săgeţi, pe care intenţiona s-o dăruiască popotei ofiţerilor, căci Rick pusese ochii pe funcţia de ofiţer de intendenţă, funcţie care i-ar fi dat posibiltatea să ne scape de lipsuri.

– Fiule. Oricât de greu ar fi, e momentul să-ţi iei picioarele alea delicate la spinare, dacă vrei să ajungi preşedintele Curţii Supreme şi mândria tatălui tău. Prea multă hoinăreală şi trândăvie în ultima vreme, şi ai participat la ea. Cudlove, uită-te la cămaşa lui. Nimeni n-a reuşit vreodată în viaţă cu o cămaşă murdară. Uită-te la părul lui. Ca mâine te trezeşti c-a ajuns un fel de fetiţă. Internatul e exact ce-ţi trebuie, fiule, Dumnezeu să te binecuvânteze şi să mă binecuvânteze şi pe mine.

O ultimă îmbrăţişare călduroasă, o ultimă lacrimă ştearsă pe furiş, o nobilă strângere de mână pentru aparatele de fotografiat absente şi, cu ţinta pentru săgeţi bine strânsă sub braţ, marele om plecă la război. Pym se uită după el până dispăru şi apoi se furişă pe scări în sus, până la apartamentele oficiale din momentul acela. Uşa nu era încuiată. Simţi miros de femeie şi de talc. Patul dublu era răvăşit. Trase servieta din piele de porc de sub el, răsturnă conţinutul şi, aşa cum mai făcuse şi altădată, nu se putu descurca în dosarele şi corespondenţa de neînţeles pentru el. Costumul de ţară al Amiralului, purtat câteva ore şi cald încă, atârna în dulap. Scotoci prin buzunare. Fişetul verde cu sertăraşe, mai scorojit ca oricând, stătea ascuns în întunericul cu care era obişnuit. De ce îl ţinea mereu prin dulapuri? Pym trase zadarnic de sertarele încuiate. De ce îl transporta întotdeauna separat de tot restul, ca şi cum ar fi molipsitor?

– Te uiţi după bani, puştiule? îl întrebă o voce de femeie din pragul camerei de baie.

Era Doris, dactilografă în devenire şi fată bună.

– În locul tău nu m-aş mai osteni. Taică-tău ia totul cu el. Am căutat şi eu.

– Mi-a zis că mi-a lăsat o ciocolată în cameră, răspunse Pym cu hotărâre şi scotoci în continuare, sub privirile fetei.

– În garaj sunt vreo patru sute de pachete de-ale armatei, cu lapte şi alune. Ia de-acolo, îl sfătui Doris. Sunt şi bonuri de benzină, dacă ţi-e sete.

– Era o ciocolată specială, spuse Pym.

N-am înţeles niciodată prin ce maşinaţiuni au ajuns Pym şi Lippsie la aceeaşi şcoală. Să fi fost oare infiltraţi unul câte unul sau trimişi pachet, el să înveţe, ea să-şi ofere munca contra cost? Bănuiesc că au fost trimişi pachet, dar n-am nici o dovadă în sensul ăsta, doar cunoaşterea generală a metodelor lui Rick. Toată viaţa, Rick şi-a păstrat o rezervă de forţă de muncă din femei devotate, pe care le izgonea şi le reprimea cu regularitate. Când nu avea nevoie de ele la Curte, erau trimise în lumea largă să muncească pentru el, facilitându-i cruciada cu fonduri pe care, de fapt, nu şi le puteau permite, vânzându-şi bijuteriile pentru el, scoţându-şi economiile de la bancă şi împrumutându-i numele lor pentru conturi atunci când al lui Rick nu ar fi fost acceptat. Lippsie însă nu avea nici bijuterii, nici credit la vreo bancă. Tot ce avea era trupul ei fermecător, muzica ei, culpabilitatea aceea latentă şi un micuţ şcolar englez care s-o ţină în viaţă. Acum bănuiesc că Rick văzuse deja semnele acelea ce se adunau în ea ca un avertisment şi hotărâse să mi-o dea mie în grijă. Oricum, în parteneriatul dintre noi exista un profit şi Rick se dovedea din nou un oportunist şi nimic mai mult.

Dacă, atunci când Pym s-a prezentat la şcoala pentru copiii gentlemenilor de la ţară a domnului Grimble, avea o brumă de cunoştinţe, asta se datora lui Lippsie şi nu duzinei de creşe, şcoli de catehism şi grădiniţe răspândite de-a lungul drumului agitat al înaintării lui Rick prin viaţă. Lippsie îl învăţase să scrie şi până-n ziua de azi mai scriu t-urile ca nemţii şi pun o linioară la z-urile de mână. Ea l-a învăţat ortografia şi gluma lor favorită era că nu-şi puteau aduce aminte cu câţi d se scrie în engleză cuvântul adresă; nici până azi nu ştiu sigur care e răspunsul, dacă nu-l scriu mai întâi în germană. Tot ce ştia Pym, cu excepţia unor

pasaje goale de înţeles din scripturi, era cuprins în geamantanul ei din carton, căci nu se întâmpla să-l vadă vreodată, oriunde ar fi fost, fără să-l ia pe sus la ea în cameră şi să-i bage în cap ceva geografie sau istorie, sau să-l facă să cânte game la flautul ei.

– Înţelegi, Magnus, fără învăţătură nu suntem nimic. Dar, dacă avem învăţătură, putem merge oriunde în lume, suntem ca broaştele ţestoase, întotdeauna cu casa în spate. Dacă înveţi să pictezi, poţi picta oriunde. Sculptorul, muzicianul, pictorul nu au nevoie de autorizaţie. Doar de capetele lor. Lumea noastră trebuie să fie în capul nostru. Ăsta e singurul drum sigur. Şi acum, ia cântă-i tu lui Lippsie ceva frumos.

Aranjamentul de la şcoala domnului Grimble a reprezentat o perfectă încununare a acestei relaţii. Lumea lor era în capetele lor, dar mai era cuprinsă şi într-o căsuţă de grădinar din cărămizi şi cremene, la capătul unei alei lungi ce ducea la şcoală, cunoscută sub numele de Overflow House şi ocupată de băieţii de la Overflow, Pym fiind cel mai nou recrut. Iar Lippsie, de când lumea frumoasa lui, Lippsie, era mămica lor cea mai bună şi cea mai devotată. De la început şi-au dat seama că erau nişte intruşi. Dacă nu şi-ar fi dat, oricum cei optzeci de băieţi din partea de sus a aleii le-o arătau cât se poate de limpede. Printre ei aveau un băiat palid, fiu de băcan, din numele căruia lipsea un „h" şi oricum negustorii erau ridicoli. Mai erau trei evrei, care vorbeau amestecând în limbă o droaie de cuvinte poloneze, un bâlbâit incurabil, pe nume M-M-Marlin, şi un indian cu picioarele strâmbe, al cărui tată fusese ucis când japonezii luaseră Singapore-ul. Mai era şi Pym, care avea coşuri şi făcea în pat. Dar, sub conducerea lui Lippsie, din toate aceste lipsuri izbuteau să facă motiv de mândrie. Dacă băieţii de la capătul aleii erau floarea regimentului, băieţii de la Overflow erau cei neînregimentaţi, care luptau şi mai din greu pentru medaliile lor. Ca personal, domnul Grimble angaja ce găsea şi găsea ce nu-i trebuia ţării. Un oarecare domn O'Mally l-a pocnit atât de tare pe un băiat peste ureche, că a căzut lat, un domn Farbourne îi lovea pe

elevi cap în cap şi i-a fracturat craniul unui copil. Un profesor de naturale crezuse că nişte băieţi din sat puşi pe furtişaguri erau bolşevici şi trăsese cu puşca de vânătoare în fundurile lor, când se retrăgeau. La Grimble băieţii erau bătuţi dacă întârziau şi dacă nu erau ordonaţi, erau bătuţi dacă erau apatici şi dacă erau obraznici, erau bătuţi dacă nu se îndreptau după bătaie. Febra războiului încuraja brutalitatea, vinovăţia resimţită de personalul necombatant o intensifica, complicaţiile sistemului ierarhiei britanice confereau un caracter firesc exercitării sadismului. Dumnezeul lor era protectorul gentlemenilor englezi de la ţară şi justiţia lor se limita la pedepsirea celor ce nu se născuseră aristocraţi şi a celor cu probleme; fiecare primea ce i se cuvenea, cu colaborarea celor puternici, Sefton Boyd fiind cel mai puternic şi cel mai chipeş dintre aceştia. Acum îmi dau seama că cea mai tristă ironie a morţii lui Lippsie a fost că a murit în slujba unui stat fascist.

În fiecare zi liberă, la ordinul expres al lui Rick, Pym se prezenta la capătul aleii de la intrarea în şcoală, aşteptându-l pe domnul Cudlove. Când nu venea nimeni, fugea uşurat în pădure, căutând puţină singurătate şi fragi sălbatici. Odată cu lăsarea serii se întorcea la şcoală, lăudându-se ce zi grozavă petrecuse. Din când în când, ce era mai rău se întâmpla şi o maşină arhiplină apărea – Rick, domnul Cudlove, Syd în uniformă ostăşească şi doi jochei îmbarcaţi în ultima clipă – cu toţii bine dispuşi după o oprire la Brace of Partridges. Dacă şcoala tocmai juca vreun meci, încurajau zgomotos echipa gazdă şi le împărţeau la toţi portocale cum nu mai văzuseră, dintr-o ladă aflată în portbagajul maşinii. Dacă nu era nici un meci, atunci Syd şi Morrie Washington luau pe sus orice băiat se întâmpla să treacă pe acolo pe bicicletă şi organizau o cursă cu handicap în jurul terenului de joc, în timp ce Syd îşi urla comentariile prin mâinile făcute pâlnie. Iar Rick în persoană, îmbrăcat în costumul Amiralului, le dădea startul, fluturând batista cu un gest demn de un primar; tot Rick în persoană era cel care înmâna o cutie uriaşă cu bomboane

de ciocolată învingătorului, în timp ce mai multe bancnote de o liră îşi schimbau stăpânul în toată curtea. Şi, odată cu lăsarea serii, Rick nu pierdea niciodată prilejul să se instaleze la Overflow House, aducând o sticlă de şampanie ca s-o înveselească pe draga de Lippsie, pentru că părea atât de posomorâtă: „Ce-i cu ea, fiule?“ Şi Rick chiar reuşea s-o înveselească; Pym auzea totul, bufniturile, scârţâitul şi strigătele, în timp ce stătea pe vine în faţa uşii ei în halat de casă, întrebându-se dacă se băteau cu-adevărat sau se prefăceau că se bat. Întors în pat, îl auzea pe Rick coborând scările în vârfurile picioarelor, deşi Rick putea păşi uşor ca o pisică.

Asta până într-o dimineaţă, când Rick n-a mai plecat pe furiş. L-a auzit şi Pym, l-au auzit şi ceilalţi băieţi de la Overflow, tulburaţi la culme de hărmălaia care îi trezise din somn. Lippsie urla şi Rick încerca s-o calmeze, dar, cu cât era mai drăguţ cu ea, cu atât Lippsie urla mai tare.

– Ai făcut din mine o hoaţă, ţipa ea între două mişcări dezordonate, mai luând câte o gură de aer. Ai făcut din mine o hoaţă ca să mă pedepseşti. Ai fost un preot ticălos, Rickie Pym. M-ai făcut să fur. Eram femeie cinstită. Eram refugiată, dar femeie cinstită.

De ce vorbea de parcă totul ar fi fost la trecut?

– Tata era un om cinstit. Şi fratele meu era un om cinstit. Erau oameni buni, nu ticăloşi ca mine. M-ai făcut să fur până am ajuns o ticăloasă ca tine. Poate că Dumnezeu o să te pedepsească într-o zi, Rickie Pym. Poate că o să te facă şi pe tine să plângi. Sper c-o să te facă. Sper, sper!

– Draga de Lippsie nu prea e în toane bune, fiule, i-a explicat Rick lui Pym, pe care l-a găsit pe scară când cobora spre ieşire. Du-te la ea şi vezi dacă nu poţi s-o faci să râdă cu una dintre poveştile tale. Bătrânul Grimble vă dă destul de mâncare?

– Nici o problemă, spuse Pym.

– Ce părere ai ce bine se orientează taică-tău? Asta-i cea mai sănătoasă şcoală din Marea Britanie. Întreabă şi la minister. Vrei o jumătate de coroană?

Ca să ajungă la bicicleta lui Lippsie, Pym se folosi de mersul pe care îl învăţase de la Sefton Boyd. Mâinile le ţii lejer împreunate la spate, scoţi capul înainte şi-ţi fixezi privirea pe un obiect vag, plăcut, situat undeva la orizont. Faci paşi mari şi supli, zâmbind uşor, ca şi cum ai asculta nişte voci pe care numai tu le auzi – ăsta e modul în care crema societăţii noastre îşi poartă autoritatea. Era prea mic ca să poată sta pe şa, dar bicicletele de damă au o gaură, nu o bară, cum nu pierdea nici un prilej s-o spună Sefton Boyd, şi Pym se legănă în golul acela, dând din picioare în zigzag, în timp ce mişca ghidonul printre gropile din pavaj, pline cu apă de ploaie. Sunt colectorul oficial de biciclete. În dreapta se afla grădina bucătăriei, în care el şi Lippsie săpaseră pentru victorie, în stânga păduricea în care căzuse bomba germană care azvârlise bucăţi de rămurele înnegrite în geamurile de la dormitorul pe care îl împărţea cu indianul şi cu băiatul băcanului. Dar pe urmele lui, în imaginaţia sa îngrozită, se afla Sefton Boyd cu gaşca sa, strigând de-ţi spărgeau urechile, imitând-o pe Lippsie, pentru că ştiau că o iubeşte: „Unde merci, micusul meu comers la negru? Ce faci cu iubita ta, mein mică piasă la negru, acum că e murit?“ În faţa lui se afla poarta la care îl aşteptase de nenumărate ori pe domnul Cudlove, iar în stânga porţii era Overflow House, cu gardul din fier smuls pentru efortul de război şi cu un poliţist bine înfipt în locul rămas liber.

– M-au trimis să-mi iau cartea de ştiinţe naturale, îi spuse Pym poliţistului, privindu-l drept în ochi, în timp ce sprijinea bicicleta lui Lippsie de un stâlp din cărămidă.

Nu era prima dată când Pym minţea un poliţist şi ştia că trebuia să pară cât mai sincer cu putinţă.

– Cartea de ştiinţe naturale, ai? spuse poliţistul. Şi cum zici că te cheamă?

– Pym, domnule. Locuiesc aici.

– Pym şi mai cum?

– Magnus.

– Atunci dă fuguţa, Pym Magnus, spuse poliţistul, dar Pym tot agale păşi, refuzând să dea vreun semn de nerăbdare.

Familia lui Lippsie, în rame de argint, era aliniată pe noptieră, dar capul masiv al lui Rick îi domina pe toţi, cu aerul său inteligent, de politician, în rama din piele de porc şi ochii lui plini de înţelepciune îl urmăreau orice-ar fi făcut. Deschise şifonierul lui Lippsie şi-i inspiră parfumul, dădu la o parte rochia albă de casă cu volănaşe, mantoul de blană şi pardesiul din păr de cămilă cu capişon ca de spiriduş, pe care Rick i-l cumpărase la Saint-Moritz. Trase din fundul garderobului geamantanul ei de carton. Îl puse pe jos şi-l deschise cu cheia pe care Lippsie o ţinea ascunsă în borcănaşul de pe poliţa căminului, alături de cimpanzeul din pluş care o reprezenta pe Micuţa Audrey care nu se mai oprea din râs. Scoase cartea ce semăna cu o biblie şi care era parcă scrisă cu lame de sabie mici şi negre, notele muzicale şi cărţile pe care nu le înţelegea, paşaportul cu fotografia ei de când era tânără, teancul de scrisori în germană de la sora ei Rachel, se pronunţă Ra-ha-el, care nu-i mai scria şi, chiar de pe fundul geamantanului, scrisorile lui Rick, legate cu bucăţele de cordeluţă. Pe unele le ştia aproape pe dinafară, deşi avea dificultăţi în descâlcirea aluziilor ce colcăiau sub vorbăria din ele:

E o problemă de săptămâni, nu de zile, draga mea, până când norii ce ne împresoară în prezent se vor risipi pentru totdeauna. Loft va obţine Eliberarea mea şi tu şi eu ne vom putea bucura de Răsplata binemeritată... Ai grijă de băiatul ăla al meu care te consideră ca pe-o Mamă şi vezi să nu ajungă un fluieră-vânt...

Îndoielile tale în privinţa Creditului sunt complet deplasate... n-ar trebui să-ţi chinuieşti Mintea, căci asta îmi dă griji în plus aici, aşteptând să sune trâmbiţa trimiterii pe Front de

unde s-ar putea să nu mă mai Întorc niciodată... e vorba despre o afacere care va aduce beneficii de nemărturisit Multora, inclusiv lui Wentworth... şi nu-mi mai vorbi despre W sau nevastă-sa, femeia aia aduce numai necazuri dintre cele mai rele...

Salutări lui Ted Grimble pe care-l consider un mare Pedagog şi Director de Şcoală. Spune-i că încă jumătate de chintal de prune uscate e pe drum... ar trebui să pregătească bucătăria şi pentru douăzeci şi patru de duzini de lădiţe cu portocale dintre cele mai bune. Loft m-a scos pentru trei săptămâni pe motive familiale, or asta înseamnă că, dacă mă recheamă, trebuie s-o iau de la zero. În altă ordine de idei, Muspole zice să continui să trimiţi marfa ca înainte. Te rog s-o faci iute, căci nişte simple probleme Temporare de lichidităţi mă împiedică să reglez afacerile cu nişte oameni cumsecade cum e Wentworth...

Dacă nu trimiţi imediat mai multe cecuri pentru taxe, consideră că m-ai trimis înapoi la închisoare împreună cu toţi băieţii, cu excepţia lui Perce, ca de obicei, şi zău că nu mint... să spui c-ai vrea să te omori e o prostie, cu toate omorurile astea în lume în acest război Tragic şi lipsit de sens... Muspole spune că dacă trimiţi mâine post restaurant expres se duce el la Poştă sâmbătă când deschid şi i le trimite imediat lui Wentworth...

Scrisoarea lui Lippsie, pe care Pym o lăsase la urmă, era, în schimb, un miracol de concizie:

Scumpul meu Magnus,

Trebuie să rămâi un băiat bun, dragul meu, să cânţi ce-ai învăţat şi să devii un adevărat bărbat pentru tatăl tău.

Te iubesc,

Lippsie

Pym le strânse teanc, inclusiv scrisoarea lui Lippsie, le băgă în cartea de ştiinţe naturale şi cartea de ştiinţe naturale şi-o vârî sub curea. Trecu agale, pe bicicletă, pe lângă poliţist, simţind fiori pe şira spinării. Boilerul şcolii era un cazan din cărămizi

construit în subsol, alimentat printr-un tobogan din curtea bucătăriei. Să te apropii de tobogan era un delict ce se pedepsea cu bătaia, să arzi documente era un act de trădare atât de grav, că marinarii puteau fi pedepsiţi cu înecarea din cauza lui. Dinspre dune, vântul aducea o ploaie sălbatică, dealurile de calcar se profilau măslinii, proiectate pe norii de furtună. Stând în faţa gurii toboganului, cu umerii ridicaţi, Pym aruncă scrisorile în el şi le privi cum dispar. Cel puţin o duzină de persoane trebuie să-l fi văzut, din personalul şcolii şi colegi, unii dintre ei cu siguranţă aliaţi ai lui Sefton Boyd. Dar faptul că nu se ascundea deloc trebuie să-i fi convins că avea dreptul s-o facă. Sigur e că l-a convins pe Pym. Aruncă şi ultima scrisoare, cea care-i spunea să fie un adevărat bărbat, şi plecă, fără să întoarcă măcar o dată capul ca să se convingă că nu l-a văzut nimeni.

Avea din nou nevoie de toaleta personalului. Avea nevoie de Saint-Moritzul lui tainic, cu izolarea lui lambrisată, avea nevoie de maiestatea secretă a robinetelor de alamă şi a oglinzii în cadru de mahon, căci Pym iubea luxul aşa cum îl iubesc numai cei cărora le-a fost răpită dragostea. O luă pe scara strict interzisă spre cancelarie şi ajunse la palierul dintre etaje. Uşa toaletei era deschisă. O împinse, intră, o încuie în urma lui. Era singur. Se zgâi la faţa lui în oglindă, îşi luă o expresie dură, apoi una mai blândă şi din nou una dură. Dădu drumul la robinete şi-şi frecă obrajii până luciră. Această bruscă izolare, adăugată la măreţia celor făcute, îl determina să se vadă ca fiind unic. Mintea lui se învolbura în ameţeala propriei măreţii. Era Dumnezeu. Era Hitler. Era Wentworth. Era regele fişetului verde, nobilul urmaş al lui TP. Nimic pe lumea asta nu se va mai petrece de acum înainte fără intervenţia lui. Îşi scoase briceagul, îl deschise şi ridică cât putu de sus lama cea mare, în faţa chipului său din oglindă, făcând un jurământ de genul jurămintelor regelui Arthur. „Jur pe Excalibur." Se auzi clopotul care-i chema la masă, dar la masa de prânz nu se făcea prezenţa şi nu-i era foame; niciodată nu-i va mai fi foame, devenise un cavaler nemuritor. Se gândi să-şi taie

beregata, dar misiunea lui era prea importantă. Se gândi apoi la nume. Cine e din cea mai bună familie în şcoală? Eu. Pymii sunt grozavi şi Prinţul Magnus e cel mai iute cal din lume. Îşi apăsă obrazul de lambriul de lemn, mirosind a crose de crichet şi a păduri elveţiene. Încă ţinea briceagul în mână. Ochii îi ardeau şi i se împăienjeniseră, urechile îi ţiuiau. Vocea divină ce răsuna în el îi spuse să se uite şi văzu iniţialele KS-B scrijelite foarte adânc în lambriul de cea mai bună calitate. Aplecându-se, adună aşchiile de la picioarele lui şi le puse în lavoar, unde rămaseră plutind deasupra apei. Scoase dopul, dar tot mai pluteau. Le lăsă acolo, se duse la sala de desen şi-şi termină bombardierul Dornier.

Aşteptă toată după-masa, convins că nu se întâmplase nimic. N-am făcut eu una ca asta. Dacă m-aş întoarce, aş vedea că aşa ceva nici nu există. Maggs din clasa a treia a făcut-o. Jameson, care are un cuţit cu vârful curbat, l-am văzut intrând. Un tip din sat a făcut-o, l-am văzut stând la pândă lângă terenul de joc cu un pumnal la brâu, numele lui e Wentworth. La rugăciunea de seară se rugă ca o bombă germană să distrugă toaleta profesorilor. Nu căzu nici una. A doua zi îi făcu cadou lui Sefton Boyd comoara lui cea mai de preţ, ursul de pluş pe care i-l dăduse Lippsie după operaţia de apendicită. În recreaţie îşi îngropă briceagul în pământul reavăn din spatele pavilionului de crichet. Sau, cum aş spune azi, îl făcu să dispară. Abia la raportul de seară, numele întreg al onorabilului Kenneth Sefton Boyd fu strigat ca la Judecata de Apoi de profesorul de serviciu, sadicul O'Mally. Uimit, tânărul aristocrat fu condus la biroul domnului Grimble. Uimit şi el, Pym îl privi cum se duce. Ce-or fi vrând de la el – de la cel mai bun prieten al meu, de la proprietarul ursului meu koala? Uşa de mahon se închise, cu optzeci de perechi de ochi lipite de frumoasa ei lucrătură, ai lui Pym printre ei. Pym auzi vocea domnului Grimble, apoi pe cea a lui Sefton Boyd, ridicându-se ca să protesteze. Urmă o mare tăcere, atât cât justiţia divină fu administrată, lovitură după lovitură. Numărând, Pym se simţi purificat, spălat de orice bănuială. „Deci n-a fost Maggs,

n-a fost Jameson şi nici eu n-am fost. Sefton Boyd în persoană a făcut-o, altfel n-ar fi primit bătaie." Justiţia, începea el să înveţe, era la fel de dreaptă ca şi slujitorii ei.

– Era scris cu linioară, îi spuse Sefton Boyd a doua zi. Cine-a făcut-o, ne-a pus o linioară, iar noi n-o avem. Dacă-l aflu vreodată pe nemernic, îl omor.

– Şi eu, promise Pym cu devotament, şi era convins de ce spunea.

Ca şi Rick, învăţa să trăiască pe mai multe planuri deodată. Arta consta în aceea că trebuia să uiţi orice, cu excepţia terenului pe care te aflai şi a chipului celui căruia i te adresai în momentul respectiv.

Efectele morţii lui Lippsie asupra micuţului Pym fură nenumărate, dar departe de a fi toate negative. Dispariţia ei îl întări în convingerea că trebuia să se bazeze numai pe sine, confirmându-i părerea că femeile sunt nestatornice şi gata oricând să te lase baltă. Lecţia cea mai importantă o învăţă din exemplul lui Rick, şi anume cât de important era să ai un aer respectabil. Învăţă că nu exista siguranţă decât în aparenta legitimitate. Hotărârea lui de a contribui în taină la schimbarea evenimentelor vieţii crescu. De exemplu, Pym fu acela care dezumflă cauciucurile de la maşina domnului Grimble şi turnă trei pungi de două kilograme şi jumătate de sare de bucătărie în bazinul de înot. Dar tot el fu acela care conduse vânătoarea în căutarea vinovatului, presărând în cale multe indicii înşelătoare şi aruncând îndoiala asupra multor reputaţii solide. Odată cu dispariţia lui Lippsie, din nou nu mai exista nimic în calea iubirii lui pentru Rick şi, mai grozav încă, fu în stare să-l iubească de la distanţă, căci Rick dispăruse iar.

Să se fi întors la puşcărie, cum îi spusese lui Lippsie? Să fi găsit poliţia fişetul verde? Pym nu ştiuse atunci şi Syd nu ştia acum, probabil pentru că nu voia să ştie. Arhivele armatei arată că Rick fusese brusc lăsat la vatră cu şase luni înainte de perioada

de care ne ocupăm şi trimit cititorul, pentru informaţii suplimentare, la serviciul Caziere. Nu există nici o informaţie, poate pentru că Perce avea o prietenă care lucra acolo, o doamnă care-ar fi făcut orice pentru el. Oricare ar fi fost motivul, Pym era din nou de capul lui şi se distra destul de bine. La sfârşit de săptămână, Ollie şi domnul Cudlove îl primeau în apartamentul lor dintr-un subsol din Fulham, unde-l răsfăţau în fel şi chip. Domnul Cudlove, ca de obicei în cea mai bună formă datorită gimnasticii pe care o practica, îl învăţa lupta corp la corp şi, când se duceau să facă un tur pe râu împreună, Ollie se îmbrăca în haine de femeie şi vorbea atât de piţigăiat, că doar Pym şi domnul Cudlove ştiau că era bărbat. În vacanţele mai lungi, Pym era silit să bată vastele domenii ale lui Cherry cu Sefton Boyd, ascultând istorisiri şi mai cumplite despre celebrul colegiu al cărui membru va deveni curând: cum băieţii erau legaţi în coşuri de rufe şi apoi li se dădea drumul pe treptele unor scări de piatră, cum erau înhămaţi la docaruri pentru ponei, cu cârlige de prins peştele în urechi, şi puşi să-i plimbe pe monitori în jurul curţii şcolii.

– Tata a fost la închisoare şi a evadat, îi spuse Pym în schimb. Are o cioară domesticită care are grijă de el.

Şi-l închipuia pe Rick într-o pivniţă la închisoarea Dartmoor, cu Syd şi Meg aducându-i plăcinte înfăşurate într-o basma, în timp ce ogarii le adulmecau urmele.

– Tata a lucrat în Serviciul Secret, îi zise Pym altă dată. A fost torturat de Gestapo, dar n-am voie să spun. Numele lui adevărat e Wentworth.

Surprins el însuşi de această declaraţie, Pym începu s-o amplifice. Un alt nume şi o moarte eroică i se potriveau de minune lui Rick, iar lui îi confereau distincţia pe care Pym începuse să bănuie că n-o are şi făceau dreptate în cazul lui Lippsie. Aşa că în ziua în care Rick apăru neanunţat, netorturat sau schimbat în vreun fel şi însoţit de doi jochei, o ladă de nectarine şi o mămică nou-nouţă cu o pană la pălărie, Pym se gândi serios să lucreze pentru Gestapo şi se întrebă cum trebuia să procedezi ca

să te angajezi. Şi cu siguranţă c-ar fi făcut-o dacă pacea nu i-ar fi răpit atât de nedelicat această şansă.

Un ultim cuvânt mai trebuie spus aici despre orientarea politică a lui Pym în perioada lui de formare. Churchill era morocănos şi mult prea popular. De Gaulle, cu capul lui ca un ananas înclinat într-o parte, semăna prea bine cu unchiul Makepeace, în timp ce Roosevelt, cu bastonul, ochelarii şi scaunul lui cu rotile, era evident tanti Nell deghizată. Hitler era atât de groaznic de urât de toată lumea, încât Pym avea ceva mai mult decât o simplă simpatie pentru el, dar Iosif Stalin fu cel pe care îl alese să-i fie tată prin procură. Stalin nici nu bombănea, nici nu ţinea predici. În jurnalele pe care le vedea la cinematograf, îşi petrecea timpul râzând pe înfundate, jucându-se cu câinii şi culegând trandafiri, în timp ce trupele sale câştigau pentru el războiul în zăpezile de la Saint-Moritz.

Lăsând jos stiloul, Pym se uită la ce scrisese, mai întâi cu teamă, treptat cu uşurare. În cele din urmă râse.

– N-am cedat, şopti el. Am rămas deasupra luptei.

Şi-şi turnă o votcă mare, demnă de Poppy, în amintirea vremurilor de demult.

CAPITOLUL 5

Patul doamnei Bauer era la fel de îngust şi de plin de cocoaşe ca patul unei slujnice din poveste şi Mary zăcea întinsă pe el exact aşa cum o azvârlise Brotherhood, înfăşurată în plapumă, cu genunchii ridicaţi la gură într-un gest de autoapărare, strângându-şi umerii cu mâinile. El se dăduse jos de pe ea, nu-i mai simţea mirosul de transpiraţie şi răsuflarea. Îi simţea însă greutatea la picioarele patului şi în unele clipe îi venea greu să-şi amintească dacă nu făcuseră dragoste cu câteva momente mai devreme, căci pe vremuri avea obiceiul s-o lase să moţăie în timp ce el şedea exact ca acum, dând telefoane, verificându-şi cheltuielile sau făcând orice altceva îl ajuta să reintroducă ordinea în viaţa lui exclusiv masculină. Găsise pe undeva un magnetofon şi Georgie avea şi ea unul, pentru cazul că al lui nu ar funcţiona.

Pentru un călău, Nigel era scund, dar teribil de sclivisit. Purta un costum pe talie, cu dungi subţiri, cu o batistă de mătase în mânecă.

– Te rog, Jack, cere-i lui Mary să dea de bunăvoie o declaraţie, spuse Nigel, ca şi cum ar fi fost un lucru pe care-l făcea în fiecare săptămână. De bunăvoie, dar tonul trebuie să fie oficial. Mă tem că s-ar putea să fie folosită. Bo nu hotărăşte de unul singur.

– Cine naiba vorbeşte despre bunăvoie? spuse Brotherhood. Mary a semnat Actul Secretelor Oficiale când a intrat la noi şi l-a mai semnat o dată când a plecat de la noi. L-a semnat din nou când s-a măritat cu Pym. Mary, tot ce ştii ne aparţine. Indiferent dacă

e ceva ce-ai aflat în autobuz sau dacă l-ai prins pe făptaş cu arma fumegând în mână.

– Şi fermecătoarea ta Georgie ne poate servi drept martor, spuse Nigel.

Mary se auzea vorbind, dar nu înţelegea o groază de lucruri din ce spunea, pentru că avea o ureche înfundată în pernă, iar cu cealaltă asculta zgomotele dimineţii la Lesbos, prin fereastra deschisă a căsuţei lor cafenii cu terasă, aşezată la jumătatea dealului pe care se înălţa Plomari, asculta zarva scuterelor şi a bărcilor, muzica de buzuki şi camioanele care ambalau motorul pe alee. Ţipetele oilor cărora măcelarul le tăia beregata, copitele măgarilor alunecând pe piatra de râu şi strigătele negustorilor în piaţa din port. Dacă-şi strângea destul de tare pleoapele, putea privi dincolo de acoperişurile portocalii, de cealaltă parte a străzii, dincolo de hornuri, de frânghiile de rufe şi de terasele pline cu muşcate, în jos, spre malul mării, spre digul cel lung, cu o lumină roşie clipind la capătul lui, şi cu pisicile lui roşcate şi rele lenevind la soare, în timp ce priveau vaporaşul ce ieşea încet din ceaţă.

Şi iată cum i se păru din clipa aceea lui Mary povestea ei, pe măsură ce i-o spunea lui Jack Brotherhood: ca un film de coşmar la care îndrăznea să se uite numai pe bucăţi, cu ea în rolul celui mai ticălos personaj negativ care-a existat vreodată. Vaporaşul trage lângă dig, pisicile se întind, e coborâtă pasarela, familia engleză Pym – Magnus, Mary şi fiul lor Thomas – debarcă în şir indian, în căutarea unui alt loc ideal, izolat de tot şi de toate. Pentru că nicăieri nu mai e destul de departe, nicăieri nu mai sunt destul de izolaţi. Soţii Pym s-au transformat în Olandezii Zburători ai Mării Egee; abia debarcaţi, îşi fac din nou bagajele, schimbă vaporaşe şi insule ca nişte suflete damnate, deşi doar Magnus cunoaşte blestemul, doar Magnus ştie cine-i urmăreşte şi de ce, iar Magnus a încuiat secretul în spatele zâmbetului său, laolaltă cu toate celelalte secrete ale lui. Îl vede mergând cu paşi mari şi vioi în faţa ei, ţinându-şi cu o mână pălăria de paie să nu i-o ia vântul şi cu servieta bălăbănindu-se în cealaltă mână. Îl vede pe Tom grăbindu-se în urma lui cu pantalonii lungi din flanel gri şi

cu blazerul şcolii cu ecusonul de cercetaş pe buzunar, pe care insista să-l poarte chiar şi atunci când temperatura trecea bine de treizeci de grade. Şi se vede şi pe ea, ameţită încă de băutura de aseară şi de mirosul de carburant, plănuind deja să-i trădeze pe amândoi. Îi vede, urmându-i desculţi, pe hamalii autohtoni, cu prea multele bagaje ale lui Pym, cu prosoapele şi cearşafurile, cu cutia de fulgi de porumb a lui Tom şi cu toate fleacurile pe care le-a împachetat la Viena pentru marea lor vacanţă sabatică, aşa cum numea Pym această primă vacanţă în familie, la care se pare că visau cu toţii, deşi Mary nu-şi aminteşte să se fi pomenit de ea până cu câteva zile înainte de plecare şi, sincer vorbind, ea ar fi preferat să se întoarcă în Anglia, să-şi ia înapoi câinii de la grădinar şi pisica siameză cu păr lung de la mătuşa Tab şi să-şi petreacă vacanţa la Plush.

Hamalii lasă jos poverile. Magnus, generos ca întotdeauna, le împarte tuturor bacşişuri din poşeta lui Mary, care-o ţine deschisă ca el să poată lua banii. Aplecat stângaci deasupra comitetului de primire al pisicilor din Lesbos, Tom declară că au nişte urechi ca ţelina. Se aude un fluierat, hamalii ridică pasarela, vaporaşul reintră în ceaţă. Magnus, Tom şi trădătoarea de Mary privesc lung în urma lui, ca în toate poveştile triste ale mării, cu bunurile lor lumeşti împrăştiate în jur şi cu lumina roşie picurând ca un foc încet peste capetele lor.

– După aia ne putem întoarce la Viena? întreabă Tom. Mi-e dor de Becky Lederer.

Magnus nu-i răspunde. E prea ocupat cu propriul entuziasm. Şi la înmormântarea lui tot plin de entuziasm o să fie, iar Mary îl iubeşte pentru asta, aşa cum îl iubeşte, cum încă îl mai iubeşte pentru prea multe altele. Uneori, bunătatea lui necontrafăcută e cea care mă acuză.

– Asta e, Mabs, strigă el, fluturând cu măreţie un braţ spre dealul ca un con golaş cu case cafenii, noul lor cămin. L-am găsit. Plush-sur-Mer.

Şi se întoarce spre ea cu zâmbetul acela pe care nu-l mai văzuse până în vacanţa asta – atât de viteaz, atât de obosit – strălucitor în disperarea lui.

– Aici suntem în siguranţă, Mabs. Aici ne e bine.

Îşi petrece un braţ peste umerii ei şi ea îl lasă. O trage spre el, se îmbrăţişează. Tom se înghesuie între ei, cu câte un braţ în jurul fiecăruia.

– Hei, faceţi-mi loc şi mie, spune el.

Îmbrăţişaţi ca şi cum ar fi cei mai strâns legaţi aliaţi din lume, cei trei pornesc de-a lungul digului, lăsând bagajele până vor găsi un loc în care să le pună. Lucru pe care îl realizează în mai puţin de o oră, căci Magnus, cu flerul lui obişnuit, găseşte exact hanul la care trebuie să te duci mai întâi, află pe cine să farmece şi pe cine să recruteze cu identitatea grecească surprinzător de acceptabilă pe care şi-a cârpăcit-o în timpul călătoriei. Dar mai e şi seara care se apropie, şi serile sunt din ce în ce mai greu de suportat; Mary le simte atârnând deasupra ei încă de când se trezeşte, le simte târându-i-se în sus pe corp şi înfiorând-o în tot timpul zilei. Magnus a cumpărat o sticlă de votcă Stolicinaia ca să sărbătorească noua casă, deşi în ultimele zile căzuseră de mai multe ori de acord să renunţe la tării şi să bea numai vinul locului. Sticla e pe trei sferturi goală, şi Tom, slavă Domnului, a adormit în dormitorul cel nou. Cel puţin aşa se roagă Mary să fie, căci mai nou lui Tom i s-au lungit urechile, cum ar fi spus tatăl ei, zăbovind în preajma lor, doar-doar o prinde ceva.

– Hei, Mary, ce-i cu mutra asta? spune Magnus, încercând s-o înveselească. Nu-ţi place noul nostru *Schloss?*

– Erai nostim şi am zâmbit.

– Nu prea semăna a zâmbet, spune Magnus, zâmbind demonstrativ ca să-i arate cum se face. Mai degrabă a strâmbătură; de unde stau eu, draga mea, aşa se vedea.

Dar Mary simte cum i se urcă sângele la cap şi, ca de obicei, nu se poate stăpâni. Perspectiva crimei încă necomise o şi apasă ca o vinovăţie.

– Despre asta scrii, nu-i aşa? i-o taie ea scurt. Despre cum îţi iroseşti inteligenţa cu cine nu trebuie.

Speriată de propria agresivitate, Mary izbucneşte în plâns şi strânge în pumni braţele fotoliului de răchită. Magnus însă nu e deloc speriat. Lasă paharul din mână şi se apropie de ea, o bate cu gingăşie, cu vârfurile degetelor, pe braţe, ca să-i facă şi lui loc. Îi pune delicat paharul deoparte. Câteva clipe mai târziu, arcurile noului lor pat tresaltă şi gem ca o fanfară ce-şi acordează instrumentele, căci în ultima vreme o pasiune erotică disperată a pus stăpânire pe Magnus. Face dragoste cu ea de parcă ar urma să n-o mai vadă niciodată. Se cufundă în ea ca şi cum ar fi unicul lui refugiu şi Mary îl urmează orbeşte. Se caţără, o trage după el, strigă la el „Te rog, ah, Isuse Hristoase"! Magnus o urcă pe culmi şi, timp de o clipă binecuvântată, lui Mary puţin îi pasă de nenorocita asta de lume.

– Apropo, îl folosim pe Pembroke, îi spune Magnus mai târziu, dar nu destul de târziu. Sunt sigur că nu e nevoie, dar, pentru orice eventualitate, e mai bine să fim prudenţi.

Pembroke e unul din numele conspirative ale lui Magnus. Ţine paşaportul cu numele de Pembroke în servietă, Mary l-a văzut deja. Are o poză făcută cu măiestrie, în aşa fel încât să pară întunecată, în care să poată să fie şi să nu fie el. În atelierul de falsuri din Berlin, fotografiilor de genul ăsta le ziceau flotori.

– Ce-i spun lui Tom? întreabă ea.

– De ce trebuie să-i spui ceva?

– Numele fiului nostru e Pym. S-ar putea să i se pară cam ciudat dacă i se spune că e Pembroke.

Aşteaptă, urându-se pentru cât era de agresivă. Nu se întâmpla prea des ca Magnus să fie silit să caute din greu un răspuns, chiar şi atunci când era vorba despre indicaţii legate de cum să-şi înşele propriul copil. Acum însă caută, îl simte făcând-o, în timp ce stă treaz lângă ea, în întuneric.

– Ei bine, în locul tău i-aş spune că familia Pembroke e proprietara casei în care stăm. Le folosim numele ca să comandăm mărfuri de la prăvălie. Bineînţeles, asta numai dacă te întreabă.

– Bineînţeles.

– Ăia doi bărbaţi tot aici sunt, spune Tom din uşă, dovedind că participase la conversaţia lor.

– Ce bărbaţi? întreabă Mary.

Simte însă cum i se face pielea ca de găină pe ceafă, cum corpul i se acoperă de sudoarea fricii. Cât a auzit Tom? Cât a văzut?

– Ăia care-şi repară motocicleta lângă râu. Au saci de dormit speciali, de armată, o lanternă şi un cort special.

– Toată insula e plină de oameni care dorm în cort, spune Mary. Du-te înapoi în pat.

– Erau şi pe vapor, zice Tom. În spatele bărcii de salvare, jucau cărţi. Ne supravegheau. Vorbeau nemţeşte.

– Pe vapor erau o groază de oameni, spune Mary.

„De ce nu zici nimic, nenorocitule? strigă ea la Magnus în gând. De ce stai ca mortul, în loc să mă ajuţi, pe mine, care încă mai sunt udă din cauza ta?“

Cu Tom de o parte, cu Magnus de cealaltă, Mary ascultă clopotele din Plomari bătând orele. „Încă patru zile, îşi spune ea. Duminică Tom ia avionul spre Londra, pentru un nou trimestru. Şi luni o s-o fac, pedepsi-m-ar Dumnezeu.“

Brotherhood o zgâlţâia. Nigel tocmai îi spusese ceva: „Întreab-o cum a început totul... fă-o să vorbească“.

– Am vrea să te întorci cu un pas în urmă, Mary. Eşti în stare? Tot timpul o iei înainte.

Auzi un murmur, o auzi apoi pe Georgie schimbând banda de magnetofon. Ea însăşi era cea care murmura.

– Spune-ne mai întâi cum se face că v-aţi luat vacanţă, draga mea? Cine a propus?... Magnus, nu-i aşa? Înţeleg... şi asta s-a petrecut aici, în casă?... Da... cam ce oră să fi fost? Vrei să te scoli?

Aşa că Mary se ridică şi începu din nou de unde îi spusese Jack să înceapă: într-o seară blândă de vară timpurie, la Viena, când totul mergea încă nespus de bine şi nici Lesbos, nici insulele dinainte nu existau nici măcar ca o licărire în ochii inteligenţi ai

lui Magnus. Mary se afla la subsol, în salopetă, şi lega o ediţie princeps din *Die letzten Tage der Menschheit* de Karl Kraus, pe care Magnus o descoperise la Leoben, când avusese întâlnire acolo cu un informator şi Mary...

– Leoben... merge regulat acolo?

– Da, Jack, merge regulat la Leoben.

– Cât de des?

– De două ori pe lună. De trei ori. Era vorba despre un ungur bătrân, nimic deosebit.

– El ţi-a spus, nu-i aşa? Credeam că nu vorbeşte niciodată despre informatorii lui.

– E un bătrân negustor de vinuri ungur pe care-l cunoaşte de pe vremuri, cu birouri la Londra şi la Budapesta. De cele mai multe ori, Magnus îşi ţine secretele pentru el. Câteodată îmi spune şi mie câte ceva. Pot să continui?

Tom era la şcoală, Frau Bauer se dusese nu ştiu unde să se roage, era o sărbătoare catolică, Sfânta Maria, Adormirea Maicii Domnului, Spălarea Păcatelor, Mary le pierduse şirul. Magnus ar fi trebuit să fie la ambasada americană. Noul comitet îşi începuse lucrările şi nu-l aştepta să se întoarcă până seara târziu. Tocmai ajunsese cu încleiatul la mijlocul cărţii când, fără să audă nici un zgomot, îl văzu deodată în cadrul uşii. Dumnezeu ştie de când stătea acolo, cu o figură încântată de sine şi privind-o aşa cum îi plăcea s-o privească.

– Cum adică, dragă? Cum te privea? o întrerupse Brotherhood.

Mary nu ştiu ce să spună. Bâigui ceva.

– Cu oarecare superioritate. O superioritate îndurerată. Te rog, Jack, nu mă obliga să-l urăsc.

– În ordine, deci te privea, spuse Brotherhood.

O privea, şi când l-a observat a izbucnit în râs şi i-a închis gura cu sărutări pătimaşe, făcând pe Fred Astaire, înainte s-o ducă sus, pentru un schimb de idei total şi sincer, cum îi spune el. Fac dragoste, o târăşte în baie, o spală, o trage afară din cadă, o şterge şi douăzeci de minute mai târziu iată-i pe Magnus şi pe Mary traversând cu paşi zglobii micul parc ce domină Döblingul,

ca perechea fericită care aproape că sunt, trec pe lângă gropile cu nisip şi pe lângă cadrul de căţărat pentru care Tom e prea mare, trec de cuşca pentru elefanţi în faţa căreia Tom joacă încă fotbal şi o iau la vale spre restaurantul Teheran care, de necrezut, e crâşma lor favorită, pentru că Pym adoră casetele video cu filme siropoase arabe în alb-negru, care se derulează fără sonor, cât mănânci cuşcuş şi bei Kalterer. La masă o ţine strâns de braţ şi simte cum excitaţia lui o traversează ca o descărcare electrică, de parcă faptul că o avusese îl făcea s-o dorească şi mai tare.

– Hai să plecăm, Mabs. Să plecăm de-adevăratelea. Hai să trăim şi noi o dată, în loc să ne jucăm de-a viaţa. Hai să-l luăm pe Tom şi concediul la care am dreptul la jumătatea misiunii şi s-o întindem pentru tot restul verii. Tu o să pictezi, eu o să-mi scriu cartea şi o să ne iubim până om cădea laţi.

Mary îl întreabă unde, şi Magnus răspunde că puţin îi pasă, mâine se duce la agenţia de voiaj de pe Ring. Mary spune: „Şi cu comitetul cel nou cum rămâne?“ El îi ţine mâna într-a lui, mângâind-o cu vârfurile degetelor, şi ea simte că înnebuneşte de dorinţă, exact aşa cum îi place lui.

– Comitetul cel nou, Mary, declară Magnus, este circul cel mai stupid şi cel mai nenorocit în care-am fost băgat vreodată, deşi, crede-mă, nu e primul. Nu-i decât o pălăvrăgeală care are ca unic scop să gâdile eul Firmei şi să le permită să spună cui o vrea să-i asculte că mergem, în taină, mână-n mână cu americanii. Nu e cu putinţă ca Lederer să-şi închipuie c-o să le dezvăluim reţelele noastre; cât despre Lederer, el nu mi-ar spune nici numele croitorului lui, ca să nu mai vorbim de ale agenţilor... presupunând că are croitor şi agenţi, lucru de care mă îndoiesc.

Din nou Brotherhood:

– Ţi-a spus *de ce* s-ar putea ca Lederer să nu fie dispus să vorbească cu el?

– Nu, zise Mary.

De data asta Nigel:

– Şi nici un fel de alt motiv pentru care comitetul e un circ?

– E un circ, e praf în ochi, e o prefăcătorie. Asta-i tot ce mi-a spus. L-am întrebat ce se va întâmpla cu informatorii lui şi mi-a răspuns că informatorii pot avea şi singuri grijă de ei, şi că, dacă Jack îşi face probleme, n-are decât să trimită un înlocuitor. L-am întrebat ce-o să zică Jack...

– Şi ce-o să zică Jack? spuse Nigel, mort de curiozitate.

– Mi-a zis că Jack nu e nici el bun de nimic. „Nu sunt însurat cu Jack, sunt însurat cu tine. Firma ar fi trebuit să-l scoată la pensie încă de acum zece ani. Dă-l naibii pe Jack." Îmi pare rău. Aşa a spus.

Cu mâinile înfipte în buzunare, Brotherhood începu să se plimbe prin camera mică, băgându-şi nasul prin fotografiile fiicei nelegitime a doamnei Bauer şi cercetând raftul cu romane de dragoste în ediţii de buzunar.

– A mai zis ceva despre mine? întrebă el.

– Jack a stat prea mulţi kilometri în şa. Vremea cercetaşilor a trecut. Acum e un nou decor şi el e depăşit.

– Altceva? întrebă Brotherhood.

Nigel îşi rezemase bărbia în palmă şi-şi studia cu atenţie unul din pantofii micuţi, dar de o formă perfectă.

– Nimic, zise Mary.

– În noaptea aia s-a dus să se plimbe? Să se întâlnească cu P?

– Fusese cu o noapte înainte.

– În noaptea aia, am zis. Răspunde naibii la întrebare!

– Şi eu am zis că fusese în noaptea dinainte!

– Cu un ziar? Tot tacâmul?

– Da.

Fără să-şi scoată mâinile din buzunare, cu capul drept între umeri, Brotherhood se întoarse ţeapăn spre Nigel.

– Eu îi spun, zise el. Ai de gând să faci o criză?

– Mă întrebi oficial? se interesă Nigel.

– Nu tocmai.

– Dacă e oficial, sunt silit să-i pasez problema lui Bo, spuse Nigel şi se uită plin de respect la ceasul lui de aur, de parcă şi el i-ar fi dat ordine.

– Lederer ştie, şi noi la fel. Dacă ştie şi Pym, cine-a mai rămas? insistă Brotherhood.

Nigel medită la cele auzite.

– Tu decizi. Omul tău, decizia ta, treaba ta. Sincer.

Brotherhood se apleacă peste Mary şi-şi apropie capul de urechea ei. Îşi aminti mirosul lui: de tweed, părintesc.

– Mă asculţi?

Negă din cap. Nu te ascult, n-o să te mai ascult niciodată, regret că te-am ascultat vreodată.

– Noul comitet pe care Magnus al tău îl lua în derâdere era pe cale să devină o echipă de mare forţă. Poate cea mai bună relaţie cu potenţial de reuşită în teren pe care am avut-o de ani de zile încoace cu americanii. Regula jocului era încrederea reciprocă. În zilele noastre nu mai e chiar aşa de uşor de stabilit ca pe vremuri, dar am reuşit. Adormi?

Încuviinţă din cap.

– Magnus al tău nu numai că era conştient de asta, dar a fost unul dintre primii care au pus comitetul pe picioare. Nu eu am fost iniţiatorul. A mers până-ntr-acolo că mi s-a plâns, în timp ce negociam înţelegerea, că Londra era teribil de încuiată în interpretarea termenilor acordului de schimb. Credea c-ar trebui să le dăm mai mult americanilor. Şi ei să ne dea mai mult la rândul lor. Ăsta e primul aspect.

Nu mai am nimic de spus. Pot să-ţi dau adresa mea de acasă, numele rudei celei mai apropiate şi asta-i tot. Tu însuţi m-ai învăţat aşa, Jack, pentru cazul c-ar pune mâna pe mine.

– Al doilea e că, pentru motive care la momentul respectiv mi s-au părut specioase şi insultătoare, la mai puţin de trei săptămâni după ce comitetul s-a întrunit pentru prima dată, americanii au obiectat asupra prezenţei soţului tău în acest comitet şi mi-au cerut să-l înlocuiesc cu cineva mai pe gustul lor. Cum Magnus era actorul principal în operaţiunea cehă şi în încă alte câteva mici spectacole din Europa de Est, cererea lor era total nerealistă. Aceleaşi obiecţii în legătură cu el le ridicaseră şi cu un an în urmă, la Washington, şi Bo le făcuse pe plac, greşit din punctul

meu de vedere. Nu eram dispus să-i las s-o facă din nou. Întâmplător, nu țin ca domnii americani sau oricine altcineva să-mi spună cum să-mi fac treaba. Am zis nu și i-am ordonat lui Magnus să plece în vacanța de mijloc de misiune și să rămână departe de Viena până îi voi spune să se întoarcă. Acesta e adevărul și cred că e momentul să-l afli și tu.

– Şi e strict secret, spuse Nigel.

Mary așteptă în zadar ca vestea s-o uluiască. Nici urmă de revoltă, nici o răbufnire a celebrului temperament moștenire de familie. Brotherhood se dusese la fereastră și privea cu ochi ficși afară. În urma ninsorii, dimineața venise devreme. Părea bătrân și înfrânt. În lumină, părul lui alb era ciufulit și i se vedea pielea trandafirie a țestei.

– L-ai apărat, spuse ea. Ai fost loial.

– Se pare că am fost și al naibii de prost.

Casa se răsturnase cu fundul în sus. Zgomotele mobilei mutate veneau acum de dedesubt, din salon. Aici era locul cel mai sigur. Aici sus, cu Jack.

– O, Jack, nu fi chiar atât de aspru cu tine, spuse Nigel.

Brotherhood o așezase pe Mary pe un scaun și-i dăduse un whisky. „Nu-ți mai dau altul, îi spusese; fă-l să țină cât mai mult." Nigel pusese stăpânire pe pat și se tolănise pe el, cu un picior mic, cochet, întins în fața lui, de parcă și l-ar fi scrântit când urca scările clubului. Brotherhood le întorsese spatele amândurora. Ce vedea pe fereastră îi plăcea mai mult.

– Deci mai întâi v-ați dus în Corfu. Mătușa ta are o casă acolo. V-a lăsat să stați în ea. Mai spune-ne câte ceva despre Corfu. Nu te grăbi.

– Mătușa Tab, zise Mary.

– Numele întreg, te-aș ruga, spuse Nigel.

– Lady Tabitha Grey. Sora tatei.

– A lucrat ocazional pentru Firmă, îi șopti Brotherhood lui Nigel. Dacă mă gândesc bine, nu cred să existe vreun membru al familiei ei care să nu figureze la un moment dat pe listele noastre.

I-a telefonat mătuşii Tab chiar în seara aceea, imediat după ce s-au întors de la cârciumă şi, ca prin minune, cineva îşi anulase venirea şi casa era liberă. O reţinură ei, telefonară la şcoala lui Tom şi aranjară ca să ia un avion direct după ce se sfârşeşte trimestrul. De îndată ce au aflat, soţii Lederer au insistat, bineînţeles, să vină şi ei. Grant a zis că lasă totul baltă, dar Magnus nici n-a vrut să audă. Soţii Lederer sunt exact genul de relaţie mondenă de care vreau să mă descotorosesc. De ce naiba mi-aş lua slujba cu mine în vacanţă? Cinci zile mai târziu erau instalaţi în casa mătuşii Tab şi totul mergea strună. Tom lua lecţii de tenis la hotelul din capul străzii, înota, hrănea caprele proprietăresei şi-şi pierdea vremea pe lângă barcă împreună cu Costas, omul care avea grijă de ea şi de udatul grădinii. Dar cel mai grozav lucru erau meciurile demenţiale de crichet de la marginea oraşului, la care îl ducea Magnus serile. Magnus zicea că britanicii aduseseră jocul pe insulă, pe vremea când o apărau de Napoleon. Magnus ştia genul ăsta de lucruri. Sau pretindea că ştie.

La meciurile de crichet din Corfu, Magnus a fost mai aproape de Tom decât fusese vreodată. Stăteau tolăniţi în iarbă, mâncau îngheţate, făceau galerie pentru jucătorii lor favoriţi şi purtau acele discuţii de la bărbat la bărbat atât de importante pentru fericirea lui Tom; căci Tom îl iubea pe Magnus la nebunie, era băiatul tatei, aşa fusese întotdeauna. Cât despre Mary, se apucase de pasteluri, fiindcă în Corfu vara era mult prea cald pentru picturile ei în acuarelă, iar vopseaua se usca pe hârtie înainte să apuce să picteze. Dar desena bine, formele şi asemănarea erau bune şi primea în gazdă jumătate din câinii de pe insulă, pentru că grecii nu le dau de mâncare şi nu se ocupă de ei, nu fac nimic pentru ei. Aşa că toată lumea era fericită, se simţea minunat, iar Magnus dispunea de o seră răcoroasă în care să scrie şi mai erau şi plimbările pe insulă când îl apuca neastâmpărul, lucru care se întâmpla imediat ce se trezea dimineaţa şi încă o dată mult după lăsarea serii, după ce şi-l ţinuse în frâu toată ziua. Masa de prânz o luau târziu, de obicei la un han, şi adesea, sincer vorbind, era mai degrabă lichidă, dar de ce nu, doar erau în vacanţă. Urmau

lungi sieste erotice, când Mary şi Magnus făceau dragoste pe balcon şi Tom stătea întins pe plajă, studiind nudurile de pe cealaltă parte a golfului cu binoclul lui Magnus, aşa că, după cum spunea Magnus, fiecare primea porţia lui de carniţă. Până când într-o zi ceasul se opri brusc şi Magnus se întoarse dintr-o plimbare târzie şi-i mărturisi că se cam blocase cu scrisul. Imediat după ce intră în casă, îşi turnă un uzo sec, se trânti pe un scaun şi spuse fără ocolişuri:

– Îmi pare rău, Mabs. Îmi pare rău, Tom, bătrâne. Dar locul ăsta e prea al naibii de idilic. Simt nevoia unei existenţe mai aspre. Am nevoie de oameni, pentru numele lui Dumnezeu. De fum, de murdărie şi de puţină suferinţă în jurul nostru. Aici, Mabs, parc-am fi pe Lună. E mai rău ca la Viena. Zău aşa.

Era blând, dar de neînduplecat. Se vedea că băuse, o făcuse însă fiindcă era întors pe dos.

– Mă scrântesc, Mabs. Zău că mă scrântesc. I-am spus lui Tom. Nu-i aşa, Tom? I-am spus că nu mai suport şi că mă simt ca un rahat, fiindcă ştiu că vouă vă e atât de bine aici.

– Da, mi-a spus, zise Tom.

– De mai multe ori. Iar azi, Mabs, pur şi simplu am simţit că nu mai rezist. Trebuie să mă ajutaţi să ies din chestia asta. Amândoi.

Aşa că amândoi, bineînţeles, au spus c-o să-l ajute. Mary i-a telefonat imediat lui Tab, ca să poată scoate iar casa pe piaţă, s-au îmbrăţişat cu toţii şi s-au dus la culcare simţindu-se nespus de uşuraţi; iar a doua zi Mary a făcut bagajele cât Magnus s-a dus în oraş să aranjeze cu biletele şi să stabilească următoarea haltă în odiseea lor. Tom însă, când spălau vasele, moment în care i se dezlega întotdeauna limba, îi oferi o versiune diferită a motivului plecării lor din Corfu. Tati se întâlnise cu bărbatul acela misterios la crichet. Meciul a fost grozav, mami, primele două echipe de pe insulă, o adevărată vendetă. Ne uitam înnebuniţi şi deodată ne-am trezit lângă noi cu tipul ăla sfrijit, cu o mustaţă pleoştită ca de scamator şi şchiopătând, iar tati a încremenit. A venit la tata zâmbind, au vorbit un pic şi au ocolit de câteva ori terenul

împreună; sfrijitul mergea încet ca un schilod, dar era grozav de drăguţ cu tati, deşi tati era atât de emanat.

– Animat, îl corectă Mary mecanic. Nu mai vorbi atât de tare, Tom. Cred că tata lucrează pe undeva prin preajmă.

– Şi a mai fost şi atacantul ăla nemaipomenit, spuse Tom. Îl cheamă Phillippi. Cel mai grozav atacant pe care l-am văzut vreodată. A marcat optsprezece puncte într-o singură manşă şi mulţimea a rămas cu gura căscată, dar tati nici n-a băgat de seamă, atât era de ocupat să-l asculte pe domnul ăla cumsecade.

– De unde ştii că era atât de cumsecade? întrebă Mary, ciudat de iritată. Şi ţi-am spus să vorbeşti mai încet.

Nu era lumină în seră, dar uneori Magnus stătea acolo pe întuneric.

– Se purta cu el ca un tată, mami. E mai bătrân decât el, dar foarte calm. Tot timpul îi propunea lui tati să-l ducă cu maşina. Tati zicea mereu că nu. Dar el nu s-a supărat, nici vorbă, era prea calm ca să se supere. L-a luat cu binişorul şi i-a zâmbit.

– Ce maşină? Toate astea nu-s decât invenţii, Tom. Şi tu ştii că am dreptate.

– Volvo. Maşina Volvo a domnului Kaloumenos. Un bărbat o conducea şi altul era aşezat în spate. Se ţineau după ei de cealaltă parte a gardului, cât au ocolit terenul stând de vorbă. Zău, mami. Sfrijitul nu şi-a ieşit deloc din fire, nici gând, şi era clar că-l iubeşte pe tati, se vedea cu ochiul liber. Nu numai că se ţineau de braţ. Sunt prieteni. Mai prieteni decât cu unchiul Grant. Cam aşa cum e tati cu unchiul Jack.

Mary îl întrebă pe Magnus în seara aceea. Bagajele erau gata făcute, se simţea emoţionată la gândul plecării şi se bucura cu-adevărat că va vizita muzeele din Atena.

– Tom mi-a zis că un pisălog nu ţi-a dat pace la meciul de crichet, spuse Mary, în timp ce beau cu plăcere un ultim pahar de băutură cam tare, după ziua atât de încărcată.

– Zău?

– Un sfrijit care te-a gonit de câteva ori în jurul terenului. După spusele lui Tom, părea un soţ furios. Avea mustaţă, dacă nu cumva Tom inventează.

Atunci Magnus păru să-şi amintească vag.

– O, aşa e. Era un englez bătrân şi plicticos, care mă pisa să-i văd vila. Cred că vrea s-o vândă pe sub mână. Un pisălog îngrozitor.

– Vorbea nemţeşte, spuse Tom a doua zi la micul dejun, în timp ce Magnus ieşise să se plimbe.

– Cine?

– Prietenul sfrijit al lui tati. Tipul care l-a agăţat pe tata la crichet. Şi tati tot nemţeşte vorbea cu el. De ce a zis tati că era un englez bătrân?

Mary se înfurie. De ani de zile nu mai fusese atât de supărată pe el.

– Dacă vrei să asculţi ce vorbim, n-ai decât să intri, nu să tragi cu urechea pe la uşi ca un spion.

Pe urmă i-a fost ruşine de ce spusese şi a jucat tenis cu el până la plecarea vaporaşului. Pe vaporaş lui Tom i s-a făcut groaznic de rău şi când au ajuns la Pireu avea febră, treizeci şi nouă de grade, aşa că părerea ei de rău nu avea margini. La spitalul din Atena, un doctor grec i-a pus diagnosticul de alergie la creveţi, ceea ce era absurd, fiindcă Tom nu putea suferi creveţii şi nu se atinsese de vreunul; între timp faţa i se umflase de parcă ar fi fost un hamster, aşa c-au luat camere la un hotel teribil de scump şi l-au băgat în pat cu gheaţă pe frunte. Mary îi citea tot felul de întâmplări fantastice, în timp ce Magnus asculta sau scria în camera lui Tom. Dar mai mult îi plăcea să stea şi să asculte, pentru că cel mai bun lucru din viaţa lui, obişnuia el să spună, era s-o privească cum se ocupă de copilul lor. Îl credea.

– N-a ieşit deloc din casă? întrebă Brotherhood.

– La început nu. Nu voia.

– A dat vreun telefon? întrebă Nigel.

– La ambasadă. Să anunţe c-a sosit. Ca să ştiţi unde era.

– Ţi-a spus ţie asta? zise Brotherhood.

– Da.

– Nu erai de faţă când a telefonat? întrebă Nigel.

– Nu.

– Nu l-ai auzit cumva prin perete? întrebă tot Nigel.

– Nu.

– Ai cumva idee cu cine a vorbit?

Tot Nigel.

– Nu.

De pe pat, Nigel îşi ridică privirea spre Brotherhood.

– Ţi-a telefonat ţie, Jack, spuse el încurajator. Din când în când, scurte convorbiri telefonice din locuri îndepărtate cu bătrânul lui şef? Chestia asta este, practic, obligatorie, nu-i aşa? Ca să vadă ce mai fac informatorii... „Ce mai face vechiul nostru prieten din cutare loc?“

Nigel e unul dintre neprofesionişti, îşi aminti Mary că-i spusese Magnus. E unul dintre idioţii despre care se presupune că vor aduce cu ei un suflu nou, mai realist, de la Whitehall. În viaţa mea n-am auzit o afirmaţie mai contradictorie, zisese Magnus.

– Nici un cuvânt, răspunse Brotherhood. Tot ce-a făcut a fost că mi-a trimis un şir de ilustrate tâmpite, în care scria „Mulţumesc lui Dumnezeu că nu eşti aici“ şi-mi dădea ultima adresă.

– Când a început să iasă? reluă Nigel.

– Când i-a scăzut lui Tom temperatura, răspunse Mary.

– După o săptămână? spuse Nigel, invitând-o să precizeze. Două?

– Mai puţin, zise Mary.

– Descrie-ne cum s-a întâmplat, spuse Brotherhood.

Era seară, a patra zi probabil. Faţa lui Tom redevenise normală, aşa că Magnus i-a propus lui Mary să se ducă la cumpărături ca să mai respire şi ea, oferindu-se să stea el cu Tom. Dar Mary nu ţinea deloc s-o pornească de una singură pe străzile Atenei, aşa că s-a dus Magnus în locul ei; Mary prefera să se ducă a doua zi de dimineaţă la un muzeu. Magnus s-a întors cam pe la miezul nopţii, teribil de încântat, spunându-i c-a descoperit un grec bătrân la o agenţie de voiaj dintr-un subsol de vizavi de Hilton, un tip nemaipomenit de cultivat; au băut uzo împreună şi au rezolvat problemele universului. Bătrânul se ocupa cu închirierea

vilelor de pe insule şi spera ca într-o săptămână, când s-or sătura de Atena, să le facă rost de una liberă, dac-o renunţa cineva.

– Credeam că insulele nu mai intră în discuţie, zise Mary.

O clipă avu impresia că Magnus uitase motivul pentru care părăsiseră Corfu. Zâmbi neconvingător şi spuse ceva de genul că nu toate insulele sunt la fel. Păru apoi că Mary pierduse şirul zilelor. S-au mutat la un hotel mai mic; Magnus scria pe rupte, ieşea serile şi, când Tom s-a simţit destul de bine, s-a dus cu el la înot. Mary a desenat Acropolele şi l-a dus pe Tom la vreo două muzee, numai că el prefera înotul. Între timp aşteptau ca grecul cel bătrân să le propună ceva.

Brotherhood o întrerupse din nou.

– Scrisul ăsta. Cât de mult îţi vorbea despre el?

– Dorea să păstreze secretul. Fragmente. Asta era tot ce-mi oferea.

– Ca şi în cazul informatorilor lui, sugeră Brotherhood.

– Voia să nu-mi fac o părere până-n momentul în care ar fi avut cu adevărat ce să-mi arate. Se temea că, dacă ar vorbi, n-ar mai fi în stare să scrie.

A urmat o perioadă liniştită şi, după cum şi-o amintea Mary acum, trăită parcă pe furiş, până într-o seară când Magnus a dispărut. A plecat după cină, spunând că se duce să ia puţin aer. A doua zi de dimineaţă nu se întorsese încă şi, pe la prânz, Mary era cu-adevărat speriată. Ştia c-ar fi trebuit să telefoneze la ambasadă. Pe de altă parte, nu dorea să-i sperie de pomană sau să facă ceva ce l-ar fi putut vârî pe Magnus în vreo belea.

Brotherhood o întrerupse din nou.

– Ce fel de belea?

– Dacă uitase de sine chefuind pe undeva sau ceva de genul ăsta. N-ar fi arătat prea bine în dosarul lui. Tocmai atunci, când se aştepta să fie promovat.

– Mai chefuise şi altă dată?

– Nici gând. El şi Grant se îmbată din când în când împreună, nimic mai mult.

Nigel ridică brusc capul.

– De ce s-ar fi aşteptat să fie promovat? Cine-i pomenise de promovare?

– Eu, zise Brotherhood fără urmă de remuşcare. Consideram că, după cât fusese de hărţuit, avea dreptul la o reabilitare.

Nigel îşi notă cu grijă ceva în agendă şi, cât scrise, zâmbi fără urmă de voioşie. Mary continuă.

Aşteptase oricum până la lăsarea serii, după care se dusese cu Tom la Hilton şi, împreună, exploraseră toate casele de peste drum, până dăduseră, într-un subsol, de bătrânul grec cultivat, exact aşa cum îl descrisese Magnus. Grecul însă nu-l văzuse pe Magnus de o săptămână şi Mary n-avea timp să rămână la o cafea. Când s-au întors la han, l-au găsit pe Magnus cu o barbă nerasă de două zile, îmbrăcat în hainele cu care dispăruse, stând beat pe terasă şi mâncând costiţă cu ouă. Nu beat mort, nu se îmbăta niciodată într-un asemenea hal. Nu era o beţie tristă, sentimentală sau agresivă, şi în nici un caz imprudentă, căci băutura nu făcea decât să-i consolideze simţul de apărare. O beţie curtenitoare, deci, şi era cât se poate de drăguţ, ca întotdeauna, iar povestea pe care i-o spuse era perfectă, cu excepţia unei greşeli cu totul neobişnuite la el.

– Îmi pare rău, trupă. M-am cam matolit cu Dimitri. M-a băgat sub masă, porcul. Bună, Tom.

– Bună, zise Tom.

– Cine e Dimitri? întrebă Mary.

– Ştii foarte bine cine e Dimitri. Grecul bătrân cu agenţia de voiaj, ăla care-şi spune rugăciunile în faţă la Hilton.

– Domnul cel cultivat?

– Exact.

– Noaptea trecută?

– În măsura în care mi-aduc aminte, era sigur azi-noapte.

– Dimitri nu te-a mai văzut de lunea trecută. Chiar el ne-a spus-o acum o oră.

Magnus chibzui o clipă. Tom descoperise un exemplar din *Athens News* şi se aşezase la masa de alături, studiind cu atenţie pagina cu cinematografele.

– M-ai controlat, Mabs. N-ar fi trebuit s-o faci.

– Nu te-am controlat, te-am căutat!

– Te rog să nu faci o scenă, fată dragă. Mai mănâncă şi alţii aici, înţelegi?

– Nu fac nici o scenă. Tu faci. Nu eu dispar două zile şi mă întorc spunând o minciună gogonată. Tom, du-te la tine în cameră, dragă. Vin şi eu imediat.

Tom plecă, zâmbind vesel ca să le arate că nu auzise nimic. Magnus sorbi îndelung din cafea. O apucă apoi pe Mary de mână şi i-o sărută, trăgând-o blând pe scaunul de lângă el.

– Ce-ai prefera să-ţi spun, Mabs, că mi-am făcut de cap cu o curvă sau că am probleme cu un informator?

– De ce nu-mi spui adevărul, nimic mai mult?

Sugestia ei îl amuză. Nu o primi cu cruzime sau cu cinism, ci cu acea indulgenţă tristă pe care i-o arăta lui Tom, când acesta găsea soluţia care-ar fi pus capăt sărăciei din lume sau cursei înarmărilor.

– Ştii ceva?

Îi sărută din nou mâna şi o ţinu lipită de obraz.

– În viaţa asta nimic nu e pe gratis.

Spre surprinderea ei, simţi că barba crescută era umedă şi-şi dădu seama că plângea.

– Mă aflu, deci, în Constitution Square. Tocmai ies din barul Grande Bretagne. Îmi văd de treaba mea. Şi ce crezi că mi se întâmplă? Nimeresc drept în braţele unuia dintre informatorii mei cehi. Un tip al naibii, un falsificator, ne-a făcut o mulţime de probleme. Mă apucă strâns de braţ. „Domnul colonel Manchester! Domnul colonel Manchester!“ Mă ameninţă că, dacă nu-i dau bani, cheamă poliţia şi le spune că sunt spion britanic. Zice că sunt singurul prieten pe care-l mai are pe lume. „Haideţi să bem un pahar, domnule colonel Manchester. Ca pe vremuri.“ Aşa că m-am dus. L-am băgat sub masă. După care am şters-o. Mă tem că m-am cam ameţit şi eu. În interes de serviciu. Hai să ne culcăm.

S-au culcat. Şi au făcut dragoste. Acea dragoste disperată, ca doi străini, în timp ce Tom, alături, citea benzi desenate. Şi două zile mai târziu au plecat la Hydra, dar Hydra era prea îmbâcsită, prea sinistră, aşa că nu le-a mai rămas decât să se ducă la Spetsai, în anotimpul ăsta nu erau probleme. Tom întreabă dacă poate veni şi Becky, Magnus zice că nu, nici vorbă, pentru c-or să vrea să vină toţi şi n-are de gând să se trezească cu o turmă de Ledereri pe capul lui, în timp ce încearcă să scrie. Altfel, dacă lăsăm la o parte faptul că bea tot timpul, niciodată Magnus n-a fost mai atent şi mai drăguţ.

Se întrerupse. Ca atunci când te dai cu câţiva paşi înapoi în faţa unui tablou. Studiind parcă povestea de până atunci. Bău puţin whisky, îşi aprinse o ţigară.

– Hristoase, spune Brotherhood încet.

Apoi nimic.

Nigel a descoperit o pieliţă pe spatele unuia dintre degetele lui minuscule şi trage meticulos de ea.

Suntem din nou la Lesbos, alte zori de zi, dar acelaşi pat grecesc şi Plomari se trezeşte iar, deşi Mary se roagă să se culce la loc, zgomotele să se stingă şi soarele să coboare dincolo de acoperişurile de unde s-a ridicat, căci e luni şi ieri Tom s-a întors la şcoală. Mary are dovada sub pernă, unde a promis că va pune laba de iepure pe care i-a dat-o ca talisman şi – ca şi cum ar mai fi nevoie de ceva ca s-o întărească în hotărârea ei – amintirea cumplită a ultimelor cuvinte pe care i le-a spus înainte de a pleca. Mary şi Magnus l-au condus cu maşina la aeroport şi i-au înregistrat bagajele pentru o nouă plecare. Tom şi Mary stau în picioare unul lângă celălalt, nu sunt în stare să se atingă, aşteaptă să se anunţe îmbarcarea pentru zborul lor. Magnus e la bar, îi cumpără lui Tom o pungă cu fistic ca să aibă pe drum şi bea un uzo, dacă tot e acolo. Mary a verificat de şase ori că Tom are paşaportul, banii, scrisoarea către intendentă despre alergia la creveţi şi scrisoarea către bunica, „pe care i-o dai chiar în clipa în care o vezi pe aeroportul din Londra, dragă, ca nu cumva să

uiţi". Tom însă e şi mai distrat ca de obicei; priveşte tot timpul înapoi spre intrarea principală, uitându-se la oamenii care trec prin uşa batantă şi pe chipul lui se citeşte un fel de disperare atât de nesăbuită, că Mary se întreabă dacă n-o s-o pornească glonţ spre ieşire.

– Mămico?

Uneori, când nu e atent, încă îi mai spune aşa.

– Da, dragă.

– Sunt aici, mămico.

– Cine?

– Cei doi de la Plomari, ăia cu cortul. Stau pe motociclete în parcarea aeroportului şi-l urmăresc pe tata.

– Încetează, te rog, răspunde Mary, ferm hotărâtă să gonească umbrele acelea o dată pentru totdeauna. Încetează cu prostiile, de acord?

– Ce să fac dacă i-am recunoscut? Azi-dimineaţă mi-am dat seama. Mi-am adus aminte. Ei erau în maşină lângă terenul de crichet la Corfu, când prietenul lui tati încerca să-l convingă să facă un tur cu el.

Timp de o secundă, cu toate că Mary a mai trecut de multe ori prin tortura asta, îi vine să strige: „Stai... nu pleca... puţin îmi pasă de afurisita ta de educaţie... rămâi cu mine". Dar, în loc să strige, îi face semn cu mâna ca proasta când trece dincolo de barieră şi-şi păstrează lacrimile pentru drumul de întoarcere, când Magnus, ca de obicei, e teribil de drăguţ cu ea. Şi-acum suntem a doua zi de dimineaţă, Tom probabil că tocmai a ajuns la şcoală şi Mary se uită fix la zăbrelele ca de închisoare ale storurilor aproape putrezite ale lui Kyria Katina, în timp ce cerul se decolorează fără regrete printre crăpăturile lor şi ea încearcă să nu audă zgomotul ţevilor de dedesubt şi nici răpăitul apei pe dale, semn că Magnus celebrează ritualul duşului de dimineaţă.

– Ah! Brrr! Te-ai trezit, femeie? Aici poţi să îngheţi, crede-mă!

„Te cred, îşi repetă ea şi se afundă şi mai adânc în aşternut. Cincisprezece ani nu mi-a spus niciodată femeie. Acum, dintr-odată, din femeie n-o mai scoate, de parcă brusc şi-ar fi dat seama că e

de gen feminin.“ Nu-i desparte decât o podea de scânduri şi, dacă s-ar încumeta să se uite peste marginea patului, ar zări trupul gol al străinului prin spaţiile dintre duşumele. Neprimind nici un răspuns, Pym începe să cânte singurul cântec pe care-l ştie, de Gilbert şi Sullivan, în timp ce împroaşcă apă în jur.

– *În picioare devreme în zori, aprindem focul*... Cum ţi s-a părut? strigă el, după ce termină toate cuvintele pe care le ştia.

Într-o altă viaţă, Mary avea reputaţia că se pricepe la muzică. La Plush condusese o formaţie de madrigaluri destul de bună. Pe când lucra la direcţie, cânta în corul Firmei. „Asta fiindcă nimeni nu te-a pus vreodată să asculţi muzică, obişnuia să-i spună, ca o critică voalată a primei lui soţii, Belinda. Într-o zi, dragul meu, vei cânta la fel de bine cum vorbeşti.“

Îşi trage răsuflarea.

– Mai ceva decât Caruso! strigă ea.

Schimbul de cuvinte odată încheiat, Magnus îşi poate continua duşul.

– A mers bine, Mabs. Chiar bine. Şapte pagini de proză nemuritoare. Nu e forma definitivă, dar sună bine.

– Grozav.

A început să se bărbierească. Îl aude cum varsă apa din ibric în ligheanul de plastic. Lame Contour, îşi zice ea: O, Doamne, am uitat să-i cumpăr afurisitele alea de lame Contour. Tot drumul până şi de la aeroport ştiuse c-a uitat ceva, pentru că zilele astea lucrurile mici o înspăimântă la fel de tare ca şi cele mari. Trebuie să cumpăr brânză pentru prânz. Trebuie să cumpăr pâinea care merge cu brânza. Închide ochii şi mai trage o dată adânc aer în piept.

– Ai dormit bine? întreabă ea.

– Buştean. N-ai băgat de seamă?

„Ba da, am băgat de seamă. Am băgat de seamă cum te-ai strecurat afară din pat la două noaptea şi cum te-ai furişat în jos, pe scări, spre camera ta de lucru. Am auzit scârţâitul scaunului şi şoapta pixului, când ai început să scrii. Cui? Cu ce voce? Cu care dintre ele?“

O explozie de muzică îneacă sunetul pe care-l face bărbierindu-se. A dat drumul la radioul lui minune, ca să asculte știrile internaționale de la BBC. Magnus știe exact cât e ceasul, atât ziua, cât și noaptea. Dacă se uită la ceas, e numai ca o confirmare a orarelor din creierul lui. Mary ascultă amorțită parcă enumerarea unor evenimente pe care nimeni nu le poate controla. O bombă a explodat la Beirut. Un oraș a fost șters de pe fața pământului în El Salvador. Lira a scăzut. Sau a crescut. Rușii nu au fost admiși la viitoarea Olimpiadă sau au fost admiși până la urmă. Magnus urmărește politica asemenea unui jucător prea deștept ca să parieze. Zgomotul devine din ce în ce mai tare când Magnus urcă cu radioul, lip, lip, gol tot, în afară de sandale. Se apleacă deasupra ei și ea simte mirosul de cremă de bărbierit și de țigări grecești subțiri, pe care s-a obișnuit să le fumeze când scrie.

– Îți mai e somn?

– Puțin.

– Ce face șobolanul?

Mary îngrijește un șobolan pe care l-a găsit în grădină, cu mațele pe jumătate scoase. Zace într-un coș de răchită în camera lui Tom.

– Nu m-am uitat încă, spune ea.

O sărută lângă ureche, o explozie, și începe să-i mângâie sânii, ca un semn că ar vrea să-l primească, dar ea mormăie un penibil „mai târziu“ și se întoarce pe partea cealaltă. Îl aude lipăind spre șifonier, aude cum ușa veche rezistă și apoi se deschide brusc. Dacă ia șortul, se duce la plimbare. Dacă ia blugii, se duce în oraș să bea cu neisprăviții. Colonelul Spune-mi-Parkie-Parker, cu iubițelul lui grec și cu câinele lui Sealyham, pe care îl ține în lesă ca pe un ceainic. Elsie și Ethel, lesbiene, profesoare de liceu ieșite la pensie din Liverpool. Jock Cutare, am o mică afacere la Dundee. Magnus trage din dulap o cămașă și o îmbracă. Îl aude închizându-se la șort.

– Unde te duci? întreabă ea.

– Să fac o plimbare.

– Aşteaptă-mă şi pe mine. Vin şi eu. Ai să poţi să-mi povesteşti tot.

Cine era femeia aceea matură, directă, care împrumutase dintr-odată vocea ei?

Magnus e la fel de surprins ca ea.

– Despre ce să-ţi povestesc, pentru numele lui Dumnezeu?

– Despre ce te îngrijorează, dragul meu. Despre orice. Spune-mi doar ce se întâmplă, ca să nu trebuiască să...

– Să ce?

– Să-mi fie frică. Să mă fac că nu văd.

– Prostii. Totul e în ordine. Doar că suntem amândoi cam trişti fără Tom.

Vine lângă ea şi o culcă pe pernă, de parcă ar fi bolnavă.

– Dormi şi o să fie bine. Eu mă plimb şi o să-mi treacă. Ne întâlnim la cârciumă pe la trei.

Numai Magnus e în stare să închidă atât de încet uşa de la casa lui Kyria Katina.

Brusc Mary se simte puternică. Plecarea lui a eliberat-o. Respiră. Se duce la fereastra dinspre nord; totul e plănuit în amănunt. A mai făcut asta şi înainte, şi acum îşi aduce aminte că se pricepe, uneori mai bine decât bărbaţii. La Berlin, când Jack avusese nevoie de o fată în plus, Mary stătuse de pază, şterpelise de la portărese chei de la camere, pusese la loc documente furate în birouri pline de primejdii, dusese informatori speriaţi cu maşina la apartamente conspirative. „Cunoşteam jocul mai bine decât îmi dădeam seama, îşi zise ea. Jack obişnuia să-mi laude calmul şi privirea ageră.“ Pe fereastră vede noul drum asfaltat ce şerpuieşte pe dealuri. Uneori Magnus o ia pe-acolo, dar nu şi azi. Deschide fereastra şi se apleacă în afară, de parcă ar vrea să guste mai bine frumuseţea locului şi a dimineţii. Vrăjitoarea de Katina şi-a muls caprele devreme; înseamnă că s-a dus la piaţă. Mary nu-şi permite decât o singură privire iute înspre albia secată a râului unde, la umbra unui pod de piatră, cei doi băieţi, aceiaşi, trebăluiesc pe lângă motocicleta lor înmatriculată în Germania. Dacă i-ar fi văzut stând aşa lângă casa lor de la Viena, Mary l-ar fi anunţat

imediat pe Magnus, la nevoie i-ar fi dat telefon şi la ambasadă. „Am impresia că azi îngerii zboară jos“, i-ar fi spus. Şi Magnus ar fi făcut ce trebuia să facă – ar fi alertat patrula însărcinată cu paza diplomaţilor, şi-ar fi trimis oamenii să vadă ce-i cu ei. Dar acum, în vieţile lor separate, e ca şi cum ar fi căzut de acord că îngerii, chiar şi cei mai suspecţi, nu trebuie luaţi în seamă.

Camera în care lucrează Magnus e la parter. Nu încuie uşa, dar între ei există un fel de înţelegere nescrisă, nu intră decât dacă e chemată. Apasă pe clanţă şi pătrunde în cameră. Storurile sunt trase, dar nu acoperă şi ochiurile de sus ale geamurilor şi e destulă lumină ca să poată vedea. Păşeşte cât mai apăsat, îşi spune ea, amintindu-şi ce învăţase. Dacă e să faci zgomot, să fie cât mai tare. Camera are mobilă puţină, cum îi place lui Magnus. Un birou, un scaun, un pat de o persoană pe care să se prăbuşească după exploziile creaţiei. Trage scaunul, o sticlă de votcă se rostogoleşte. Biroul e acoperit de cărţi şi de hârtii, dar nu se atinge de nimic. Exemplarul lui vechi, legat în pânză, din *Simplicissimus* ocupă, ca de obicei, locul de onoare. Mascota lui. Ceva-ul lui. O permanentă sursă de supărare pentru Mary, jignită că n-o lasă să i-l lege. „Fiindcă-mi place aşa cum este, spune el încăpăţânat. Aşa mi-a fost dat.“ De o femeie, fără îndoială. „Pentru Sir Magnus, care nu-mi va fi niciodată duşman“ stă scris în nemţeşte. Mama ei! Şi mama lor de porecle trăsnite.

Brotherhood o întrerupe din nou.

– Unde e cartea asta acum?

Mary revine cu greu şi cu o uşoară silă în prezent.

Brotherhood insistă:

– Nu e în biroul lui de la parter. N-am zărit-o nici în salon. Nu e în dormitor, nici în camera lui Tom. Unde e?

– Ţi-am spus, zice ea. O ia peste tot cu el.

– Nu mi-ai spus, dar oricum îţi mulţumesc, i-o întoarce Brotherhood.

Poartă o pereche de mănuşi din bumbac, ca să nu lase urme de transpiraţie sau de murdărie. Cu siguranţă că Magnus foloseşte vreun truc. O face instinctiv. Servieta lui veche zace pe

podea, larg deschisă, dar nici pe ea n-o atinge. Alte cărţi sunt răspândite pe birou, aparent la întâmplare, ca nişte greutăţi care să ţină manuscrisul. Citeşte un titlu. E în germană: *Libertate şi conştiinţă,* de cineva de care n-a auzit niciodată. Alături, un exemplar din *Soldatul cel bun* de Madox Ford, pe care zilele astea Magnus nu-l mai lasă din mână, a ajuns un fel de biblie pentru el. Alături, un vechi album cu fotografii. Ridică delicat coperta pe care o vede pentru prima dată şi, fără să-l mişte, întoarce câteva pagini. Magnus la opt ani în echipament de fotbal, cu echipa. Magnus la cinci ani şi în haine de munte, ţinându-se de un tobogan. Magnus la vârsta lui Tom, cu zâmbetul lui serviabil deja întipărit pe buze, acel zâmbet care te invită să intri fără să se aştepte că va fi invitat şi el. Magnus în luna de miere cu Belinda, arătând amândoi ca şi cum n-ar fi avut mai mult de doisprezece ani. Nu mai văzuse fotogafiile astea până acum. Lăsând coperta să cadă, Mary se dădu înapoi şi începu să se uite din nou la cum erau aranjate lucrurile pe birou. Privind, descoperă care era aranjamentul. Fiecare dintre cele trei cărţi, zăcând aparent la întâmplare peste hârtii, era aliniată în raport cu vârful foarfecii de tăiat hârtie din mijloc. Mary se duce la bucătărie, ia faţa de masă şi o întinde pe jos, lângă birou, măsoară apoi, cu mâna înmănuşată, distanţa dintre fiecare obiect de pe birou. La fel de delicat ca şi cum ar desprinde bandajele de pe o rană, le ia unul câte unul şi le aşază în aceeaşi ordine pe faţa de masă. Hârtiile de pe birou pot fi acum cercetate. Nu se aşteptase să fie atâta praf. Doar traversând podeaua şi ridicase nori. Sunt un profanator de morminte, îşi spune ea, în timp ce praful îi arde gâtlejul. Privirea îi cade pe un teanc de hârtii scrise de mână. Prima pagină e neagră de ştersături. Ridică teancul, lăsând restul lucrurilor unde se aflau. Îl duce la patul îngust, se aşază. La Plush, în copilărie, numeau asta jocul lui Kim şi-l jucau în fiecare noapte de Revelion, împreună cu mimă şi de-a v-aţi ascunselea. În timpul instruirii, la şcoală, când se presupunea că era deja adultă, îl numeau spirit de observaţie şi-l jucau în satele Dedham, Manningtree şi Bergholt, toate adormite: cine şi-a vopsit uşa

săptămâna asta, cine a tăiat ramurile la trandafiri, cine şi-a cumpărat o maşină nouă, câte sticle de lapte erau în faţă la numărul optsprezece? Dar, oriunde ar fi jucat, Mary ieşea de departe prima; o pedepsise Dumnezeu cu o memorie fotografică, din care prea puţine amănunte dispăreau vreodată.

Fragmente de roman, îi spuse ea lui Brotherhood, numai începuturi.

Douăsprezece capitole unu, unele bătute la maşină şi altele scrise de mână, toate pline de ştersături. Majoritatea vorbeau despre copilăria unui orfan pe nume Ben.

Mâzgăleli. Desenul unui braţ întins să fure. Sexul unei femei.

Observaţii adresate lui, toate insultătoare: „rahat sentimental“... „rescrie sau distruge“... „ţi-a scăpat blestemul ce se transmite de la bărbat la copil“... „într-o zi, Wentworth o să ne vină la toţi de hac“.

Un dosar roz, pe care era scris „Fragmente disparate“. Ben se predă autorităţilor. Ben descoperă că există un alt Serviciu Secret, cel adevărat, şi i se alătură cât ai zice peşte. Un dosar albastru intitulat „Scene finale“, multe dintre ele adresate lui Poppy, dragul şi afurisitul de Poppy. O foaie groasă furată din blocul ei de desen, pe care Magnus a desenat un fel de schemă din baloane ca la benzile desenate, legate între ele ca să formeze o hartă a ideilor lui, exact aşa cum i se cere lui Tom să-şi pregătească eseurile la şcoală. Balon: „Dacă întreaga natură urăşte vidul, ce simte vidul faţă de întreaga natură?“ Balon: „Duplicitate e atunci când faci pe plac unei persoane în detrimentul alteia“. Balon: „Suntem patrioţi fiindcă ne temem să fim cosmopoliţi şi cosmopoliţi fiindcă ne temem să fim patrioţi“.

Se auzi o bătaie în uşă, dar Brotherhood îi făcu lui Georgie semn cu capul să n-o ia în seamă.

– Nu semăna cu scrisul lui, spuse Mary. Era un scris ascuţit. Continua aşa un timp, după care se împotmolea. Ca şi cum l-ar fi durut dac-ar fi mers mai departe.

Lui Brotherhood puţin îi păsa de durerea cuiva.

– Continuă, spuse el. Continuă. Grăbeşte-te.

– Eu sunt, domnule, strigă Fergus de cealaltă parte a uşii. Un mesaj urgent, domnule. Ultraurgent.

– Ţi-am zis să aştepţi, ordonă Brotherhood.

– „Sistemele pe care se sprijină viaţa lui Ben se prăbuşesc toate,“ continuă Mary. „Întreaga viaţă a inventat versiuni diferite despre el, toate neadevărate. Acum adevărul vine să-l înhaţe şi el şi-a luat picioarele la spinare. Wentworthul său e la uşă.“

– Mai departe, spuse Brotherhood, în picioare lângă ea.

– „Rick e cel ce m-a inventat, Rick e pe moarte. Ce se va întâmpla când Rick va da ortul popii?“

– Nu te opri.

– Un citat din Luca. Nu l-am văzut în viaţa mea deschizând Biblia. „Cine este credincios în cele mai mici lucruri este credincios şi în cele mari.“

– Şi?

– „Cine este nedrept în cele mai mici lucruri este nedrept şi în cele mari.“ Marginile paginilor erau acoperite cu desene. Cu cerneluri diferite.

– Şi?

– „Wentworth era pedeapsa lui Rick. Poppy a mea. Fiecare dintre noi ne-am petrecut viaţa încercând să îndreptăm răul pe care li-l făcuserăm.“

– Mai departe?

– „Acum mă urmăresc toţi. Firma mă urmăreşte, americanii mă urmăresc, tu mă urmăreşti. Chiar şi biata Mary mă urmăreşte, iar ea nici măcar nu ştie că tu exişti.“

– *Tu* fiind cine? Cine e *tu* în poemul ăsta?

– „Poppy. Destinul meu. Dragul meu Poppy, cel mai bun dintre prieteni, ia-ţi afurisiţii de ogari din pragul casei mele.“

– Poppy ca „mac“ în englezeşte, sugeră Brotherhood, împingând la o parte microfonul lui Georgie, când îngenunche lângă ea. Ca florile din şemineu. Dar la singular. Un mac.

– Da.

– Şi Wentworth ca localitatea. Însoritul Wentworth din elegantul Surrey?

– Da

– Cunoşti pe cineva – bărbat sau femeie – cu numele ăsta?

– Nu.

– Nici Poppy?

– Nici.

– Continuă.

– Venea apoi un capitol opt, spuse Mary. Hodoronc-tronc. Nimic de la doi la şapte, numai acest capitol opt, scris tot de mână şi fără o ştersătură. Intitulat „Note de plată“, în timp ce capitolele unu nu aveau nici un titlu. Descria o zi în care Ben se revoltase împotriva tuturor promisiunilor făcute. Trecuse de la persoana a treia la persoana întâi şi continua aşa, în timp ce în capitolele unu nu apăreau decât „el“ şi „Ben“. „Creditorii bat la uşă, Wentworth la geam, dar lui Ben nici că-i pasă. Îmi înfund capul între umerii ridicaţi, îmi croiesc drum spre ei, îi lovesc, îi pocnesc, îi caftesc, în timp ce ei îmi zdrobesc chipul. Dar şi fără chip, fac ce-ar fi trebuit să le fac cu treizeci şi cinci de ani în urmă lui Jack, lui Rick şi tuturor mămicilor şi tăticilor ce mi-au furat viaţa de sub nas, în timp ce eu îi priveam furând-o. Poppy, Jack, voi toţi ceilalţi care m-aţi dus cu voi într-o viaţă... într-o viaţă... într-o viaţă...“

Amuţise. O menghină îi storsese şi ultima suflare. Uşa se deschise şi Fergus dădu buzna în cameră, o încălcare a disciplinei pentru care va fi cu siguranţă pedepsit. Nigel se uită la el total lipsit de expresie. Georgie îşi dădu ochii peste cap, făcându-i semn spre uşă şi formând cu gura cuvintele ieşi afară, dar Fergus nu cedă.

– Ce fel de viaţă, pentru numele lui Dumnezeu? îi ţipă Brotherhood în ureche.

Mary şoptea. Striga. Se lupta cu cuvântul, opintindu-se şi împingându-l afară, dar din gură nu ieşea nimic. Brotherhood o zgâlţâi, la început cu blândeţe, apoi mai tare, pe urmă cu violenţă.

– De trădare, spuse ea. „Trădăm ca să fim loiali. Trădarea este aidoma imaginaţiei, atunci când realitatea nu e destul de frumoasă.“ El a scris asta. Trădarea ca speranţă şi compensare.

Ca făurire a unei lumi mai bune. Trădarea ca iubire. Ca un omagiu adus vieţilor noastre pe care nu le-am trăit. Şi aşa mai departe, o suită de aforisme apăsătoare despre trădare. Trădarea ca evadare. Ca un act de creaţie. Ca o profesiune de credinţă. Ca veneraţie. Ca o aventură a sufletului. Trădarea ca o călătorie; cum putem descoperi locuri noi fără să plecăm de acasă? „Poppy, tu erai pentru mine ţara făgăduinţelor. Tu dădeai minciunilor mele un sens."

Şi exact la fraza asta ajunsese cu cititul, le explică ea – cea despre Poppy şi ţara făgăduinţelor – când s-a întors şi l-a văzut pe Magnus în şort, stând în pragul uşii deschise, cu un plic mare albastru într-o mână şi cu o telegramă în cealaltă, zâmbind ca premiantul de la una dintre şcolile prin care trecuse.

– Altcineva sălăşluia în el, zise Mary, uluită c-o spune. Nu mai era el.

– Ce naiba vrea să însemne asta? Tocmai ziceai că în prag se afla Magnus. Ce vrei să insinuezi?

Nici ea nu ştia.

– Era ceva ce i se întâmplase în copilărie. Cineva stând în prag şi urmărindu-l. Într-un fel, era ca şi cum s-ar fi întors în timp. Am putut vedea pe faţa lui că recunoaşte scena.

– Ce-a spus? sugeră Nigel, vrând să-i vină în ajutor.

Când îl imita pe Magnus, Mary avea o voce anume, sau nu era decât o expresie a feţei? Goală şi totuşi de nepătruns. De o politeţe neobosită: „Bună, iubito. Citim romanul secolului, după câte văd. Mă tem că nu e chiar Jane Austen, dar sunt părţi pe care le-aş putea folosi când mă voi apuca cu-adevărat de scris".

Faţa de masă era întinsă pe podea, cu cărţile şi jumătate din hârtiile lui Magnus pe ea. Zâmbetul lui însă strălucea victorios şi uşurat şi-i întinse telegrama. I-o luă din mână şi se îndreptă spre fereastră ca s-o citească. Sau ca să-i distragă atenţia de la birou.

– Era de la tine, Jack, spuse ea, foloseai numele conspirativ de Victor. Adresată lui Pym prin intermediul lui Pembroke. „Întoarce-te imediat", spuneai. Ţi s-a iertat totul. Comitetul se întruneşte din nou la Viena, luni la zece dimineaţa. Victor.

Fără să se grăbească, Brotherhood se întoarse, în sfârşit, spre Fergus.

– Ce naiba vrei? spuse el.

Fergus vorbi aşa cum făcea Tom după ce se abţinuse prea mult, aşteptând ca oamenii mari să-l lase şi pe el să deschidă gura.

– Un mesaj urgent de la un funcţionar al Centralei de la ambasadă, domnule, izbucni el. Telefon cifrat. Tocmai l-am decodat. Lipseşte din seif incineratorul Centralei.

Nigel făcu un gest mic şi caraghios, care părea să aibă drept scop destinderea atmosferei prea încărcate. Îşi ridică mâinile atât de iubite şi, cu degetele arătând vag spre cer, le flutură de parcă ar fi vrut să-şi usuce unghiile. Iar Brotherhood, în genunchi încă lângă Mary, păru brusc cuprins de letargie. Se sculă încet, îşi trecu apoi lin mâinile peste gură, ca şi cum ar fi avut un gust rău pe vârful limbii.

– De când?

– Nu se ştie, domnule. N-a semnat nimeni că l-ar fi luat. Îl caută de o oră. Nu reuşesc să dea de el. Asta e tot ce se ştie. Incineratorul are şi o fişă pentru curierul diplomatic. A dispărut şi fişa.

Mary nu pricepea încă ce se petrecea. S-a stricat sincronizarea, îşi zise ea. Cine e în pragul uşii, Fergus sau Magnus? Jack a surzit. Să i se fi terminat lui Jack, cel care o interoga în rafale, muniţiile?

– Gardianul de la cancelarie spune că domnul Pym a trecut pe la ambasadă joi dimineaţă foarte devreme, în drum spre aeroport, domnule. Nu s-a gândit că e cazul să raporteze, fiindcă nu se înscrisese în registru. Doar ce urcase, coborâse şi apucase să-i spună „Îmi pare rău pentru tatăl dumneavoastră, domnule". Dar, când coborâse scările, avea o sacoşă mare şi neagră cu el.

– Şi paznicul nu s-a gândit să-l întrebe ce avea în ea?

– Credeţi că era cazul, domnule? Când abia îi murise tatăl şi se grăbea rău de tot?

– Mai lipseşte şi altceva?

– Nu, domnule, pentru moment doar incineratorul. Şi fişa, cum v-am spus.

– Unde vă duceţi? întrebă Mary.

Nigel se ridicase în picioare, trăgându-şi haina în jos, în timp ce Brotherhood îşi încărca buzunarul hainei ca pentru o lungă călătorie solitară. Ţigările lui galbene. Stiloul şi agenda. Vechea brichetă nemţească.

– Ce-i aia incinerator? întrebă Mary, cuprinsă de panică. Unde vă duceţi? Cu voi vorbesc! Staţi jos!

Brotherhood îşi aduse în fine aminte de ea şi privi în jos spre locul unde era aşezată.

– N-ai de unde să ştii, nu-i aşa? spuse el. Bineînţeles că nu. Aveai gradaţia nouă. N-ai ajuns niciodată destul de sus ca să ţi se spună.

Se vedea că explicaţia era pentru el o corvoadă, dar o făcu de dragul trecutului.

– Un incinerator e exact ce se-nţelege. O cutie mică de metal. În cazul nostru e un sac diplomatic cu armătură de oţel. Arde tot ce e în el de îndată ce-i comanzi s-o facă. E locul în care şeful direcţiei ţine bijuteriile coroanei.

– Deci ce-i în el?

Nigel şi Brotherhood schimbară o privire. Fergus tot mai ţinea ochii larg deschişi.

– Ce-i în el? repetă ea, simţind cum o cuprinde o teamă diferită, mai difuză parcă.

– A, nu mare lucru, spuse Brotherhood. Agenţii din teren. Toţi cehii noştri. Câţiva polonezi. Un ungur sau doi. Cam tot ce e condus de la Viena. Sau era. Cine e Wentworth?

– M-ai mai întrebat. Nu ştiu. Un loc. Ce mai e în incinerator?

– Aşa deci. Un loc.

Nu-l mai putea urmări. Pe Jack. Îl pierduse. Îl pierduse ca amant, ca prieten, ca autoritate. Chipul lui era chipul tatălui ei când îi dăduse vestea morţii lui Sam. Iubirea dispăruse de pe el şi odată cu ea şi ultimul rest de încredere.

– Ştiai, spuse el neglijent.

Se afla la jumătatea drumului spre uşă şi nici nu se uita la ea.

– Ştiai, fir-ar să fie, de ani de zile ştiai.

Ştiam cu toţii, îşi zise ea. Dar nu avu curajul sau, dacă e să privim aşa lucrurile, interesul să i-o spună.

Ca şi cum o sonerie ar fi anunţat sfârşitul orelor de vizită, şi Nigel era gata de plecare.

– Ei bine, Mary, îi las pe Georgie şi pe Fergus să-ţi ţină de urât. O să cădeţi împreună de acord cum îi acoperi şi o să-ţi spună exact ce ai de făcut. O să-mi raporteze tot timpul ce se întâmplă. De acum înainte, aşa vei proceda şi tu. Numai mie îmi raportezi. Înţelegi? Dacă trebuie să laşi un mesaj sau ceva de genul ăsta, sunt Nigel, şeful secretariatului, iar pe secretara mea particulară o cheamă Marcia. Nu vorbi cu nimeni altcineva de la Firmă. Îmi pare rău, dar e un ordin. Nici cu Jack, adăugă el, vrând să spună mai ales cu Jack.

– Ce mai e în incinerator? repetă ea.

– Nimic. Absolut nimic. Lucrurile obişnuite. Nu-ţi face griji.

Se apropie şi, încurajat de intimitatea ce exista între Brotherhood şi ea, îi puse o mână stângace pe umăr.

– Ascultă. Dracul nu e chiar atât de negru pe cât pare. Fireşte, trebuie să ne luăm măsuri de precauţie. Trebuie să ne gândim la ce-i mai rău şi să ne acoperim. Numai că uneori Jack vede lucrurile prea în tragic. Adeseori, nişte explicaţii mai puţin dramatice sunt mai nimerite. Jack nu e singurul om cu experienţă.

CAPITOLUL 6

O ploaie mohorâtă dinspre mare învăluia Anglia lui Pym, care mergea plictisit prin ea. Se lăsa seara, scrisese mai mult decât o făcuse vreodată în viață, iar acum se simțea golit, vulnerabil și speriat. Se auzi o sirenă de ceață – un sunet scurt, două lungi – de pe un far sau de pe o navă. Încă o sută zece minute, plus cincizeci și trei de ani deja scurși. Chioșcul fanfarei gol, terenul de popice spălat de ploaie. Vitrinele magazinelor acoperite încă de celofanul galben pătat de muște, pus ca să le apere de soarele verii.

Se îndrepta spre ieșirea din oraș. De la magazinul cu mărunțișuri al lui Blandy își cumpărase o manta de plastic. „Bună seara, domnule Canterbury, cu ce vă putem servi?“ Auzea ploaia cum bătea darabana pe gluga acestuia ca pe un acoperiș de tinichea. Sub manta ducea cumpărăturile făcute pentru domnișoara Dubber: costița de la domnul Aitken, nu uita să-i spui s-o taie cu numărul cinci, dacă-l lași, ți le dă de două ori mai groase. Și spune-i domnului Crosse că trei dintre roșiile de săptămâna trecută erau putrede, nu stricate, putrede. „Dacă nu-mi dă altele în loc, nu mai pun piciorul în prăvălia lui.“ Pym îi urmase întocmai instrucțiunile, deși n-o făcuse cu ferocitatea pe care și-ar fi dorit-o ea, căci și Crosse și Aitken beneficiau de subvențiile lui secrete și, de ani de zile, îi trimiteau domnișoarei Dubber note de plată numai pentru jumătate din suma cheltuită. De la Farway, cel cu agenția de voiaj, obținuse informații despre un tur al Italiei rezervat vârstnicilor, cu plecarea în șase zile de pe aeroportul

Gatwick. O să-i telefonez verişoarei ei Melanie, la Bognor, îşi spuse el. O să mă ofer să plătesc şi pentru Melanie, iar pe domnişoara Dubber n-o s-o lase inima să refuze.

O sută şase minute. N-au trecut decât patru. Verişoara Melanie şi domnişoara Dubber fură date uitării. Dintre nenumăratele amintiri ce se înghesuiau în capul lui, cerând gălăgios să fie luate în seamă, Pym alese o cu totul alta, Washington şi balonul. Dintre toate modurile nebuneşti pe care le-am folosit ca să stăm de vorbă, balonul le-a pus capac la toate. Tu voiai să discutăm şi eu nu voiam să mă întâlnesc cu tine. Intrase frica în mine şi mă hotărâsem să mă prefac că nu te cunosc. Numai că nu te-ai lăsat, niciodată nu te lăsai. Ca să mă bine dispui, ai dat drumul la un balon arginitiu în miniatură peste acoperişurile Washingtonului. Cu un diametru de o jumătate de metru, dintre cele pe care Tom le capătă uneori pe gratis de la magazinele universale. Conducându-şi fiecare maşina în două capete opuse ale oraşului, mi-ai spus în germană că eram un prost dacă jucam teatru cu tine. Asta la telefon, pe aceeaşi lungime de undă, mesajul ţopăind ca puricii printre frecvenţe şi scoţându-i probabil din minţi pe cei care ne ascultau, aşa cum ne scoteau şi pe noi.

Se căţăra pe poteca de pe faleză, pe lângă bungalourile din grădina unei case mari. O să-i telefonez doctorului ei şi-o să-l fac s-o convingă că are nevoie de o vacanţă. Sau preotului, pe el o să-l asculte. Lampioanele parcului de distracţii luceau în vale, în ceaţă, ca nişte fructe de pădure cărnoase. Lângă ele putea distinge neonul alb-albăstrui al patinoarului Softa. Penny, îşi zise el. N-ai să mă mai vezi niciodată, dacă nu cumva mi-or publica fotografia în ziar. Penny făcea parte din armata lui secretă de iubite, atât de secretă, că habar n-avea că era membră. Cu cinci ani în urmă vindea peşte şi cartofi prăjiţi la o tarabă de pe promenadă şi se ţinea cu un tip din ăia cu scurtă de piele neagră, pe nume Bill, care o bătea, până când Pym i-a introdus numărul de înmatriculare al motocicletei în calculatorul Firmei şi a descoperit că era însurat şi avea copii la Taunton. Schimbându-şi scrisul, a trimis amănuntele preotului din oraş şi, un an mai târziu, Penny

era măritată cu un italian jovial, un vânzător de îngheţată pe nume Eugenio. În seara asta însă nu era cu el. În seara asta, când Pym se apropie de prăvălie pentru cele două porţii de îngheţată Cornish pe care le mânca de obicei, Penny discuta între patru ochi cu un bărbat solid cu o pălărie moale pe cap, care nu-i plăcu deloc lui Pym. Nu e decât un călător oarecare, îşi spuse el, când o rafală de vânt îi umflă mantaua. Un comis-voiajor pentru produse alimentare, un perceptor de impozite. Cine, în afară de Jack, mai vânează singur în zilele noastre? Or nu era Jack, exista o diferenţă de cel puţin treizeci de ani. Maşina era de vină, gândi. Aripile acelea curate, antena specială. Înclinarea capului, cât o asculta.

– A trecut cineva pe-aici, domnişoară D? întrebă Pym, aşezând cumpărăturile pe bufet.

Domnişoara Dubber şedea în bucătărie, privind un serial american de duzină şi bând unicul pahar pe care şi-l permitea pe zi. Toby se lăfăia în poala ei.

– Toţi sunt îngrozitori, domnule Canterbury, spuse ea. Nu e unul printre ei pe care l-aş primi chiar şi pentru o singură noapte, nu-i aşa, Toby? Ce ceai ai cumpărat? Am spus Assam, nătăfleţule, du-l înapoi.

– E Assam, spuse Pym amabil, aplecându-se ca să i-l arate. L-au pus într-un ambalaj nou şi vi l-au vândut cu trei pence mai ieftin. A trecut cineva pe-aici cât am lipsit?

– Doar omul de la gaze, să citească contorul.

– Acelaşi? Sau unul nou?

– Unul nou, dragă. Tot timpul îi schimbă.

Sărutând-o uşor pe obraz, îi aranjă şalul cel nou peste umeri.

– Toarnă-ţi o votcă tare, dragă, spuse ea.

Pym refuză, spunând că are de lucru.

Întors în camera lui, controlă hârtiile de pe birou. Capsatorul atingea mânerul cănii de ceai. Chibriturile erau rezemate de stilou. Incineratorul în rând cu piciorul biroului. Nu merită osteneala. Domnişoara Dubber nu e Mary. În timp ce se bărbierea, se trezi gândindu-se la Rick. „Ţi-am văzut fantoma“, îşi spuse el.

Nu aici, la Viena. Exact aşa cum te vedeam în carne şi-n oase la Denver, Seattle, San Francisco, Washington. Ţi-am văzut fantoma în fiecare vitrină şi în fiecare cadru de uşă în timp ce căutam să-mi alin durerea de spate. Purtai pardesiul din păr de cămilă şi fumai trabucul din care nu trăgeai niciodată fără să te încrunţi. Mă urmăreai, şi ochii tăi albaştri se umpleau de umbre ca ochii unui înecat, cu pupilele fixate de pleoapele de sus, ca să mă sperie. „Încotro ai pornit-o, fiule, unde te poartă noaptea târziu picioarele alea faine? O damă grozavă, nu-i aşa? Cineva care se dă în vânt după tine? Hai, bătrâne. Lui taică-tău poţi să-i spui. Vino să te îmbrăţişez.“ Zăceai la Londra, pe patul de moarte, dar nu voiam să vin să te văd, nu voiam să ştiu de tine sau să vorbesc despre tine, era felul meu de a te jeli. „Nu, nu mă duc. Nu, nu mă duc“, îmi spuneam de fiecare dată când îmi ardeau călcâiele s-o fac. Aşa c-ai venit tu la mine, la Viena, ca să-l joci pe Wentworth în faţa mea. La fiecare colţ de stradă dădeam de tine. Până ce-am simţit în spate privirea ta iubitoare ca pe o arsură de care nu mă voi putea vindeca niciodată. Pleacă de-aici, fir-ai tu să fii, am şoptit. Ce fel de moarte îţi doream? Toate morţile, pe rând. Mori, îţi spuneam. Mori pe trotuar, ca să te vadă toată lumea. Nu mă mai adora. Nu mai crede în mine. Vrei bani? Nu mai voiai. Renunţaseşi să-mi ceri bani, ca să nu rămână decât cererea cea mai mare dintre toate. Îl vroiai pe Magnus. Voiai ca sufletul meu viu să intre în trupul tău pe moarte şi să-ţi dea înapoi viaţa pe care ţi-o datoram. „Ce zici ce bine ne distrăm, fiule. Dragul de Poppy e trăsnet, se vede imediat. Ce puneţi voi doi la cale acolo? Hai, bătrânului tău prieten poţi să-i spui! Aţi dat de o afacere, aşa e? Să băgaţi şi voi ceva mărunţiş în buzunar, nu-i aşa, cum te-a învăţat bătrânul tău tată?“

Trei minute. Întotdeauna mi-a plăcut să-i dau drumul la fix. Pym se şterse bine pe faţă şi din buzunarul dinăuntrul hainei scoase credinciosul lui exemplar din *Simplicissimus* de Grimmelshausen, legat în pânză groasă uzată, care călătorise prin nenumărate locuri. Îl aşeză gata pregătit pe birou, lângă un bloc de hârtie şi un creion, traversă încăperea şi îngenunche în faţa vechiului

radio al bătrânului Winston, învârtind de butonul de bachelită până găsi lungimea de undă dorită.

Dă-l mai încet. Aprinde-l. Aşteaptă. Un bărbat şi o femeie discută, în cehă, despre problemele economice ale unei cooperative pomicole. Discuţia se întrerupe la mijlocul unei fraze. Semnalul sonor anunţă ştirile de seară. Atenţie. Pym e calm. De un calm operaţional.

Dar se simte şi uşor transportat. Există în el o seninătate ca de pe altă lume, o sugestie de afinitate mistică în zâmbetul lui tânăr şi plin de dragoste, care spune „Hei, bună" cuiva care nu e chiar de pe acest pământ. Dintre toţi cei care l-au cunoscut, cu excepţia străinului aceluia extraterestru, poate că numai domnişoara Dubber a mai văzut expresia aceea.

Primul subiect, o prelegere împotriva imperialismului american, ca urmare a crizei în care intrase ultima rundă de convorbiri despre dezarmare. Fâşâitul unei pagini întoarse: semnalul să fiu gata. S-a notat. O să-mi vorbeşti şi îţi sunt recunoscător. Apreciez gestul. Subiectul al doilea. Crainicul prezintă un profesor de liceu din Brno. Bună seara, domnule profesor, ce mai fac serviciile secrete cehe în seara asta? Profesorul vorbeşte, un pasaj de tradus. Toţi nervii încordaţi la maximum, toată fiinţa ca o coardă. Prima frază: *Convorbirile s-au terminat într-un impas.* Fără importanţă. *Cu un alt apel.* Notează-ţi. Încet. Nu te grăbi. Răbdare, în aşteptarea primului numeral. Iată-l. Un sudor în vârstă de cincizeci şi cinci de ani din Plzeň. Închise radioul şi, cu blocul în mână, se întoarse la birou, cu ochii ţintă în faţa lui. Deschise exemplarul din Grimmelshausen la pagina cincizeci şi cinci, găsi cel de-a cincilea rând de jos fără să numere măcar şi, pe o altă foaie de hârtie, scrise primele zece litere din acest rând, le preschimbă apoi în cifre, în funcţie de poziţia lor în alfabet. Fă scăderea fără să gândeşti prea mult. Nu mai gândi atât, fă-o. Pe urmă adunarea, tot fără să se gândească. Transformă apoi numerele în litere. Nu te gândi. NU... JI... BER... EŞT... RE... Nu înseamnă nimic. E un fel de bolboroseală. Ia-o din nou de la cap. Zâmbea. Zâmbea ca un sfânt al cărui calvar a luat sfârşit. Lacrimile îi înţepau ochii.

Lacrimile îi înţepau ochii. N-aveau decât. Stătea în picioare, cu foaia ridicată cu amândouă mâinile deasupra capului. Plângea. Râdea. Abia dacă izbutea să citească ce scrisese. NU-ŢI FACE GRIJI, E. WEBER TE MAI IUBEŞTE ÎNCĂ. POPPY.

– Ticălos neruşinat, murmură el cu voce tare, ştergându-şi lacrimile cu pumnul. Ah, Poppy! O, Doamne!

– S-a întâmplat ceva, domnule Canterbury? întrebă domnişoara Dubber cu severitate în glas.

– Am venit să beau votca pe care mi-aţi oferit-o, domnişoară D. Votca, explică el. Votcă şi încă ceva.

O pregătea deja.

– N-ai stat sus decât o oră, domnule Canterbury. Noi nu numim asta a lucra, nu-i aşa, Toby? Nu-i de mirare ce balamuc e în ţară.

Zâmbetul lui Pym se lăţi şi mai mult.

– Ce balamuc?

– Mulţimile alea care merg la fotbal. Le dau un exemplu atât de prost străinilor. Ar trebui ca dumneata să nu permiţi să se întâmple una ca asta, nu crezi, domnule Canterbury?

– Sigur că n-am să permit.

Doamne sfinte, suc cald de portocale din sticlă! Apă cu gust de cretă de la robinet, unde mai găseşti aşa ceva? Rămase cu ea o oră, sporovăind despre farmecul oraşului Napoli, înainte să se întoarcă la sarcina lui de a salva ţara.

Niciodată n-o să aflu exact cum şi-a câştigat Rick pacea, Tom, dar şi-a câştigat-o peste noapte, ca de obicei, şi nici unul dintre noi nu mai trebuie să-şi facă vreodată griji, fiule, avem de toate din belşug pentru toţi, datorită bătrânului tău tată. Mânaţi de zelul noii lor prosperităţi, tatăl şi fiul îmbrăţişară profesiunea de gentlemeni de ţară. Cu victoria din Europa încă proaspătă pe tapet, de curând adolescentul Pym şi-a cumpărat de la Harrods un costum antracit cu pantaloni lungi după care tânjise atât, o cravată neagră şi un guler alb tare ca să înfrunte cu curaj cârligele

de peşte promise de Sefton Boyd, cârlige care urmau să-i găurească lobii urechilor. Între timp Rick, în imensa lui înţelepciune, achiziţionase un conac de opt hectare la Ascot, cu un gard alb de-a lungul aleii, un şir de costume de tweed mai ţipătoare decât ale Amiralului, doi setteri roşii nebuni, o pereche de pantofi de ţară de două tone pentru plimbări, două puşti de vânătoare ca să se lase pictat cu ele, un bar lung de un kilometru, care să-l ajute ca serile bucolice să treacă mai repede cu un pahar de şampanie şi un tur de ruletă, şi un bust al lui TP aşezat pe un soclu în hol, alături de unul mai mare, al lui. Un pluton de emigranţi polonezi asigura serviciile casei, o mămică nouă şi foarte elegantă mergea pe tocuri înalte pe gazon, urla la servitori şi-i dădea lui Pym indicaţii despre igienă şi despre dicţia claselor superioare. Apăru şi un Bentley, care nu fu nici schimbat, nici ascuns câteva săptămâni, deşi un polonez pizmaş izbuti să-l umple cu apă cu un furtun strecurat prin fereastra întredeschisă şi să ude leoarcă demnitatea lui Rick, când acesta deschise uşa a doua zi de dimineaţă. Domnul Cudlove a primit o uniformă de culoarea dudei şi o căsuţă pe domeniu, unde Ollie cultiva muşcate, cânta *Mikado* şi zugrăvea bucătăria ca să-şi calmeze nervii. Vitele şi câţiva văcari ursuzi confereau proprietăţii imaginea unei ferme, căci Rick devenise un contribuabil ca toţi ceilalţi, lucru care, acum o ştiu, a marcat apogeul unei vieţi de luptă eroică pentru obţinerea de lichidităţi: „E o mare ruşine, Maxie“ îi declara el, plin de mândrie, unui anume maior Maxwell Cavendish, angajat în calitate de consilier pe problemele de curse de cai. „Dacă în zilele noastre omul nu se poate bucura de roadele muncii lui, pentru ce naiba am mai făcut războiul?“ Maiorul, care purta un monoclu fumuriu, spuse „Chiar, pentru ce?“ şi-şi strânse buzele ca o frunză de ilice. Iar Pym, aprobând din toată inima, umplu cu vârf paharul maiorului. Tot aşteptând să fie trimis la şcoală, trecea printr-o perioadă de anonimat şi ar fi umplut orice.

La Londra, Curtea a rechiziţionat o Reichkanzlei cu coloane pe Chester Street, şi a populat-o cu o trupă de frumuseţi, schimbate de îndată ce se uzau. Un jocheu deşelat, arborând culorile

grajdului Pym, îşi flutura spre ei cravaşa; fotografii ale gloabelor lui Rick şi o plăcuţă cu firmele care nu dăduseră faliment ale recentului imperiu al lui Rick T. Pym & Fiul completau Tabloul de Onoare. Pare că numele lor trăiesc în mine pe vecie, căci mi-au trebuit ani de declaraţii date sub jurământ că mă lepăd de ele şi pe cele mai multe tot le ştiu pe dinafară şi în ziua de azi.

Cele mai grozave celebrează victoria militară de care Rick ajunsese să se convingă c-o obţinuse de unul singur: Compania de Sănătate & Asigurări de Boală Alamein, Casa Generală de Pensii pentru Militari, Casa de Ajutor Reciproc Dunkerque, Societatea Alianţei Veteranilor lui TP – toate aparent cu răspundere nelimitată şi, cu toate astea, sateliţi ai marelui holding Rick T. Pym & Fiul, ale cărei limitări legale, ca receptacul al măruntişului văduvelor, au fost abia treptat dezvăluite. Am făcut cercetări, Tom. Am întrebat avocaţi pricepuţi. Un capital de o sută de lire era de-ajuns ca să acopere totul. Imaginează-ţi că aveam şi registre! Winfield se ocupa de daune, MacGillivray de asigurări, Snell de echitate: venerabili oameni ai legii, ei erau primii care dispăreau la greu, primii care se întorceau zâmbind când lupta era câştigată. Iar dincolo de Chester Street se aflau cluburile, înghesuite ca nişte case conspirative în jurul colţurilor paşnice din Mayfair. Albany, Burlington, Regency, Royalty – numele lor nu erau nimic în comparaţie cu splendorile ce ne aşteptau înăuntru. Mai există şi astăzi asemenea locuri? Nu pe cheltuiala Firmei, Jack, asta e sigur. Şi dacă da, există într-o lume destinată plăcerii, nu austerităţii. Nu-ţi mai vând pariuri ilegale în săli de sport ilegale. Nu mai găseşti în ele mămici ilegale, cu decolteuri adânci, care-ţi jură că într-o zi o să sfărâmi o mulţime de inimi. Sau membri în carne şi oase ai iubitei noastre Crazy Band, rezemaţi trist de bar, cu o oră înainte de a ne face să râdem cu lacrimi în stal. Sau jochei fâţâindu-se în jurul mesei de biliard, prea înaltă pentru ei, cu o sută de lire aşezate în colţ şi întrebându-te: Magnus, cum de nu mergi încă la şcoală şi unde e afurisitul ăla de tac? Sau domnul Cudlove stând afară, în uniforma lui ca duda, citind *Das Kapital* rezemat de volanul

Bentley-ului, cât aşteaptă să ne repeadă la următoarea întâlnire importantă cu vreun domn sau vreo doamnă fără noroc, având nevoie de un ajutor divin.

Iar în spatele cluburilor se aflau cârciumile: Beadles la Maidenhead, Sugar Island la Bray, Clock aici, Goat acolo, Bell în altă parte, toate cu zăbrele de argint, cu pianişti de argint şi cu doamne de argint la bar. Într-unul dintre ele, un chelner pirpiriu i-a spus domnului Muspole care-l insulta că e un nenorocit de profitor şi Pym a avut prezenţa de spirit să intervină cu o vorbă de haz ca să nu se ajungă la bătaie. Nu-mi aduc aminte ce anume a spus, dar domnul Muspole îmi arătase odată un box de metal de care nu se despărţea când mergea la curse şi în seara respectivă îl avea la el. Şi îmi mai aduc aminte că numele chelnerului era Billy Craft, că m-a dus acasă să-i cunosc nevasta şi copiii subnutriţi, în apartamentul lor mizerabil de la marginea cartierului Slough, şi că Pym a petrecut cu ei o seară veselă, înainte să adoarmă pe o canapea numai arcuri, înfofolit în puloverele întregii familii. Căci cincisprezece ani mai târziu, la o conferinţă despre resurse la direcţie, cine altul dacă nu acelaşi Billy Craft s-a desprins din mulţime, mare şmecher la secţia de supraveghere internă. „M-am gândit că-i mai bine să-i urmăresc decât să-i hrănesc, domnule“, mi-a zis el cu un râs timid, strângându-mi pentru a cincizecea oară mâna. „Nu vreau să par lipsit de respect faţă de tatăl dumneavoastră, vă rog să nu uitaţi asta, el, bineînţeles, era un domn bine.“ A descoperit că Pym nu fusese singurul care încercase să îndrepte comportamentul deplasat al domnului Muspole. Rick îi trimisese lui Billy o ladă cu şampanie şi o duzină de ciorapi de nailon pentru doamna Craft.

După cârciumi, dacă aveam noroc, urma o tură în zori la Covent Garden, să ne întremăm cu câte o porţie zdravănă de ouă cu şuncă înainte de a ne repezi cu peste o sută la oră la grajdurile în care jocheii îşi puneau şepcile cafenii şi pantalonii de curse şi deveneau Cavalerii Templieri, aşa cum Pym ştiuse întotdeauna că sunt, făcând gloabele să galopeze pe pistele îngheţate, mărginite de ace de brad, până când, în imaginaţia

lui fidelă, dispăreau călare în ceruri, ca să câştige din nou Bătălia Angliei pentru noi.

Somn? Îmi amintesc doar o singură dată. Mergeam cu maşina la Torquay, pentru un sfârşit de săptămână în care să ne odihnim la hotelul Imperial, unde Rick pusese pe picioare un joc ilegal de *chemin de fer* în apartamentul cu vedere la mare şi trebuie să fi fost în una din zilele după ce domnul Cudlove îşi dăduse demisia, căci brusc ne-am trezit în mijlocul unui lan de porumb luminat de lună, pe care Rick, debordând de griji profesionale, îl luase drept şosea. Întinşi unul lângă celălalt pe acoperişul Bentley-ului, tatăl şi fiul lăsaseră luna fierbinte să le încălzească chipurile.

– Te simţi bine? întrebase Pym, vrând de fapt să zică: Ai probleme cu lichidităţile? Crezi că ajungem la puşcărie?

Rick îl strânsese tare de mână.

– Fiule, cu tine alături, cu Dumnezeu acolo sus, printre stelele Lui, şi cu Bentley-ul sub noi, nu cred să existe cineva pe lumea asta care să se simtă mai bine ca mine.

Şi nu minţea, credea fiecare cuvinţel pe care-l spunea, iar ziua de care va fi cel mai mândru va fi cea în care Pym va trona la Curtea Supremă din Londra, de partea dreaptă a barei, purtând toate însemnele preşedintelui, împărţind sentinţele ce-i fuseseră date şi lui Rick într-o vreme pe care n-am cunoscut-o niciodată.

– Tată, spuse Pym şi se opri.

– Ce-i, fiule? Lui taică-tău poţi să-i spui orice.

– Voiam doar să-ţi zic că... ei bine, dacă nu poţi să plăteşti în avans taxa de internat pentru primul trimestru, n-are a face. Pot să mă duc şi la o şcoală obişnuită, ca extern. Mă gândeam numai că ar cam trebui să mă duc undeva.

– Asta-i tot ce ai să-mi spui?

– N-are nici o importanţă. Zău.

– Mi-ai citit scrisorile, aşa-i?

– Nu, bineînţeles că nu.

– Ai dus vreodată lipsă de ceva? În toată viaţa ta?

– Niciodată.

– Să-ţi fie de bine, spuse Rick şi aproape că-i frânse gâtul cu îmbrăţişarea sa.

– Dar de unde veneau banii, Syd? am insistat la nesfârşit. De ce s-au terminat?

Chiar şi azi, cu seriozitatea mea de nevindecat, doresc din tot sufletul să descopăr un motiv valabil pentru ravagiile acelor ani, chiar dacă nu e vorba decât despre singurul mare delict ce se află, după Balzac, în spatele oricărei averi. Numai că Syd n-a fost niciodată un cronicar obiectiv. Ochii lui strălucitori se înceţoşează, un zâmbet distant îi luminează faţa mică, de pasăre, când soarbe din paharul cu tărie. În adâncul sufletului său, el tot îl mai vede pe Rick ca pe un mare fluviu, din care fiecăruia dintre noi nu-i e dat să cunoască decât porţiunea pe care i-a desemnat-o destinul.

– Marea lovitură pentru noi a fost Dobbsie, îşi aminteşte el. Nu spun că n-au fost şi altele, puştiule, căci au fost. Au fost proiecte măreţe, unele cu-adevărat vizionare, fantastice. Dar bătrânul Dobbsie a fost marea lovitură.

Pentru Syd trebuie să existe întotdeauna o mare lovitură. Aidoma actorilor sau jucătorilor de jocuri de noroc, toată viaţa a trăit pentru ea şi tot pentru ea trăieşte şi acum. Dar povestea lui Dobbsie, aşa cum mi-a povestit-o în noaptea aceea, la Dumnezeu ştie câte pahare de tărie, poate servi la fel de bine ca oricare alta, chiar dacă Syd a lăsat neexplorate colţurile ei cele mai întunecate.

De câtva timp, puştiule – spune Syd, în timp ce Meg ne mai dă un pic de plăcintă şi aprinde şemineul electric – cum refluxul şi stingerea războiului, puştiule, cu ajutorul lui Dumnezeu, fireşte, îi favoriza din ce în ce mai mult pe Aliaţi, tatăl tău era foarte preocupat să găsească o nouă deschidere pe măsura talentelor lui fantastice, de care suntem pe deplin conştienţi şi pe bună dreptate. Prin 1945 nu mai putea conta pe faptul că lipsurile vor dura veşnic. Lipsurile deveniseră, să recunoaştem, o afacere riscantă. Cu ameninţarea păcii deasupra capetelor noastre, ciocolata, ciorapii de nailon, fructele uscate şi benzina puteau să inunde piaţa de la o zi la alta. Ce urmează, puştiule, spune Syd – din

vocea căruia cadenţele glasului lui Rick răsună ca o melodie de care nu mă pot debarasa – este reconstrucţia. Şi tatăl tău, cu creierul ăla pe care i l-a dat bunul Dumnezeu, e tot atât de dornic ca orice patriot adevărat să capete şi el o bucăţică din prăjitură, lucru cât se poate de firesc. Şpilul, ca întotdeauna, e să găseşti un punct de sprijin, căci nici măcar Rick nu poate să se lanseze pe piaţa britanică fără un penny. Şi absolut întâmplător, spune Syd, iată că acest punct de sprijin ne este oferit prin intermediul puţin probabil al surorii domnului Muspole, Flora – sigur ţi-o aduci aminte pe Flora! „Bineînţeles că mi-o aduc aminte." Flora e o fată de treabă, favorita jocheilor, graţie pieptului ei bogat şi a utilizării lui generoase. Dar adevărata ei fidelitate, îmi aminteşte Syd, se îndreaptă spre un gentleman pe nume Dobbs, care lucrează pentru guvern. Şi într-o seară la Ascot, la un pahar – taică-tău fiind plecat în momentul acela la o conferinţă, puştiule – Flora scapă din întâmplare că Dobbsie al ei e de profesie arhitect şi că a pus mâna pe o funcţie importantă. Ce funcţie, dragă? întreabă Curtea politicos. Flora se bâlbâie. Cuvintele lungi nu sunt specialitatea ei. *Evaluarea despăgubirilor,* răspunde ea, citând ceva ce nu înţelesese prea bine. Despăgubiri pentru ce, dragă? întreabă Curtea, ciulind urechile, căci despăgubirile n-au făcut încă vreun rău cuiva. *Despăgubirile pentru pagube de război,* spune Flora şi priveşte încruntată în jur, din ce în ce mai puţin sigură pe ea.

– Nimic mai simplu, puştiule, spune Syd. Dobbsie se suie pe bicicletă, dă fuga la o casă bombardată, după care sună la Whitehall. „Aici Dobbs, spune el. Vreau douăzeci de mii de lire până joi, fără discuţii." Şi guvernul plăteşte ca un domn. De ce?

Syd îmi împunge genunchiul cu arătătorul – exact gestul lui Rick.

– Pentru că Dobbsie e nepărtinitor, puştiule, asta să n-o uiţi niciodată.

Mi-l amintesc şi eu vag pe Dobbsie, un bărbat pirpiriu, cu un aer de câine bătut şi mincinos, beat din două pahare de şampanie. Îmi amintesc că mi s-a ordonat să fiu drăguţ cu el – oare când nu

era Pym drăguţ? „Fiule, dacă domnul Dobbs îţi cere ceva – dacă vrea tabloul ăla frumos de pe perete – i-l dai. Ai înţeles?"

Din ziua aceea, Pym privi cu alţi ochi tabloul cu vapoare pe o mare roşie, dar Dobbsie nu-l ceru niciodată.

Odată uluitorul secret al Florei pus pe masă, continuă Syd, roţile comerţului trec în viteza a patra. Rick e chemat înapoi de la conferinţa lui, e aranjată o întâlnire cu Dobbsie şi se găseşte o bază de înţelegere reciprocă. Amândoi bărbaţii sunt liberali, francmasoni sau fii ai unor personaje importante, amândoi ţin cu Arsenal, îl admiră pe Joe Louis, cred că Noël Coward e un fătălău, împărtăşesc aceeaşi părere despre bărbaţi şi femei, indiferent de rasă, mărşăluind braţ la braţ către un rai imens şi unic care, să spunem lucrurilor pe nume, e destul de mare pentru noi toţi, indiferent de culoarea şi de credinţa noastră – acesta fiind unul din discursurile tip ale lui Rick, care stoarce garantat lacrimi. Dobbs devine membru onorific al Curţii noastre şi peste câteva zile ne prezintă un coleg iubit, pe nume Fox, care vrea şi el binele omenirii şi a cărui meserie e să aleagă terenuri de construcţii pentru utopia postbelică. Astfel vălurelele stârnite de conspiraţie se multiplică, se găsesc unele pe altele şi se contopesc.

Următorul care trebuie binecuvântat e Perce Loft. Aflat cu afaceri în Midlands, Perce aude pomenindu-se de o asociaţie de binefacere falimentară, bazată pe o mare avere, şi face cercetări. Preşedintele asociaţiei, pe nume Higgs – destinul a decretat că toţi conspiratorii trebuie să poarte nume dintr-o singură silabă – se nimereşte să fie baptist de-o viaţă. La fel şi Rick; fără asta n-ar fi ajuns niciodată unde e azi. Averea provine dintr-un trust de familie gestionat de un avocat de ţară, pe nume Crabbe, care a plecat la război de îndată ce banii au devenit disponibili, lăsând asociaţia să aibă singură grijă de ea cum o şti mai bine. Ca baptist, Higgs nu poate umbla la bani fără acoperirea lui Crabbe. Rick aranjează ca avocatul Crabbe să fie demobilizat, îl duce iute cu Bentley-ul în Chester Street, unde poate să studieze Tabloul de Onoare, cărţile de drept şi frumuseţile, şi de acolo în dragul de Albany, unde pot să discute în linişte şi să se destindă puţin.

Se dovedeşte că de fapt Crabbe e un omuleţ certăreţ şi idiot, care bea cu cotul ridicat, domnule, îşi răsuceşte tot timpul mustaţa ca să-şi demonstreze abilitatea militară şi după câteva pahare cere să i se spună ce naiba făceaţi voi civilii ăştia cu fundul gol în timp ce eu, domnule, luptam şi-mi riscam viaţa între gloanţe şi obuze? Dar la Goat, după alte câteva pahare, îi declară lui Rick că e băiat de treabă şi genul de individ pe care ar fi vrut să-l aibă drept comandant şi, la nevoie, să moară pentru el, lucru care aproape că i s-a şi întâmplat de câteva ori, dar despre asta mucles. Merge până acolo că-i spune lui Rick „colonele“, declanşând astfel un interludiu bizar în ascensiunea marelui om, căci pe Rick titlul îl încântă atât de mult, încât se decide să şi-l acorde pe bune, tot aşa cum, mai târziu, se autoconvinge c-a fost înnobilat în taină de către ducele de Edinburgh şi îşi face un set de cărţi de vizită pentru cei cărora le împărtăşeşte acest secret.

Dar nici una dintre aceste responsabilităţi suplimentare nu opreşte pentru o clipă în loc valsul nebunesc al lui Rick. Cât e noaptea de lungă, cât e sfârşitul de săptămână de lung, casa de la Ascot se umple de mulţimea celor mari, frumoşi şi fraieri ai acestei lumi, căci Rick a început să colecţioneze celebrităţi aşa cum colecţiona bufoni şi cai. Jucători de crichet, jochei, fotbalişti, avocaţi la modă, parlamentari corupţi, subsecretari sclipitori din ministerele generoase de la Whitehall, armatori greci, coafori londonezi, maharajahi detronaţi, magistraţi alcoolici, primari veroşi, prinţi conducând ţări care nu mai există, prelaţi în ghete de antilopă şi cu cruci pe piept, actori de la radio, cântăreţe, trântori aristocraţi, milionari de război şi stele de cinema – toţi traversează scena noastră ca beneficiari stupefiaţi ai măreţei viziuni a lui Rick. Directori lubrici de bancă şi preşedinţi ai unor întreprinderi de construcţii care nu mai dansaseră niciodată îşi aruncă vestoanele, mărturisesc cât de sterpe le sunt vieţile şi-l venerează pe Rick, cel ce taie şi spânzură. Nevestele lor beneficiază de ciorapi de nailon altfel de negăsit, de parfumuri, tichete de benzină, avorturi discrete, mantouri de blană şi, dacă se

numără printre cele norocoase, de Rick în persoană – căci toţi trebuie să capete câte ceva, nimeni nu trebuie să se simtă neglijat, toţi trebuie să se dea în vânt după el. Dacă au economii, Rick o să li le dubleze. Dacă vor emoţii, Rick o să le ofere pariuri mai bune decât *bookmaker*-ii – „dă banii-ncoace, am eu grijă să nu pierzi.“ Copiii lor sunt încredinţaţi lui Pym ca să-i distreze, sunt scutiţi de serviciul militar la intervenţia scumpului de Nu-ştiu cine, primesc ceasuri de aur, bilete la finala Cupei, pui de setter irlandez şi, dacă sunt bolnavi, cei mai buni doctori ca să se ocupe de ei. A fost un timp în care atâta generozitate îl înspăimânta pe Pym şi-l făcea gelos. Nu şi azi. Astăzi nu i-aş spune altfel decât o contribuţia la bunăstarea agentului.

Şi printre ei, discreţi ca pisicile, bântuie acei bărbaţi tăcuţi ai Curţii lărgite, zbirii domnului Muspole, în costume cu umeri largi şi cu pălării cafenii cu borurile ridicate, ce-şi spun consultanţi şi ţin tot timpul receptorul telefonului la ureche, deşi nu spun niciodată vreo vorbă în microfon. Cine erau, cum ajunseseră acolo şi unde se duceau – până în ziua de azi lucrul acesta nu-l ştiu decât diavolul şi fantoma lui Rick, iar Syd refuză categoric să discute despre ei, deşi cred că, în timp, îmi făcusem o idee destul de corectă despre ocupaţiile lor. Ei erau călăii din tragicomedia lui Rick, personajele care ba fac plecăciuni, zâmbind fals, ba stau ca nişte santinele shakespeariene în spatele scenei, numai albul ochilor văzându-li-se în semiobscuritate, aşteptând să-i scoată maţele lui Rick.

Şi mergând pe vârfuri prin această menajerie – printre picioarele lor parcă, deşi era deja înalt cât jumătate din ei – îl zăresc din nou pe Pym, băiat serviabil, viitor preşedinte al Curţii Supreme, tăindu-le vârfurile trabucelor şi umplându-le paharele. Pym, mândria tatălui său, diplomatul în embrion, dând fuga ori de câte ori era chemat: „Hei, Magnus, ce ţi-au făcut la şcoala asta nouă, au turnat îngrăşăminte peste tine?“ „Hei, Magnus, cine zici că te-a tuns?“ „Hei, Magnus, spune-ne povestea cu şoferul care şi-a lăsat nevasta borţoasă!“ Şi Pym – cel mai irezistibil povestitor din categoria lui de vârstă şi de greutate din întreaga

regiune Ascot – le face pe plac, zâmbeşte, se trage la o parte în mijlocul mulţimilor acelora monstruoase şi compacte şi, ca o relaxare, participă noaptea târziu la cursurile de politică extremistă din căsuţa lui Ollie şi a domnului Cudlove, unde toţi sunt de acord, mâncând sandviciuri furate şi bând cacao, că toţi oamenii sunt fraţi, dar cu tatăl tău n-avem nimic. Şi, cu toate că azi doctrinele politice îmi par, în esenţă, la fel de găunoase cum îi păreau atunci lui Pym, îmi amintesc de umanitarismul simplu al discuţiilor noastre, când ne angajam să reparăm relele lumii, şi de sincera bunătate cu care, când ne duceam la culcare, ne uram unii celorlalţi pace în spiritul lui Iosif Stalin care, de ce să n-o spunem, puştiule, şi fără s-o iei ca pe o aluzie împotriva tatălui tău, asta *niciodată,* a câştigat războiul pentru toţi nenorociţii ăia de capitalişti.

Vacanţele Curţii sunt reintroduse în program, căci nimeni nu poate da ce are mai bun în el dacă nu se şi relaxează. Saint-Moritz a dispărut de pe hartă, ca urmare a insuccesului ofertei lui Rick de a cumpăra staţiunea în loc să-şi achite notele de plată, dar ca o compensaţie, cuvânt favorit acum, Rick şi consilierii săi adoptaseră sudul Franţei, benchetuind tot drumul până la Monte Carlo într-un vagon restaurant numai alămuri şi catifea, oprindu-se doar ca să dea bacşiş mecanicului de locomotivă francez, un liberal a-ntâia, înainte de a o întinde la cazinou, cu buzunarele pline de valută ilegală. Acolo, lângă umărul lui Rick în *la grande salle,* Pym vede cum taxa şcolară pe un an se volatilizează în câteva secunde, fără ca nimeni să fi învăţat ceva. Dacă preferă barul, poate schimba impresii cu maiorul de Wildman, din Dumnezeu ştie ce corp de armată, care spune că e ordonanţa regelui Faruk şi pretinde că are un fir particular direct cu Cairo, astfel că poate raporta numerele câştigătoare şi poate primi ordinele regale inspirate de prezicători, legate de cum să risipească bogăţiile Egiptului. Zorile mediteraneene mi-au lăsat amintirea marşurilor lugubre spre casa de amanet de pe malul mării, deschisă toată noaptea, unde ceasul de platină al lui Rick, tabachera lui de aur, beţişorul de aur pentru amestecat băuturile şi butonii de maşetă

din aur, cu culorile grajdului lui Pym, sunt sacrificate pe altarul zeului nestatornic al lichidităţilor. Pentru după-amiezile dedicate meditaţiei, avem *le tir aux pigeons* la care Curtea, după un prânz îmbelşugat, se culcă cu faţa în jos în boxe şi trage în porumbeii lipsiţi de noroc, pe măsură ce ies din tunelurile lor şi se înalţă spre cer, înainte de a se prăvăli în mare, într-o rotire abruptă. Pe urmă, din nou înapoi la Londra cu toate notele de plată rezolvate, adică semnate, după ce au avut grijă de portari şi de chelneri, adică le-au dat bacşişuri grase din ultimii bani, ca să reia activităţile din ce în ce mai numeroase ale imperiului Pym & Fiul.

Pentru că nimic nu stă locului şi nici ce-i prea mult nu-i destul, cum recunoaşte şi Syd. Nici un venit nu este atât de sacrosant, încât cheltuielile să nu-l poată depăşi; nici o cheltuială nu este atât de mare, încât să nu se poată obţine noi împrumuturi, pentru a împiedica barajul să se dărâme. Când explozia construcţiilor este temporar oprită de validarea unui decret nefavorabil, maiorul Maxwell Cavendish vine cu un plan care vorbeşte direct sufletului sportiv al lui Rick: să-i cumpere pe toţi cei care au un cal ce aleargă în Premiul Irlandei, câştigând astfel automat premiul întâi, al doilea şi al treilea. Domnul Muspole îl cunoaşte pe propietarul unui ziar de scandal, care s-a combinat cu nişte tipi periculoşi şi trebuie să vândă urgent; Rick s-a considerat întotdeauna ca fiind un formator al minţii omeneşti. Perce Loft, marele avocat, vrea să cumpere o mie de case în Fulham; Rick cunoaşte o societate de construcţii al cărui preşedinte are încredere în el. Domnul Cudlove şi Ollie sunt în relaţii intime cu un tânăr creator de modă care a achiziţionat drepturile pentru plimbările pe măgăruşi la proiectatul Festival al Marii Britanii; nimic nu-i place mai mult lui Rick decât să le dea copiilor englezi posibilitatea să se distreze, şi pentru numele lui Dumnezeu, fiule, dacă cineva o merită, ei sunt aceia. Nepotul lui Morrie Washington a proiectat un automobil-amfibie, se intenţionează organizarea unui campionat naţional de crichet, care să concureze campionatele de fotbal din timpul iernii, şi Perce mai are un plan pentru contractarea unui sat din Irlanda în care să facă să crească păr de om pentru

piaţa perucilor, care înfloreşte rapid datorită generozităţii Serviciului Naţional de Sănătate Publică nou înfiinţat. Curăţătoare automate de portocale, stilouri cu care poţi să scrii sub apă şi obuze goale din războaie temporar întrerupte – fiecare proiect trezeşte interesul marelui gânditor, îi solicită experţii şi alchimiştii, mai adaugă un rând pe Tabloul de Onoare al lui Pym & Fiul din casa de pe Chester Street.

Deci ce s-a întâmplat? l-am întrebat din nou pe Syd, anticipând sfârşitul inevitabil. Ce glumă a sorţii, de data asta, a împiedicat drumul înainte al marelui om? Întrebarea mea de-abia ascunde scânteile unei mânii neobişnuite. Syd lasă paharul din mână.

– Dobbsie a luat-o razna, asta a fost. Flora nu-i mai ajungea. Trebuia să le aibă pe toate. Dobbsie s-a scrântit la cap din cauza tuturor femeilor ălora din jurul lui, nu-i aşa, Meg?

– Lui Dobbsie i-a mers prea bine, spune Meg, ca întotdeauna specialistă în slăbiciunile omeneşti.

A transpirat ştirea că bietul Dobbs s-a lăsat într-atât de legănat de vise, că a acordat o sută de mii de lire despăgubiri pentru un bloc de locuinţe construit abia la un an după încetarea bombardamentelor.

– Dobbsie a stricat totul, spune Syd, plin încă de indignare. Dobbsie era un egoist, puştiule. Ăsta era Dobbsie. Numai persoana lui îl interesa.

Ar mai fi o notă de subsol la această scurtă, dar splendidă descriere a bogăţiei lui Rick. Există acte cum că în octombrie 1947 a mers până-ntr-acolo că şi-a vândut capul. Am aflat acest lucru când stăteam pe treptele crematoriului, încercând pe furiş să descopăr cine erau unii dintre participanţii mai puţin cunoscuţi la funeralii. Un tânăr cu sufletul la gură, care susţinea că reprezintă un spital universitar, îmi flutură în faţă o foaie de hârtie şi îmi pretinse să opresc ceremonia. „Pentru suma de cincizeci de lire bani gheaţă eu, Richard T. Pym din Chester Street W, autorizez ca după deces capul meu să fie folosit în scopul progresului ştiinţei medicale." Ploua slab. Sub acoperişul pridvorului, i-am mâzgălit băiatului un cec de o sută de lire şi i-am zis să cumpere

alt cap. Dacă băiatul era un escroc, Rick ar fi fost primul care să-i admire spiritul întreprinzător.

Şi întotdeauna undeva în zarva aceasta, numele lui Wentworth suna încet în urechea secretă a lui Pym, ca un nume de cod cunoscut doar de cei iniţiaţi: Wentworth. Iar Pym era intrusul ce nu figura pe listă, luptând să li se alăture, să afle. Era ca un bâzâit trecând de la un veteran la altul în barul funcţionarilor superiori de la direcţie, iar Pym, nou-venitul, se întreba dacă era cazul să se prefacă a şti despre ce era vorba sau că e surd. „I-am suflat-o lui Wentworth“, „Strict secret şi Wentworth“, „Ai scăpat de Wentworth?“ Până când numele însuşi ajunse pentru Pym un simbol agasant al înţelepciunii refuzate, o provocare legată de întrebarea dacă prezenţa lui era sau nu dorită.

„Ticălosul se joacă de-a Wentworth cu noi“, îl aude într-o seară pe Perce Loft mârâind pe sub mustaţă. „Tipa lui Wentworth e o adevărată tigroaică, zice Syd altă dată. Mai rău decât a fost tâmpitul de bărbatu-său vreodată.“ Fiecare aluzie îl întărâta pe Pym să-şi reînnoiască cercetările. Dar nici buzunarele, nici sertarele biroului lui Rick, nici noptiera lui sau agenda din piele de porc cu adrese sau cea de telefon de bachelită cu cursor, nici măcar servieta în care Pym făcea săptămânal o recunoaştere cu cheia de pe portcheiul Asprey al lui Rick nu-i ofereau vreo informaţie. Nici impenetrabilul fişet verde, care, aidoma unei icoane itinerante, ajunsese să marcheze centrul credinţei migratoare a lui Rick. Nici o cheie cunoscută nu se potrivea în broasca lui, nici un fel de încercare sau forţare nu-l făceau să cedeze.

Şi, în cele din urmă, a venit şi şcoala. Cecul a fost trimis şi încasat. Trenul s-a urnit din loc. Pe fereastră, domnul Cudlove şi mamele altor băieţi îşi îngropară feţele în batistă şi dispărură. În compartimentul lui, copii mai mari decât el scânceau şi-şi rodeau manşetele noilor lor jachete cenuşii. Pym însă, cu o răsucire a capului, privi înapoi la viaţa lui de până atunci şi la drumul greu al datoriei ce şerpuia în faţa lui, în ceţurile toamnei, şi-şi zise:

„Iată-mă, cel mai bun recrut pe care l-aţi avut vreodată. Eu sunt cel care vă trebuie, aşa că luaţi-mă„. Trenul a ajuns, şcoala era un castel medieval în permanent amurg, dar Sfântul Pym al Renunţării a sărit imediat pentru a-şi ajuta colegii să-şi care cuferele şi genţile sus pe scările de piatră întortocheate, să-şi descheie butonii de la guler cu care nu erau obişnuiţi, să-şi găsească paturile, dulăpioarele din vestiar şi umeraşele pentru haine, el luându-le pe cele mai proaste. Şi când i-a venit rândul să fie chemat la o discuţie de prezentare la supraveghetorul general, Pym n-a făcut nici un secret din cât era de încântat. Domnul Willow era un bărbat înalt şi fără haz, în haine de tweed şi cu o cravată în culorile echipei lui de crichet, iar simplitatea creştină a camerei lui îl umplu imediat pe Pym de un sentiment de încredere în integritatea acestuia.

– Ia să vedem ce-avem aici? întrebă domnul Willow amabil, ridicând pacheţelul la urechea lui mare şi scuturându-l.

– E parfum, domnule.

Domnul Willow nu auzi bine.

– Pe drum? Credeam că l-ai adus cu tine, zise el, zâmbind în continuare.

– E pentru doamna Willow, domnule. De la Monte. Am auzit că e unul dintre cele mai bune pe care le fac francezii, adăugă el, citându-l pe maiorul Maxwell Cavendish, un gentleman.

Domnul Willow avea un spate teribil de mare şi deodată Pym nu mai văzu nimic altceva. Se aplecă, se auzi sunetul unui sertar care se deschide şi se închide şi pacheţelul dispăru în biroul lui enorm. Nici dacă ar fi avut nişte pensete din fier lungi de trei metri n-ar fi putut trata darul lui Pym cu un mai mare dispreţ.

– Fii atent la Tit Willow, îl avertiză Sefton Boyd. Te bumbăceşte vinerea, ca să poţi să-ţi revii până luni.

Dar Pym îşi dublă eforturile, sângeră, se oferi să facă orice, ascultă de fiecare clopoţel care îl chema undeva. Trimestre la rând. Vieţi la rând. Alerga înainte de micul dejun, îşi făcea rugăciunea înainte de a alerga, făcea duş înainte de a se ruga, se ducea la closet înainte de a face duş. Se arunca fără să şovăie în

noroiul terenului de rugby, se bătea pe pietrele de pavaj mustind de apă, în căutarea a ceea ce trecea drept învăţătură, trudea atât de greu să fie un bun ostaş, încât îşi fractură clavicula de crosa uriaşei lui puşti Lee Enfield şi primi o droaie de pumni care aproape că-l trimiseră pe lumea cealaltă pe ringul de box. Dar tot îşi păstra zâmbetul larg şi ridica mănuşa ca să primească bucăţica de zahăr a învinsului, în timp ce se îndrepta clătinându-se spre vestiar şi l-ai fi iubit cu siguranţă, Jack: ai fi spus că atât copiii, cât şi caii trebuie îmblânziţi, că internatul urma să facă om din mine.

Eu nu cred deloc c-a fost aşa. Cred că era gata să-mi vină de hac. Nu şi Pym – Pym credea că totul era minunat şi-şi împingea farfuria în faţă, ca să mai capete. Şi când legile rigide ale unei justiţii aleatorii i-o cereau, lucru care, privind acum în urmă, i se pare că se întâmpla în fiecare seară, îşi afunda cârlionţul ţeapăn într-o chiuvetă murdară, se prindea cu fiecare mână tremurândă de câte un robinet şi ispăşea pentru un şir de crime pe care nici nu ştia să le fi comis până nu-i erau explicate în amănunţime, între două lovituri, de domnul Willow sau de reprezentanţii săi care-l biciuiau. Dar când, în cele din urmă, zăcea culcat în întunericul tremurător al dormitorului, ascultând scârţâielile şi tusea aproape canină a dorinţelor adolescentine, tot mai izbutea să se convingă că era un prinţ în formare şi, ca Isus, era biciuit din cauza caracterului divin al tatălui său. Iar sinceritatea lui, iubirea lui pentru semenii săi înflorea neabătută. Doar o singură după-amiază putea să şi-o petreacă cu Noakes, omul de serviciu de la terenurile de joc, să mănânce chec şi biscuiţi în căsuţa lui de lângă fabrica de cidru şi să aducă lacrimi în ochii bătrânului atlet cu povestirile lui născocite despre clovneriile marilor sportivi care-şi făceau de cap la petrecerile de la Ascot. Invenţii toate, dar toate absolut adevărate pentru el în timp ce-şi ţesea vraja. „Nu se poate ca Don să fi făcut una ca asta“, striga Noakes, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. „Marele Don Bradman în persoană să danseze pe masa din bucătărie? La tine acasă, Pymmie? Zi mai departe!“ „Şi să cânte *Când aveam cinci ani*, în

timp ce dansa“, zise Pym. Şi pe urmă, cât Noakes încă strălucea după ce pătrunsese în lumea aceea, Pym urca dealul spre spălăcitul domn Glover, asistentul profesorului de desen, care purta sandale, ca să-l ajute să-şi spele paletele şi să şteargă vopseaua care murdărea în fiecare zi organele genitale ale heruvimului de marmură din holul de la intrare. Domnul Glover era exact opusul lui Noakes. Fără Pym, nimic nu i-ar fi putut apropia pe cei doi bărbaţi. Domnul Glover considera sportul în şcoală o tiranie mai rea decât a lui Hitler şi „mi-aş dori să-i văd aruncându-şi afurisitele de ghete de fotbal în râu, zău că da, să are terenurile de joc şi să se ocupe în schimb de Artă şi de Frumos“. Pym dorea şi el la fel şi jura că tatăl lui va face o donaţie, probabil de milioane, „dar vă rog să nu spuneţi nimănui“, ca să reconstruiască o şcoală de artă de două ori mai mare decât a fost.

– În locul tău n-aş mai pomeni de taică-tău, spuse Sefton Boyd. Aici nu le plac traficanţii.

– Nici mamele divorţate nu le plac, zise Pym, muşcând şi el o dată.

Dar strategia lui consta în primul rând în pacificare, în reconciliere şi în ţinerea tuturor sforilor în mâinile lui.

O altă cucerire era Bellog, profesorul de germană, care părea că se încovoaie sub păcatele ţării sale de adopţie. Pym îl asedia, făcându-l să lucreze în plus, îi cumpărase o cană scumpă nemţească de bere de la Thomas Goode, în contul lui Rick, îi plimba câinele şi-l invitase la Monte Carlo, cu toate cheltuielile plătite, lucru pe care, din fericire, domnul Bellog îl refuzase. „Azi aş roşi la gândul unor avansuri atât de directe şi aş muri încercând să aflu dacă nu cumva Bellog se acrise şi trecuse în tabăra cealaltă. „Pym nu-şi punea astfel de întrebări. Pym îl iubea pe Bellog aşa cum îi iubea pe toţi. Şi avea nevoie de acest suflet german, căci îşi revenea cu greu de pe urma dispariţiei lui Lippsie. Simţea nevoia să i se dăruiască, chiar dacă asta însemna că nimereşte drept în braţele speriate ale domnului Bellog, cu toate că Germania nu însemna pentru el nimic altceva decât o evadare într-un teritoriu urât de toţi, dar unde talentele lui vor fi apreciate. Avea

nevoie de îmbrăţişarea spiritului german, de misterul, de intimitatea unei alte feţe a vieţii. Simţea nevoia să poată trânti uşa în nasul caracterului său britanic, oricât l-ar fi iubit, şi să-şi croiască undeva un nume nou. Uneori mergea atât de departe, încât se prefăcea că are un uşor accent german, chestie care-l înnebunea pe Sefton Boyd.

Şi femeile? Jack, nimeni nu era mai conştient decât Pym în privinţa virtuţilor potenţiale ale unui agent femeie bine condus, dar în şcoala aceea ele reprezentau diavolul în persoană şi orice atingere, inclusiv asupra ta însăţi, era un delict ce se pedepsea cu bătaia. Doamna Willow, deşi Pym era gata oricând s-o iubească, părea a fi mereu însărcinată. Privirile languroase ale lui Pym erau pură pierdere de timp. Intendenta era destul de prezentabilă, dar, când s-a dus la ea într-o seară târziu, zicând că-l doare capul, în speranţa vagă c-o va cere de nevastă, l-a trimis tăios înapoi în pat. Doar micuţa domnişoară Hodges, care preda vioara, i-a dat pentru scurt timp speranţe: Pym i-a făcut cadou o mapă de la Harrods din piele de porc pentru partituri şi i-a spus c-ar vrea să se facă violonist, ea însă a plâns şi l-a sfătuit să se apuce de un alt instrument.

– Soră-mea vrea s-o pună cu tine, i-a spus Sefton Boyd într-o noapte, când stăteau în patul lui Pym, îmbrăţişându-se fără entuziasm. Ţi-a citit poemul din jurnalul şcolii şi te consideră un al doilea Keats.

Pym nu se miră prea tare. Poemul lui era cu-adevărat o capodoperă şi Jemima Sefton Boyd se strâmbase de câteva ori la el prin parbrizul Land Roverului familiei, când venise să-şi ia fratele la sfârşit de săptămână.

– Se dă în vânt după chestia aia, îi explică Sefton Boyd. O face cu toată lumea. E nimfomană.

Pym îi scrise imediat o scrisoare de poet.

Un basm zăboveşte în părul tău moale. Ai avut vreodată sentimentul că frumuseţea e un fel de păcat? Două lebede şi-au

făcut cuib în şanţul cu apă al abaţiei. Le privesc adesea, visând la părul tău. Te iubesc.

Îi răspunse imediat, dar nu înainte ca Pym să sufere cumplit din cauza nechibzuinţei lui.

Mulţumesc pentru scrisoarea ta. Am liber din douăzeci şi cinci, ceea ce coincide cu sfârşitul de săptămână când eşti şi tu liber. Destinul a vrut aşa. Mama o să te invite duminică seara şi o să obţină permisiunea domnului Willow să dormi la noi. Te-ai gândit c-am putea fugi împreună?

O a doua scrisoare era mai precisă:

Scara de serviciu e destul de sigură. O să aprind o lumină şi o să te aştept cu vin, pentru cazul că ţi se face sete. Adu operele la care lucrezi şi te rog să mă mângâi mai întâi. Pe uşa mea o să găseşti cocarda roşie pe care am câştigat-o vacanţa trecută călărind pe Smokey.

Pym era mort de frică. Cum se va putea achita în faţa unei femei cu o asemenea experienţă? Despre sâni ştia şi îi plăceau. Părea însă că Jemima nu avea deloc. Restul corpului ei era un desiş de nepătruns de primejdii şi boli, iar amintirile lui despre Lippsie în baie erau din ce în ce mai tulburi.

Sosi o invitaţie:

Ne-ar face tuturor plăcere dacă ai veni în vizită la Hadwell pentru sfârşitul de săptămână din douăzeci şi cinci. Separat îi scriu şi domnului Willow. Nu-ţi face probleme cu garderoba, căci vara nu ne îmbrăcăm special pentru cină.

Elizabeth Sefton Boyd

Pe dealul de deasupra casei domnului Willow se afla o şcoală de fete, populată de vestale cafenii. Băieţii care pătrundeau pe

teritoriul ei erau bătuţi şi exmatriculaţi. Dar Elphick de la Casa Nelson susţinea că, dacă stai lângă punte când fetele o trec în drumul lor spre hochei, ai o groază de lucruri de învăţat. Din păcate, tot ce văzu Pym când urmă acest sfat fură câţiva genunchi îngheţaţi care semănau leit cu ai lui. Mai rău, trebui să suporte umorul grosolan al profesoarei de sport, care se aplecă peste pod şi-l pofti să vină să joace şi el. Dezgustat, Pym se întoarse la poeţii lui germani.

Biblioteca oraşului era condusă de un membru în vârstă al Societăţii Fabienilor, un agent al lui Pym. Sări peste masa de prânz şi i se permise să caute nestingherit prin raionul „Numai pentru adulţi". *Îndreptar despre căsătorie* se dovedi a fi un manual despre ipoteci. *Arta cărţii chinezeşti a pernei* începea bine, dar ajungea la o descriere a jocurilor de tras la ţintă cu săgeţi în tigri albi care săreau în sus. Dar cartea *Amorul şi femeia rococo,* bogat ilustrată, era cu totul altceva, şi Pym sosi la Hadwell aşteptându-se să vadă Graţii goale zbenguindu-se cu cavalerii lor în parc. La cină, unde, spre uşurarea lui, toţi erau îmbrăcaţi, Jemima l-a lăsat pe Pym cu gura căscată, căci şi-a ascuns faţa în păr şi a citit din Jane Austen. O fată neatrăgătoare pe nume Belinda, etichetată ca fiind cea mai bună prietenă a Jemimei, refuză, din solidaritate, să discute cu el.

– Aşa e Jem când e excitată, îi explică Sefton Boyd în auzul Belindei, care încercă să-i tragă un pumn şi pe urmă ieşi în fugă, furioasă foc.

Expediat la culcare, Pym îşi căută drumul pe scara cea mare, în timp ce o duzină de ceasuri băteau clopotele pentru moartea lui. De câte ori nu-l pusese Rick în gardă în faţa femeilor care nu urmăreau decât să pună mâna pe banii lui? Cât de tare tânjea după siguranţa patului său de la şcoală. Traversând palierul, văzu o cocardă lucind ca sângele în lumina slabă. Mai urcă un etaj şi o zări pe Belinda urmărindu-l de după uşa camerei ei.

– Poţi veni la mine dacă vrei, îi spuse ea cu grosolănie în glas.

– E-n ordine, mulţumesc, răspunse Pym şi intră în camera lui.

Pe pernă găsi cele opt scrisori de dragoste şi cele patru poeme pe care i le trimisese Jemimei, legate cu o fundă şi mirosind a săpun pentru spălat şaua.

> Te rog să-ţi iei înapoi scrisorile care mă deranjează întrucât regret, dar nu mai suntem compatibili. Nu ştiu ce te-a apucat să-ţi dai cu ulei pe păr ca un băiat de prăvălie, dar de acum înainte ne vom întâlni ca nişte străini.

Umilit şi disperat, Pym se grăbi să se întoarcă la şcoală şi în noaptea aceea le scrise tuturor mămicilor, active sau la pensie, pe a căror adresă reuşi să pună mâna.

„Draga mea Topsie, Cherry, dragă doamnă Ogilvie, Mabel, scumpă Violet, sunt bătut fără milă fiindcă scriu versuri şi sunt foarte nefericit. Te rog vino să mă scoţi din locul ăsta îngrozitor." Dar, când răspunseră chemării lui, promptitudinea iubirii lor îl revoltă şi le aruncă scrisorile, abia citite. Şi când una dintre ele, cea mai bună, lăsă totul baltă şi făcu un drum scump, de peste o sută cincizeci de kilometri, ca să-l ducă să mănânce un grătar la Feathers, Pym îi întâmpină întrebările cu o politeţe distantă.

– Da, mulţumesc, şcoala e grozavă, totul e perfect. Tu ce mai faci?

O duse apoi cu o oră mai devreme la gară, ca să se antreneze în arta de a fi mitocan.

> Dragă Belinda – scrise cu scrisul lui cursiv de poet –, îţi mulţumesc foarte mult pentru scrisoarea ta în care-mi explici că nu te poţi baza pe Jem. Ştiu că la vârsta asta fetele sunt teribil de sensibile şi trec prin tot soiul de schimbări, aşa că nu face nimic. Echipa noastră a câştigat la juniori, lucru care a creat destulă senzaţie aici. Mă gândesc adesea la frumoşii tăi ochi.
>
> Magnus

> Dragă tată – scrise într-un aspru stil edwardian, copiat după Sefton Boyd –, am o mulţime de ocupaţii esenţiale, exact ce

trebuie aici, ocupaţii ce mă lansează pe calea cea bună. Toţi sunt recunoscători pentru ce fac, dar preţurile la cofetărie au crescut şi mă întreb dacă nu-mi poţi trimite încă cinci lire ca să ies din impas.

Spre marea lui surprindere, Rick nu-i trimise nimic, ci coborî în persoană de pe muntele lui, aducându-i nu bani, ci dragoste, şi răspunzând astfel adevăratei cereri a fiului său.

Era prima vizită a lui Rick. Până atunci Pym îi interzisese să vină, explicându-i că părinţii distinşi erau consideraţi de prost gust. Şi Rick, cu o modestie surprinzătoare, îi acceptase explicaţia. Sosi acum cu aceeaşi modestie, elegant, iubitor şi ciudat de umil. Nu se aventură până în şcoală, ci îi trimise o scrisoare scrisă cu propria-i mână, propunându-i o întâlnire pe drumul spre Farleigh Abbott, la mare. Când Pym sosi pe bicicletă, cum sunaseră instrucţiunile, aşteptând să vadă Bentley-ul şi jumătate din Curte, de după o curbă apăru Rick singur, şi el pe bicicletă, cu un zâmbet încântător pe care Pym îl putu vedea de la kilometri depărtare şi fredonând fals *Pe sub arcade*. În coşul bicicletei adusese de-ale gurii pentru un picnic, ce le plăcea lor mai mult: sirop de ghimbir pentru Pym, şampanie pentru el şi o minge de fotbal rămasă din Rai. Au mers pe biciclete până pe nisip şi au aruncat pietricele în valuri. Au stat culcaţi printre dune, mâncând cu poftă pateu de ficat şi fulgi de porumb. Au hoinărit apoi prin orăşel şi Rick s-a întrebat dacă să-l cumpere sau nu. Au admirat biserica şi au promis că nu vor uita niciodată să-şi spună rugăciunile. Au improvizat o poartă din cei doi stâlpi ai unei uşi rupte şi şi-au aruncat unul altuia mingea până la celălalt capăt al lumii. S-au sărutat, au plâns, s-au îmbrăţişat şi şi-au jurat prietenie pe viaţă şi că vor merge în toate duminicile cu bicicleta, chiar şi atunci când Pym va fi preşedintele Curţii Supreme, însurat şi cu nepoţi.

– Domnul Cudlove şi-a dat demisia? întrebă Pym.

Rick abia dacă-l auzi, căci chipul lui căpătase deja acea expresie visătoare care se întipărea pe el de cum îi puneai o întrebare directă.

– Ei bine, fiule, admise el, în toţi aceşti ani bătrânul Cuddie a avut momentele lui bune şi momentele lui rele, iar acum a hotărât că a sosit clipa să se odihnească şi el un pic.

– Cum merge treaba la piscină?

– E aproape gata. Aproape gata. Trebuie să avem răbdare.

– Straşnic.

– Spune-mi, fiule, zise Rick, mai adorabil ca oricând. N-ai cumva vreun prieten sau doi care să vrea să-ţi facă o bucurie şi să te invite în timpul vacanţei care se profilează deja la orizont?

– Ah, o mulţime, spuse Pym, străduindu-se să pară nepăsător.

– Atunci cred c-ar fi înţelept din partea ta dacă ai accepta invitaţiile lor, fiindcă din cauza lucrărilor care au loc la Ascot, nu cred că te vei putea bucura de odihna şi de singurătatea la care are dreptul mintea ta.

Pym spuse imediat că va accepta şi fu şi mai drăguţ cu Rick, ca să-l convingă că nu bănuia c-ar fi ceva în neregulă.

– Sunt îndrăgostit de o fată grozavă, spuse Pym când se apropie ora despărţirii, într-un nou efort de a-l convinge pe Rick cât era de fericit. E destul de amuzant. Ne scriem în fiecare zi.

– Fiule, nu există pe lumea asta un lucru mai bun decât dragostea unei femei cinstite şi, dacă cineva o merită, tu eşti acela.

– Spune-mi, băiete, zise Willow într-o seară, când se pregăteau împreună pentru comuniune. Cu ce se ocupă exact tatăl tău?

La care Pym, găsind din instinct calea spre inima lui Willow, răspunse că pare a fi un om de afaceri prosper şi independent, domnule, exact nu ştiu să vă spun. Willow schimbă subiectul, dar la întâlnirea următoare îl sili pe Pym să-i vorbească despre mama lui. Era gata să-i spună că murise de sifilis, boală care revenea adeseori în prelegerile domnului Willow despre cum să însămânţezi grânele vieţii. Dar se abţinu.

– A dispărut când eram mic de tot, domnule, mărturisi el, mai aproape de adevăr decât avusese intenţia.

– Cu cine? întrebă domnul Willow.

Astfel că Pym, fără să poată spune mai târziu de ce, zise:

– Cu un plutonier-major, domnule, era însurat, aşa că a fugit cu ea în Africa.

– Îţi scrie, băiete?

– Nu, domnule.

– De ce nu-ţi scrie?

– Bănuiesc că-i e ruşine, domnule.

– Îţi trimite bani?

– Nu, domnule. Nu are bani. Tipul i-a mâncat toţi banii.

– Înţeleg că tot despre plutonierul-major e vorba, nu-i aşa?

– Da, domnule.

Domnul Willow căzu pe gânduri.

– Ai auzit de activităţile unei societăţi cunoscute sub numele Amicala Academică Muspole SRL?

– Nu, domnule.

– Şi totuşi, apari ca fiind directorul acestei societăţi.

– Nu ştiam, domnule.

– În cazul ăsta, presupun că nu ştii nici de ce societatea respectivă e cea care trebuie să-ţi plătească taxele şcolare? Sau poate să nu le plătească?

– Nu, domnule.

Domnul Willow îşi împinse bărbia înainte şi-şi îngustă ochii, semn că interogatoriul lui devenea mai dur.

– Ai putea spune că tatăl tău trăieşte în lux, în comparaţie cu nivelul de viaţă al părinţilor altor elevi de aici?

– Bănuiesc că da, domnule.

– Bănuieşti?

– Da, domnule.

– Îi dezaprobi stilul de viaţă?

– Un pic, presupun.

– Te-ai gândit vreodată că într-o zi va trebui să alegi între Dumnezeu şi Diavol?

– Da, domnule.

– Ai vorbit despre asta cu părintele Murgo?

– Nu, domnule.

– Fă-o.

– Da, domnule.

– Te-ai gândit vreodată să te faci preot?

– Adeseori, domnule, zise Pym, cu un aer pătruns.

– Dispunem aici, Pym, de o bursă pentru băieţii lipsiţi de mijloace materiale care doresc să devină preoţi. Trezorierul s-a gândit că ai putea să candidezi pentru obţinerea ei.

– Da, domnule.

Părintele Murgo era un biet suflet zbuciumat, un tip cu dinţi mari, a cărui sarcină, puţin probabilă dacă ţinem seama de originea lui proletară, era aceea de a acţiona, în contul bunului Dumnezeu, ca descoperitor itinerant de vocaţii religioase în şcolile pentru copii bogaţi. Acolo unde Willow tuna şi fulgera, un fel de Makepeace Watermaster total lipsit de mister, Murgo se făcea cât mai mic cu putinţă în veşmântul lui, ca o nevăstuică într-un sac. Acolo unde privirea fără teamă a lui Willow afişa seninătatea cunoaşterii, cea a lui Murgo nu trăda decât chinul însingurat al celulei.

– E ţicnit, declară Sefton Boyd. Uită-te la urmele de pe gleznele lui. Şi le zgândăre când se roagă.

– Se mortifică, spuse Pym.

– Magnus? repetă Murgo, cu vocea lui nazală, din nord. Cine ţi-a dat numele ăsta? Dumnezeu este Magnus. Tu eşti Parvus.

Zâmbetul lui furişat şi roşu luci ca o rană de nevindecat.

– Vino diseară, îl îndemnă el. Scara dinspre Allenby. Camera de oaspeţi a personalului. Bate la uşă.

– Eşti cumva poponar sau ce-i cu tine? O să te pipăie! strigă Sefton Boyd, scos din minţi de gelozie.

Dar Murgo nu pipăise niciodată pe nimeni, aşa cum corect bănuise Pym. Mâinile lui însingurate rămaseră în interiorul mânecilor, legate cu nişte curele invizibile, neapărând decât ca să mănânce sau să se roage. Restul trimestrului de vară Pym pluti

pe norii unei libertăţi nevisate. Cu nici o săptămână Willow jurase că va biciui un băiat care îndrăznise s crichetul ca fiind o distracţie. Acum Pym nu trebuia spună că-şi propunea să facă o plimbare cu Murgo, scutit de orice sport voia. Compunerile neglijate erau misterios, trecute cu vederea, bătăile ce i se cuveneau au sfântu-aşteaptă. În plimbările făcute cu sufletul la drumurile pe bicicletă, în micile ceainării de ţară sau înghesuit într-un colţ al camerei sărăcăcioase a lui Mu oferea zelos versiuni despre el, care ba îi şocau, ba î de plăcere pe amândoi. Materialismul trândav al vie familie. Goana lui după credinţă şi iubire. Lupta lui î demonilor onanismului şi a unor fiinţe care voiau să- ispită, cum era Kenneth Sefton Boyd. Iubirea lui pentru tânăra Belinda.

– Şi în vacanţe? întrebă Murgo într-o seară, în timp rau cu paşi mari o cărare, pe lângă doi îndrăgostiţi c giuleau în iarbă. Te distrezi? Petreci de minune?

– Vacanţa e un deşert, spuse Pym cu pioşenie. L Belindei. Tatăl ei e agent de schimb.

Descrierea avu asupra lui Murgo efectul unui înde

– Un deşert, nu? Un pustiu? În ordine. Să vorbi asta. Şi Hristos a fost în pustiu, Parvus. Pentru foarte r La fel şi Sfântul Anton. A slujit douăzeci de ani într-u şi împuţit de pe Nil. Poate că ai uitat.

– N-am uitat deloc.

– Ei bine, aşa a fost. Şi asta nu l-a împiedicat să-i lui Dumnezeu şi nici pe Dumnezeu să-i vorbească lui. avea nici un fel de privilegii. Nu avea bani, proprietă frumoase sau fete de agenţi de schimb. El se ruga.

– Ştiu, zise Pym.

– Vino la Lyme. Răspunde chemării. Urmează lui Anton.

– Ce dracu' ţi-ai făcut la păr? strigă în aceeaşi sea Boyd când îl văzu.

– Mi-am tăiat moţul.

Sefton Boyd se opri din râs.

– Ai să ajungi o maimuţăreală a lui Murgo, spuse el blând. Te-ai îndrăgostit de el, damă nebună ce eşti.

Zilele lui Sefton Boyd erau numărate. Acţionând pe baza unor informaţii – şi acum mai roşesc când mă gândesc la sursa lor –, domnul Willow a decis că tânărul Kenneth era un pic cam prea mare pentru şcoala lor.

Iată un alt Pym pentru tine, Jack, şi-ai face bine dacă l-ai trece şi pe el în dosarul meu, chiar dacă nu e demn de admirat sau, poate, de înţeles pentru tine, deşi Poppy l-a cunoscut perfect încă din prima zi. E acel Pym ce nu are odihnă până nu trezeşte iubire în oameni, ca pe urmă să nu aibă odihnă până nu scapă de ea, cu cât mai radical, cu atât mai bine. Acel Pym care nu face nimic din cinism, nimic fără convingere. Care pune evenimentele în mişcare ca să devină victima lor, lucru pe care îl numeşte hotărâre, sau care se încurcă în relaţii lipsite de noimă, pe care le numeşte loialitate. Aşteaptă apoi următorul eveniment ca să-l scoată din precedentul, şi numeşte asta destin. E acel Pym care refuză o invitaţie de două săptămâni cu familia Sefton Boyd în Scoţia, totul la dispoziţie, inclusiv Jemima, pentru că s-a angajat să bată dealurile din Dorset, în trena unui fanatic religios din Manchester, pregătindu-se pentru o existenţă pe care nu are nici cea mai mică intenţie s-o trăiască, printre oameni care-l fac să-l ia cu frig. E acel Pym care-i scrie zilnic Belindei, pentru că Jemima a aruncat o îndoială asupra caracterului său divin. Este Pym, jonglerul de sâmbătă seara, sărind în jurul mesei şi rotind câte o nenorocită de farfurie, pentru că nu suportă să dezamăgească pe cineva fie şi pentru o clipă şi să piardă astfel din stimă. Aşa că se duce şi aproape că se sufocă cu fum de tămâie, doarme într-o celulă mirosind a câine ud şi e gata să moară din cauza mâncării de urzici ca să devină pios, să-şi plătească taxele şcolare şi să-l adore Murgo. În timpul ăsta îngrămădeşte promisiuni noi peste cele vechi şi se autoconvinge că e pe drumul spre paradis,

când de fapt nu face decât să se îngroape din ce în ce mai adânc în propriile încurcături. După o săptămână a promis să se ducă la o tabără de băieţi din Hereford, la un refugiu panconfesional în Shropshire, la un pelerinaj al sindicatelor în Wakefield şi la o sărbătoare a Martorilor în Derby. După două săptămâni nu există comitat în Anglia în care să nu-şi fi angajat sfânta prezenţă în şase feluri diferite – fără a înceta să se viseze, din când în când, ca un apostol istovit din ordinul Renunţării la cele lumeşti, convertind femei frumoase şi milionari la sărăcia creştină.

A trebuit să aştepte o lună întreagă înainte ca Dumnezeu să-i ofere scăparea mult aşteptată.

PREZENŢA TA IMEDIATĂ E ESENŢIALĂ ÎN CHESTER STREET PENTRU PROBLEME VITALE DE IMPORTANŢĂ NAŢIONALĂ ŞI INTERNAŢIONALĂ. RICHARD T. PYM DIRECTOR GENERAL PYMCORP

– Trebuie să te duci, spuse Murgo, cu lacrimi de durere rostogolindu-i-se pe obrajii supţi când îi întinse telegrama fatală, imediat după rugăciune.

– Nu ştiu dacă o să pot suporta, spuse Pym, nu mai puţin afectat. Tot timpul nu e vorba decât de bani şi iarăşi de bani.

Trecură de magazinul cu stampe şi de magazinul cu coşuri împletite, prin curtea bucătăriei spre portiţa de lângă poarta cea mare care ţinea lumea lui Rick la distanţă.

– Nu ţi-ai trimis-o tu singur, nu-i aşa, Parvus? întrebă Murgo.

Pym jură că nu şi ăsta era adevărul.

– Nu înţelegi ce forţă reprezinţi, zise Murgo. N-o să mai fiu acelaşi fără tine.

Până atunci lui Pym nu-i trecuse prin minte că Murgo s-ar putea schimba.

– Mă rog, spuse Murgo cu un ultim rictus trist.

– La revedere, zise Pym. Şi mulţumesc.

Dar amândoi aveau şi o bucurie în perspectivă. Pym a promis că se va întoarce de Crăciun, când vin vagabonzii.

Pendulări nebune, Tom. Salturi şi iubiri nebune, iar altele şi mai nebune aveau să urmeze. Cam în vremea aceea i-am scris şi lui Dorothy. Prin intermediul lui Sir Makepeace Watermaster de la Camera Comunelor, deşi ştiam că era mort. Am aşteptat o săptămână, pe urmă am uitat, până când într-o zi, din senin, efortul meu a fost răsplătit cu o scrisorică mototolită, pătată de lacrimi sau băutură, scrisă pe o hârtie cu linii ruptă dintr-un caiet, fără adresă, dar cu ştampila poştei din East London, unde nu fusesem niciodată. O am acum în faţa mea.

> Scrisoarea ta a venit ca o voce traversând culoarul multor Ani, dragul meu, am pus-o în bufetul din bucătărie cu feţele de masă ca s-o admir în voie. Voi fi la gara Euston, peronul de sus, joi la ora trei fără Herbie al meu, dar voi avea un buchețel de levănţică care ţi-a plăcut întotdeauna.

Regretându-şi deja hotărârea, Pym a ajuns la gară târziu şi s-a postat, ca un bandit, sub o arcadă de fier, lângă nişte saci de poştă. Un stol de mămici se tot învârtea pe acolo, unele nu erau deloc de lepădat, altele arătau ca vai de capul lor, dar nici una nu-l ispitea cu adevărat şi multe dintre ele erau bete. Zări apoi una ce părea că strânge între degete un buchețel de flori învelit în hârtie de ziar, numai că, atunci când o văzu, ajunse la concluzia că a greşit peronul. Pym tânjise după draga lui Dorothy, nu după o babă arzând gazul în gară, cu o pălărie de clovn pe cap.

Seara unei zile lucrătoare, Tom. Circulaţia pe Chester Street sforăie şi scuipă în ploaie, dar înăuntru, în Reichskanzlei, e ca la Green Hill duminica. Impregnat încă de pioşenia mănăstirii, Pym apasă pe butonul soneriei, dar nu aude nici un sunet. Loveşte cu ciocănelul în placa metalică. O perdea de dantelă se dă la o parte şi cade imediat la loc. Uşa se deschide puţin de tot.

– Numele meu e Cunningham, domnule, spune răguşit un bărbat solid cu un puternic accent de londonez expatriat, închizând iute uşa în urma lui, de parcă s-ar teme să nu intre niscaiva

microbi. Jumătate cană, jumătate ham. Trebuie că sunteţi fiul şi moştenitorul. Bine aţi venit, conaşule. *Salaam.*

– Ce mai faceţi? se interesează Pym.

– Sunt optimist, domnule, mulţumesc, răspunde domnul Cunningham, luând de bună întrebarea, cum fac cei din Europa Centrală. Cred că ne aflăm pe drumul spre înţelegere mutuală. Pentru început trebuie să ne aşteptăm la o oarecare reticenţă. Dar am convingerea că zăresc o lumină la orizont.

E mai mult decât poate spune Pym, căci culoarul pe care îl conduce domnul Cunningham cu atâta siguranţă este cufundat în beznă şi singura lumină vine de la petele palide de pe pereţi, lăsate de cărţile de drept care dispăruseră.

– Dacă nu mă înşel, studiaţi germana, domnule, spune Cunningham şi mai răguşit, de parcă efortul i-ar fi afectat amigdalele. Grozavă limbă. Cât despre nemţi, nu sunt sigur. Dar, credeţi-mă, e o limbă frumoasă dacă ştii cum s-o vorbeşti.

– De ce urcăm la etaj? întreabă Pym, care a şi recunoscut câteva semne familiare apropierii unui pogrom.

– Probleme cu liftul, domnule, răspunde domnul Cunningham. Înţeleg c-au trimis după un mecanic care tocmai e pe drum.

– Dar biroul lui Rick e la parter.

– La etaj e mai linişte, conaşule, îi explică domnul Cunningham, deschizând o uşă cu două batante.

Intră într-un apartament oficial ca vai de el, luminat doar de licărirea luminilor de pe stradă.

– Fiul dumneavoastră, domnule, proaspăt venit de la rugăciunile lui, anunţă domnul Cunningham şi, cu o plecăciune, îi face loc lui Pym să treacă.

La început, Pym nu vede decât sprâncenele lui Rick lucind în penumbră. Apoi capul impunător se desenează în jurul lor, urmat de masa corpului când avansează repede spre el ca să-l cuprindă într-o îmbrăţişare puternică şi umedă.

– Ce mai faci, bătrâne? îl întreabă el cu insistenţă în glas. Cum a fost în tren?

– Grozav, spune Pym, care făcuse autostopul din cauza unei probleme temporare cu lichiditățile.

– Ți-au dat ceva să mănânci? Ce ți-au dat?

– Doar un sandvici și un pahar cu bere, spune Pym, care a fost silit să se mulțumească cu o bucată de pâine tare ca piatra de la trapeza lui Murgo.

– Fiu-meu în tălpi, zău așa! exclamă domnul Cunningham entuziasmat. Nu e mulțumit niciodată dacă nu mănâncă.

– Fiule, ai grijă cu băutura, spune Rick dintr-un reflex aproape inconștient, luându-l pe Pym de braț și ducându-l, pe scândurile goale ale dușumelei, spre un pat dublu uriaș. Dacă până la douăzeci și unu de ani nu fumezi și nu bei alcool, capeți cinci mii de lire bani gheață. Ia zi, draga mea, ce părere ai de băiatul meu?

O siluetă îmbrăcată în haine întunecate la culoare s-a ridicat ca o umbră de pe pat.

E Dorothy, își zice Pym. E Lippsie. E mama Jemimei, care a venit să se plângă. Dar, pe măsură ce se obișnuiește cu întunericul, călugărul în devenire observă că silueta din fața lui nu poartă nici baticul lui Lippsie, nici pălăria cloș a lui Dorothy, nici nu are autoritatea intimidantă a lui Lady Sefton Boyd. Ca Lippsie, poartă uniforma demodată a Europei antebelice, dar aici se sfârșește orice asemănare. Fusta ei umflată e strânsă în talie. Poartă o bluză cu un volănaș de dantelă și o pălărioară cu pene, care înveselește toată costumația. Sânii ei sunt în cea mai bună tradiție a cărții *Amorul și femeile rococo,* iar lumina slabă le subliniază rotunjimile.

– Fiule, vreau să-ți fac cunoștință cu o doamnă nobilă și plină de eroism, care a cunoscut momente de măreție și mari nenorociri, a purtat lupte crâncene și a suferit crunt de pe urma cruzimii sorții. Și care mi-a făcut cel mai mare compliment pe care o femeie i-l poate face unui bărbat, venind la mine la ceas de restriște.

– Roth-schild, dragă, spune dulce doamna, ridicându-și mâna moale la un nivel la care Pym poate să i-o sărute sau să i-o strângă.

– Nu se poate ca tu cu educația ta să nu fi auzit numele ăsta, nu-i așa, fiule? *Baronul* Rothschild? *Lordul* Rothschild? *Contele*

Rothschild? *Banca* Rothschild? Sau vrei să-mi spui că nu cunoşti numele unei mari familii de evrei care ţin în mâinile lor toate bogăţiile lui Solomon?

– Sigur că l-am auzit.

– În cazul ăsta, stai jos şi ascultă ce are de spus, fiindcă ea e baroneasa. Stai jos, draga mea. Vino aici, între noi. Ce părere ai despre el, Elena?

– Frumos, dragă, spune baroneasa.

„Mă vinde ei, îşi zise Pym, deloc supărat. Sunt ultimul târg disperat pe care-l mai poate face."

Deci asta era situaţia, Tom. Toată lumea în plină activitate şi un aer permanent de nebunie. Tatăl şi bunicul tău aşezaţi cu fundurile lipite de o baroneasă evreică în bordelul în lichidare dintr-un palat din West End fără electricitate şi cu domnul Cunningham, după cum mi-am dat seama, stând de pază la uşă. Un aer de conspiraţie ţicnită, comparabil doar cu alte conspiraţii ţicnite puse la cale mai târziu de Firmă, în timp ce vocea ei blândă se lansează într-unul dintre monologurile acelea lungi, de refugiat, pe care eu şi unchiul tău Jack le-am ascultat de mai multe ori decât îşi poate aminti vreunul dintre noi, numai că în noaptea asta Pym e încă virgin în aceste probleme, iar coapsa baronesei o apasă plăcut pe cea a călugărului în devenire.

– Sunt o biată văduvă dintr-o familie simplă, dar pioasă, care a avut un mariaj fericit, dar, vai, atât de scurt cu răposatul baron Luigi Svoboda-Rothschild, ultimul din marea linie cehă. Eu aveam şaptesprezece ani, el douăzeci şi unu, închipuiţi-vă fericirea noastră. Ce regret cel mai mult e că nu i-am dăruit un copil. Reşedinţa noastră era Palatul Nimfelor din Brno, pe care mai întâi nemţii, iar apoi ruşii l-au violat mai rău decât violezi o femeie. Verişoara mea Anna s-a măritat cu directorul minelor de diamant De Beer din Cape Town, are nişte case cum nici nu vă puteţi închipui. Eu însă nu sunt de acord cu luxul excesiv.

Nici Pym nu e de acord, cum încearcă să-i spună cu un zâmbet monahal de aprobare.

– Cu unchiul Wolfram nu vorbesc, mulţumesc lui Dumnezeu. A colaborat cu naziştii. Evreii l-au spânzurat cu capul în jos.

Pym îşi crispează falca într-o aprobare severă.

– Străunchiul David şi-a dat toate tapiseriile muzeului Prado. Acum e sărac ca un culac, de ce nu-i dă muzeul de mâncare?

Pym clatină din cap, ca să marcheze dezaprobarea faţă de atâta meschinărie din partea sufletului spaniol.

– Tanti Waldorf... izbucneşte ea graţios în lacrimi, în timp ce Pym se întreabă dacă nu cumva tulburarea ce i-a cuprins trupul e vizibilă în întuneric.

– E o mare ruşine! strigă Rick, în timp ce baroneasa îşi revine. Dumnezeule, fiule, bolşevicii ăştia ar putea să tabere mâine peste Ascot fără să ceară voie şi să pună mâna pe o adevărată avere. Continuă, draga mea. Fiule, spune-i să continue. Zi-i Elena, preferă să-i spui aşa. Nu e snoabă. E de-a noastră.

– *Weiter, bitte,* spune Pym.

– *Weiter,* repetă baroneasa aprobator şi-şi tamponează ochii cu batista lui Rick. *Jawohl,* dragă. *Sehr gut!*

– O, ce accent grozav are, strigă domnul Cunningham de la uşă. Nimic de zis, pe cuvântul meu, e la fel ca fiu-meu.

– Ce spune, fiule?

– Că se descurcă, spune Pym. C-o scoate ea la capăt.

– E un adevărat giuvaier. O să am eu grijă să i se facă dreptate, ţine minte ce ţi-am spus.

La fel şi Pym. O să se însoare cu ea, pe puţin. Dar până atunci, spre iritarea lui, e silit să mai asculte şi alte laude aduse dragului meu soţ răposat, baronul. Luigi al meu nu era numai proprietarul unui mare palat, era şi un geniu financiar şi, până la izbucnirea războiului, preşedintele Casei Rothschild din Praga.

– Ăştia erau cei mai bogaţi, spune Rick. Nu-i aşa, fiule? Ai învăţat istorie. Care-i verdictul tău?

– Nici nu mai ştiau numărul propriilor averi, confirmă domnul Cunningham de la uşă, cu mândria unui impresar. Nu-i aşa, Elena? Întreab-o. Nu te ruşina.

– Organizam concerte, dragule, îi mărturiseşte baroneasa lui Pym. Prinţi din toate ţările. Casa noastră era din marmură. Aveam oglinzi, cultură. Ca aici, adaugă ea amabilă, indicând un nepreţuit tablou în ulei care-l înfăţişa pe prinţul Magnus în padoc, tablou făcut după o fotografie. Am pierdut tot.

– Nu chiar tot, spune Rick încet.

– Când au venit nemţii, Luigi al meu a refuzat să plece. I-a înfruntat pe porcii de nazişti din balcon, cu un pistol în mână, şi de atunci n-am mai auzit de el.

Urmează o nouă porţie de lacrimi, absolut firească, timp în care baroneasa îşi permite câteva sorbituri delicate de coniac dintr-un şir de carafe de cristal de pe podea, iar Rick, spre furia lui Pym, preia el povestirea, în parte pentru că a obosit deja să tot asculte, dar mai ales pentru că se apropie un secret şi în eticheta Curţii doar Rick are dreptul să divulge secrete.

– Baronul a fost un om minunat şi un soţ minunat, fiule, a făcut ce-ar fi făcut orice soţ minunat şi crede-mă că, dacă mama ta ar fi în stare să aprecieze una ca asta, şi mâine aş face acelaşi lucru pentru ea...

– Ştiu c-ai face-o, spune Pym.

– Baronul a adunat câteva dintre comorile cele mai de preţ din palat, le-a pus într-un cufăr, le-a încredinţat unor foarte buni prieteni ai lui şi ai fermecătoarei doamne aici de faţă şi a dat ordin ca, atunci când englezii vor câştiga războiul, cufărul să-i fie înmânat frumoasei şi tinerei lui soţii, cu tot ce era în el, oricât de mult i-ar fi crescut între timp valoarea.

Baroneasa cunoaşte conţinutul cufărului pe de rost şi-l alege din nou pe Pym drept auditoriu, scop în care e nevoie să-i atragă atenţia, aşezându-şi una din mâinile delicate pe încheietura mâinii lui.

– O Biblie a lui Gutenberg în stare bună, dragă, un Renoir din epoca timpurie, doi Leonardo cu subiecte medicale. O ediţie princeps din capriciile lui Goya, adnotate de artist, trei sute de dolari americani din cel mai bun aur, două desene de Rubens.

– Cunningham spune că valorează cât o bombă, zice Rick când crede că Elena a terminat.

– Hiroshima, nu alta, spune domnul Cunningham de la uşă.

Pym izbuteşte să zâmbească eteric, vrând să arate că marea artă nu are preţ. Baroneasa îl vede şi înţelege.

Suntem cu o oră mai târziu. Baroneasa şi protectorul ei au plecat, lăsându-i pe tată şi pe fiu singuri în camera mare, fără lumină. Circulaţia de sub ferestre a mai scăzut. Umăr lângă umăr în pat, mănâncă peşte cu cartofi prăjiţi pe care Pym a fost trimis să-i cumpere cu o preţioasă bancnotă de o liră din buzunarul din spate al pantalonilor lui Rick. Îi fac să alunece pe gât cu o sticlă de Château d'Yquem dintr-o lădiţă de la Harrods.

– Tot mai sunt acolo, fiule? întreabă Rick. Te-au văzut? Tipii ăia dintr-o maşină Riley? Nişte zdrahoni.

– Din păcate, mai sunt, zice Pym.

– Ai încredere în ea, nu-i aşa, fiule? Nu-mi cruţa sentimentele. Crezi în femeia asta minunată sau o bănuieşti c-ar fi o mincinoasă şi o aventurieră căreia ar trebui să-i dăm un picior în fund?

– E formidabilă, spune Pym.

– Nu pari prea convins. Dă-i drumul, fiule. Ea e ultima noastră şansă, asta ţi-o spun pe gratis.

– Mă întreb numai de ce nu s-a dus la ai ei.

– Tu nu-i cunoşti pe evrei aşa cum îi cunosc eu. Printre ei sunt unii pe care-i poţi numi cei mai minunaţi oameni de pe lume. Dar sunt alţii care i-ar lua şi hainele de pe ea de cum ar vedea-o. I-am pus aceeaşi întrebare. Nici eu nu m-am purtat cu mănuşi.

– Cine e Cunningham? întreabă Pym, ascunzându-şi cu greu antipatia.

– Bătrânul Cunnie e un tip a-ntâia. Când or trece toate astea, îl bag cu mine în afaceri. Import-export. O să-i facă praf pe toţi. Numai simţul umorului de care dă dovadă o să ne aducă cinci mii pe an. În seara asta nu era în formă. Era încordat.

– Despre ce afacere e vorba? zice Pym.

– Încredere în bătrânul tău tată, asta-i afacerea. „Rickie, mi-a zis – aşa îmi zice ea mie, nici ea nu se poartă cu mănuşi – Rickie, vreau să recuperezi cufărul, să vinzi ce-i în el şi să

investeşti banii în una din grozavele tale întreprinderi, mai vreau să-mi iei toate grijile de pe umeri şi să-mi verşi zece la sută pe an pe viaţă, atât cât mi-o fi dat să trăiesc, cu toate prevederile necesare pentru asigurări şi altele, în cazul că ai pleca înaintea mea. Vreau ca banii ăştia să fie ai tăi, ca să te ocupi de tot cum o să crezi tu mai bine în înţelepciunea ta.“ Asta e o mare responsabilitate, fiule. Dac-aş avea paşaport, m-aş duce singur. L-aş trimite pe Syd dac-ar fi disponibil. Syd s-ar duce. Vaci şi porci. Iată de ce mă voi ocupa după aceea. Doar câteva pogoane şi nişte vite. Mă retrag.

– Ce s-a întâmplat cu paşaportul tău? se miră Pym.

– Fiule, o să-ţi spun adevărul, aşa cum am făcut mereu. E greu să te tocmeşti cu înfumuraţii ăia de la şcoala ta. Vor bani gheaţă, îi vor la termen şi cu asta basta. Tu vorbeşti limba baronesei, asta e important. Te place. Are încredere în tine. Tu eşti fiul meu. L-aş putea trimite pe Muspole, dar nu sunt sigur că s-ar mai întoarce. Pe Perce Loft prea se vede că e om al legii. Ar speria-o. Şi-acum du-te până la fereastră să vezi dacă maşina aia a plecat. Nu sta cu faţa în lumină. De intrat nu pot să intre. Nu au mandat. Sunt un cetăţean cinstit.

Pe jumătate ascuns după fişetul verde şi scorojit, Pym se uită pe furiş jos în stradă, într-o acţiune discretă de contrasupraveghere. Maşina e tot acolo.

Patul nu are pături, aşa că trebuie să se descurce cu husele. Pym doarme pe apucate şi îngheaţă, visând-o pe baroneasă. La un moment dat, braţul lui Rick cade greu peste el, altă dată e trezit de vocea strangulată a lui Rick strigând invective împotriva unei târfe pe nume Peggy. Şi spre orele mici ale dimineţii simte greutatea moale, ca de femeie, a părţii de jos a corpului lui Rick, în cămaşă de mătase şi izmene, lipindu-se inexorabil de el, ceea ce-l convinge că s-ar odihni mai bine pe podea. Dimineaţa, Rick tot nu vrea să iasă din casă, aşa că Pym pleacă singur la gara Victoria, ducându-şi puţinele lucruri într-o splendidă valiză albă din piele de viţel, cu iniţialele lui Rick în alamă chiar sub mâner. Poartă unul din pardesiele din păr de cămilă ale lui Rick, deşi e prea mare pentru el. Baroneasa, mai atrăgătoare ca

oricând, îl aşteaptă pe peron. Domnul Cunningham e acolo ca să le ureze drum bun. În toaleta trenului, Pym deschide plicul pe care i l-a dat Rick şi scoate din el un teanc de bancnote albe de zece lire şi primele instrucţiuni din viaţa lui în vederea unei întâlniri clandestine.

> Te duci la Berna şi iei camere la Grand Palace Hotel. Domnul Bertl, subdirectorul, e un tip trăsnet şi Nota e plătită. Signor Lapadi va lua legătura cu baroneasa şi vă va conduce la graniţa cu Austria. Când Lapadi ţi-a dat Cufărul şi după ce ai confirmat în Limba noastră că totul e înăuntru, dă-i banii anexaţi, dar nu înainte. Asta va fi Salvarea noastră, fiule. Banii pe care-i duci au fost tare greu de câştigat, dar când s-o termina totul nici unul dintre noi nu va trebui să-şi mai facă vreodată Griji.

Jack, voi trece repede peste detaliile operaţionale ale misiunii Rothschild – zilele de speranţă, zilele de îndoială, trecerile bruşte de la una la alta. Şi zău că am uitat ce colţuri de stradă sau ce nume de cod au precedat lenta degringoladă din memoria mea în legătură cu atât de multele operaţiuni care au urmat – tot aşa cum am uitat, dacă am ştiut vreodată, cu ce proporţie de scepticism şi de încredere oarbă şi-a condus Pym misiunea până la finalul ei inevitabil. Fără îndoială că de atunci am mai întâlnit operaţiuni elaborate cu o probabilitate de succes la fel de mică şi care au costat mult mai mult decât bani. Signor Lapadi nu vorbea decât cu baroneasa, care-i retransmitea informaţiile cu dispreţ.

– Lapadi a vorbit cu *Vertrauensmann,* dragă.

Zâmbeşte cu indulgenţă când Pym întreabă ce-i aia *Vertrauensmann.*

– *Vertrauensmann* e omul în care avem încredere. Nu ieri, poate nu mâine. Dar azi avem o încredere nemărginită în el.

– Lapadi are nevoie de o sută de lire, dragă – o zi sau două mai târziu – *Vertrauensmann* ştie pe cineva a cărui soră îl cunoaşte pe şeful vămilor. E mai bine dacă-l plăteşte acum ca să-i câştige prietenia.

Amintindu-şi de instrucţiunile lui Rick, Pym îi opune o rezistenţă simbolică, dar baroneasa a şi întins mâna şi-şi freacă degetul mare de cel arătător, într-un gest fermecător.

– Dacă vrei să zugrăveşti casa, mai întâi trebuie să cumperi bidineaua, îi explică ea şi, spre surprinderea lui Pym, îşi ridică fusta până la brâu şi vâră bancnotele în partea de sus a ciorapilor. Mâine îţi cumpărăm un costum frumos.

– I-ai dat banii, fiule? urlă Rick în aceeaşi seară, peste Canal. Sfinte Dumnezeule, ce crezi că suntem? Dă-mi-o pe Elena.

– Nu ţipa la mine, dragă, spune calm baroneasa la telefon. Ai un băiat grozav, Rickie. E foarte strict cu mine. Cred că într-o zi o să ajungă un mare actor.

– Baroneasa spune că eşti trăsnet, fiule. Acolo vorbeşti cu ea în limba noastră?

– Tot timpul, spune Pym.

– Ai mâncat până acum un grătar englezesc ca la carte?

– Nu, facem economii.

– Ei bine, mâncaţi unul diseară. Fac eu cinste.

– O să mâncăm, tată. Mulţumesc.

– Să te-ajute Dumnezeu, fiule.

– Şi pe tine, tată, spune Pym politicos şi, ca un adevărat majordom, îşi ţine genunchii şi picioarele apropiate când pune receptorul în furcă.

Cu mult mai importante pentru mine sunt amintirile primei luni de miere platonice petrecute de Pym cu o doamnă dată naibii. Cu Elena lângă el, Pym a hoinărit în Berna prin oraşul vechi, a băut vinurile uşoare din Valais, a privit aşa-numitele *thés dansants* din marile hoteluri şi şi-a încredinţat trecutul istoriei. În buticurile parfumate şi pline de zorzoane, pe care ea părea că le descoperă din instinct, au schimbat garderoba uzată a baronesei pe mantouri de blană şi cizme de călărie Anna Karenina care alunecau pe pietrele de pavaj îngheţate, uniforma şcolară tristă a lui Pym pe o jachetă din piele şi nişte pantaloni fără butoni pentru bretele. Pradă şovăielii, baroneasa insista să audă părerea lui Pym chiar şi atunci când era cu hainele în dezordine şi-l

chema în cabina mică plină cu oglinzi ca s-o ajute să aleagă, permiţându-i, ca din întâmplare, să fure imagini delicioase ale farmecelor ei rococo: ba un sân, ba o fesă neglijent dezgolită, ba umbra uluitoare din mijlocul coapselor ei rotunde când sărea dintr-o fustă în alta. E Lippsie, îşi zicea Pym excitat; e aşa cum ar fi fost Lippsie dacă nu s-ar fi gândit prea mult la moarte.

– *Gefall' ich dir,* dragă?

– *Du gefällst mir sehr.*

– Într-o zi, când ai să fii cu o fată drăguţă şi ai să-i vorbeşti aşa, o să-şi iasă din minţi. Nu crezi că-i cam vulgar?

– Cred că-i perfect.

– Bine, cumpărăm două. Una pentru soră-mea Zsa-Zsa, are exact măsura mea.

O străfulgerare a umerilor albi, un gest neglijent ca să aranjeze tivul furoului care o luase razna şi nota de plată e adusă, Pym o semnează şi o adresează providenţialului domn Bertl, întorcându-i spatele baronesei şi aplecându-se mult în faţă, ca să ascundă dovada tulburării sale. De la un bijutier de pe Herrengasse au cumpărat un şirag de perle pentru o altă soră de la Budapesta şi, aducându-şi aminte în ultimul moment, un inel cu topaz pentru mama ei care trăia la Paris şi pe care baroneasa avea să i-l dea în drumul ei spre casă. Mai văd şi acum inelul acela sclipind pe degetul ei cu manichiura proaspăt făcută, când urmăreşte un păstrăv încolo şi-ncoace în acvariul din sala de mese a marelui nostru hotel, în timp ce *maître d'hôtel*-ul stă în picioare lângă ea, cu plasa în mână, gata să lovească.

– *Nein, nein,* dragă, *nicht* ăsta, ăla! *Ja, ja,* prima.

La o asemenea cină, ultima de fapt, Pym se simţi atât de tulburat de iubire şi atât de zăpăcit, că-i mărturisi baronesei intenţia lui de a duce o viaţă monahală. Elena puse jos cu zgomot cuţitul şi furculiţa.

– Să nu-mi pomeneşti de călugări! îi ordonă ea furioasă. Am văzut prea mulţi. Am văzut călugări din Croaţia, călugări din Serbia, din Rusia. Dumnezeu a stricat afurisita asta de lume cu călugării lui.

– Mă rog, nu-i chiar sigur că-i aşa, protestă Pym.

I-au trebuit multe imitaţii şi o mulţime de născociri înainte ca lumina să revină, prudentă, în ochii ei căprui.

– Şi zici c-o chema Lippsie?

– Aşa-i spuneam noi. N-am voie să-ţi spun numele ei adevărat.

– Şi s-a culcat cu un băiat aşa de mic ca tine? Ai făcut amor cu ea când erai atât de mic? După mine era o curvă.

– Cred mai degrabă că era singură, spuse Pym cu înţelepciune.

Dar baroneasa rămase în continuare pe gânduri şi când Pym, ca de obicei, o conduse până la uşa camerei ei, îl privi atent înainte de a-i lua capul în mâini şi de a-l săruta pe gură. Gura ei se desfăcu brusc, la fel şi a lui Pym. Sărutul deveni intens şi Pym simţi o ridicătură neobişnuită mişcându-se pe coapsa lui. Îi simţi căldura, simţi părul moale frecându-se de mătase, atunci când corpul baronesei se lipi de al lui într-un ritm din ce în ce mai precipitat. Elena şopti *Schatz* şi se auzi un scâncet. Se întrebă dacă nu-i făcuse rău cumva. Îşi răsturnă capul pe spate şi gâtul ei i se lipi de buze. Cu degete încrezătoare, îi dădu cheia de la uşa camerei ei şi privi în altă parte cât timp o descuie. Izbuti să găsească broasca, întoarse cheia în ea şi-i ţinu uşa deschisă. Îi puse cheia în palmă şi văzu cum lumina din ochii ei se stinge.

– Aşa, dragul meu, spuse ea.

Îl sărută, un obraz, celălalt obraz, îl privi fix, căutând ceva ce pierduse. Abia a doua zi de dimineaţă descoperi că fusese un sărut de adio.

> Dragul meu – îi scrise –, eşti un bărbat bun şi ai un trup demn de Michelangelo, dar tăticul tău are probleme mari. E mai bine să rămâi la Berna. Nu-ţi face griji. E. Weber te va iubi mereu.

În plic erau butonii de manşetă din aur, pe care-i cumpăraserăm pentru vărul ei Victor de la Oxford, şi două din cele cinci sute de lire pe care Pym i le dăduse pentru invizibilul domn Lapadi. Acum, când scriu, port butonii. Sunt din aur cu diamante

micuțe, formând o coroană. Baroneasa aprecia întotdeauna o notă de regalitate.

Și în locuința domnișoarei Dubber era dimineață. Prin draperiile trase, Pym auzea camioneta cu lapte zdrăngănind în timp ce-și făcea rondul. Cu stiloul în mână, trase spre el un dosar roz pe care scria simplu RTP, își linse arătătorul și degetul mare și începu să răsfoiască metodic foile scrise până ce alese vreo jumătate de duzină.

Copie a scrisorii lui Richard T. Pym către Părintele Gardian, Lyme Regis, datată 1 octombrie 1948, amenințându-l că-l va acționa în justiție pentru răpirea fiului său Magnus (Din dosarele RTP).

Memoriu din 15 septembrie 1948, Brigada Fraude, către Serviciul de Control al Pașapoartelor, recomandând confiscarea pașaportului lui RTP în așteptarea rezultatului unor cercetări penale. (Obținut nelegal prin secția de relații cu poliția a direcției.)

Scrisoare de la trezorierul școlii către RTP, prin care refuză să accepte fructe uscate, conserve de piersici sau orice altă marfă pentru plata parțială sau integrală a taxelor și-și exprimă regretul că lui Pym consiliul de conducere nu poate să-i ofere educație pe gratis. „Cu regret am constatat că refuzați chiar să vă recunoașteți ca fiind un părinte insolvabil, al cărui fiu se pregătește pentru preoție." (Din dosarele RTP.)

Scrisoare furioasă de la avocații reprezentându-l pe Herr Eberhardt Bertl, fost subdirector la Grand Palace Hotel din Berna, adresată colonelului Sir Richard T. Pym, decorat cu medalia Marinei Militare, una dintre nenumăratele scrisori solicitând plata sumei de unsprezece mii optsprezece franci elvețieni și patruzeci de centime, plus dobânzile de patru la sută pe lună (Din dosarele RTP).

Un extras din ziarul *Chronicle* din Londra, datat 8 noiembrie 1949, anunțând falimentul RTP și lichidarea forțată a celor optzeci și trei de societăți ale imperiului Pym, incluzând, fără îndoială, Amicala Academică Muspole SRL.

Un extras din ziarul *Daily Telegraph*, datat 9 octombrie 1948, anunţând decesul la spitalul din Truro, Cornwall, al unui oarecare John Reginald Wentworth, soţ iubit al lui Peggy, ca urmare a unei lungi suferinţe datorate rănilor primite.

Şi o tăietură de ziar scurtă şi ciudată, culeasă Dumnezeu ştie de unde, relatând arestarea pe mare, pe nava de croazieră SS *Grande Bretagne*, a doi escroci notorii, specializaţi în abuz de încredere şi fals, Weber şi Woolfe, alias Cunningham, care se dădeau drept ducele şi ducesa de Sevilla.

Pym numerotă unul câte unul fiecare document cu cerneală roşie în colţul din dreapta sus, după care trecu aceleaşi numere la pasajele respective din text, ca referinţe. Cu mişcări precise de conţopist, prinse foile laolaltă cu o agrafă şi le puse într-un dosar pe care scrise „Anexe“. Închise apoi dosarul, se ridică, scoase un oftat adânc de uşurare şi-şi aruncă braţele spre spate, ca şi cum s-ar fi debarasat de un harnaşament. Spectrul inform al adolescenţei dispăruse. Vârsta bărbăţiei şi maturitatea îi făceau semn, deşi nu va ajunge niciodată până la ele. Era, în sfârşit, în iubita lui Elveţie, ţara spirituală a spionilor din naştere. Traversând camera spre fereastră, inspectă pentru ultima oară piaţa, în timp ce luminile obosite ale Angliei păleau sub ochii lui. Se dezbrăcă îngândurat, bău un ultim pahar de votcă, se privi la fel de grav în oglindă şi se pregăti de culcare. Dar fără zgomot, cât se poate de fără zgomot. Aproape în vârful picioarelor. Ca şi cum i-ar fi fost frică să nu se trezească. În drum spre pat se opri lângă birou şi citi din nou mesajul decodificat, pe care, de data asta, nu se deranjase să-l distrugă.

„Poppy, îşi zise el, rămâi exact acolo unde eşti.“

CAPITOLUL 7

Cu cinci ani în urmă, Jack Brotherhood îşi împuşcase femela labrador. Chinuită de reumatisme şi tremurând toată, biata căţea zăcea în coşul ei; toată ziua îi dăduse doctorii, dar le vărsase, iar pe urmă se făcuse de ruşine scăpându-se pe covor. Chiar şi când Jack îşi pusese vindiacul şi luase arma de calibrul doisprezece din spatele uşii, o îndemnase din răsputeri, dar ea îl privise ca pe un criminal, căci se ştia prea bolnavă ca să mai facă aport. Îi ordonă să se ridice, însă căţeaua nu izbuti. Când strigă „aport", se săltă pe labele din faţă şi apoi căzu la loc, cu capul atârnând prosteşte peste marginea coşului. Aşa că lăsă puşca, luă o lopată din magazie şi-i săpă o groapă în câmp, în spatele casei, ceva mai sus pe pantă, cu o vedere frumoasă asupra estuarului. O înveli în haina lui favorită de tweed şi o duse acolo sus, unde o împuşcă în ceafă, sfărâmându-i şira spinării, după care o îngropă. Se aşeză apoi lângă ea cu o jumătate de sticlă de whisky, lăsând roua din Suffolk să se depună pe el şi în cele din urmă se convinse că, de fapt, căţeaua avusese probabil cea mai frumoasă moarte pe care o putea avea cineva într-o lume care nu se caracteriza prin morţi prea blânde. Nu-i pusese o piatră la cap sau o cruce modestă de lemn, dar îşi fixase puncte de reper ca să regăsească locul, turla bisericii, salcia uscată şi moara de vânt, şi, ori de câte ori trecea pe acolo, îi trimitea în gând un salut morocănos. La asta se rezumase toată meditaţia lui asupra vieţii de apoi până în această dimineaţă pustie de duminică în care conducea maşina pe drumurile goale din Berkshire şi privea cum se ridică soarele

peste dealuri. „Jack a stat prea mulţi kilometri în şa, spusese Pym. Firma ar fi trebuit să-l pensioneze încă de acum zece ani.“

„Dar pe tine când ar fi trebuit să te pensioneze, băiete? se întrebă el. Acum douăzeci de ani? Treizeci de ani? Câţi kilometri ai stat tu în şa? Câţi kilometri de peliculă ai ascuns? În câte ziare? Câţi kilometri de hârtie de ziar ai lăsat să cadă în cutii de scrisori conspirative sau ai aruncat pe deasupra unor ziduri de cimitir? Câte ore ai ascultat radio Praga, cu carnetul de coduri în faţă?“

Coborî geamul. Aerul care pătrunse înăuntru mirosea a grâne însilozate şi a fum de lemn şi-l emoţionă. Brotherhood era de la ţară. Strămoşii lui fuseseră ţigani, preoţi, maeştri de vânătoare, braconieri şi piraţi. Cu vântul dimineţii izbindu-i faţa, redeveni băiatul zdrenţăros ce galopa fără şa pe roibul domnişoarei Sumner de-a curmezişul parcului ei, faptă pentru care a primit cea mai straşnică bătaie din viaţa lui. Băiatul care îngheţa bocnă pe întinderile de noroi din mlaştinile din Suffolk, prea mândru ca să se ducă acasă fără să fi prins ceva. Care sărea pentru prima dată dintr-un balon de baraj pe aerodromul din Abingdon şi descoperea cum vântul îl împiedică să închidă gura după ce scosese un strigăt. „Am să plec când mă vor da pe uşă afară. Am să plec după ce noi doi o să schimbăm o vorbă, băiete.“

Dormise şase ore din patruzeci şi opt, cea mai mare parte pe patul de campanie cu cocoaşe din camera rezervată dactilografelor care nu se simţeau bine, dar nu era obosit. „Se poate să vii o clipă, Jack? întrebase Kate, vestala de la etajul cinci, cu o privire care întârziase un pic prea mult asupra lui. Bo şi Nigel ar mai vrea să-ţi spună ceva.“ Chiar şi când nu dormea, nu răspundea la telefon sau nu se gândea la Kate cu obişnuita perplexitate, îşi privea viaţa trecând pe lângă el într-un fel de cădere liberă înnebunitoare pe teritoriul inamic: deci aşa arată, ăsta e locul de care trebuia să mă feresc şi astea sunt picioarele mele rotindu-se ca nişte rămurele de sicomor. Îl revăzuse pe Pym în toate etapele în care crescuse alături de el, băuse cu el şi muncise cu el, ba chiar şi într-o noapte la Berlin de care uitase cu desăvârşire, noapte pe care o terminaseră regulând, în camere învecinate,

două infirmiere din armată. Își aminti cum se uita la propria-i mână mutilată într-o zi de iarnă din 1943, atârnând lângă corp cu trei gloanțe de mitralieră germană în ea, și cum avusese același sentiment de detașare incredulă.

– Dacă ne-ai fi avertizat ceva mai devreme, Jack. Dacă ți-ai fi dat seama că așa o să se întâmple.

– Da, îmi pare rău, Bo. A fost o dovadă de neglijență din partea mea.

– Dar bine, Jack, noi întotdeauna am spus că era, practic, ca un fiu pentru tine.

Da, așa spuneam, nu-i așa, Bo? Mare prostie, de acord.

Și ochii plini de reproș ai lui Kate, întrebându-l, ca întotdeauna, Jack, Jack, unde ești?

Bineînțeles că în viața lui mai fuseseră și alte cazuri. Încă de la terminarea războiului, viața profesională a lui Brotherhood fusese cu regularitate bulversată de ultimul scandal fără leac al Firmei. Cât fusese șeful Centralei de la Berlin i se întâmplase nu de două, ci de trei ori: telegrame în plină noapte, fulger, pentru Brotherhood și nimeni altul. Telefoane – unde e? – Jack, mișcă-ți fundul și vino aici, acum. Curse pe străzile ude, complet treaz. Telegrama numărul unu, subiectul telegramei imediat următoare este un membru al acestui serviciu care a fost demascat ca agent de informații sovietic. Veți informa cât mai discret cu putință contactele oficiale, înainte să citească despre asta în ziarele de dimineață. Urmat de lunga așteptare lângă caietele cu cifruri, întrebându-te: e el, e ea, sunt eu? Telegrama numărul doi, un nume din șase litere, pe cine naiba știu eu cu șase litere? Prima literă M – Hristoase, e Miller! A doua A – Dumnezeule, e Mackay! Până apare un nume de care n-ai auzit niciodată, de la un serviciu despre care nici nu știai că există, și când istoricul cenzurat al cazului sosește în cele din urmă pe biroul tău, tot ce ai e imaginea unui poponar nu prea prosper de la camera cifrului din Varșovia care a crezut că joacă jocul secolului, când tot ce voia de fapt era să-i facă în ciudă șefului.

Dar aceste scandaluri de demult nu erau decât focurile de puşcă răzleţe ale unui război despre care fusese sigur că nu-l va purta niciodată. Nu le privise ca pe un avertisment, ci ca pe o confirmare a tot ce-i displăcea în modul în care era condusă Firma: retragerea ei în birocraţie şi semidiplomaţie, concesiile făcute metodelor şi exemplului american. În comparaţie, oamenii lui, aleşi unul şi unul, i se păruseră mai buni, iar când vânătorii de vrăjitoare se adunaseră la uşa lui, conduşi de Grant Lederer şi de nesuferiţii lui de trepăduşi mormoni, lătrând după sângele lui Pym şi ameninţând cu bănuieli fanteziste, bazate pe nimic altceva decât pe câteva coincidenţe apărute în calculator, Jack Brotherhood fusese acela care lovise cu palma deschisă în masa de conferinţe şi făcuse să tresalte paharele cu apă: „Încetaţi imediat. Dacă începeţi să întoarceţi pe toate părţile povestea vieţilor noastre, nu există bărbat sau femeie în încăperea asta care să nu pară trădător. Cineva nu-şi poate aminti unde a fost în noaptea de zece? Minte. Îşi aduce aminte? Prea miroase a alibi. Mai faceţi câţiva paşi în direcţia asta şi oricine spune adevărul devine un mincinos neruşinat, oricine îşi face treaba ca lumea lucrează pentru ceilalţi. Continuaţi aşa şi veţi duce de râpă serviciul ăsta mai dihai decât ar putea s-o facă ruşii vreodată. Dacă nu cumva chiar asta urmăriţi".

Şi, Dumnezeu să-l ierte, cu reputaţia şi cu furia lui, cu relaţiile şi cu statele de serviciu care atestau, în jargonul modern pe care-l ura din adâncul sufletului, un cost scăzut şi o productivitate crescută, câştigase fără să se gândească o clipă că va veni o zi în care s-ar putea să regrete că avusese ultimul cuvânt.

Ridicând fereastra, Brotherhood opri maşina într-un sat unde nu-l cunoştea nimeni. Ajunsese prea devreme. Simţise nevoia să plece din Londra, să nu mai fie de găsit, cât mai departe de privirea ochilor cafenii ai lui Kate. Căci o singură conferinţă zadarnică în plus, destinată limitării daunelor, o singură şedinţă suplimentară pentru a găsi modul de a ascunde totul de americani, o singură privire încărcată de milă sau de reproş din partea lui Kate, sau de ură nedisimulată din partea armatei cenuşii de mandarini reduşi mintal ai lui Bo şi poate, era doar o posibilitate,

Jack Brotherhood ar fi spus ceva ce toţi, dar mai ales el, ar fi regretat mai târziu. Aşa că se oferise să facă acest drum, şi Bo, cu o promptitudine rar întâlnită, spusese: „Ce idee bună, cine-ar putea fi mai potrivit?“ Şi, de îndată ce ieşi pe uşa camerei lui Bo, ştiu că toţi erau la fel de bucuroşi ca el să-l vadă plecat. Cu excepţia lui Kate.

– Nu uita să telefonezi, dacă nu ţi-e greu, strigă Bo după el. Din trei în trei ore cel mult. Kate va şti în ce stadiu ne aflăm. Nu-i aşa, Kate?

Nigel îl urmă pe coridor.

– Aş prefera ca atunci când telefonezi s-o faci prin secretariat. Nu ai dreptul să foloseşti linia lui directă şi s-ar putea să fie nevoie să vorbesc eu cu tine mai întâi.

– E un ordin? sugeră Brotherhood.

– E o autorizaţie temporară şi poate fi anulată în orice moment.

Biserica avea un pridvor din lemn, iar o cărare ducea pe lângă un teren de joc. Trecu pe lângă o fermă cu hambare din cărămizi, care răspândea în aerul de toamnă o aromă de lapte cald.

– Îi evacuăm în eşaloane, Jack, zice Frankel, în engleza lui europenizată. Asta în cazul că va trebui să-i evacuăm.

– Şi la ordinul meu, adaugă Nigel din culise.

Camera e scundă, fără ferestre şi viu luminată. Un gardian în civil stă de pază în faţa vizorului. Asistentele grizonante ale lui Frankel sunt instalate la birourile de campanie de lângă perete. Au adus cu ele termosuri şi-şi împart ţigările. Au mai făcut-o şi altă dată, e ca o zi la curse. Frankel e gras şi urât, *un maître d'hôtel* leton. Brotherhood l-a recrutat, Brotherhood l-a promovat, acum preia încurcăturile lui Brotherhood. Aşa se întâmplă. E ora trei dimineaţa. E azi, cu şase ore mai devreme.

– Prima zi, Jack, nu-i facem să plece decât pe agenţii care se ocupă cu recrutarea, spune Frankel cu o siguranţă falsă, ca de medic. Conger şi Watchman la Praga, Voltaire la Budapesta, Merryman la Gdansk.

– Când începem? întreabă Brotherhood.

– Când ne face Bo semn, nu înainte, spune Nigel. Ne aflăm încă în stadiul de presupuneri şi considerăm *posibil ca loialitatea*

lui Pym să fie fără pată, spune Nigel, de parcă ar fi rostit o frază deosebit de greu de pronunţat.

– Îi deplasăm cât se poate de discret, Jack, spune Frankel. Fără rămas-bun, fără flori lăsate la vecini, fără pisici date în grija cuiva. Ziua a doua, radio operatorii, ziua a treia agenţii dubli, agenţii din teren. Ziua a patra, ce a mai rămas.

– Cum dăm de ei? întreabă Brotherhood.

– Noi dăm de ei, nu voi, spune Nigel. Dacă şi când Etajul Cinci spune că e necesar, lucru care, pentru moment, repet, e o simplă ipoteză.

Kate a venit după ei. Kate e celibatara noastră englezoaică, un fel de văduvă palidă, sculpturală şi frumoasă, care la patruzeci de ani jeleşte iubirile pe care nu le-a avut niciodată. Şi Kate e mereu aceeaşi, lucru pe care-l vede mai limpede ca niciodată în ochii ei.

– Poate-i ridicăm direct de pe stradă, în drum spre slujbă, continuă Frankel. Poate le batem la uşă, prevenim un prieten sau le lăsăm vorbă. Ce ne vine în minte, cu condiţia să n-o mai fi făcut vreodată.

Frankel s-a oprit în faţa unei hărţi a Europei de Est. Brotherhood aşteaptă la un pas în spatele lui. Agenţii recrutori cu roşu, agenţii din teren cu albastru. Cu cât e mai uşor să ucizi o piuneză decât un om. Cu privirea fixată încă asupra hărţii, Brotherhood îşi aminteşte de o seară la Viena. Pym joacă rolul gazdei, Brotherhood pe cel al colonelului Peter, venit să-i prezinte mulţumirile Londrei pentru zece ani de serviciu. Îşi aminteşte de discursul atât de reuşit al lui Pym în cehă, de şampanie şi de medalii, de strângerile de mână, de promisiuni, de valsurile lente de pe discurile de patefon. Şi de perechea aceea grăsuţă îmbrăcată în cafeniu, el medic, ea funcţionar superior în Ministerul de Interne ceh, amanţi prin trădarea lor, cu chipurile strălucind de emoţie în timp ce se rotesc în jurul salonului, în sunetul acordurilor lui Johann Strauss.

– Şi când începeţi? întreabă Brotherhood din nou.

– Bo e cel care decide, Jack, insistă Nigel, a cărui răbdare nu anunţă nimic bun.

– Jack, Etajul Cinci a hotărât că, pentru moment, cel mai important e să avem aerul că suntem ocupaţi, să ne purtăm ca de obicei, ca şi cum totul ar fi normal, spune Frankel, apucând un teanc de telegrame de pe biroul său. Folosesc cutii de scrisori? Ridici scrisorile ca de obicei. Au un radio? Trimiţi mesaje ca mai înainte, respecţi toate orarele, sperând că cei de dincolo te ascultă.

– Pentru moment, ăsta e lucrul cel mai important, spune Nigel, ca şi cum nimic din ce zice Frankel nu e valabil dacă nu repetă şi el. Normalitate deplină în toate sectoarele. Un singur pas pripit ar putea fi fatal.

– Ca şi unul întârziat, spune Brotherhood, ai cărui ochi albaştri încep să arunce flăcări.

– Eşti aşteptat, Jack, anunţă Kate, vrând de fapt să zică: lasă-i, n-o scoţi la cap cu ei.

Brotherhood nu se mişcă.

– Fă-o acum, îi spune el lui Frankel. Bagă-i în ambasade. Transmite un avertisment prin radio. Fă-i să oprească totul.

Nigel nu scoate o vorbă. Frankel se uită la el, cerându-i să-l ajute, dar Nigel şi-a încrucişat braţele şi priveşte peste umărul uneia din asistentele lui Frankel, care bate la maşină o notă.

– Jack, nici nu se pune problema să-i băgăm pe toţi informatorii ăştia în ambasade sau în consulate, spune Frankel, făcându-i semne disperate lui Nigel. *Verboten.* Tot ce putem face când vom primi ordinul de la Etajul Cinci e să le dăm acte noi, bani, mijloace de transport şi să ne rugăm pentru ei. N-am dreptate, Nigel?

– Dacă primiţi ordinul, îl corectează Nigel.

– Conger va pleca fără îndoială spre est, spune Brotherhood. Fata lui e studentă la Universitatea din Bucureşti. Se va duce la ea.

– De acord, şi unde va merge de la Bucureşti? întreabă Frankel.

Brotherhood aproape că strigă. Kate nu poate face nimic să-l oprească.

– Spre sud, spre Bulgaria, fir-ar ea să fie, voi ce părere aveţi? Dacă-i dăm o dată şi un loc de întâlnire, putem trimite un avion şi pe urmă îl paraşutăm în Iugoslavia!

Acum şi Frankel ridică vocea.

– Jack, te rog să mă asculţi. Nigel, confirmă ce zic, ca să nu pară tot timpul că numai eu sunt cel negativist. Fără avioane, fără ambasade, fără violări de frontieră. Nu mai suntem în anii ’60. Cu atât mai puţin în anii ’50 şi în ’40. Nu mai împrăştiem avioane şi piloţi în Europa de Est ca seminţele pentru păsărele. Nu ne dăm în vânt după comitetele de primire pe care le organizează pentru noi sau pentru informatorii noştri de cealaltă parte.

– Are perfectă dreptate, confirmă Nigel, uşor surprins totuşi.

– Trebuia să ţi-o spun, Jack. În clipa asta reţelele tale sunt atât de contaminate, încât Foreign Office-ul n-ar îndrăzni nici măcar să le arunce la lada de gunoi, nu-i aşa, Nigel? Eşti izolat, Jack. Whitehall ar trebui mai întâi să se acopere cu polietilenă şi abia după aceea să-ţi strângă mâna. Exagerez, Nigel?

Frankel îşi dă seama ce spune şi amuţeşte. Se uită din nou la Nigel, dar nu primeşte nici un cuvânt de încurajare. Prinde privirea lui Brotherhood şi-l priveşte fix, cu o teamă neaşteptată şi îndelungă, cam aşa cum priveşti un monument şi-ţi dai seama că, de fapt, ceea ce vezi e propria ta condiţie de muritor.

– Execut ordinele, Jack. Nu te uita aşa la mine. Salut.

Brotherhood urcă încet scara. Cu câteva trepte mai sus, Kate încetineşte şi întinde două degete în urmă, ca să i le apuce. Se preface că nu observă.

– Când te văd? întreabă Kate.

Brotherhood e şi surd, nu numai orb.

Responsabilităţile ce apăsau pe umerii lui Tom Pym în dimineaţa aceea erau la fel de grele ca tot ce trebuise să înfrunte în prima lună ca „prefect“ al şcolii şi căpitan al echipei Panda. Azi începea prima săptămână de serviciu a celor din Panda. Azi şi în celelalte şase zile oribile care vor urma, Tom va trebui să sune clopotul de dimineaţă, s-o ajute pe intendentă să supravegheze duşurile şi să facă prezenţa înainte de micul dejun. Azi fiind duminică, va trebui să aibă grijă de redactarea scrisorilor în sala cea mare, să citească din Biblie în capelă şi să inspecteze vestiarele ca să verifice dacă nu cumva sunt murdare sau în dezordine. Când va veni în fine seara, va trebui să prezideze

comitetul de elevi care primea toate sugestiile privind organizarea vieţii în şcoală şi, după ce le va fi dat o formă scrisă, să le supună atenţiei speriate a domnului Caird, directorul, căci domnul Caird nu făcea nimic fără o matură chibzuinţă şi întorcea orice propunere pe toate feţele. Şi când, de bine de rău, scăpa de toate astea şi suna stingerea, venea lunea. Săptămâna trecută, de serviciu fuseseră Leii şi se descurcaseră foarte bine. Leii, declarase domnul Caird, într-o rară etalare a unei convingeri proprii, făcuseră dovadă de o abordare democratică a puterii, supunând totul la vot şi formând comitete pentru fiecare problemă în litigiu. În capelă, aşteptând ca ultimele versuri ale imnului religios să se stingă, Tom se rugă cu fervoare pentru sufletul bunicului său mort, pentru domnul Caird şi pentru victoria în meciul de *squash* de miercuri împotriva echipei Saint Saviour din Newbury, meci în deplasare, deşi se temea că va fi o nouă înfrângere umilitoare, căci domnul Caird nu era prea sigur când era vorba despre meritele competiţiilor atletice. Dar cel mai tare se rugă ca, odată sâmbăta venită – dacă va veni vreodată –, cei din Panda să câştige şi ei bunăvoinţa domnului Caird, căci dezamăgirea lui era cu-adevărat mai mult decât ar fi putut suporta Tom.

Tom era un băiat foarte înalt şi căpătase deja mersul acela legănat al funcţionarului din administraţia britanică, caracteristic tatălui său. Fruntea înaltă îi dădea un aer de maturitate care ar fi putut să explice progresele lui rapide în ierarhia şcolii. Dacă-l vedeai cum se ridică de pe banca „prefecţilor" şi păşeşte pe culoar, cu mâinile încleştate la spate, cum salută cu o scurtă înclinare a capului în faţa altarului şi cum urcă cele două trepte spre pupitru, puteai să te întrebi pe bună dreptate dacă era elev sau un membru impresionant de tânăr al personalului domnului Caird. Doar vocea nesigură cu care citea textul zilei îl trăda pe copil sub aspect senatorial. Tom nu auzi prea mult din ce citi. Acest pasaj era primul şi îl repetase de atâtea ori, că-l ştia aproape pe de rost. Dar acum, când îl recita în faţa celorlalţi, literele negre şi roşii îşi pierduseră subit orice sonoritate şi orice înţeles. Doar vederea degetelor lui cu unghiile roase şi crispate pe marginile pupitrului,

precum şi a capului coliliu, care domina pe toată lumea din ultimul rând al congregaţiei, îl mai legau de lumea reală. Fără ele, îşi zise, şi-ar fi luat zborul, ar fi străpuns plafonul şi s-ar fi ridicat la cer aidoma balonului cu gaz din Ziua Comemorării, cel care zburase până la Maidenhead şi aterizase, cu numele lui înscris pe el, în grădina din spatele casei unei doamne bătrâne, Tom câştigând astfel bonuri pentru cărţi în valoare de cinci lire şi o scrisoare de la doamna respectivă, în care-i spunea că şi ea avea un fiu pe care-l chema Tom şi care lucra la Lloyd's.

– Am zdrobit singur strugurii cu picioarele, se auzi spre mirarea lui. Şi dintre toţi oamenii, nici unul nu era cu mine: căci îi voi călca în picioare în mânia mea şi îi voi zdrobi în furia mea.

Ameninţarea îl sperie şi se întrebă de ce anume o rostise şi la adresa cui.

– Şi sângele lor îmi va stropi hainele şi îmi va murdări întreg veşmântul.

Fără a se opri din citit şi având senzaţia că genunchii îi loveau sacadat pantalonii, Tom trecu în revistă un număr de alte probleme care păreau că-l apasă, unele dintre ele necunoscute până în clipa aceea. Nu se mai aştepta ca gândurile lui să se îndrepte spre ceea ce se petrecea în jurul lui, chiar şi atunci când lucra. Vineri, la ora de gimnastică, se surprinsese rezolvând o problemă de gramatică latină. La ora de latină de ieri se gândise îngrijorat la faptul că mama lui bea din ce în ce mai mult. Şi în mijlocul explicaţiilor textului de franceză descoperise că nu mai era îndrăgostit de Becky Lederer, în ciuda înflăcăratei lor corespondenţe, şi că în locul ei o prefera pe una din fetele trezorierului. Sub presiunea acestei slujbe de duminică, mintea lui devenise parcă o secţiune dintr-un cablu submarin, asemănător cu cel din laboratorul de ştiinţe naturale. Mai întâi o groază de fire, fiecare cu propriul mesaj şi îndeplinind sarcinile ce-i fuseseră repartizate; pe urmă, înotând în jurul lor ca un banc de peşti invizibili, o mulţime de alte mesaje care, dintr-un motiv sau altul, nu aveau deloc nevoie de fire. Iată deci ce simţea în timp ce rostea cuvintele sfinte cu o voce cât mai adâncă cu

putinţă, ca să le audă răsunând ca nişte clopote fisurate într-o cameră îndepărtată.

– Căci ziua răzbunării e în inima mea, iar anul izbăvirii mele a sosit, spuse el.

Se gândi la baloane, la acel Tom care lucra la Lloyd's, la apocalipsa care îl aştepta dacă nu va reuşi la examenul de admitere şi la fata trezorierului când mergea pe bicicletă şi vântul îi lipea bluza de piept. Şi se întrebă dacă Carter Major, vicecăpitanul echipei Panda, dispunea de calităţile unui lider democrat ca să poată conduce antrenamentul de după-masă. Exista însă un gând pe care refuza să-l exprime, pentru că toate celelalte nu erau decât surogate în comparaţie cu el. Exista un gând pe care nu-l putea traduce nici în cuvinte şi nici în imagini, căci era atât de teribil că, numai gândindu-te la el, putea deveni realitate.

– E bună friptura, fiule? îl întrebă Jack Brotherhood cu doar douăzeci de secunde mai târziu, avu el impresia, la prânzul de la hotelul Digby, unde mergeau întotdeauna.

– Grozavă, unchiule Jack, mulţumesc.

Mâncară apoi în tăcere, cum făceau aproape întotdeauna, până la sfârşitul mesei. Brotherhood avea cu el un număr din *Sunday Telegraph*, iar Tom un roman de aventuri pe care-l recitea mereu, pentru că era o carte în care totul se termina cu bine şi alte cărţi s-ar fi putut dovedi primejdioase. Nimeni nu ştie mai bine decât unchiul Jack cum să te facă să petreci o zi plăcută în afara şcolii, decise Tom, în timp ce citea, mânca şi se gândea la mama lui. Nici măcar tatăl lui nu pricepea că totul trebuie să fie, de fiecare dată, la fel şi totuşi delicios de diferit în amănuntele cele mai infime. Că trebuie să fii calm şi destins şi să faci ca ziua să dureze cât mai mult, realizând o groază de lucruri diferite până în ultima clipă. Că şcoala era un loc care, în cea mai mare parte a zilei, înceta să mai existe, astfel că nici vorbă să fie nevoie să te întorci acolo. Doar în ultimele momente trebuia s-o readuci cât de cât la viaţă, astfel ca întoarcerea să fie posibilă.

– Mai vrei o bucată?

– Nu, mulţumesc.

– Încă puţină budincă?

– Da, vă rog, puţin.

Brotherhood îşi ridică sprâncenele spre chelner şi acesta veni imediat, cum făceau chelnerii întotdeauna când era cu unchiul Jack.

– Mai ai veşti de la tatăl tău?

Tom nu răspunse imediat pentru că dintr-odată începură să-l usture ochii şi simţi că nu mai poate să respire.

– Ia te uită, spuse Brotherhood, lăsând deoparte ziarul. Ce se întâmplă?

– Lectura din Biblie e de vină, răspunse Tom, ştergându-şi lacrimile cu pumnii. Mi-a trecut.

– Ai citit-o cât se poate de bine. Dacă zice cineva contrariul, pocneşte-l.

– Numai că nu era textul pentru azi, îi explică Tom, luptând în continuare cu lacrimile. Ar fi trebuit să trec la fragmentul următor şi am uitat.

– Ce treabă avem noi cu textul pentru azi! urlă Brotherhood cu atâta convingere, că perechea de bătrânei de la masa de alături întoarse capul spre el. Dacă textul de ieri era bun, nimănui nu i-a stricat să-l mai audă o dată. Mai ia o bere fără alcool.

Tom încuviinţă şi Brotherhood o comandă înainte de a-şi relua lectura alcool.

– Oricum, e foarte probabil că prima dată nici nu-l înţeleseseră, spuse el cu dispreţ.

Problema însă era că Tom nu greşise textul; îl citise pe cel bun. O ştia cât se poate de bine şi avea o vagă bănuială că şi unchiul Jack ştia. Numai că avea nevoie de un motiv mai simplu pentru care să plângă, altul decât peştişorii invizibili ce înotau în jurul cablului din capul lui, mai simplu decât gândul pe care refuza să-l exprime.

Căzură de acord să renunţe la desert, ca să profite la maximum de vremea frumoasă de afară.

Sugarloaf Hill era un fel de cocoaşă din calcar în mijlocul lui Berkshire Downs, înconjurată de sârma ghimpată a Ministerului

Apărării şi cu un anunţ cum că accesul era interzis. Reprezenta probabil locul unde, cu excepţia casei de la Plush din perioada creşterii mieilor, Tom se simţea cel mai bine. Nici Lech şi schiul cu tata, nici Viena şi călăria cu mama, nicăieri unde fusese sau visase că a fost nu se simţise atât de bine, atât de uluitor de privilegiat ca în acest teren militar secret de pe un vârf de deal, cu sârmă ghimpată ca să-l apere de duşmani, unde Jack Brotherhood şi Tom Pym, naşul cu finul şi în acelaşi timp cei mai buni prieteni de pe lume, puteau lansa cu schimbul porumbei de argilă pe care să-i doboare sau să nu-i nimerească cu carabina lui Tom. Prima dată când veniseră aici, lui Tom nu-i venise să creadă. „E încuiat, unchiule Jack“, obiectase el când unchiul Jack oprise maşina. Până atunci ziua fusese formidabilă. Şi dintr-odată totul se ducea naibii. Parcurseseră după hartă vreo cincisprezece kilometri şi, brusc, totul se oprea în faţa porţilor mari şi albe, încuiate şi strict interzise. Ziua se terminase şi Tom îşi dorea să se întoarcă la şcoală, să facă ore suplimentare.

– N-ai decât să cobori şi să strigi „Sesam, deschide-te!“, îl sfătuise unchiul Jack, înmânându-i o cheie pe care o scosese din buzunar.

Şi un minut mai târziu, porţile albe ale autorităţii se închideau din nou în urma lor, iar ei erau persoane speciale cu o autorizaţie specială care le permitea să fie acolo pe vârful dealului cu portbagajul deschis, portbagaj din care scoseseră lansatorul ruginit despre care unchiul Jack nu suflase o vorbă în tot timpul mesei. Imediat după aceea Tom nimeri nouă porumbei din douăzeci şi unchiul Jack optsprezece, pentru că unchiul Jack era cel mai bun trăgător al tuturor timpurilor, cel mai bun la toate, deşi era foarte bătrân, şi n-ar ceda niciodată o partidă ca să facă plăcere cuiva, nici chiar lui Tom. Dacă Tom îl va bate vreodată pe unchiul Jack, îl va bate pe bune, aşa cum voiau de fapt amândoi, fără să fi fost nevoie să şi-o spună. Şi exact asta era ce-şi dorea cel mai mult Tom azi: o relaţie normală, o competiţie normală, o conversaţie normală, genul în care unchiul Jack strălucea. Voia să-şi ascundă gândurile cele mai negre într-o gaură adâncă şi să nu trebuiască

să le arate nimănui înainte de a veni momentul când va muri pentru Anglia.

Spaţiile întinse îi dădeau lui Tom un sentiment de libertate. Unchiul Jack nu avea nici un amestec. Lui Tom nu-i plăcea să vorbească prea mult şi, mai ales, nu despre problemele personale. Ziua, aşa cum o percepea, i se părea o înviere. Vacarmul focurilor de armă, mugetul vântului de octombrie care-i biciuia obrajii şi se strecura pe sub puloverul uniformei şcolare. Brusc, toate astea îl făcură să vorbească asemenea unui bărbat, nu să scâncească vârât sub cuvertură cu animalele din pluş a căror prezenţă o încuraja progresistul domn Caird. Jos, în valea de lângă râu, vântul nu sufla deloc; acolo erau doar un soare obosit de toamnă şi frunze cafenii pe drumul de pe care se remorcau ambarcaţiunile. Dar aici sus, pe vârful golaş al dealului de calcar, vântul gonea ca un tren prin tunel şi-l purta pe Tom pe aripile lui. Parcă râdea lovind noul stâlp pe care Ministerul Apărării îl ridicase de la ultima lor vizită.

– Dacă doborâm stâlpul, nenorociţii ăia de ruşi debarcă imediat, îi strigă unchiul Jack cu palmele făcute căuş la gură. Ferească Dumnezeu să se întâmple una ca asta, ce zici?

– Ferească!

– Bun. Şi-atunci ce facem?

– Instalăm lansatorul chiar lângă stâlp şi tragem în partea cealaltă! strigase Tom vesel, simţind cum ultimele griji îşi iau zborul şi cum umerii i se îndreaptă, şi ştiu că, ajutat de un vânt ca acela ce sufla în rafale peste vârful dealului, putea să spună oricui tot ce dorea.

Unchiul Jack lansă zece porumbei pentru el şi Tom doborî opt cu unsprezece cartuşe, recordul lui absolut, dacă ţinem seama de vânt. Când veni rândul lui Tom să lanseze porumbeii, unchiul Jack trebui să se lupte nu glumă ca să-l egaleze. Dar reuşi, iar Tom îl iubi şi mai tare din cauza asta. Nu voia să-l bată pe unchiul Jack. Pe tatăl lui poate, dar nu pe unchiul Jack; dacă l-ar bate, nu i-ar mai rămâne nimic. La a doua serie de zece, Tom nu mai nimeri la fel de bine, dar asta nu-l deranjă, căci îl dureau

brațele, așa că nu era din vina lui. Unchiul Jack însă rămase neclintit ca o stâncă.

– Paisprezece la optsprezece pentru dumneavoastră, strigă Tom, alergând să adune cartușele goale. Felicitări!

După care, cu un glas la fel de tare și de vesel:

– Tata e bine, nu-i așa?

– De ce n-ar fi? urlă Brotherhood drept răspuns.

– Părea cam abătut când a venit să mă vadă după funeraliile bunicului, asta-i tot.

– Cred și eu că era abătut. Cum te-ai simți tu dacă ți-ai îngropa tatăl?

Strigau în continuare amândoi, din cauza vântului. Sporovăiau, în timp ce încărcau carabina și montau la loc lansatorul ca să mai dispute o serie.

– Tot timpul mi-a vorbit de libertate, strigă Tom. Zicea că libertatea nu poate să ne-o dea nimeni, că trebuie să ne-o luăm singuri. M-a cam plictisit, drept să vă spun.

Unchiul Jack era atât de ocupat cu reîncărcatul, că Tom se întrebă dacă-l auzise. Sau poate că, dacă auzise, nu-l interesa defel.

– Are perfectă dreptate, spuse Brotherhood, închizând arma cu un zgomot sec. În zilele noastre patriotismul e un cuvânt urât.

Tom lansă porumbelul și-l privi rotindu-se și prefăcându-se în pulbere sub tirul perfect al unchiului Jack.

– Nu vorbea chiar despre patriotism, îi explică Tom, căutând alte cartușe pe jos.

– Zău?

– Cred că voia să-mi spună că, dacă nu eram fericit, trebuia să fug. O spune și în scrisoare. E un fel de...

– Da?

– ... e ca și cum voia să fac ceva ce el nu făcuse pe când era la școală. De fapt, e cam bizar.

– Nu mi se pare deloc bizar. Te testează, asta-i tot. Îți zice că ușa e deschisă, pentru cazul că ai chef s-o ștergi. Mie mi se pare mai degrabă o dovadă de încredere. N-ai fi putut să ai un tată mai bun, Tom.

Băiatul trase, dar nu nimeri.

– Despre ce scrisoare vorbeşti? întrebă Brotherhood. Credeam c-a venit să te vadă.

– A venit. Dar mi-a şi scris. O scrisoare foarte lungă. Mie mi s-a părut bizar, spuse el din nou, incapabil să se despartă de noul său adjectiv preferat.

– De acord, nu era în apele lui. Şi ce-i rău în asta? Taică-său moare, aşa că se apucă şi-i scrie fiului său. Ar trebui să te simţi onorat – frumoasă lovitură, băiete. Frumoasă lovitură.

– Mulţumesc, spuse Tom şi privi mândru cum unchiul Jack marchează un punct pe hârtia lui.

Unchiul Jack era cel care ţinea întotdeauna scorul.

– Dar nu despre asta vorbea, reluă Tom jenat. Nu era deprimat. Era mulţumit.

– Ţi-a scris ţie asta?

– Mi-a zis că bunicul ucisese tot ce fusese mai omenesc şi firesc în el şi că nu voia să facă şi el la fel cu mine.

– E şi ăsta un fel de a te simţi deprimat, spuse Brotherhood, fără să se simtă deranjat. Apropo, nu ţi-a vorbit vreodată de un loc secret, numai al lui? De un loc unde ar putea să-şi găsească pacea şi liniştea binemeritate?

– Nu chiar.

– Dar avea unul, nu-i aşa?

– Nu chiar.

– Unde e?

– Mi-a zis să nu spun niciodată nimănui.

– Atunci nu spune, zise unchiul Jack fără şovăială.

După care, dintr-odată, să vorbeşti despre tatăl tău deveni principala sarcină a unui „prefect" democrat. Domnul Caird spusese că era de datoria celor ce se bucurau de anumite privilegii să sacrifice ce le era mai drag pe lume, şi Tom îl iubea pe tatăl lui mai presus de orice. Simţi privirea lui Brotherhood aţintită asupra lui şi se bucură că-i trezise interesul, chiar dacă nu părea că ar fi de acord cu el.

– Îl cunoaşteţi de mult, unchiule Jack, nu-i aşa? spuse Tom, urcându-se în maşină.

– Dacă treizeci de ani înseamnă mult, atunci da.

– E, spuse Tom, pentru care o săptămână încă reprezenta o veşnicie.

În interiorul maşinii, brusc, vântul contenise.

– Dacă tata e bine, spuse el cu prefăcută îndrăzneală în timp ce-şi punea centura de siguranţă, cum de-l caută poliţia? Asta aş vrea să ştiu.

– Ne ghiceşti azi viitorul, Mary Lou? întrebă unchiul Jack.

– Nu azi, dragă. Nu sunt în formă.

– Tu eşti întotdeauna în formă, zise unchiul Jack şi amândoi izbucniră într-un râs homeric, în timp ce Tom roşea.

Mary Lou era ţigancă, spusese unchiul Jack, dar lui Tom i se părea mai degrabă că ar fi pirat. Avea fundul mare, părul negru şi nişte buze vopsite mult pe de lături, ca Frau Bauer de la Viena. Făcea prăjituri şi servea ceai cu frişcă într-o cafenea din lemn, situată la marginea câmpului. Tom ceru ochiuri pe pâine prăjită şi ouăle erau cremoase şi proaspete cum erau cele de la Plush. Unchiul Jack luă un ceai şi o felie din cea mai bună prăjitură cu fructe. Părea c-a uitat tot ce-i spusese Tom, lucru pentru care Tom îi era recunoscător, căci îl cam durea capul din cauza aerului rece şi se simţea încurcat de propriile gânduri. Mai erau două ore şi opt minute până când trebuia să sune clopoţelul pentru slujba de seară. Se gândea că poate ar face mai bine să asculte sfatul tatălui său şi să fugă.

– A, da! Ce ziceai despre poliţie? întrebă Brotherhood distrat, cu mult după ce Tom decisese că a uitat sau nu a auzit.

– Au venit să-l vadă pe Caird. Şi Caird a trimis după mine.

– Domnul Caird, fiule, îl corectă Brotherhood cât se poate de drăguţ şi sorbi o înghiţitură binefăcătoare de ceai. Când?

– Vineri. După meciul de rugby. Domnul Caird a trimis după mine şi în fotoliul domnului Caird stătea un bărbat în impermeabil, care a spus că era de la Scotland Yard şi că venise în legătură

cu tata. Dacă nu cumva îi ştiam adresa, pentru că, zăpăcit cum fusese după funeraliile bunicului, tata plecase fără să spună cuiva unde se duce.

– Prostii, spuse Brotherhood după mult timp.

– Dar e adevărat, domnule. Zău că e adevărat.

– Tocmai ai spus „au venit“.

– Voiam să spun „a“.

– Ce înălţime avea?

– Un metru şaptezeci şi cinci.

– Vârsta?

– Patruzeci.

– Culoarea părului?

– Ca al meu.

– Ras?

– Da.

– Ochii?

– Căprui.

Era un joc pe care-l jucaseră de multe ori în trecut.

– Maşină?

– A luat un taxi de la gară.

– De unde ştii?

– L-a adus domnul Mellor. El e cel care mă duce la lecţiile de violoncel şi lucrează la staţia de taxiuri de la gară.

– Fii mai precis, băiete. A luat deci maşina domnului Mellor. Ţi-a spus cumva că venise cu trenul?

– Nu.

– Ţi-a zis Mellor?

– Nu.

– Cine ţi-a spus că era de la poliţie?

– Domnul Caird, domnule. Când m-a prezentat.

– Cu ce era îmbrăcat?

– Cu un costum. Gri.

– Ţi-a spus ce grad avea?

– Inspector.

Brotherhood zâmbi, etalând un zâmbet minunat, afectuos şi reconfortant.

– Tontule. Era un inspector de la Foreign Office. Un terchea-berchea de la biroul lui taică-tău. Nu era poliţist, fiule; era un conţopist de la serviciul Personal, care nu avea ce face. Caird a înţeles greşit, ca de obicei.

Tom avea chef să-l sărute. Aproape c-o făcu. Îşi îndreptă umerii şi avu impresia că măsoară pe puţin doi metri cincizeci; ar fi vrut să-şi îngroape obrazul în tweedul gros al mantoului sport al unchiului Jack. Bineînţeles că nu era poliţist, nu avea picioare mari şi nu era tuns perie ca un poliţist adevărat, şi nici felul de a fi al poliţiştilor, care se ţin departe chiar şi atunci când sunt drăguţi cu tine, nu-l avea. E-n ordine, îşi spuse Tom fericit. Unchiul Jack a pus lucrurile la punct, aşa cum face mereu.

Brotherhood îi întinse batista şi Tom se frecă la ochi cu ea.

– Bine, şi tu ce i-ai spus? întrebă Brotherhood.

Tom îi explicase că nici el nu ştia unde se afla tatăl lui, că-i spusese c-ar vrea să se ducă singur câteva zile în Scoţia, înainte de a se întoarce la Viena. Asta făcea ca tata să apară cumva vinovat, de parcă ar fi fost un delincvent sau chiar şi mai rău. Şi când Tom îi spuse unchiului său Jack tot ce-şi mai amintea despre întrevedere, întrebările şi numărul de telefon pentru cazul că tati ar apărea – nu, Tom nu-l avea, dar îl avea domnul Caird – unchiul Jack se duse să dea un telefon din salonul lui Mary Lou, îl sună pe domnul Caird şi obţinu permisiunea ca Tom să nu se întoarcă până la ora nouă, pe motiv că aveau de discutat probleme de familie.

– Şi cum rămâne cu clopoţelul? întrebă Tom alarmat.

– O să-l sune Carter Major, răspunse unchiul Jack, care înţelegea întotdeauna absolut tot.

Telefonase probabil şi la Londra, căci lipsi mult, şi-i dădu lui Mary Lou încă cinci lire pentru ceea ce numea el ciorapul ei de Crăciun. Asta îi făcu să izbucnească din nou în râs, iar de data asta Tom li se alătură.

*

Tom nu ştiu niciodată cum de ajunseseră să vorbească pe urmă despre Corfu şi poate că nici nu existase o ordine reală în discuţia lor: nu făceau decât să trăncănească despre ce făcuseră amândoi de când se văzuseră ultima dată, adică dinainte de vacanţa de vară, aşa că, dacă aveai chef de vorbă, aveau o groază de lucruri de povestit. Tom avea chef de vorbă; nu mai vorbise aşa de secole, poate niciodată, iar unchiul Jack avea talentul ăsta, acel amestec de toleranţă şi disciplină care pentru Tom reprezenta echilibrul perfect, căci adora să simtă cât de solide erau barierele pe care i le ridica în faţă unchiul Jack, precum şi pământul sigur pe care îl închideau între ele.

– Cum merge confirmarea? întrebase Brotherhood.

– Mulţumesc, bine.

– Acum eşti băiat mare, Tom. E cazul să-ţi dai seama de lucrul ăsta. Există ţări în care ai fi deja în uniformă.

– Ştiu.

– Tot mai ai probleme la învăţătură?

– Da, puţine, domnule.

– Tot la şcoala militară de la Sandhurst vrei să mergi?

– Da, domnule. Şi au zis că, dacă am rezultate bune, mă primesc în regimentul unchiului meu.

– Asta înseamnă că va trebui să trudeşti din greu, nu-i aşa?

– Mă străduiesc cât pot, credeţi-mă.

Atunci unchiul Jack se apropie de el şi coborî vocea.

– Nu sunt sigur c-ar trebui să-ţi spun, fiule, dar oricum o s-o fac, fiindcă eu cred că eşti în stare să păstrezi un secret. Mă înşel?

– Ştiu o mulţime de secrete pe care nu le-am spus nimănui, domnule.

– De fapt, şi taică-tău ştie să păstreze un secret. Bănuiesc că ştii lucrul ăsta.

– Ca şi dumneavoastră, nu-i aşa?

– Şi e un tip grozav. Dar trebuie să păstreze discreţia. Pentru ţara lui.

– Şi pentru dumneavoastră, spuse Tom.

– O parte din viaţa lui e ţinută sub lacăt. Am putea spune că nu poate fi văzută de nici un ochi omenesc.

– Mama ştie?

– În principiu da, ştie. Dar, în ce priveşte amănuntele, mai nimic. Aşa lucrăm noi. Şi dacă taică-tău ţi-a lăsat vreodată impresia că minte, sau că e cam evaziv, uneori nu prea sincer, poţi să fii sigur că o făcea pentru munca lui şi că singurul motiv era loialitatea. Nu-i uşor pentru el. Nici pentru noi nu e. Secretele sunt greu de ţinut.

– E primejdios? întrebă Tom.

– Câteodată. De-aia i-am dat gărzi de corp. Ca băieţii pe motociclete care l-au urmărit prin toată Grecia şi care se învârteau prin jurul casei.

– I-am văzut! exclamă Tom, nespus de agitat.

– Ca tipul ăla înalt şi sfrijit cu mustaţă, care a venit să-l vadă la meciul de crichet...

– L-am văzut, l-am văzut! Avea o pălărie de paie!

– Iar uneori ce face taică-tău e atât de secret, că trebuie să dispară cu desăvârşire. Nici gărzile de corp nu trebuie să-i ştie adresa. Eu o ştiu. Dar restul lumii n-o ştie şi nu trebuie s-o afle. Şi dacă inspectorul acela mai vine la tine sau la domnul Caird, sau dacă vine altcineva, le spui ce ştii şi mă informezi şi pe mine imediat. O să-ţi dau un număr de telefon special şi o să vorbesc şi cu domnul Caird. Tatăl tău merită să fie ajutat cât mai mult. Şi exact asta facem.

– Mă bucur grozav, spuse Tom.

– Bine, şi acum despre scrisoarea pe care ţi-a scris-o. Aia lungă, care a sosit după plecarea lui. Pomenea în ea de lucruri de genul ăsta?

– Nu ştiu. N-am citit-o toată. Era o poveste despre briceagul lui Sefton Boyd şi despre ceva scris pe perete în toaleta personalului.

– Cine e Sefton Boyd?

– Un băiat de la şcoală. E prieten cu mine.

– E prieten şi cu taică-tău?

– Nu, dar tatăl lui era. A făcut şi el şcoala tot aici.

– Şi scrisoarea unde e?

O folosise ca pe o pedeapsă. O împăturise cât mai mică, până ce ajunsese un pătrat ţeapăn şi înţepător, şi o ţinea în buzunarul de la pantaloni, unde îi împungea coapsa. Dar Tom nu-i spuse lucrul ăsta. Se mulţumi să-i întindă recunoscător ce rămăsese din ea, iar unchiul Jack făgădui că o va păstra cu grijă şi că vor discuta data viitoare – dacă era ceva ce trebuia discutat, lucru de care unchiul Jack se îndoia.

– Ai şi plicul?

Tom nu-l avea.

– De unde zici că era trimisă? Întotdeauna trebuie să te uiţi la ştampila poştei, e un indiciu.

– Ştampila era de la Reading, zise Tom.

– Cu ce dată?

– De marţi, răspunse Tom trist, dar ar fi putut fi pusă la cutie luni, după ce s-au ridicat ultimele scrisori. Credeam că luni după-masă se întoarce la Viena. Dacă nu s-a dus în Scoţia, vreau să spun.

Părea însă că unchiul Jack nu-l aude, căci vorbea din nou despre Grecia, gata să înceapă ceea ce amândoi numeau jocul de-a raportul despre tipul ăla costeliv cu mustaţă, care apăruse la meciul de crichet din Corfu.

– Îmi imaginez că-ţi făceai griji din cauza lui, nu-i aşa, fiule? Îţi spuneai că cine ştie ce punea la cale împotriva tatălui tău, în ciuda faptului că părea atât de prietenos. Ce vreau să spun e că, dacă se cunoşteau chiar atât de bine, de ce nu-l invita taică-tău acasă, s-o cunoască pe mama? Văd că trebuie să te fi frământat serios reflectând la toate astea. Şi nu ţi se părea prea frumos din partea lui taică-tău să aibă o viaţă secretă chiar sub nasul mamei.

– Aşa e, recunoscu Tom, minunându-se ca de obicei cum de le ştia unchiul Jack pe toate. Îl ţinea pe tati de braţ.

Se întorseseră la Digby. În marea bucurie ce urmase risipirii tuturor grijilor, lui Tom îi revenise pofta de mâncare şi mâncă o

friptură cu cartofi, ca să umple golul din stomac. Brotherhood își comandase un whisky.

– Înălțimea? întrebase Brotherhood, revenind la jocul lor.

– Cel puțin un metru optzeci.

– Foarte bine, perfect. Un metru optzeci și doi e răspunsul exact. Culoarea părului?

Tom șovăi.

– Un fel de arămiu-cenușiu cu șuvițe, zise el.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Purta pălărie de pai. Era greu de văzut.

– Știu că purta pălărie de pai. De-aia te întreb. Culoarea părului?

– Castanie. Castanie în plin soare. Și o frunte înaltă ca de geniu.

– Cum naiba să pătrundă soarele sub borurile pălăriei?

– Gri-castaniu, spuse Tom.

– Atunci de ce nu spui așa? Numai două puncte. Panglica de la pălărie?

– Roșie.

– Dumnezeule.

– Era roșie.

– Încearcă să-ți aduci aminte.

– Era roșie, roșie, roșie!

– Trei puncte. Culoarea bărbii?

– Nu avea barbă. Avea o mustață pleoștită și sprâncene dese ca ale dumneavoastră, dar mai puțin stufoase, și niște ochi ridați.

– Trei puncte. Alura?

– Cocoșat și împiedicat.

– Ce naiba înseamnă împiedicat?

– Se clătina. Numai că de clătinat te clatini atunci când marea e agitată. Împiedicat e când mergi repede și își târăști un picior.

– Vrei să spui că șchiopăta?

– Da.

– De ce nu zici așa? Cu care picior?

– Stângul.

– Mai gândește-te.

– Stângul.

– Eşti sigur?

– Stângul!

– Trei puncte. Vârsta?

– Şaptezeci.

– Nu fi caraghios.

– E bătrân.

– Nu are şaptezeci de ani. Nici eu n-am şaptezeci de ani. N-am nici şaizeci. În fine, aproape. E mai bătrân ca mine?

– La fel.

– Ducea ceva?

– O servietă. O chestie cenuşie ca din piele de elefant. Şi era uscat ca domnul Toombs.

– Cine e domnul Toombs?

– Profesorul nostru de gimnastică. Predă aikido şi geografie. A omorât oameni cu picioarele, deşi nu avea dreptul.

– Bine, uscat ca domnul Toombs, avea o servietă din piele de elefant. Două puncte. Altă dată lasă deoparte referinţele subiective.

– Ce înseamnă asta?

– Domnul Toombs. Tu îl cunoşti, eu nu. Nu compara o persoană pe care n-o cunosc cu o alta pe care n-o cunosc.

– Dar aţi spus că-l cunoşteaţi, zise Tom, emoţionat la culme la gândul că-l prinsese pe unchiul Jack pe picior greşit.

– Am zis. Te-am dus cu preşul. Avea maşină tipul ăsta al tău?

– O maşină Volvo. Închiriată de la domnul Kaloumenos.

– De unde ştii?

– O închiriază la toată lumea. Coboară în port, aşteaptă şi, dacă cineva vrea să închirieze o maşină, domnul Kaloumenos îi dă Volvo-ul lui.

– Culoarea?

– Verde. Are o aripă înfundată, număr de Corfu, o coadă de vulpe agăţată de antenă şi...

– E roşie.

– E verde!

– Nici un punct, decretă Brotherhood, spre marea supărare a lui Tom.

– De ce nu?

Brotherhood rânji.

– Nu era maşina lui, nu-i aşa? De unde ştii că tipul cu mustaţă o închiriase, odată ce mai erau doi tipi în ea? Ţi-ai pierdut obiectivitatea, fiule.

– El era şeful!

– N-ai de unde să ştii. Bănuieşti numai. Poţi declanşa un război inventând chestii de-astea. Cunoşti cumva vreo mătuşă Poppy?

– Nu, domnule.

– Vreun unchi?

Tom chicoti.

– O, nu!

– Dar domnul Wentworth îţi spune ceva?

– Nu, domnule.

– Nu-ţi spune chiar nimic?

– Nu, domnule. Credeam că e un oraş în Surrey.

– Bravo, fiule. Să nu inventezi niciodată când crezi că nu ştii ceva ce-ar fi trebuit să ştii. Asta e regula.

– Aţi vrut să mă păcăliţi iar, nu-i aşa?

– Poate că da. Când ţi-a zis taică-tău c-o să vă vedeţi din nou?

– Nu mi-a zis.

– De obicei îţi spune?

– Nu prea.

– Şi-atunci de ce te agitai aşa?

– Din cauza scrisorii.

– Ce-i cu scrisoarea?

– E ca şi cum ar fi mort.

– Prostii. Inventezi. Vrei să-ţi mai spun ceva? Nu-ţi face griji cu ascunzătoarea aia secretă unde s-a dus taică-tău. Ştim unde e. Ţi-a dat adresa?

– Nu.

– Numele celui mai apropiat oraş din Scoţia?

– Nu. N-a zis decât Scoţia. La mare în Scoţia. Un loc în care să poată scrie, departe de toată lumea.

– Ţi-a spus tot ce-ţi putea spune, Tom. Nu are dreptul să dezvăluie mai mult. Câte camere are?

– Nu mi-a zis. Are o proprietăreasă straşnică.

– Taică-tău e un om grozav. Şi înţelept. Şi ea e o femeie grozavă. De-a noastră. Aşa, şi-acum nu-ţi mai face griji.

Unchiul Jack privi cu coada ochiului la ceas.

– Termină şi comandă-ţi o bere slabă. Eu trebuie să mă duc unde merge regele pe jos.

Zâmbind, se îndreptă spre uşa pe care scria Toaletă şi Telefon. Tom era un foarte bun observator. Mici pete de culoare pe obrajii unchiului Jack. Un sentiment de veselie ca al lui, deci totul era în perfectă ordine.

Brotherhood avea o soţie şi o casă în Lambeth şi, teoretic, ar fi putut să se întoarcă acolo. Mai avea o altă soţie, divorţată ce-i drept, dar întotdeauna gata să răspundă la cea mai mică solicitare, în căsuţa lui din Suffolk. Avea o fiică măritată cu un notar din Pinner; îi trimitea pe amândoi la naiba, reciproca fiind şi ea valabilă. Totuşi, simţul datoriei i-ar fi făcut să accepte să-l primească la ei. Avea şi un fiu care nu era bun de nimic şi care-şi câştiga de bine de rău existenţa pe scenă, şi dacă Brotherhood s-ar fi simţit destul de îngăduitor faţă de el – lucru care, curios, i se întâmpla din când în când în ultima vreme – şi dacă ar fi putut să înghită murdăria şi mirosul de marijuana – lucru pe care uneori îl putea face – ar fi fost destul de bine primit sub mormanul de pături jegoase pe care Adrian le numea patul lui suplimentar. Numai că, în noaptea aceea şi în toate celelalte nopţi ce vor urma până când va avea o explicaţie cu Pym, n-avea chef de nici unul dintre ei. Prefera exilul micuţului apartament conspirativ şi împuţit din Shepherd Market, cu porumbeii cafenii călărindu-se pe parapet şi curvele ce băteau trotuarul pe sub geamuri, ca nişte santinele în timp de război. Firma încerca periodic să-i ia acest apartament sau să-i reţină chiria din salariu. Tipii de la birou îl urau că-l are şi spuneau că e cuibul lui de nebunii, cum şi era din când în când. Îi reproşau că tot timpul cere sticle cu băutură şi

femei care să strângă după el. Dar Brotherhood era mai tare decât ei toţi la un loc şi, mai mult sau mai puţin, ştiau şi ei acest lucru.

– Ancheta a scos la iveală şi alte chestii legate de modul în care serviciile de informaţii cehe folosesc ziarele, spuse Kate, cu capul înfundat în pernă. Dar nimic concludent.

Brotherhood luă o gură de votcă. Era două noaptea. Se aflau aici de o oră.

– Nu mai spune? Marele spion înţeapă fiecare literă din mesajul său cu acul şi trimite ziarul ofiţerului de legătură. Care ţine ziarul în lumină şi citeşte planurile Armaghedonului. Data viitoare vor folosi semafoarele.

Stătea culcată, albă şi luminoasă alături de el, pe patul îngust, o debutantă de la Cambridge de patruzeci de ani, care se rătăcise. Licărirea cenuşie trandafirie ce pătrundea prin perdelele murdare o decupa în fragmente, aidoma sculpturilor clasice. Ici o coapsă, colo o gleznă, conul unui sân sau linia şoldului. Se întorsese cu spatele la el, cu un genunchi uşor îndoit. „Ce naiba vrea de la mine jucătoarea asta de bridge frumoasă şi tristă de la Etajul Cinci, cu aerul ei de văduvă înlăcrimată şi cu senzualitatea ei afectată?" După o legătură care dura de şapte ani, Brotherhood încă nu avea idee. Putea să fie plecat să facă turul centralelor, putea să fie la naiba în praznic. Putea să nu vorbească cu ea sau să nu-i scrie luni de zile. Dar nici nu apuca să-şi despacheteze bine peria de dinţi că-i şi cădea în braţe, implorându-l cu ochii ei trişti şi flămânzi. Om fi oare o sută, om fi piloţii ei de vânătoare, solicitându-i favorurile de fiecare dată când ne întoarcem şchiopătând din misiunile noastre? Sau eu sunt singurul care dezlănţuie statuia?

– Iar Bo a chemat la petrecere şi un psihanalist celebru, spuse ea cu dicţia ei impecabilă. Un specialist în depresiuni nervoase benigne. I-au băgat pe gât dosarul lui Pym şi i-au cerut să facă profilul unui englez loial supus unui stres enorm, care declanşează o puternică îngrijorare în rândurile celorlalţi, mai ales ale americanilor.

– Încă puţin şi o să cheme o ghicitoare, spuse Brotherhood.

– Încă puţin şi o să cheme o ghicitoare, spuse Brotherhood.

– Au verificat zborurile spre Bahamas, Scoţia şi Irlanda. Şi în toate celelalte direcţii. Au verificat îmbarcările pe vapoare, firmele de închiriat maşini şi Dumnezeu mai ştie ce. Au ordonat să fie ascultate absolut toate liniile telefonice pe care le-ar fi putut folosi şi au emis mandat de percheziţie pentru tot restul. Au anulat concediile şi weekendurile pentru toţi cei de la transcrieri şi au pus echipele de supraveghere în alertă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, fără să spună nimănui despre ce e vorba. Cantina e ca o cameră mortuară, nimeni nu discută cu nimeni. Îi interoghează pe toţi care au stat în acelaşi birou cu el sau au cumpărat o maşină veche de la el, au dat afară chiriaşii din casa pe care o au soţii Pym la Dulwich şi au răsturnat totul cu susul în jos, din pivniţă şi până în pod, pretinzând că sunt specialişti în termite. Nigel vorbeşte acum despre trimiterea întregii echipe de investigaţii într-o casă conspirativă de pe Norfolk Street, atât de serioasă e treaba. Cu totul, asta înseamnă cam o sută cincizeci de persoane. Ce e în incinerator?

– De ce?

– Asupra lui planează misterul cel mai mare. A nu se vorbi în faţa copiilor. Bo şi Nigel amuţesc de cum aminteşte cineva de el.

– Şi presa? spuse Brotherhood, de parcă ar fi răspuns la întrebarea ei în loc s-o evite.

– Totul e aranjat, ca de obicei. De la cei mai mari în jos. Bo a luat prânzul cu redactorii-şefi ieri. Le-a şi scris articolele de fond pentru cazul că ar transpira ceva. E de necrezut ce mult ne pot slăbi zvonurile securitatea. Elucubraţiile sunt adevăratul duşman din interior. Nigel exercită maximumul de presiune asupra celor de la radio şi televiziune.

– Solide ca piatra, amândouă. Ce mai ştii despre falsul poliţist?

– Oricine s-ar fi dus la directorul lui Tom, nu era de-ai noştri. Nu ţinea nici de Firmă, nici de poliţie.

– Poate că reprezenta concurenţa. Nu au de ce să ne ceară voie, nu crezi?

– Marea spaimă a lui Bo e că americanii îşi pornesc propria vânătoare.

– Dacă ar fi fost american, ar fi fost trei. Era unul din cehii ăia plini de tupeu. Ăsta e modul lor de lucru. Exact aşa zburau şi în război.

– Directorul îl descrie ca fiind un englez destul de educat, fără nimic dintr-un străin. N-a venit şi nici n-a plecat cu trenul. S-a prezentat drept inspectorul Baring de la serviciul special. Acolo nu figurează nimeni cu numele ăsta. Cursa cu taxiul de la gară la şcoală a costat douăsprezece lire şi n-a cerut chitanţă. Imaginează-ţi un poliţist care să nu ceară chitanţă pentru o cursă de douăsprezece lire. A lăsat o carte de vizită falsă. Acum toţi caută imprimeria, locul de unde provine hârtia şi, după câte ştiu eu, pe cel care a fabricat cerneala, dar n-au de gând să amestece poliţia, concurenţa sau legăturile. Vor face toate investigaţiile care le trec prin minte atâta timp cât nu sperie vânatul.

– Şi numărul de telefon de la Londra pe care l-a lăsat?

– Fals.

– Mai c-aş râde dacă aş avea dispoziţia necesară. Ce crede Bo despre gentlemanul mustăcios cu geantă, care-l ţinea pe Pym de braţ în timpul meciurilor de crichet?

– Refuză să se pronunţe. Zice că, dacă ne-am apuca să ne controlăm toţi prietenii la meciurile de crichet, n-am mai avea nici prieteni şi nici crichet. A angajat câteva fete noi care să treacă prin sită lista personalităţilor cehe şi a cerut centralei din Atena să trimită pe cineva în Corfu, ca să discute cu proprietarul maşinii. Acum totul e amânare, rugăciuni şi Magnus, te rog, vino acasă.

– Eu unde mă aflu? La colţ?

– Sunt îngroziţi la ideea c-ai putea dărâma templul.

– Credeam că Pym a şi făcut-o.

– S-ar putea să fie vorba despre un raport de culpabilitate, zise Kate cu un glas sec de regină a albinelor.

Brotherhood mai luă o înghiţitură zdravănă de votcă.

– Dac-ar evacua afurisitele alea de reţele. Dacă ar face şi ei o dată ce se impune.

– Nu vor face nimic ce-ar putea să-i alerteze pe americani. Mai degrabă vor minţi până va cădea ghilotina. „Am avut trei trădători mari în trei ani mici. Încă unul şi putem recunoaşte că e cazul să închidem prăvălia." Aşa a spus Bo.

– Deci informatorii vor muri pentru cauza relaţiilor speciale. Îmi place. Şi informatorilor o să le placă. Or să înţeleagă.

– Or să-l găsească?

– Poate.

– Poate nu-i destul. Te întreb pe tine, Jack. Or să-l găsească? O să-l găseşti?

Vocea ei căpătase brusc o intonaţie imperioasă, un ton de urgenţă. Îi luă paharul din mână şi bău restul de votcă, în timp ce el o privea. Se aplecă peste marginea patului şi pescui o ţigară din poşetă. Îi întinse chibriturile ca să i-o aprindă.

– Bo a aşezat o droaie de maimuţe în faţa unei mulţimi de maşini de scris, spuse Brotherhood, continuând s-o privească intens. Poate că una dintre ele va da de ceva. Nu ştiam că fumezi, Kate.

– Nu fumez.

– Şi-mi place să observ că şi bei zdravăn. Nu-mi amintesc să te mai fi văzut trăgând astfel la măsea.

– De ce n-aş face-o?

– Mai corect ar fi să te întrebi de ce ai face-o? Încerci să-mi spui ceva, am dreptate? Ceva care nu cred că o să-mi placă deloc. O clipă am crezut că eşti aici ca să spionezi pentru Bo. Că faci pe Jezebel cu mine. Pe urmă mi-am spus: nu, încearcă să-mi spună ceva. Se străduieşte să-mi facă o mică mărturisire intimă.

– E un blasfemiator.

– Cine, draga mea?

– Magnus.

– Zău? Magnus e un blasfemiator. Şi de ce anume?

– Jack, ia-mă în braţe.

– N-ai decât să vii.

Se depărtă de ea şi văzu că ceea ce luase drept aroganţă era, de fapt, acceptarea stoică a disperării. Ochii ei trişti îl priveau fix şi chipul ei exprima resemnare.

– „Te iubesc, Kate spuse el. Scoate-mă din chestia asta şi te iau de nevastă şi vom trăi fericiţi."

Brotherhood îi luă ţigara şi trase un fum.

– „O las pe Mary. Mergem să trăim în străinătate. Franţa. Maroc. N-are importanţă unde." Telefoane de la celălalt capăt al lumii. „Te-am sunat ca să-ţi spun că te iubesc." Flori spunându-mi „Te iubesc." Cărţi de vizită. Bileţele împăturite în diferite mici obiecte, strecurate pe sub uşă, bileţele personale în plicuri strict secrete. „Am trăit prea mult timp cu o groază de *dacă*. Vreau fapte, Kate. Tu eşti ultima mea punte. Ajută-mă. Te iubesc. M."

Şi de data asta, Brotherhood aşteptă.

– „Te iubesc", repetă ea. O spunea întruna. Ca un ritual în care se silea să creadă. „Te iubesc." Presupun că-şi închipuia că, dacă o va spune la destul de mulţi oameni destul de multe ori, într-o zi poate deveni adevărat. Nu s-a întâmplat aşa. În viaţa lui n-a iubit o femeie. Toate îi eram duşmance. Mângâie-mă, Jack!

Spre surprinderea lui, simţi cum îl cuprinde un val de tandreţe, o atrase spre el şi o ţinu strâns la piept.

– Bo e la curent? întrebă el.

Simţi cum sudoarea îi inundă spinarea. Putea să detecteze apropierea lui Pym în cutele corpului ei. Kate îşi frecă obrazul de el, dar bărbatul o zgâlţâi uşor, obligând-o să-i răspundă cu voce tare:

– Bo nu ştie nimic. Nu, Jack. Bo habar n-are. Ca să-l intereseze pe Magnus, era nevoie de tot tacâmul, continuă ea. Ar fi putut să mă aibă oricând. Asta nu-i ajungea. „Aşteaptă-mă, Kate. Voi tăia cablul şi voi fi liber. Kate, eu sunt, unde eşti?" Sunt aici, imbecilule, altfel n-aş răspunde la telefon. El nu are aventuri. Are vieţi. Pentru el, noi trăim toate pe planete diferite. În locuri în care ne poate vizita când pluteşte prin spaţiu. Ai văzut fotografia lui preferată cu mine?

– Nu, Kate, spuse Brotherhood.

– Sunt goală pe o plajă din Normandia. Reuşiserăm să fugim pentru un sfârşit de săptămână. Eram cu spatele la el, intram în mare. Nici nu ştiam că are un aparat de fotografiat.

– Eşti frumoasă, Kate. Cred că şi pe mine m-ar tulbura o astfel de fotografie, spuse Brotherhood, dându-i părul pe spate ca să-i poată vedea faţa.

– Iubea fotografia asta mai mult decât mă iubea pe mine. Cu spatele la el, puteam fi oricine – iubita lui de pe plajă – visul lui. L-am lăsat să viseze cât a vrut. Trebuie să mă scoţi din chestia asta, Jack.

– Cât de mult eşti implicată?

– Destul de mult.

– I-ai scris şi tu scrisori?

Negă din cap.

– I-ai făcut vreun mic serviciu? Ai încălcat regulile pentru el? Ar fi bine să-mi spui, Kate.

Aşteptă, simţindu-i capul din ce în ce mai greu.

– Mă auzi?

Încuviinţă din cap.

– Eu sunt mort, Kate. Dar tu mai ai o bucată bună de drum în faţa ta. Dacă se descoperă că tu şi Pym n-aţi făcut altceva decât să beţi împreună un cocteil cu lapte şi căpşuni la McDonald's, cât aţi aşteptat autobuzul spre casă, te rad în cap şi te trimit la serviciul de dezvoltare economică cât ai zice peşte. Ştii asta, nu-i aşa?

O nouă încuviinţare din cap.

– Ce-ai făcut pentru el? Ai furat secrete? Câteva delicatese şterpelite direct din farfuria lui Bo?

Fata negă iarăşi din cap.

– Hai, Kate. Şi pe mine m-a dus. N-am de gând să te arunc la lupi. Ce-ai făcut pentru el?

– În dosarul lui exista un capitol, spuse ea.

– Ei şi?

– Voia să-l scot de acolo. Era vechi. Un raport al armatei despre seriviciul militar în Austria.

– Când s-a petrecut asta?

– Mai demult. Eram împreună de aproximativ un an. Se întorsese de la Praga.

– Şi ai făcut-o pentru el? Ai umblat la dosarul lui?

– Mi-a zis că era o nimica toată. Pe vremea aia era teribil de tânăr. Aproape adolescent. Ajutase un informator neînsemnat să treacă în Cehoslovacia. Violare de frontieră, cred. Chiar că nu era cine ştie ce. Dar intrase în scenă fata aia, Sabina, care voia să se mărite cu el şi care a fugit. N-am înţeles prea bine. Mi-a zis că, dacă cineva dă de episodul ăla în dosarul lui, nu mai ajunge niciodată la Etajul Cinci.

– Mă rog, asta nu înseamnă sfârşitul lumii, eşti de acord?

Ea clătină din cap.

– Informatorul ăsta trebuie să fi avut un nume, spuse Brotherhood.

– Un nume de cod, Greensleeves.

– Câtă imaginaţie. Îmi place. Greensleeves. Un informator cât se poate de englez. Ai scos deci pe şest hârtia din dosar şi ce-ai făcut cu ea? Spune-mi, Kate. Dacă ai început, mergi mai departe.

– Am furat-o.

– Bine. Şi ce-ai făcut cu ea?

– Asta m-a întrebat şi el.

– Când?

– Mi-a telefonat.

– Când?

– Lunea trecută, seara. Când se presupunea că plecase deja spre Viena.

– La ce oră? Hai, Kate, chestia asta e grozavă. La ce oră ţi-a telefonat?

– La zece. Ceva mai târziu. Zece şi jumătate. Nu, ceva mai devreme. Mă uitam la *News at Ten*.

– La ce anume?

– Liban. Bombardamentele. Tripoli sau cam aşa ceva. Am dat televizorul mai încet când i-am auzit vocea şi bombardamentele au continuat ca într-un film mut. „Simţeam nevoia să te aud, Kate.

Iartă-mă pentru tot. Te-am sunat ca să-ţi spun că-mi pare rău. N-am fost un om rău, Kate. Nu m-am prefăcut tot timpul."

– Nu s-a prefăcut?

– Da. Nu s-a prefăcut. Se referea la trecut. Nu s-a prefăcut. I-am spus că era din cauza morţii tatălui lui, c-o să fie bine, nu mai plânge. Nu vorbi de parcă ai fi murit tu. Vino la mine. Unde eşti? Vin eu la tine. Mi-a zis că nu poate. Că nu mai poate. Pe urmă despre dosar. Eram liberă să spun la toată lumea ce făcusem, nu mai era nevoie să încerc să-l apăr. Dar să-i las o săptămână. „O săptămână, Kate. Nu e prea mult după toţi anii ăştia." M-a întrebat apoi dacă mai am hârtia pe care o furasem pentru el. O distrusesem, păstrasem o copie?

– Ce i-ai spus?

Se duse în baie şi se întoarse cu trusa din buret în care îşi ţinea obiectele de toaletă. Scoase din ea un pătrat de hârtie cafenie şi i-l întinse.

– I-ai dat o copie?

– Nu.

– Ţi-a cerut?

– Nu. Nu i-aş fi dat-o. Cred că ştia. Am luat-o, i-am spus că am luat-o şi trebuia să mă creadă pe cuvânt. Speram ca într-o zi s-o pot pune înapoi. Era ca un fel de legătură.

– De unde ţi-a telefonat luni seară?

– Dintr-o cabină telefonică.

– Cu taxă inversă?

– Nu. Apel de la o distanţă medie. Am numărat patru monede de cincizeci de pence. Dar atenţie, aşa cum îl cunosc, putea să fie şi din Londra. Convorbirea a durat douăzeci de minute, dar cea mai mare parte din timp n-a fost în stare să vorbească.

– Povesteşte. Hai, draga mea. Nu va trebui s-o iei de la capăt, îţi promit, aşa că poţi să-mi spui totul.

– L-am întrebat: „De ce nu eşti la Viena?"

– Ce ţi-a răspuns?

– Mi-a zis că i s-a terminat mărunţişul. A fost ultimul lucru pe care mi l-a zis. „Mi s-a terminat mărunţişul."

– Nu te-a dus niciodată în vreun loc numai al lui? Un refugiu?

– Mergeam la mine sau la hotel.

– Care hotel?

– Grosvenor, la gara Victoria, de exemplu. Great Eastern, pe Liverpool Street. Avea camerele lui preferate, care dădeau spre calea ferată.

– Dă-mi numerele.

Ţinând-o strâns, o duse la birou şi mâzgăli cele două numere dictate de ea, apoi îşi puse vechiul halat de casă şi şi-l înnodă în talie, zâmbindu-i.

– Şi eu l-am iubit, Kate. M-a dus mai rău decât pe tine.

Dar nu primi nici un zâmbet în schimb.

– Ţi-a vorbit vreodată despre un loc departe de toate? Despre un vis al lui?

Îi mai turnă votcă şi ea o luă imediat.

– Norvegia, spuse ea. Voia să vadă migraţia renilor. Trebuia să mă ducă într-o zi.

– Şi altul?

– Spania. În nord. Zicea c-o să cumpere o vilă pentru noi doi.

– Îţi vorbea despre scrisul lui?

– Nu prea.

– Nu ţi-a zis unde i-ar plăcea să-şi scrie cartea vieţii?

– În Canada. Am fi hibernat într-un loc pierdut în zăpezi, hrănindu-ne numai cu conserve.

– Dar marea? Nimic la mare?

– Nu.

– Nu ţi-a pomenit niciodată de Poppy? Cineva pe care să-l cheme Poppy, ca în cartea lui?

– Nu vorbea niciodată despre femeile din viaţa lui. Ţi-am mai spus. Formam planete separate.

– Dar despre cineva numit Wentworth?

Făcu semn din cap că nu.

– „Wentworth era Nemesisul lui Rick", recită Brotherhood. „Poppy era al meu. Amândoi ne-am petrecut viaţa încercând

să dregem răul pe care li-l făcuserăm.“ Ai ascultat înregistrările. Ai citit transcripţiile. Wentworth.

– E nebun, spuse ea.

– Rămâi aici, zise el. Rămâi cât vrei.

Se întoarse la birou, mătură dintr-un singur gest al braţului toate cărţile şi hârtiile de pe el, aprinse lampa, se aşeză pe scaun şi puse foaia de hârtie cafenie lângă scrisoarea mototolită a lui Pym către Tom, cu ştampila de la Reading. Cărţile de telefon pentru Londra erau pe jos, lângă el. Căută mai întâi hotelul Grosvenor, de lângă gara Victoria, şi îi ceru portarului de noapte să-i dea camera cu numărul pe care i-l dictase Kate. Răspunse o voce adormită de bărbat.

– Detectivul hotelului la telefon, zise Brotherhood. Avem motive să credem că e o doamnă în camera dumneavoastră.

– Bineînţeles că e o tipă la mine în cameră. Am plătit o cameră dublă şi e nevastă-mea.

Nu era nici una din vocile lui Pym.

Râse spre Kate, apoi sună la hotelul Great Eastern şi obţinu un rezultat similar. Telefonă la Independent Television News şi-l ceru pe redactorul jurnalului de seară. Se prezentă drept inspectorul Markley de la Scotland Yard, însărcinat cu o anchetă urgentă: voia să ştie ora la care fusese transmisă ştirea despre bombardamentul de la Tripoli la *News at Ten* în ziua de luni. Aşteptă cât fu nevoie, în timp ce răsfoia paginile scrisorii lui Pym. Cu ştampila de Reading. Pusă la poştă luni seara sau marţi dimineaţa.

– Ora douăzeci şi două, şaptesprezece minute şi zece secunde. Asta e ora la care te-a chemat, spuse el şi se întoarse spre ea, să se asigure că se simţea bine.

Stătea rezemată de pernă, cu capul lăsat pe spate ca un boxer între runde.

Sună la serviciul de investigaţii al Poştei şi dădu de funcţionara de serviciu din noaptea aceea. Îi dădu cuvântul de cod al Firmei şi femeia îi răspunse cu un „ascult“ atât de sinistru, de parcă cel de-al treilea război mondial ar fi stat să izbucnească.

– Cer imposibilul şi am nevoie de el azi, zise el.

– Vom face tot ce ne stă în putinţă, răspunse ea.

– Vreau să-mi localizaţi toate apelurile telefonice cu destinaţia Londra făcute luni seara dintr-o cabină din zona Reading, între ora douăzeci şi două şi optsprezece şi ora douăzeci şi două şi douăzeci şi unu de minute. Durata aproximativă douăzeci de minute.

– Imposibil, spuse ea prompt.

– O ador, comentă el pentru Kate, peste umăr.

Aceasta se întorsese şi era acum din nou culcată pe burtă, cu obrazul îngropat în braţ.

Închise telefonul şi se concentră asupra documentului sustras de Kate din dosarul personal al lui Pym. Erau trei pagini extrase din dosarul militar al locotenentului-major Magnus Pym; urma matricola de la Unitatea de Informaţii, detaşat la Unitatea de Interogatorii 6 din Graz, descrisă într-o notă de subsol ca fiind o unitate ofensivă de informaţii militare, cu drept limitat de a folosi informatori locali. Datat 18 iulie 1951, nesemnat, pasajele importante marcate cu o linie pe margine de către registratură. Data introducerii în dosarul lui Pym, 12 mai 1952. Motivul introducerii: cererea oficială a lui Pym de a fi primit în acest serviciu. Extrasele respective proveneau din raportul întocmit de ofiţerul său comandant, la încheierea misiunii lui Pym la Graz, Austria:

tânăr ofiţer excepţional... popular şi politicos la popotă... a câştigat o foarte bună reputaţie datorită abilităţii cu care a condus sursa GREENSLEEVES care, în cursul ultimelor unsprezece luni, a furnizat acestei unităţi informaţii secrete şi strict secrete despre ordinea de bătaie a forţelor de luptă sovietice în Cehoslovacia..."

– Te simţi bine? o întrebă el pe Kate. Ascultă. N-ai făcut nimic rău. Nimeni n-a simţit vreodată lipsa acestor hârtii. Nimeni n-ar fi aflat mare lucru din ele, nimeni nu le-a citit măcar în întregime.

Întoarse o pagină: „... relaţii personale foarte strânse între sursă şi ofiţerul de legătură... autoritatea calmă a lui Pym în timpul evenimentelor... insistenţele sursei de a lucra numai prin Pym..."

Parcurse iute textul până la sfârşit, apoi îl luă din nou de la capăt, mai rar.

– Şi comandantul lui era îndrăgostit de el, îi strigă lui Kate şi citi: „... excelenta memorie pentru amănunte... modul lucid de a întocmi rapoartele, adeseori în orele mici ale dimineţii, după o lungă raportare orală... extrem de distractiv..."

– Nici nu pomeneşte de Sabina, i se plânse Brotherhood lui Kate. Nu înţeleg de ce naiba era atât de îngrijorat. De ce să rişte legătura pe care o avea cu tine, ca să facă să dispară o hârtie veche de când lumea, care nu făcea decât să-l laude? Cred că de vină era mintea lui îmbârligată, nu a noastră. Chestia asta nu mă surprinde.

Sună telefonul. Jack privi în jur. Patul era gol, uşa de la baie închisă. Alarmat, sări în sus şi o deschise brusc. Kate stătea cuminte în faţa lavaboului, stropindu-şi faţa cu apă. Închise uşa la loc şi se repezi la telefon, de fapt un decodor cu bruiaj, verde cu taste cromate. Ridică receptorul şi mormăi:

– Da?

– Jack? Pornim. Eşti gata? Acum.

Brotherhood apăsă pe o tastă şi auzi aceeaşi voce de tenor vorbind tremurat în mijlocul unui uragan electronic.

– Chestia asta o să-ţi placă, Jack... Jack, mă auzi? Alo?

– Te aud, Bo.

– Tocmai am vorbit cu Carver la telefon.

Carver era şeful Centralei de la Londra.

– Pretinde că oamenii lui au obţinut nişte informaţii noi în legătură cu prietenul nostru comun. Vor să redeschidă imediat ancheta. Harry Wexler soseşte cu avionul de la Washington, ca totul să decurgă după regulament.

– Asta-i tot?

– Nu-ţi ajunge?

– Ei unde cred că se află? întrebă Brotherhood.

– Tocmai asta-i problema. N-au întrebat, nu păreau îngrijoraţi. Îşi imaginează că se ocupă încă de treburile tatălui lui, spuse Brammel, vizibil satisfăcut. Ba chiar au subliniat că ar fi

o ocazie excelentă ca să ne întâlnim. Cât timp prietenul nostru e ocupat cu treburile lui personale. În ce-i priveşte, toate sunt încă la locul lor. Cu excepţia noilor informaţii, evident. Oricare ar fi ele.

– Şi cu excepţia reţelelor, spuse Brotherhood.

– Vreau să vii cu mine la întâlnire, Jack. Vreau să-mi trimiţi înapoi mingile, aşa cum faci de obicei. Eşti de acord?

– Dacă e ordin, fac tot ce vrei.

Bo vorbea ca şi cum ar fi organizat o petrecere:

– O să-i chem pe toţi cei care vin de obicei. Nici o persoană în minus, nici o persoană în plus. Nu vreau să transpire nimic, nici un ecou, cât timp ne continuăm cercetările. Încă s-ar putea ca totul să nu fie decât o furtună într-un pahar cu apă. Whitehall-ul e convins că aşa e. Afirmă că avem de-a face cu continuarea afacerii precedente, nu cu o situaţie nouă. Au acum câţiva tipi teribil de isteţi. Unii dintre ei nici nu sunt funcţionari de stat. Ce faci, dormi?

– Nu prea.

– Nici unul dintre noi nu doarme. Trebuie să strângem rândurile. În clipa asta Nigel e la Foreign Office.

– Adevărat? spuse Brotherhood tare şi închise telefonul. Kate?

– Ce-i?

– Nu te atinge de lamele mele de bărbierit, mă auzi? Suntem amândoi prea bătrâni pentru gesturi dramatice.

Aşteptă o secundă, formă numărul direcţiei şi ceru ofiţerul de serviciu.

– Aveţi vreun curier pe-acolo?

– Da.

– Brotherhood. Vreau un dosar de la Ministerul de Război. Armata Britanică de Ocupaţie din Austria, vara lui 1955, un caz vechi. Mă crezi sau nu, operaţiunea se numeşte Greensleeves. Unde l-aş putea găsi?

– La Ministerul Apărării, presupun, ţinând cont că Ministerul de Război nu mai există de un secol.

– Cu cine vorbesc?

– Nicholson.

– Ei bine, te-aş ruga să nu presupui. Află unde e, caută-l şi telefonează-mi când îl ai pe masă. Ai un creion?

– Mă tem că n-am. Nigel a dat ordin ca toate solicitările voastre să treacă mai întâi pe la secretariat. Îmi pare rău, Jack.

– Nigel e la Foreign Office. Cere aprobare de la Bo. Dacă tot o faci, cere-le celor de la Apărare să-ţi dea numele comandantului Unităţii 6 din Graz, Austria, din 18 iulie 1951. Mă grăbesc. Greensleeves, ai înţeles? Poate că nu te pricepi la muzică.

Închise şi trase cu violenţă scrisoarea mototolită a lui Pym spre el.

– E ca o cochilie, spuse Kate. Ce trebuie tu să faci e să afli ce crab-pustnic locuieşte în ea. Nu încerca să găseşti adevărul despre el. Adevărul e ce i-am dat noi din noi înşine.

– Desigur, spuse Bortherhood.

Luă o foaie albă ca să poată să-şi facă însemnări în timp ce citea în tăcere. *Dacă nu-ţi scriu o vreme, aminteşte-ţi că tot timpul mă gândesc la tine.* Sirop sentimental. *Dacă ai nevoie de ajutor şi nu vrei să i te adresezi unchiului Jack, iată ce ai de făcut.* Continuă să citească, notându-şi, una câte una, instrucţiunile pe care Pym le dădea fiului său. *Nu te frământa prea mult cu problemele de religie, încearcă doar să ai încredere în bunătatea divină.*

– Lua-l-ar naiba! mormăi el ca să-l audă Kate, trântind creionul pe masă şi apăsându-şi pumnii pe tâmple, în timp ce telefonul începu din nou să sune.

Îl lăsă un timp, îşi reveni şi ridică receptorul, privind la ceas, aşa cum făcea de obicei.

– Oricum, dosarul pe care îl ceri a dispărut cu ani în urmă, îi explică Nicholson încântat.

– De la cine?

– De la noi. Pretind că l-am cerut şi nu l-am mai dat înapoi.

– Cine anume de la noi?

– Secţia cehă. A fost luat de unul dintre ofiţerii biroului nostru de la Londra în 1953.

– Ce ofiţer?

– M.R.P. Trebuie să fie Pym. Vrei să sun la Viena şi să-l întreb ce a făcut cu el?

– Îl întreb eu mâine-dimineaţă, spuse Brotherhood. Şi comandantul?

– Un maior Harrison Membury din Corpul de Instrucţie.

– Din *ce?*

– A fost detaşat la informaţii în perioada 1950–1954.

– Dumnezeule! Are vreo adresă?

O scrise, amintindu-şi de o glumă a lui Pym, parafrazată după Clemenceau: informaţiile militare au de-a face cu informaţiile cam tot atât cât are muzica militară cu muzica.

Închise.

– Nu l-au pus la curent nici măcar pe bietul ofiţer de serviciu, bodogăni Brotherhood, tot pentru Kate.

Se cufundă din nou în temele lui, ceva mai bine dispus. Undeva, dincolo de Green Park, un orologiu bătea de trei.

– Plec, spuse Kate.

Stătea lângă uşă, gata îmbrăcată. Brotherhood se ridică iute în picioare.

– Nu pleci nicăieri. Rămâi aici până te aud râzând.

Se apropie de ea şi o dezbrăcă la loc, apoi o duse din nou în pat.

– De ce crezi c-am de gând să mă omor? îl întrebă ea. Ţi s-a mai întâmplat vreodată?

– Să zicem că şi o dată ar fi prea mult, răspunse el.

– Ce e în incinerator? întrebă Kate pentru a doua oară în noaptea aceea.

Dar, tot pentru a doua oară, Brotherhood păru prea ocupat ca să-i răspundă.

CAPITOLUL 8

Aici memoria mea devine selectivă, Jack. Mai mult ca de obicei. Pentru mine el e o ţintă, cum sper că începe să fie şi pentru tine. Dar şi tu eşti una. Tot ce nu vă priveşte nici pe unul, nici pe celălalt trece prin faţa ochilor mei ca un peisaj zărit în fugă pe fereastra trenului. Aş putea să-ţi descriu conversaţiile deprimante pe care Pym le susţinea cu ghinionistul domn Bertl, în timpul cărora, conform instrucţiunilor lui Rick, îl asigura în repetate rânduri că banii erau pe drum, că se ocupau ei de tot, că toată lumea va fi mulţumită şi că tatăl lui era pe cale să înainteze o ofertă pentru cumpărarea hotelului. Sau ne-am putea distra pe seama lui Pym care, zile şi nopţi fără sfârşit, a stat închis în camera lui de la hotel ca ostatic al muntelui de chitanţe neplătite care se acumulau la recepţie, visând la corpul alb ca laptele al Elenei Weber, reflectându-se în nenumărate poziţii delicioase în oglinzile cabinelor de probă din Berna, reproşându-şi timiditatea, trăind din modestele mic dejunuri, făcând noi datorii şi aşteptând să sune telefonul. Eventual aş putea evoca momentul în care Rick a dispărut în neant. Nu telefona, iar când Pym a încercat să-l cheme el, singurul răspuns a fost un sunet strident şi disperat, ca urletul unui lup care nu e în stare să scoată decât o singură notă.

Când încercă la Syd, dădu peste Meg şi sfatul lui Meg era acelaşi ca al Elenei Weber. „Ai face bine să rămâi unde eşti, dragă“, îi spuse ea cu acea voce plină de subînţelesuri care voia să arate că erau ascultaţi. „Pe-aici ne-a pălit un val de căldură şi o groază de persoane s-au ars.“ „Unde e Syd?“ „Se răcoreşte

şi el un pic, dragă.“ Sau după-amiaza aceea de duminică, în care tot hotelul era cufundat într-o binecuvântată linişte, şi Pym, după ce-şi împachetase puţinele bunuri, coborâse cu sufletul la gură pe scara de serviciu şi ieşise pe uşa din spate în ceea ce devenise brusc un oraş străin şi ostil – prima lui evadare clandestină şi cea mai uşoară.

Ţi l-aş putea sugera şi pe Pym copilul refugiat, deşi aveam un paşaport britanic valabil, n-am murit de foame şi, dacă mă gândesc la ce a fost, rareori mi-a lipsit o vorbă bună. Făcu lumânări pentru un lumânărar, mătură naosul catedralei, rostogoli butoiaşe cu bere pentru un fabricant de bere şi descusu saci cu covoare pentru un armean bătrân, care îl tot îndemna să se însoare cu fiica lui, şi, dacă se gândea mai bine, n-ar fi fost rău deloc: era o fată frumoasă, care stătea tot timpul pe sofa, oftând şi schimbându-şi toaletele, dar Pym era prea politicos ca să îndrăznească să se apropie de ea. Toate astea le făcu şi multe altele. Toate în timpul nopţii – animal de noapte fugind prin acest frumos oraş în lumina lumânărilor, cu orologiile, fântânile, pietrele de pavaj şi arcadele lui. Mătură zăpada, încărcă brânzeturi, conduse un cal de povară orb şi predă engleza unor viitori voiajori comerciali. Toate astea ascunzându-se, în timp ce aştepta ca ogarii domnului Bertl să-i adulmece urma şi să-l aducă în faţa justiţiei, deşi azi ştiu că bietul om nu avea nimic cu mine şi, chiar ajuns în culmea furiei, nici nu pomenise despre rolul jucat de Pym în această afacere.

Dragă tată,

Sunt nespus de fericit aici şi să nu-ţi faci nici un fel de griji pentru mine, căci elveţienii sunt foarte buni şi ospitalieri şi au tot felul de burse formidabile pentru tinerii străini care doresc să studieze dreptul.

Aş putea descrie un alt mare hotel la doi paşi de primul, unde Pym s-a ascuns ca băiat de serviciu de noapte şi a devenit din nou elev, dormind pe sub kilometri de ţevi de calorifer într-un dormitor

de la subsol, mare cât o uzină şi unde luminile nu se stingeau niciodată; aş putea arăta cum se culca, bucuros, într-un pat îngust de fier ca la şcoală şi cum îşi înveselea colegii în acelaşi fel în care îi distrase pe cei de la internat, căci, aşa cum descoperi curând, toţi erau ţărani din Ticino şi nu visau decât să se întoarcă mai repede acasă. Cum dădea fuga de îndată ce se auzea vreo sonerie şi arbora un plastron alb care, deşi ţeapăn din cauza murdăriei din ajun, nu mă strângea nici pe departe atât de tare ca gulerele domnului Willow. Şi cum ducea tăvi cu *foie gras* şi şampanie unor cupluri dubioase, care uneori îi cereau să rămână şi el, aruncându-i priviri grele, gen *Amorul şi femeile rococo*. Dar şi de data asta era prea politicos, prea ignorant ca să accepte. Pe vremea aia se purta de parcă s-ar fi aflat într-o colivie de sârmă ghimpată. Poftele nu-l cuprindeau decât când era singur. Dar chiar şi atunci când îmi las memoria să reînvie aceste episoade provocatoare, inima mea o ia deja înainte la noaptea în care am făcut cunoştinţă cu sfântul Herr Ollinger în bufetul clasei a treia al gării din Berna şi când, datorită bunătăţii lui, m-am întâlnit cu cel care urma să-mi schimbe întreaga viaţă – şi mă tem că şi viaţa ta, Jack, deşi tu încă n-ai habar de asta.

Amintirile mele sunt la fel de nerăbdătoare să evoce universitatea şi cum s-a înscris Pym. În realitate, era vorba despre o acoperire. „Ca de obicei“, o să-mi spui. Muncea în momentul acela la un circ care se adăpostise peste iarnă pe un mic teren situat chiar în spatele aceleiaşi gări, unde paşii îl duceau atât de des după plimbările lui precaute. Elefanţii au fost cei care, mai mult sau mai puţin, l-au atras spre circ. Orice imbecil poate spăla un elefant, dar a rămas uluit când a văzut cât de greu era să afunzi capul unei perii lungi de cinci metri într-o găleată, atunci când singura lumină vine în dâre lungi de la proiectoarele fixate în vârful cortului. În fiecare zi în zori, odată terminată munca, se întorcea la căminul Armatei Salvării, care-i servea drept Ascot provizoriu. În fiecare zi în zori vedea cupola verde a universităţii ridicându-se în faţa lui prin ceaţa toamnei, ca o mică Romă urâtă ce-l provoca să se convertească. Şi era silit să intre, într-un fel sau

altul, căci îl bântuia şi o altă teroare, mai mare decât cea resimţită în faţa ogarilor domnului Bertl, şi anume că Rick, în ciuda problemelor lui cu lichidităţile, va apărea pe un nor de maşini Bentley şi-l va duce cu viteza fulgerului acasă.

Pentru Rick inventase o poveste de un optimism sublim. Am obţinut bursa pentru străini despre care îţi vorbeam. Studiez dreptul elveţian, dreptul german, dreptul roman şi toate celelalte drepturi care există. Ca să nu am probleme, m-am înscris la seral. Lăudase erudiţia profesorilor lui inexistenţi şi pioşenia preoţilor de la universitate. Numai că sistemele de informaţii ale lui Rick, deşi neregulate, erau impresionante. Pym ştia că nu va fi în siguranţă până când nu va da substanţă născocirilor lui. Aşa se face că într-o dimineaţă găsi curajul să intre în clădire. Mai întâi minţi în legătură cu calificarea lui şi pe urmă în legătură cu vârsta, căci prima n-ar fi putut fi obţinută fără o ajustare a celeilalte. Dădu ultimul bilet alb de la E. Weber unui casier tuns perie şi primi în schimb un carnet cenuşiu cu fotografia lui, carnet care-i oferea un statut legal. Niciodată în viaţă vederea unui act fals nu mi-a procurat o asemenea plăcere. Pym şi-ar fi dat pentru el întreaga avere, care se ridica încă la şaptezeci şi unu de franci elveţieni. Era înscris la facultatea de *Philosophie Zwei* şi chiar şi acum nu am decât o idee extrem de vagă despre ce se preda acolo, căci Pym ceruse să fie înscris la Drept, dar, nu se ştie din ce cauză, fusese reorientat spre Filosofie. Mai multe află din traducerea anunţurilor pe care le puneau studenţii pe panoul de afişaj, care-l invitau la un şir de întruniri care mai de care mai fantastice şi-i ofereau un ecou al luptelor politice, primul de când domnul Cudlove şi Ollie dăduseră frâu liber mâniei lor împotriva celor bogaţi, iar Lippsie îl pusese în gardă împotriva vanităţii goale a avuţiilor. Îţi aminteşti şi tu de întrunirile acelea, Jack, deşi sub un alt aspect şi din motive la care vom ajunge cât de curând.

Tot de pe panourile de afişaj ale universităţii descoperi Pym existenţa unei biserici anglicane la Elfenau, tărâmul de basm al diplomaţiei. Se duse şi el, uneori două sau trei duminici la rând, aşteptate cu nerăbdare. Se ruga, întârzia după slujbă în faţa uşii

şi strângea mâna la tot ce mişca, deşi nu venea prea multă lume. Arunca priviri pătrunse unor venerabile mame de familie, se îndrăgostea de mai multe dintre ele, ronţăia prăjiturele, bea ceai fără gust în casele lor cu draperii groase la ferestre şi le fermeca prin povestiri extravagante despre copilăria lui de orfan. Curând expatriatul care era nu se mai putu lipsi de doza săptămânală de banalitate englezească. Biserica anglicană cu familiile ei solide de diplomaţi, cu britanicii ei de veche tradiţie şi cu anglofilii dubioşi deveni pentru el capela şcolii şi toate celelalte capele din care fugise.

De cealaltă parte era bufetul de clasa a treia de la gară, unde, când nu muncea, putea rămâne toată noaptea în faţa unei singure halbe cu bere, fumând ţigări Disques Bleus până i se făcea rău şi imaginându-şi că era cel mai apatrid, cel mai blazat globe-trotter care existase vreodată. Azi, gara e un fel de mică metropolă cu magazine şic şi cu restaurante pline de plastic, dar în anii de după război era încă un fel de haltă în stil edwardian, slab luminată, cu capete de cerb împăiate în săli, cu fresce reprezentând ţărani eliberaţi fluturând drapele şi cu un miros de Bockwurst şi de ceapă care nu dispărea niciodată. Bufetul de la clasa întâi gemea de gentlemeni în costume închise la culoare şi cu şervetul la gât, dar cel de la clasa a treia era plin de umbre şi de halbe cu bere şi avea un aer de anarhie balcanică, plin de beţivi care cântau fals. Masa preferată a lui Pym era într-un colţ lambrisat unde o sfântă, chelneriţă de meserie, pe numele ei Elisabeth îi dădea porţii suplimentare de supă. Se vede treaba că era şi masa favorită a lui Herr Ollinger, căci se îndreptă spre ea de cum intră şi, după ce se înclină cu un aer îndrăgostit spre Elisabeth, care purta un Tracht foarte decoltat, cu creţuri şi cu găurele, se înclină şi în faţa lui Pym, îşi pipăi nesigur servieta ponosită, îşi trecu degetele prin părul rebel şi întrebă: „Vă deranjăm?“ pe un ton gâfâit, cu teamă, în timp ce mângâia un câine chow-chow bătrân, roşcat, care mârâia trăgând de lesă. Azi ştiu că aşa îi deghizează Creatorul pe cei mai buni agenţi ai săi.

Herr Ollinger nu părea să aibă o vârstă anume, acum însă bănuiesc că avea vreo cincizeci de ani. Era pământiu la față, avea un surâs impregnat de regrete, obrajii scofâlciți și încrețiți ca fundul unui moș. Chiar și când pricepu că scaunul său nu era ocupat de vreo ființă superioară, își așeză trupul dolofan cu atâta precauție, încât părea că se așteaptă să fie gonit de pe el în orice clipă de către cineva mai merituos. Cu siguranța unui obișnuit al locului, Pym luă fulgarinul cafeniu de pe brațul lui docil și-l puse pe un umeraș. Hotărâse că avea mare nevoie de Herr Ollinger și de chow-chow-ul lui roșcat. Viața lui trecea printr-o perioadă pustie și de o săptămână aproape că nu schimbase o vorbă cu nimeni. Gestul lui îl azvârli pe Herr Ollinger într-un vârtej de recunoștință. Se aprinse la față și-i mulțumi lui Pym pentru deosebita lui amabilitate. Luă un exemplar din *Der Bund* de pe rastel și-și îngropă fața în el. Îi șopti câinelui să fie cuminte și-i trase o pălmuță peste bot, deși acesta era de o cumințenie exemplară. Dar vorbise, ceea ce îi oferi lui Pym prilejul să-i explice, într-o frază pregătită dinainte, că: „din păcate sunt străin, domnule, și nu sunt încă familiarizat cu dialectul dumneavoastră. Așa că vă rog să fiți atât de amabil și să vorbiți *Hoch Deutsch*, vă rog să mă scuzați". După care, așa cum învățase, își spuse numele, „Pym", la care Herr Ollinger mărturisi că el era Ollinger, ca și cum numele ar fi implicat vreo tară oribilă, pentru ca apoi să i-l prezinte pe chow-chow ca fiind Herr Bastl, nume care, pe moment, îi aminti cât se poate de neplăcut lui Pym de ghinionistul de Bertl.

– Dar vorbiți perfect germana! protestă Herr Ollinger. Aș fi jurat că sunteți german. Nu sunteți? Atunci din ce țară veniți, dacă nu sunt prea indiscret?

Asta era teribil de drăguț din partea lui Herr Ollinger, căci nici un om întreg la minte n-ar fi confundat, în zilele acelea, germana lui Pym cu adevărata limbă germană. Așa că Pym îi spuse lui Herr Ollinger povestea vieții lui, cum intenționa de altfel de la bun început, îl copleși cu întrebări amabile despre el și interpretă cât putu mai bine numărul care avea drept scop să-l farmece – lucru care se dovedi, după aceea, absolut de prisos,

căci Herr Ollinger îndrăgea pe toată lumea fără excepţie. Admira pe toată lumea, plângea pe toată lumea de pe poziţia lui de inferioritate – chiar şi pentru faptul că aveau groaznicul ghinion de a trebui să trăiască în aceeaşi lume cu el. Îi mai spuse că era însurat cu un înger şi că avea trei îngeri de fete, adevărate minuni în ce privea muzica. Herr Ollinger îi spuse că moştenise de la tatăl său o fabrică la Ostermundingen, care-i aducea o mulţime de griji. Şi chiar aşa trebuie să fi fost, căci, dacă mă gândesc acum, bietul om se scula foarte devreme în fiecare dimineaţă doar ca s-o ducă şi mai de râpă. Herr Ollinger îi spuse că îl avea pe Herr Bastl de trei ani, provizoriu însă, pentru că tot mai încerca să-l găsească pe adevăratul stăpân al câinelui.

Răspunzându-i cu aceeaşi generozitate, Pym îi descrise experienţele lui din timpul războiului-fulger şi noaptea în care era în vizită la mătuşa lui de la Coventry când au bombardat catedrala; cum casa mătuşii era la mai puţin de o sută de metri de catedrală şi fusese cruţată printr-o minune. După ce termină de distrus catedrala de la Coventry, se descrise într-un adevărat tur de forţă al imaginaţiei ca fiind fiu de amiral, privind calm, de la fereastra dormitorului, cum valurile de bombardiere germane zboară deasupra şcolii lui şi întrebându-se dacă de data asta îşi vor lansa paraşutiştii deghizaţi în călugăriţe.

– Dar adăposturi nu aveaţi? exclamă Herr Ollinger. Ce ruşine! Dumnezeule, nu eraţi decât un copil! Nevasta mea va fi teribil de furioasă. E din Wilderswill, îi explică el, în timp ce Herr Bastl mâncă un covrig şi trase un pârţ.

Aşa se face că Pym continuă, îngrămădind născocire peste născocire, făcând apel la fascinaţia tipic elveţiană a lui Herr Ollinger pentru catastrofe, captivând neutrul din el cu povestirea crudelor realităţi ale războiului.

– Dar eraţi atât de mic, nu putu decât să protesteze din nou Herr Ollinger când Pym îi relată rigorile instrucţiei lui militare timpurii la centrul de transmisiuni din Bradford. N-aveaţi un cuib unde să vă refugiaţi? Eraţi un copil.

– Mulţumesc lui Dumnezeu că n-a fost niciodată nevoie să se servească de noi, spuse Pym pe un ton neglijent, în timp ce cerea nota de plată. Bunicul a murit în primul război, tata a fost dat dispărut în al doilea, aşa că nu mă pot abţine să nu-mi spun că familia noastră are dreptul la un răgaz.

Herr Ollinger nici nu vru să audă că Pym şi-ar putea plăti consumaţia. Respira el, ce-i drept, aerul liber al Elveţiei, dar pentru asta trebuia să mulţumească la trei generaţii de englezi. Cârnatul şi berea lui Pym nu reprezentară decât primul pas pe drumul precipitat al generozităţii lui Herr Ollinger. Urmă oferta unei camere, pentru cât timp va dori Pym să-i facă onoarea de a locui la el, în căsuţa strâmtă de pe Länggasse, pe care Herr Ollinger o moştenise de la mama lui.

Nu era o cameră mare. De fapt, era foarte mică. Una dintre cele trei camere din pod, cea din mijloc, şi doar în centrul ei tavanul era destul de înalt pentru ca Pym să poată sta drept, dar chiar şi atunci era mai comod dacă îşi scotea capul pe lucarnă. Vara, toată noaptea era zi, iarna, zăpada făcea să dispară întreaga lume. Pentru încălzit avea un radiator mare şi negru, încastrat în peretele despărţitor şi alimentat de la o sobă cu lemne de pe coridor. Nu trebuia decât să aleagă între a îngheţa şi a fierbe de căldură, în funcţie de cum era dispus. Şi cu toate astea, Tom, până nu am descoperit-o pe domnişoara Dubber, nicăieri nu am fost atât de mulţumit. Ne e dat ca o dată în viaţă să cunoaştem o familie cu adevărat fericită. Frau Ollinger era înaltă, luminoasă şi modestă. Într-o noapte, când făcea un tur de rutină prin casă, Pym o privi dormind prin uşa întredeschisă şi văzu că surâdea în somn. Sunt sigur că şi pe patul morţii surâdea. Bărbatul ei se agita în jurul ei ca un remorcher dolofan, dând peste cap bugetul, aducându-i în casă pe toţi vagabonzii, pe toţi paraziţii pe care-i întâlnea şi adorând-o. Fetele erau una mai urâtă decât cealaltă, masacrau instrumentele muzicale la care cântau, spre furia vecinilor, şi se măritară pe rând cu bărbaţi şi mai urâţi şi mai netalentaţi la muzică, pe care soţii Ollinger îi considerau geniali

şi adorabili – şi care chiar aşa şi deveneau prin forţa încrederii ce li se arăta. De dimineaţă şi până seara, o procesiune de emigranţi, de rataţi, de genii nedescoperite încă defila prin bucătăria lor ca să-şi prepare o omletă sau să-şi strivească chiştocurile pe linoleum. Şi vai ţie dacă nu-ţi încuiai camera cu cheia, căci Herr Ollinger era în stare să uite că locuiai acolo – sau, la nevoie, să se convingă că în noaptea respectivă vei dormi în oraş sau că nu te va deranja deloc să stai cu un străin, până ce acesta nu-şi va găsi alt adăpost. Nu-mi amintesc cât plăteam. Ce ne puteam permite era o nimica toată şi cu siguranţă că nu ajungea ca să pună pe picioare fabrica din Ostermundingen, căci ultima oară când am auzit vorbindu-se despre Herr Ollinger acesta lucra, fericit, ca funcţionar la poşta centrală din Berna, încântat de erudiţia colegilor lui. Singurul bun al lui de care îmi aduc aminte, în afară de Herr Bastl, e o colecţie de cărţi erotice, cu care se consola pentru timiditatea sa. Ca tot ce-i aparţinea, se afla acolo ca să se bucure şi alţii de ea şi era cu mult mai explicită decât *Amorul şi femeile rococo*.

Aşa arăta deci casa pe care îşi clădise Pym cuibul lui de cioară. Pentru prima dată, viaţa lui era pe cât de plină, pe atât de plăcută. Avea un pat, avea o familie. Era îndrăgostit de Elisabeth de la bufetul de clasa a treia şi se gândea să se căsătorească şi să aibă cât mai repede copii. Era prins într-o corespondenţă chinuitoare cu Belinda, care considera de datoria ei să-l informeze despre aventurile Jemimei „pe care, sunt sigură, nu şi le permite decât pentru că tu eşti atât de departe". Dacă Rick nu dispăruse cu desăvârşire, cel puţin stătea liniştit acolo unde era, căci singurul semn de viaţă din partea lui fusese un puhoi de predici despre cum trebuie să Respecţi întotdeauna Avantajele de care te bucuri, despre cum să te Fereşti de Ispitele străine şi de Şerpii Cinicismului, cuvânt pe care sau el sau secretara lui nu ştiau să-l scrie corect. Scrisorile acestea îţi lăsau foarte clar impresia că fuseseră bătute la maşină în fugă şi nu veneau niciodată din acelaşi loc: „Scrie pe numele lui Topsy Eaton la Firs, East Grinstead, nu-i nevoie să treci numele meu pe plic..." „Scrie-i

colonelului Mellow, post-restant la poşta mare din Hull, care va avea amabilitatea să-mi ridice corespondenţa..." Cu un prilej, o scrisoare de dragoste scrisă de mână mai schimbă un pic meniul. Începea cu: „Annie, iepuraşul meu scump, corpul tău înseamnă pentru mine mai mult decât toate Bogăţiile pământului". Probabil că Rick încurcase plicurile.

Singurul lucru care-i lipsea lui Pym era un prieten. Îl găsi în subsolul lui Herr Ollinger într-o sâmbătă la prânz, când cobora rufele pe care le spăla o dată pe săptămână. Sus, în stradă, toamna era gonită de prima zăpadă. Pym ducea un braţ de rufe ude care-l împiedicau să vadă şi era atent la treptele de piatră. Lumina de la subsol era automată; în orice clipă se putea trezi cufundat în beznă şi se putea împiedica de Herr Bastl, care era stăpânul boilerului. Dar lumina nu se stinse şi, când trecu pe lângă comutator, observă că cineva înfipsese cu ingeniozitate un chibrit în el, un chibrit foarte subţire, ascuţit cu cuţitul. Simţi miros de trabuc, dar Berna nu era Ascot – aici oricine avea câţiva bănuţi putea să-şi cumpere un trabuc. Când văzu fotoliul, îl asimilă în gând vechiturilor pe care Herr Ollinger le pusese deoparte pentru Herr Rubi, omul care venea sâmbetele cu căruţa lui trasă de un cal ca să adune haine vechi.

– Nu ştii că străinilor le e interzis să-şi întindă rufele la uscat în subsolurile elveţiene? spuse o voce de bărbat, nu în dialect, ci într-o germană cât se poate de pură.

– Mă tem că nu, zise Pym.

Căută din priviri persoana căreia trebuia să-i ceară scuze, dar nu distinse decât silueta neclară a unui bărbat slab, stând încovrigat în fotoliu, strângând până la gât, cu o mână fină şi albă, o pătură peticită, iar în cealaltă având o carte. Purta o bască neagră şi avea o mustaţă pleoştită. Nu i se vedeau picioarele, dar corpul său lăsa impresia unui obiect ascuţit şi prost îndoit, ca un trepied înţepenit la jumătate. Bastonul cu care mergea Herr Ollinger era rezemat de fotoliu. Un trabuc mic se consuma între degetele care strângeau pătura.

– În Elveţia e interzis să fii sărac, e interzis să fii străin, e strict interzis să-ţi întinzi rufele la uscat. Locuieşti în casa asta?

– Sunt un prieten al lui Herr Ollinger.

– Un prieten englez?

– Numele meu e Pym.

Degetele unei mâini albe descoperiră mustaţa şi începură s-o mângâie gânditor, de sus în jos.

– Lord Pym?

– Magnus pur şi simplu.

– Dar eşti de origine aristocrată, nu-i aşa?

– Mă rog, nimic deosebit.

– Şi eşti erou de război, zise străinul, emiţând un sunet care în engleză ar fi putut exprima un anume scepticism.

Descrierea îi displăcu total lui Pym. Informaţiile pe care i le dăduse lui Herr Ollinger erau acum depăşite şi fu consternat când le auzi reînviate.

– Dar dumneavoastră cine sunteţi, dacă-mi permiteţi? întrebă Pym.

Degetele străinului se ridicară ca să se scarpine pe obraz, în timp ce părea că examinează o întreagă serie de posibilităţi.

– Numele meu e Axel şi de o săptămână sunt vecinul dumitale, aşa că sunt silit să aud cum scrâşneşti toată noaptea din dinţi.

– Herr Axel? întrebă Pym.

– Herr Axel Axel. Părinţii mei au uitat să-mi dea un nume.

Lăsă cartea şi întinse o mână subţire ca să i-o strângă pe a lui.

– Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă el, făcând cu ochiul, în timp ce Pym îi strângea mâna. Relaxează-te, te rog. Războiul s-a sfârşit.

Simţindu-se prost, Pym lăsă rufele pentru altă zi şi urcă scara.

– Axel şi mai cum îl cheamă? îl întrebă el pe Herr Ollinger a doua zi.

– Poate că n-are alt nume, îi răspunse Herr Ollinger maliţios. Poate că de-aia nu are acte.

– E student?

– E poet, răspunse cu mândrie Herr Ollinger, dar casa era deja ticsită de poeţi.

– Înseamnă că scrie poeme foarte lungi. Toată noaptea bate la maşină, zise Pym.

– Ştiu. E maşina mea de scris, spuse Herr Ollinger, în culmea mândriei.

– Soţul meu l-a descoperit la fabrică, spuse Frau Ollinger, în timp ce Pym o ajuta să cureţe zarzavaturile pentru cină. Mai exact Herr Harprecht, paznicul de noapte, l-a descoperit. Axel dormea pe nişte saci în depozit şi Herr Harprecht a vrut să-l dea pe mâna poliţiei fiindcă nu avea acte, era străin şi mirosea urât, dar slavă Domnului că soţul meu l-a oprit la timp pe Herr Harprecht şi i-a oferit lui Axel un mic dejun consistent şi l-a dus la un doctor pentru transpiraţia aia a lui.

– De unde vine? întrebă Pym.

Frau Ollinger deveni neobişnuit de prudentă. Axel vine de la *drüben,* spuse ea – *drüben* însemnând de cealaltă parte a frontierei, *drüben* însemnând acele întinderi absurde din Europa care nu erau Elveţia, unde oamenii se deplasau pe tancuri în loc să ia troleibuzul şi unde cei ce mureau de foame aveau prostul obicei să-şi caute hrana printre gunoaie, în loc s-o cumpere de la prăvălie.

– Cum de-a ajuns aici? întrebă Pym.

– Pe jos, credem noi, spuse Frau Ollinger.

– Păi e invalid. E slab şi schilod.

– Credem c-a fost silit s-o facă şi că are nespus de multă voinţă.

– E neamţ?

– Există multe feluri de nemţi, Magnus.

– Axel ce fel e?

– Noi nu-l întrebăm. Poate c-ar fi bine să nu-l întrebi nici tu.

– Nu puteţi ghici după accent?

– Nici nu încercăm. Cu Axel e mai bine să laşi orice curiozitate deoparte.

– De ce boală suferă?

– Poate c-a suferit de pe urma ororilor războiului, ca şi tine, sugeră Frau Ollinger cu un zâmbet care arăta că ştia multe. Nu-ţi place Axel? Te deranjează acolo sus?

Cum ar putea să mă deranjeze, dacă nici nu discută cu mine? se întrebă în gând Pym. Când tot ce aud de la el e ţăcănitul maşinii de scris a lui Herr Ollinger, strigătele de extaz al doamnelor care-l vizitează după-amiezile şi târşâitul picioarelor lui când se târăşte spre toaletă, cu ajutorul bastonului lui Herr Ollinger? Când tot ce văd din el sunt sticlele goale de votcă, norul albăstrui al fumului de trabuc pe coridor şi silueta lui ştearsă, impalpabilă parcă, dispărând în jos pe scară.

– Axel e un tip straşnic, spuse el.

Pym decisese deja că acel Crăciun va fi cel mai vesel din viaţa lui şi aşa a şi fost – în ciuda unei scrisori îngrozitor de deprimante de la Rick, în care acesta îi descria privaţiunile la care era suspus într-un „mic hotel Particular din străfundul Scoţiei, unde strictul necesar devenea un adevărat Dar de la Dumnezeu“. Mai târziu am descoperit că se referea la Gleneagles. În seara de Ajun, lui Pym, fiind cel mai tânăr, îi reveni sarcina de a aprinde lumânările şi de a o ajuta pe Frau Ollinger să aşeze darurile în jurul pomului. Toate ziua fusese extrem de mohorâtă şi după-amiază fulgi mari de zăpadă începură să se rotească în lumina felinarelor şi să acopere liniile de tramvai. Fetele Ollinger sosiră cu cavalerii lor, urmate de o pereche timidă din Basel, asupra căreia plana o umbră, am uitat ce anume. Veni apoi un geniu francez, pe nume Jean-Pierre, care picta peşti din profil, mereu pe acelaşi fond sepia. Şi după el un domn japonez plin de umilinţă, pe nume domnul San – lucru ciudat căci, după cum am aflat mai târziu, San era de fapt modul de a se adresa al japonezilor. Domnul San era angajat la fabrica lui Herr Ollinger ca un fel de spion industrial, lucru care mi se pare azi foarte amuzant, căci dacă japonezii ar fi încercat vreodată să copieze metodele lui Herr Ollinger, producţia lor industrială ar fi dat înapoi cu cel puţin zece ani.

Şi în sfârşit Axel în persoană coborî încet treptele de lemn şi-şi făcu intrarea. Era prima dată când Pym îl putu privi în voie. Deşi era cumplit de slab, obrajii lui erau rotunzi de la natură. Avea o frunte înaltă, dar şuviţele de păr castaniu care creşteau de fiecare parte deasupra ei îi dădeau un aer trist. Ca şi cum Creatorul şi-ar fi aşezat degetul cel mare pe o tâmplă şi arătătorul pe alta şi ar fi tras apoi toată faţa în jos, ca un avertisment împotriva frivolităţii: mai întâi sprâncenele rotunjite, apoi ochii şi mustaţa ca o potcoavă pleoştită. Axel se găsea undeva la mijlocul tuturor acestora, cu ochii sclipind din umbra lor, supravieţuitorul recunoscător al unui eveniment pe care Pym nu avea dreptul să-l împărtăşească. Una dintre fete îi tricotase un pulover fără formă, pe care-l purta ca pe o capă peste umerii uscăţivi.

– *Schön guten Abend,* Sir Magnus, spuse el.

Ducea în mână o pălărie de pai cu fundul în sus. Pym văzu că avea în ea pacheţele frumos ambalate.

– De ce nu schimbăm niciodată un cuvânt, acolo sus? De parcă ne-ar despărţi kilometri, nu doar douăzeci de centimetri. Încă mai luptaţi cu nemţii? Acum suntem aliaţi. Curând vom lupta cu ruşii.

– Presupun că aveţi dreptate, murmură Pym.

– De ce nu-mi baţi la uşă când te simţi singur? Am putea fuma un trabuc, am putea salva puţin lumea. Îţi place să spui prostii?

– Foarte mult.

– Perfect, vom discuta prostii.

Dar, când se îndreptă spre domnul San ca să-l salute, Axel se opri şi se întoarse. Peste umărul drapat în capă îi aruncă lui Pym o privire întrebătoare, aproape sfidătoare, ca şi cum şi-ar fi pus întrebarea dacă nu cumva îi acordase cu prea mare uşurinţă încrederea sa.

– *Aber dann können wir doch Freunde sein*, Sir Magnus? – am putea oare deveni prieteni?

– *Ich würde mich freuen!* răspune Pym din toată inima, întâlnindu-i fără teamă privirea – aş fi fericit!

Îşi strânseră din nou mâinile, uşor de data asta. În aceeaşi clipă trăsăturile lui Axel se destinseră într-un zâmbet atât de plin de veselie, că Pym simţi cum i se umple inima de dragul lui şi-şi jură că-l va urma pe Axel oriunde, pentru toate Crăciunurile pe care le mai avea de trăit. Petrecerea începu. Fetele cântară colinde şi Pym li se alătură, spunând cuvintele pe englezeşte acolo unde nu le ştia în germană. Urmară discursuri, apoi un toast pentru prietenii şi rudele absente, moment în care pleoapele grele ale lui Axel aproape că-i acoperiră ochii şi în care amuţi. Dar după aceea, parcă pentru a goni amintirile triste, se sculă brusc în picioare şi începu să golească pălăria pe care o adusese, în timp ce Pym stătea alături de el ca să-l ajute, ştiind că asta făcea Axel de fiecare Crăciun, indiferent unde l-ar fi petrecut. Pentru fete făcuse fluiere cu numele lor gravate pe ele. Cum de le tăiase în lemn cu mâinile acelea atât de fine şi de albe? Cum de lucrase atât de încet, încât Pym nu auzise nimic de după peretele despărţitor? De unde găsise lemnul, vopseaua, pensulele? Soţilor Ollinger le oferi ceva ce-mi apăru, mai târziu, ca un alt simbol al vieţii carcerale, o machetă din chibrituri reprezentând o arcă de la hublourile căreia siluetele pictate ale marii noastre familii făceau semne cu mâna. Pentru domnul San şi Jean-Pierre avea nişte pătrate de stofă identice cu cele pe care le ţesea Pym pe vremuri pentru Dorothy pe un mic război de ţesut unde firul trecea printre cuie. Pentru perechea din Basel confecţionase un ochi stilizat din lână, care să alunge tot ce le-ar putea face rău. Şi pentru Pym – încă mai consider ca pe un compliment faptul că m-a lăsat ultimul – pentru Sir Magnus avea un exemplar foarte uzat din *Simplicissimus* de Grimmelshausen, legat în pânză veche cafenie, carte despre care Pym nu auzise, dar pe care abia aştepta s-o citească, fiindcă îi va oferi pretextul pentru a bate la uşa lui Axel. O deschise şi citi dedicaţia în germană: „Pentru Sir Magnus, care nu-mi va fi niciodată duşman". Şi în colţul din stânga sus, cu o cerneală mai veche dar într-o versiune mai tânără a aceluiaşi scris: „A.H. Carlsbad, August 1939".

– Unde e Carlsbad? întrebă Pym fără să se gândească şi observă imediat jena ce se instalase în jurul lui, de parcă toată lumea ar fi ştiut deja vestea cea rea în afară de el, considerat prea tânăr ca să i se spună.

– Carlsbad nu mai există, Sir Magnus, răspunse Axel politicos. Când vei citi *Simplicissimus,* vei înţelege de ce.

– Unde era?

– Era oraşul meu natal.

– Păi asta înseamnă că mi-ai dat o comoară ce aparţinea trecutului tău.

– Ai prefera să-ţi dau un lucru la care nu ţin?

Şi Pym, el ce adusese? Dumnezeu să-i ierte păcatele, fiul preşedintelui director general nu era obişnuit cu ceremoniile de o reală semnificaţie şi nu se gândise la nimic mai bun decât la o cutie cu trabucuri pentru dragul şi bătrânul de Axel.

– De ce nu mai există Carlsbad? îl întrebă Pym pe Herr Ollinger de cum îl prinse singur.

Herr Ollinger ştia totul, numai cum să conducă o fabrică nu. Carlsbad era situat în Sudeţi, îi explică el. Era o staţiune minunată şi toată lumea obişnuia să se ducă acolo: Brahms, Beethoven, Goethe şi Schiller. La început a făcut parte din Austria, pe urmă din Germania. Acum era un oraş din Cehoslovacia, avea alt nume şi nemţii fuseseră expulzaţi cu toţii din el.

– Atunci, de cine ţine Axel acum? întrebă Pym.

– Cred că numai de noi, spuse Herr Ollinger grav. Şi, te rog să mă crezi, trebuie să fim foarte atenţi dacă nu vrem să ni-l ia.

– Aduce femei la el în cameră.

Chipul lui Herr Ollinger se îmbujoră de o plăcere răutăcioasă.

– Cred că toate femeile din Berna îi aparţin, admise el.

Trecură două zile. În a treia, Pym bătu la uşa lui Axel şi-l găsi fumând în picioare lângă fereastra deschisă, cu mai multe cărţi groase în faţa lui pe pervaz. Probabil că îngheţase, dar părea că are nevoie de aer curat ca să citească.

– Hai să ne plimbăm, spuse Pym cu îndrăzneală.

– Cu viteza mea?

– Oricum n-o putem adopta pe a mea, ce părere ai?

– Starea mea mă face să nu pot suferi locurile aglomerate, Sir Magnus. Dacă trebuie să umblăm, hai s-o facem afară din oraş.

L-au luat pe Bastl şi au hoinărit cu el de-a lungul drumului pentru remorcarea ambarcaţiunilor, paralel cu tumultosul Aare, în timp ce Bastl făcea pipi şi refuza să-i urmeze, iar Pym se străduia din răsputeri să vadă dacă prin preajmă nu semăna cineva a poliţist. În valea fără soare, bruma plutea în nori ameninţători şi frigul era neîndurător. Părea că Axel nu-l simte. Pufăia din trabuc fără să se oprească din întrebările puse cu vocea lui blândă, amuzată. Dacă aşa a venit din Austria, îşi zise Pym, tremurând în urma lui, drumul trebuie să-i fi luat ani de zile.

– Cum ai ajuns la Berna, Sir Magnus? Avansai sau te retrăgeai? întrebă Axel.

Incapabil să reziste tentaţiei de a se prezenta sub o nouă lumină, Pym se puse pe treabă. Şi cu toate că, potrivit obiceiului, avu grijă să înfrumuseţeze, realitatea rearanjând faptele în aşa fel încât să concorde cu imaginea pe care o dăduse deja despre sine, o prudenţă instinctivă îl sfătui totuşi să se abţină. E drept că-şi atribui o mamă nobilă şi excentrică şi tot drept e că, atunci când ajunse cu descrierea la Rick, îl dotă cu multe dintre calităţile la care acesta aspira fără succes, cum ar fi averea, distincţiile militare şi accesul zilnic la mai-marii ţării. În alte privinţe însă se dovedi modest şi ironic şi, când ajunse la povestea cu E. Weber, pe care n-o mai spusese nimănui până atunci, Axel râse atât de tare, că fu silit să se aşeze pe o bancă şi să-şi aprindă un nou trabuc ca să-şi recapete suflul, în timp ce Pym râdea cu el, încântat de succesul obţinut. Şi când îi arătă chiar scrisoarea ei care spunea: „Nu-ţi face griji. E.Weber te va iubi mereu“, Axel strigă:

– *Nochmal!!* Mai spune o dată, Sir Magnus! Îţi ordon! Şi fă în aşa fel încât a doua versiune să fie complet diferită de prima. Te-ai culcat cu ea?

– Bineînţeles.

– De câte ori?

– Patru sau cinci.

– În aceeaşi noapte? Eşti un adevărat tigru! Ţi-a fost recunoscătoare?

– Era o femeie cu o foarte, foarte mare experienţă.

– Mai mare decât a Jemimei?

– Hm, cam la fel.

– Mai mare decât a ticăloasei de Lippsie, care te-a sedus când erai încă un băieţel?

– Lippsie era ceva cu totul aparte.

Axel îl plesni vesel pe spinare.

– Fără îndoială, Sir Magnus, eşti un adevărat prinţ. Te prefaci al naibii de bine, ştiai chestia asta? Un băieţel atât de drăguţ şi te culci cu aventuriere primejdioase şi cu tinere aristocrate engleze. Îmi placi, mă auzi? Îi iubesc pe toţi aristocraţii englezi, dar pe tine cel mai mult.

Când porniră din nou, Axel trebui să-şi petreacă braţul pe după umerii lui Pym ca să se sprijine, şi de atunci se folosi fără ruşine de el ca de un baston. Şi în tot restul vieţii noastre, rareori am mers altfel.

La un moment dat în seara aceea, Pym şi Axel au descoperit sub un pod o cafenea goală şi Axel a insistat să plătească două pahare de votcă din banii pe care-i ţinea într-un portofel mic, negru, legat de gât cu o cureluşă din piele. Pe drumul îngheţat spre casă, au căzut de acord că Axel şi Pym trebuiau să înceapă educaţia pe care n-o primiseră niciodată, că ziua de mâine o vor decreta prima zi a lumii şi că Grimmelshausen va fi primul subiect pe care-l vor studia, pentru că îi învăţa că lumea era complet nebună şi înnebunea din ce în ce mai rău cu fiecare clipă ce trecea, astfel că tot ce părea bun era aproape sigur rău. Deciseră că Axel se va ocupa de germana vorbită a lui Pym şi nu va avea linişte până ce acesta nu se va exprima la perfecţie. Aşa se face că în decursul unei zile şi al unei seri Pym deveni picioarele lui Axel, tovarăşul lui de discuţii intelectuale şi, cu

toate că la început nu aşa văzuseră ei lucrurile, elevul lui Axel, căci în răstimpul a câteva luni, Axel îi dezvălui lui Pym toate farmecele muzei germane. Deşi cunoştinţele lui Axel erau mai vaste decât ale lui Pym, curiozitatea lui nu era mai mică şi nici energia lui nu avea limite. Poate că, prin învierea culturii ţării lui pentru un suflet nevinovat, se reconcilia cu trecutul proaspăt.

Cât despre Pym, acesta contempla în sfârşit bogăţiile unui regat la care visase de atât amar de vreme. Muza germană însă, în ciuda entuziasmului debordant, nu reuşi, nici atunci şi nici mai târziu, să prezinte pentru el acea atracţie deosebită. Dacă ar fi fost chinezoaică, poloneză sau indiancă n-ar fi fost nici o deosebire. Reprezenta pentru Pym doar un mijloc de a se considera, pentru prima dată, un gentleman din punct de vedere intelectual. Lucru pentru care i-a fost veşnic recunoscător. Silindu-l pe Pym să-l urmeze pe Axel zi şi noapte în explorările sale, îi oferi acea lume cuprinsă în capul lui, pe care Lippsie îl asigurase c-o va putea lua cu el oriunde s-ar duce. Şi Lippsie avusese dreptate, căci atunci când se ducea la depozitul din Ostring unde Herr Ollinger îi găsise de lucru la negru, noaptea, printr-un alt prieten al lui, filantrop şi el, Pym nu se mai mulţumea să meargă pe jos sau să ia tramvaiul, ci călătorea cu caleaşca lui Mozart până la Praga. Când spăla elefanţi noaptea, îndura umilinţele acelor *Soldaten* ai lui Lenz. Când, aşezat în bufetul de clasa a treia, îi arunca priviri înamorate lui Elisabeth, se imagina ca fiind tânărul Werther, gândindu-se cu ce să se îmbrace înainte de a se sinucide. Şi când, în fine, medita la ansamblul eşecurilor şi speranţelor lui, era capabil să-şi compare propriul *Werdegang* cu anii de ucenicie ai lui Wilhelm Meister şi-şi propunea chiar să scrie un mare roman autobiografic, care va arăta lumii ce tânăr nobil şi sensibil era el în comparaţie cu Rick.

Da, Jack, şi celelalte seminţe, desigur, tot de acolo vin: Hegel la toate mesele, câte o porţie zdravănă pentru amândoi, o porţie din Marx şi Engels şi din acei urşi groaznici ai comunismului – căci la urma urmelor, spunea Axel, asta era prima zi a lumii.

– Dac-ar fi să judecăm creştinismul după nenorocirile pe care le-a adus omenirii, cine ar mai vrea să fie creştin? Să nu acceptăm prejudecăţile, Sir Magnus. Să respingem abia după ce am citit şi am înţeles. Dacă Hitler îi ura atât de tare pe tipii ăştia, înseamnă că nu sunt chiar răi de tot.

Urmară Rousseau, revoluţionarii, *Das Kapital* şi *Anti-Dühring*, iar soarele străluci câteva săptămâni, deşi jur că n-am ajuns la nici o concluzie de care să-mi aduc aminte, doar că ne-am bucurat când le-am terminat. Şi, sincer vorbind, acum mă îndoiesc chiar de importanţa celor pe care mi le spunea Axel în comparaţie cu bucuria pe care o simţea Pym de a fi elevul lui. Ce conta era că Pym se simţea fericit de când se trezea şi până în primele ore ale dimineţii următoare; iar când se culcau fiecare de cealaltă parte a radiatorului şi dormeau, ca să folosesc expresia lui Axel, ca Dumnezeu în Franţa, mintea lui Pym îşi continua explorările şi în somn.

– Axel a primit Ordinul Cărnii Congelate, îi spuse Pym cu mândrie lui Frau Ollinger într-o zi, în timp ce tăia pâinea pentru o *fondue* în familie.

Frau Ollinger scoase o exclamaţie de dezgust.

– Magnus, ce prostie mai e şi asta?

– E-adevărat. Aşa numesc soldaţii nemţi medalia pentru campania din Rusia. S-a dus voluntar cât mai era la *Gymnasium*. Tatăl lui ar fi putut să-i găsească un loc cald în Franţa sau în Belgia. Un *Druckposten* undeva unde n-ar fi trebuit decât să stea cuminte în banca lui. Dar Axel nu l-a lăsat. Voia să fie erou asemenea colegilor lui de clasă.

Frau Ollinger nu-şi ascunse iritarea.

– În cazul ăsta ai face bine să nu vorbeşti prea mult despre unde a luptat, spuse ea cu severitate. Axel e aici ca să studieze, nu ca să se fălească.

– Primeşte femei sus la el, insistă Pym. Se furişează pe scări după-mesele şi ţipă când face dragoste cu ele.

– Dacă-l fac fericit şi-l ajută să studieze, sunt bine-venite. Vrei s-o inviţi şi tu pe pătimaşa ta Jemima?

Furios, Pym urcă în camera lui cu zgomot şi redactă o scrisoare lungă pentru Rick, despre cât de nedrept era elveţianul de rând în privinţa vieţii de zi cu zi.

„Uneori am impresia că aici legea înlocuieşte bunătatea omenească, scrise el înfuriat la culme. Mai ales atunci când e vorba despre femei."

Rick îi răspunse imediat, cerându-i să-şi păstreze castitatea:

„E mai bine să rămâi Pur până când vei face Alegerea care îţi e Destinată."

Dragă Belinda,

Situaţia mea aici e cam dificilă în momentul ăsta. Unii dintre studenţii străini din casă merg cam departe în ce priveşte femeile şi a trebuit să intervin ca să pot continua să studiez. Poate că, dacă ai adopta aceeaşi atitudine fermă în cazul lui Jem, până la urmă s-ar dovedi că i-ai făcut un mare serviciu.

Veni o zi în care Axel se îmbolnăvi. Pym tocmai se întorcea de la grădina zoologică plin de povestiri haioase şi îl găsi în pat, unde lui Axel nu-i plăcea deloc să stea. Camera lui micuţă era îmbâcsită de fum de trabuc, chipul lui palid mâncat de barba nerasă şi de umbre. Prin preajmă se învârtea o fată, dar, când sosi Pym, Axel îi ordonă să plece.

– Ce are? îl întrebă Pym pe doctorul lui Herr Ollinger, privind peste umărul lui şi încercând să descifreze reţeta.

– Ce are, Sir Magnus, e că a fost bombardat de eroii de britanici, răspunse cu sălbăticie Axel din pat, cu o voce neobişnuit de stridentă. Ce are e că s-a trezit cu o jumătate de obuz britanic în cur şi nu poate să-l scoată când se cacă.

Medicul nu jurase numai să păstreze secretul, ci şi să tacă, şi plecă lovindu-l afectuos pe Pym pe umăr.

– Poate că tu ai tras în mine, Sir Magnus. Ai debarcat cumva în Normandia? Poate că tu ai condus invazia.

– Nici vorbă să fi făcut vreodată una ca asta, spuse Pym.

Aşa că Pym redeveni picioarele lui Axel, aducându-i doctoriile şi trabucurile, gătind pentru el şi scotocind bibliotecile de la universitate în căutarea de mereu alte şi alte cărţi pe care să i le poată citi cu voce tare.

– Nu mai vreau Nietzsche, mulţumesc, Sir Magnus. Cred că ştim destul despre efectul purificator al violenţei. Kleist nu e rău, dar nu-l citeşti cum trebuie. Când citeşti din Kleist trebuie să urli. A fost ofiţer prusac, nu erou englez. Treci la pictori.

– La care dintre ei?

– Abstracţii. Decadenţii. Evreii. Toţi cei care au fost *entartet* sau interzişi. Lasă-mă în pace cu toţi scriitorii ăştia nebuni.

Pym o consultă pe Frau Ollinger.

– În cazul ăsta trebuie să-l întrebi pe bibliotecar pe care dintre ei nu-i iubeau naziştii, Magnus, îi explică ea cu vocea ei de învăţătoare.

Bibliotecarul era un emigrant care cunoştea pe dinafară nevoile lui Axel. Pym îi aduse Klee şi Nolde, Kokoschka şi Klimt, Kandinsky şi Picasso. Aşeza cărţile cu reproduceri şi cataloagele deschise pe o poliţă de pe care Axel le putea vedea fără să trebuiască să-şi mişte capul. Întorcea paginile şi citea legenda cu voce tare. Când veneau femei, Axel le dădea afară.

– Are cine să mă îngrijească, aşteptaţi să mă fac bine.

Pym îi aduse Max Beckmann. Îi aduse Steinlen, apoi Schiele şi din nou Schiele. A doua zi scriitorii reintrară în graţii. Pym îi aduse Brecht şi Zuckmayer, Tucholski şi Remarque. Îi citea din ei cu voce tare, ore în şir.

– Muzică, ordonă Axel.

Pym împrumută patefonul cu arc al lui Herr Ollinger şi-i puse muzică de Mendelssohn şi de Ceaikovski până ce Axel adormi. Se trezi delirând, sudoarea curgând pe el ca picăturile de ploaie. Îi descrise o retragere prin zăpadă, în care orbii se agăţau de şchiopi şi sângele îngheţa în răni. Vorbi despre un spital, doi într-un pat şi morţii zăcând pe jos. Ceru apă. Pym îi

aduse şi Axel apucă paharul cu amândouă mâinile, cuprins de un tremur violent. Ridică paharul până ce mâinile i se imobilizară şi apoi îşi plecă astfel capul ca buzele să poată atinge, zvâcnit, buza paharului. Sorbi apa ca un animal, vărsând-o în timp ce ochii lui arşi de febră stăteau la pândă. Ridică apoi picioarele, făcu pe el şi stătu tremurând şi mormăind în fotoliu, cât timp Pym schimbă aşternutul.

– De cine ţi-e frică? îl întrebă din nou Pym. Nu e nimeni aici. Numai noi doi.

– Înseamnă că mi-e frică de tine. Ce-i cu canişul ăla din colţ?

– E Herr Bastl şi e chow-chow, nu caniş.

– Credeam că e diavolul.

Până când într-o zi, trezindu-se, Pym îl găsi pe Axel complet îmbrăcat, în picioare lângă patul lui.

– E aniversarea lui Goethe şi e patru după-masa, anunţă acesta cu vocea lui milităroasă. Trebuie să ne ducem în oraş să-l ascultăm pe imbecilul ăla de Thomas Mann.

– Dar eşti bolnav.

– Dacă te scoli din pat înseamnă că nu mai eşti bolnav. Dacă poţi să mergi, nu mai eşti bolnav. Îmbracă-te.

– Şi Mann a fost pe lista celor interzişi? întrebă Pym, în timp ce-şi trăgea hainele pe el.

– N-a reuşit niciodată.

– De ce-l faci imbecil?

Herr Ollinger le împrumută un impermeabil în care încăpeau doi Axeli, iar domnul San le făcu rost de o pălărie mare şi neagră. Herr Ollinger îi duse până la uşa sălii de conferinţe cu rabla lui de maşină cu două ore mai devreme şi se aşezară în fundul sălii înainte ca aceasta să se umple. După conferinţă, Axel îl conduse pe Pym în spatele scenei şi ciocăni la uşa cabinei. Lui Pym nu-i plăcea cine ştie ce Thomas Mann. Găsea că proza lui era parfumată şi greoaie, deşi se străduise din răsputeri, de dragul lui Axel. Acum însă Dumnezeu în persoană se afla în faţa lor, înalt şi colţuros ca unchiul Makepeace.

– Acest tânăr gentleman englez dorește să vă strângă mâna, domnule, îl informă Axel cu autoritate, de sub pălăria cu boruri largi a domnului San.

Thomas Mann îl examină pe Pym, apoi pe Axel, atât de palid și de diafan din cauza febrei. Își contemplă pe urmă palma mâinii drepte, ca și cum s-ar fi întrebat dacă o să reziste efortului unei strângeri aristocratice. Întinse mâna și Pym i-o strânse, așteptând să simtă cum geniul lui Mann se scurge în el aidoma acelor descărcări electrice pe care le găseai în gări: puneți mâna pe butonul acesta și lăsați ca energia mea să vă regenereze. Nu s-a întâmplat nimic, dar entuziasmul lui Axel era destul de mare pentru doi.

– L-ai atins, Sir Magnus! Ești binecuvântat! Ești nemuritor!

După o săptămână, strânseseră destui bani ca să se poată duce la Davos să viziteze templul sufletelor bolnave ale lui Mann. Călătoriră în toaletă, Pym în picioare și Axel, cu bascul pe cap, așezat răbdător pe scaun. Controlorul bătu în ușă și urlă *Alle Billette bitte,* Axel scoase un sunet ca de fată jenată și împinse pe sub ușă singurul lor bilet. Pym așteptă, cu ochii fixați la umbra proiectată de picioarele controlorului. Simți cum se apleacă, îi auzi mormăitul când se ridică. Auzi un trosnet ca și cum propriii nervi i s-ar fi rupt și văzu biletul reapărând pe sub ușă, cu o gaură în el. Umbra se deplasă. Deci așa ai ajuns aici, își spuse Pym cu admirație, în timp ce-și strângeau în tăcere mâinile. Asta e șmecheria care te-a făcut să intri în Elveția. În seara aceea, la Davos, Axel îi povesti lui Pym totul despre călătoria de coșmar de la Carlsbad la Berna. Pym se simți atât de mândru și de bogat, încât decise că Thomas Mann era cel mai mare scriitor din lume.

Dragă tată – scrise el jubilând, de cum se întoarse în podul său –, trăiesc clipe cu adevărat vrăjite aici și mă instruiesc enorm. Nu-ți pot spune cât îmi lipsesc sfaturile tale pline de bun-simț și cât de recunoscător îți sunt că m-ai trimis în Elveția. Azi am întâlnit niște juriști care par să cunoască cu-adevărat

viaţa sub toate aspectele ei şi sunt sigur că-mi vor fi de mare folos în cariera mea.

Dragă Belinda,
Acum c-am pus piciorul în prag, totul merge mai bine.

Şi între timp mai era şi bunul şi bătrânul meu Jack, nu-i aşa, Jack? Jack, celălalt erou de război, Jack, cealaltă parte a capului meu. Te voi descrie cum erai pe vremea aia, căci nu mă aştept să ne mai gândim amândoi la aceeaşi persoană. Voi descrie ce erai tu pentru mine, ce am făcut pentru tine şi de ce, căci şi în cazul ăsta mă îndoiesc că interpretăm la fel evenimentele şi personajele. Mă îndoiesc foarte tare. Pentru Jack, Pym era un alt informator copil, un element în plus în armata lui personală pe cale de a lua fiinţă, nedomesticit şi cu siguranţă neinstruit, dar care permitea deja să i se pună căpăstrul de gât şi care era dispus să alerge din răsputeri pentru bucata lui de zahăr. Probabil că nu-ţi mai aduci aminte – de ce ţi-ai aduce? – cum l-ai agăţat şi cum i-ai făcut propunerea. Tot ce ştiai era că e genul care place Firmei, care-ţi plăcea şi ţie şi pe care şi o parte din mine îl plăcea. Se integrează cu uşurinţă, vorbeşte o engleză cultivată, ştie limbi străine, fost elev al unei şcoli particulare bune de ţară. Practică sporturi, înţelege ce e aia disciplină. Nu e pretenţios, nu seamănă cu siguranţă cu acei tipi ai voştri superintelectualizaţi. Echilibrat, unul de-ai noştri. Situaţie materială confortabilă, dar nu cine ştie ce, taică-său fiind un soi de mic magnat – cât de tipic pentru tine că nu te-ai deranjat niciodată să faci o anchetă despre Rick. Şi unde l-ai fi putut întâlni pe acest model perfect al bărbaţilor de mâine dacă nu la biserica anglicană, acolo unde stindardul Sfântului Gheorghe îşi flutura victoria în briza Elveţiei neutre?

Nu ştiu de cât timp îl urmăreai pe Pym. Pun pariu că nici tu nu ştii. Ţi-a plăcut cum citise din Biblie, ai spus; înseamnă că-l pândeai dinainte de Crăciun, căci era vorba despre un text ce se citea în primele zile ale Adventului. Ai părut surprins când ţi-a spus că studiază la universitate, de unde deduc că luaseşi

informaţii înainte de a se înscrie şi că nu le reactualizaseşi. Era în ziua de Crăciun, după slujba de dimineaţă, când Pym ţi-a strâns pentru prima dată mâna. Porticul bisericii semăna cu un ascensor ticsit, toţi îşi scuturau cu zgomot umbrelele şi produceau acea rumoare, atât de tipic englezească, în timp ce copiii diplomaţilor se bombardau cu bulgări de zăpadă în stradă. Pym purta jacheta de la E.Weber, iar tu, Jack, tu erai ca un munte englez de necucerit din tweed, în vârstă de douăzeci şi patru de ani. În termeni de război şi pace, cei şapte ani care ne despărţeau erau o întreagă generaţie, practic două. Cum era şi cu Axel, de fapt: amândoi aveaţi aceşti ani cruciali de avans faţă de mine, încă îi mai aveţi.

Ştii ce mai purtai, pe lângă frumosul tău costum cafeniu-închis? Cravata ta de la divizia de Aeropurtate. Cai cabraţi cu aripi argintii şi Britanii încoronate pe fond maro-roşcat, felicitări. Nu mi-ai spus niciodată ce făcuseşi ca s-o meriţi, dar realitatea, aşa cum o ştiu acum, nu e mai puţin impresionantă decât ce-mi imaginam eu: în Iugoslavia cu partizanii şi în Cehoslovacia cu rezistenţa, în Africa, în spatele liniilor, cu Long Range Desert Group şi, dacă amintirile nu mă înşală, chiar şi în Creta. Nu eşti cu mai mult de doi centimetri mai înalt ca mine, dar îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri cum, atunci când Pym ţi-a luat mâna mare şi uscată, cravata aia de la Aeropurtate părea că-l priveşte drept în ochi. A ridicat capul, ţi-a văzut maxilarul ca de fier şi ochii albaştri – încă de pe atunci aveai sprâncenele stufoase şi feroce – şi a ştiut că se afla în faţa personajului pe care se presupunea că toate şcolile îl vor scoate din el şi pe care uneori îl şi formaseră în imaginaţia lui: un erou englez cu spinarea ţeapănă, unul dintre acei ofiţeri care ştiu să-şi păstreze sângele-rece când toată lumea în jurul lor şi-l pierde. I-ai urat sărbători fericite şi, când i-ai spus cum te cheamă, a crezut că faci o glumă legată de Crăciun – dumneavoastră sunteţi Bunul Samaritean şi eu sunt Brotherhood, fraternitatea în persoană.

– Nu, nu, bătrâne, chiar aşa mă cheamă, ai insistat râzând. De ce un tip bine ca mine ar folosi un nume fals?

Chiar, de ce, când aveai acoperire diplomatică? L-ai invitat pentru a doua zi înainte de prânz la un sherry, în prima zi de Crăciun, şi ai spus că i-ai fi trimis o invitaţie dar nu-i ştiai adresa, chestie destul de deşteaptă căci, desigur, o ştiai pe dinafară: adresa, data naşterii, studiile şi toate celelalte absurdităţi care ne imaginăm că ne dau un ascendent asupra celor pe care vrem să-i recrutăm. Pe urmă ai făcut ceva amuzant. Ai scos din buzunar o invitaţie şi, în înghesuiala de sub portal, cu toată lumea aia care continua să sporovăiască, l-ai pus pe Pym să se întoarcă cu spatele la tine şi, folosindu-te de spinarea lui, i-ai scris numele pe locul liber şi i-ai înmânat-o: „Căpitanul şi doamna Jack Brotherhood au plăcerea“. Ai şters cu o linie R.S.V.P ca să arăţi că treaba era aranjată şi ai şters şi „căpitanul“, ca să arăţi că eram deja prieteni. „Şi dacă vreţi să rămâneţi după aceea, o să ne ajutaţi să terminăm curcanul rece. Ţinută de oraş“, ai adăugat. Pym te-a privit îndepărtându-te prin ploaie cu acelaşi mers cu care, era sigur, păşeai pe sub focurile de armă ale tuturor câmpurilor de luptă pe care triumfaseşi, de unul singur, în faţa friţilor, în timp ce Pym nu făcea nimic mai curajos decât să graveze iniţialele lui Sefton Boyd pe peretele toaletei personalului.

A doua zi se prezentă punctual la mica ta locuinţă de serviciu şi când apăsă pe butonul soneriei citi cartea de vizită de deasupra ei. „Căpitan J. Brotherhood, Serviciul Paşapoarte, Ambasada Marii Britanii, Berna.“ Poate îţi aminteşti că pe vremea aia erai însurat cu Felicity. Adrian avea şase luni. Pym s-a jucat ore întregi cu el, ca să te impresioneze, obicei care a devenit curând o trăsătură caracteristică a raporturilor lui cu membrii mai tineri ai profesiunii tale. I-ai luat un adevărat interogatoriu în cel mai plăcut mod cu putinţă şi, de îndată ce te opreai, Felicity, Dumnezeu s-o ierte, îl prelua în cea mai bună tradiţie a nevestelor supuse din Serviciul Secret: „Ce fel de prieteni ai, Magnus, mă tem că eşti îngrozitor de singur? exclama ea. Cum te distrezi, Magnus?“ Şi exista, de pildă, şi o viaţă studenţească în afara programului de la universitate – întreba ea – grupări politice sau alte mişcări de acest fel? Sau era şi ea la fel de fadă şi de sinistră ca restul

Bernei? Lui Pym Berna nu i se părea nici fadă şi nici sinistră, dar de dragul lui Felicity se prefăcu de acord. Cronologic privind lucrurile, prietenia lui cu Axel dura deja de douăsprezece ore, dar nici măcar o dată nu se gândi la el – de ce ar fi făcut-o, când se străduia din răsputeri să vă lase la amândoi o cât mai bună impresie?

Îmi amintesc că te-am întrebat în ce regiment ai luptat, aşteptându-mă să-mi răspunzi Al Cincilea Aeropurtate sau Artists' Rifles, astfel încât să pot părea impresionat cum se cuvine. Dar tu te-ai încruntat şi ai spus „Lista disponibilităţilor generale“ Acum ştiu că practicai acoperirea diplomatică la dublu nivel: voiai să te acopere, dar în acelaşi timp voiai şi ca Pym să ghicească ce anume ascundea. Voiai să ştie că nu erai unul din peştii ăia intelectuali de la Foreign Office, cum le spui tu. L-ai întrebat dacă se plimbase prin ţară şi i-ai sugerat ca, atunci când te duci undeva oficial cu maşina, să vină şi el, ca să mai vadă şi altceva. Am încălţat amândoi câte o perche de cizme şi ne-am dus s-o facem, cum ziceai tu, lată: adică în marş forţat prin pădurea Elfenau. În timpul marşului i-ai spus lui Pym că nu era nevoie să-ţi spună „domnule“. Când ne-am întors, Felicity îl hrănise pe Adrian şi discuta cu un domn mai în vârstă, foarte afectat. I l-ai prezentat lui Pym ca fiind Sandy de la ambasadă, şi Pym şi-a dat seama că eraţi colegi şi că, poate, Sandy era şeful tău. Acum ştiu că era şeful Centralei, că tu erai secundul lui şi că venise să facă evaluarea de rutină a mărfii înainte de a-ţi da voie s-o cumperi. Dar atunci Pym nu vă vedea decât ca pe un director şi pe supraveghetorul lui general, schemă care nu ţi-a displăcut.

– Apropo, cât de bine vorbiţi germana? îl întrebă Sandy pe Pym cu zâmbetul lui forţat, în timp ce mestecam toţi trei pateurile mici ale lui Felicity. Cam greu de învăţat aici, cu dialectul ăsta elveţian?

– Magnus cunoaşte la universitate o mulţime de emigranţi, ai explicat în locul meu, subliniind un argument în favoarea cumpărării.

Sandy izbunci într-un râs prostesc şi se lovi peste genunchi.

– Zău? Zău? Pariez că printre ei se află şi o mulţime de tipi trăsniţi!

– Probabil că ne-ar putea povesti o groază de lucruri despre ei. Nu-i aşa, Magnus? ai spus tu.

– Nu te-ar deranja? a spus Sandy, cu acelaşi surâs crispat.

– De ce să mă deranjeze? a răspuns Pym.

Sandy şi-a folosit cu deşteptăciune cărţile. Simţise că lui Pym îi plăceau deciziile pripite luate în public şi folosi această intuiţie ca să smulgă un angajament mai înainte ca să-şi dea seama la ce anume se angajează.

– Nici un fel de scrupul nobil legat de caracterul sacru al studiilor universitare sau ceva de genul ăsta? insistă Sandy.

– Nici vorbă, spuse Pym cu siguranţă în glas. Nu când e vorba de ţara mea, adăugă el şi fu recompensat cu un zâmbet din partea lui Felicity.

Nu-mi amintesc ce versiune despre el le-a oferit Pym în ziua aceea, cu toate că a trebuit să se servească de ea şi în lunile care au urmat. Era probabil una abreviată, cât mai sumară în istorisiri stângace, pentru care avea mai târziu de tras. Se dovedi suficient de prudent ca să-ţi ofere ce credea că aşteptai de la el. Se dovedi destul de prudent să nu spună că avea un câştig, lucru pe care l-ai acceptat fără discuţii fiindcă ştiai deja că muncea nopţile la negru. Şmecher tipul, ţi-ai zis; descurcăreţ, nu se dă în lături din faţa unei mici ilegalităţi. Nu prea vorbi despre viaţa de familie pe care o ducea cu soţii Ollinger, de teamă că părinţii săi prin procură ar putea dăuna imaginii lui de exilat responsabil. Când l-ai întrebat dacă umbla cu fete – umbra homosexualităţii trebuia îndepărtată, nu cumva era homosexual? – Pym recepţionă pe loc mesajul şi ţesu un roman dulceag în jurul unei frumuseţi italiene pe care o cunoscuse la Cosmo Club şi care-i plăcea grozav, dar numai ca să umple golul lăsat de iubita lui Jemima, rămasă în Anglia.

– Jemima şi mai cum? ai întrebat, şi Pym a spus Sefton Boyd, ceea ce a produs un oftat perceptibil de satisfacţie.

O Maria exista cu adevărat şi era cu-adevărat frumoasă, dar adoraţia pe care i-o purta Pym rămăsese secretă, căci Pym nu-i adresase niciodată cuvântul.

– Cosmo? ai spus. N-am auzit de clubul ăsta. Dar tu, Sandy?

– N-aş putea spune c-am auzit. Sună destul de dubios.

Pym le explică că de fapt Cosmo era un fel de forum politic al străinilor şi că Maria era un fel de trezorier al acestuia.

– Are vreo culoare anume? întrebă Sandy.

– Păi e brună, răspunse Pym cu nevinovăţie, şi tu, Felicity şi Sandy aţi râs de nu v-aţi mai oprit, ca micuţa Audrey, şi Felicity a remarcat că ideile politice ale lui Magnus păreau cât se poate de limpezi.

După aceea nici o întâlnire nu se termina fără să întrebe cineva de culoarea Mariei, toţi prăpădindu-se de râs din cauza acestei neînţelegeri mişcător de minunate. Când Pym plecă, se lăsase deja seara şi i-ai făcut cadou o sticlă de whisky de la magazinul fără taxe, ca să-i ţină de cald. Costul pentru Firmă în zilele acelea: cam cinci şilingi, bănuiesc. Te oferiseşi să-l duci cu maşina până acasă, dar spusese că-i place să meargă pe jos, câştigând astfel câteva puncte în plus. Şi chiar mersese, călare pe un nor. Aluneca, râdea, îmbrăţişa sticla şi se îmbrăţişa pe sine însuşi; în toţi cei şaptesprezece ani de viaţă nu se mai simţise atât de fericit. Într-un singur Crăciun, Dumnezeu îl fericise cu doi sfinţi. Primul era un fugar şi nu putea să umble, al doilea era un frumos englez, erou de război, care oferea câte un sherry în prima zi de Crăciun şi care în toată viaţa lui nu se îndoise de ceva. Amândoi îl admirau, amândurora le plăceau glumele şi imitaţiile lui, amândoi se străduiau să ocupe locul gol din inima lui. În schimb, fiecăruia dintre ei le oferea personajul pe care părea să-l caute. N-a luat niciodată o decizie anume ca să-l ascundă pe unul de celălalt. Las' să fie fiecare amanta care păstrează intact celălalt cămin, îşi zise Pym. Dacă se gândi cumva la asta.

– De la cine ai furat-o, Sir Magnus? întrebă Axel în engleza lui oficială, privind curios eticheta.

– De la preot, spuse Pym, fără o secundă de şovăială. E un tip formidabil. A făcut armata. N-am furat-o, el mi-a dat-o. Câte o sticlă gratis pentru credincioşii fideli. Le cumpără la preţ redus, desigur. Nu le plătesc ca în magazin.

– Nu ţi-a oferit şi ţigări? întrebă Axel.

– Nu, de ce?

– O ciocolată pentru o noapte cu surioara ta?

– N-am nici o surioară.

– Foarte bine. Atunci hai s-o bem.

Îţi aminteşti de drumurile noastre cu maşina, Jack? Încep să cred că da. Te-ai întrebat vreodată cum de reuşeau înaintaşii noştri să-şi dirijeze agenţii pe vremea când nu existau automobile? Prima noastră călătorie nici n-ar fi putut pica mai bine. Aveai o întâlnire la Lausanne. Urma să fii ocupat trei ore. Nu mi-ai explicat de ce aveai nevoie de trei ore la Lausanne, deşi mi-ai fi putut oferi orice explicaţie. Şi în cazul ăsta, cu avantajul pe care mi-l dă experienţa, ştiu că mă iniţiai deliberat în secretele muncii tale, fără să-mi spui ce muncă era. În ziua aceea nu i-ai cerut nimic lui Pym. Construiai intimitatea dintre voi. Tot ce-ai făcut a fost că i-ai dat întâlnire şi i-ai oferit o variantă, ca să vezi cum se descurcă.

– Ascultă, s-ar putea să trebuiască să mai trec pe la cineva. Dacă la trei nu sunt în faţă la hotelul Dora, fii în partea de apus a poştei centrale la trei şi douăzeci.

Pym nu prea ştia care-i răsăritul şi care-i apusul, dar întrebă vreo şase persoane până dădu de una care să-i arate exact locul, după care ajunse la cea de-a două întâlnire la trei şi douăzeci fix, chiar dacă gâfâia. Ai înconjurat piaţa şi, când ai trecut prin faţa lui a două oară, n-ai oprit maşina, ci ai deschis portiera din mers şi Pym a sărit în ea ca un paraşutist, ca să-ţi arate de ce era în stare.

– Am vorbit cu Sandy, mi-ai zis cu o săptămână mai târziu, în drum spre Geneva. Ar dori să faci o treabă pentru el. Te deranjează?

– Bineînţeles că nu.

– Te pricepi la traduceri?

– Ce fel de traduceri?

– Ştii să-ţi ţii gura?

– Cred că da.

I-ai dat prima misiune:

– Din când în când primim documente tehnice. Mai ales de la nişte mici firme elveţiene cam ciudate, care produc lucruri nu tocmai pe placul nostru. Lucruri de-alea afurisite, care sar în aer, ai adăugat cu un zâmbet. Nu e chiar secret, dar la ambasadă lucrează o mulţime de localnici, aşa c-am prefera s-o facă cineva din afară. De preferinţă un britanic. Cineva în care avem încredere. Te tentează?

– Sigur că da.

– Plătim. Nu cine ştie cât, dar destul ca s-o poţi duce din când în când pe Maria seara la un restaurant. Mai ai veşti de la Jemima?

– Jem e bine, mulţumesc.

Lui Pym nu-i mai fusese niciodată în viaţă atât de frică. I-ai înmânat plicul, l-a băgat în buzunar, i-ai aruncat una dintre privirile tale de mare maestru al misterelor, i-ai spus: „Noroc, bătrâne“ – Da, Jack, aşa mi-ai spus! Aşa ne vorbeam! – şi Pym s-a dus acasă trecând blestematul ăla de plic dintr-un buzunar în altul, de parcă ar fi fost un bookmaker care-a fugit cu banii. Şi ce era în plic? Nu-mi spune, lasă-mă să-ţi spun eu: gunoaie. Fotocopii ale unor articole din cataloage de armament perimate. Ce voiai tu era sufletul lui Pym, nu traducerile alea bune de nimic. La el în pod, pierdu cel puţin de şase ori plicul. Sub pat, sub saltea, în spatele oglinzii, pe coş. Traducea la ore la care nici măcar Axel nu putea bănui ce face. I-ai plătit lui Pym douăzeci de franci. Dicţionarul tehnic îl costase douăzeci şi cinci, dar ştii că gentlemenii nu menţionează asemenea lucruri, chiar dacă cecurile de la Rick, dacă mai existau, veneau din ce în ce mai rar.

– Ai mai fost de curând la Cosmo Club? te-ai interesat cu inocenţă în timp ce ne îndreptam spre Zürich, unde ziceai că te duci să te întâlneşti cu cineva în legătură cu un câine.

Pym mărturisi că nu. Cu Axel şi Jack Brotherhood populându-i cosmosul, cine ar mai fi avut nevoie de un altul?

– Am auzit că unii dintre tipii care merg acolo sunt gură-spartă. Nu cumva să crezi că am ceva cu Maria. Genul ăsta de locuri atrage întotdeauna oameni dintre cei mai diferiţi. Face şi asta parte din democraţie. Poate c-ar fi o idee bună dacă ai mai arunca câte o privire pe-acolo, ai spus. Nu te lăsa reperat. Dacă se aşteaptă să fii de stânga, lasă-i să creadă că aşa şi eşti. Dacă sunt în căutarea unui bun englez de centru, fă-le pe plac. La nevoie, fii şi de stânga şi de centru. Dar ai grijă să nu exagerezi. Nu vrem să ai necazuri cu elveţienii. În afară de tine, mai sunt şi alţi britanici acolo?

– Doi scoţieni studenţi la Medicină, dar mi-au spus că vin pentru fete.

– Câteva nume ne-ar fi de ajutor, ai spus.

Când se gândea acum, îşi dădea seama că, odată cu această conversaţie, Pym încetase să fie Pym. Devenise omul nostru de la Cosmo şi nu folosea telefonul pentru problemele mai speciale. Era deja o schiţă de agent, spion fără să-şi dea seama, modul nostru delicat de a spune că avea o vagă idee despre ce făcea şi ştia vag de ce. Împlinise şaptesprezece ani şi, dacă avea urgent nevoie de tine, trebuia s-o sune pe Felicity şi să-i spună că venise unchiul lui. Dacă tu aveai nevoie de el, trebuia să suni la familia Ollinger dintr-o cabină şi să spui că erai Mac de la Birmingham, în trecere prin oraş. Altfel stabileam următoarea întâlnire de fiecare dată când ne întâlneam. „Dă-ţi drumul, Magnus, mi-ai spus. Bagă-te printre ei şi fii tu însuţi, fermecătorul Magnus. Stai cu urechile ciulite şi cu ochii căscaţi, vezi ce nu merge, dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu ne face probleme cu elveţienii. Ai aici banii pentru luna viitoare, Magnus. Sandy te salută." Ascultă-mă pe mine, Jack: culegem întotdeauna ce am semănat, chiar dacă recolta are nevoie de treizeci şi cinci de ani ca să se coacă.

Secretara Cosmo Club-ului era o monarhistă română şi nesărată pe care o chema Anca şi care plângea pe rupte la conferinţe. Era o fată deşelată şi repezită, care mergea cu încheieturile mâinilor întoarse în afară şi, când Pym o opri pe coridor, îl scrută cu ochii

ei înroşiţi şi-i spuse s-o lase în pace, c-o durea capul. Dar Pym era acolo în misiune de spionaj şi nu admitea nici un fel de refuz.

– Mă gândeam să facem un buletin al Cosmo Club-ului, o anunţă el. Mă gândeam să cerem fiecărui grup să participe cu câte ceva.

– La Cosmo nu există grupuri. Cosmo n-are nevoie de buletin. Eşti un prost. Pleacă de aici!

Pym o urmări pe Anca până-n biroul minuscul care îi servea de vizuină.

– Tot ce-mi trebuie e o listă a membrilor, spuse el. Dacă am lista, le pot trimite o circulară să văd cine ar fi interesat.

– De ce nu vii la viitoarea întâlnire să-i întrebi? zise Anca, aşezându-se şi îngropându-şi capul în mâini, ca şi cum i-ar fi fost rău.

– Nu toată lumea vine la întâlniri. Vreau să consult pe toată lumea. E mai democratic.

– Nimic nu e democratic, spuse Anca. Totul nu-i decât o iluzie. E englez, îşi explică ea cu voce tare, deschizând un sertar şi începând să scotocească prin dezordinea dinăuntru. Ce ştie un englez despre iluzie? întrebă ea un fel de confesor nevăzut. E nebun.

Îi întinse o foaie murdară cu nume şi adrese. Majoritatea, cum mi-am dat seama mai târziu, erau greşit scrise.

> Dragul meu tată – scria Pym emoţionat la culme –, am câteva succese uluitoare în ciuda vârstei mele şi cred că elveţienii se gândesc să-mi ofere un titlu universitar.

> Te iubesc – îi scria Belindei – Niciodată n-am mai scris asta cuiva.

E noapte. În plină iarnă, la Berna. Oraşul nu va mai apuca vreodată ziua. O ceaţă cafenie, sufocantă, pluteşte peste pavajul ud de pe Herrengasse şi bravii elveţieni o străbat grăbiţi şi supuşi, ca nişte rezervişti trimişi pe front. Dar Pym şi Jack Brotherhood

stau la căldură într-un colţ din micul lor restaurant şi Sandy i-a trimis salutări ultracordiale, împreună cu cele mai calde felicitări. E pentru prima dată când agentul şi ofiţerul lui de legătură iau masa împreună în public în oraşul lor ţintă. Au stabilit o poveste ingenioasă pentru cazul că s-ar întâlni cu cineva. Jack şi-a atribuit titlul de secretar al unei Asociaţii Creştine Anglo-Elveţiene de pe lângă ambasadă şi pretinde că e în căutarea unor noi membri în universitate. Nimic mai firesc decât să apeleze la Magnus, pe care l-a cunoscut la biserica anglicană. Ca acoperirea să fie şi mai reuşită, a adus-o cu el pe fermecătoarea Wendy, care lucrează la cancelarie, cu părul ca mierea şi de familie bună, cu buza de sus uşor scoasă în afară ca şi cum ar sufla tot timpul într-o lumânare aşezată chiar sub bărbia ei. Wendy îi iubeşte pe amândoi la fel de mult; are tendinţa spontană de a-şi atinge tot timpul interlocutorii şi pieptul mic, puţin impresionant. Când Magnus termină de povestit cum reuşise să dea marea lovitură, Wendy nu putu să reziste să nu-i pună mâna pe obraz şi să-i spună:

– Doamne, Magnus, ce curaj. Ai fost fantastic. Jemima ar fi atât de mândră de tine dacă i s-ar putea spune. Nu crezi, Jack?

Totul spus cu o voce foarte înceată, pe care până şi iubitorii de cai cei mai experimentaţi trebuie s-o înveţe înainte de a ieşi din padoc. După care îşi lasă părul să-l atingă pe Jack, când i se adresă.

– Ai făcut o treabă al naibii de bună, spune Brotherhood cu zâmbetul lui milităros. Biserica ar trebui să fie mândră de tine, adăugă el, privindu-şi agentul drept în faţă.

Băură pentru succesul lui Pym în slujba bisericii.

E ora cafelei şi Brotherhood a scos din unul din buzunarele hainei un plic şi din altul o pereche de ochelari cu lentile în semilună şi cu rame de oţel, care conferă un aer de indiscutabilă autoritate chipului său de brav englez. De data asta nu e vorba de plata pentru Pym, căci banii vin întotdeauna într-un plic de un alb imaculat şi nu într-unul cafeniu-cenuşiu cum e acesta. Nu i-l întinde lui Pym, ci îl deschide el însuşi, la vedere pentru oricine

ar avea chef să se uite, şi-i cere lui Wendy ceva de scris, superbul tău stilou de aur şi nu te osteni să-mi spui cum l-ai obţinut.

– Pentru tine, dragă, orice, zice Wendy şi-l lasă să cadă în palmele-i făcute căuş, care se închid peste ale ei.

Jack întinde foaia în faţa lui.

– Aş vrea numai să verific câteva din adresele astea, spune el. Nu vreau să trimit materiale scrise înainte de a fi sigur, de acord?

De acord însemnând: ai descifrat acest strălucit apropo?

Pym spune că e perfect de acord şi Wendy parcurge cu o unghie afectuoasă lista, oprindu-se la unul sau două nume norocoase, bifate sau marcate cu o cruce.

– Se pare însă că unul sau doi membri din corul nostru au fost nejustificat de modeşti în ce priveşte datele lor personale. Ca şi cum ar avea ceva de ascuns, spune Brotherhood.

– Nu m-am uitat prea atent, zice Pym.

Vocea lui Brotherhood scade.

– Nici nu trebuia s-o faci. E treaba noastră.

– N-am reuşit să dăm de fermecătoarea ta Maria, spune Wendy, teribil de dezamăgită. Ce-ai făcut cu ea?

– Din păcate s-a întors în Italia, răspunde Pym.

– Nu cumva cauţi o înlocuitoare, Magnus dragă? întreabă Wendy şi toţi râd cu hohote, Pym cel mai tare, deşi şi-ar da viaţa ca să-i vadă măcar un sân.

Brotherhood citează câteva nume care nu au adresă. Pym nu-l poate ajuta în nici unul dintre cazuri, nu ştie exact despre cine e vorba, nu poate să-i dea nici o descriere despre cum arată sau ce fel de persoane sunt. În alte împrejurări ar fi inventat cu plăcere, dar Brotherhood are un fel al lui îngrijorător de a şti răspunsurile chiar înainte de a pune întrebările şi Pym a început să fie prudent. Wendy umple la loc paharele bărbaţilor şi se mulţumeşte cu ce-a rămas pe fundul sticlei. Brotherhood trece la adresele fără nume.

– A.H., spune el neglijent. Îţi spune ceva? A.H?

Pym recunoaşte că nu.

– N-am fost încă la destule întruniri, se scuză el. A trebuit să mă pun cu burta pe carte înainte de examene.

Brotherhood zâmbeşte în continuare, destins. Ştie oare că Pym nu dă nici un examen? Pym observă că stiloul lui Wendy aproape c-a dispărut în pumnul lui strâns. Doar vârful ascuţit iese în afară ca o ţeavă mică de revolver.

– Gândeşte-te puţin, sugerează Brotherhood. Şi repetă iniţialele, articulându-le cu grijă, ca şi cum ar fi rostit o parolă: A...H...

– Poate că e A.H. Nu-ştiu-cum, zice Pym. A.H. Smith. Schmidt. Pot încerca să aflu dacă vrei. Nu e prea complicat.

Wendy a încremenit aşa cum încremeneşti la petreceri când tace muzica. Şi zâmbetul i-a încremenit. Wendy are acel talent al secretarei particulare de a-şi suspenda personalitatea până când e din nou nevoie de ea şi ceva îi spune că în clipa aceea nu e nevoie. Chelnerul ia farfuriile. Pumnul lui Brotherhood acoperă hârtia, astfel că, întâmplător, cine trece pe acolo nu vede nici un nume.

– Te-ar ajuta dacă ţi-aş spune că A.H., cine-o fi el – sau ea – locuieşte pe Länggasse ca şi tine? Sau aşa pretinde. La familia Ollinger. Acolo stai şi tu, nu-i aşa?

– A, te referi la Axel, zice Pym.

Undeva cânta un cocoş, dar Pym nu-l auzea. Un zgomot ca de cascadă îi umplea urechile, simţul datoriei făcea să-i explodeze inima. Era în camera de toaletă a lui Rick şi căuta un mijloc prin care să ia înapoi dragostea pe care o acordase unei cauze greşite. Era în toaleta personalului şi grava iniţialele elevului celui mai aristocrat din şcoală. Mai erau povestirile pe care Axel i le spusese când delira şi vărsa apa din paharul pe care îl ţinea cu amândouă mâinile. Povestirile pe care i le spusese la Davos, când se duseseră să viziteze sanatoriul lui Thomas Mann. Erau şi fărâmăturile pe care le culesese singur în timpul rarelor şi prudentelor inspecţii ale camerei lui Axel. Şi pe urmă era interogatoriul inteligent al lui Brotherhood, care scotea din el informaţii despre care habar nu avea că le deţine. Tatăl lui Axel luptase cu

brigada lui Thälmann în Spania, spuse el. Era un social-democrat de modă veche, aşa c-a avut noroc c-a murit înainte ca naziştii să-l poată aresta.

– Deci e de stânga?

– E mort.

– Vorbeam despre fiu.

– Nu chiar, nu mi-a spus c-ar fi. Vrea doar să se instruiască. Nu e angajat politic.

Brotherhood îşi încruntă sprâncenele şi scrise *Thälmann* pe listă. Mama lui Axel era catolică, dar tatăl lui Axel făcuse parte din mişcarea anticatolică *Los von Rom,* care era o mişcare luterană, spuse Pym. Mama lui pierduse dreptul la confesiune fiindcă se măritase cu un protestant.

– Şi un socialist, îi aminti încet Brotherhood lui Pym, în timp ce scria.

La *Gymnasium,* toţi prietenii lui Axel voiau să piloteze avioane împotriva Angliei, însă Axel se lăsă convins de echipele de recrutare să se angajeze voluntar în armata terestră. A fost trimis în Rusia, luat prizonier, a evadat, dar când Aliaţii au invadat Franţa a fost expediat în Normandia, unde a fost rănit la coloana vertebrală şi la şold.

– Ţi-a spus cumva cum a evadat de la ruşi? îl întrerupse Brotherhood.

– Zice c-a mers pe jos.

– Cum a mers pe jos până-n Elveţia? întrebă Brotherhood cu un zâmbet dur şi Pym începu să întrevadă o soluţie la care nu se gândise până nu i-o sugerase Brotherhood.

– Cât a stat acolo?

– Nu ştiu. Dar destul ca să înveţe ruseşte. Are în cameră cărţi cu litere chirilice.

Întors în Germania, a zăcut bolnav din cauza rănilor, dar, de îndată ce s-a însănătoşit destul ca să poată merge, l-au trimis din nou să lupte împotriva americanilor. A fost iar rănit şi trimis înapoi la Carlsbad, unde mama lui era bolnavă de icter, aşa c-a pus-o într-un docar cu tot ce aveau şi a împins-o până la Dresda,

un oraş splendid pe care Aliaţii tocmai îl făcuseră praf. A dus-o pe maică-sa în cartierul în care se adunaseră refugiaţii din Silezia, dar a murit la scurt timp după ce au ajuns acolo, aşa c-a rămas singur. Pym simţea cum i se învârte capul. Culorile de pe peretele din spatele capului lui Brotherhood se contopeau şi dispăreau. Nu sunt eu. Sunt eu. Îmi fac datoria pentru ţara mea. Axel, ajută-mă.

– Foarte bine, acum suntem în timp de pace. Patruzeci şi cinci. Ce face?

– Pleacă din zona sovietică.

– De ce?

– Îi era teamă că ruşii or să-l găsească şi or să-l bage din nou la puşcărie. Nu-i plăceau, nu-i plăcea închisoarea şi nu-i plăcea modul în care comuniştii luau cu sila Germania de Est.

– Până aici, ţine. Şi ce anume face?

– Îşi arde livretul militar şi cumpără altul.

– De unde?

– De la un soldat pe care l-a întâlnit la Carlsbad. Cineva care venea de la München şi care semăna vag cu el. Zicea că oricum în 1945, în Germania, nimeni nu mai semăna cu fotografia lui.

– Cum se face că soldatul ăla amabil n-a vrut actele lui în schimb?

– Voia să rămână în Est.

– De ce?

– Axel nu ştia.

– Cam subţire, nu crezi?

– Poate că da.

– Mergem mai departe.

– A luat trenul să se repatrieze la München şi totul a mers bine până a ajuns la destinaţie, unde americanii l-au înhăţat direct din tren, l-au băgat la închisoare şi l-au bătut măr.

– De ce să facă americanii una ca asta?

– Din cauza actelor. Cumpărase actele unei persoane căutate de poliţie. Luase o plasă îngrozitoare.

– Asta în cazul în care nu cumva erau chiar actele lui şi nu le cumpărase de la nimeni, sugeră Brotherhood, scriind în continuare. Îmi pare rău, bătrâne. Nu voiam să-ţi spulber iluziile. Mă tem că aşa e viaţa. Cât a stat la închisoare?

– Nu ştiu. S-a îmbolnăvit din nou, l-au băgat în spital şi a fugit de acolo.

– Se pricepea grozav la evadări, după cum se vede. Ziceai c-a venit pe jos până aici?

– Mă rog, a mers pe jos, a mai luat şi trenul. Au trebuit să-i scurteze un picior. De-aia şchiopătează. Ar fi trebuit s-o spun mai devreme. Ce vreau să zic e că, deşi mai lua şi trenul din când în când, a mers, nu glumă. De la München în Austria, pe urmă din Austria până la graniţa cu Elveţia, pe care a trecut-o noaptea. Apoi până la Ostermundingen.

– Până unde?

– Acolo e fabrica lui Ollinger.

Pym se auzea cum încearcă să găsească scuze.

– Nu mai are nici un fel de acte, înţelegi? Pe-ale lui le-a distrus la Carlsbad. Americanii i le-au luat pe cele cumpărate şi nu găseşte pe nimeni care să-i dea altele. Până una-alta, e tot pe lista de persoane căutate a aliaţilor. Spunea c-ar fi mărturisit orice-ar fi vrut americanii, dac-ar fi ştiut ce se presupunea că făcuse. Dar nu ştia, aşa că-l băteau mai departe.

– Parc-am mai auzit undeva chestia asta, mormăi Brotherhood, scriind în continuare. Ce face toată ziua? Ce prieteni are?

Târziu, mult prea târziu, Pym începu să audă voci care-i şopteau să fie prudent.

– Îi e teamă să iasă din casă ca nu cumva să-l aresteze Fremdenpolizei. Dacă merge în oraş, împrumută o pălărie cu boruri largi. Şi nu e vorba numai de Fremdenpolizei. Dacă vreun elveţian ar afla de existenţa lui, imediat l-ar turna. Axel spune că aşa obişnuiesc să facă. Că e un fel de sport naţional. Zice c-o fac din invidie şi că pretind că ar fi civism. Tot ce-ţi spun sunt bârfe care circulă prin casă.

– Păcat că nu ne-ai vorbit mai de mult despre asta.

– Nu avea mare importanţă. Nu era ceva care să vă intereseze. Cea mai mare parte o ştiu de la domnul Ollinger. El trăncăneşte tot timpul.

Brotherhood îşi parcase maşina în stradă. Bărbatul şi adolescentul se aşezară în ea, dar Brotherhood nu porni. Wendy se dusese acasă. Brotherhood îl întrebă despre ideile politice ale lui Axel. Pym îi spuse că Axel dispreţuia ideile preconcepute. Brotherhood îi spuse:

– Vorbeşte-mi despre asta.

Nu mai scria şi capul lui se profila nemişcat în cadrul geamului maşinii. Pym îi spuse că odată Axel remarcase că suferinţa era democratică.

– Ce citeşte? întrebă Brotherhood.

– Păi, cam de toate. Tot ce n-a putut citi din cauza războiului. Bate mult la maşină. Mai ales noaptea.

– Ce bate?

– Zice că o carte.

– Ce anume citeşte?

– De toate. Uneori, când e bolnav, îi aduc cărţi de la bibliotecă.

– Pe numele tău?

– Da.

– E cam mult. Ce-i aduci?

– Tot spectrul.

– Mai clar.

Pym îi dădu titluri şi ajunse inevitabil la Marx, la Engels şi la urşii cei răi, iar Brotherhood şi-i notă pe toţi şi când ajunseră acasă îl întrebă cine era Dühring. Brotherhood îl întrebă ce obiceiuri avea Axel. Pym spuse că-i plăceau trabucurile, votca şi uneori vişinata. Nu pomeni de whisky. Brotherhood îl întrebă despre viaţa sexuală a lui Axel. Lăsând la o parte propriile limitări în domeniu, Pym declară că era variată.

– Descrie-mi-o, zise Brotherhood din nou.

Pym se strădui cât putu, deşi ştia despre sexualitatea lui Axel şi mai puţin decât despre propria-i sexualitate, cu excepţia

faptului că, indiferent ce formă ar fi îmbrăcat, spre deosebire de Pym, Axel avea o viaţă sexuală.

– Uneori vin femei la el, spuse Pym pe un ton de dezaprobare, dar ca şi cum ar fi fost ceva ce facem cu toţii. De obicei sunt tipe de la Cosmo care îi gătesc sau îi deretică prin cameră. Zice că-s Marthele lui. La început credeam că spune martirele.

> Dragul meu tată – scrise Pym în noaptea aceea, singur şi deprimat în camera lui din pod –, îmi merge foarte bine şi îmi vâjâie capul de atâtea seminarii şi prelegeri, deşi mi-e dor de tine ca de obicei. O veste proastă ar fi totuşi că aveam un prieten care de curând m-a lăsat baltă.

Cât de mult îl iubi Pym pe Axel în săptămânile care urmară! E adevărat că o zi sau două nu se putuse apropia de el, într-atât era de pornit. Tot ce era legat de Axel îl ofensa, chiar şi cea mai mică mişcare de cealaltă parte a radiatorului. Mă tratează de sus. Râde de ignoranţa mea fără să-mi recunoască punctele forte. E un neamţ infect şi arogant şi bine face Jack că nu-l pierde din ochi. Detesta corespondenţa pe care o primea Herr Axel prin amabilitatea domnului Ollinger. Mai mult ca oricând le detesta pe acele Marthe care urcau pe vârfuri, ca nişte discipoli timizi, scările spre sanctuarul marelui gânditor, ca să le coboare două ore mai târziu. E un destrăbălat. Nu e normal. Le suceşte capetele exact aşa cum a încercat să mi-l sucească şi mie. Consemnă harnic toate aceste amănunte într-un carnet ca să i-l dea lui Brotherhood la următoarea lor întâlnire. Petrecu o groază de timp şi în bufetul de la clasa a treia, afişând o expresie cât mai tenebroasă, ca s-o cucerească pe Elisabeth. Dar aceste încercări de separare nu durară prea mult şi legătura cu Axel devenea din zi în zi mai puternică. Descoperi că putea să-şi dea seama în ce dispoziţie era prietenul lui după ritmul în care bătea la maşină: dacă era binedispus, furios sau obosit. Face rapoarte despre noi, îşi spuse Pym nu prea convins. Îi vinde pe studenţii străini patronilor lui nemţi. E un criminal de război nazist devenit spion comunist, ca tatăl lui de stânga.

– Când o să-ţi putem citi romanul? îl întrebase într-o zi Pym, cu timiditate, pe vremea când erau încă apropiaţi.

– Dacă-l termin vreodată şi dacă îl publică cineva.

– De ce nu-l pot citi acum?

– Pentru că ai lua toată spuma şi mi-ai lăsa doar zaţul.

– Despre ce e vorba?

– Despre mistere, Sir Magnus, şi, dacă le-am rosti cu voce tare, n-ar mai fi scrise niciodată.

Îşi scrie autobiografia în genul lui Wilhelm Meister, îşi zise Pym indignat. A fost ideea mea, nu a lui.

Ştia când Axel nu doarme din cauza hârşâitului chibriturilor când îşi aprindea trabucurile. Ştia când rănile îl înnebuneau de durere. O simţea din ritmul schimbat al mişcărilor lui şi din veselia forţată cu care cânta în timp ce şchiopăta pe podeaua de lemn a culoarului, în drum spre closetul turcesc comun, în care rămânea ore întregi. După câteva nopţi petrecute astfel, Pym fu în stare să-l deteste pe Axel pentru incontinenţa lui. De ce nu se întoarce la spital? „Cântă marşuri nemţeşti“, scrise în carnetul lui pentru Brotherhood. Noaptea asta a cântat liedul lui Horst Wessel de la cap la coadă în closet. În cea de-a treia noapte, mult timp după ce Pym se culcase, uşa se deschise brusc şi în prag apăru Axel, înfăşurat în halatul de casă al lui Herr Ollinger.

– Ei bine, m-ai iertat?

– Pentru ce ar trebui să te iert? răspunse Pym, împingând discret carnetul sub cuvertură.

Axel rămase în prag. Halatul era ridicol de mare pentru el. Transpiraţia îi transformase mustăţile în şuviţe negre.

– Dă-mi puţin din whisky-ul de la preotul tău, spuse el.

După aceea Pym nu-l putu lăsa pe Axel să plece până nu alungă umbrele îndoielii de pe faţa lui. Săptămânile treceau, veni primăvara şi Pym ştia că nu se întâmpla nimic şi că nu-l trădase niciodată pe Axel, căci, dacă ar fi fost aşa, cu siguranţă s-ar fi întâmplat de mult ceva. Brotherhood îi mai punea uneori întrebări, dar acestea aveau deja un aer de rutină. Odată îl întrebă:

– Ai putea să-mi spui o seară în care ştii sigur că nu e acasă?

Dar tot ce putu să-i răspundă Pym fu că în viaţa lui Axel nimic nu era sigur.

– Ascultă-mă. De ce nu-l inviţi într-o seară la o masă straşnică în oraş, pe cheltuiala noastră? zise Brotherhood.

Pym încercă într-o seară. Îi spuse lui Axel că primise bani de la tatăl lui şi îl întrebă dacă nu l-ar amuza să se deghizeze din nou, ca atunci când se duseseră să-l vadă pe Thomas Mann. Axel refuză din cap cu o înţelepciune pe care Pym nu îndrăzni s-o cerceteze. După aceea Pym învăţă şi făcu toate eforturile posibile pentru Axel, mergând până acolo că nega existenţa lui Brotherhood altfel decât în mintea lui, sau felicitându-se că Axel supravieţuise, lucru care se datora în întregime faptului că Pym manipula cu abilitate nişte forţe de nestăpânit.

Veniră în primele ore ale unei dimineţi de primăvară, exact atunci când ne temem cel mai mult de ei: când ne dorim să trăim cât mai mult şi când ne e cel mai frică de moarte. Curând, dacă nu fac astfel încât călătoria lor să fie inutilă, la fel vor veni şi după mine. Dacă se va întâmpla aşa, sper că voi vedea cât de drept e acest lucru şi voi gusta din plin caracterul circular al vieţii. Îşi procuraseră o cheie de la uşa din faţă şi reuşiseră să deschidă lanţurile lui Herr Ollinger, care nu erau prea diferite de ale domnişoarei Dubber. Cunoşteau perfect casa pentru că o supravegheaseră luni de zile, fotografiindu-i pe vizitatori, trimiţând înăuntru falşi cititori de contor şi spălători de geamuri, interceptând scrisorile şi, fără doar şi poate, ascultând convorbirile telefonice disperate ale lui Herr Ollinger cu creditorii şi cu protejaţii săi. Pym ştiu că erau trei pentru că putu să le numere paşii furişaţi de Moş Crăciun pe ultima treaptă a scării care scârţâia. Înainte de a se posta în faţa uşii lui Axel se uitară în closet. Pym ştiu acest lucru pentru că auzi cum scârţâie uşa closetului şi cum o lasă deschisă. Auzi şi zgomotul cheii de la closet când o luară pentru cazul în care criminalul, disperat, ar fi încercat să se încuie înăuntru. Dar Pym nu putu să facă nimic, pentru că, în clipa

aceea, dormea adânc în toate paturile de coşmar ale copilăriei lui. O visă pe Lippsie şi pe fratele ei Aaron şi visă cum el cu Aaron o împinseseră de pe acoperiş la şcoala domnului Grimble. Visă că în faţa casei aştepta o salvare ca aceea care venise s-o ia pe Dorothy de la Glades şi că Herr Ollinger încerca să-i oprească pe bărbaţii care urcau pe scări, dar i se ordona să se întoarcă în camera lui, într-o explozie de dialect elveţian. Visă că auzea un strigăt: „Pym, nenorocitule, unde eşti?“ din camera lui Axel şi imediat după aceea vacarmul scurt şi îngrozitor al luptei dintre un bărbat cu picioarele inegale şi trei intruşi zdraveni şi lătratul furios al lui Bastl, pe care Axel îl acuzase într-o zi c-ar fi Diavolul lui faustian. Dar, când ridică în cele din urmă capul de pe pernă şi ascultă la ce se petrecea în lumea reală, în jur domnea liniştea şi totul era în perfectă ordine.

Ţi-am purtat pică, Jack, mărturisesc. Ani de zile, în capul meu, m-am explicat cu tine în fel şi chip, chiar şi mult după ce intrasem în Firmă. De ce i-ai făcut una ca asta? Nu era englez, nu era comunist, nu era criminalul de război care pretindeau americanii că e. N-avea nimic de-a face cu tine. Singurele lui crime erau sărăcia, prezenţa ilegală în Elveţia şi faptul că era şchiop – plus o anumită libertate în modul de a gândi, pe care, în ochii unora, suntem aici tocmai ca s-o apărăm. Oricum, ţi-am purtat mult timp ranchiună şi azi îmi cer scuze. Pentru că azi ştiu că nici nu te-ai gândit la toate astea. Axel nu era nimic altceva decât o monedă de schimb. I-ai umflat mult rolul; a apărut pe biroul tău, dactilografiat perfect de Wendy, ca un personaj primejdios şi sinistru. Ţi-ai aprins pipa, ţi-ai admirat opera şi te-ai gândit: „Ia te uită, pun pariu că dragii de elveţieni vor dori să-l miroasă mai de aproape; o să li-l dau şi o să mă aleg cu o bilă albă“. Ai dat unul sau două telefoane şi l-ai invitat pe unul din contactele tale din serviciile de securitate elveţiene la masă la restarantul tău preferat. La cafea şi şnaps, i-ai strecurat un plic cafeniu anonim. După ce te-ai gândit mai bine, i-ai

strecurat o copie şi colegului tău american: dacă tot începuseşi, de ce să nu câştigi şi bunăvoinţa americanilor? La urma urmelor, americanii fuseseră cei care-l băgaseră la zdup, chiar dacă dosarul lor era fals.

Erai încă proaspăt în meserie, nu-i aşa? Trebuia să-ţi croieşti un drum. Ca noi toţi. Acum ne-am maturizat amândoi. Îmi pare rău că m-am întins atât cu amintirile, dar mi-a trebuit mult timp până să uit episodul ăsta. Acum l-am digerat. Aşa mi-a trebuit, dacă aveam un prieten în afara serviciului.

– Domnule Canterbury! Domnule Canterbury! Vă caută un bărbat!

Pym lăsase jos stiloul. Nici nu privise spre uşă. Înainte de a-şi da cu-adevărat seama, sărise în picioare şi traversase ca fulgerul camera, în papuci, spre locul de lângă perete, unde se afla servieta neagră cu margini de metal, tot încuiată. Lăsându-se pe vine lângă ea, introduse cheia complicată în prima broască şi o întoarse. Apoi în a doua: în sensul invers acelor de ceasornic, altfel sare în aer.

– Cine e, domnişoară D? întrebă el cu vocea cea mai blândă şi mai liniştitoare, cu o mână deja în servietă.

– Un bărbat cu un *fişet*, domnule Canterbury, răspunse domnişoara Dubber pe un ton dezaprobator, prin gaura cheii. N-aţi mai avut nici un fişet până acum. Niciodată n-aţi avut nimic. Şi nici uşa n-o încuiaţi niciodată. Ce se întâmplă?

Pym râse.

– Nimic. Nu-i decât un fişet. Eu l-am comandat. Câţi sunt?

Luând servieta cu el, se apropie pe vârfuri de fereastră şi-şi lipi spinarea de perete, în timp ce privea prudent printr-o deschizătură a perdelei.

– Unul – nu-ţi ajunge? Unul mare, verde şi urât, din fier. Dacă aveai nevoie de unul, de ce nu mi-ai spus? Ţi-aş fi putut da dulapul domnului Tutton, din camera doi.

– Câţi bărbaţi sunt, am vrut să zic.

Se făcuse ziuă. Un taxi-furgonetă galben era parcat în faţa casei, cu şoferul la volan. Pym aruncă o privire asupra întregii pieţe. Iute. Scrutând toate detaliile. Apoi încet. Reexaminând fiecare amănunt.

– Ce importanţă are câţi bărbaţi sunt, domnule Canterbury? De ce-ar trebui să numărăm oamenii când e vorba de un fişet?

Pym se destinse, puse servieta la loc în colţul camerei şi o încuie din nou. În sensul acelor de ceasornic, altfel sare în aer. Puse cheile înapoi în buzunar. Deschise uşa.

– Scuzaţi-mă, domnişoară D. Cred că aţipisem.

Îl privi coborând scara, apoi îl urmă şi-l privi din nou cum se uită mai întâi la cei doi bărbaţi, apoi, timid, la fişetul verde, atingându-i uşor vopseaua scorojită, în jos şi în sus, trăgând de fiecare sertar.

– E al naibii de greu, şefule, credeţi-mă, spuse primul.

– Pe cine aţi băgat înăuntru? întrebă al doilea.

Bătrâna îl privi cum îi conduce la camera lui, cu fişetul între ei, apoi din nou în jos pe scară. Îl privi cum plăteşte factura cu bani din buzunarul de la spate, şi cum le dă un bacşiş de cinci lire.

– Scuzaţi-mă pentru deranj, domnişoară D, spuse el când plecară. Nişte materiale vechi de arhivă de la minister, la care lucrez. Uitaţi. Asta e pentru dumneavoastră.

Îi întinse o broşură a unei agenţii de voiaj, pe care o luase cu el din cameră când coborâse. Abundenţa de majuscule îl făcu să se gândească la Rick: „Descoperiţi Tunisia în Luxul Autocarelor noastre cu Aer condiţionat. Vârsta a Treia e Specialitatea noastră. Miresemele Orientului pe Mediterana. Destul ca să vă lase Gura Apă“.

Dar domnişoara Dubber nu acceptă broşura.

– Eu şi Toby nu ne mai ducem nicăieri, domnule Canterbury, spuse ea. Şi oricum, un lucru e sigur. Problemele dumitale nu se vor duce odată cu noi.

CAPITOLUL 9

Brotherhood se îmbăiase, se bărbierise, se tăiase şi-şi pusese un costum. Ascultase ştirile la BBC şi pe urmă trecuse pe Deutsche Welle, pentru că uneori presa străină dădea informaţii pe care Fleet Street le păstra obedientă sub tăcere. Dar nu auzi nici o aluzie plină de veselie la un eventual ofiţer superior al serviciilor secrete britanice care să se fi volatilizat sau să fi aterizat la Moscova. Mâncase o felie de pâine prăjită cu marmeladă de portocale, dăduse câteva telefoane, dar, între şase şi opt, într-o dimineaţă englezească, nu reuşeai să dai de nimeni. Într-o zi normală ar fi traversat pe jos parcul spre Direcţie şi, odată ajuns la birou, ar fi petrecut două ore citind recolta de rapoarte de pe la centrale şi s-ar fi pregătit pentru rugăciunea de la ora zece din sanctuarul lui Bo. „Care mai e situaţia pe frontul de est în această dimineaţă ploioasă?“ar fi întrebat Bo pe un ton de veneraţie amuzată, când ar fi venit rândul lui Brotherhood. Şi ar fi urmat o tăcere respectuoasă, în timp ce marele Jack Brotherhood îi prezenta şefului său bilanţul. „Câteva veşti bune de la Conger despre cifrele operaţiunilor comerciale ale CAER pe anul trecut, Bo. Le-am trimis la Finanţe prin curier special. În rest, e sezon mort. Informatorii sunt în vacanţă, la fel şi opoziţia.“

Numai că asta nu era o zi normală şi Brotherhood nu mai era marele veteran al operaţiunilor secrete, ale cărui merite Bo le lăuda pe rupte când îl prezenta vreunui trimis al serviciilor de legătură occidentale. Devenise cea mai recentă persoană indezirabilă din cel mai recent scandal care se profila la orizont şi, când

ieşi pe stradă, privirea lui ageră era mai vigilentă decât de obicei. Opt şi jumătate. Traversă mai întâi Green Park spre sud, mergând la fel de repede ca de obicei, ba chiar ceva mai repede, astfel ca oamenii lui Nigel, dacă erau pe urmele lui, să trebuiască fie să galopeze, fie să ceară prin radio să trimită pe cineva înaintea lui. Ploaia de peste noapte se oprise. Peste heleşteie şi peste sălcii atârna o ceaţă caldă şi nesănătoasă. Când ajunse la Mall, opri un taxi şi-i spuse şoferului: Tottenham Court Road. Merse din nou pe jos şi luă un alt taxi până în Kentish Town. Destinaţia lui era o colină cenuşie acoperită de locuinţe în stil victorian. Cele mai din vale erau destul de părăginite, cu ferestrele acoperite cu tablă ondulată împotriva eventualilor amatori de locuinţe părăsite. Dar, pe măsură ce urca, maşinile Volvo break şi lucarnele cu pervazuri din lemn de tec atestau sosirea pe terenul sigur al burgheziei, şi grădinile lungi arborau porticuri colorate şi bărci în construcţie. Ajuns aici, Brotherhood nu se mai grăbi. Urcă agale dealul, examinând în voie locurile: iată ritmul pe care l-am câştigat în viaţă, iată zâmbetul pe care îl merit. O fată frumoasă trecu pe lângă el în drum spre serviciu şi el o salută cu tandreţe. Fata îi făcu şmechereşte cu ochiul, dovedind astfel că nu se afla acolo ca să-l supravegheze. La numărul optsprezece se opri, se trase ceva mai în spate şi îmbrăţişă casa dintr-o privire, ca un potenţial cumpărător. Din bucătăria de la parter se auzea muzică de Bach şi răzbătea un miros de mic dejun. O săgeată din lemn marcată 18A arăta spre treptele de la subsol. O bicicletă bărbătească era prinsă cu un lanţ de grilaj, un afiş al Partidului Social Democrat atârna de fereastra rotunjită a salonului. Apăsă pe butonul soneriei. O fată în sacou deschise uşa. La treisprezece ani arbora deja un aer de superioritate.

– Mă duc s-o chem pe mama, spuse ea înainte ca el să scoată un cuvânt şi se întoarse brusc, ca să-i poată vedea fusta rotindu-se. Mami, te caută un domn, adăugă ea cu voce tare şi coborî în goană treptele, trecând pe lângă el, în drum spre şcoala ei pentru copii de familie bună.

– 'Neaţa, Belinda, spuse Brotherhood. Eu sunt.

Ieşind din bucătărie, Belinda se opri la picioarele scării, îşi trase răsuflarea şi strigă în sus, spre o uşă închisă:

– Paul! Te rog să cobori imediat. A venit Jack Brotherhood. Presupun că vrea ceva.

Era exact ce bănuise că va striga, deşi nu crezuse că atât de tare, căci Belinda reacţiona întotdeauna prost în primul moment, pentru ca apoi să se îmblânzească.

Se instalară în salonul cu mobilă din lemn de pin, pe fotolii joase din răchită care scârţâiau, ca nişte arcuri, la cea mai mică mişcare. Un abajur gigantic din hârtie albă atârna strâmb deasupra lor. Belinda servise cafea în căni mari, cafea îndulcită cu zahăr, nu cu zaharină. Bach continua să se audă sfidător din bucătărie. Avea ochi negri şi era furioasă din cauza unui lucru ce i se întâmplase în copilărie – la cincizeci de ani, dacă te uitai la faţa ei, încă mai părea că e gata să se certe cu mama. Părul care încărunţea era strâns într-un coc cuminte şi la gât purta un colier ce părea făcut din nucşoare. Când mergea, se lupta cu caftanul în care era îmbrăcată, de parcă l-ar fi urât. Când se aşeza, îşi depărta genunchii şi-şi scărpina încheieturile uneia dintre mâini. Şi cu toate acestea, frumuseţea plana deasupra ei ca o identitate pe care se străduia s-o nege, iar vulgaritatea aluneca de pe ea ca o deghizare nereuşită.

– Au şi fost aici, Jack, dacă n-ai aflat încă. La zece noaptea, mai exact. Ne aşteptau în uşă când ne-am întors de la ţară.

– Cine anume?

– Nigel. Lorimer. Încă doi pe care nu-i ştiu. Toţi bărbaţi, desigur.

– Şi ce ţi-au spus că vor? întrebă Brotherhood, dar Paul îl întrerupse.

Nu te puteai supăra niciodată pe Paul. Zâmbetul lui, chiar şi atunci când se purta grosolan, exprima atâta înţelepciune prin fumul de pipă.

– Ce vrea să însemne asta, Jack? întrebă el, scoţându-şi pipa din gură şi coborând-o până se transformă într-un fel de microfon

improvizat. Interogatorii peste interogatorii? Ştii, Jack, constituţional, voi nu aveţi nici un fel de poziţie. Chiar şi sub acest guvern nu sunteţi decât un organism privilegiat, am impresia.

– Probabil că nu ştii, dar Paul a scris articole de fond despre extinderea serviciilor paramilitare sub conservatori, spuse Belinda cu o voce care se străduia să fie dură. Ai şti dacă ai catadicsi să citeşti *The Guardian*, numai că n-o faci. Pentru ultimul articol, i-au pus la dispoziţie o pagină întreagă.

– Aşa că, Jack, fă bine şi du-te dracului, spuse Paul la fel de amabil ca mai înainte.

Brotherhood zâmbi. Paul îl imită. Un câine ciobănesc englezesc bătrân intră agale şi se aşeză la picioarele lui Brotherhood.

– Poate vrei să fumezi, Jack? întrebă Paul, întotdeauna atent la nevoile celorlalţi. Mă tem că Belinda a interzis ţigările, dar îţi pot oferi un trabuc grozav, dacă ai chef.

Brotherhood scoase un pachet cu ţigările lui urât mirositoare şi aprinse una.

– Şi tu te poţi duce dracului, Paul, replică el liniştit.

Paul se plafonase devreme. Cu douăzeci de ani în urmă scrisese, pentru teatrele de la periferie, piese care promiteau. Încă mai scria. Era înalt, dar liniştitor de puţin atletic. După câte ştia Brotherhood, făcuse de două ori cerere să fie primit la Firmă. De fiecare dată fusese respins, fără să fie nevoie ca Jack să intervină în sensul ăsta.

– Au venit să-l verifice pe Magnus în vederea numirii într-un post foarte important, dacă vrei să ştii, spuse Belinda dintr-o suflare. Se grăbeau fiindcă voiau să-l promoveze cât mai repede, ca să se apuce imediat de treabă.

– Nigel? întrebă Bortherhood cu un râs neîncrezător. Nigel cu Lorimer, plus alţi doi bărbaţi? Verificând ei înşişi pe cineva la zece noaptea? Bel, jumătate din crema serviciilor secrete de la Whitehall se afla în pragul uşii. Nu o echipă de ramoliţi cu normă redusă.

– E vorba despre o funcţie foarte importantă, aşa că verificarea trebuia făcută de ofiţeri superiori, răspunse Belinda, roşind ca focul.

– Nigel ţi-a spus asta?

– Da, el mi-a spus! zise Belinda.

– Şi l-ai crezut?

Paul însă hotărâse că venise momentul să dea dovadă de autoritate.

– Jack, n-ai de gând să te duci odată dracului? spuse el. Ieşi afară din casă. Chiar acum. Draga mea, nu-i răspunde. Parc-am fi într-o piesă proastă. Hai, Jack. Ieşi afară. Oricând eşti bine-venit la un pahar, cu condiţia să dai mai întâi un telefon. Dar nu pentru prostii de genul ăsta. Regret. Afară cu tine.

Deschisese uşa şi lovea aerul cu mâna lui mare şi moale, ca şi cum ar fi măturat apă, dar nici Brotherhood şi nici câinele nu se urniră.

– Magnus a şters-o, îi explică Brotherhood Belindei, în timp ce Paul afişa un aer de luaţi-l-de-pe-mine-dacă-nu-vreţi-să-l-omor. Nigel şi Lorimer ţi-au spus gogoşi. Magnus a întins-o şi se ascunde, în timp ce ei îi coc un scandal de zile mari, demn de cel mai mare trădător al Occidentului. Eu sunt şeful lui direct, aşa că pe mine ideea nu mă entuziasmează. Cred că s-a rătăcit, dar nu e pierdut, şi aş dori să fiu primul care-l găseşte şi stă de vorbă cu el.

Adresându-i-se lui Paul, nici măcar nu se osteni să întoarcă spre el capul. Se mulţumi să-l ridice uşor, ca să marcheze diferenţa.

– Paul, pentru moment i-au pus botniţă editorului tău, ca tuturor de altfel. Dar, dacă Nigel obţine ce vrea, peste câteva zile colegii tăi vor etala amănunte despre prima căsătorie a Belindei pe prima pagină şi te vor fotografia de fiecare dată când te vei duce să-ţi iei rufele de la spălătorie. Aşa c-ai face bine dacă ai începe să te gândeşti cum să te pregăteşti pentru eventualitatea asta. Între timp, mai adu-ne nişte cafea şi lasă-ne în pace o oră.

Singură, Belinda era mult mai puternică decât atunci când o proteja soţul ei. În ciuda uimirii, chipul ei se destinsese. Privirea i se fixase asupra unui punct nu prea depărtat, ca şi cum ar fi vrut să sugereze că, deşi nu vedea atât de departe ca alţii, încrederea

ei în ce vedea era de două ori mai mare. Stăteau în faţa unei mese rotunde în dreptul ferestrei şi storurile decupau în fâşii afişul Partidului Social Democrat.

– Tatăl lui a murit, spuse Brotherhood.

– Ştiu. Am citit. Mi-a spus Nigel. M-au întrebat în ce măsură putea să-l afecteze asta pe Magnus. Bănuiesc că era o capcană.

Brotherhood nu răspunse imediat.

– Nu chiar, spuse el. Nu. Nu chiar o capcană, Belinda. Cred că-şi închipuie că asta l-a dat peste cap.

– Întotdeauna Magnus mi-a cerut să-l apăr de Rick. Am făcut tot ce-am putut. Am încercat să-i explic lui Nigel.

– Cum adică să-l aperi, Belinda?

– Să-l ascund. Să răspund la telefon în locul lui. Să spun că era în străinătate, când de fapt era aici. Uneori cred că de-aia a intrat Magnus la Firmă. Ca să se ascundă. Aşa cum s-a însurat cu mine fiindcă-i era teamă să rişte cu Jemima.

– Cine e Jemima? spuse Brotherhood, făcând pe neştiutorul.

– O bună prietenă de la şcoală.

Se uită urât.

– Prea bună.

Uitătura urâtă se îndulci şi deveni melancolică.

– Bietul Rick. Nu l-am întâlnit decât o dată. La căsătoria noastră. A apărut, neinvitat, la mijlocul petrecerii. În viaţa mea nu l-am văzut pe Magnus atât de fericit. Altfel, pentru mine nu era decât o voce la telefon. Avea o voce frumoasă.

– Pe vremea aia Magnus avea şi alte locuri unde să se ascundă?

– Te referi la femei, nu-i aşa? Poţi s-o spui deschis. Nu mă mai deranjează.

– Vreun loc unde să se refugieze. Nimic mai mult. Vreo căsuţă pe undeva. Vreun prieten vechi. Unde s-ar duce, Belinda? Cine l-ar primi?

Acum, când le descleştase, mâinile ei erau elegante şi expresive.

– S-ar fi putut duce oriunde. În fiecare zi Magnus era alt om. Venea acasă cu o personalitate anume, încercam să mă adaptez.

Dimineaţa era altcineva. Jack, crezi că a fost în stare de una ca asta?

– Dar tu?

– Întotdeauna răspunzi la o întrebare cu o altă întrebare. Uitasem. Şi Magnus făcea la fel.

Jack aştepta.

– Poţi să încerci la Sef, spuse ea. Sef i-a rămas credincios.

– Sef?

– Kenneth Sefton Boyd. Fratele Jemimei. „Sef e cam greu de suportat", spunea Magnus. Asta înseamnă că erau la fel.

– S-ar fi putut duce la el?

– Dacă era într-o situaţie suficient de dificilă.

– S-ar fi putut duce la Jemima?

Negă din cap.

– De ce nu?

– Înţeleg că mai nou a renunţat la bărbaţi, spuse ea şi roşi din nou. E imprevizibil. Întotdeauna a fost aşa.

– Ai auzit vreodată despre un oarecare Wentworth?

Negă din cap, cu gândul în altă parte.

– Nu pe vremea mea.

– Poppy?

– Vremea mea s-a terminat cu Mary. Dacă există o Poppy, cu-atât mai rău pentru Mary.

– Când ai avut ultima oară veşti de la el, Belinda?

– Acelaşi lucru m-a întrebat şi Nigel.

– Ce i-ai spus lui Nigel?

– I-am spus că nu văd de ce aş mai fi avut veşti de la el după divorţ. Am fost căsătoriţi şase ani. N-am avut copii. Căsătoria asta a fost o greşeală. De ce aş retrăi-o?

– E adevărat?

– Nu. Am minţit.

– Ce anume ascundeai?

– M-a chemat. Magnus mi-a telefonat.

– Când?

– Luni seară. Din fericire, Paul nu era acasă.

Se opri, ascultând zgomotul maşinii de scris a lui Paul, ce se auzea liniştitor de la etaj.

– Avea o voce ciudată. Am crezut că era beat. Era târziu.

– Cât de târziu?

– Trebuie să fi fost cam pe la unsprezece. Lucy încă îşi mai făcea lecţiile. De regulă n-o las să mai lucreze după ora unsprezece, dar pregătea un examen la franceză. Telefona dintr-o cabină.

– Cu monede?

– Da.

– De unde?

– Nu mi-a spus. N-a zis decât „A murit Rick. Îmi pare rău că n-am avut copii".

– Asta-i tot?

– A spus că întotdeauna se condamnase pentru că s-a însurat cu mine. Acum însă se împăcase cu sine însuşi. Înţelesese de ce o făcuse. Şi mă iubea pentru că îmi dădusem toată silinţa. Mulţumesc.

– Doar atât?

– Mulţumesc. Mulţumesc pentru tot. Şi te rog să mă ierţi pentru momentele rele. Pe urmă a închis.

– I-ai povestit lui Nigel despre asta?

– De ce mă tot întrebi acelaşi lucru? N-am considerat că era treaba lui Nigel. N-am vrut să le spun că era beat şi sentimental la telefon, noaptea târziu, exact când se gândeau să-l promoveze. Aşa le trebuie dacă m-au minţit.

– Ce te-a mai întrebat Nigel?

– Numai chestii din care să-l poată cunoaşte mai bine. Am avut vreodată motive să cred că Magnus ar fi putut avea simpatii comuniste? Am răspuns: Oxford. Nigel mi-a spus că erau deja la curent. Le-am zis că, oricum, nu cred că politica făcută în universitate are mare importanţă. Nigel a fost de acord. Dăduse vreodată dovadă de instabilitate? Şovăială... alcoolism... depresiune? Şi de data asta am zis că nu. Nu cred că un telefon dat la beţie înseamnă că eşti alcoolic, dar nici dac-aş fi crezut nu le-aş fi spus. Simţeam nevoia să-l apăr.

– Ar fi trebuit să te cunoască mai bine, Belinda, zise Brotherhood. Apropo, tu i-ai fi dat postul ăsta nou?

– Ce post? Ziceai că nu e nici un post.

Devenise mai tăioasă, suspectându-l, cu întârziere, că şi el face un joc dublu.

– Presupunând că ar exista un asemenea post, vreau să zic. Un post foarte important, de mare răspundere. I l-ai da?

Zâmbi. Teribil de frumos.

– Păi i l-am şi dat, nu crezi? L-am luat de bărbat.

– Acum eşti mai înţeleaptă. Azi i l-ai da?

Îşi muşcă arătătorul, încruntându-se supărată. Îşi putea schimba dispoziţia de la o clipă la alta. Brotherhood aşteptă, dar, văzând că nu răspunde, puse o altă întrebare:

– Te-au întrebat cumva despre perioada petrecută la Graz?

– Graz? Când era în armată? Dumnezeule, nu au mers chiar atât de departe în timp.

Brotherhood clătină din cap, de parcă ar fi vrut să spună că nu va reuşi niciodată să înţeleagă întortocheatele căi ale Domnului.

– Ei pretind că la Graz a început totul, Bel, zise el. Au o teorie grozavă, după care ar fi nimerit între tâlhari în timp ce-şi făcea acolo armata. Tu ce părere ai?

– E absurd, zise ea.

– De ce eşti chiar atât de sigură?

– A fost fericit la Graz. Era alt om când s-a întors în Anglia. Acum sunt un om complet, repeta întruna. Am izbutit, Bel. Am reuşit să pun şi cealaltă jumătate la loc. Era mândru că se descurcase atât de bine.

– Ţi-a zis în ce sens?

– Nu putea s-o facă. Era secret şi prea primejdios. Mi-a spus doar c-aş fi mândră de el dacă aş şti.

– Ţi-a spus numele vreuneia dintre operaţiunile la care participase?

– Nu.

– Ţi-a spus numele vreunui informator de-ai lui?

– Nu fi prost. N-ar fi făcut pentru nimic în lume una ca asta.

– Ţi-a pomenit de comandantul lui?

– Mi-a zis că era un tip grozav. Pentru Magnus, toţi erau grozavi la început.

– Greensleeves îţi zice ceva?

– Un cântec din folclorul englez.

– Ai auzit vreodată de o fată pe nume Sabina?

Dădu din cap în semn că nu.

– Zicea că eu am fost prima, spuse ea.

– L-ai crezut?

– E greu de spus, când şi pentru tine e tot prima dată.

Brotherhood îşi aminti că şi tăcerea era plăcută cu Belinda. Dacă momentele ei de agresivitate aveau ceva comic, în calmul dintre ele exista întotdeauna multă demnitate.

– Vasăzică Nigel şi prietenii lui au plecat mulţumiţi, sugeră el. Dar tu, tu eşti mulţumită?

Chipul Belindei se contura pe geamul ferestrei. Aşteptă să se întoarcă spre el, dar n-o făcu.

– Dacă ai fi în locul meu, unde anume te-ai duce să-l cauţi? întrebă el.

Belinda tăcea în continuare, fără să se mişte.

– Undeva la malul mării? Avea ideea asta fixă. O tăia în bucăţele mici şi fiecăruia îi dădea câte una. Ţie ţi-a spus vreodată ceva? Scoţia? Canada? Migraţia renilor? Vreo cucoană de treabă care să-l primească la ea? Trebuie să ştiu, Belinda. Zău că trebuie.

– Nu-ţi mai spun nimic, Jack. Paul are dreptate. Nu sunt obligată.

– Indiferent ce-a făcut? Nici măcar ca să-l salvezi?

– Nu am încredere în tine. Mai ales când eşti atât de drăguţ. Tu l-ai inventat, Jack. Ar fi făcut orice i-ai fi cerut. Ar fi devenit oricine i-ai fi spus să fie. S-ar fi însurat cu cine i-ai fi spus tu să se însoare. Dacă a greşit, e vina ta la fel de mult ca şi a lui. I-a fost uşor să scape de mine... mi-a dat cheia casei şi s-a dus la avocat. Dar de tine cum ar fi putut să scape?

Brotherhood porni spre uşă.

– Dacă-l găseşti, spune-i să nu-mi mai telefoneze. Jack?

Brotherhood se opri. Chipul ei era din nou blând şi plin de speranţă.

– A scris cartea aia despre care vorbea mereu?

– Care carte?

– Marele roman autobiografic care urma să schimbe lumea.

– Crezi c-ar fi făcut-o?

– „Într-o zi am să mă ascund undeva şi am să spun adevărul." „De ce trebuie să te ascunzi? Spune-l acum", i-am zis. Dar nu părea să creadă c-ar fi capabil. N-o s-o las pe Lucy să se mărite de tânără. Nici Paul n-o s-o lase. O să-i dăm anticoncepţionale şi o s-o lăsăm să aibă aventuri.

– *Unde* să se ascundă, Belinda?

Lumina se stinse din nou pe chipul ei.

– Ţi-ai căutat-o cu tot dinadinsul, Jack. Toţi aţi căutat-o cu lumânarea. I-ar fi mers grozav dacă n-ar fi întâlnit oameni ca tine.

Aşteaptă, îşi spuse Grant Lederer. Nici unul nu poate să te sufere. Tu nu-i poţi suferi pe cei mai mulţi dintre ei. Fii băiat deştept şi aşteaptă-ţi rândul. Zece bărbaţi stăteau într-o cameră amenajată înăuntrul unei alte camere. În pereţii falşi, ferestrele false dădeau spre flori artificiale. Din locuri ca acesta, îşi zise Lederer, şi-a pierdut America războaiele împotriva acelor oameni mici cafenii îmbrăcaţi în combinezoane negre. Din locuri cum e acesta, gândi el, din camere cu geamuri fumurii, complet rupte de restul omenirii, America va pierde toate războaiele cu excepţia ultimului. Cu câţiva metri numai dincolo de aceşti pereţi se întindea lumea diplomatică adormită din Saint John's Wood. Dar aici, înăuntru, s-ar fi putut crede la Langley sau la Saigon.

– Harry, cu tot respectul, şuieră fără urmă de respect Mountjoy de la cabinetul prim-ministrului, primele voastre indicii ar fi putut foarte bine să vă fie date de un adversar lipsit de scrupule, aşa cum spun unii dintre noi încă de la început. Chiar crezi că e corect să le scoţi iar la lumină? Eram convins că am renunţat la ele încă din august.

Wexler privea fix la ochelarii pe care îi ţinea cu amândouă mâinile. Sunt prea grei pentru el, îşi zise Lederer. Vede prea limpede prin ei. Wexler îi puse pe masă şi se scărpină cu degetele lui boante în părul de veteran tuns perie. Ce anume te reţine? îl întrebă Lederer în gând. Traduci cumva din engleză în engleză? Eşti paralizat de oboseală din cauza diferenţei de fus orar, după zborul în Concorde de la Washington? Sau eşti impresionat de aceşti gentlemeni englezi care nu obosesc niciodată, repetându-ne că ei sunt cei care ne-au creat serviciul şi care au avut generozitatea să ne invite să mâncăm la masa lor larg întinsă? Pentru Dumnezeu, eşti unul dintre şefii celui mai bun serviciu de informaţii din lume. Eşti şeful meu. De ce nu te ridici şi nu ceri să ţi se acorde atenţia cuvenită? Răspunzând parcă rugăciunii tăcute a lui Lederer, vocea lui Wexler intră din nou în funcţiune, cu tot atâta elan ca un cântar care te informează ce greutate ai.

– Domnilor, reluă Wexler – doar că pronunţa dom'lor.

Încarcă, ocheşte din nou, nu te grăbi, îl sfătui Lederer.

– Poziţia noastră, Sir Eric, reluă Wexler cu o mişcare care evoca neplăcut de mult o plecăciune în direcţia titlului nobiliar al lui Mountjoy, adică... poziţia... hm... Agenţiei în ce priveşte afacerea asta – la această importantă reuniune şi în momentul acesta – este că aici întâlnim pe de o parte o acumulare de indicii provenind din surse foarte diferite, iar pe de altă parte date noi pe care le considerăm concludente şi care explică neliniştea noastră.

Îşi umezi buzele. La fel aş face şi eu, îşi spuse Lederer. Dacă aş fi rostit toată fraza aia, aş simţi măcar nevoia să scuip.

– Ni se pare deci că... hm... logistica ne cere să ne întoarcem... hm... în urmă şi după ce o vom face – trebuie să... hm... inserăm noile elemente acolo unde le putem privi în voie în lumina celor... hm... petrecute.

Se întoarse spre Brammel, şi chipul lui ridat, dar plin de inocenţă, se lumină de un zâmbet care cerea scuze.

– Oricum tu, Bo, vrei să procedezi altfel, aşa că de ce nu ne spui pe loc cum, ca să vedem dacă am putea găsi o cale de înţelegere?

– Dragul meu, trebuie să faci exact ce-ţi convine ţie, spuse Brammel amabil, exact cum spunea la toată lumea de când se născuse.

Aşa că Wexler reveni la expunerea lui, aranjându-şi mai întâi dosarul în faţa lui pe masă, apoi rotindu-l cu grijă spre dreapta, ca şi cum ar fi fost un avion gata să aterizeze pe extremitatea aripei. Şi Grant Lederer III, care avea senzaţia unei mâncărimi intense pe părţile interioare ale epidermei, se străduieşte să-şi controleze tensiunea şi pulsul şi să creadă în nivelul ridicat al conferinţei. Undeva, protestează în sinea lui, există valoare, secrete şi un serviciu de informaţii care le ştie pe toate. Singura problemă e că acel undeva e în paradis.

Britanicii adunaseră echipa obişnuită, dificil de manevrat şi pricepută în discursuri. Ingram, detaşat de la serviciul de securitate, Mountjoy, de la cabinetul prim-ministrului, şi Dorney, de la Foreign Office, tolăniţi cu toţii în diverse poziţii vădind scepticism sau dispreţ nedisimulat. Numai că nu se aşezaseră ca de obicei, observă Lederer: de unde Jack Brotherhood stătea până acum, simbolic, alături de Brammel, astăzi locul acela îi fusese atribuit comis-voiajorului lui Brammel, Nigel, iar Brotherhood promovase spre capul mesei, de unde prezida ca o pasăre mare şi cenuşie, gata să se repeadă asupra prăzii. De partea americană a mesei nu erau decât patru. Cât de tipic pentru relaţiile noastre speciale, remarcă Lederer, ca britanicii să-i depăşească în număr pe americani. Pe teren, Agenţia îi depăşeşte pe nenorociţii ăştia cu cel puţin nouăzeci la unu. Aici suntem o minoritate persecutată. La dreapta lui Lederer, Harry Wexler, după ce-şi dresese în fine glasul, începuse să lupte cu complexitatea a ceea ce el continua să numească situaţia... hm... prezentă. La stânga lui Lederer lâncezea Mick Carver, şeful centralei de la Londra, un milionar răsfăţat din Boston, considerat strălucitor fără ca Lederer să fi putut descoperi vreodată de ce. Lângă el, necioplitul de Artelli, un matematician dezaxat de la Serviciul de Informaţii Electronice, arăta ca şi cum cineva l-ar fi adus de la Langley până

aici trăgându-l de păr. Şi la mijloc stau eu, Grant Lederer III, antipatic chiar şi mie însumi, un mic jurist arivist din South Bend, Indiana, ale cărui eforturi neobosite în interesul propriei promovări fuseseră cele care îi adunaseră din nou pe toţi ca să demonstreze ceea ce ar fi putut fi demonstrat cu şase luni în urmă: şi anume că în nici un caz calculatoarele nu inventează informaţii, că nu trec în tabăra adversă în schimbul unor favoruri şi nu calomniază, pentru că aşa vor ele, persoane importante din serviciile secrete britanice. Ele spun adevăruri scandaloase fără să ţină seama de farmec, rasă sau tradiţie şi le comunică lui Grant Lederer III, care face tot ce poate ca să devină cât mai antipatic cu putinţă.

Ascultând neputincios vorbăria lui Wexler, Lederer se convinse că el şi nu Wexler era intrusul. Iată-l pe marele Harry E. Wexler, îşi spuse el, care la Langley stă de-a dreapta Domnului. Cel pe care revista *Time* l-a descris ca fiind aventurierul legendar al Americii. Care a jucat un rol de vedetă în incidentul de la Bay of Pigs şi a stat la baza unora dintre cele mai grozave afaceri de spionaj în războiul din Vietnam. Care a destabilizat mai multe economii falimentare din America Centrală decât ne-am putea imagina şi a conspirat cu cei mai buni şi cei mai străluciţi şefi ai Mafiei, ca şi cu cei mai tâmpiţi. Şi iată-mă pe mine, un caraghios ambiţios. Şi ce gândesc? Gândesc că un om care nu poate vorbi clar nu poate judeca clar. Gândesc că modul de exprimare însoţeşte logica şi că, dacă e să ne luăm după acest criteriu, Harry E. Wexler pare să nu aibă urmă de creier, chiar dacă ţine în mâinile lui preţiosul meu viitor.

Spre uşurarea lui Lederer, vocea lui Wexler căpătă brusc o înnoită încredere în sine. Asta pentru că citea din raportul lui Lederer.

– *În martie 1981, un transfug pe care-l considerăm de încredere a raportat că...* Nume de cod Dumbo, îşi aminti automat Lederer, devenind el însuşi calculatorul: reinstalat la Paris împreună cu un turnător furnizat de Departamentul Resurse. Un an mai târziu, turnătorul trecuse de partea cealaltă. *În mai 1981,*

Informaţiile Electronice au raportat că... Lederer se uită la Artelli, sperând să-i prindă privirea, dar Artelli tocmai capta propriile lui semnale. *Tot în martie, dar 1982, o sursă din interiorul Serviciului Polonez de Informaţii află în timpul unei vizite la Moscova că...* Nume de cod Mustafa, îşi aminti Lederer cu o tresărire de dezgust: mort de prea mult entuziasm, în timp ce seconda securitatea poloneză în anchetele ei. Marele Wexler tatonă terenul, păru gata să pice la pământ, iar apoi dădu primul pumn din acea dimineaţă şi izbuti să nu-l rateze. Şi toate aceste dovezi, *dom'lor,* arată un singur lucru, anunţă el, şi anume că *întregul efort al unui anumit serviciu de informaţii occidental în Balcani este orchestrat de informaţiile cehe de la Praga şi că scurgerea are loc sub nasul confreriei serviciilor anglo-americane de la Washington.* Totuşi nimeni nu sare până-n tavan. Colonelul Carruthers nu-şi scoate monoclul ca să exclame: „Sfinte Dumnezeule, ce viclenie diabolică!“ Senzaţionalul revelaţiilor lui Wexler e vechi de şase luni. Afacerea şi-a pierdut întreaga savoare şi nici o fantomă nu o poate aduce înapoi.

Lederer s-a decis să asculte mai degrabă ce nu spunea Wexler. Nimic, de exemplu, despre antrenamentul de tenis de la care m-au întrerupt. Nimic despre căsătoria mea primejduită, despre viaţa mea sexuală trunchiată, despre rolul meu de părinte redus la zero, începând cu dimineaţa în care m-au smuls de la toate celelalte ocupaţii ale mele şi m-au pus în serviciul marelui Wexler, ca supersclavul lui douăzeci şi patru de ore pe zi. „Ai pregătire juridică, vorbeşti ceha şi îi cunoşti bine pe cehi“, îi spuseseră cei de la Personal. „Mai mult, ai un spirit iscoditor. Serveşte-te de el, Lederer. Aşteptăm lucruri mari de la tine.“ Nimic despre nopţile petrecute în faţa calculatorului, tocindu-mi degetele ca să introduc kilometri de date fără nici o legătură între ele. De ce am făcut-o? Ce m-a apucat? Simţeam că talentul meu o lua razna, aşa c-am încălecat pe el şi am pornit în întâmpinarea destinului. Numele şi statele de serviciu ale tuturor ofiţerilor foşti sau actuali ai tuturor serviciilor de informaţii occidentale de la Washington având acces, direct sau periferic, la obiectivul ceh:

patru zile i-au trebuit ca să bage la cutie tot materialul ăsta ridicol. Numele tuturor contactelor, amănunte despre voiajele lor, comportamente, preferinţe sexuale şi pentru timpul liber. Lederer le prinde pe toate în plasă într-un delirant sfârşit de săptămână, de vineri până luni, în timp ce Bee se roagă la biserică pentru amândoi. Numele tuturor curierilor, personalităţilor, călători legali sau clandestini cehi care au intrat sau ieşit din Statele Unite, plus descrieri personale intrate separat în calculator ca să dejoace paşapoartele false. Datele şi motivele enunţate ale acestor călătorii, frecvenţa şi durata şederii. Lui Lederer nu-i trebuie decât trei zile şi trei nopţi ca să-i poată preda cu mâinile şi cu picioarele legate, în timp ce Bee e convinsă că o înşală cu Maisie Morse, de la Arhivă, căreia fumul de marijuana îi iese şi prin urechi.

Dispreţuind în continuare aceste nobile sacrificii şi încă multe altele făcute de subalternul lui, Wexler se lansează într-un paragraf groaznic despre „introducerea cunoştinţelor noastre generale despre metodologia cehoslovacă în ce priveşte protecţia şi comunicarea cu agenţii lor din teren". Urmează o tăcere impresionată, cât timp adunarea parafrazează în gând spusele lui Wexler.

– Vrei să spui *sforile obişnuite,* Harry, zice Bo Brammel, niciodată în stare să reziste unui sarcasm care i se pare că i-ar mări reputaţia, iar micuţul Nigel, aşezat lângă el, se abţine să nu râdă bătându-şi uşor părul cu palma.

– Da, domnule, cred că asta am vrut să spun, mărturiseşte Wexler şi lui Lederer, spre surprinderea lui, îi vine să caşte din cauza tensiunii nervoase, în timp ce Artelli, la fel de ciufulit, ia cuvântul.

Artelli nu foloseşte notiţe şi tratează limbajul cu rigurozitatea unui matematician. În ciuda numelui, vorbeşte cu un uşor accent franţuzesc, pe care îl ascunde în spatele unei tărăgăneli specifice celor din Bronx.

– Cum indiciile continuau să se înmulţească, zice el, serviciului meu i s-a trasat sarcina de a face o reevaluare a transmisiunilor de radio clandestine pornind de pe acoperişul ambasadei cehe de

la Washington, precum şi de la alte birouri cehe identificate în Statele Unite în anii ’81 şi ’82, îndeosebi de la Consulatul din San Francisco. Am reexaminat distanţele parcursurilor, variaţiile de frecvenţă şi zonele probabile de recepţie. Am revenit asupra tuturor interceptărilor făcute în această perioadă, chiar dacă n-am izbutit să le decodificăm în momentul transmiterii lor. Am întocmit un calendar al acestor trasmisiuni, astfel încât să poată fi comparate cu venirile şi plecările unor eventuali suspecţi.

– Opreşte-te o clipă, te rog.

Capul micuţului Nigel se întoarce ca o roză a vânturilor peste care s-a abătut o rafală de vânt. Chiar şi Brammel dă semne clare de interes. De la capul mesei unde fusese exilat, Jack Brotherhood îndreaptă un arătător de calibrul 45 direct spre buricul lui Artelli. Şi e simptomatic pentru multele paradoxuri din viaţa lui Lederer ca, dintre toţi oamenii din cameră, Brotherhood să fie acela pe care şi-ar dori cel mai mult să-l slujească de s-ar ivi vreodată prilejul, chiar dacă – sau poate tocmai pentru că – eforturile lui ocazionale de a intra în graţiile acestui erou păstrat în taină se loviseră de o respingere de nezdruncinat.

– Ascultă, Artelli, spune Brotherhood. Aţi făcut mare caz de faptul că, ori de câte ori Pym părăsea Washingtonul, în vacanţă sau în interes de serviciu în alt oraş, o serie anume de transmisiuni cifrate de la ambasada cehă înceta. Bănuiesc că veţi repeta acelaşi lucru şi acum.

– Cu câteva înfrumuseţări, da, răspunde Artelli cu drăgălăşenie.

Arătătorul lui Brotherhood rămâne fixat asupra ţintei. Artelli nu-şi ridică mâinile de pe masă.

– Presupunând deci că, de îndată ce Pym ieşea din raza de acţiune a transmiţătorului lor de la Washington, cehii nu se mai osteneau să comunice cu el? sugerează Brotherhood.

– Exact.

– Şi că de fiecare dată când revenea în capitală, se manifestau din nou. „Salut, bine-ai venit acasă!“ Asta vrei să spui?

– Da, domnule.

– Ei bine, fii atât de amabil şi gândeşte-te o clipă. Dacă ai vrea să aranjezi o înscenare împotriva cuiva, nu ai proceda exact aşa?

– Nu în zilele noastre, spune Artelli pe un ton egal. Şi nici în 1981–1982. Acum zece ani, poate. Nu în anii optzeci.

– De ce nu?

– N-aş fi atât de prost. Ştim cu toţii că e o practică curentă a informaţiilor să continui să transmiţi, indiferent dacă receptorul te ascultă sau nu. Am impresia că... Poate c-ar fi mai bine dacă l-aş lăsa pe domnul Lederer să continue, propune el.

– Nu, spune tu ce ai de spus, ordonă Wexler fără să-şi ridice privirea.

Tonul sec al lui Wexler nu e o surpriză. Toţi cei prezenţi ştiu că o caracteristică a acestor întruniri e ceva ce seamănă cu un blestem, dacă nu cumva o interdicţie clară apasă asupra celei mai mici aluzii la numele lui Lederer. Lederer e Cassandra lor. Nimeni nu i-a cerut vreodată Cassandrei să prezideze vreo întrunire de limitare a daunelor.

Artelli e jucător de şah şi ştie să aştepte.

– Tehnicile de comunicare pe care ni s-a cerut să le observăm în acest caz erau demodate chiar şi în perioada când au fost utilizate. Degajau un anumit fel de parfum. Un parfum de lucru vechi. Sentimentul unei vechi obişnuinţe, al relaţiei unei persoane cu alta, relaţie care putea să dureze de ani.

– Nişte dovezi foarte speciale, aş zice, exclamă Nigel, destul de supărat, stând în continuare ţeapăn, înainte de a se prăvăli spre stăpânul lui, care pare că încearcă să-şi clatine capul de sus în jos şi de la dreapta la stânga în acelaşi timp.

– Ia te uită! spune Mountjoy, în timp ce doi suporteri din clubul lui Brammel cotcodăcesc în acelaşi sens.

Atmosfera e încărcată de ostilitate, din considerente naţionale. Bortherhood nu zice nimic, dar s-a înroşit la faţă. Lederer nu ştie dacă a mai observat şi altcineva în afară de el. S-a înroşit la faţă, şi-a lăsat în jos pumnul şi o clipă dă impresia că şi-a coborât cu

desăvârşire garda. Lederer îl aude mormăind: „Ce imaginaţie delirantă“, dar pierde restul, căci Artelli s-a decis să continue.

– O descoperire şi mai importantă se referă la tipurile de coduri folosite în aceste transmisiuni. De cum ne-am dat seama că era vorba despre sisteme mai vechi, am supus transmisiile unor metode analitice diferite. Aşa cum nu te gândeşti imediat să cauţi un motor cu aburi sub capota unui Cadillac. Ne-am hotărât să citim mesajele pornind de la presupunerea că erau primite de un bărbat sau de o femeie din teren a cărui instruire datează dintr-o perioadă anume şi care nu poate sau nu îndrăzneşte să se echipeze cu material modern de codificare. Am căutat chei elementare. Am căutat mai ales dovezi legate de texte nealeatorii, care să fi servit drept cheie de bază pentru cifrare.

Dacă cineva aici de faţă înţelege despre ce vorbeşte Artelli, în nici un caz n-o lasă să se vadă, îşi zise Lederer.

– De cum am făcut acest lucru, am şi detectat în structură o anume progresie. Tot nu pricepem nimic. Dar măcar ştim că asta e. E o progresie lingvistică logică. Poate fi vorba de o piesă de Shakespeare. Poate fi un cântec de leagăn hotentot. Dar din transmisii se degajă o schemă ce se bazează pe un text continuu. Şi textul respectiv serveşte drept bază de codificare pentru aceste transmisiuni. Şi mai avem impresia – poate c-o să vi se pară uşor mistic – că acest text reprezintă, ca să zic aşa, o legătură între ţintă şi bază. Ca şi cum ar avea identitate umană. Tot ce ne trebuie e un cuvânt. De preferinţă, dar nu obligatoriu, primul. După aceea nu mai e decât o chestiune de timp până să identificăm restul textului. Şi-atunci vom putea să descifrăm toate mesajele.

– Şi când se va întâmpla asta? întreabă Mountjoy. În jur de 1990, presupun.

– Poate. Poate la noapte.

Deodată e clar că Artelli subînţelege mai mult decât spune. Ipoteticul a devenit palpabil. Brotherhood e primul care remarcă aluzia.

– De ce tocmai la noapte? întreabă. De ce nu în 1990?

– În momentul acesta se întâmplă ceva foarte ciudat cu toate transmisiunile cehilor, mărturiseşte Artelli cu un zâmbet. Emit mesaje la întâmplare în stânga şi în dreapta. Seara trecută, radio Praga a lansat un fel de mesaj fantomă, servindu-se de un aşa-zis profesor care nici nu există. Ca un strigăt de ajutor destinat cuiva care nu poate recepţiona altceva decât un text vorbit. Pe urmă toată ziua nu interceptăm decât SOS-uri – de exemplu o emisiune ultrarapidă de la ambasada cehă din Londra. S-au împlinit patru zile de când tot transmit semnale accelerate pe frecvenţele principale ale emisiunilor BBC. De parcă cehii ar fi pierdut un copil în pădure şi lansează toate tipurile de mesaje care ar putea să ajungă la el.

Brotherhood vorbeşte înainte ca vocea monotonă a lui Artelli să se stingă.

– Bineînţeles că sunt emisiuni la Londra, declară el cu vehemenţă, aşezându-şi pumnul pe masă ca o sfidare. Bineînţeles că cehii se agită. Doamne, de câte ori va trebui să vă mai spunem acelaşi lucru? De doi ani de zile există transmisiuni cehe în orice parte a globului în care pune Pym piciorul şi, fireşte, acestea coincid cu deplasările lui. E ca un joc. E exact jocul pe care îl joci când vrei să înscenezi ceva împotriva unui om. Insişti, o iei mereu de la cap şi aştepţi până îl lasă nervii. Cehii nu sunt proşti. Cred uneori că noi suntem.

Fără să se tulbure, Artelli îndreaptă spre Lederer surâsul său strâmb, ca şi cum i-ar spune: „Să vedem dacă tu reuşeşti să-i impresionezi". Şi, fără nici o legătură, Lederer lasă gândul să-i zboare spre nevastă-sa, Bee, întinsă deasupra lui în toată splendoarea goliciunii ei, făcând dragoste ca toţi îngerii din paradis strânşi laolaltă.

– Sir Michael, trebuie să încep de la celălalt capăt, i se adresează Lederer direct lui Brammel, o deschidere pregătită cu grijă. Dacă îmi permiteţi, domnule, o să încep de la Viena, cu numai zece zile în urmă, şi de acolo o să mă întorc la Washington.

Nimeni nu se uită la el. Începe de unde trebuie, îi spun, şi termină odată.

Un alt Lederer şi-a făcut loc în el şi primeşte cu plăcere această nouă versiune a propriei persoane. Sunt vânătorul de comori şi navighez între Londra, Washington şi Viena, fără să-l pierd pe Pym din ochi. Sunt acel Lederer care, aşa cum îmi reproşează Bee ori de câte ori suntem feriţi de microfoane, l-a băgat pe Pym cu noi în pat în fiecare noapte, cel care se trezeşte leoarcă de sudoare şi pradă îndoielii la ore imposibile, ca să se scoale apoi dimineaţa cu Pym din nou instalat comod între noi: „Te prind eu, bătrâne, te bat eu în cuie“. Acel Lederer care, de douăsprezece luni încoace – de când numele lui Pym a început să-mi facă cu ochiul de pe ecranul calculatorului – l-a urmărit mai întâi ca pe o abstracţie, apoi ca pe un tip la fel de nebun ca el. Care stătuse cu el în comitete-fantomă, precum colegul cel mai serios şi mai plin de admiraţie. Participase cu familia Pym la picnicuri vesele stropite cu multă băutură în pădurile din jurul Vienei, apoi dăduse fuga la biroul său şi se apucase de lucru cu o nouă vigoare, ca să distrugă ce apreciase cu puţin timp în urmă. Sunt acel Lederer care se ataşează cu prea mare uşurinţă, pentru ca apoi să pedepsească tot ce încearcă să-l ţină legat; acel Lederer care e recunoscător pentru fiecare zâmbet viril şi pentru fiecare gest de încurajare din partea marelui Wexler, stăpânul meu, pentru ca peste un minut să se întoarcă împotriva lui, ridiculizându-l, făcându-l să coboare în mintea mea surescitată, pedepsindu-l pentru că şi de data asta reprezintă pentru mine o nouă deziluzie.

N-are nici o importanţă că sunt cu douăzeci de ani mai tânăr decât Pym. Recunosc la Pym ce recunosc la mine: un spirit atât de greu de stăpânit, încât şi atunci când joc scrabble cu copiii mei mă trezesc şovăind între soluţia sinuciderii, a violului sau a asasinatului. „Dar e de-ai noştri, lua-v-ar dracu'! îi vine să le strige potentaţilor somnolenţi din jurul său. Nu de-ai voştri. De-ai mei. Suntem amândoi nişte psihopaţi.“ Bineînţeles însă că Lederer nu strigă nimic. Vorbeşte cât se poate de normal şi de înţelept despre calculatorul său. Şi despre un om pe nume Petz, cunoscut şi ca

Hampel sau Zaworski, care călătoreşte aproape la fel de mult ca Lederer şi exact cât călătoreşte şi Pym, numai că se străduieşte mai mult decât noi doi să-şi ascundă urmele.

Dar mai întâi, cu aceeaşi voce perfect echilibrată şi lipsită de orice urmă de patimă, Lederer descrie situaţia aşa cum era ea în august, când ambele părţi căzuseră de acord – Lederer aruncă o privire respectuoasă în direcţia eroului său, Brotherhood – să abandoneze cazul Pym şi să dizolve comisia de anchetă.

– Numai că nu a fost abandonat, nu-i aşa? întreabă Brotherhood, de data asta fără să catadicsească să avertizeze că-l va întrerupe. I-ai menţinut casa sub supraveghere şi sunt gata să pariez că ai lăsat şi câteva chestii în interiorul ei.

Lederer se întoarce spre Wexler. Wexler îşi priveşte cu atenţie mâinile, vrând să spună nu mă băga... hm... în asta. Dar Lederer nu are nici o intenţie de a păstra balonul şi aşteaptă plictisit ca Wexler să-l prindă.

– Ce-am decis noi de partea noastră, Jack, a fost să strângem capitalul de... hm... resurse existente, declară Wexler fără chef. Am optat pentru o reducere treptată a... hm... pentru o dezamorsare pe etape, nu bruscă.

În liniştea care urmează, Brammel îşi permite un zâmbet batjocoritor.

– Vrei să spui că, de fapt, ai continuat supravegherea? Asta vrei să spui?

– De o manieră foarte limitată, la scară foarte redusă, Bo. Supraveghere minimă la toate nivelurile.

– Credeam că ne-am înţeles să ne retragem toţi odată copoii, Harry. Şi mai ştiu că noi am respectat jumătatea noastră de înţelegere.

– Hm, Agenţia a decis să respecte spiritul acestui acord, Bo, dar în lumina a ceea ce am considerat ca fiind dăunător operaţiunilor, ţinând seama de toţi factorii şi de toate indiciile cunoscute.

– Mulţumesc, spune Mountjoy şi lasă jos creionul, ca un om care refuză hrana.

De data asta însă Wexler muşcă şi el şi ştie foarte bine s-o facă:

– Cred că o să vă dați seama că mulțumirile dumneavoastră sunt binemeritate, domnule, spune el sec și-și trece încheieturile degetelor peste vârful nasului cu un aer belicos.

Cazul lui Hans Albrecht Petz, continuă Lederer, a demarat cu șase luni în urmă într-un context care, la prima vedere, nu avea nimic comun cu cazul lui Pym. Petz nu era decât un alt jurnalist ceh care apăruse la o conferință Est-Vest la Salzburg și fusese remarcat ca fiind un chip nou. Un om nu prea tânăr, șters, dar inteligent, dispunem de amănuntele din pașaportul lui. Lederer atrăsese atenția asupra numelui acestuia și ceruse ca Langley să facă un control de rutină referitor la antecedentele respectivului. Langley semnalase că „nu există nimic împotriva lui“, dar avertizase că părea curios ca un bărbat de vârsta și meseria lui Petz să fi trecut până atunci neobservat. Peste o lună, Petz apăru din nou la Linz, cu scopul mărturisit de a scrie despre un târg agricol. Nu ieșea cu ceilalți jurnaliști, nu încerca să se facă simpatic, era rareori văzut prin pavilioane și nu scria nimic. Când Lederer își puse echipa de lectori să pieptene presa cehă în căutarea unor articole ale lui Petz, tot ce găsiră fură două paragrafe în *Agricultura socialistă,* semnate H.A.P., în care era vorba despre limitele tractoarelor grele din Vest. Apoi, exact când Lederer era gata să uite de el, Langley reveni cu o identificare precisă. Hans Albrecht Petz era una și aceeași persoană cu un oarecare Alexander Hampel, un ofițer ceh de informații care asistase de curând, la Atena, la o conferință a jurnaliștilor nealiniați. A nu se apropia de Petz-Hampel fără autorizație. A se aștepta noi informații.

Când aude pronunțându-se Atena, Lederer are senzația că presiunea a scăzut în cameră.

– Atena când? mârâie Brotherhood iritat. Cum vreți să vă urmărim dacă nu ne dați date?

Nigel pare să aibă brusc mari probleme cu pieptănătura. Își aranjează din nou, cu vârfurile imaculate ale degetelor, coamele grizonante de deasupra urechii, strâmbându-se de durere. Wexler

intervine iar şi, spre bucuria lui Lederer, pare că a mai pierdut din timiditate şi din respect.

– Conferinţa de la Atena a avut loc între 15 şi 18 iulie, Jack. Hampel a fost zărit doar în prima zi. A reţinut cameră la hotel pentru toate cele trei nopţi, dar n-a dormit deloc acolo. A plătit în numerar. După registrele greceşti, a sosit la Atena în 14 iulie şi n-a mai ieşit din ţară. Foarte probabil c-a plecat cu un alt paşaport. Se pare c-a luat un avion spre Corfu. Listele de pasageri greceşti sunt, ca de obicei, alandala, dar pare că a luat un avion spre Corfu, repetă el. În momentul acela persoana respectivă a început să ne intereseze foarte mult.

– Nu cumva anticipăm? întreabă Brammel care, în momentele de criză, ştie cel mai bine ce se cuvine şi ce nu. Ce vreau să spun, Harry, e că, fir-ar să fie, avem de-a face cu acelaşi vechi joc. Culpabilitate prin coincidenţă. Nu se deosebeşte cu nimic de chestia cu transmisiile prin radio. Dacă noi am vrea să compromitem pe cineva, exact aşa am proceda. Am lua un vechi membru al Firmei, uşor depăşit, şi l-am pune să urmeze în paralel toate mişcările unui biet tip vizat, aşteptând ca aceia ce se află de cealaltă parte să exclame „Hopa, omul nostru e spion". E ca atunci când îţi tragi singur un glonţ în picior. Nimic mai simplu. De acord, Hampel se ţine peste tot după Pym. Dar cu ce dovedeşte asta că Pym e un partener activ?

– În momentul acela cu nimic, domnule, recunoaşte Lederer cu falsă umilinţă, răspunzând în numele lui Wexler. Numai că în perioada aceea stabiliserăm deja o legătură retrospectivă între Pym şi Hans Albrecht Petz. În timpul conferinţei de la Salzburg, Pym şi soţia lui participau la un festival muzical. Petz locuia cam la două sute de metri de hotelul lui Pym.

– Mereu aceeaşi poveste, spune Brammel cu încăpăţânare. E o înscenare. Se vede de la o poştă. Nu-i aşa, Nigel?

– Într-adevăr, totul pare foarte subţire, spune Nigel.

Presiunea atmosferică parc-ar fi coborât din nou. Poate că aparatele distrug oxigenul aşa cum fac cu sunetele, îşi zice Lederer.

– V-ar deranja dacă ne-aţi spune data la care a apărut pista de la Atena? întreabă Brotherhood, preocupat în continuare de problemele de calendar.

– Acum zece zile, domnule, răspunde Lederer.

– V-a trebuit cam mult până să ne spuneţi şi nouă, nu credeţi?

Când e furios, Wexler îşi găseşte mai repede cuvintele:

– Ştii, Jack, nu prea aveam chef să vă prezentăm prematur o nouă serie de coincidenţe apărute pe calculator.

Şi lui Lederer, cel pe care-şi descărca nervii:

– Ce naiba mai aştepţi?

Suntem cu zece zile în urmă. Lederer stă ghemuit în sala comunicaţiilor a Centralei din Viena. E noapte şi a refuzat două invitaţii la cocteil şi una la cină, pretextând o uşoară gripă. I-a telefonat lui Bee, a lăsat să transpară emoţia din glas şi-i venea să dea fuga până acasă şi să-i povestească totul, pentru că oricum îi spunea întotdeauna totul şi uneori, când nu prea avea de lucru, mai adăuga câte ceva de la el, ca să-şi întreţină prestigiul. Dar se abţine. Şi chiar dacă degetele i-au înţepenit de încordare, continuă să lucreze pe calculator. Caută mai întâi informaţiile cele mai recente despre călătoriile cunoscute ale lui Pym de la şi la Viena şi stabileşte, aproape fără surprindere, că Pym se afla la Salzburg şi la Linz la exact aceleaşi date ca şi Petz, alias Hampel.

– Şi la Linz? îl întrerupe Brotherhood tăios.

– Da, domnule.

– Presupun că l-aţi urmărit şi acolo, contrar înţelegerii noastre?

– Nu, domnule, nu l-am urmărit pe Magnus la Linz. Am pus-o pe nevasta mea, Bee, să-i dea un telefon lui Mary Pym. Bee a obţinut informaţia în timpul unei conversaţii nevinovate, de la femeie la femeie, despre cu totul altceva, domnule Brotherhood.

– Asta nu dovedeşte că s-a dus cu-adevărat la Linz. S-ar fi putut s-o mintă pe nevastă-sa.

Lederer admite, cu durere, că e posibil, dar sugerează amabil că asta n-are mare importanţă, domnule, dacă ţinem seama de

mesajul pe care Langley l-a trimis în aceeaşi seară, mesaj pe care îl citeşte acum cu voce tare în faţa acestei alese întruniri a tot ce au mai bun informaţiile anglo-americane.

– A ajuns pe biroul meu la cinci minute după ce am făcut apropierea în legătură cu Linz, domnule. Citez: „Petz-Hampel identificat şi sub numele de Jerzy Zaworski, născut la Carlsbad 1925, jurnalist vest-german de origine cehă, a efectuat nouă călătorii legale în Statele Unite în 1981–1982".

– Perfect, mormăie Brammel.

– Datele de naştere sunt, bineînţeles, aproximative, continuă Lederer fără să se lase impresionat. Ştim din experienţă că paşapoartele false au tendinţa de a-i da purtătorului un an sau doi în plus.

Nici n-a aterizat bine mesajul pe biroul lui Lederer, spune acesta, că a şi introdus în calculator datele şi destinaţiile vizitelor acestuia în America. Şi atunci – spune Lederer, mult mai concis însă – la o simplă atingere a unei taste toate vin de se leagă, continentele fuzionează, trei jurnalişti spre şaizeci de ani devin un singur spion ceh de vârstă nesigură şi Grant Lederer III, graţie izolării perfecte a camerei, poate să strige din nou „Aleluia!" şi „Bee, te iubesc" spre pereţii capitonaţi.

– Toate oraşele americane vizitate de Petz-Hampel-Zaworski în 1981 şi 1982 au fost vizitate de Pym la aceleaşi date, psalmodiază Lederer. La aceste date, transmisiile clandestine care ne interesează, de pe acoperişul ambasadei cehe, au fost întrerupte, cauza fiind, după părerea noastră, că au fost înlocuite cu un contact direct între agentul din teren şi ofiţerul care se ocupa de el. Ca urmare, transmisiile radio deveneau inutile.

– Ce frumos, spune Brammel. Mi-ar plăcea să-l descopăr pe ofiţerul de informaţii ceh care a născocit chestia asta şi să-i dau pe loc Oscarul meu personal.

Cu o discreţie îndurerată, Mick Carver îşi ridică încet servieta, o pune pe masă şi scoate din ea un teanc de dosare.

– Aveţi aici toate datele de care dispune azi Langley despre Petz-Hampel-Zaworski, presupus a fi ofiţerul de legătură al lui Pym, explică el cu răbdarea unui vânzător ocupat să prezinte o nouă tehnologie, în ciuda obstrucţiilor elementelor mai în vârstă. Aşteptăm cât de curând, poate chiar la noapte, una sau două informaţii noi. Bo, vrei să fii atât de amabil şi să ne spui când se întoarce Magnus la Viena?

Brammel, ca toţi ceilalţi de altfel, e cufundat în dosarul său, aşa că e cât se poate de firesc să nu răspundă imediat.

– Când o să i-o cerem noi, presupun, zice el pe un ton neglijent, întorcând o pagină. În orice caz, nu înainte. Drept să vă spun, moartea tatălui său a fost mai degrabă providenţială. Bănuiesc că bătrânul şi-a lăsat toate treburile încurcate. Magnus are o groază de lucruri de rezolvat.

– Unde e acum? întreabă Wexler.

Brammel se uită la ceas.

– Bănuiesc că la masă. Ar cam fi timpul, nu credeţi?

– Unde stă? insistă Wexler.

Brammel zâmbeşte.

– Ştii, Harry, nu cred c-o să-ţi spun. Avem şi noi câteva drepturi în ţara noastră şi voi, băieţi, v-aţi arătat un pic cam lacomi în ce priveşte limitele de supraveghere permise.

Nu există tip mai încăpăţânat decât Wexler.

– Ultima oară când am auzit vorbindu-se de el era la aeroportul din Londra şi-şi înregistra bagajele pentru zborul de Viena. Conform informaţiilor noastre, îşi terminase treburile aici şi se întorcea la post. Ce naiba s-a întâmplat?

Nigel şi-a încleştat mâinile. Le aşază, tot încleştate, pe masă ca să arate că, mic sau nu, acum el vorbeşte.

– Nu pot să cred că l-aţi urmărit şi aici. Asta ar fi cu-adevărat prea de tot.

Wexler îşi freacă bărbia. S-a întunecat la faţă, dar nu se dă bătut. Se întoarce din nou către Brammel.

– Bo, trebuie neapărat să ştim şi noi. Dacă asta e o maşinaţiune cehă, e cea mai afurisită, cea mai ingenioasă despre care am auzit vreodată.

– Pym e un ofiţer teribil de ingenios, protestează Brammel. De treizeci de ani e spaima serviciilor cehe. Merită să-şi dea toată osteneala pentru el.

– Bo, trebuie să-l chemi pe Pym şi să-l faci să spună tot. Dacă n-o faci, ne vom învârti în jurul chestiei ăsteia până ne-o încărunţi la toţi părul şi unii dintre noi vom fi în mormânt. Se joacă cu secretele noastre, nu numai cu ale voastre. Vrem să-i punem câteva întrebări cât se poate de serioase şi avem oameni bine instruiţi care s-o facă.

– Harry, îţi dau cuvântul meu că, atunci când va veni momentul, tu şi oamenii tăi îl veţi avea la dispoziţie cât veţi vrea.

– Poate că momentul a şi venit, spune Wexler, împingându-şi falca înainte. Poate c-ar fi mai bine dacă am fi şi noi de faţă de cum începe să cânte. Să-l lovim când nu se aşteaptă încă.

– Poate c-ar trebui să ne acordaţi destulă încredere şi să aşteptaţi, toarce Nigel dulce şi-i aruncă lui Wexler o privire cât se poate de liniştitoare pe deasupra ochelarilor de citit.

Între timp, Lederer se simte cuprins de un impuls ciudat. Simte cum creşte în el şi nu-l mai poate controla, cum nu poţi controla nevoia bruscă de a voma. În acest ciclu mereu înnoit de compromis şi ipocrizie, simte nevoia de a exprima afinitatea secretă ce există între el şi Magnus. Să-şi declare monopolul asupra înţelegerii lui Pym şi să sublinieze natura personală a triumfului său. Ca să mai rămână în centrul terenului şi să nu fie trimis pe banca arbitrilor de tuşă, de unde vine de fapt.

– Domnule, aţi amintit de tatăl lui Pym, izbucneşte el, privindu-l pe Brammel drept în faţă. Domnule, eu ştiu totul despre acest tată. Am şi eu un tată cam ca al lui, doar gradul de necinste diferă. Al meu e un avocat dubios şi cinstea nu e punctul lui forte. Nu, domnule. Dar tatăl lui Pym era un veritabil escroc. Un artist în genul lui. Psihiatrii noştri i-au făcut un portret cât se

poate de tulburător.. Ştiţi că, atunci când Richard T. Pym a fost la New York, a montat un adevărat *imperiu* de societăţi, una mai falsă decât alta? Că a împrumutat bani de la cine te aşteptai mai puţin, numai persoane importante? Foarte cunoscute, vreau să spun. În cazul lui Magnus avem de-a face cu o încărcătură importantă de instabilitate controlată. Dispunem şi de un document în acest sens.

Simţea că merge prea departe, dar nu se putea opri.

– Ce vreau să spun e că, Doamne păzeşte, ştiaţi că Magnus s-a dat rău de tot şi la nevastă-mea? Nu-i port pică pe chestia asta. E o femeie foarte atrăgătoare. Ce vreau să spun e că tipul atacă pe toate fronturile. E pretutindeni. Sângele-rece englezesc nu e, în cazul lui, decât un pospai, nimic altceva.

Nu era pentru prima dată când Lederer se sinucidea. Nimeni nu-l aude, nimeni nu strigă „Nu mai spune!“ Şi când Brammel ia cuvântul, vocea lui e la fel de rece ca şi caritatea şi la fel de târzie.

– Ei bine, eu am considerat întotdeauna că oamenii de afaceri sunt escroci, tu nu, Harry? Sunt sigur că toţi gândim la fel.

Se uită în jurul mesei la fiecare, în afară de Lederer, apoi revine la Wexler.

– Harry, ce-ai zice dacă noi doi am discuta puţin între patru ochi? Dacă la un moment dat va fi nevoie de un interogatoriu mai dur, sunt sigur că puteam cădea dinainte de acord asupra unei linii de conduită. Nigel, ce-ar fi să vii şi tu să ne serveşti de arbitru? Ceilalţi...

Privirea îi cade pe Brotherhood şi-i acordă un zâmbet plin de încredere.

– Ei bine, tot ce vă spun e: pe curând. Plecaţi doi câte doi, dacă nu vă deranjează, după ce terminaţi de citit. Nu toţi odată, ca să nu-i speriem pe ţăranii din zonă. Mulţumesc.

Brammel pleacă, Wexler îl urmează cu curaj, legănându-se, ca unul care a spus ce gândeşte şi puţin îi pasă ce cred ceilalţi. Nigel aşteaptă să plece toţi, iar apoi, aidoma unui antreprenor

extrem de ocupat, se grăbeşte să ocolească masa şi să-l apuce pe Brotherhood de braţ, cu un gest frăţesc.

– Jack, şopteşte el. Bine prezentat, bine jucat. I-am pus în mare încurcătură. Pot să-ţi spun o vorbă la ureche, undeva unde nu ne aud microfoanele?

Era după-amiază devreme. Casa conspirativă unde se întâlniseră era o vilă în fals stil de început de secol al nouăsprezecelea, cu un grilaj ca de bijutier în faţa ferestrelor. O ceaţă caldă atârna deasupra aleii cu pietriş şi Lederer zăbovi ascuns în ea ca un ucigaş, aşteptând ca silueta mătăhăloasă a lui Brotherhood să umple portalul luminat. Mountjoy şi Dorney trecură pe lângă el fără să-i adreseze vreun cuvânt. Carver, însoţit de Artelli şi de servieta acestuia, fu ceva mai explicit.

– Eu sunt silit să trăiesc aici, Lederer. Sper că de data asta sau reuşeşti să-i convingi sau dai de naiba.

Ticălosule, îşi zise Lederer.

În fine apăru şi Jack Brotherhood, strecurându-i câteva cuvinte misterioase lui Nigel. Lederer îi privi cu gelozie. Nigel se întoarse şi intră înapoi în casă. Brotherhood îşi continuă drumul.

– Domnule Brotherhood? Jack? Sunt eu, Lederer.

Brotherhood se opri încet. Purta obişnuitul lui impermeabil jegos şi un fular şi-şi aprinsese una dintre ţigările lui galbene.

– Ce doreşti?

– Jack. Vreau să-ţi spun că, orice s-ar întâmpla şi indiferent de ce a făcut sau n-a făcut, îmi pare rău că e vorba de el şi-mi pare rău că e vorba de dumneata.

– Probabil că n-a făcut absolut nimic. Aşa cum îl cunosc, s-ar putea să fi recrutat pe cineva de cealaltă parte fără să ne spună nimic. Am impresia că voi aţi înţeles totul pe dos.

– Ar face una ca asta? Magnus? Să joace de unul singur cu duşmanul şi să nu spună nimănui? Dumnezeule, păi asta e dinamită, nu alta! Dacă aş încerca aşa ceva, Langley m-ar jupui de viu.

I se alătură lui Brotherhood, fără ca acesta să-l fi poftit. La poartă stătea un poliţist. Trecură de barăcile de la Royal Horse Artillery. Se auzea tropot de copite de pe terenul de paradă, dar caii erau ascunşi în ceaţă. Brotherhood mergea repede. Lederer se ţinea cu greu după el.

– Zău că mă simt prost, Jack, mărturisi Lederer. Nimeni nu pare să înţeleagă ce a însemnat pentru mine c-a trebuit să-i fac una ca asta unui prieten. Nu e vorba numai despre Magnus. Sunt Bee, Mary, copiii şi toată lumea. Becky şi Tom sunt ca şi logodiţi. Ne obligă pe toţi să ne privim cu alţi ochi. La doi paşi de aici e o cârciumă. Pot să te invit să bei ceva?

– Îmi pare rău, dar trebuie să mă întâlnesc cu cineva pentru un câine.

– Pot să te duc undeva? O maşină cu şofer mă aşteaptă după colţ.

– Prefer să merg pe jos, dacă nu te deranjează.

– Magnus mi-a vorbit mult despre dumneata, Jack. Cred că a încălcat nişte regulamente, dar eram atât de apropiaţi. Ne împărtăşeam o mulţime de lucruri. Era o prietenie adevărată. Asta-i partea cea mai idioată. Noi aveam cu-adevărat o relaţie privilegiată. Cred cu tărie în chestia asta. Cred în alianţa anglo-americană, în Pactul Atlantic, în tot ce e legat de ele. Îţi aminteşti de acţiunea pe care aţi întreprins-o împreună, dumneata şi Magnus, la Varşovia?

– Îmi pare rău, dar nu-mi amintesc.

– Zău, Jack. Când i-aţi dat drumul printr-o lucarnă? Ca în Biblie? Şi puseserăţi nişte falşi poliţişti polonezi în faţa uşii, pentru cazul că vânatul s-ar fi întors inopinat? Zicea că i-ai fost ca un tată. Ştii ce mi-a spus odată despre dumneata? „Grant, Jack este adevăratul campion al acestui mare joc." Ştii ce cred? Cred că, dacă Magnus ar fi reuşit să-şi scrie cartea, n-ar mai fi avut nici o problemă. S-au adunat prea multe în el. Trebuie să le scoată la lumină.

Respiraţia i se accelerase, dar insista să nu se lase depăşit; trebuia să-i explice totul lui Brotherhood.

– Ştii, domnul meu, în ultima vreme am citit mult despre creativitatea spiritelor criminale.

– Ah! Acum e şi criminal?

– Te rog. Dă-mi voie să-ţi citez ceva din ce am citit.

Ajunseseră la o intersecţie şi aşteptau ca semaforul să treacă pe verde.

– „Care e deosebirea, în termeni de moralitate, între criminalitatea total anarhică a artistului, endemică la toate spiritele cu adevărat creatoare, şi caracterul artistic al criminalului?“

– Regret, dar nu ştiu. Prea multe cuvinte lungi. Te rog să mă scuzi.

– La naiba, Jack, noi nu suntem altceva decât nişte escroci legali, asta-i tot ce vreau să spun. Care-i domeniul nostru? Ne punem natura noastră de răufăcători în serviciul statului. Prin asta vreau să zic că nu văd de ce sentimentele mele faţă de Magnus ar trebui să se schimbe doar pentru că el a greşit puţin dozele. Nu pot s-o fac. Magnus e pentru mine exact acelaşi om cu care am petrecut clipe atât de frumoase! Şi eu sunt exact acelaşi care a petrecut momentele alea cu el. Nimic nu s-a schimbat, doar că am aterizat fiecare de altă parte a plasei. Ştii c-am vorbit odată şi despre fugă? Unde ne-am duce dacă ne-am hotărî să tăiem toate legăturile şi să fugim? Dacă ne-am părăsi nevestele, copiii şi munca şi am dispărea în natură? Într-atât eram de apropiaţi, Jack. Ajunseserăm până într-acolo că ne gândeam la ce nici nu era de gândit. Jur că-i adevărat. Era fantastic.

Intraseră în Saint John's Wood High Street şi se îndreptau spre Regent's Park. Brotherhood mărise şi mai mult pasul.

– Şi unde zicea că s-ar duce? i-o tăie Brotherhood. Înapoi la Washington? La Moscova?

– Acasă. Spunea că nu există decât un singur loc. Acasă. Dacă îţi povestesc asta e ca să-ţi arăt că-şi iubeşte ţara, domnule Brotherhood. Magnus nu e un renegat.

– Nu ştiam că avea o casă, zise Brotherhood. Întotdeauna mi-a spus că avusese o copilărie de vagabond.

– Acasă însemna un orăşel de pe coasta Ţării Galilor. Cu o bisericuţă foarte urâtă, în stil victorian. Are o gazdă foarte severă care-l închide în casă la ora zece seara. Şi într-o bună zi Magnus o să se încuie în camera aia de la etaj şi o să scrie tot ce ţine în el, până o să termine cele douăsprezece volume reprezentând răspunsul dat de el lui Proust.

S-ar fi putut ca Brotherhood să nici nu fi auzit. Grăbi pasul.

– Acasă este revenirea la copilărie, domnule Brotherhood. Dacă fuga este un mod de regenerare, ea cere şi o renaştere.

– Fraza asta tâmpită a spus-o el sau e a dumitale?

– Şi a mea şi a lui. Am discutat despre toate astea şi despre multe, multe altele. Ştii de ce atât de mulţi transfugi revin de unde au plecat? Şi chestia asta am lămurit-o. E ca şi cum ai intra şi ai ieşi mereu din pântecele mamei. N-ai remarcat niciodată lucrul ăsta la transfugi – factorul comun al tuturor acestor nebuni e că toţi sunt imaturi. Scuză-mă, sunt cu toţii nişte puşti care visează să-şi reguleze mama.

– Locul ăla are un nume?

– Poftim?

– Paradisul ăla galez. Cum îl cheamă?

– N-a dat niciodată vreun nume. Nu mi-a spus decât că se află lângă castelul în care a crescut împreună cu mama lui, într-o zonă cu case mari, unde mama lui şi cu el se duceau la vânătoare, dansau la balul de Crăciun şi se amestecau, în cea mai bună tradiţie democrată, cu slugile.

– Ai dat vreodată peste cehi care foloseau numere vechi de ziare? întrebă Brotherhood.

Zăpăcit pe moment de schimbarea subiectului, Lederer fu silit să se oprească şi să reflecteze.

– Vreau să ştiu pentru un caz de care se ocupă un coleg al meu, zise Brotherhood. M-a întrebat şi pe mine. Un agent ceh care

caută mereu un ziar de săptămâna trecută înainte de a ieşi să facă un tur. Ştii cumva de ce?

– Îţi spun eu de ce. E o metodă clasică, spuse Lederer, revenindu-şi. Cam demodată, dar clasică. Am avut şi noi un informator care proceda aşa, un agent dublu. Cehii îl instruiseră zile în şir ca să înveţe cum să ruleze un film expus într-un ziar. Pe urmă l-au trimis pe stradă, noaptea, cu sarcina să găsească un colţ întunecos. Nenorocitul de el, numai că nu i-au îngheţat degetele. Erau minus douăzeci de grade.

– Am zis numere vechi, spuse Brotherhood.

– Desigur. Există două metode. Sau folosesc ziua din luna respectivă sau ziua din săptămână. Ziua din lună e un adevărat coşmar: treizeci şi unu de mesaje tip de învăţat pe dinafară. E optsprezece ale lunii, deci: „Ne întâlnim în spatele toaletei pentru bărbaţi la Brno la nouă şi jumătate şi vezi să nu întârzii". Dacă e şase înseamnă: „Unde naiba e cecul meu pe luna asta?"

Chicoti abia trăgându-şi sufletul, dar Brotherhood nu i se alătură.

– Zilele săptămânii sunt o versiune prescurtată a aceluiaşi sistem.

– Mulţumesc. O să-i transmit, zise Brotherhood, oprindu-se în fine.

– Domnule, nu mi-aş putea imagina o mai mare onoare decât să te invit undeva la masă, spuse Lederer, aproape implorându-l pe Brotherhood să-i ierte păcatele. Am atentat la reputaţia unuia dintre oamenii dumitale, e de datoria mea. Dar, dacă aş fi în stare să separ latura personală de cea oficială, aş fi un om fericit. Jack?

Taxiul oprea deja.

– Ce e?

– Ai putea să-i trasmiţi lui Magnus un mesaj din partea mea – un mesaj prietenesc?

– Ce anume?

– Spune-i că oricând – după ce se va termina totul – oriunde, îl aştept ca prieten.

Aprobând din cap, Brotherhood se urcă în taxi şi se îndepărtă înainte ca Lederer să poată auzi care era destinaţia.

Ce a făcut Lederer după aceea ar trebui să intre în istorie, dacă nu în istoria mai mare a cazului Pym, măcar în cronica lui personală atât de exasperantă, în care întotdeauna vedea lucrurile cu o extremă luciditate şi spusele lui erau mereu respinse, ca ale unui profet prevestitor de rele. Se strecură într-o cabină telefonică, intenţionând să-l sune pe Carver, dar îşi dădu seama că nu avea monede englezeşti. Dădu deci buzna la Mulberry Arms, îşi croi cu greu drum până la bar şi luă o bere de care n-avea chef, numai ca să capete ceva mărunţiş. Se întoarse la cabină ca să descopere că telefonul nu funcţiona, aşa că porni din nou pe stradă, în fugă, în căutarea şoferului său care, văzându-l cum se îndepărtează cu Brotherhood, presupusese că nu mai avea nevoie de serviciile lui şi se dusese acasă, în Battersea, unde-l aştepta un prieten. La ora nouă, Lederer năvăli peste Carver la Ambasada Statelor Unite, unde Carver redacta un mesaj despre evenimentele zilei.

– Mint cu toţii! strigă Lederer.

– Cine anume?

– Împuţiţii de englezi! Pym a şters-o. Habar n-au unde e. I-am cerut lui Brotherhood să-i transmită un mesaj al naibii de subversiv şi m-a dus cu zăhărelul ca să plec din drum. Pym a întins-o de pe aeroportul din Londra şi ei îl caută la fel cum îl căutăm şi noi. Aşa se explică toate mesajele radio transmise de cehi. Englezii îl caută, noi îl căutăm. Şi împuţiţii ăia de cehi îl caută şi ei peste tot. Ascultă ce-ţi zic!

Carver îl ascultase. Carver îl asculta în continuare. Îl puse pe Lederer să-i repete convorbirea avută cu Brotherhood şi trase concluzia că aceasta n-ar fi trebuit să aibă loc şi că Lederer îşi depăşise atribuţiile. Nu i-o spuse lui Lederer, dar redactă o notă şi, mai târziu în aceeaşi noapte, într-o telegramă separată către serviciul Personal, avu grijă ca această notă să fie adăugată la dosarul lui Lederer. Asta nu-l împiedică să admită că s-ar fi putut ca Lederer să fi nimerit adevărul, chiar dacă pe un drum greşit,

şi spuse şi acest lucru. În felul acesta, Carver se acoperea pentru orice eventualitate, băgând în acelaşi timp cuţitul într-un intrus antipatic. Nu strica niciodată.

– Britanicii nu procedează corect, le spuse el unor persoane sus-puse pe care le cunoştea. Va trebui să fiu foarte atent.

Biroul directorului mirosea a cianură. Domnul Caird, deşi ura violenţa, colecţiona fluturi. Un portret sinistru al fondatorului nostru drag, G.F.Grimble, privea cruciş la fotoliile din piele uzată. Într-unul dintre ele şedea Tom. Brotherhood era aşezat în faţa lui. Tom se uita la o fotografie din dosarul lui Petz-Hampel-Zaworski de la Langley. Brotherhood se uita la Tom. Domnul Caird îi strânsese mâna lui Brotherhood şi-i lăsase singuri.

– Ăsta e tipul cu care s-a plimbat tatăl tău în jurul terenului de crichet la Corfu? întrebă Brotherhood, privindu-l pe Tom.

– Da, domnule.

– Descrierea a fost destul de bună, ce zici?

– Da, domnule.

– Am crezut că treaba asta o să te amuze.

– Bineînţeles că da.

– În fotografie nu şchiopătează, aşa că nu pare chiar atât de schilod. Ai mai primit vreo scrisoare de la tata? Vreun telefon?

– Nu, domnule.

– Tu i-ai scris?

– Nu-i ştiu adresa.

– De ce nu-mi dai mie scrisoarea?

Tom scotoci sub puloverul gri şi scoase un plic lipit, fără nume şi fără adresă. Brotherhood îl luă şi luă înapoi şi fotografia.

– Inspectorul ăla n-a mai venit să te bată la cap?

– Nu, domnule.

– A mai venit cineva?

– Nu chiar, domnule.

– Ce vrei să spui?

– E ciudat c-aţi venit tocmai în seara asta.

– De ce?

– Am meditaţii la matematică. E materia la care sunt cel mai prost pregătit.

– În cazul ăsta, cred că te grăbeşti să te duci înapoi.

Scoase din buzunar scrisoarea şifonată a lui Pym şi i-o întinse.

– Mi-am zis că ţi-ar face plăcere dacă ţi-aş da-o înapoi. E o scrisoare foarte frumoasă. Ai de ce să fii mândru.

– Mulţumesc, domnule.

– Taică-tău pomeneşte de un unchi Syd. Despre cine e vorba? „Dacă ai probleme, spune el, sau dacă ai nevoie de o masă caldă, de o porţie de râs sau de un pat în care să te culci, nu-l uita pe unchiul Syd.“ Cine e de fapt unchiul Syd?

– Syd Lemon, domnule.

– Unde locuieşte?

– În Surbiton, domnule. Lângă calea ferată.

– E bătrân? Tânăr?

– A avut grijă de tata când era mic. Era prieten cu bunicul. Avea o nevastă pe care o chema Meg, dar a murit.

Se ridicară amândoi în picioare.

– Tata e bine, nu-i aşa, domnule? întrebă Tom.

Lui Brotherhood îi înţepeniră umerii.

– Trebuie să te duci la mama ta, m-ai auzit? La mama ta sau la mine. La nimeni altul. Dacă ai vreodată probleme.

Scoase din buzunarul hainei o cutie veche învelită în piele.

– Asta-i pentru tine.

Tom o deschise. În ea era o medalie prinsă cu o panglică – stacojie cu dungi bleumarin de fiecare parte a ei.

– Pentru ce ţi-au dat-o? întrebă Tom.

– Pentru că am stat nopţi întregi afară din casă, de unul singur.

Se auzi o sonerie.

– Fuga la treabă, zise Brotherhood.

Era o noapte groaznică. Rafale de ploaie loveau parbrizul în timp ce Brotherhood conducea pe drumul îngust. Maşina era un

Ford umflat din garajul Firmei şi era de ajuns să mângâie acceleratorul ca s-o şi pornească spre gardul viu. „Magnus Pym, îşi zise el: trădător şi spion ceh. Cum se face că sunt la curent şi ei, odată ce eu ştiu? De câte ori, în câte feluri au nevoie de dovezi înainte de a acţiona în consecinţă?" Un bar apăru brusc dintre trombele de ploaie. Trase în curtea din faţa lui şi bău un whisky înainte de a se duce la telefon. Sună-mă pe linia mea particulară, bătrâne, îi spusese Nigel, debordând de generozitate.

– Tipul din fotografie e prietenul nostru din Corfu. Nu există nici un dubiu, raportă Brotherhood.

– Eşti sigur?

– Sunt sigur. Băiatul e sigur. Sunt sigur că e sigur. Când ai de gând să dai ordinul de evacuare?

Un pocnet înăbuşit, când Nigel acoperi microfonul cu mâna. Dar nu şi receptorul.

– Nigel, vreau ca informatorii ăia să fie evacuaţi. Ajută-i să plece de acolo. Spune-i lui Bo să-şi scoată capul din nisip şi să dea ordinul.

Tăcere îndelungată.

– Pentru mâine la cinci dimineaţa e prevăzută o comunicare, spuse Nigel. Întoarce-te la Londra şi dormi şi tu puţin.

Închise.

Londra era la est. Brotherhood porni spre sud, urmând indicatoarele spre Reading. În orice operaţiune ceva e deasupra liniei şi ceva dedesubtul ei. Deasupra e ceea ce faci atunci când respecţi regulile. Sub linie e ce faci când lucrezi cu-adevărat.

Scrisoarea către Tom avea ştampila din Reading, repetă el. Pusă la poştă luni noaptea sau marţi foarte de dimineaţă.

„M-a sunat luni seara", spusese Kate.

„M-a sunat luni seara", spusese Belinda.

Înălţându-se la capătul unei pieţe de un gust dubios, gara din Reading semăna cu un grajd scund din cărămizi roşii. În hol, un afiş anunţa orele sosirilor şi plecărilor de la şi spre Heathrow. Exact aşa ai procedat, îşi zise el. Aşa aş fi procedat şi eu. La Heathrow

ai încurcat pistele cu zborurile alea spre Scoţia, pe urmă ai sărit într-un autobuz spre Reading, ca să rămâi singur fără să ştie nimeni. Examină staţia de autobuz, după care aruncă o privire lungă în jurul pieţei până ce ochii îi căzură pe ghişeul de bilete. Porni leneş spre el. Funcţionarul purta un mic volan metalic la butonieră. Brotherhood puse o bancnotă de cinci lire pe tăviţă.

– Puteţi să-mi daţi mărunt, vă rog? N-am fise de telefon.

– Îmi pare rău, dar nu am, spuse funcţionarul şi continuă să citească ziarul.

– Dar luni seară ai avut, nu-i aşa?

Funcţionarul ridică brusc capul.

Legitimaţia lui Brotherhood era verde cu o linie diagonală roşie imprimată în cerneală transparentă peste fotografie. Pe verso scria că oricine o găseşte trebuie s-o trimită la Ministerul Apărării. Funcţionarul o examină pe ambele feţe şi i-o dădu înapoi.

– E prima dată când văd una ca asta, zise el.

– Un tip înalt, spuse Brotherhood. Cu o servietă neagră. Probabil că purta şi cravată neagră. Foarte politicos, vorbind frumos. Avea o mulţime de telefoane de dat. Ţi-aduci aminte?

Funcţionarul dispăru, pentru ca un minut mai târziu locul lui să-l ia un indian grăsuţ cu ochi obosiţi şi pătrunzători.

– Dumneata ai fost de serviciu luni seară? întrebă Brotherhood.

– Domnule, eu am fost de serviciu luni seară, răspunse el plictisit, ca şi cum s-ar fi putut ca să nu mai fie aceeaşi persoană.

– Un domn distins cu cravată neagră.

– Ştiu, ştiu. Colegul meu mi-a adus la cunoştinţă toate amănuntele.

– Cât mărunţiş i-ai dat?

– Dumnezeule atotputernic, ce importanţă poate să aibă? Dacă hotărăsc să dau sau nu cuiva mărunţiş, asta nu depinde decât de preferinţele mele personale, o problemă care priveşte doar buzunarul meu şi conştiinţa mea şi nimeni n-are ce să se amestece.

– Cât mărunţiş i-ai dat?

– Exact cinci lire. Cinci mi-a cerut, cinci i-am dat.

– În ce monede?

– Numai în monede de cinci pence. Nu voia să dea nici un telefon local. L-am întrebat şi a fost cât se poate de categoric. Ce-i aşa de groaznic în asta? Ce crimă am comis?

– Ce bancnotă ţi-a dat?

– După câte îmi aduc aminte, mi-a dat o bancnotă de zece lire. Nu pot fi absolut sigur, dar memoria mea imperfectă aşa îmi spune: mi-a dat o bancnotă de zece lire pe care a scos-o din portofel, însoţită de cuvântul „poftim“.

– În cele zece lire intra şi biletul de tren?

– Chestia asta nu punea nici cea mai mică problemă. Preţul unui bilet simplu, clasa a doua, până la Londra costă exact patru lire şi treizeci de pence. I-am dat deci zece de cincizeci şi restul în mărunţiş. Mai aveţi şi alte întrebări? Sper din suflet că nu. Poliţia, ştiţi cum e. Dacă ţi se ia un interogatoriu într-o zi, te trezeşti după aia cu încă o jumătate de duzină.

– Despre el e vorba? spuse Brotherhood.

Îi arătă o fotografie cu Pym şi Mary la nunta lor.

– Păi ăsta sunteţi dumneavoastră, domnule. Aici în spate. Am impresia că dumneavoastră aţi condus mireasa la altar. Sunteţi singur că e vorba despre o anchetă oficială? Fotografia asta nu corespunde deloc normelor.

– Despre el e vorba?

– Mă rog, nu zic că n-ar fi el.

„Pym l-ar fi imitat la perfecţie, îşi zise Brotherhood. Pym i-ar fi reprodus exact accentul.“ Se duse să se uite la orarele trenurilor care plecau din gara din Reading după ora unsprezece noaptea, în zilele lucrătoare. Te-ai fi putut duce oriunde cu excepţia Londrei, căci cumpăraseşi bilet pentru Londra. Aveai tot timpul. Timp să dai telefoanele alea înlăcrimate. Timp să-i scrii scrisoarea aia plângăreaţă lui Tom. Avionul tău a decolat de la Heathrow la opt şi patruzeci, fără tine. Cel mai târziu la opt îţi făcuseşi turul. La opt şi un sfert, conform mărturiei funcţionarului de la aeroport,

ţi-ai aranjat mica diversiune cu avioanele pentru Scoţia. După care ai întins-o până la autobuzul de Reading, ţi-ai tras cât mai pe frunte borul pălăriei şi ţi-ai luat la revedere de la aeroport cât mai repede şi mai discret.

Brotherhood se întoarse la orarele autobuzului. Mai aveai timp de pierdut, îşi repetă el. Să zicem c-ai prins autobuzul de opt treizeci de la Heathrow. Între nouă şi cincisprezece şi zece treizeci sunt mai mult de şase trenuri în ambele direcţii, pornind de la Reading, dar tu n-ai luat nici unul. I-ai scris în schimb lui Tom. De unde? Se întoarse în piaţă. Din barul cu neon de acolo. Din magazinul unde se vinde peşte cu cartofi prăjiţi. Din cafeneaua deschisă toată noaptea, unde îşi fac veacul curvele. Undeva în piaţa asta cam vulgară te-ai aşezat şi i-ai spus lui Tom ce să facă atunci când va veni sfârşitul lumii.

Cabina telefonică trona la intrarea în gară, sub un bec puternic care avea drept scop descurajarea vandalilor. Pe podea erau bucăţi de sticlă şi pahare de plastic. Înscrisuri şi jurăminte de amor acopereau vopseaua groaznică, cenuşie. Dar, în rest, era o cabină bună. Puteai supraveghea întreaga piaţă în timp ce-ţi luai rămas-bun. O cutie de scrisori era fixată în perete chiar alături. Acolo ai pus scrisoarea în care spuneai că, orice s-ar întâmpla, nu uita că te iubesc. După care te-ai dus în Ţara Galilor. Sau în Scoţia. Sau ai dat o fugă până în Norvegia ca să asişti la migraţia renilor. Sau ai întins-o în Canada, pregătit să nu mănânci decât conserve. Sau ai făcut ceva care să reprezinte toate astea la un loc şi nici unul dintre ele, într-o cameră de la etaj cu vedere spre biserică şi spre mare.

Odată ajuns în apartamentul lui din Shepherd Market, Brotherhood nu isprăvise încă. Ofiţerul care răspundea de legăturile poliţiei cu Firma era comandantul Bellows de la Scotland Yard. Brotherhood îi telefonă acasă.

– Ce-ai găsit pentru mine despre gentlemanul acela înnobilat de care ţi-am pomenit azi-dimineaţă? întrebă el şi, spre marea lui

uşurare, nu detectă nici o urmă de rezervă în glasul lui Bellows în timp ce-i citea informaţiile.

Brotherhood şi le notă.

– Ai putea să mai afli ceva mâine?

– Cu plăcere.

– Lemon, chiar dacă nu-ţi vine să crezi. Prenumele Syd sau Sydney. Un tip în vârstă, văduv, locuieşte în Surbiton, lângă o cale ferată.

Fără nici un chef, Brotherhood telefonă la Direcţie şi-l ceru pe Nigel prin secretariat. Deşi cu întârziere şi în ciuda instinctului care-l mâna să n-o facă, ştia că trebuia să se supună ordinelor. Aşa cum procedase şi după-masă, când se prefăcuse că-i dispreţuieşte pe americani. Aşa cum, până la urmă, se supusese întotdeauna, nu din servilism, ci pentru că el credea în lupta şi, în ciuda tuturor aparenţelor, în munca în echipă. Până îl localizară pe Nigel, se auziră tot felul de paraziţi. Trecură pe bruiaj.

– Ce-i? întrebă Nigel sec.

– Cartea despre care vorbea Artelli. Cea care-i serveşte lui Pym pentru cifrare.

– Mi s-a părut absolut ridicol. Bo o să discute despre asta la cel mai înalt nivel.

– Spune-le să încerce *Simplicissimus* de Grimmelshausen. E doar o idee. Spune-le să folosească neapărat un exemplar vechi.

Urmă o lungă tăcere. Alţi paraziţi. E în baie, îşi zise Brotherhood. E în pat cu o femeie sau cu cine i-o plăcea lui.

– Cum se scrie? întrebă Nigel cu o voce obosită.

CAPITOLUL 10

În timp ce asculta numeroasele voci ce-i populau gândurile, Pym îşi simţi din nou, cu bună ştiinţă, mintea nespus de limpede. Să fii rege, îşi repetă el. Să priveşti cu indulgenţă la copilul care am fost. Să-i iubeşti defectele şi străduinţa şi să-i plângi simplitatea.

Dacă în viaţa lui Pym a existat vreo epocă perfectă, un timp în care toate versiunile despre el puteau înflori în armonie şi în care putea crede că nu-i va mai lipsi niciodată nimic, cu siguranţă că asta s-a petrecut în primele trimestre la Universitatea Oxford, unde Rick îl trimisese pentru un interludiu necesar în vederea numirii ca preşedinte al Curţii Supreme şi ca să-i asigure astfel un loc între stăpânii acestei ţări. Relaţiile dintre ei nu fuseseră nicicând mai bune. După plecarea lui Axel, ultimele luni petrecute de Pym la Berna fuseseră marcate de o intensificare spectaculoasă a corespondenţei lor. Cu Frau Ollinger, care abia dacă-i mai vorbea, şi cu Herr Ollinger din ce în ce mai absorbit de problemele de la Ostermundingen, Pym bătea singur străzile oraşului, cum o făcuse imediat după ce sosise. Noaptea însă, când peretele de lângă el rămânea tăcut, le scria lungi scrisori intime şi pline de afecţiune Belindei şi lui Rick, singurul punct real de sprijin din viaţa lui. Stimulate de atâta atenţie, scrisorile de răspuns ale lui Rick căpătară brusc stil şi bogăţie. Misivele îngrijorate, expediate din cele mai îndepărtate locuri ale Londrei, dispărură. Hârtia era din ce în ce mai de calitate şi cu anteturi din ce în ce

mai pompoase. Mai întâi Compania Richard T. Pym îi scria din Cardiff, informându-l că Norii Ghinionului au fost Măturaţi unul câte unul de o Providenţă pe care n-o pot considera altfel decât Senzaţională. O lună mai târziu, Întreprinderea Imobiliară şi Financiară Pym & Partenerii din Cheltenham îl informa că fuseseră luate unele Măsuri privind Viitorul lui Pym în vederea asigurării că nu va mai duce Niciodată lipsă de ceva. Mai de curând, o carte de vizită de o eleganţă cu-adevărat regală avea plăcerea să-l anunţe că, urmare a unei fuzionări conforme dorinţei tuturor Părţilor, întrebările referitoare la societăţile sus-menţionate vor fi adresate Trustului Pym & Imobiliara Mutuală Permanentă (Nassau) din Park Lane W.

Jack Brotherhood şi Wendy îl invitaseră la o fondue de adio pe cheltuiala Firmei; venise şi Sandy, iar Jack îi dăduse lui Pym două sticle de whisky şi-şi exprimase speranţa că drumurile lor se vor încrucişa din nou. Herr Ollinger îl conduse la gară, unde băură o ultimă cafea. Frau Ollinger rămăsese acasă. Îi servi Elisabeth, dar părea distrată. Burta i se rotunjise, cu toate că nu purta nici un inel. Când trenul ieşi din gară, Pym privi în jos la circ şi la casa elefanţilor şi în sus la universitate şi la cupola ei verde şi, când ajunse la Basel, ştia deja că Berna dispăruse definitiv. Axel era în afara legii. Elveţienii îl denunţaseră. Eu am avut noroc c-am scăpat. În picioare pe culoar, undeva la sud de Paris, îşi dădu seama că lacrimile îi curgeau pe obraji şi-şi jură să nu mai fie niciodată spion. În gara Victoria, domnul Cudlove îl aştepta cu un Bentley nou.

– Cum e cazul să vă spunem acum, domnule? Doctor sau profesor?

– Magnus ajunge, răspunse Pym amabil, cât îşi strânseră copios mâinile. Ce mai face Ollie?

Noua Reichskanzlei din Park Lane era un monument în cinstea unei stabilităţi prospere. Bustul lui TP îşi reluase locul. Cărţi de drept, uşi cu geamuri şi un nou jocheu purtând culorile lui Pym îi inspirau încredere, în timp ce aştepta aşezat pe pernele din piele ca o frumuseţe să-l introducă în apartamentele domnului.

– Domnul preşedinte vă poate primi acum, domnule Magnus.

Se îmbrăţişară şi, o clipă, se simţiră amândoi prea mândri ca să poată vorbi. Rick îl bătu pe Pym pe spate, îşi frecă obrajii şi-şi şterse lacrimile. Domnul Muspole, Perce şi Syd fură convocaţi prin sonerii diferite ca să-şi prezinte omagiile eroului întors acasă. Domnul Muspole aduse un teanc de documente şi Rick citi cu voce tare extrase din ele. Pym era numit consilier juridic internaţional pe viaţă, cu un salariu de cinci sute de lire pe an, ce urma să fie reconsiderat în funcţie de nevoi, cu condiţia strictă de a nu lucra pentru o altă firmă. În felul acesta îi erau asigurate studiile la Oxford; niciodată nu va mai duce lipsă de nimic. O altă frumuseţe aduse şampanie. Părea că asta era singura ei atribuţie. Toată lumea bău în sănătatea noului angajat al companiei.

– Hai, puştiule, spune-ne ceva în străineză! strigă Syd agitat la culme, şi Pym îi făcu pe plac, spunând câteva fraze răsunătoare în germană.

Tatăl şi fiul se îmbrăţişară iar, Rick plânse din nou şi se văită că nu beneficiase şi el de aceleaşi avantaje. În aceeaşi seară, într-un conac din Amersham numit The Furlong, întoarcerea lui fu sărbătorită din nou printr-o petrecere intimă de două sute de prieteni vechi, pe care, în cea mai mare parte, Pym îi vedea pentru prima oară în viaţă, incluzând şefii mai multor corporaţii de renume mondial, câteva stele ale scenei şi ecranului şi mai mulţi mari avocaţi care-l luară unul câte unul deoparte şi-şi revendicară meritul de a-i fi obţinut un loc la Oxford. Odată petrecerea terminată, Pym se întinse cât se poate de treaz în patul lui cu coloane, ascultând pocnetul portierelor de la maşinile scumpe.

– Ai făcut treabă bună acolo în Elveţia, fiule, îi spuse Rick, care se afla deja de câtva timp în întuneric. Ai dus o luptă lăudabilă. Lucrul ăsta a fost remarcat. Ţi-a plăcut masa?

– A fost foarte bună.

– O mulţime de oameni mi-au vorbit: „Rickie, mi-au zis, trebuie să-l aduci pe băiat înapoi. Străinii ăia o să facă din el un poponar“. Ştii ce le-am răspuns?

– Ce?

– Am spus că am încredere în tine. Tu ai încredere în mine, fiule?

– Foarte multă.

– Cum ţi se pare casa?

– E minunată, spuse Pym.

– E a ta. E pe numele tău. Am cumpărat-o de la ducele de Devonshire.

– Îţi mulţumesc mult.

– Nimeni nu ţi-o poate lua vreodată, fiule. Nici la douăzeci, nici la cincizeci de ani. Unde o să fie bătrânul tău tată, acolo o să fie casa ta. Ai vorbit cumva cu Maxie Moore?

– Nu cred.

– Tipul care a marcat golul victoriei pentru Arsenal în meciul cu Spurs. Nu se poate! Sigur ai vorbit. Ce zici de Blottsie?

– Care dintre ei era Blottsie?

– G.W. Blott. Unul dintre numele cele mai cunoscute de pe piaţa alimentară. Câtă demnitate. O să ajungă lord într-o bună zi. Ca şi tine. Ce zici de Sylvia?

Pym îşi aminti de o femeie grasă, de vârstă mijlocie, îmbrăcată în albastru şi cu un zâmbet aristocratic care s-ar fi putut să se datoreze şampaniei.

– E drăguţă, spuse el prudent.

Rick se agăţă de cuvânt ca şi cum l-ar fi căutat întreaga lui viaţă.

– *Drăguţă.* Chiar aşa e. E o femeie al naibii de drăguţă, care are meritul de a fi avut doi bărbaţi a-ntâia.

– E foarte atrăgătoare, chiar şi pentru cineva de vârsta mea.

– Ai avut vreo legătură mai serioasă acolo? Nu există nimic care să nu poată fi aranjat pe lumea asta când ai un prieten bun cum sunt eu.

– Numai aventuri. Nimic serios.

– Nici o femeie nu se va pune vreodată între noi doi, fiule. Când fetele de la Oxford or să afle cine e taică-tău, or să se ţină scai de tine. Promite-mi că o să ai grijă.

– Promit.

– Şi c-o să înveţi dreptul ca şi cum viaţa ta ar depinde de asta? Nu uita că eşti plătit ca s-o faci.

– Promit.

– Bravo.

Greutatea furişată a corpului lui Rick ateriză pe pat lângă Pym ca o pisică de o sută de kilograme. Îi trase capul spre al lui, până ce obrajii pe care crescuse deja barba li se atinseră. Degetele lui găsiră partea cărnoasă a pieptului lui Pym pe sub pijama şi începură s-o frece. Plânse. Plânse şi Pym, gândindu-se din nou la Axel.

A doua zi, Pym plecă în grabă la facultate, pretextând o serie de probleme urgente din cauza cărora trebuia să se prezinte cu două săptămâni mai devreme. Refuzând serviciile domnului Cudlove, călători cu autobuzul şi privi cu o uimire crescândă dealurile ude şi câmpurile de grâu cules lucind sub soarele de toamnă. Autobuzul traversă orăşele şi sate, coborî drumuri mărginite de fagi ruginii şi de arbuşti care păreau că dansează, până când, încetul cu încetul, piatra aurie de Oxford luă locul cărămizii din Buckinghamshire, dealurile se aplatizară şi turlele oraşului se înălţară în razele mai dense ale după-amiezii. Coborî, îi mulţumi şoferului şi porni agale pe străzile vrăjite, întrebând pe unde s-o ia la fiecare colţ de stradă, uitând, întrebând din nou, fără să-i pese. Fete cu fustele ca nişte clopote îl depăşeau pe biciclete. Profesori în robe fâlfâitoare îşi ţineau cu mâinile pălăriile pătrăţoase ca să nu li le ia vântul, librăriile îl ispiteau ca nişte adevărate case ale plăcerii. Trăgea după el o valiză, dar nu i se părea mai grea decât o pălărie. Portarul colegiului îi spuse: „Scara cinci, dincolo de capelă". Urcă aşadar scara de lemn în spirală până ce-şi văzu numele scris pe o veche uşă din stejar, Dl. R. Pym. Deschise o a doua uşă şi o închise pe prima în urma lui. Găsi comutatorul şi închise uşa a doua în faţa întregii lui vieţi de până atunci. Între zidurile acestui oraş sunt în siguranţă. Nimeni nu mă va găsi, nimeni nu mă va recruta. Se împiedică de o ladă cu cărţi de drept. Un vas plin cu orhidee îi ura „Noroc, fiule, de

la cel mai bun prieten al tău". O factură de la Harrods le trecuse în contul nou-nouţului consorţiu Pym.

În zilele acelea, universitatea era un loc extrem de convenţional, Tom. Ai râde de te-ai prăpădi dac-ai vedea cum ne îmbrăcam, cum vorbeam şi ce suportam, chiar dacă eram privilegiaţii acelei lumi. Seara ne încuiau şi nu ne lăsau să ieşim decât dimineaţa. Aveam voie să invităm fete la ceai, dar nu la cină sau, Doamne fereşte, la micul dejun. Pedagogii erau în acelaşi timp şi informatorii decanului şi ne turnau dacă încălcam vreun regulament. Părinţii noştri câştigaseră războiul – cea mai mare parte dintre ei – şi, cum nu puteam să-i întrecem, nu ne rămânea decât să-i imităm. Unii dintre noi făcuseră armata. Ceilalţi se îmbrăcau şi ei ofiţereşte, în speranţa că nu se va observa diferenţa. Cu banii de pe primul cec, Pym şi-a cumpărat un blazer bleumarin cu nasturi metalici, cu cei de pe al doilea – nişte pantaloni de cavalerist şi o cravată albastră, ornată cu coroane care parcă radiau patriotism. Urmă un moratoriu, căci trecu o lună până să poată încasa cel de-al treilea cec. Pym îşi lustruia pantofii maro, arbora o batistă în mânecă şi-şi dichisea părul ca un adevărat gentleman. Şi când Sefton Boyd, care era cu un an înaintea lui, îl invită la masă la selectul Gridiron Club, Pym făcu progrese atât de mari în ce privea limbajul, încât într-o perioadă foarte scurtă de timp vorbea ca un localnic, referindu-se la cei mai mici ca el cu numele de Charlie, pe cei egali cu el numindu-i Tipii şi declarând tot ce era rău ca fiind „groaznic de Harry", ce era vulgar „Poggy", în timp ce lucrurile bune deveneau „destul de decente".

– Apropo, de unde ai scos cravata asta? îl întrebă destul de amabil Sefton Boyd, pe când mergeau pe High Street, în drum spre un pocheraş cu un grup de Charlie la Trinity Pub. Nu ştiam că, în timpul liber, eşti membru al clubului de box.

Pym îi spuse c-o văzuse în vitrina unui magazin ce se numea Hall Brothers de pe High Street şi-i plăcuse.

– În locul tău, aş pune-o un timp la păstrare. Vei putea s-o porţi oricând, după ce te-or alege.

Își așeză neglijent o mână pe umărul lui Pym.

– Și dacă tot o faci, cere cuiva să-ți coasă niște nasturi obișnuiți la haină. Cred că n-ai nici un chef ca oamenii să creadă că ești pretendentul la tronul Ungariei, ce zici?

Și din nou Pym adopta tot ce i se prezenta, iubea tot, se străduia din răsputeri să placă. Intră în numeroase societăți, plăti mai multe cotizații decât numărul cluburilor, deveni secretarul a o groază de societăți, de la filateliști la eutanasieni. Scrise articole pline de bun-simț pentru ziarele universității, invită conferențiari distinși, îi întâmpină la gară, luă masa cu ei pe cheltuiala Societății înainte de a-i conduce în siguranță în amfiteatrele goale. Jucă în echipa de rugby a colegiului, în cea de crichet, vâsli cu echipa de canotaj a colegiului, se îmbătă în barul colegiului și, în funcție de interlocutori, se arătă ba de un cinism dezabuzat față de societate, ba de un naționalism britanic acerb. Se aruncă din nou asupra muzei germane și nu-l tulbură prea tare când descoperi că la Oxford aceasta era cu aproximativ cinci sute de ani mai bătrână decât la Berna și că tot ce fusese scris în timpul vieții contemporanilor noștri nu era prea recomandabil. Dar își învinse repede decepția. Asta înseamnă calitate, își spuse el. Asta e universitatea. Nu trecu mult și se cufundă în textele trunchiate ale menestrelilor medievali cu aceeași ardoare cu care se apropiase de Thomas Mann. La sfârșitul primului trimestru ajunsese un student fanatic al claselor de *Hoch Deutsch și Mittle Deutsch*. La sfârșitul celui de-al doilea, putea să recite *Hildebrandslied* și să citeze la barul colegiului din traducerea în gotică a Bibliei făcută de episcopul Ulfila, spre încântarea modestei sale Curți. Pe la jumătatea celui de-al treilea, se dezlănțuia în domeniile parnasiene ale filologiei comparative sau ale pretinsei filologii, unde creativitatea juvenilă găsise întotdeauna loc de desfășurare. Și când se trezi pentru scurt timp transportat în modernismul primejdios al secolului al șaptesprezecelea, nu mică-i fu bucuria să poată arăta, într-o diatribă de douăzeci de pagini împotriva arogantului Grimmelshausen, că poetul își compromisese opera împănând-o cu morală populistă

şi-şi subminase credibilitatea luptând pe ambele fronturi în Războiul de Treizeci de Ani. Ca o lovitură finală, sugerase că obsesia lui Grimmelshausen pentru numele false arunca o umbră de îndoială asupra calităţii lui de autor.

Rămân aici pentru totdeauna, hotărî el. Mă fac profesor şi voi fi eroul studenţilor mei. Ca să vină în sprijinul acestei ambiţii, îşi compuse o bâlbâială selectivă şi un zâmbet plin de abnegaţie, iar noaptea stătea ore întregi la birou, bând nes ca să rămână treaz. Când se lumina de ziuă, se aventura în jos pe scări nebărbierit, astfel ca toată lumea să poată vedea urmele studiului imprimate pe chipul său pătimaş. Într-una dintre aceste dimineţi avu surpriza să găsească o ladă de sticle cu vin de Porto din cel mai bun în faţa uşii sale, însoţită de un bilet din partea profesorului de drept.

Stimate domnule Pym,

Ieri, domnii de la Harrods mi-au livrat lada anexată, împreună cu o fermecătoare scrisoare din partea tatălui dumitale, care pare a mi te recomanda în calitate de student al meu. Deşi n-am obiceiul să refuz o asemenea dovadă de generozitate, mă tem că gestul ar fi mai justificat faţă de colegul de la limbi moderne, căci am înţeles de la directorul dumitale de studii că înveţi germana.

Jumătate de zi Pym nu ştiu unde să se ascundă. Cu gulerul de la haină ridicat, rătăci nefericit prin Christ Church Meadows, chiuli de la cursuri de teamă să nu fie arestat şi-i scrise scrisori Belindei, care lucra ca secretară benevolă la o organizaţie de binefacere din Londra. Toată după-amiaza o petrecu în obscuritatea unei săli de cinematograf. Seara, încă pradă disperării, cără lada vinovată la Colegiul Balliol, decis să-i mărturisească lui Sefton Boyd toată tărăşenia. Dar, până să ajungă, născocise o versiune mai atrăgătoare.

– Un nenorocit plin de bani de la Colegiul Merton încearcă să mă facă să mă culc cu el, protestă el pe un ton de sănătoasă

exasperare pe care-l repetase tot drumul până la poartă. Mi-a trimis o lădiță de vin de Porto a-ntâia ca să mă cumpere.

Dacă Sefton Boyd se îndoi de adevărul spuselor lui, nu lăsă să se vadă. Transportară împreună prada la Gridiron Club, unde o lichidară în șase, închinând cum se cuvine, până în zori, pentru virginitatea lui Pym. Câteva zile mai târziu, Pym fu ales membru. Când veni vacanța, se angajă ca vânzător de covoare într-un magazin din Watford. Stagiu de vacanță pentru studenții în drept, îi spuse el lui Rick. Asemănător cursurilor de vară pe care le urmase în Elveția. Drept răspuns, Rick îi trimise o predică pe cinci pagini, punându-l în gardă împotriva intelectualilor cu capul în nori și un cec de cincizeci de lire care se dovedi fără acoperire.

Un trimestru de vară fu dedicat în întregime femeilor. Niciodată nu mai fusese Pym atât de îndrăgostit. Jura iubire fiecărei fete pe care o întâlnea, într-atât era de dornic să le schimbe părerea proastă pe care presupunea că o vor avea despre el. În mici cafenele intime, pe bănci în parc sau pur și simplu plimbându-se pe malurile Isisului în după-amiezi superbe, Pym le ținea de mână, își cufunda privirea în ochii lor uimiți și le spunea ce visaseră întotdeauna să audă. Dacă într-o zi se simțea stângaci în prezența uneia, jura ca a doua zi să se descurce mai bine cu alta, căci femeile de vârsta și de nivelul lui intelectual erau ceva nou pentru el și își pierdea toată încrederea de îndată ce fetele nu-și mai asumau o poziție de inferioritate. Dacă se simțea prost cu toate, îi scria Belindei, care îi răspundea întotdeauna. Declarațiile lui de dragoste nu erau niciodată la fel; nu era un cinic. Uneia îi vorbea despre ambiția de a se întoarce pe scenele teatrelor elvețiene, unde se bucurase de mult succes. Ar trebui să învețe germana și să vină cu el, îi spunea; ar juca teatru împreună. Alteia i se prezenta ca fiind un poet al zădărniciei și-i descria persecuțiile la care fusese supus de către poliția elvețiană setoasă de sânge.

– Şi eu care credeam că sunt nemaipomenit de neutri şi de omenoşi! exclamă ea, îngrozită de descrierea bătăilor pe care le primise înainte de a fi condus la graniţa cu Austria.

– Nu şi dacă eşti altfel decât ei, răspunse Pym sumbru. Nu şi dacă refuzi să te conformezi normelor burgheze. La ei acasă, elveţienii au două legi pe care să te ferească Dumnezeu să le încalci. Să nu fii sărac şi să nu fii străin. Eu eram şi una şi alta.

– Măcar tu ai trăit cu-adevărat, spuse fata. E fantastic. Eu una n-am făcut absolut nimic.

Unei a treia i se descrise ca fiind romancierul existenţei torturate, nepublicat încă, dar ale cărui romane se aflau în siguranţă, la el acasă, într-un fişet vechi.

Într-o zi apăru Jemima. Mama ei o trimisese la o şcoală de secretariat din Oxford ca să înveţe să bată la maşină şi să danseze. Avea picioare lungi şi un aer de permanentă zăpăceală, ca şi cum ar fi fost mereu în întârziere. Era mai frumoasă ca oricând.

– Te iubesc, îi mărturisi Pym, dându-i să mănânce felii de chec la el în cameră. Oriunde m-am aflat, orice a trebuit să îndur, n-am încetat nici o clipă să te iubesc.

– Dar ce-a trebuit să înduri? întrebă Jemima.

În cazul Jemimei era nevoie de ceva şi mai special. Răspunsul lui Pym îl miră şi pe el. Mai târziu şi-l explică prin aceea că zăcea în aşteptare în sinea lui şi că izbucnise fără să-l poată opri.

– Am făcut-o pentru Anglia, spuse el. Am noroc că mai sunt în viaţă. Dacă spui cuiva, mă omoară.

– De ce să te omoare?

– E secret. Am jurat să nu spun niciodată.

– Atunci de ce îmi spui mie?

– Te iubesc. Am fost silit să fac lucruri groaznice unor oameni. Nu-ţi poţi imagina ce înseamnă să porţi singur povara unor astfel de secrete.

Auzindu-se că pronunţă aceste cuvinte, Pym îşi aminti de ceva ce-i spusese Axel cu puţin înainte de sfârşit: „Nu există viaţă care să nu revină în trecut“.

Când o întâlni din nou pe Jemima, îi descrise o fată curajoasă, cu care lucrase în timpul misiunilor lui teribil de secrete. În capul lui era una dintre fotografiile acelea neclare din timpul războiului, în care vedeai femei frumoase câştigând Ordinul Sfântului Gheorghe pentru că fuseseră paraşutate săptămână de săptămână în Franţa.

– O chema Wendy. Am fost şi în Rusia în misiune împreună. Eram un fel de asociaţi.

– Te-ai culcat cu ea?

– Nu aveam genul ăsta de relaţii. Era ceva strict profesional.

Jemima părea fascinată.

– Vrei să spui că era de profesie curvă?

– Bineînţeles că nu. Era agent secret ca şi mine.

– Dar cu o curvă te-ai culcat vreodată?

– Nu.

– Kenneth s-a culcat. Chiar cu două. Câte una la fiecare capăt.

„La fiecare capăt al cui? se întrebă Pym, cuprins de indignare. Eu sunt un erou al serviciilor secrete şi ea îmi vorbeşte de sex!" În disperarea lui, îi scrise Belindei o scrisoare de douăsprezece pagini despre iubirea platonică pe care i-o purta, dar, când sosi răspunsul, uitase deja în ce dispoziţie se aflase când o scrisese. Jemima venea uneori nepoftită, nemachiată şi cu părul tras după urechi. Se lungea pe pat şi citea din Jane Austen, ţinând cartea pe burtă, lovind cu câte un picior gol aerul sau căscând.

– Dacă vrei poţi să-mi bagi mâna sub fustă, spuse ea.

– Mulţumesc, nu-i nevoie, zise Pym.

Prea politicos ca s-o deranjeze, se aşeză în fotoliu şi se cufundă în lectura *Istoria Literaturii Germane Vechi* până ce ea plecă strâmbându-se. Un timp după aceea nu-l mai vizită. O mai vedea din când în când în cinematografe, şapte la număr, aşa că într-o săptămână putea trece prin toate. Întotdeauna era cu un alt bărbat şi o dată, ca şi fratele ei, era cu doi. În aceeaşi perioadă veni o dată şi Belinda să stea cu ea, dar îi spuse lui Pym că era mai bine să nu se vadă, căci n-ar fi fost frumos faţă de Jem. Nevoia pe care o resimţea Pym de a o impresiona pe Jemima

atinsese culmi de nebănuit. Începu să ia mesele singur şi arăta ca dracu', dar ea tot nu veni la el. Într-o seară, trecând pe lângă un zid de cărămidă, îşi zdrobi intenţionat încheieturile degetelor până ce-i dădu sângele, apoi alergă până la apartamentul luxos pe care îl ocupa ea pe Merton Street, unde o găsi uscându-şi părul în faţa radiatorului electric.

– Cu cine te-ai bătut? îl întrebă ea, în timp ce-l tampona cu iod.

– Nu pot să-ţi spun. Sunt lucruri de care nu scapi niciodată.

Culcă radiatorul ca să prăjească pâine pe el, în timp ce-şi peria părul şi-l privea printre şuviţe.

– Dacă aş fi bărbat, spuse ea, nu mi-aş irosi energia lovind pe cineva. Nu aş juca rugby, nu aş boxa, nu i-aş spiona pe oameni. Nici măcar n-aş călări. Aş păstra-o toată ca să mă regulez, să mă regulez şi iar să mă regulez.

Pym plecă, fierbând de furie împotriva frivolităţii celor ce nu izbuteau să-i înţeleagă aspiraţiile înalte.

Draga mea Bel,

Chiar nu poţi să faci nimic pentru Jemima? Îmi face rău s-o văd în ce hal se distruge.

Ştia oare Pym că-l ispitea pe Dumnezeu? Acum, în noaptea asta vântoasă la malul mării, când încerc să povestesc totul după atâţia ani, sunt convins că aşa a fost. Pe cine altul dacă nu pe Creatorul său îl provoca atunci când ţesea poveştile lui prosteşti? Pym îşi conjura destinul la fel de sigur ca şi cum ar fi cerut anumite lucruri exacte în rugăciunile lui, şi Dumnezeu i-a acordat bunăvoinţa Lui, aşa cum a făcut-o adeseori. Versiunea imaginară despre sine însuşi îl aştepta după colţ ca o momeală pe care nici un ochi celest n-ar fi putut să n-o observe şi răspunsul divin se afla în despărţitura lui de pe raftul din loja portarului cu nici douăzeci şi patru de ore mai târziu, când coborî să vadă cine-l iubea în dimineaţa aceea de sâmbătă, înainte de micul dejun. Ah! O scrisoare! Albastră! Să fie de la Jemima... sau de la virtuoasa Belinda, prietena Jemimei? Să fie de la Lalage, poate... sau de la

Polly, Prudence sau Anne? Răspunsul, Jack, e că nu era de la nici una dintre ele. Venea, ca atâtea alte lucruri rele, de la tine. Îi scriai lui Pym din Oman, prin intermediul Cercetaşilor Stării de Armistiţiu, cu toate că timbrul era de un albastru cât se poate de britanic şi ştampila provenea de la poşta din Whitehall, fiindcă scrisoarea ajunsese în Anglia într-o valiză.

Dragul meu Magnus,

După cum vezi din antetul scrisorii, am părăsit huzurul de la Berna pentru ţinuturi mai aride şi acum sunt detaşat aici, la Misiunea Militară, unde viaţa este fără doar şi poate ceva mai palpitantă! Mă ocup în continuare de acelaşi gen de activitate în slujba bisericii şi trebuie să recunosc că unii dintre arabii de pe-aici cântă destul de bine. Îţi scriu din două motive:

1) Să-ţi urez cât mai mult succes în studiile tale şi să-ţi repet cât de mult mă interesează progresele pe care le faci.

2) Să-ţi spun că am transmis numele tău bisericii surori din ţara noastră de baştină, căci bănuiesc că nu prea au tenori acolo unde te afli. Aşa că, dacă se întâmplă să ai veşti de la un tip pe nume Rob Gaunt, care-ţi va spune că mi-e prieten, sper că-i vei permite să te invite la masă din partea mea şi ai grijă să nu şovăieşti să te îmbuibi după pofta inimii! În treacăt te informez că e locotenent-colonel de artilerie, ca să fiu cât mai precis.

Pym n-a trebuit să aştepte prea mult, deşi fiecare minut i s-a părut cât un an. Marţea următoare, când se întorcea de la un test despre teoria lui Ablaut, îl aştepta un alt plic. De data asta era cafeniu şi neobişnuit de gros, un model pe care nu l-am mai văzut vreodată în anii care au urmat. Era striat cu linii fine care-i dădeau un aspect de carton ondulat, deşi textura lui era netedă şi moale la pipăit. Nu avea nici o ştampilă pe verso, nici o adresă a expeditorului. Chiar şi numele fabricantului rămânea secret. Dar numele şi adresa lui Pym erau impecabil dactilografiate şi timbrul impecabil centrat, iar când, în siguranţa camerei lui, pipăi clapa de pe dos, descoperi că era lipită cu un fel de cauciuc care avea un miros acid şi se desprindea în fibre

lipicioase ca guma de mestecat. Nu conţinea decât o singură foaie de hârtie albă şi groasă, care nu părea îndoită, ci mai degrabă călcată cu fierul de călcat. Cum o deschise, marele spion observă imediat absenţa oricărui filigran. Caracterele erau mari, ca pentru miopi, alinierea perfectă:

Căsuţa 777
Ministerul de Război
Whitehall S.W.1

Dragul meu Pym,

Prietenul nostru comun Jack mi-a spus lucruri excelente despre dumneavoastră şi m-ar bucura mult dacă aş avea prilejul să vă cunosc, întrucât există probleme importante de interes reciproc în care ne-aţi putea fi de ajutor. Din păcate, acum am un program foarte încărcat şi când veţi primi această scrisoare, voi fi în străinătate. De aceea mă întreb dacă n-aţi accepta ca, pentru moment, să aveţi o convorbire cu un coleg de-al meu care are drum pe acolo lunea viitoare. Dacă sunteţi de acord, de ce n-aţi lua autobuzul de Burford astfel ca să fiţi în salonul barului Monmouth Arms cu puţin înainte de ora prânzului? Ca să vă ajute să-l recunoaşteţi, colegul meu va avea la el un exemplar din Allan Quatermain de Rider Haggard şi vă sugerez ca dumneavoastră să luaţi un număr din Finacial Times, ale cărui pagini roz sunt uşor de depistat. Numele său e Michael şi, ca şi Jack, a fost admirabil în război. Nu mă îndoiesc că o să vă înţelegeţi de minune.

Cu cele mai bune urări,
Al dumneavoastră
R. Gaunt
(Lt.-col., A.R., în rezervă)

În cele cinci zile care urmară, Pym nu mai lucră deloc. Bătu străduţele lăturalnice ale oraşului, întorcându-se brusc să vadă cine îl urmărea. Cumpără un cuţit cu teacă şi exersă aruncându-l în copaci până când se rupse lama. Îşi redactă testamentul şi

i-l trimise Belindei. Când intra în cameră o făcea cu mare grijă, nu mai cobora sau urca scara fără să se asigure mai întâi că nu se auzea vreun zgomot suspect. Unde să ascundă scrisorile secrete? Erau prea valoroase ca să le arunce. Amintindu-şi de ceva ce citise, scobi interiorul exemplarului său nou-nouţ din *Dicţionarul Etimologic* al lui Kluge ca să le facă o ascunzătoare. Din clipa aceea, bietul său Kluge cu maţele scoase deveni primul obiect asupra căruia i se opreau ochii de cum intra în cameră. Ca să cumpere exemplarul din *Financial Times* fără să atragă atenţia, se duse până la Littlemore, dar la oficiul poştal din sat nici nu auziseră de acest ziar. Când ajunse înapoi la Oxford, totul era închis. După o noapte nedormită, efectuă în zori, înainte să se fi trezit cineva, o descindere în sala comună a anului întâi şi fură un număr vechi din rastel.

În zilele săptămânii, la Burford mergeau două autobuze, dar cel de-al doilea nu-i lăsa decât douăzeci de minute ca să găsească Monmouth Arms, aşa că-l luă pe primul şi ajunse la nouă şi patruzeci de minute, ca să descopere că autobuzul îl lăsase chiar în uşa barului. Se afla într-o asemenea stare de enervare, încât firma barului, cu literele ei mari şi distincte, i se păru o adevărată încălcare a securităţii naţionale şi trecu iute pe lângă ea, privind în altă parte. Restul dimineţii se scurse cu o încetineală de melc. La unsprezece, carneţelul lui era deja plin de numerele tuturor maşinilor parcate în Burford, precum şi de observaţii ample despre trecătorii suspecţi. La douăsprezece fără două minute, bine instalat la barul de la Monmouth Arms, simţi cum îl cuprinde panica. Se afla cu-adevărat la Monmouth Arms? Nu cumva nimerise la Golden Pheasant? Nu cumva colonelul Gaunt spusese *Poveste de iarnă*? În mintea înfierbântată a lui Pym aceste posibilităţi se contopeau într-un aliaj strălucitor şi înfricoşător. Ieşi din bar şi reciti pe furiş numele hanului, înainte de a da fuga la toaleta din curte ca să-şi dea cu apă rece pe faţă. În picioare în faţa unui separeu, auzi un sunet ca o rafală de vânt şi mai mult ghici o siluetă masivă într-un impermeabil bleumarin ce se oprise lângă el. Corpul şi-l ţinea înclinat spre spate şi cam

într-o parte, ochii erau daţi peste cap, parcă în suferinţă. Pentru o clipă înfricoşătoare, Pym se temu că bărbatul fusese împuşcat, până ce-şi dădu seama că acele contorsiuni erau cauzate de dificultăţile pe care le avea ca să ţină un volum gros sub braţ. Nemaiputând să joace teatru, lui Pym nu-i rămase decât să se încheie la nasturi şi să dea fuga înapoi în bar, unde, punând numărul din *Financial Times* pe tejghea, comandă o bere.

– Adu două, amice, îi spuse o voce veselă barmanului. Azi face cinste unchiul. Ce mai faci? Ce zici de masa aia din colţ? Vezi, nu-ţi uita ziarul.

N-o să vorbesc prea mult despre cum ne-am făcut curte unul celuilalt, Jack. Când doi oameni s-au hotărât să se culce împreună, ce se petrece între ei înainte de eveniment este mai degrabă o problemă de formă, nu de conţinut. Nici nu-mi mai amintesc prea bine ce justificări am găsit, căci Michael era un tip timid, care-şi petrecuse cea mai mare parte din viaţă pe mare, şi rarele lui aluzii filosofice ţâşneau din el aidoma unor semnale rătăcite, în timp ce-şi tampona buzele cu o batistă în carouri.

– Cineva trebuie să cureţe mizeria, bătrâne – bucată cu bucată, altfel nu se poate – dacă nu vrem ca nenorociţii ăia să ne fure corabia de sub noi – lucru de care, pot să-ţi spun, n-am chef deloc.

Ce enunţa prin asta era o profesiune de credinţă făcută fără emfază, pe care o înecă imediat într-o sorbitură lungă de bere. Michael nu a fost decât primul dintr-o lungă listă de înlocuitori ai tăi, Jack, aşa că să-l lăsăm pe el să-i reprezinte pe toţi ceilalţi. Dacă-mi amintesc bine, după Michael a venit David, după David un oarecare Alan, iar după Alan am uitat cine. Pym nu vedea nici un defect la ei. Sau, dacă vedea, îl interpreta imediat ca pe un subterfugiu de o inteligenţă diabolică. Astăzi, bineînţeles, nu-mi mai fac nici un fel de iluzii despre ce erau bieţii oameni: membri ai acelei mari familii pe cale de dispariţie, formată de clasele de amatori britanici care par să bântuie de drept serviciile secrete, automobil-cluburile şi alte acţiuni de binefacere particulare şi mai bogate. În nici un caz oameni răi. Nici necinstiţi. Nici proşti. Dar

oameni care văd ameninţarea la adresa clasei lor ca fiind sinonimă cu ameninţarea la adresa Angliei şi care n-au ajuns niciodată destul de departe ca să-şi dea seama de diferenţă. Oameni modeşti, cu simţ practic, completându-şi cu conştiinciozitate formularele de cheltuieli, luându-şi salariile şi impresionându-şi informatorii cu aerul lor calm şi experimentat ce transpărea de sub ironie. Dar în tainiţele inimilor lor se hrăneau cu aceleaşi iluzii pe care le avea în vremea aceea şi Pym. Şi având nevoie de informatorii lor ca să-i ajute s-o facă. Oameni preocupaţi, lăsând în urma lor un miros de mâncare de crâşmă şi de sală în care se joacă *squash* şi obiceiul de a privi în jur când plăteau, ca şi cum s-ar fi întrebat dacă nu cumva exista şi un mod mai bun de a trăi. Şi Pym, trecând astfel din mână în mână, făcuse tot ce-i stătuse în putinţă ca să-i servească şi să-i respecte pe toţi. Credea în ei; îi înveselea cu povestioare amuzante din rezerva lui din ce în ce mai mare. Făcea totul ca să le ofere cât mai mult şi să le facă astfel zilele cât mai palpitante. Şi, când venea vremea ca ei să plece, avea întotdeauna grijă să aibă pusă deoparte pentru fiecare o ultimă informaţie pe care s-o ducă acasă la părinţii lor, chiar dacă uneori era silit s-o inventeze.

– Ce mai face colonelul? riscă să întrebe Pym într-o zi, amintindu-şi cu întârziere că Michael era încă, oficial, reprezentantul colonelului Gaunt.

– Eu unul n-aş pune niciodată întrebarea asta, bătrâne, spuse Michael şi, spre surprinderea lui Pym, începu să pocnească din degete, ca şi cum ar fi chemat un câine.

A existat oare Rob Gaunt cu adevărat? Pym nu l-a întâlnit niciodată şi, mai târziu, când se afla într-o poziţie care-i permitea să se informeze, n-a reuşit să găsească pe nimeni care să admită că auzise vreodată de el.

Acum plicurile cafenii curg, la fel de groase, uneori două sau trei pe săptămână. Portarul colegiului s-a învăţat într-atât cu ele, că le pune în caseta lui Pym fără să citească numele adresantului şi Pym se vede silit să scobească un alt dicţionar ca să aibă unde

să le pună. Cuprind întotdeauna instrucţiuni şi uneori sume mici de bani, despre care cei ca Michael spun că sunt greu de găsit. Şi mai grozav e fondul de rulment al lui Pym, menţinut la fabuloasa sumă de douăzeci de lire: şapte lire şi nouă pence pentru a-l invita pe secretarul Societăţii Hegeliene a Universităţii Oxford... cinci şilingi contribuţie la campania pentru pace în Coreea... paisprezece şilingi pentru o sticlă de sherry destinată reuniunii Asociaţiei pentru Relaţiile Culturale cu URSS... o liră, cincisprezece şilingi şi nouă pence biletul de autobuz până la Cambridge pentru o vizită de prietenie la membrii Secţiei Universităţii din Cambridge, plus trataţia. La început, Pym e prudent în cererile sale, temându-se că abuzează de bunăvoinţa stăpânilor lui. Colonelul va găsi pe cineva care să-l coste mai puţin, pe cineva mai bogat, pe cineva care ştie că un adevărat gentleman nu se uită la cheltuieli. Încetul cu încetul, începe însă să înţeleagă că, departe de a-i indispune pe patroni, cheltuielile sunt privite ca o dovadă a hărniciei lui.

Dragă prietene – scria Michael, respectând propria-i regulă conform căreia numele trebuie evitate, pentru cazul în care duşmanul ar intercepta corespondenţa – Unsprezece. Mulţumesc pentru numărul opt care a ajuns cu bine, o mică bijuterie ca de obicei. Mi-am permis să transmit prezentarea ultimei corale domnului şi stăpânului nostru de sus şi nu l-am mai văzut, dragul de el, râzând cu atâta poftă de când mătuşă-sa şi-a prins mâna stângă în ştii tu ce. E strălucitoare şi plină de informaţii, dragă domnule, şi află că marele patron în persoană ţi-a apreciat perseverenţa. Şi acum obişnuita listă de cumpărături.

1) Eşti sigur că distinsul trezorier al asociaţiei noastre îşi scrie numele cu Z şi nu cu S? În registrul de cadastru figurează un Abraham S, matematician, ultimul domiciliu la liceul din Manchester, şi se potriveşte, în mod sigur însă nici un Z. (Deşi e foarte posibil ca un gentleman de talia lui să-şi scrie oricum numele în ambele feluri...) Nu forţa lucrurile, cum spune episcopul, dar, dacă Doamna Şansă îţi scoate răspunsul în cale, spune-ne şi nouă...

2) Te rog să-ţi ţii fina ureche deschisă la discuţiile despre bravii noştri fraţi scoţieni, care vor să trimită o delegaţie la Festivalul Tineretului de la Sarajevo din iulie. Puterii actuale încep să nu-i mai placă deloc aceşti oameni care primesc subvenţii uriaşe de la guvern doar ca să-i mituiască pe cei de afară şi să scuipe la adresa guvernului sus-menţionat.

3) În ce-l priveşte pe distinsul cântăreţ de la Universitatea din Leeds care se va adresa adunării pe 1 martie, te rog să fii cu ochii deschişi şi cu urechile ciulite pe lângă fidela lui consoartă Magdalene (Dumnezeu să ne apere!), despre care se spune că ar fi la fel de muzicală ca şi bărbatu-său, dar preferă să stea în banca ei din cauza problemelor ştiinţifice delicate de care se ocupă. Orice comentariu este bine-venit...

De ce a făcut Pym toate astea, Tom? La început, acţiunea în sine l-a atras. Nu scopul, cu atât mai puţin cuvântul. Era propria lui alegere. Era propria lui viaţă. Nimeni nu l-a silit. Oricând în decursul drumului, sau chiar la începutul lui, ar fi putut să strige nu, spre propria-i surprindere. N-a făcut-o niciodată. A fost nevoie de alte zece generaţii universitare înainte de a se declara învins, numai că atunci jocurile erau deja făcute, toate jocurile. De ce şi-a irosit libertatea şi şansa, te vei întreba, fizicul plăcut şi buna dispoziţie chiar în clipa în care acestea aveau, în fine, prilejul să se dezvolte? De ce să se împrietenească tocmai cu un grup de oameni mohorâţi şi nefericiţi, cu origine şi mentalitate străine de ale lui, de ce să se lipească de ei, numai zâmbete şi servilism – căci, te rog să mă crezi, stânga universitară din epoca aceea nu mai avea nimic atrăgător, Berlinul şi Coreea plătiseră pentru asta – numai ca să fie în stare să-i trădeze? De ce să stea nopţi întregi în sălile din spate ale cârciumilor cu nişte provinciale ursuze care bombăneau tot timpul, mâncau crochete cu nuci şi luau numai „foarte bine“ la economie, numai ca să profeseze o viziune despre lume pe care trebuia s-o înveţe din mers, forţându-se să adopte convingeri contrare convingerilor sale, distrugându-şi sănătatea cu ţigări proaste în timp ce declara cu patimă că tot ce părea amuzant în viaţă era un lucru de ruşine?

De ce să joace cu ei rolul părintelui Murgo, oferindu-le originile lui burgheze pentru a fi condamnate, înjosindu-se, delectându-se la criticile lor, dar fără a primi de la ei iertarea păcatelor – doar pentru ca apoi să dea fuga şi să aplece cântarul de cealaltă parte, redactând un fluviu de rapoarte înfrumuseţate despre ce se petrecuse în timpul nopţii? Ar trebui să ştiu. Am făcut-o, i-am făcut şi pe alţii s-o facă şi întotdeauna m-am dovedit cât se poate de convingător în metodele mele de convingere. Pentru Anglia. Pentru ca lumea liberă să poată dormi liniştită în patul ei, în timp ce santinelele secrete stau de pază. Din dragoste. Ca să fiu un tip de treabă, un bun soldat. Numele lui Abie Ziegler, cu Z sau cu S, era scris cu litere mari, de asta poţi fi sigur, pe toate afişele de stânga din toate colegiile din Oxford. Abie era un maniac sexual nebun după publicitate, fumător de pipă, nu mai înalt de un metru cincizeci. Singura lui ambiţie în viaţă era să fie luat în seamă şi considera stânga ce se clătina ca pe un mijloc rapid de a-şi atinge scopul. Exista cel puţin o duzină de metode inofensive prin care Michael şi oamenii lui ar fi putut afla orice despre Abie, dar trebuiau să-i dea de lucru lui Pym. Marele spion s-ar fi dus bucuros pe jos până la Manchester doar ca să-l caute pe Ziegler sau Siegler în cartea de telefon, într-atât era de devotat, trup şi suflet, misiunii sale secrete. Asta nu e trădare, îşi spunea el în timp ce lucra pentru diverşi tipi de genul lui Michael; asta e viaţa adevărată. Băieţii şi fetele astea care vorbesc prea tare, cu eşarfele colegiilor lor şi cu accentul lor caraghios, care mă consideră prietenul lor burghez, sunt compatrioţii mei ce plănuiesc să răstoarne ordinea noastră socială.

Pentru ţara lui, sau cum i-o fi spus, Pym trimise plicuri şi memoră adrese, jucă rolul chelnerului la întruniri publice, mărşălui la manifestaţii lugubre şi pe urmă notă toate numele participanţilor. Acceptă pentru ţara lui sarcinile cele mai penibile, dacă asta l-ar fi ajutat să fie bine văzut. Pentru ţara lui, din iubire sau pentru toţi acei tipi ca Michael, stătu noaptea târziu la colţuri de stradă, oferind pamflete marxiste de necitit trecătorilor care-i spuneau c-ar trebui să fie deja în pat. Arunca apoi

restul de exemplare într-un şanţ şi punea bani de la el în puşculiţa partidului, pentru că era prea mândru ca să-i ceară de la cei ca Michael. Şi dacă, din întâmplare, când stătea până târziu ca să redacteze meticuloasele lui rapoarte despre revoluţionarii de mâine, fantoma lui Axel se materializa în faţa lui şi strigătul lui Axel „Pym, ticălosule, unde eşti?" îi răsuna în urechi, tot ce avea de făcut Pym era să-l gonească cu ajutorul unei combinaţii a logicii diferiţilor Michael cu propria-i logică: „Erai duşmanul ţării mele chiar dacă erai prietenul meu. Nu prezentai încredere. Nu aveai acte. Îmi pare rău".

– Ce naiba cauţi cu toţi acei roşii? îl întrebă într-o zi Sefton Boyd, cu o voce somnoroasă, cu faţa cufundată în iarbă.

Se duseseră cu maşina lui sport să mănânce de prânz la Godstow şi şedeau întinşi pe o pajişte, deasupra stăvilarului.

– Mi s-a spus c-ai fost văzut la grupul Cole. Ai ţinut un discurs de rahat despre nebunia războiului. Ce naiba e grupul ăsta Cole, atunci când nu se ţine de manifestaţii?

– E un grup de discuţie condus de G.D. Cole. Explorează căile socialismului.

– Sunt poponari?

– Nu, după câte ştiu.

– Bine, atunci explorează alte căi. Ţi-am văzut caraghiosul de nume şi pe un afiş. Secretarul clubului socialist al colegiului. Ce naiba, eu credeam că eşti membru la Gridiron.

– Îmi place să cunosc toate aspectele, spuse Pym.

– Cu ei nu se poate. Cu noi, da. Ei nu reprezintă decât un singur aspect. Au pus mâna pe jumătate din Europa şi sunt o bandă de nemernici. Crede-mă pe cuvânt.

– O fac pentru ţara mea, spuse Pym. E secret.

– Rahat, zise Sefton Boyd.

– E adevărat. Primesc în fiecare săptămână instrucţiuni de la Londra. Sunt membru al Serviciului Secret.

– Aşa cum erai în armata germană la Grimble, sugeră Sefton Boyd. Cum erai mătuşa lui Himmler la Willow. Cum ai regulat-o

pe nevasta lui Willow şi cum ducea taică-tău mesaje pentru Winston Churchill.

Sosi apoi şi ziua de mult anunţată şi adeseori amânată, în care Michael îl luă pe Pym la el acasă ca să-i cunoască familia.

– O tipă a-ntâia, îl preveni Michael, făcând dinainte reclamă pentru nevastă-sa. O minte brici. Nimic nu-i scapă.

Doamna Michael se dovedi a fi o femeie vorace, ofilită înainte de vreme, îmbrăcată cu o fustă despicată şi cu o bluză foarte decoltată peste un piept neatrăgător. În timp ce soţul ei trebăluia în magazie, unde părea că şi doarme, Pym mâncă stângaci budinca şi-i respinse îmbrăţişările până când se văzu silit să se refugieze cu copiii pe peluză. Când începu să plouă, îi băgă în salon şi-i postă în jurul lui ca un zid de apărare, jucându-se cu jucăriile lor.

– Magnus, care sunt iniţialele tatălui tău? întrebă doamna Michael cu o voce autoritară, din pragul uşii.

Îmi amintesc şi acum vocea ei pusă pe ceartă şi întrebătoare, ca şi cum tocmai i-aş fi mâncat ultima bomboană, fiindcă am refuzat să mă duc sus în pat cu ea.

– R.T., spuse Pym.

Ţinea în mână un exemplar din ziarul de duminică, pe care probabil că îl citise în bucătărie.

– Ei bine, aici spune că un R.T. Pym se prezintă la alegeri în calitate de candidat liberal la Gulworth North. Îl descriu ca fiind filantrop şi agent imobiliar. Nu pot să fie doi cu acelaşi nume, nu-i aşa?

Pym îi luă ziarul din mână.

– Nu, căzu el de acord, uitându-se la fotografia lui Rick în persoană, însoţit de un setter roşu. Nu pot să fie doi.

– Ai fi putut să ne spui şi nouă. Ştiu că eşti teribil de bogat şi dintr-o clasă mult deasupra noastră, dar pentru unii ca noi o chestie ca asta e grozav de palpitantă.

Bolnav de teamă, Pym se întoarse la Oxford şi se strădui să citească, chiar dacă pe sărite, ultimele patru scrisori de la Rick, pe

care le vârâse nedeschise în sertarul de la birou, lângă exemplarul din Grimmelshausen de la Axel şi mai multe facturi neachitate.

Cu halatul de casă din păr de cămilă bine strâns pe el, Pym la cincizeci şi trei de ani tremura. Îl apucase brusc, aşa cum i se întâmpla uneori, un frison fără temperatură. Scrisese de când se trezise şi, judecând după barbă, trebuie să fi trecut destul de mult de atunci. Tremurul se prefăcu într-o adevărată zgâlţâială, cum se întâmpla de fiecare dată. Îi contorsiona muşchii gâtului şi-i rodea partea din spate a coapselor. Începu să strănute. Primul strănut fu lung şi speculativ. Al doilea îi urmă ca o împuşcătură de răspuns. Se bat în corpul meu, îşi spuse el, băieţii buni şi cei răi sunt pe cale să-şi rezolve problemele trăgând în interiorul meu. Hapciu: „Doamne, primeşte-mi sufletul". Hapciu: „Doamne, iartă-l, pentru că nu ştie ce face". Se ridică şi, ţinându-şi o mână peste gură, mări cu cealaltă flacăra focului cu gaze. Încercând să-şi revină, începu să facă turul camerei, ca un prizonier, simţindu-se din ce în ce mai rău. Porni de la un colţ al covorului domnişoarei Dubber, făcu zece paşi, se întoarse apoi în unghi drept şi mai făcu opt. Se opri şi examină dreptunghiul pe care îl măsurase cu paşii lui. Cum de putuse Rick să suporte? se întrebă el. Cum de putuse Axel? Îşi ridică braţele, comparând lăţimea celulei cu anvergura braţelor lui larg deschise.

– Hristoase, murmură el cu voce tare. Abia încap.

Ridicând servieta cu colţurile întărite pe care încă nu o deschisese, o duse la foc şi se aşeză, cu sprâncenele încruntate, privind flăcările, în timp ce tremurul devenea şi mai violent. Rick ar fi trebuit să moară când l-am ucis eu. Şopti cu voce tare cuvintele, ascultându-le ca pe o sfidare.

– Ar fi trebuit să mori când te-am ucis.

Se întoarse la birou şi ridică stiloul. Orice rând scris e un rând de care am scăpat. O faci o dată şi pe urmă mori. Scria repede. Şi, pe măsură ce scria, zâmbetul îi reapăru pe buze. Iubire înseamnă tot ce poţi trăda încă. Trădarea nu poate să apară decât dacă iubeşti.

*

Şi Mary se ruga. Era la şcoală, în genunchi pe pernă, cu ochii aţintiţi în noaptea din palmele ei, şi se ruga să nu mai fie la şcoală, ci în bisericuţa saxonă din Plush, care făcea parte din domeniu, cu tatăl şi cu fratele ei îngenuncheaţi protector de o parte şi de alta şi cu colonelul reverend vicar al înaltei biserici anglicane lătrând ordine de atac şi agitând cu zgomot cădelniţa ca pe un gong de popotă. Sau îngenunchea lângă pat în camera ei, în cămaşa ei de noapte, cu părul periat şi cu fundul scos în afară, rugându-se ca nimeni să n-o mai trimită înapoi la internat. Dar, oricât s-ar fi rugat şi ar fi implorat, Mary ştia că nu se va trezi nicăieri altundeva, că va rămâne acolo unde se afla: în biserica anglicană din Viena, unde merg în fiecare miercuri la slujba de dimineaţă, cu toată liota de obişnuiţi ai creştinătăţii itinerante, condusă de ambasadoarea britanică şi de soţia pastorului american şi sprijinită de Caroline Lumsden, Bee Lederer şi un mare contingent de olandezi, norvegieni şi de transfugi de la ambasada germană de alături. Fergus şi Georgie au prins rădăcini pe banca din spatele meu, fără ca un singur gând pios să le treacă prin minte; nu eu, ci Tom e la internat, şi Magnus, nu Dumnezeu, e omniprezent, omniscient şi, deşi invizibil, ţine în mâini cheile destinelor noastre ale tuturor. Aşa că Magnus, ticălosule, dacă mai există în tine vreun dram de adevăr, te rog să-mi faci plăcerea şi să te uiţi în jos de pe firmamentul tău şi să mă sfătuieşti, în neţărmurita ta bunătate şi înţelepciune – măcar o dată fără minciuni, fără ocolişuri şi fără broderii – ce naiba să fac cu vechiul tău prieten de pe terenul de crichet din Corfu, care stă fără să se roage pe acelaşi rând de bănci ca şi mine, de cealaltă parte a culoarului, de partea miresei, e slab şi cocârjat, are o mustaţă sare şi piper şi umerii căzuţi, exact aşa cum l-a descris Tom, până la ridurile apărute din cauza râsului în jurul ochilor şi la impermeabilul cenuşiu, drapat în jurul umerilor ca o capă. Căci aceasta nu este nici prima şi nici a doua apariţie a îngerului tău cenuşiu. Este a treia şi cea mai originală în două zile şi, de fiecare dată când stau nemişcată, îl simt cum se mai apropie

cu un pas şi, dacă nu te întorci iute şi nu-mi spui ce să fac, s-ar putea să ne găseşti împreună în pat căci, la urma urmei, aşa cum m-ai asigurat la Berlin, nimic nu-i mai bun ca amorul atunci când vrei să spargi gheaţa şi să faci să dispară barierele sociale.

Giles Marriott, preotul anglican, îi invită pe toţi cei cu inima şi cu mintea curată să se apropie întru credinţă. Mary se ridică, îşi aranjă fusta şi păşi pe culoar. Caroline Lumsden şi soţul ei erau în faţa ei, dar cuvioşenia le cerea să se salute înainte şi nu după împărtăşanie. Georgie şi Fergus rămaseră nemişcaţi în banca lor, prea orgolioşi ca să-şi sacrifice agnosticismul de dragul acoperirii. Mai probabil că, pur şi simplu, nu ştiu ce trebuie să facă, îşi zise Mary. Lipindu-şi vârfurile degetelor de bărbie, îşi plecă din nou capul în rugăciune. „O, Doamne! O, Magnus! O, Jack, spuneţi-mi ce să fac acum! E la treizeci de centimetri în spatele meu, îi simt mirosul de trabuc stătut.“ Tom amintise şi despre asta. La aeroport, ca un amănunt care-i revenise brusc în minte. „Fuma trabucuri mici, mami, cum fuma tati când hotărâse să se lase de ţigări.“ A avansat şchiopătând de-a lungul băncilor, a şchiopătat pe culoar. În spatele lui Mary se aşezaseră mai mult de zece persoane, inclusiv ambasadoarea, fiica ei plină de coşuri şi un cârd de americani. Dar, orice ar fi, un şchiop rămâne un şchiop şi bunii creştini se opresc ca să-l lase să treacă şi-i zâmbesc şi iată-l chiar în spatele ei, subiectul privilegiat al carităţii tuturor. Şi de fiecare dată când şirul se mai apropie cu un pas de altar, şchiopătează atât de intim, ca şi cum mi-ar pipăi fesele. Mary n-a mai văzut vreodată un şchiopătat atât de provocator, atât de impudic, atât de încărcat de subînţelesuri. Ochii lui veseli îi ardeau ceafa, îi putea simţi. Putea simţi cum ceafa o frige şi cum i se încing obrajii pe măsură ce momentul comuniunii divine se apropia. În faţa altarului, Jenny Forbes, soţia ofiţerului de administraţie, făcu o genuflexiune înainte de a se retrage spre banca ei. Aşa şi trebuie să facă, dacă ne gândim cum se poartă cu noul şi tânărul gardian de la cancelarie. Mary făcu uşurată un pas înainte şi îngenunche în locul ei. Dă-mi pace, schilodule, stai

la locul tău. Schilodul se conformă, dar cuvintele lui răsunau deja în capul ei ca un sunet de trompetă.

– Te pot ajuta să-l găseşti. O să-ţi trimit un mesaj acasă.

Un concert de întrebări răsunau la unison în capul lui Mary. Cum o să mi-l trimiţi? Ce să-mi spui în mesaj? Să-i dea instrucţiuni legate de trădarea ei? Să-i explice de ce ieri, când pleca de la ceaiul Uniunii Internaţionale a Femeilor, nu îndreptase spre el un deget acuzator când îi zâmbise de pe trotuarul din faţă? De ce nu le strigase „Arestaţi-l pe omul acela!" lui Georgie şi lui Fergus, parcaţi la mai puţin de douăzeci de metri de poarta pe care ieşise cu dezinvoltură, fără să se ascundă cât de cât? Sau când apăruse la mai puţin de şase metri, la magazinul universal Swab?

Giles Marriott o privea uimit, oferindu-i pentru a doua oară trupul lui Hristos care se jertfise pentru ea. Mary îşi aşeză în grabă mâinile, aşa cum fusese învăţată din copilărie s-o facă, cu dreapta deasupra stângii, ca să formeze o cruce. Preotul îi aşeză cuminecătura în palmă. O ridică spre buze şi o simţi lipindu-se, apoi zăcând ca o bucată de lemn pe limba ei uscată. Nu, nu sunt demnă, îşi zise în timp ce aştepta potirul. E adevărat. Nu sunt demnă să vin la masa ta sau la masa oricui. Fiecare clipă care trece fără să-l denunţ este o clipă de trădare. El mă ispiteşte şi eu îl ascult cu toată fiinţa mea. Mă atrage spre el şi eu spun da, cu plăcere. Îi spun „Voi veni la tine de dragul lui Magnus şi al copilului meu". Îi spun „Voi veni la tine dacă îmi poţi aduce o limpezire, chiar dacă eşti răul personificat. Căci caut lumina, orice lumină, şi aproape că am înnebunit în întunericul în care mă aflu. Voi veni la tine, pentru că tu eşti cealaltă jumătate a lui Magnus şi, prin urmare, cealaltă jumătate a mea".

Când se întoarse la banca ei, întâlni privirea lui Bee Lederer. Schimbară un zâmbet pios.

CAPITOLUL 11

Nu s-au mai văzut vreodată alegeri parţiale ca astea, Tom, nu s-au mai văzut vreodată alegeri ca astea în general. Ne naştem, ne căsătorim, divorţăm, murim. Dar undeva pe drum, cu puţin noroc, putem să ajungem şi candidatul liberal pentru vechea circumscripţie de pescari şi textilişti din Gulworth North, pierdută în mlaştinile din estul Angliei în anii întunecaţi de după război, înainte ca televiziunea să ia locul sălilor de întrunire ale ligii antialcoolice, într-o epocă în care comunicaţiile erau în aşa fel organizate, încât puteai să te naşti din nou dacă te mutai la două sute cincizeci de kilometri nord-est de Londra. Dacă nu avem norocul să candidăm noi înşine, putem măcar să lăsăm totul baltă, de la criptocomunism la explorările sexuale neconsumate şi, uitând de ultimul *Minnesänger*, să dăm fuga ca să fim alături de tatăl nostru la ora Marelui Examen, să dârdâim pentru el în pragul unor uşi îngheţate şi să vrăjim doamne bătrâne, aşa cum ne-a învăţat să o facem, ca să ne dea votul lor, să ne ocupăm de ele chiar dacă simţim că ne dăm duhul, şi să spunem lumii prin difuzoare ce tip fantastic e el, cum nu vor mai duce niciodată lipsă de nimic şi să ne promitem cât se poate de sincer că, de îndată ce scrutinul va lua sfârşit, vom renunţa la orice alt fel de viaţă şi ne vom ocupa locul în mijlocul clasei muncitoare, unde s-au aflat, de fapt, întotdeauna inima şi originile noastre, dovadă îmbrăţişarea clandestină a cauzei oamenilor muncii în primii ani ai studiilor universitare.

Era în miezul iernii când Pym a ajuns în Gulworth şi tot iarnă e şi acum, căci nu m-am mai întors niciodată acolo, n-am îndrăznit niciodată s-o fac. Aceeaşi zăpadă acoperă mlaştinile şi îngheaţă morile de vânt ale lui Don Quijote profilate pe cenuşa unui cer flamand. Aceleaşi turle par că ţin agăţate oraşele deasupra orizontului mării, chipurile ca din Bruegel ale electoratului sunt la fel de îmbujorate de ardoare ca acum treizeci de ani. Convoiul candidatului nostru, condus de domnul Cudlove, liberal de când lumea, şi preţioasa lui încărcătură, mai poartă încă mesajul din săli de clasă albite de praf de cretă şi până în alte săli încălzite cu gaz, derapând şi înjurând pe drumurile de ţară, în timp ce candidatul nostru se frământă şi mai goleşte un păhărel, iar Sylvia se ceartă în şoaptă cu maiorul Maxwell Cavendish, consultând harta. În amintirea mea, campania noastră electorală este turneul unui teatru al absurdului politic, avansând pe tărâmul acesta de mlaştini înzăpezite spre însăşi maiestuoasa sală a primăriei din Gulworth – închiriată în ciuda sfaturilor celor care pretindeau că n-o să reuşim s-o umplem, dar am reuşit – pentru Ultima Apariţie a Candidatului Nostru. Şi aici comedia se întrerupe brusc. Măştile şi clopoţeii bufonilor cad clinchetind pe scenă, în timp ce Dumnezeu, printr-o singură întrebare cât se poate de simplă, ne înmânează nota de plată pentru toată distracţia de până acum.

Dovezi, Tom. Fapte.

Iată cocarda din mătase galbenă pe care o purta Rick pentru această seară memorabilă. Fusese concepută special pentru el de acelaşi croitor ghinionist care-i crease şi culorile grajdului de cai de curse. Iată pagina centrală din *Gulworth Mercury* din ziua următoare. Citeşte-o singur. UN CANDIDAT ÎŞI APĂRĂ ONOAREA: LAS GULWORTH NORTH SĂ FIE JUDECĂTORUL, SPUNE EL. Vezi fotografia podiumului cu tuburile orgii luminate şi cu scara în formă de melc? Nu lipseşte decât Makepeace Watermaster. Îi vezi pe bunicul tău, Tom, în mijlocul scenei, decupat de razele inegale ale proiectoarelor şi pe taică-tău

privind timid din spatele lui, cu părul cam lung? Nu-i aşa că auzi tunetul pioşeniei marelui sfânt urcând spre plafonul curbat? Pym ştie pe dinafară fiecare cuvânt al discursului lui Rick, fiecare gest grandilocvent, fiecare inflexiune a glasului. Rick se prezintă ca fiind un negustor cinstit, care îşi va dedica „toată viaţa, cât i-o fi dat să trăiască şi cât veţi crede, în înţelepciunea voastră, că aveţi nevoie de mine“ servirii circumscripţiei şi e aproape gata să facă cu braţul drept un gest larg, prin care să taie capetele necredincioşilor. Cu degetele strânse şi uşor îndoite, ca întotdeauna. Ne spune că e creştin umil şi tată, că-i plac situaţiile limpezi şi că vrea să scape Gulworth North de dubla erezie a conservatorismului de sus şi a socialismului de jos, chiar dacă i se mai întâmplă ca în patima lui plină de cumpătare să mai încurce cuvintele. Urăşte excesele. Îl scot din fire. Şi acum vine vestea cea bună. Îţi poţi da seama din credinţa ce-i animă glasul. Cu Rick membru al parlamentului, Gulworth North va cunoaşte o renaştere cum n-a visat vreodată. Comerţul muribund cu heringi se va ridica de pe patul de moarte şi va merge înainte. Industria textilă falimentară va face ca pretutindeni să curgă dintr-odată lapte şi miere. Fermele vor scăpa de birocraţia socialistă şi vor deveni motiv de invidie pentru întreaga lume. Căile ferate şi canalele în ruină vor scăpa ca prin minune de teribilele constrângeri ale revoluţiei industriale. Străzile vor deborda de un aflux de lichidităţi. Vârstnicii îşi vor vedea economiile la adăpost de orice fel de confiscare de către stat, iar bărbaţii vor fi scutiţi cu toţii de ruşinea serviciului militar. Impozitul pe venit va dispărea şi odată cu el toate celelalte inechităţi prezentate în manifestul liberal pe care Rick l-a citit numai în parte, dar în care crede fără rezerve.

Până aici, toate bune, numai că în seara asta cortina va coborî pentru ultima oară şi Rick a pregătit ceva special. Se întoarce temerar cu spatele la mulţime şi se adresează suporterilor săi fideli, aliniaţi în spatele lui pe estradă. Se pregăteşte să ne mulţumească. Ne priveşte. „Mai întâi dragei mele Sylvia, fără de care nimic din toate astea nu ar fi putut avea loc – mulţumesc, Sylvia,

mulţumesc! Aplauze pentru regina mea Sylvia!“ Asistenţa se execută entuziasmată. Sylvia îşi arată zâmbetul strălucitor, datorită căruia se află aici. Pym se aşteaptă ca al doilea să fie el, dar nu se întâmplă aşa. În seara asta, sclipiri de oţel brăzdează privirea albastră a lui Rick, din el emană un fel de lumină. Grandilocvenţa lui câştigă în intensitate, pierde însă din suflu. Fraze mai scurte, pe care campionul le rosteşte cu şi mai multă putere. Îi mulţumeşte preşedintelui Partidului Liberal din Gulworth şi fermecătoarei lui soţii – Marjory, draga mea, nu fi aşa sfioasă, unde eşti? Îi mulţumeşte nefericitului nostru reprezentant liberal local, un necredincios pe nume Donald Nu-ştiu-cum care, de la venirea Curţii pe teritoriul său, s-a închistat într-o atitudine ursuză şi cârtitoare din care n-a catadicsit să iasă decât în seara asta. Îi mulţumeşte doamnei care s-a ocupat de transport şi pe care domnul Muspole pretinde c-ar fi fericit-o în sala de biliard şi domnişoarei Cutare care a avut grijă ca niciodată candidatul dumneavoastră să nu întârzie la o întâlnire – râsete – deşi Morrie Washington jură că e riscant să stai lângă ea pe bancheta din spate a maşinii.

Rick trece apoi „la ceilalţi suporteri credincioşi şi bravi“. Morrie şi Syd rânjesc ca doi criminali graţiaţi, în timp ce domnul Muspole şi maiorul Maxwell Cavendish preferă să se uite urât. Toate astea se observă în fotografie, Tom, vezi şi tu. Chiar lângă Morrie stă un actor de la radio beat, a cărui faimă în declin Rick s-a străduit s-o pună în slujba campaniei, tot aşa cum în ultimele săptămâni a înrolat tot felul de jucători stupizi de crichet, proprietari de lanţuri hoteliere şi alte pretinse personalităţi liberale pe care le-a făcut să defileze prin oraş ca pe nişte prizonieri, înainte de a-i trimite înapoi la Londra imediat ce-a considerat că nu-i mai sunt de folos.

Mai uită-te o dată la Magnus, aşezat la dreapta creatorului său. Rick ajunge la el ultimul şi fiecare cuvânt pe care i-l strigă e încărcat de secrete şi de reproşuri.

– Cum n-o să v-o spună el singur, o s-o fac eu. E prea modest. Băiatul ăsta al meu este unul dintre cei mai străluciţi studenţi la Drept pe care i-a avut vreodată ţara asta şi nu numai ea. Ar putea să vă ţină acest discurs în cinci limbi diferite şi s-o facă mai bine decât mine în oricare dintre ele. Râsete. Proteste şi strigăte: „Nu, nu-i adevărat“. Dar asta nu l-a împiedicat să lase totul şi să vină să-şi ajute tatăl în tot timpul campaniei. Magnus, ai fost grozav, fiule, şi eşti cel mai bun prieten al tatălui tău. Să trăieşti!

Dar ovaţiile asurzitoare nu reuşesc să înlăture teama lui Pym. Copleşit de realitatea teribilă de a fi Pym şi ascultându-l pe Rick cum îşi reia discursul, inima îi bate îngrozită, în timp ce numără clişeele şi aşteaptă explozia care-l va distruge pe candidat şi ţesătura lui de minciuni gogonate. Care va face ca tavanul curbat şi grinzile lui aurite să explodeze spre cerul nopţii. Va spulbera până şi stelele ce reprezintă apoteoza discursului lui Rick.

– Vi se va spune, strigă Rick, cu o notă de umilinţă crescândă, vă vor întreba, aşa cum m-au întrebat pe mine – m-au oprit pe stradă, m-au apucat de braţ – Rick, m-au întrebat, ce-i ăla liberalism, dacă nu o grămadă de idealuri? Idealurile nu se mănâncă, Rick, mi-au spus. Nu cu idealuri îţi poţi cumpăra o ceaşcă de ceai sau un cotlet bun de miel gătit ca pe la noi, Rick, băiatule. Nu putem pune idealurile în tăviţa pentru colectă. Nu putem plăti studiile fiului nostru cu idealuri. Nu-l putem trimite să-şi ocupe locul în lume, în fruntea Curţii Supreme de Justiţie a ţării, fără nimic altceva în buzunar decât câteva idealuri. Şi atunci, m-au întrebat, ce sens are, Rick, într-o lume modernă cum e a noastră, un partid al idealurilor? Vocea coboară. Mâna, până acum atât de agitată, se lasă în jos ca să mângâie cu palma capul unui copil invizibil. Şi-atunci, oameni buni din Gulworth, le-am spus ce vă spun şi vouă acum. Aceeaşi mână zboară în sus şi arată spre ceruri, în timp ce Pym, bolnav de teamă, vede stafia lui Makepeace Watermaster sărind de la pupitrul ei şi umplând sala municipală cu o strălucire sinistră. Iată ce le spun.

Idealurile sunt aidoma stelelor. Nu le putem atinge, dar profităm de pe urma prezenţei lor!

Rick n-a fost niciodată mai bun, mai pătimaş, mai sincer. Aplauzele se ridică de parcă ar fi o mare furioasă, credincioşii odată cu ele. Pym se ridică şi el, lovindu-şi palmele una de alta mai tare decât toţi ceilalţi. Rick plânge. Pym abia se abţine. Oamenii aceia de treabă şi-au găsit un Mesia, trecuse prea mult timp de când liberalii din Gulworth North erau o biată turmă fără păstor; nici un candidat liberal nu se mai prezentase aici de la război încoace. Chiar lângă Rick, preşedintele local al Partidului Liberal aplaudă cu mâinile lui de ţăran şi susură cuvinte extatice în urechea lui Rick. În spatele lui Rick, întreaga Curte urmează exemplul lui Pym, se ridică în picioare, aplaudă, psalmodiază „Rick pentru Gulworth“. Aducându-şi aminte, Rick se întoarce iar spre ei şi, inspirându-se din toate spectacolele de varietăţi care-i plac atât de mult, desemnează cu un gest Curtea, spunând publicului: „Lor le datoraţi tot, nu mie“. Dar şi de data asta privirea sa se opreşte asupra lui Pym, spunând: „Iudă, paricidule, asasin al celui mai bun prieten al tău“.

Sau cel puţin aşa i se pare lui Pym.

Căci exact în clipa aceea, cât toţi sunt în picioare şi aplaudă radioşi, explodează bomba pusă de Pym: Rick e cu spatele la inamic, cu faţa spre Pym şi spre dragii lui suporteri, gata, am impresia, să înceapă să cânte. Nu *Pe sub arcade,* ar fi prea laic, ci *Înainte, ostaşi ai lui Hristos,* care pare cât se poate de potrivit. Brusc vacarmul scade ca să moară la picioarele noastre, locul lui fiind luat de o linişte ca de gheaţă, de parcă cineva ar fi deschis larg uşile mari ale sălii municipale şi ar fi lăsat să intre îngerii răzbunători ai trecutului.

Cineva, pus pe rele, a vorbit de sub tribuna unde e instalată presa. Acustica este atât de proastă, că la început nu percepem decât câteva note certăreţe, dar curând acestea devin subversive. Vorbitorul încearcă din nou, mai tare de data asta. Încă n-a căpătat trup, e doar o voce de femeie, genul acela de voce piţigăiată,

stridentă, de irlandeză pe care bărbații o detestă instinctiv și care reușește să te ducă atât prin slăbiciunea ei, cât și prin cele spuse. Un bărbat strigă: „Ține-ți gura, femeie“, pe urmă „Să fie liniște!“ și apoi „Tacă-ți fleanca, scârbă!“ Pym recunoaște glasul hrănit cu vin de Porto al maiorului Blenkinsop. Maiorul este un adept al liberului schimb și un fascist rural și face parte din dreapta stânjenitoare a marii noastre mișcări. Dar glasul pițigăiat al irlandezei insistă ca un scârțâit de ușă care nu vrea să înceteze, indiferent cât ai trânti-o sau ai unge-o. Probabil încă unul dintre autonomiștii aceia blestemați. „Ah, bine! Cineva se ocupă de ea. Tot maiorul – i se vede craniul chel și cocarda galbenă a mișcării.“ I se adresează cu „Dragă doamnă“, printre altele, și o trage fără menajamente spre ușă. Dar libertatea presei îl oprește. Mâzgălitorii de hârtie se apleacă peste balcon și strigă „Cum vă numiți, domnișoară?“ și chiar „Mai spuneți o dată“. Maiorul Blenkinsop uită brusc că e ofițer și gentleman și devine un mârlan oarecare, care s-a trezit cu o irlandeză urlătoare pe cap. Alte femei strigă „Las-o în pace!“ și „Ia-ți mâinile de pe ea, porcule!“ Cineva lansează „Ucigaș de irlandezi ce ești!“

După care o auzim și o vedem cât se poate de limpede. E o femeie micuță și furioasă îmbrăcată în negru, o scorpie în doliu. Poartă o tocă neagră. Un rest de voal atârnă de un colț, smuls de ea sau de altcineva. Cu perversitatea specifică mulțimilor, fiecare vrea să audă ce zice. Pune din nou întrebarea, poate pentru a treia oară. Vorbește cu un puternic accent irlandez care pornește din vârful buzelor și pare că zâmbește, dar Pym știe că nu e vorba de un zâmbet, ci de un rictus provocat de ura prea puternică pentru a putea fi înăbușită. Rostește fiecare cuvânt așa cum l-a învățat, în ordinea aleasă de ea. Formularea e șocantă în limpezimea ei.

– Aș dori să știu, vă rog... dacă e adevărat – fiți atât de amabil, domnule – că acest candidat liberal pentru postul de deputat al circumscripției Gulworth North... a făcut pușcărie pentru escrocherie și deturnare de fonduri. Vă mulțumesc foarte mult că m-ați ascultat.

Iar chipul lui Rick este îndreptat spre Pym, în timp ce săgeata îl străpunge din spate. Ochii albaştri ai lui Rick se deschid mari la impactul cu el, dar tot nu părăsesc faţa lui Pym – exact aşa cum erau cu cinci zile în urmă, când zăcea, cu trupul rece ca gheaţa, cu picioarele încrucişate şi cu ochii mari deschişi, spunând „Nu-i destul să mă ucizi, fiule".

Să ne întoarcem cu zece zile în urmă, Tom. Pym, emoţionat la culme, a venit de la Oxford cu inima uşoară, hotărât să-şi joace rolul de protector al naţiunii, aruncându-se cu toată greutatea lui schimbătoare în spinarea procesului democratic, şi să se şi distreze puţin prin zăpadă. Campania e în toi, dar trenurile spre Gulworth au prostul obicei de a opri la Norwich. E sfârşit de săptămână şi Dumnezeu a hotărât că alegerile legislative în Anglia vor avea loc joia, chiar dacă a uitat de mult de ce. E seară; candidatul şi suita lui sunt pe picior de război. Dar imediat după ce Pym coboară, cu geanta în mână, în impozanta gară din Norwich, credinciosul Syd Lemon îl şi aşteaptă cu o maşină închiriată pentru campanie, cu culorile şi sigla lui Pym, gata să-l conducă în cea mai mare viteză la principala întâlnire a serii, programată la ora nouă în sătucul Little Chedworth on the Water, unde, după cum pretinde Syd, ultimul misionar a fost mâncat la ceai. Geamurile maşinii sunt acoperite cu afişe proclamând PYM, OMUL POPORULUI. Capul mare al lui Rick – cel pe care, după cum am aflat mai târziu, probabil că l-a vândut – e lipit de capotă. Un difuzor mai mare decât un tun naval e ataşat de acoperiş. E lună plină. Zăpada acoperă câmpurile şi Paradisul e pretutindeni în jur.

– Hai să mergem la Saint Moritz, spune Pym, în timp ce Syd îi întinde una din plăcintele cu carne făcute de Meg, iar Syd râde şi-i ciufuleşte părul.

Syd nu e un şofer prea prudent, dar drumurile sunt pustii şi zăpada e moale. A adus o ploscă plină cu whisky. Cotind printre gardurile vii încărcate de zăpadă, mai trage câte o duşcă

zdravănă. Astfel fortificat, Syd îl informează pe Pym asupra situaţiei bătăliei.

– Suntem pentru libertatea credinţei, puştiule, şi pentru proprietatea de stat, cu mai puţină birocraţie.

– Aşa am fost întotdeauna, spune Pym, şi Syd se încruntă la el, dacă nu cumva a spus o obrăznicie.

– Avem o părere proastă despre ubicuitatea conservatorismului sub toate formele lui...

– Inechitatea, îl corectează Pym, sorbind şi el din ploscă.

– Candidatul nostru e mândru de trecutul lui de patriot englez şi de bun creştin, este un comerciant din Anglia care a luptat pentru ţara lui, liberalismul fiind singura cale de salvare a Marii Britanii. Educaţia şi-a făcut-o în Universitatea Lumii, în viaţa lui n-a pus gura pe un strop de alcool, ca şi tine, nu uita asta.

Îi smulse plosca şi trase o duşcă zdravănă de băutor de apă.

– Dar o să câştige? întreabă Pym.

– Ascultă. Dacă ai fi venit aici cu buzunarele doldora în ziua în care taică-tău şi-a anunţat candidatura, ai fi găsit oameni care să parieze cincizeci contra unu. Când am apărut eu şi cu Lordul Muspole, cota coborâse la douăzeci şi cinci şi am luat câte o tonă fiecare. A doua zi după ce se legitimizase în sânul partidului, nu mai găseai nimic la zece contra unu. Azi e de nouă la doi, coboară în continuare şi pariez că în ziua scrutinului ajunge la egalitate. Acum poţi să mă întrebi dac-o să câştige.

– Cine sunt concurenţii?

– Nu există. Tipul de la laburişti e un învăţător din Glasgow. Are barbă roşie. O aschimodie. Parc-ar fi un şoarece ce se ascunde în spatele unui urs roşu. Bătrânul Muspole a trimis doi băieţi să încălzească atmosfera la una dintre întrunirile lui de acum două seri. I-a îmbrăcat în kilturi şi le-a dat hârâitori ca pentru meciurile de fotbal, ca să facă zarvă pe străzi până în zori. Celor din Gulworth nu le prea place gălăgia, puştiule. Prietenii beţi ai candidatului laburist cântând *Little Nellie of the Glen* la

ora trei dimineaţa, pe treptele bisericii, le-au făcut o impresie cât se poate de proastă.

Maşina alunecă graţios, îndreptându-se spre o moară de vânt. Syd o redresează şi-şi continuă drumul.

– Şi conservatorii?

– Conservatorul este exact ce trebuie să fie un candidat conservator, plus ceva pe deasupra. Un adevărat *pukka sahib* abia debarcat în ţară, care munceşte o zi pe săptămână în City, vânează cu ogari, împarte mărgele băştinaşilor şi vrea să reintroducă tortura pentru delincvenţii nerecidivişti. Nevastă-sa îşi petrece viaţa dând petreceri în aer liber.

– Cine sunt suporterii noştri tradiţionali? întreabă Pym, amintindu-şi ce a învăţat la istorie socială.

– Avem trecere la bisericoşi, francmasonii ţin cu noi, la fel şi babele. De antialcoolici nu mai vorbesc, nici de liga împotriva pariurilor, cât nu şi-or băga nasul în registrele hipice, şi ţi-aş fi recunoscător dacă n-ai pomeni de gloabe, puştiule, le-am dus la păscut pe durata campaniei. Cât priveşte restul, om vedea. Fostul deputat era roşu, dar a murit. La ultimele alegeri a obţinut o majoritate de cinci mii de voturi la concurenţă cu conservatorul, numai că vezi unde-au ajuns conservatorii acum. Electoratul a fost de treizeci şi cinci de mii, dar de atunci încă cinci mii de delincvenţi juvenili au atins vârsta de vot şi două mii de boşorogi au trecut într-o lume mai bună. Fermierii sunt afurisiţi, pescarii sunt pe drojdie şi masele largi nu sunt în stare să-şi deosebească coaiele de coate.

Syd aprinde lumina din interiorul maşinii pe care o lasă să avanseze singură, cât timp scotoceşte pe bancheta din spate de unde scoate o impozantă broşură galben cu negru, cu o fotografie a lui Rick pe copertă. Flancat de prepelicari necunoscuţi care-l privesc cu adoraţie, citeşte o carte în faţa unui şemineu, necunoscut şi el, lucru pe care nu l-a făcut niciodată în viaţă. „Scrisoare către alegătorii din Gulworth North" sună titlul. Ca să sfideze austeritatea generală, hârtia e de cea mai bună calitate.

– Suntem sponsorizaţi şi de fantoma lui Sir Codpiece Makewater, vicepreşedinte, adaugă Syd cu o deosebită plăcere în glas. Uită-te pe ultima pagină.

Pym se uită şi descoperă un text în cadran asemănător cu anunţurile mortuare din Elveţia:

NOTĂ FINALĂ

Candidatul vostru îşi extrage inspiraţia politică de care este atât de mândru de la Mentorul şi Prietenul său din copilărie, Sir Makepeace Watermaster, Membru al Parlamentului, patron creştin şi Liberal Celebru în întreaga lume, a cărui mână severă, dar Dreaptă, după decesul prematur al Tatălui său, i-a condus paşii printre nenumăratele Capcane ale Tinereţii până la Poziţia înaltă pe care o ocupă astăzi şi care-l pune zilnic în Contact cu Mai-Marii acestei Ţări.

Sir Makepeace se trăgea dintr-o Familie cu teama lui Dumnezeu, a fost Abstinent, un orator fără Egal şi îndrăznesc să spun că, fără Strălucitoarea lui Influenţă, Candidatul vostru n-ar fi îndrăznit poate niciodată să se supună Judecăţii Istorice a populaţiei din Gulworth North care a devenit deja pentru mine o adevărată casă şi, dacă voi fi ales, voi cumpăra o proprietate mare în cel mai scurt termen. Candidatul vostru se angajează să se Dedice intereselor voastre cu aceeaşi Umilinţă de care a dat dovadă până la capăt Sir Makepeace, care s-a dus în mormânt predicând Dreptul Moral al Omului la Proprietate, comerţ liber şi un pocnet drept de Bici pentru Femei.

Viitorul vostru Servitor Umil,

Richard T. Pym

– Tu care eşti umblat prin şcoli, puştiule, ce părere ai? întreabă Syd cu o gravitate patetică.

– E frumos, spune Pym.

– Sigur că e, zice Syd.

Un sat, apoi turla unei biserici alunecă spre ei. Când ajung pe strada mare, pe o uriaşă banderolă galbenă pot citi că aici, în

seara asta, va vorbi candidatul nostru liberal. Câteva maşini vechi Land Rover şi Austin Seven, deja acoperite de zăpadă, aşteaptă triste în parcaj. Trăgând o ultimă duşcă din ploscă, Syd îşi aranjează cu grijă cărarea în faţa oglinzii. Pym observă că e îmbrăcat cu o sobrietate neobişnuită. Aerul îngheţat miroase a balegă de vacă şi a mare. În faţa lor se înaltă sala arhaică a Ligii Antialcoolice din Little Chedworth on the Water. Syd îi strecoară o bomboană de mentă şi apoi intră amândoi în sală.

Şeful local al partidului vorbeşte deja de câtva timp, dar numai pentru rândul din faţă, căci noi, cei din spate, nu auzim o vorbă. Restul auditoriului priveşte în tavan sau la expoziţia de fotografii ale Candidatului Omului de Rând: Rick la biroul lui în stil Napoleon, cu cărţile lui de drept pe rafturile din spate. Rick, pentru prima şi ultima dată din viaţă într-o uzină, bând o ceaşcă de ceai cu Sarea Pământului. Rick contemplând, ca Sir Francis Drake, flota pe cale de dispariţie a pescarilor de heringi din Gulworth, înecată în ceaţă. Rick, agricultorul fumător de pipă, evaluând cu un aer de cunoscător o vacă. Alături de preşedinte, sub un feston din steguleţe galbene, şade o doamnă din comitetul electoral. De partea cealaltă se întinde un şir de scaune goale în aşteptarea candidatului şi a partidului său. Din când în când, în timp ce preşedintele îşi continuă sforţările, Pym prinde câte o frază stingheră cum ar fi „Racilele Serviciului Militar Obligatoriu sau Blestemul Marilor Monopoluri“ – sau, şi mai rău, câte o scurtă exclamaţie explicativă de genul „Cum vă spuneam cu o clipă în urmă“. Şi de două ori, când nouă devine nouă şi jumătate, iar apoi zece şi zece, un bătrân mesager shakespearian se târăşte cu greu dinspre culise ca să ne anunţe cu o voce tremurătoare şi trăgându-se de lobul urechii că la ora aceea candidatul e pe drum, că a avut o zi foarte încărcată, cu diverse întâlniri, şi că e blocat în zăpadă. Când eram gata să ne pierdem orice speranţă, pe uşă intră domnul Muspole întovărăşit de maiorul Maxwell Cavendish, amândoi ţepeni ca nişte paracliseri în costumele lor

cenuşii. Cei doi bărbaţi parcurg împreună culoarul lateral, se urcă pe estradă şi, în timp ce Muspole strânge mâna preşedintelui şi pe a soţiei acestuia, maiorul scoate dintr-o servietă un teanc de hârtii şi le pune pe masă. Şi cu toate că, din seara aceea şi până la ultimul discurs din ajunul scrutinului, Pym l-a auzit pe Rick vorbind de nu mai puţin de douăzeci şi una de ori, niciodată acesta nu a folosit notele maiorului, nici măcar n-a dat vreun semn că le-ar fi remarcat prezenţa. Aşa că, treptat, a ajuns la concluzia că nici nu erau note, ci un simplu artificiu regizoral destinat pregătirii sosirii candidatului.

– Ce s-a întâmplat cu mustaţa lui Maxie? îi şopteşte Pym lui Syd, care se trezeşte tresărind din somnul ce-l cuprinsese. A amanetat-o?

Dacă Pym se aşteaptă să primească un răspuns spiritual, are de ce să fie dezamăgit.

– Nu li s-a mai părut potrivită, asta s-a întâmplat, spune Syd sec.

În aceeaşi clipă Pym vede cum focul dragostei pure luminează chipul lui Syd, în momentul în care Rick intră în sală.

Ordinea operaţiunilor nu a fost niciodată schimbată, nici repartiţia sarcinilor. După Muspole şi maior sosesc Perce Loft şi bietul Morrie Washington, care a început deja să aibă probleme cu ficatul. Perce ţine uşa deschisă. Morrie intră pe ea şi uneori, ca în seara aceasta, e primit cu aplauze răzleţe, căci neiniţiaţii îl iau drept Rick, ceea ce nu prea e de mirare fiindcă Morrie, deşi de trei ori mai mic decât Rick, îşi cheltuieşte cea mai mare parte din viaţă şi toţi banii încercând să semene cât mai bine cu idolul său. Dacă Rick îşi cumpără un nou mantou din păr de cămilă, Morrie dă fuga şi-şi cumpără două la fel. Dacă Rick poartă pantofi în două culori, la fel poartă şi Morrie, şi-şi pune şi el şosete albe. În seara asta însă Morrie, ca şi restul Curţii, e îmbrăcat într-un cenuşiu ca de biserică. Din dragoste pentru Rick, a izbutit chiar să facă să mai dispară ceva din culoarea de beţiv a tenului său. Intră deci, trece înaintea lui Perce şi-şi pipăie cocarda, ca să

se asigure că e bine prinsă. Apoi Morrie şi cu Perce întind împreună gâturile spre uşa pe care au intrat, străduindu-se, ca tot publicul de altfel, să nu piardă o secundă din intrarea alesului lor. Şi iată! Aplaudă! Şi iată, aplaudăm şi noi! În timp ce Rick intră cu paşi mari, căci noi, oamenii de stat, nu avem timp de pierdut, şi se adresează cu gravitate mai-marilor regiunii. Cel de lângă el să fie oare Sir Laurence Olivier? Seamănă mai degrabă cu Bud Flanagan. Nu e nici unul, nici altul, după cum aveam să aflăm curând. Nu e nimeni altul decât marele Bertie Tregenza, Omul-Pasăre de la radio, liberal dintotdeauna. Pe estradă, Muspole şi maiorul le prezintă preşedintelui pe celelalte personalităţi şi le indică locurile. În sfârşit, iată clipa pentru care am venit cu toţii, când singurul om care a rămas în picioare este bărbatul din fotografiile din jurul nostru. Syd se apleacă în faţă, ca şi cum ar asculta cu ochii. Candidatul nostru începe să vorbească.

O introducere deliberat banală. „Bună seara şi mulţumesc că aţi venit atât de mulţi într-o seară de iarnă atât de rece. Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi." O glumă pentru cucoane: „Mi s-a spus că şi pe mama am făcut-o să aştepte o săptămână întreagă". Râsete din partea cucoanelor, dovedind că gluma a fost bine primită. „Dar vă promit, oameni din Gulworth North, că nimeni nu va trebui să-l aştepte vreodată pe viitorul vostru deputat în parlament!" Din nou râsete şi câteva aplauze de la simpatizanţi, în timp ce tonul candidatului devine mai ferm.

– Doamnelor şi domnilor, dacă v-aţi aventurat afară în această noapte urâtă, aţi făcut-o dintr-un singur motiv. Pentru că vă îngrijorează soarta ţării voastre. Ei bine, nu sunteţi singuri, căci şi pe mine mă îngrijorează. Mă îngrijorează cum e condusă şi cum nu e condusă. Mă îngrijorează pentru că politica înseamnă oamenii. Oameni cu o inimă care să le spună ce anume vor, pentru ei şi pentru semenii lor. Oameni cu o minte care să le spună cum să obţină ce vor. Oameni cu credinţă şi destul curaj ca să-l trimită pe Adolf Hitler înapoi de unde a venit. Oameni ca noi, cei ce ne-am adunat aici în seara asta. Sarea Pământului,

oameni care nu fac caz de chestia asta. Englezi pur-sânge, îngrijoraţi pentru ţara lor şi în căutarea omului care să aibă grijă de ei.

Pym se uită în jurul lui, în sala mică. Toate chipurile sunt întoarse, ca nişte flori, spre lumina care vine dinspre Rick. Toate în afară de unul, chipul unei femei micuţe cu o tocă cu voal, şezând ca un spectru, uşor retrasă, ascunsă parcă după vălul negru. E în doliu, îşi spune Pym, mişcat. A venit aici ca să nu mai fie singură, biata de ea. Pe estradă, Rick le explică ce înseamnă liberalismul celor ce n-au priceput încă diferenţele dintre cele trei mari partide. Liberalismul nu e o dogmă, ci un mod de viaţă, spune el. E credinţa în bunătatea intrinsecă a omului, indiferent de culoare, rasă sau credinţă, în spiritul efortului comun pentru atingerea aceluiaşi ţel. Odată minunatele mesaje politice astfel transmise, poate trece la partea principală a discursului său, adică la el însuşi. Îşi descrie originea modestă şi povesteşte despre lacrimile mamei lui când l-a auzit jurând că va urma calea deschisă de marele Sir Makepeace. „O, dacă tatăl meu ar putea fi aici în seara asta, aşezat printre voi, oameni buni!" Un braţ se ridică spre grinzile din plafon, ca şi cum ar arăta spre un aeroplan, dar Dumnezeu e acela pe care Rick îl desemnează astfel.

– Permiteţi-mi să le spun în seara asta alegătorilor din Little Chedworth următoarele. Fără o anumită persoană care, acolo sus, a acţionat zi şi noapte pentru mine ca, să zicem, principal asociat – râdeţi dacă vreţi, căci prefer să fiu obiectul batjocurii voastre decât să cad pradă cinismului şi ateismului ce ne inundă ţara – fără mâna de ajutor a unei anumite persoane, şi voi ştiţi cu toţii la cine mă refer, o, da, o ştiţi prea bine! – azi nu m-aş afla aici ca să-mi ofer serviciile – cu toată umilinţa – oamenilor din Gulworth North.

Vorbeşte apoi despre cum înţelege el piaţa exporturilor şi despre mândria lui de a vinde produse britanice acelor străini care nu vor şti niciodată cât de mult ne datorează. Braţul lui se întinde din nou spre noi şi ne lansează o provocare. E britanic până în

măduva oaselor şi nu ascunde acest lucru. Poate examina orice problemă pe care i-ai pune-o cu un bun-simţ britanic. „Toate, fără excepţie“, spune Syd cu jumătate de glas, pe un ton de aprobare. Dar, dacă ştim pe cineva mai bun decât Rickie Pym, am face bine dacă am spune-o chiar acum. Dacă preferăm prejudecăţile de clasă ale conservatorilor cu nasul pe sus, care cred că posedă dreptul patrimoniului naţional asupra oamenilor, când de fapt sug sângele poporului, nu ne rămâne decât să ne ridicăm în picioare ca s-o spunem chiar acum, deschis şi fără teamă. Nu se ridică nimeni. Pe de altă parte, dacă preferăm să dăm ţara pe mâinile marxiştilor, comuniştilor şi tiranilor de sindicalişti, decişi să ducă totul de râpă – căci să nu ne ascundem după deget, exact asta îşi propune Partidul Laburist – mai bine s-o spunem aici, în văzul şi auzul alegătorilor din Little Chedworth, şi să nu ne pitim în umbră ca nişte ticăloşi de conspiratori.

Nici de data asta nimeni nu dă vreun semn, deşi Rick şi toate persoanele care se află pe estradă scrutează sala cu privirea în căutarea unei mâini lipsite de credinţă sau a unui chip vinovat.

– Acum apăsăm pe butonul M de la Minunat, şopteşte Syd visător şi-şi închide ochii ca plăcerea să fie şi mai mare, în timp ce Rick îşi începe lunga ascensiune spre stelele pe care, aidoma idealurilor liberale, nu le putem atinge, dar de a căror prezenţă totuşi beneficiem.

Pym priveşte din nou în jur. Nici un chip care să nu fie transfigurat de dragostea pentru Rick, în afară de femeia în doliu de după vălul ei. Exact ca să văd asta am venit, îşi spune Pym, agitat la culme. Democraţia înseamnă să-ţi împarţi tatăl cu întreaga lume. Aplauzele se sting, dar Pym bate în continuare din palme, până îşi dă seama că a rămas singurul. I se pare că-şi aude numele şi, spre surprinderea lui, observă că e în picioare. Capetele se întorc spre el, prea multe. Unii zâmbesc. E gata să se aşeze la loc, dar Syd îl ridică din nou, cu o mână petrecută pe sub braţul lui. Preşedintele organizaţiei locale a luat cuvântul şi de data asta vocea lui se aude nesăbuit de bine.

– Înţeleg că celebrul fiu al gandidatului nostru, Maggus, e printre noi în seara asta, căci şi-a întrerupt studiile la Oggsford ca să-l sprijine pe tatăl său în această mare campanie, spune el. Sunt sigur că am fi cu toţii bucuroşi dacă ne-ai spune gâteva guvinte, Maggus, dacă ai vrea să ne faci onoarea asta. Maggus? Unde e?

– Aici, şefu'! strigă Syd. Nu eu. El.

Dacă Pym se opune, nu-şi dă seama. Am leşinat. Nu eram prevăzut în program. Whisky-ul lui Syd m-a dat gata. Mulţimea se desparte, mâini puternice îl poartă spre estradă, alegători fantomatici îl privesc. Pym îşi ia zborul ca să aterizeze în braţele lui Rick, în timp ce preşedintele organizaţiei locale a partidului îi prinde de claviculă o cocardă galbenă. Pym vorbeşte şi un public de o mie de persoane – în fine, cel puţin şaizeci – priveşte în sus la el, zâmbind la primele lui cuvinte îndrăzneţe.

– Cred că vă întrebaţi cu toţii, începe Pym, cu mult înainte de a-şi da seama ce se întâmplă cu el. Cred că mulţi dintre voi cei care sunteţi aici în seara asta se întreabă, chiar şi după acest superb discurs, ce fel de om e tatăl meu.

Da, se întreabă. O poate vedea pe chipurile lor. Vor confirmarea credinţei lor şi Maggus, juristul de la Oggsford, le-o serveşte fără să roşească. Pentru Rick, pentru Anglia şi pentru ca să se amuze. Şi ca întotdeauna, crede fiecare cuvânt pe care îl rosteşte. Îl descrie pe Rick aşa cum s-a descris el însuşi, dar cu autoritatea unui fiu iubitor şi a unui creier de jurist care-şi alege cuvintele fără să le stâlcească. Vorbeşte despre Rick ca despre prietenul sincer al omului de rând:

– Eu o ştiu cel mai bine, căci a fost cel mai bun prieten pe care l-am avut în aceşti douăzeci de ani şi ceva.

Îl descrie ca pe o stea accesibilă pe firmamentul copilăriei lui, strălucind în faţa lui ca un exemplu de umilinţă cavalerească. Imaginea trubadurului Wolfram von Eschenbach îi traversează mintea întunecată de alcool şi se gândeşte să li-l prezinte pe Rick ca pe un poet-soldat din Little Chedworth, croindu-şi drum spre

victorie cu ajutorul galanteriei şi al lăncii. Prudenţa învinge însă. Descrie influenţa avută de sfântul patron TP., „mărşăluind mult după ce bătrânul soldat a luptat în ultima sa bătălie". Cum de fiecare dată când au trebuit să se mute – o clipă de nervozitate – portretul lui TP era primul lucru agăţat pe pereţi. Vorbeşte despre un tată dotat cu un simţ înnăscut al dreptăţii. Cu Rick drept tată, se întreabă el, cum aş fi putut urma o altă vocaţie decât Dreptul? Se întoarce spre Sylvia, plantată lângă Rick, cu gulerul ei din blană de iepure şi cu zâmbetul de comandă pe buze. Înăbuşindu-şi un suspin, îi mulţumeşte că şi-a luat asupră-i povara rolului de mamă de acolo de unde biata lui mamă a trebuit să-l abandoneze. Apoi, la fel de repede cum începuse, totul a luat sfârşit şi Pym se grăbeşte spre uşă în urma lui Rick, ştergându-şi lacrimile şi strângând mâini. Ajunge la uşă şi aruncă o privire înceţoşată în urma lui. O vede din nou pe femeia cu toca cu voal, şezând într-un loc mai retras. Surprinde pe sub văl sclipirea din ochii ei şi i se pare acuzatoare şi dezaprobatoare, când toată lumea le arată o admiraţie fără margini. O tulburare vinovată ia locul euforiei. Nu e o văduvă, e Lippsie sculată din morţi. Este E. Weber. E Dorothy, iar eu le-am înşelat pe toate. E un emisar al Partidului Gomunist din Oggsford, venit aici ca să fie martor la trădarea mea. Tipii ca Michael l-au trimis.

– Cum ţi-am părut, fiule?

– Fantastic!

– La fel ai fost şi tu, fiule. Doamne, dacă mi-o fi dat să trăiesc o sută de ani, niciodată n-am să fiu mai mândru ca în seara asta. Cine te-a tuns?

Nimeni nu l-a mai tuns de mult, dar Pym trece lucrul ăsta cu vederea. Traversează cu greu parcarea, căci Rick îşi ţine fiul de braţ într-un fel de îmbrăţişare şi avansează oblic, ca două pardesie agăţate strâmb. Domnul Cudlove a deschis portiera maşinii Bentley şi plânge cu lacrimi de profesor mândru de elevul lui.

– Straşnic, domnule Magnus, spune el. A fost ca şi cum Karl Marx ar fi revenit la viaţă, domnule. Nu vom uita niciodată.

Pym îi mulţumeşte distrat. Ca de atâtea ori când atinge culmile unui triumf artificial, e cuprins de vagul sentiment că pedeapsa lui Dumnezeu se apropie. Cu ce i-am greşit femeii aceleia? se întreabă el fără încetare. Sunt tânăr, ştiu să vorbesc şi sunt fiul lui Rick. Port un costum nou, neplătit încă, de la Hall Brothers. De ce nu mă iubeşte cum mă iubesc toţi ceilalţi? Ca toţi artiştii de dinainte şi de după el, nu se gândeşte decât la singurul spectator care nu a aplaudat.

Suntem în sâmbăta următoare şi e aproape de miezul nopţii. Febra campaniei urcă rapid. În câteva minute vom fi în ajunul alegerilor minus trei. Un nou afiş spunând „Joi el va avea nevoie de voi“ e lipit de fereastra camerei lui Pym şi o banderolă din pânză galbenă, purtând acelaşi mesaj, e întinsă deasupra străzii, între cercevea şi centrul de amanet de vizavi. Pym zace complet îmbrăcat pe pat, zâmbeşte şi numai la campanie nu-i stă gândul. Se află în Rai cu o fată pe care o cheamă Judy, fiica unui fermier liberal care ne-a împrumutat-o ca să le conducă pe doamnele în vârstă la cabine şi Raiul este situat în partea din faţă a furgonetei ei parcată pe drumul spre Little Kimble. Gustul pielii lui Judy e încă pe buzele lui, parfumul părului ei îi umple încă nările. Şi când îşi rotunjeşte mâinile în faţa ochilor, sunt aceleaşi mâini care, pentru prima dată în istoria omenirii, au mângâiat sânii unei tinere fete. Camera se află la primul etaj al unei case părăginite, aşezată pe colţ, care poartă numele de Odihna Cumpătată a Doamnei Searle, deşi cumpătarea şi odihna sunt ultimele lucruri pe care le poţi găsi aici. Cârciumile s-au închis, ţipetele şi suspinele s-au mutat deci în altă parte a oraşului. O voce de femeie strigă de pe alee: „Mattie, ai un pat şi pentru noi? Sunt eu, Tessie. Hai odată, scorpie bătrână, că îngheţăm“. O fereastră se deschide cu zgomot la etajul de sus şi vocea împleticită a domnului Searle o sfătuieşte pe Tessie să-l ducă pe clientul ei în spatele refugiului pentru autobuz. „Drept cine ne iei, Tess? se plânge el. Crezi că suntem azil de noapte? Bineînţeles că nu.

Suntem Sediul Campaniei Candidatului Liberal şi dragul de Mattie Searle, stăpânul locului, deşi n-a aflat decât cu o lună în urmă, a fost toată viaţa un liberal.“

Atent să nu se trezească din visarea lui erotică, Pym se duce pe vârfuri la fereastră şi priveşte în jos spre curtea hotelului. De o parte e bucătăria. De cealaltă – sala de mese pentru clienţi, acum biroul permanent al campaniei. Prin fereastra luminată, Pym distinge capetele încărunţite ale doamnelor Alcock şi Catermole, neobositele noastre ajutoare, aplecate cât lipesc cu elan ultimele plicuri ale zilei.

Se întoarce în pat. Aşteaptă, îşi spune el. N-o să stea treze toată noaptea. Nu stau niciodată. Cuceririle lui pe un front îl împing să caute victoria şi pe altul. A doua zi fiind duminică, candidatul nostru îşi va odihni oştirile şi se va mulţumi cu câteva apariţii pioase la bisericile baptiste cele mai frecventate, unde e dispus să predice simplitatea şi abnegaţia. Mâine la ora opt Pym se va afla în staţia de autobuz pentru Nether Wheatley şi Judy va veni să-l ia cu furgoneta tatălui ei, în portbagaj cu sania pe care pădurarul i-o făcuse când avea zece ani. Ea cunoaşte bine dealul, cunoaşte şura de lângă el şi s-au înţeles ca pe la zece şi jumătate, în funcţie de cât timp vor petrece la săniuş, Judy Barker să-l ducă fără doar şi poate pe Magnus Pym în şură ca să şi-l facă amant în sensul cel mai exact al cuvântului.

Între timp însă, Pym trebuie să urce sau să coboare o altă pantă. Lângă biroul de permanenţă electorală se află o scară care duce în pivniţă, şi acolo – Pym l-a văzut – se află fişetul verde jupuit care l-a urmărit trei sferturi din viaţa lui şi pe care prea adesea a încercat în van să-l deschidă. În portofelul lui de sub pernă se află compasul albastru de oţel cu care tipii ca Michael l-au învăţat să desfacă toate lacătele obişnuite. În mintea lui Pym, înfierbântată de ambiţii voluptuoase, s-a instalat certitudinea că oricine a reuşit să acceadă la sânii lui Judy poate forţa fără probleme fortăreaţa secretelor lui Rick.

Cu mâinile din nou peste faţă, revede fiecare dintre momentele delicioase ale zilei. Ca de obicei, a fost trezit din somn de Syd şi de domnul Muspole, care-şi luaseră obiceiul să-i strige prin uşa camerei obscenităţi ca la spectacolele cu Crazy Gang.

– Hai, Magnus, opreşte-te şi tu puţin. Ştiai că treaba asta te face să orbeşti?

– O să-ţi cadă, dragă Magnus, dacă n-o laşi să crească destul. Doctorul o să fie silit să ţi-o ridice cu ajutorul unui chibrit. Ce-o să spună Judy?

E foarte devreme şi la micul dejun maiorul Maxwell Cavendish latră ordinele de sâmbătă pentru întreaga Curte. „Pliantele sunt depăşite, anunţă el. Singurul lucru cu care-i putem atrage acum sunt difuzoarele şi iar difuzoarele, întărite prin atacuri frontale din poartă în poartă."

– Ei ştiu că suntem aici. Ştiu că n-am venit să ardem gazul de pomană. Ştiu că avem cel mai bun candidat şi cea mai bună politică pentru Gulworth. Tot ce ne mai rămâne de obţinut acum este votul individual al fiecăruia. Va trebui să-i căutăm unul câte unul şi să-i târâm unul câte unul la urne, numai prin puterea voinţei noastre. Mulţumesc.

Şi-acum detaliile. Syd va lua difuzorul numărul unu şi două doamne – râsete – şi-l va duce până la capătului terenului viran de lângă hipodrom, unde stau ţiganii – ţiganii au şi ei drept de vot, ca toţi ceilalţi. Strigăte de „Pariază cinci şilingi pe prinţul Magnus, dacă tot eşti acolo". Domnul Muspole şi cu o altă doamnă vor lua difuzorul numărul doi şi, la ora nouă, se vor duce să-i ia pe maiorul Blenkinsop şi pe nenorocitul nostru de reprezentant de la primărie. Magnus o va lua din nou pe Judy Barker şi va acoperi Little Kimble şi cele cinci sate din jur.

– Poţi s-o acoperi şi pe Judy cu ocazia asta, spune Morrie Washington.

Gluma, deşi grozavă, e întâmpinată cu râsete simbolice. Curtea nu prea ştie cum să se poarte cu Judy. Nu au încredere în calmul ei şi îi deranjează c-a pus stăpânire pe mascota lor. Barker

face pe grozava, se plâng în spatele ei. Barker nu e o fată straşnică, cum am crezut la început. Numai că lui Pym îi pasă mult mai puţin ca altădată de ce crede Curtea. Le alungă ironiile cu o ridicare din umeri şi, profitând de faptul că biroul permanent e pustiu, se furişează în jos pe scări ca să vâre compasul lui Michael în broasca vechiului fişet verde. Un braţ ca să ţină resortul, altul ca să facă să pivoteze limba. Broasca se descuie. Mă aflu în prezenţa unui miracol şi miracolul sunt eu. Mă voi întoarce. Încuie repede la loc fişetul şi se grăbeşte să urce înapoi; la mai puţin de un minut după ce şi-a dovedit superioritatea asupra secretelor vieţii, stă nevinovat în faţa hotelului, la timp ca s-o vadă pe Judy la volanul furgonetei ei, cu difuzorul fixat de acoperiş cu o funie din iută. Fata zâmbeşte, dar nu zice nimic. E a treia dimineaţă în care sunt împreună, numai că în prima îi întovărăşea o altă ajutoare benevolă. Pym făcuse totuşi în aşa fel încât să-şi atingă mâna de a ei când schimba vitezele sau când îi trecea microfonul şi, când s-au despărţit la ora mesei şi a vrut s-o sărute pe obraz, ea l-a dirijat cu curaj spre buze, ţinându-l cu mâna ei prelungă de ceafă. E o fată înaltă, veselă, cu tenul deschis la culoare şi cu o voce de ţărancă. Are gura mare şi nişte ochi jucăuşi în spatele ochelarilor serioşi.

– Votaţi pentru Pym, omul poporului, urlă Pym în microfon, în timp ce traversează suburbiile din Gulworth în direcţia satelor din jurul lui.

O ţine pe Judy de mână fără să se ascundă; mai întâi în poala ei, apoi, la îndemnul fetei, în a lui.

– Salvaţi Gulworthul de flagelul politicii partizane.

Recită apoi o poezioară despre domnul Lakin, candidatul conservator, scrisă de marele poet Morrie Washington care, jură maiorul, va câştiga voturi pretutindeni.

Există un tiran, Lakin pe nume,
Care te poate duce pe bune.
Dar de crede la o adică

Că Pym în gheare-i pică,
Se-nşală rău, aş spune.

Judy se întinde peste el şi închide microfonul.

– Cred că taică-tău are un tupeu nebun, spune ea veselă, acum când oraşul e departe în urma lor. Drept cine ne ia? Drept nişte idioţi?

Conduce maşina pe un drum lateral pustiu, stinge motorul, îşi desface nasturii de la jachetă şi pe urmă de la bluză. Şi, acolo unde Pym s-ar fi aşteptat la alte bariere, descoperă doar sânii ei mici şi perfecţi, cu sfârcurile rigide din cauza frigului. Îl priveşte cu mândrie cum îşi aşază mâinile peste ei.

Tot restul zilei, Pym a păşit ca pe nori de lumină. Judy trebuia să se întoarcă la fermă ca să-şi ajute tatăl la muls, aşa că l-a lăsat la un han de pe drumul spre Norwich, unde îşi dăduse întâlnire cu Syd, cu Morrie şi cu domnul Muspole, ca să bea, discret, un păhărel pe teritoriu neutru, în afara circumscripţiei. Cu ziua alegerilor atât de aproape, o ilaritate de sfârşit de trimestru şcolar pusese stăpânire pe grup şi, după ce au rămas la han până la ora închiderii, s-au înghesuit toţi patru în maşina lui Syd şi au cântat *Pe sub arcade* cu difuzorul deschis tot drumul până la graniţa dintre localităţi, unde şi-au pus la loc hainele şi chipurile pioase. Seara devreme Pym a participat la ultimul discurs înflăcărat dintre cele pe care Rick le adresa în fiecare sâmbătă suporterilor lui. Nici Henric al V-lea în ajunul bătăliei de la Agincourt n-ar fi făcut-o mai bine. Nu trebuie să cedeze în ultima clipă. Amintiţi-vă de Hitler. Trebuie să ţină zdravăn bastonul până la victorie, cu cotul stâng ridicat prin viaţă, să-l laude pe Dumnezeu şi să dea lovitura finală pe ultima linie dreaptă. Cu urechile ţiuind de atâtea îndemnuri, membrii echipei s-au îndreptat spre maşini. Discursul lui Pym este deja perfect încorporat în program. Place alegătorilor şi în sânul Curţii are statut de vedetă. În Bentley, cei doi campioni îşi pot strânge mâinile şi pot face un schimb de

impresii la un pahar de şampanie caldă, ca să întreţină maşinăria în funcţiune între două triumfuri.

– Femeia aia sinistră era din nou acolo, spune Pym. Am impresia că ne urmăreşte.

– Ce femeie, fiule? întreabă Rick.

– Nu ştiu. Poartă un voal.

Şi, între toate aceste presiuni şi activităţi, Pym se pregătea să pornească în cea mai primejdioasă incursiune a întregii lui cariere sexuale. Reperase o farmacie deschisă toată noaptea la celălalt capăt al oraşului, în Ribsdale, aşa că luă tramvaiul până acolo şi o ocoli de câteva ori, ca să se asigure că nu-l urmăreşte nimeni, înainte de a se îndrepta plin de curaj spre tejghea şi de a cumpăra un pachet cu trei prezervative de la un pervers bătrân, care nu-l arestă şi nici nu-l întrebă dacă era sau nu însurat. Trofeul lui era acum aici, făcându-i cu ochiul în ambalajul lui alb cu mov din ascunzătoarea din mijlocul unui teanc de pliante cu *Votaţi-l pe Pym*, când se îndreaptă din nou pe vârfuri spre fereastra camerei şi se uită în jos.

Biroul de permanenţă e cufundat în întuneric. Start.

Calea e liberă, dar Pym e o vulpe bătrână, nu se duce drept la ţintă. Timpul petrecut în recunoaştere nu e niciodată pierdut, obişnuieşte să spună Jack Brotherhood. O să-mi croiesc drum spre centrul terenului inamic şi o să câştig dragostea frumoasei mele. Începe în hol, unde se preface că citeşte notele de peste zi. Acum parterul e pustiu. Biroul murdar al lui Mattie e gol, la uşa de intrare e pus lanţul. Îşi începe încet ascensiunea. Salonul se află la etajul întâi, două uşi mai încolo de camera lui. Pym deschide uşa cu un zâmbet pe buze. Syd Lemon şi Morrie Washington fac o partidă de biliard în patru împotriva unei perechi de vechi prieteni ai lui Mattie Searle, care arată ca nişte hoţi de cai, dar s-ar putea să fie hoţi de oi. Syd nu şi-a scos pălăria de pe cap. Două frumuseţi locale freacă tacurile şi împart încurajări. Atmosfera e încărcată.

– Ce jucaţi? întreabă Pym, ca şi cum ar avea chef de o partidă.

– Polo, răspunde Syd. Şterge-o, puştiule, nu-mi arde de glume.

– Voiam să spun câte serii jucaţi?

– Cel mai bun din nouă, zice Morrie Washington.

Syd ratează lovitura şi înjură. Pym închide uşa. Sunt prinşi un timp. Cel puţin o oră, din partea asta nu e nici un pericol. Îşi continuă patrularea. Cu un etaj mai sus atmosfera e şi mai încărcată, ca în orice clădire conspirativă. Aici se află camera discretă în care oaspeţii de seamă îşi pot descălţa pantofii şi se pot destinde, participând la o partidă de pocher cu candidatul nostru şi cercul său. Pym intră fără să bată la uşă. La o masă acoperită de bani şi pahare de coniac, Rick şi Perce Loft sunt prinşi într-o licitaţie foarte strânsă cu Mattie Searle. Potul e un teanc de bonuri de benzină, plată foarte la modă la Curte. Mattie plusează şi Rick observă. Rick pune jos cărţile fără să le arate şi Mattie umflă potul.

– Mi s-a spus că tu şi colonelul Barker aţi avut un succes nebun în dimineaţa asta la Little Kimble, fiule.

Am uitat de ce Rick îi spunea lui Judy colonel. Am impresia că era o aluzie la o lesbiană celebră care fusese implicată într-un proces. Oricare ar fi fost motivul, lui Pym puţin îi păsa.

– Băiatul i-a făcut knockout, Rickie, confirmă Perce Loft. Au sărutat pământul.

– Cât despre el, pot să vă asigur că a sărutat altceva, răspunde Rick, şi toată lumea râde, fiindcă gluma vine de la Rick.

Pym se apleacă pentru îmbrăţişarea de noapte bună şi-l simte pe Rick cum îi adulmecă obrazul, impregnat încă de mirosul lui Judy.

– Concentrează-ţi întreaga minte asupra alegerilor, fiule, îi spune el, bătându-l uşor pe acelaşi obraz, ca un avertisment.

În fundul culoarului se află serviciul de publicitate al lui Morrie Washington, care serveşte şi drept serviciu de dezinformare. Lădiţe pline cu sticle de whisky şi cu ciorapi de nailon stau îngrămădite lângă perete, aşteptând să paveze drumul spre ultimele favoruri electorale. De la biroul lui Morrie au pornit

zvonurile absolut fără nici o bază reală după care candidatul conservator l-ar sprijini pe Sir Oswald Mosley[1], iar cel laburist şi-ar iubi prea mult elevii. Pym deschide broaştele cu compasul şi scotoceşte repede prin sertare. Un extras de cont de la o bancă, un pachet de cărţi de joc porcoase. Extrasul e pe numele domnului Morris Wurzheimer şi indică un debit de o sută douăzeci de lire. Cărţile de joc l-ar fi putut impresiona, dacă existenţa lui Judy nu le-ar fi eclipsat. Închizând totul cu grijă în urma lui, Pym urcă până la jumătatea scărilor spre ultimul etaj, după care se opreşte şovăitor, când îl aude pe domnul Muspole şoptind la telefon. Ultimul etaj e sanctuarul. E camera conspirativă, e camera cifrului şi centrul operaţional în acelaşi timp. La capătul culoarului se află apartamentele candidatului, în care nici Pym n-a pătruns până acum, căci Sylvia petrece ore întregi în pat, cu dureri de cap sau încercând să se bronzeze cu ajutorul unei lămpi portative misterioase pe care a cumpărat-o de la domnul Muspole. Deci nu poate şti niciodată când să încerce o incursiune. Camera de alături e rezervată pentru aşa-numitul comitet de acţiune, unde se adună sumele mari de bani şi tot sprijinul primit şi unde sunt făcute promisiunile. Ce promisiuni, asta rămâne încă un mister pentru mine, deşi Syd a pomenit odată de un plan de umplere cu ciment a vechiului port pentru a construi în locul lui o parcare, spre marea bucurie a multor antreprenori influenţi.

Domnul Muspole închide brusc telefonul. Fără zgomot, Pym face stânga-mprejur şi se pregăteşte să se retragă spre etajul de dedesubt. E salvat de zgomotul pe care domnul Muspole îl face formând un alt număr. Vorbeşte cu o doamnă, îi pune întrebări tandre şi toarce la fiecare răspuns. Muspole poate continua aşa ore în şir. E mica lui plăcere.

După ce a aşteptat ca vocea să se stabilizeze într-un flux normal, Pym se întoarce la parter. Întunericul din camera de permanenţă miroase a ceai şi a deodorant. Uşa spre curte e încuiată

[1] Oswald Mosley, fondator, în 1932, al Uniunii Fasciştilor Britanici, hitlerist şi antisemit notoriu (n.tr.)

pe dinăuntru. Pym întoarce încetişor cheia în broască, după care o pune în buzunar. Scara spre pivniţă miroase a pisică. Pe trepte sunt depozitate lădiţe. Coborând pe bâjbâite, căci nu vrea să aprindă lumina ca să nu se observe din curte, Pym se revede în gând la Berna, ducându-şi rufele într-o altă pivniţă, în jos pe scările de piatră, şi temându-se să nu se împiedice de Herr Bastl. Când ajunge pe ultima treaptă, îşi pierde echilibrul. Proiectat în faţă, cade cu toată greutatea pe uşa pivniţei care se deschide atunci când se sprijină de ea cu amândouă mâinile, încercând să se redreseze. Uşa scârţâie în întuneric. Elanul cu care intră e destul de puternic ca să-l proiecteze în mijlocul pivniţei care, spre mirarea lui, e slab luminată. Pym reuşeşte să zărească fişetul verde şi, în picioare în faţa lui, o femeie ţinând în mână ceva ce seamănă cu o daltă şi examinându-i lacătele la lumina tremurătoare a unui far de bicicletă. Ochii ei, întorşi spre el, sunt întunecaţi şi belicoşi. Nici urmă de vinovăţie în ei. Şi mă mai mir şi astăzi când îmi dau seama că lui Pym nici nu i-a trecut prin gând să se îndoiască că era aceeaşi femeie, cu aceeaşi privire şi acelaşi calm intens şi acuzator, al cărei chip voalat se întorsese cu hotărâre spre el după triumful de pe estrada de la Little Chedworth şi la încă vreo douăsprezece întâlniri după aceea. Chiar şi când a întrebat-o cum o cheamă, Pym şi-a dat seama că ştia deja, deşi nu avea darul premoniţiei. Poartă o fustă lungă, care ar fi putut fi a mamei ei. Are un chip dur, cu urme de vărsat, şi părul i-a încărunţit înainte de vreme. Ochii ei sunt de o fixitate deconcertantă şi foarte strălucitori, chiar şi în penumbra din pivniţă.

– Mă numesc Peggy Wentworth, răspunde ea pe un ton de sfidare, cu un puternic accent irlandez. E nevoie să-ţi spun numele pe litere, Magnus? Peggy, diminutiv de la Margaret, nu l-ai mai auzit cumva? Tatăl tău, domnul Richard Thomas Pym, l-a omorât pe soţul meu John şi e ca şi cum m-ar fi omorât şi pe mine. Şi chiar de-ar trebui să dureze tot restul existenţei mele de cadavru viu, până în clipa când mă vor aşeza în mormânt, tot voi găsi dovada şi-l voi da pe acest ucigaş pe mâna justiţiei.

Zărind lumina pâlpâindă a unei lanterne, Pym priveşte iute în spate. Mattie Searle stă în prag, cu o pătură pe umeri. Ţine capul plecat într-o parte, ca să audă cu urechea bună, şi se uită mai întâi la Pym, iar apoi la Peggy, pe deasupra ochelarilor. Cât anume a auzit? Pym nu ştie. Dar primejdia îi ascute mintea.

– Mattie, ţi-o prezint pe Emma, de la Oxford, spune el cu îndrăzneală. Emma, el e domnul Searle, proprietarul hotelului.

– Îmi pare bine, spune Peggy calmă.

– Eu şi Emma jucăm peste o lună într-o piesă la universitate, Mattie. A venit la Gulworth ca să repetăm împreună. Ne-am gândit că aici n-o să deranjăm pe nimeni.

– O, desigur, spune Mattie.

Privirea lui trece de la Peggy la Pym şi pe urmă de la Pym la Peggy, cu o înţelegere care face ca minciunile lui Pym să nu mai aibă nici un rost. Îl aud apoi cum urcă scările cu pas târşâit.

Nu mai pot să-ţi spun foarte exact, Tom, în ce ordine şi unde anume i-a povestit lui Pym ce se petrecuse. Când a plecat de la hotel, nu se mai gândea decât cum să fugă cât mai departe, aşa că s-au urcat într-un autobuz şi au mers cu el până la capăt, care s-a dovedit a fi cel mai vechi şi cel mai nenorocit cartier portuar pe care ţi l-ai putea închipui: carcase de depozite cu ferestre prin care puteai vedea luna, macarale încremenite ce se ridicau aidoma unor spânzurători direct din mare. O bandă de tocilari ambulanţi îşi ridicaseră tabăra aici, probabil că lucrau noaptea şi dormeau ziua, căci îmi amintesc chipurile lor tuciurii legănându-se deasupra pietrelor de tocilă, în timp ce acţionau pedalele şi stropeau cu jerbe de scântei copiii prea curioşi. Îmi mai amintesc de fete cu muşchi de bărbat ridicând coşurile cu peşte, în timp ce-şi strigau una alteia diferite obscenităţi, şi de pescarii care păşeau fuduli printre ele, îmbrăcaţi în mantalele lor impermeabile, prea plini de ei ca să mai dea atenţie şi altora. Îmi amintesc cu un elan de recunoştinţă de fiecare chip întrezărit şi de fiecare voce auzită

prin ferestrele puşcăriei în care Peggy mă închisese cu monologul ei fără milă.

Stând în picioare, dârdâind într-o cafenea din scânduri de pe mal, în compania unei mulţimi de cerşetori, Peggy i-a povestit lui Pym cum i-a furat Rick ferma. Povestea o începuse din clipa în care se urcaseră în autobuz, destul de tare ca s-o poată auzi oricine, şi o continuase de atunci fără punct sau virgulă, iar Pym ştia că totul era adevărat, că totul era groaznic, chiar dacă adeseori veninul din ea îl făcea să-i ia, în taină, apărarea lui Rick. Umblau ca să se încălzească, dar ea nu se oprea o secundă din vorbit. Continuă să vorbească şi când îi cumpără un ou şi fasole la o cantină pentru pescari numită Corsarul; vorbea cu coatele întinse pe masă, tăind cu cuţitul pâinea prăjită şi folosind linguriţa ca să mănânce sosul. La Corsarul i-a spus lui Pym despre marea casă de credit a lui Rick, care pusese mâna pe cele nouă mii de lire, poliţa de asigurare plătită soţului ei John după ce căzuse în batoză şi-şi pierduse amândouă picioarele de la genunchi în jos, precum şi toate degetele de la o mână. Povestindu-i asta, îi arătă până unde îi amputaseră picioarele pe propriile membre îngheţate, fără să se uite la ele, şi Pym simţi din nou cât era de obsedată şi se sperie. Singura voce pe care n-am imitat-o niciodată pentru tine, Tom, a fost vocea lui Peggy, cu puternicul ei accent irlandez, atunci când repeta promisiunile elocvente ale lui Rick, cu cadenţa lui de amvon: douăsprezece şi jumătate la sută în plus beneficii, draga mea, mai mult sau mai puţin, în funcţie de an, destul ca dragul de John să nu mai aibă nici o grijă cât i-o fi dat să trăiască, şi destul şi pentru tine când n-o mai fi şi să mai rămână destul, draga mea, ca să pui ceva deoparte, ca să-l poţi trimite la facultate pe băiatul formidabil pe care îl aveţi, să studieze dreptul la fel cum o să facă şi băiatul meu, căci sunt la fel de buni amândoi. Ce-i spunea ea era ca o povestire de Thomas Hardy, plină de catastrofe obişnuite ce păreau să fi fost organizate de un Dumnezeu mânios, hotărât să obţină un maximum de nenorociri. Iar Peggy era exact femeia potrivită pentru

un roman de Hardy: mânată numai de obsesia ei şi interesată doar de propriul ei destin.

Pe lângă faptul că fusese o victimă, John Wentworth mai era şi imbecil, îi explică ea, gata să se lase dus de nas de primul care-l vrăjea. S-a dus la groapă convins că Rick era salvatorul lui şi un prieten cum rar întâlneşti. Ferma lui era un conac în Cornwall numit Tamar Rose, unde fiecare spic de grâu trebuia ferit de furia vântului dinspre mare. O moştenise de la un tată mai înţelept, iar Alastair, fiul lor, era unicul moştenitor. Când John a murit, nu mai rămăsese un penny. Totul fusese cedat, totul ipotecat, Magnus – când spuse asta, Peggy trecu cuţitul murdar de fasole prin faţa gâtului ei. Îi povesti cum Rick îl vizitase pe John în spital cu puţin după accident, îi povesti despre flori, bomboane de ciocolată şi şampanie, iar Pym văzu în mintea lui coşul cu fructe de pe piaţa neagră aşezat lângă patul lui de spital, când se trezise după operaţie. Îşi aminti de grija nobilă pe care le-o arăta Rick celor în vârstă şi neputincioşi, cum îl ajutase şi el în anii de război ai Marii Cruciade. Îşi aminti de vocea plină de suspine a lui Lippsie când îl numea pe Rick „oţ" şi de scrisorile lui Rick, în care îi promitea că va avea grijă de ea.

– Şi un bilet de tren gratis pentru mine, spune Peggy, ca să mă duc la spitalul din Truro să-l văd. Taică-tău m-a dus pe urmă cu maşina acasă, Magnus, şi nu s-a dat în lături de la nimic până ce n-a pus mâna pe banii lui bărbatu-meu. Hârtiile pe care l-a pus pe John să le semneze purtau întotdeauna semnătura celor mai drăguţe infirmiere ca martore. Taică-tău dădea dovadă de o răbdare fără margini cu John, îi explica mereu ce nu înţelegea, de mai multe ori dacă era nevoie, dar John nici nu-l asculta, într-atât de leneşă şi încrezătoare îi era mintea.

Brusc fu cuprinsă de furie.

– Eu mă sculam la patru ca să mulg vacile şi adormeam făcând socoteli, la miezul nopţii! strigă ea, astfel încât câteva capete adormite de pe la alte mese se întoarseră spre noi. Şi prostu' de bărbatu-meu, la căldurică la Truro, semna totul fără ştirea mea,

în timp ce taică-tău, Magnus, stătea la capul lui făcând pe sfântul. Şi Alastair al meu avea nevoie de o pereche de pantofi cu care să meargă la şcoală, în timp ce tu o duceai ca-n sânul lui Avraam, cu şcolile tale grozave şi cu hainele tale frumoase, Magnus, Dumnezeu să te ierte! Căci la moartea lui John s-a constatat că, bineînţeles, din motive ce nu ţin de voinţa cuiva anume, casa de credit trebuia să facă faţă unei probleme temporare legate de lichidităţi şi nu putea plăti cei doisprezece şi jumătate la sută, plus beneficiile promise. Nici capitalul nu-l putea restitui. Şi ca toată lumea să poată trece peste acest moment greu, chiar înaintea morţii John Wentworth a luat înţeleapta precauţiune să ipotecheze ferma, pământul şi vitele – mă mir că nu şi-a ipotecat şi nevasta şi copilul – astfel ca nimeni să nu mai ducă vreodată lipsă de nimic. Şi i-a dat procură vechiului său prieten Rick ca să se ocupe de tot. Care Rick a chemat un eminent jurist de la Londra, pe nume Loft, l-a adus tocmai de la Londra doar ca să-i explice lui John, pe patul morţii, care erau implicaţiile înţeleptei lui hotărâri. Şi John, ca să le facă tuturor pe plac, ca de obicei, a scris cu propria-i mână o scrisoare lungă, prin care asigura pe oricine s-ar putea dovedi interesat că hotărârea fusese luată în deplinătatea facultăţilor lui mintale şi că nu se aflase în nici un fel sub influenţa dăunătoare a unui sfânt şi a avocatului său, în timp ce-şi dădea duhul. Toate astea pentru cazul în care Peggy, sau poate Alastair, ar putea mai târziu să fie destul de prost crescuţi şi să pună la îndoială documentul prin justiţie, să vrea să recupereze cele nouă mii de lire ale lui John, sau să se îndoiască de abnegaţia cu care Rick îl condusese pe John spre ruină.

– Când s-au întâmplat toate astea? întreabă Pym.

Îi dă datele, îi spune în ce zi a săptămânii era şi la ce oră. Scoate din geantă un teanc de scrisori semnate de Perce, care regreta că „preşedintele nostru, domnul R.T. Pym, nu e disponibil, fiind plecat pe o durată nedeterminată într-o misiune de interes naţional“ şi asigurând-o că „documentele referitoare la proprietatea asupra fermei Tamar Rose sunt în curs de negociere

în vederea obţinerii unui preţ cât mai mare în interesul dumneavoastră". Îl priveşte cu ochii ei reci de nebună, în timp ce el le citeşte la lumina unui felinar, strânşi unul în altul pe o bancă ruptă. Peggy ia scrisorile şi le pune cu dragoste înapoi în plicurile lor, atentă să nu le îndoaie colţurile. Nu se opreşte din vorbit şi Pym ar vrea să-şi astupe urechile sau să-i pună o mână peste gură. Ar vrea să se ridice, să alerge până la dig şi să se arunce de pe el. Ar vrea să-i strige să tacă din gură. Dar nu face decât să-i ceară:

– Te rog, te implor, fii atât de amabilă şi opreşte-te.

– De ce, mă rog?

– Nu vreau să mai aud. Urmarea nu mă priveşte. Te-a furat. Restul nu mai schimbă cu nimic lucrurile, spune Pym.

Peggy nu e de acord. Cu simţul culpabilităţii specific irlandezilor, îşi flagelează spinarea de irlandeză şi foloseşte prezenţa lui Pym ca pe un pretext ca s-o facă. Cuvintele răbufnesc din ea. Tocmai ce urmează şi-a dorit cel mai mult să-i spună.

– Şi de ce nu... odată ce tâlharul a pus oricum mâna pe tine? Odată ce te ţine în braţele lui murdare la fel de sigur ca şi cum te-ar fi suit în patul lui elegant cu volane şi oglinzi peste tot – ce descrie acum e dormitorul lui Rick din Chester Street – ţinând seama că are deja putere de viaţă şi de moarte asupra ta şi că tu nu mai eşti decât o femeie proastă şi singură pe lume, cu un băiat bolnăvicios pe care trebuie să-l creşti şi cu o fermă părăginită de care să ai grijă şi cu nici un suflet, în afara tâmpitului de intendent, care să-ţi dea ziua bună cât e săptămână de lungă?

– Îmi ajunge dacă ştiu că te-a nedreptăţit, insistă Pym. Te rog, Peggy, restul te priveşte doar pe tine.

– Când ştii că te poate aduce la Londra cu clasa întâi, cu biletele plătite printr-o simplă pocnitură din degete în momentul în care se întoarce din misiunea lui de interes naţional, pentru că se teme că ai să asmuţi avocaţii împotriva lui? – ei bine, te-ai duce, nu-i aşa? Dacă n-ai avut bărbat timp de doi ani şi mai bine şi nimic la care să te uiţi în oglindă, în afara corpului tău care se ofileşte pe zi ce trece, te-ai duce!

– Sigur că m-aş duce. Existau toate motivele ca să te duci, răspunde Pym. Te rog să nu-mi spui mai mult.

Peggy imită din nou vocea lui Rick:

– Draga mea Peggy, hai să rezolvăm problema asta o dată pentru totdeauna. N-aş dori să existe între noi nici o urmă de neîncredere, odată ce eu nu-ţi vreau decât binele. Deci te-ai duce, nu-i aşa?

Vocea ei răsună în piaţa pustie şi se pierde deasupra mării.

– Dumnezeule, da, te-ai duce. Îţi faci bagajul, îţi iei băiatul şi încui uşa, pentru că te duci să-ţi recuperezi banii şi să ţi se facă dreptate. Te grăbeşti nerăbdătoare să dai bătălia vieţii tale de cum te vei întâlni cu el. Laşi rufele, vasele, animalele şi viaţa de mizerie pe care te face s-o duci. Şi-i spui tâmpitului de intendent să se ocupe de casă – eu şi Alastair ne ducem la Londra. Şi când ajungi, în locul unei conferinţe de afaceri cu domnul Perce Loft şi cu domnul Canalie Muspole şi toată gaşca, respectivul îţi cumpără haine frumoase de pe Bond Street şi te tratează ca pe-o prinţesă, cu limuzine şi restaurante, cu jupoane şi desuuri de mătase... ei bine, poţi să ai o explicaţie cu el mai târziu, nu-i aşa?

– Nu, zice Pym, nu poţi. Trebuie s-o ai acum ori niciodată.

– Dar, dacă tot te-a vârât în noroi toţi anii ăştia, măcar să profiţi un pic de pe urma lui, să scoţi de la el fiecare penny pe care ţi l-a furat.

Din nou imită vocea lui Rick:

– „Întotdeauna mi-ai plăcut, Peggy, ştii lucrul ăsta. Eşti o fată grozavă, o fată trăsnet. Întotdeauna m-a atras zâmbetul tău frumos de irlandeză, şi nu numai zâmbetul."

Ca să nu mai vorbim că nu-l uitase nici pe băiat. Îl duce la un meci cu Arsenalul şi iată-ne aşezaţi ca nişte zei în tribuna pentru lorzi şi gentlemeni şi după aia cina la Quaglino, cu el, omul din popor, şi cu un tort cât o roată de car cu numele băiatului scris pe el, trebuia să vezi faţa lui Alastair. Şi a doua zi e convocat un specialist de pe Harley Street să vadă ce-i cu tusea lui, şi după aia un ceas de aur pentru băiat, fiindcă a fost curajos, cu iniţialele lui

pe el. „De la RTP pentru un tânăr pe cinste." Dacă mă gândesc bine, seamănă cu ceasul pe care îl porţi – şi ăsta e din aur? Aşa că atunci când un bărbat face toate astea pentru tine, chiar dacă a fost un ticălos, după două zile trebuie să recunoşti că există o mulţime de ticăloşi mult mai răi decât el pe lumea asta. Majoritatea nu s-ar osteni să-şi împartă prăjitura cu tine, ca să nu mai vorbim de un tort cât o roată la Quaglino, şi nu s-ar deranja să trimită pe cineva cu băiatul acasă, care să-l culce, astfel ca adulţii să se poată duce la un club de noapte să se distreze şi ei puţin – de ce nu, dacă i-am plăcut întotdeauna? Presupun că nu sunt multe femeile care nu ar amâna o ceartă pentru o zi sau două de genul ăsta... aşa că, de ce nu?

Vorbeşte de parcă Pym n-ar mai fi de faţă şi are dreptate. L-a asurzit, dar încă o mai poate auzi. Aşa cum o mai aud şi acum, un şuvoi interminabil şi iritant de cuvinte nimicitoare. Se adresează pieţei de vite părăsite, cu boxele ei rupte şi cu ceasul ei oprit, dar Pym e mut, e mort, se află oriunde vrei, numai aici nu. E la Overflow House, la şcoală, unde vocea ridicată a lui Rick şi vocea plângăreaţă a lui Lippsie îl împiedică să doarmă. E în patul lui Dorothy la Glades şi se plictiseşte de moarte, cu capul pe umărul ei, privind cât e ziua de lungă pe fereastră la cerul palid. E într-un pod, undeva în Elveţia, întrebându-l pe Dumnezeu de ce şi-a ucis prietenul ca să-i facă plăcere unui duşman.

Peggy descrie nebunia lui Rick prin nebunia ei. Vocea ei e un torent ţipător şi certăreţ şi Pym nu poate s-o sufere. Cum se lăuda! Încă nu învăţase să meargă când a început să mintă. Că fusese amantul lui Lady Mountbatten, care-l asigurase că era mai bun decât Noël Coward. Că au vrut să-l trimită ambasador la Paris, dar i-a refuzat, nu avea răbdare cu toţi tipii ăia buni de nimic. Şi nenorocitul ăla de fişet verde cu împuţitele lui de secrete, imaginează-ţi nebunia unui tip care-şi petrece ore întregi împletind funia cu care va fi spânzurat! Cum a dus-o desculţă, în cămaşă de noapte, să i-l arate, uită-te la asta, copila mea. Dosarul meu, îi spunea. Toate lucrurile bune şi toate lucrurile rele pe care

le făcuse. Toate dovezile despre nevinovăţia lui – despre nenorocita lui de cinste. Cum, când va fi judecat, căci judecat va fi cu siguranţă, tot ce se afla în acel împuţit de fişet va fi pus în balanţă, faptele bune împreună cu cele rele, şi atunci vom vedea cum a fost el cu-adevărat, adică de partea îngerilor, în timp ce noi, bieţi păcătoşi, vom continua să sângerăm şi să murim de foame aici, pentru gloria lui. Era tot ce născocise el ca să-l fraierească pe Atotputernicul şi ţi-am povestit totul pe scurt – imaginează-ţi câtă impertinenţă, unde mai pui că era şi un nenorocit de baptist!

Pym o întreabă cum a ştiut unde să găsească fişetul.

– Am văzut când l-au adus, răspunde ea. Am supravegheat hotelul lui Searle încă din prima zi a campaniei. Poponarul de Cudlove l-a adus separat în limuzina lui, închipuie-ţi numai cât a costat. Pungaşul de Loft l-a ajutat să-l care în pivniţă, prima oară când a pus şi el mâna pe ceva. Rick nu îndrăznea să-l lase la Londra, cât ei toţi erau aici. Trebuie să găsesc o dovadă împotriva lui, Magnus, repeta ea întruna, în timp ce o conduce în zori spre mizerabila pensiune unde stă, vocea ei văitându-se şi insistând în urechea lui Pym, ca o maşinărie pe care nimeni nu o poate opri. Dacă în fişet există dovezi, aşa cum pretinde, jur că o să i le iau şi o să le folosesc împotriva lui. Recunosc că l-am costat ceva bani, nu prea mulţi. Dar ce înseamnă banii când el m-a înşelat în dragoste? Ce înseamnă banii când el merge pe stradă şi se dă mare, în timp ce John al meu putrezeşte în mormânt? Când oamenii de pe stradă îl aplaudă pe el, chipeşul Rickie? Şi când încearcă pe deasupra să-şi cucerească şi drumul spre rai? La ce-ar mai fi bună o biată victimă înşelată ca mine, care l-a lăsat să facă ce-a vrut cu ea şi va arde în focul iadului din cauza asta, dacă nu şi-ar face datoria în faţa lumii şi n-ar arăta ce diavol e el de fapt? Unde e dovada, te întreb?

– Te rog, opreşte-te, spune Pym. Ştiu ce vrei.

– Unde e dreptatea? Dacă dovada e acolo, jur c-o să pun mâna pe ea. Nu am nici o scrisoare în afara celor de amânare de

la Perce Loft şi ce spune în ele. E ca şi cum ai încerca să prinzi cu un cui o picătură de ploaie pe perete, crede-mă.

– Încearcă să fii calmă, spune Pym. Te rog.

– M-am dus la tâmpitul ăla de Lakin, conservatorul. Am pierdut jumătate de zi aşteptându-l, dar până la urmă tot am dat de el. Rick Pym e un rechin, i-am zis. La ce bun să-i spui una ca asta unui conservator, când toţi sunt nişte rechini? Le-am spus şi laburiştilor, dar n-au încetat să repete: „Ce anume a făcut?" Mi-au spus c-or să cerceteze şi mi-au mulţumit, dar ce crezi c-or să găsească, bieţi oameni nevinovaţi ce sunt?

Mattie Searle mătură curtea. Pym e indiferent la privirea lui insistentă. Păşeşte sigur pe el, adoptând acelaşi mers cu care se dusese după bicicleta lui Lippsie când trecuse pe lângă poliţistul de la Overflow House. Incarnez autoritatea. Sunt britanic. Fiţi amabili şi daţi-vă la o parte din drumul meu.

– Am uitat ceva în pivniţă, spune el neglijent.

– Da, sigur, zice Mattie.

Vocea stridentă a lui Peggy Wentworth îi sfâşie inima. Ce ecouri înspăimântătoare a trezit în el? În ce casă pustie din copilăria lui se vaită şi-l hărţuieşte? De ce se comportă atât de abject în faţa insistenţelor ei? E Lippsie, vorbind din mormânt. E lumea din capul meu care a devenit, brusc, stridentă. E păcatul pe care nu-l voi ispăşi nicicând. Bagă-ţi capul în lavabou, Pym. Apucă bine robinetele şi ascultă-mă cât îţi explic de ce nici o pedeapsă nu va fi vreodată destul de mare pentru tine. E fiul lui taică-său, daţi-i numai pâine şi apă. De ce uzi patul, fiule? Nu ştii că la capătul unui an în care n-ai mai făcut în pat capeţi o mie, bani gheaţă? Aprinde lumina din camera de permanenţă, deschide larg uşa de la scara spre pivniţă şi coboară apăsat treptele. Cutii de carton. Diverse mărfuri. Rezerve în caz de penurie. Compasul lui Michael intră din nou în joc, e mai bun decât un briceag elveţian. Deschide broasca fişetului verde şi trage primul sertar, în timp ce simte cum îl inundă un fel special de căldură.

Lippschitz, prenume Anna, numai două volume. „Lippsie, în fine iată-te, gândeşte el calm. Păi, viaţa ta a fost scurtă, nu-i aşa? Nu am timp acum, dar odihneşte-te acolo unde eşti, voi reveni să-mi iau drepturile asupra ta." Watermaster Dorothy, căsătorie, doar un volum. „Şi căsătoria a fost scurtă, dar aşteaptă-mă, Dot, căci am alţi strigoi de care trebuie să mă ocup în primul rând." Închide primul sertar şi-l deschide pe al doilea. „Rick, ticălosule, unde eşti?" Faliment, tot sertarul e plin de faliment. Îl deschide pe al treilea. Iminenţa descoperirii face să-i ardă tot trupul: pleoapele, spinarea şi mijlocul. Dar degetele îi sunt uşoare, iuţi şi îndemânatice. Sunt născut pentru treaba asta, admiţând că m-am născut vreodată. Sunt detectivul lui Dumnezeu, cel care se ocupă de toată lumea. Wentworth, o duzină de fascicule scrise de mâna lui Rick. Pym a reţinut datele scrisorilor lui Muspole în care spune că regretă absenţa lui Rick din motive de interes naţional. Îşi aminteşte căderea şi lunga vacanţă de recuperare a lui Rick, în timp ce el şi Dorothy năduşeau în puşcăria de la Glades. Rick, ticălosule, unde erai? Haide, fiule, doar suntem prieteni, ce naiba. Într-o clipă o să-l aud pe Herr Bastl lătrând.

Deschide ultimul sertar şi citeşte Rex contra Pym[1] 1938, trei dosare groase, pe urmă Rex contra Pym 1944, doar unul. Îl scoate pe primul din setul 1938, îl pune la loc şi-l ia pe ultimul. Începe cu sfârşitul şi citeşte rezumatul făcut de judecător, verdictul, sentinţa, trimiterea imediată a condamnatului în puşcărie. Cuprins de un fel de extaz calm, revine la început şi o ia de la capăt. În zilele alea nu existau aparate de fotografiat minuscule, nu existau copiatoare, nu existau casetofoane. Doar ce puteai vedea, auzi, memora şi fura. Citeşte timp de o oră. O pendulă bate de opt, dar pentru el asta nu înseamnă nimic. Îmi urmez vocaţia. Sunt în serviciul lui Dumnezeu. Voi, femeile, nu urmăriţi decât să ne trageţi în jos.

Mattie tot mai mătură curtea, dar privirea lui Pym e înceţoşată.

– Ai găsit? întreabă Mattie.

[1] E vorba de procese intentate de stat, în Anglia, deci de rege. (n.tr.)

– În cele din urmă da, mulţumesc.

– Foarte bine, zice Mattie.

Se duce în camera lui, întoarce cheia în broască, trage un scaun spre lavabou şi începe să scrie – din memorie, direct pe hârtie, fără să-i pese de stil. Aude o bătaie în uşă, la început timidă, apoi mai tare. Apoi un „Magnus?“ discret, destul de neîncrezător, înainte ca paşii să coboare încet scara. Dar Pym e în centrul lucrurilor, femeile îl îngrozesc, nici chiar Judy nu înseamnă nimic pentru destinul lui. Îi aude paşii în curte şi zgomotul furgonetei care se îndepărtează, încet la început, apoi, brusc, mult mai repede. Bine c-am scăpat de ea.

Dragă Peggy – scrie el –, sper că documentul anexat îţi va fi de folos.

Dragă Belinda – scrie el – trebuie să mărturisesc că sunt fascinat de această privire rapidă pe care am aruncat-o asupra procesului democratic la lucru. Ce pare la început un instrument grosolan se dovedeşte a fi bogat în tot felul de obstacole şi avantaje rafinate. Hai să ne întâlnim imediat după ce mă întorc la Londra.

Dragul meu tată – scrie el –, azi e duminică şi peste patru zile vom afla care va fi soarta noastră şi a ta. Aş vrea însă să ştii cât de mult am învăţat să-ţi admir curajul şi convingerea cu care ai luptat în această campanie dificilă.

Pe estradă, Rick nu s-a mişcat. Privirea lui cu sclipiri de oţel e fixată tot asupra lui Pym. Şi totuşi, pare calm. Pare că nimic din ce s-a petrecut în spatele lui, în sală, nu ridică probleme de nerezolvat. Nu se preocupă decât de fiul său, pe care-l priveşte cu o intensitate ameninţătoare. Poartă în seara asta cravata argintie de om de stat şi o cămaşă de mătase crem, cusută de mână, cu manşete duble, şi butonii mari cu monogramă de la Aspreys. E proaspăt tuns şi cum stau aşa, faţă în faţă, Pym simte mirosul

loţiunii de la frizer. O singură dată privirea lui Rick s-a îndreptat spre Muspole şi mai târziu Pym a avut impresia că Muspole a dat din cap, ca un fel de semnal. În sală domnea o tăcere absolută. Nici o tuse, nici un scârţâit nu ajungea la urechile lui Pym, nici chiar de la femeile bătrâne pe care Rick, ca întotdeauna, le plasase în primul rând de unde îi puteau aduce aminte de iubita lui mamă şi de iubitul lui tată, care cunoscuse atâtea morţi eroice.

În cele din urmă Rick se întoarse şi avansă spre public, cu mersul acela plin de respect, mers care preceda adesea un gest de o ipocrizie deosebită. Ajunse la masă, dar nu se opri. Întinse mâna după microfon şi îl închise: nici o maşinărie să nu se pună între noi în momentul acesta. Merse mai departe până ajunse la marginea estradei, în punctul din care pornea frumoasa scară curbă. Îşi împinse maxilarul în faţă, examină chipurile ridicate spre el, permise trăsăturilor lui să trădeze o clipă de adâncă introspecţie înainte de a începe să vorbească. La un moment dat, pe drumul dintre Pym şi public, îşi descheiase nasturii de la haină. „Loviţi-mă aici“, spunea. Aici e inima mea. În cele din urmă, vorbi. Vocea îi era ceva mai ridicată ca de obicei. Auziţi emoţia care mă domină.

– Vrei să fii atât de drăguţă, Peggy, şi să repeţi întrebarea? Mai tare, draga mea, ca să audă toată lumea.

Peggy Wentworth îl ascultă. Numai că acum devenise şi invitata lui Rick, nu doar cea care-l acuză.

– Mulţumesc, Peggy.

Cere apoi să se aducă un scaun pentru ea, ca să poată sta jos, ca toată lumea. Îl aduce maiorul Blenkinsop în persoană. Peggy se aşază ascultătoare pe scaun, în mijlocul culoarului, ca un copil certat de părinţi, care aşteaptă să audă ce merită. Cel puţin aşa i se păru lui Pym, şi i se mai pare şi azi, căci întotdeauna am crezut că tot ce-a făcut Rick în seara aceea era pregătit dinainte. Nu l-ar fi mirat dacă i-ar fi pus lui Peggy pe cap un coif ridicol. Cred c-o văzuseră pe Peggy urmărindu-i şi Rick îşi pregătise deja în minte apărarea, aşa cum o făcuse de atâtea ori. Oamenii lui

Muspole ar fi putut s-o reţină în seara aceea. L-ar fi putut informa pe maiorul Blenkinsop că nu era bine-venită în sală. Curtea ştia cel puţin o duzină de căi prin care să ţină la distanţă într-o seară atât de importantă o şantajistă înnebunită şi fără un sfanţ cum era Peggy. Rick n-a folosit nici una dintre ele. Îşi dorea, ca de obicei, ca procesul să aibă loc. Dorea să fie judecat şi găsit nepătat.

– Doamnelor şi domnilor. Doamna aceasta se numeşte Peggy Wentworth. Este o văduvă pe care o cunosc şi pe care încerc de mulţi ani s-o ajut, care a fost crunt încercată de viaţă şi care dă vina pe mine pentru nenorocirile ei. Doresc ca după această reuniune să ascultaţi cu toţii ce are Peggy de spus, să daţi dovadă de toată indulgenţa de care sunteţi capabili şi de cea mai mare răbdare. Şi să judecaţi, în înţelepciunea voastră, unde se află adevărul. Sper că vă veţi arăta miloşi faţă de Peggy şi de mine, şi vă veţi aminti cât de greu este, pentru noi toţi, să acceptăm nenorocirea fără să arătăm cu degetul un vinovat.

Îşi duse mâinile la spate. Picioarele şi le ţinea strâns apropiate.

– Doamnelor şi domnilor, vechea mea prietenă Peggy Wentworth are dreptate.

Nici măcar Pym, care credea că ştie toate instrumentele din orchestra lui Rick, nu-l mai auzise vorbind atât de direct şi de simplu, atât de lipsit de retorică.

– Cu mulţi ani în urmă, doamnelor şi domnilor, pe când eram foarte tânăr şi gata de orice ca să reuşesc în viaţă – aşa cum am fost cu toţii cândva, nerăbdători, dornici să ajungem cât mai repede la ţintă – m-am găsit în poziţia băiatului de serviciu dintr-un birou care a împrumutat câteva timbre din casă şi a fost prins înainte de a avea prilejul să le pună înapoi. E drept, nu aveam antecedente penale. Mama mea, la fel ca Peggy Wentworth aici de faţă, era văduvă. Avusesem un tată nemaipomenit, al cărui exemplu trebuia să-l urmez, şi aveam doar surori. Răspunderile care mă apăsau, recunosc, m-au aruncat de cealaltă parte a ceea ce justiţia, în oarba ei înţelepciune, decreta ca fiind corect. Justiţia

a cerut o pedeapsă. Am plătit-o până la capăt. Aşa cum voi plăti până la sfârşitul zilelor mele.

Maxilarul se destinse şi mâinile puternice se deznodară, iar un braţ se întinse spre văduvele din primul rând, în timp ce privirea şi vocea se îndreptară spre fundul întunecat al sălii.

– Prieteni – Peggy, draga mea, eu încă te număr printre ei –, prietenii mei credincioşi din Gulworth North, văd printre voi în seara asta femei şi bărbaţi destul de tineri ca să fie impulsivi. Văd alţii care au experienţa vieţii întipărită pe chipurile lor, ai căror copii şi nepoţi şi-au luat zborul în lume ca să-şi urmeze chemarea, să se bată, să facă greşeli şi să le depăşească. Pe voi, oamenii cu experienţă, aş vrea să vă întreb. Dacă unul dintre aceşti tineri – copii, nepoţi, sau dacă fiul meu aici de faţă, care se pregăteşte să primească cele mai mari recompense pe care legea acestei ţări le poate oferi – dacă unul dintre ei va comite cândva o greşeală şi va plăti preţul pe care societatea i-l cere, şi va veni acasă spunând „Mamă, iată-mă, tată, eu sunt" – care dintre voi, cei ce vă aflaţi aici în seara asta, îi va închide uşa în nas?

Se ridicaseră în picioare. Îi scandau numele. „Rickie – bunul nostru Rickie – poţi conta pe votul nostru, Rickie dragă." În spatele lui, pe estradă, şi noi ne ridicaserăm în picioare şi Pym văzu, printre lacrimi, cum Syd şi Morrie se îmbrăţişau. De data asta Rick se făcu a nu băga în seamă aplauzele. Se întoarse cu o mişcare teatrală spre Pym, strigând: „Magnus, fiule, unde eşti?", deşi ştia perfect de bine unde era. Prefăcându-se că l-a găsit, în sfârşit, îl apucă de braţ şi-l ridică trăgându-l în faţă, aproape săltându-l de la podea atunci când îl prezentă ca pe un campion mulţimii în delir, strigând „Iată unul, iată unul". Presupun că voia să spună iată un pocăit care a plătit preţul şi s-a întors acasă, cu toate că, din cauza vacarmului, nu voi fi niciodată sigur că asta a vrut să spună. Poate că nu spunea decât „Iată-l pe fiul meu". Cât despre Pym, nu se mai putu stăpâni. Niciodată nu-l adorase mai mult pe Rick. Plângea cu sughiţuri, bătea din palme, strângea mâna

lui Rick într-ale lui pentru ei toţi, îl îmbrăţişa şi-l bătea pe umerii largi în locul lor şi-i spunea cât era de grozav.

Avu impresia că zăreşte chipul palid al lui Judy şi ochii ei mari şi spălăciţi în spatele lentilelor ochelarilor, privindu-l din mijlocul mulţimii. Tata a avut nevoie de mine, vru el să-i explice. Am uitat unde era staţia de autobuz. Am pierdut numărul tău de telefon. Am făcut-o pentru ţara mea. Bentley-ul îi aştepta chiar la ieşire, cu Cudlove lângă portieră. Aşezat lângă Rick, lui Pym i se păru că o aude pe Judy strigându-l: „Pym. Ticălosule. Unde eşti?“

Se crăpase de ziuă. Pym stătea la birou, nebărbierit, nedorindu-şi lumina zilei. Cu bărbia în palmă, privea la ultima pagină pe care o scrisese. Nu schimba nimic. Nu te uita în urmă, nu te uita înainte. O faci o dată şi pe urmă mori. Avu deodată viziunea tristă a femeilor din viaţa lui aşteptând degeaba în fiecare staţie de autobuz de-a lungul drumului său haotic. Se ridică brusc şi-şi făcu un nes pe care-l bău prea fierbinte. Luă apoi capsatorul şi un pix cu mină groasă şi se puse serios pe treabă – sunt un funcţionar, asta sunt – capsând tăieturile din ziare şi marcând toate referinţele utile în dreptul textului corespunzător.

Extrase din *Gulworth Mercury* şi *Evening Star* prezentând lupta candidatului liberal din ajunul alegerilor în Sala Primăriei. De teama acuzaţiei de calomnie, autorii omit referirea directă la acuzaţiile lui Peggy Wentworth, referindu-se numai la apărarea plină de spirit a candidatului în faţa unor atacuri la persoană. Intră la 21a. Capsatorul ăsta nenorocit nu mai merge. Aerul de mare face ca totul să ruginească.

O tăietură din ziarul *Times* de la Londra dă rezultatele alegerilor parţiale din Gulworth North:

McKechnie (Laburist) 17.970
Lakin (Conservator) 15.711
Pym (Liberal) 6.404

Un lider semianalfabet îşi datorează victoria unei „intervenţii inopinate“ a liberalilor. Intră la 22a.

Extras din *Gazette* anunţând lumii care aşteaptă ştirea cu sufletul la gură că Magnus Richard Pym şi-a luat licenţa în limbi moderne cu brio. Nici o referire la orele din noapte petrecute studiind subiectele care urmau să se dea, nici la mica percheziţie prin sertarele conducătorului său ştiinţific, cu ajutorul compasului din oţel de la Michael, atât de practic în orice împrejurare. Intră la 23a.

De fapt nu intră deloc, căci în momentul în care voia să înscrie numărul pe tăietură, Pym o aşază în faţa lui şi se uită fix la ea, cu capul în mâini, cu o expresie de dezgust întipărită pe faţă.

Rick ştia. Ticălosul ştia. Cu capul tot în mâini, Pym se regăseşte la Gulworth, ceva mai târziu în aceeaşi seară. Tatăl şi fiul sunt instalaţi în Bentley, locul lor preferat. Sala a rămas în urma lor, se apropie odihna cumpătată a doamnei Searle. Tumultul mulţimii le mai răsună în urechi. Vor mai trece douăzeci şi patru de ore până când lumea va afla numele câştigătorului, dar Rick îl ştie de pe acum. A fost judecat şi aplaudat pentru întreaga lui existenţă.

– Aş vrea să-ţi spun ceva, fiule, îi zice el cu cea mai dulce şi mieroasă voce.

Felinarele care defilează prin faţa geamurilor îi aprind şi îi sting pe rând chipul, făcând ca triumful său să pară intermitent.

– Să nu minţi niciodată, fiule. Eu le-am spus adevărul. Dumnezeu mi-e martor. El aude întotdeauna.

– A fost formidabil, spune Pym. Ai putea, te rog, să-mi dai drumul la braţ?

– Nimeni din familia Pym nu a fost un mincinos, fiule.

– Ştiu, spune Pym şi-şi eliberează totuşi braţul.

– De ce n-ai venit la mine, fiule? Tată, mi-ai fi putut spune – Rickie, dacă vrei, eşti destul de mare acum – nu mai studiez dreptul. Studiez literele, pentru că limbile mă interesează mai mult. Vreau să zbor şi eu cu propriile aripi, ca şi cel mai bun

prieten al meu, şi să pot fi auzit pretutindeni unde se adună oameni, indiferent de culoare, rasă sau credinţă. Ştii ce ţi-aş fi răspuns dacă veneai la mine şi-mi spuneai asta?

Pym e prea furios, prea înnebunit ca să-i mai pese.

– Ai fi fost grozav, îi spuse el.

– Ţi-aş fi spus: fiule, acum eşti mare. Iei hotărâri în ce te priveşte. Tot ce poate face bătrânul tău tată e să joace pe post de portar, în timp ce Magnus ţine crosa şi Dumnezeu trimite mingea.

Îl apucă pe Pym de mână, aproape rupându-i degetele.

– Nu te îndepărta de mine, fiule. Nu sunt supărat pe tine. Suntem prieteni, mai ţii minte? Nu e nevoie să ne furişăm, căutând unul prin buzunarele celuilalt, să scotocim prin sertare şi să vorbim cu femei prost sfătuite prin pivniţele hotelurilor. Noi facem lucrurile deschis, pe faţă. Cu cărţile pe masă. Şi-acum şterge-ţi ochii şi îmbrăţişează-l pe bătrânul tău prieten.

Marele om de stat şterge el însuşi, mărinimos, cu batista lui de mătase cu monogramă, lacrimile de furie şi de neputinţă ale lui Pym.

– Vrei o friptură bună englezească în seara asta, fiule?

– Nu prea.

– Bătrânul Mattie ne pregăteşte una cu ceapă. Poţi s-o inviţi pe Judy dacă vrei. După masă facem o partidă de *chemin de fer*. O să-i placă.

Ridicându-şi capul, Pym apucă pixul şi se puse din nou pe treabă.

Extras din procesele verbale ale Partidului Comunist de la Universitatea Oxford exprimându-şi regretul pentru plecarea tovarăşului M. Pym, neobosit luptător pentru binele cauzei. Mulţumiri frăţeşti pentru considerabilele sale eforturi. Intră la 24a.

Scrisoare plină de regrete de la trezorierul facultăţii prin care-i returnează cecul pentru ultimul trimestru, cu menţiunea „A se Adresa Emiţătorului". Scrisori şi cecuri similare de la domnii Blackwell, Parker (librari) şi Hall Brothers (croitori), intră la 24c.

Scrisoare plină de regrete de la directorul băncii lui Pym, anunţându-l cu părere de rău că, urmare a returnării cecului emis pe numele lui Pym de către Magnus Dynamic & Astral Company (Bahamas) Limited, în valoare de două sute cincizeci de lire, nu are altă soluţie decât să returneze emitentului cecurile la care se face referinţă la 24c.

Extras din *Gazette* de la Londra din 29 martie 1951, anunţând numirea unui nou administrator judiciar cu ocazia unei alte cereri de declarare de faliment a RTP şi a optzeci şi trei de societăţi asociate. Scrisoarea de la procuratură, invitându-l pe Pym să se prezinte la data indicată pentru o discuţie în vederea lămuririi relaţiilor sale cu societăţile sus-menţionate. Intră la 36a.

Convocarea pentru serviciul militar, promiţându-i lui Pym imunitatea. Acceptată cu amândouă mâinile.

– Aş putea să stau un pic cu dumneavoastră, domnişoară D? întreabă Pym, împingând uşor uşa de la bucătărie.

Dar fotoliul e gol şi focul stins. Nu se lăsa seara, cum crezuse, ci se crăpa de ziuă.

CAPITOLUL 12

Era tot în zori. Peste zece minute va fi ora fatidică. Clipa pe care Brotherhood o aşteptase atâta, întins pe pat, singur şi perfect treaz, în apartamentul mizerabil care-i devenise un fel de celulă, privind imaginile trecutului pe cerul schimbător al Londrei. Era un joc de jucat în aer liber, transpus în interior de persoane care nici măcar nu ştiau că era treaz. De câte ori nu stătuse astfel, în cizme de cauciuc, pe coaste îngheţate de dealuri, apăsându-şi căştile pe urechi cu mănuşile matlasate ca să prindă murmurul care însemna că viaţa nu dispăruse? Aici, în sala comunicaţiilor de la ultimul etaj al direcţiei, nu existau nici căşti, nici vânturi polare care să pătrundă prin hainele ude şi să îngheţe degetele operatorului, nu existau dinamuri de bicicletă la care vreun prăpădit trebuia să pedaleze până nu-l mai ţineau picioarele. Nici antene care să cadă peste tine când aveai mai mare nevoie de ele. Nici valize cântărind două tone, care trebuiau ascunse în pământul tare ca piatra când friţii erau la doi paşi. Aici sus erau cutii cu pete verzi şi gri, de curând şterse de praf, cu luminiţe drăgălaşe şi cu butoane lucitoare. Cadrane de selecţie, pentru eliminarea paraziţilor. Scaune confortabile pe care baronii adunaţi aici să-şi aşeze fundurile delicate. Şi un fel de comprimare misterioasă a aerului, care parcă-ţi strânge craniul, în timp ce priveşti micile cifre verzi defilând pe ecranele lor ca o închisoare, la fel de repede ca ultimii ani ai vieţii: acum am

patruzeci de ani, acum am patruzeci şi cinci, acum am şaptezeci, acum mi-au mai rămas doar zece minute până la moarte.

Pe platforma ridicată, doi băieţi cu căşti supraveghează cadranele. Nu vor şti niciodată cum era pe vremuri, îşi zise Brotherhood. Vor merge în mormânt convinşi că viaţa a apărut dintr-o cutie. Bo Brammel şi Nigel stau exact sub ei, ca producătorii la o avanpremieră. În spatele lor, o duzină de umbre pe care Brotherhood abia dacă le-a băgat în seamă. L-a zărit pe Lorimer, şeful Operaţiunilor. A zărit-o pe Kate şi s-a gândit: slavă Domnului că e în viaţă. La marginea platformei, Frankel raportează pe un ton lugubru o listă întreagă de eşecuri. Accentul lui central-european a devenit şi mai puternic.

– Ora nouă şi douăzeci de minute ieri-dimineaţă, ora locală, centrala de la Praga îşi trimite principalul intermediar să-i telefoneze lui Watchman dintr-o cabină, Bo, spune el. E ocupat. Telefonează de cinci ori în două ceasuri, din locuri diferite. Tot ocupat. Încearcă la Conger. Telefonul e deranjat. Toată lumea a dispărut, imposibil să dai de cineva. La prânz, centrala trimite o fetiţă de-a lor la cantina unde mănâncă fata lui Conger. Fata e la curent, aşa că s-ar putea să ştie unde e tatăl ei. Fata noastră are şaisprezece ani, e micuţă şi foarte hotărâtă. Stă la cantină două ore, trece în revistă toate mesele, apoi coada. Nici urmă de fată. Verifică pe urmă foile de pontaj de la intrarea în uzină, le spune paznicilor că e colega de cameră a fetei. Are un aer atât de nevinovat, că o lasă. Fiica lui Conger nu s-a prezentat la lucru, nici pe lista celor cu învoiri medicale nu e. A dispărut.

În tensiunea care domnea, nimeni nu vorbea cu nimeni. Fiecare vorbea cu sine. Camera se umplea din ce în ce mai mult. De câţi oameni e nevoie ca o reţea să aibă nişte funeralii cum se cuvine? se întreabă Brotherhood. Încă opt minute de aşteptare.

Frankel îşi continuă litania.

– Ora şapte, ieri-dimineaţa, ora locală, centrala din Gdansk îşi trimite doi agenţi să repare un stâlp de telegraf la capătul străzii pe care locuieşte Merryman. Casa lui se află într-o

fundătură. Nu există decât un singur drum de acces. În fiecare zi pleacă la lucru cu maşina la şapte şi douăzeci. Ieri însă maşina lui nu era în faţa casei. În fiecare zi o parchează acolo. Nu şi ieri. De unde lucrează, băieţii pot vedea uşa de la intrare. Uşa rămâne închisă. Nici Merryman, nici altcineva nu iese sau intră în casă pe uşa aia. La parter perdelele sunt trase, nici o lumină, nici o urmă proaspătă pe alee. Cel mai bun prieten al lui Merryman e un arhitect. Lui Merryman îi place să bea din când în când cafeaua cu el, în drum spre serviciu. Arhitectul nu e informator, nu figurează pe listă.

– Wenzel, spune Brotherhood.

– Wenzel e numele arhitectului, Jack. Unul dintre băieţi îl sună pe domnul Wenzel şi-i spune că mama lui Merryman e bolnavă. Unde-l pot găsi ca să-i dau vestea asta proastă? întreabă el. Domnul Wenzel îi zice să încerce la laborator. Cât e de bolnavă? Băiatul spune că s-ar putea să moară, Merryman ar trebui să se ducă repede la ea. Transmiteţi-i următorul mesaj, zice băiatul. Vă rog să-i spuneţi că Maximilian i-a transmis c-ar face bine dacă s-ar duce urgent la căpătâiul mamei lui. Maximilian e cuvântul de cod cum că totul s-a terminat. Maximilian înseamnă: lasă totul baltă, întinde-o, şterge-o cum poţi, lasă naibii procedurile obişnuite, fugi mâncând pământul. Băiatul e isteţ. După ce a vorbit cu domnul Wenzel, sună la laboratorul unde lucrează Merryman. Sunt domnul Maximilian. Unde e Merryman? E urgent. Spuneţi-i că Maximilian vrea să-i vorbească neapărat în legătură cu mama lui. Merryman nu vine azi, i se spune. Merryman e la o conferinţă la Varşovia.

Brotherhood îşi şi formulează obiecţia.

– Niciodată n-ar spune una ca asta, mormăie el. Laboratoarele nu dau detalii despre deplasările personalului. E vorba despre instalaţii strict secrete, ce Dumnezeu! Cineva face pe şmecherul cu noi.

– De acord, Jack. Exact aşa am reacţionat şi eu. Vrei să merg mai departe?

Vreo două capete s-au întors ca să-l localizeze pe Brotherhood în fundul sălii.

– Când am văzut că nu putem să dăm de Merryman, am transmis instrucţiuni la Varşovia, să încerce ei să vorbească direct cu Voltaire, continuă Frankel.

Făcu o pauză.

– Voltaire e bolnav.

Brotherhood izbucni într-un râs enervat.

– Voltaire? N-a fost bolnav nici o singură zi în toată viaţa lui.

– La ministerul unde lucrează ne-au spus că e bolnav, Jack, nevastă-sa ne-a spus că e bolnav, amanta lui ne-a spus că e bolnav. A mâncat nişte ciuperci otrăvitoare, l-au dus la spital. E bolnav. Oficial. Toţi spun acelaşi lucru.

– Te cred că e oficial.

– Jack, ce-ai vrea să fac? Spune-mi ce-ai fi făcut în locul meu şi eu n-am făcut. De acord? E camuflaj total, Jack. Marea tăcere. Ca şi cum ar fi căzut o bombă.

– Ziceai c-ai să continui să umpli cutiile de scrisori? întrebă Brotherhood.

– Pe a lui Merryman am umplut-o ieri. Bani şi instrucţiuni. Am făcut-o.

– Şi ce s-a întâmplat?

– Sunt tot acolo. Bani şi instrucţiuni căcălău. Hârtii noi, hărţi, tot ce vrei. Pentru Conger am lansat două semnale vizuale, unul ca să-i spunem să ne cheme, unul ca s-o şteargă. O perdea la primul etaj al unei case, o lumină la ferestruica dintr-un subsol. E corect, Jack? E exact ce prevăd procedurile, nu-i aşa?

– Da.

– Bine. Dar nu răspunde. Nu cheamă, nu scrie, nu fuge.

Cinci minute, singurele zgomote care s-au auzit au fost cele ale aşteptării: suspinul fotoliilor moi, ţăcănitul brichetelor, hârşâitul chibriturilor şi paşii băieţilor pe podium. Kate privi spre Brotherhood şi el îi răspunse printr-un zâmbet plin de încredere. Bo spuse:

– Ne gândim la tine, Jack.

Dar Brotherhood nu-i răspunse şi el cu siguranţă nu se gândea la Bo. Se auzi o sonerie. De pe podium, unul dintre băieţi spuse:

– Conger, domnule, la ora prevăzută.

Reglă câteva cadrane. O luminiţă albă clipi deasupra capului său. Cel de-al doilea băiat apăsă pe un buton. Nimeni nu aplaudă, nimeni nu se ridică în picioare să strige „Trăiască!“

– Operatorul Conger e pe linie şi spune că e gata să transmită, Bo, zise Frankel, fără rost.

În spatele lui, băieţii se mişcau ca nişte automate, surzi la tot ce nu venea din căştile lor.

– Vom efectua acum prima noastră transmisie. Folosim bandă, nimic în scris, la fel procedează şi Conger. E Morse accelerat, îl derulăm în ambele sensuri. Transmisia durează un minut şi jumătate, poate două. Derularea şi decodarea durează aproape cinci... Vezi? Suntem pe recepţie. Vorbeşte – asta e ce-i spunem. Acum Conger transmite din nou. Uită-te la luminiţa roşie din stânga, te rog. Cât e aprinsă, înseamnă că efectiv Conger vorbeşte... a terminat.

– N-a fost prea lung, nu ţi se pare? constată Lorimer cu glasul lui tărăgănat, fără să se adreseze cuiva anume.

Nu era pentru prima dată când Lorimer îngropa un agent.

– Acum aşteptăm decodificarea, explică Frankel publicului său, poate un pic prea vesel. Trei minute, poate cinci. Cât să fumăm o ţigară, de acord? Toată lumea se relaxează. Conger trăieşte şi e bine.

Băieţii schimbau bobine, resetau instrumente.

– Să ne bucurăm că e în viaţă, spuse Kate şi mai multe capete se întoarseră brusc, căci nu se întâmpla prea des ca o doamnă de la Etajul Cinci să-şi exprime atât de deschis sentimentele.

Bobinele cenuşii se derulau de pe una pe cealaltă. Câteva clipe auziră piuiturile stridente şi aritmice ale alfabetului Morse. Apoi încetară.

– Hei, spuse Lorimer încet.

– Luaţi-o de la capăt, zise Brotherhood.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Kate.

Băieţii rulară bobinele şi le dădură iar drumul. Alfabetul Morse se auzi din nou şi încetă, ca mai înainte.

– Ar putea să fie vorba de o eroare la capătul celălalt? întrebă Lorimer.

– Desigur, zise Frankel. S-ar putea ca aparatul să fie pe ducă sau a dat de o ionosferă proastă. O să reînceapă peste o clipă. Nici o problemă.

Cel mai înalt dintre cei doi băieţi îşi scoase căştile.

– Aveţi ceva împotrivă dacă decodăm, domnule Frankel? întrebă el. Uneori, când au un necaz, ne spun despre el în mesaj.

Când Frankel aprobă din cap, băiatul mută o bobină pe un aparat de la capătul mesei. Imprimanta începu imediat să păcăne. Nigel şi Lorimer se repeziră spre estradă. Imprimanta se opri. Nigel rupse foaia cu îndemânare şi o ţinu în aşa fel încât Lorimer să poată citi odată cu el. Brotherhood se îndrepta deja cu paşi mari spre podium. Se urcă pe el şi smulse foaia din mâinile lor; nu-i opuseră rezistenţă.

– Jack, nu, şopti Kate.

– Ce nu? spuse Brotherhood, pierzându-şi brusc răbdarea. Să nu-mi pese de agenţii mei? Ce nu trebuie să fac?

– Te rog, Frankel, spune-le să mai imprime o copie, zise Nigel calm. Ca să putem să citim cu toţii fără să ne batem.

Brotherhood ţinea foaia în faţa ochilor. Nigel şi Lorimer se aşezaseră supuşi de-o parte şi de alta şi o citeau peste umărul lui.

– Raport de rutină, Bo, anunţă Nigel, citind cu voce tare. Durata prevăzută: trei sute şapte grupuri. Durata efectivă pentru moment: patruzeci şi unu. Subiectul: reimplantarea bazelor de rachete sovietice în munţii de la nord de Plzeň. Subsursa: Mirabeau, care a raportat cu zece zile în urmă. Mirabeau ştia de la iubitul ei din armata sovietică, nume de cod Leo – Leo a mai lucrat pentru noi în trecut, treabă de bună calitate, dacă-mi amintesc bine. Mesajul sună aşa: „Subsursa Talleyrand confirmă că rachetele cu rază mică de acţiune fără ogivă..." mesajul se întrerupe la

jumătatea frazei. Evident, bobinajul. Dacă nu cumva, cum ai spus, semnalul lui a dat de perturbaţii atmosferice.

Frankel îi dădea deja ordine băiatului mai înalt.

– Transmite: Semnalul vostru trunchiat. Fă-o imediat. Spune-le că vrem să-l reia. Spune-le că, dacă nu pot să transmită acum, rămânem pe recepţie până pot s-o facă. Spune-le că vrem un apel general al tuturor membrilor reţelei. Ai formulele gata pregătite sau vrei să redactez ceva?

– Spune-le naibii totul, ordonă Brotherhood cu o voce foarte fermă. Şi nu mai plângeţi. Nu e nimeni rănit.

Îşi înfundase mâinile în buzunarele impermeabilului. Era la jumătatea culoarului. Nigel şi Lorimer stăteau încă pe podium, o pereche de băieţi din cor, ţinând partitura imnului aşa ca s-o poată citi amândoi. Stoic, Brammel şedea drept în sală. Kate îl privea fix, cu o privire care numai stoică nu era.

– Poţi să le spui că vrei un apel sau să reia transmisia, poţi să le spui să lase totul baltă, poţi să le spui să se arunce în Vistula. Oricum nu mai contează, zise Brotherhood.

– Săracul, îi spuse Nigel lui Lorimer. Sunt informatorii lui, înţelegi? E din cauza încordării.

– Nu sunt informatorii mei şi nu au fost niciodată. Ţi-i las ţie, cu binecuvântarea mea cu tot.

Privi în jur, în căutarea cuiva cu bun-simţ.

– Frankel. Pentru numele lui Dumnezeu. Lorimer. Când serviciul nostru prinde informatorul altcuiva, dacă aşa ceva se mai întâmplă în zilele noastre, ce face? Dacă e de acord să coopereze, îl repune în joc pe contul nostru. Dacă nu, îl trimite la zdup. Lucrurile s-au schimbat cumva? Eu nu sunt la curent.

– Şi? întreabă Nigel, ca să-i facă plăcere

– Dacă hotărâm să-l folosim noi, acţionăm cât mai repede şi cât mai discret cu putinţă. De ce? Pentru că vrem să le arătăm celorlalţi că nu s-a schimbat nimic. Nu vrem urme. Nu-i ascundem maşina şi nu-i închidem casa. Nu-l facem să se evapore în aer, pe el, pe fiică-sa sau pe oricine ar fi. Nu neglijăm să golim

cutiile de scrisori şi nu inventăm poveşti gogonate despre oameni care au mâncat ciuperci otrăvite. Nu-i oprim pe operatorii radio în mijlocul transmisiei accelerate. E ultimul, absolut ultimul lucru pe care îl facem. Doar dacă...

– Jack, bătrâne, nu pricep ce vrei să spui, zise Nigel, pe care Brotherhood nu-l băgase deliberat în seamă. Sincer să fiu, bănuiesc că nimeni nu pricepe. Cred că eşti întors pe dos, nimic mai firesc, şi că te cam laşi dus de metafizică, dacă nu te superi.

– Doar dacă ce, Jack? întreabă Frankel.

– Doar dacă nu vrem ca ăilalţi să ştie că facem apelul tuturor membrilor reţelei lor.

– De ce ar vrea una ca asta, Jack? întrebă Frankel cât se poate de serios. Te rog să ne explici.

– Ce-ar fi dacă ne-ai explica altă dată? zise Nigel.

– Nenorocita aia de reţea n-a existat niciodată. Era a lor încă din prima zi. Ei plăteau actorii, ei scriau scenariul. Pym era al lor şi erau gata să pună mâna şi pe mine. Şi voi toţi le aparţineaţi. Numai că încă nu sunteţi în stare să vă daţi seama.

– Atunci de ce se mai ostenesc să ne spună ceva? obiectă Frankel. De ce ne transmit un semnal fals, întrerupt? De ce montează dispariţia informatorilor?

Brotherhood zâmbi. Un zâmbet lipsit de umor, lipsit de amabilitate. Se întoarse spre Frankel şi-i zâmbi.

– Pentru că, bătrâne, vor să ne facă să credem că-l au pe Pym, când, de fapt, nu-l au, spuse el. E singura minciună care le-a mai rămas ca să ne-o vândă. Vor să renunţăm la vânătoare şi să ne ducem acasă, să ne bem ceaiul. Vor să-l găsească ei. Asta e singura veste bună pe ziua de azi. Pym se ascunde încă şi ei îl vor la fel de mult cum îl vrem şi noi.

Îl priviră cum se întoarce, se îndreaptă cu paşi mari spre uşa capitonată şi deschide zăvoarele. Bietul Jack, îşi spun unul celuilalt din priviri, în timp ce lumina revine: munca lui de o viaţă. Şi-a pierdut toţi informatorii şi nu poate să se împace cu gândul

ăsta. E groaznic să-l vezi într-un asemenea hal. Doar Frankel pare că regretă plecarea lui.

– Ai cerut să se retransmită mesajul? întrebă Nigel. Te-am întrebat dacă ai cerut să reia trasmisiunea?

– Cer acum, răspunse Frankel.

– Bravo, comentă Bo mulţumit, din sală.

Brotherhood se opri pe culoar să-şi aprindă o ţigară. Uşa se deschise şi se închise la loc. Era Kate.

– Nu mai pot, spuse ea. E o nebunie.

– O să devină o nebunie şi mai mare, i-o tăie Brotherhood, furios încă. Ăsta n-a fost decât începutul.

Era din nou noapte şi Mary petrecuse o altă zi fără să se arunce, cum s-ar fi cuvenit, pe fereastra de la ultimul etaj şi fără să scrijelească cuvinte obscene pe pereţii din sufragerie. Aşezată pe pat, încă nu complet beată, se uită fix la carte, apoi la telefon. Un al doilea fir era branşat la aparat. Firul ducea spre o cutie cenuşie, unde părea că se opreşte. Lucrurile s-au schimbat de pe vremea mea, îşi zise ea. Nu mă pot obişnui cu toate şmecheriile astea moderne. Îşi turnă încă o porţie zdravănă de whisky şi aşeză paharul pe masă, lângă cot, ca să pună capăt discuţiei pe care o avusese în ultimele zece minute cu ea însăşi. „Eşti aici, fir-ar să fie. Dacă ai chef de un pahar, ia-l. Dacă nu vrei, lasă-l naibii unde e.“ Era îmbrăcată. Se presupunea că o doare capul, dar durerea de cap era o minciună ca să scape de tovărăşia traumatizantă a lui Fergus şi a tinerei Georgie, care începuseră s-o trateze cu tot respectul unor gardieni înainte de spânzurătoare. „Ce-ai zice dac-am juca un scrabble, Mary? N-ai chef, nu-i aşa? Nu face nimic. Plăcinta a fost grozavă, ce zici, Georgie? N-am mai mâncat una aşa de bună de când a plecat doica mea. Crezi că e din cauza congelării? E ca şi cum congelarea i-ar permite să se coacă, nu crezi?“ La ora unsprezece, nemaiputând rezista, i-a lăsat să spele vasele şi a urcat în dormitor, unde o aşteptau cartea şi biletul care o însoţea. O carte de vizită cu marginile ornamentate. Un cadru

argintiu, aniversarea căsătoriei mele. Într-un plic ornamentat. Un înger urât suflând într-o trompetă în colțul din stânga sus.

Dragă Mary,

Mi-a părut nespus de rău când am aflat despre nenorocirea ce s-a abătut pe capul lui M. Am cumpărat cartea asta pe nimica toată azi-dimineață și m-am întrebat dacă n-ai vrea să mi-o legi, ca pe toate celelalte, în pânză tare, cu titlul cu majuscule aurite între prima și a doua nervură de pe cotor. Forzațurile mi se par cam noi, poate că ar fi bine să le rupi. Grant lipsește și el, așa că știu cum te simți. Ai putea s-o legi repede, ca să-i fac o surpriză când se întoarce? La tariful obișnuit, bineînțeles!

Te îmbrățișez, draga mea,

Bee

Ținând mâna departe de paharul cu whisky și gândurile departe de o anumită fantomă cu mustață, Mary aplică asupra mesajului tot ce învățase odată. Nu era scrisul lui Bee Lederer. Era un fals, un fals grosolan pentru oricine cunoștea cât de cât jocul. Cel care scrisese biletul respectase de bine, de rău scriitura rotunjită a americancei din clasa de mijloc care era Bee, dar influența germană era limpede în u-urile și n-urile ascuțite și în t-urile fără coadă. „Nenorocire“, de când folosesc americanii genul ăsta de cuvinte? Nici ortografia nu era a lui Bee: un cuvânt ca „majuscule“! Bee nu știe cum se scrie corect nici „ceapă“. Încurcă și mănâncă literele din principiu. Scrisorile ei către Mary, în Grecia, scrise pe hârtie similară, conțineau perle cum ar fi „oribilat“ și „frustat“. Cât despre detaliile de legătorie, Mary nu legase decât trei cărți pentru Bee și Bee habar n-avusese cum le voia, doar că i se părea că arătau grozav pe etajera lui Grant, ca în bibliotecile alea vechi pe care le aveți voi în Anglia. Pânza tare, așezarea literelor: erau spusele celui care scrisese scrisoarea, nu ale lui Bee. Și ca Bee să bănuiască într-un fel că forzațurile nu erau originale, asta era chiar prea de tot, căci în urmă cu o lună o întrebase pe Mary de unde cumpărase hârtia aia frumoasă pe care

o lipise între coperte. Mesajul era atât de prost făcut, trase Mary concluzia – şi atât de puţin în stilul lui Bee –, încât aproape că părea intenţionat aşa, destul de bun însă ca să-l păcălească pe Fergus când le-a fost adus azi după-masă, la uşă, destul de prost conceput ca Mary să priceapă că era vorba despre altceva.

Despre un lucru asupra căruia fusese avertizată, de exemplu.

Bănuise din momentul în care-i deschisese uşa comisionarului, în timp ce Fergus, idiotul, stătea ascuns în dulapul de haine cu un enorm Howitzer în mână, pentru cazul în care comisionarul ar fi un rus deghizat – ceea ce, dacă ne gândim mai bine, poate şi era, pentru că Bee nu folosise în viaţa ei un comisionar. Bee i-ar fi adus chiar ea cartea, în drum de la şcoala lui Becky, strigând „cucu" prin fanta cutiei de scrisori. Bee ar fi agăţat-o pe Mary la întâlnirea de marţi a Societăţii Internaţionale a Doamnelor, lăsându-i nenorocita de carte s-o care ea până acasă.

– Pot să citesc şi eu biletul? întrebase Fergus. Simplă rutină, ştii cum sunt cei de la Londra. Bee. E doamna Lederer, soţia domnului american?

– Da, ea e, confirmase Mary.

– Ce carte frumoasă! Şi în engleză. Pare foarte veche.

O frunzărea cu degete îndemânatice, oprindu-se la semnele făcute cu creionul, ridicând anumite pagini la lumină.

– E din 1698, spusese Mary, arătându-i cifrele romane.

– Dumnezeule, şi reuşeşti să citeşti asta?

– Vrei, te rog, să mi-o dai înapoi?

Pendula din hol bătu de douăsprezece. Fără îndoială că Fergus şi Georgie zăceau acum fericiţi, unul în braţele celuilalt. În zilele interminabile ale detenţiei ei secrete, Mary observase cum povestea lor de dragoste înfloreşte. În seara aceea, când coborâse la masă, Georgie strălucea cu acea lumină imposibil de ascuns pe care o au femeile imediat după ce au făcut dragoste. Peste un an, cei doi vor deveni încă una dintre perechile acelea dintr-o secţie puţin importantă pe care celelalte servicii le conduc cum vor: supraveghere, instalare de microfoane, curăţirea zonei,

deschiderea corespondenţei cu ajutorul aburilor. Şi peste încă un an, când îşi vor fi adunat laolaltă banii pe orele suplimentare în care n-au făcut nimic şi rambursările pentru kilometrii pe care nu i-au parcurs şi pentru foile de cheltuieli umflate în deplasări, vor putea plăti un acont pentru o casă în East Sheen, vor putea face doi copii şi vor avea dreptul la şcolarizarea subvenţionată de firmă. „Sunt o scârbă geloasă, îşi zise Mary, fără urmă de remuşcare. În clipa asta n-aş avea nimic împotriva unei ore petrecute cu Fergus." Ridică receptorul şi aşteptă.

– Cui îi telefonezi, Mary? spuse imediat vocea lui Fergus.

Oriunde ar fi ajuns cu viaţa lui amoroasă, Fergus era cât se poate de treaz când întrerupse convorbirea pe care Mary tocmai intenţiona s-o facă.

– Mă simt singură, răspunse Mary. Am chef să trăncănesc puţin cu Bee Lederer. Ce-i rău în asta?

– Magnus e tot la Londra, Mary. A mai avut ceva treburi.

– Ştiu unde e. Cunosc povestea. Sunt adultă.

– Ţi-a telefonat regulat, ai vorbit îndelung cu el, se întoarce peste o zi sau două. Direcţia a profitat că era acolo şi l-a chemat la un instructaj. Asta e tot ce s-a întâmplat.

– E în ordine, Fergus. Ştiu exact ce am de spus.

– N-o să pară anormal c-o suni atât de târziu?

– Nu, dacă şi Magnus şi Grant sunt plecaţi.

Mary auzi un clic şi tonul. Formă numărul şi Bee începu imediat să se vaite. Tocmai era la menstruaţie, fir-ar să fie, avea crampe, o durea burta, să înnebuneşti, nu alta. Iarna se întâmpla întotdeauna la fel, mai ales când Grant nu era acolo să rezolve problema. Ah, Mary, zău că-i simt lipsa. Crezi că sunt curvă?

– Am primit o scrisoare lungă şi foarte frumoasă de la Tom, spuse Mary.

Minciună. Primise o scrisoare şi era lungă, dar nu era frumoasă. Era o dare de seamă despre cât de bine petrecuse Tom duminica trecută cu unchiul Jack şi o făcuse pe Mary să se înfioare.

Bee îi spuse că Becky îl iubea pe Tom atât de mult, încât devenise indecent.

– Îţi poţi imagina ce se va întâmpla când copiii ăştia se vor trezi şi-şi vor da seama de *la différence?*

Da, îmi pot, îşi zise Mary. Nu se vor mai putea suferi. O întrebă pe Bee ce mai făcuse. Mai nimic, spuse aceasta. Ar fi trebuit să aibă o partidă de *squash* cu Cathie Krane de la Ambasada Canadei, dar se mulţumiseră cu o cafea din cauza stării lui Bee. Mâncase o salată la Club şi, fir-ar să fie, *zău* că ar trebui să se găsească cineva care să-i înveţe pe austriecii ăştia cum se face o salată ca lumea. După-amiază a fost la o nenorocită de vânzare de caritate la ambasadă, în ajutorul grupărilor Contras din Nicaragua, cui îi mai pasă şi de ele?

– Ar trebui să te duci să-ţi cumperi ceva, sugeră Mary. O rochie sau vreun fleac de la anticariat.

– Ascultă, nici să mă mişc nu pot. Ştii ce mi-a făcut, mitocanul? În drum spre aeroport, a dus Audiul la garaj, la revizie. Nu am maşină, nu am cu cine să mă culc.

– Cred că e cazul să închid, spuse Mary. Am senzaţia că Magnus îmi va da unul din telefoanele alea nocturne şi naiba mă ia dacă găseşte ocupat.

– Bine, cum a primit vestea? spuse Bee pe un ton vag. Plânge de se rupe sau e împăcat cu soarta? Cred că unii bărbaţi vor toată viaţa să-şi castreze taţii. Ar trebui să-l auzi pe Grant ce spune uneori despre tatăl lui.

– O să ştiu când se va întoarce. Înainte să plece, abia dacă a scos o vorbă.

– Era prea tulburat, nu-i aşa? Nu-l tulbură nimic, canalia.

– La început l-a afectat rău de tot, mărturisi Mary. Acum pare că se simte mult mai bine.

Abia închise, că telefonul începu să emită bâzâitul slab al liniei interioare.

– De ce n-ai pomenit de cartea aia frumoasă pe care ţi-a trimis-o? îi reproşă Fergus. Credeam că de-aia vrei s-o suni.

– Ţi-am spus de ce-am sunat-o. I-am telefonat fiindcă mă simţeam singură. Bee Lederer îmi trimite vreo cincisprezece cărţi pe săptămână. De ce să-i fi vorbit de afurisita aia de carte, doar ca să-ţi fac plăcere ţie?

– N-am vrut să te supăr, Mary.

– Ea n-a pomenit de carte, de ce aş fi făcut-o eu? Mi-a dat toate instrucţiunile în afurisitul ăla de bilet.

Exagerez, îşi spuse ea, blestemându-se. Va începe să-şi pună întrebări.

– Ascultă-mă, Fergus, sunt moartă de oboseală şi gata să muşc, înţelegi? Lasă-mă în pace şi întoarce-te la ce ştiţi voi doi să faceţi cel mai bine.

Luă cartea în mână. Nimic, nici o altă carte de pe lume nu ar fi putut identifica mai bine expeditorul. *De Arte Graphica. Arta picturii* de C.A. du Fresnoy, cu adnotări. Tradusă în engleză cu o prefaţă originală de Dryden, o paralelă între pictură şi poezie. Goli paharul de whisky. Era aceeaşi carte. Nu avea nici o îndoială. Aceeaşi carte pe care mi-a adus-o Magnus la Berlin, când eram încă a lui Jack. Urcase în fugă scările. Bătuse la uşa blindată de la Reglementări Speciale – acoperirea noastră – cu cartea strâns în mână. „Hei, Mary, deschide-mi!“ Nu eram încă amanţi. Era înainte de a începe să-mi spună Mabs. „Ascultă, aş vrea să-mi faci un serviciu. Poţi să bagi un CD în legătura cărţii ăsteia? Cât să încapă o foaie standard de hârtie cifrată. Ar putea fi gata la noapte?“ Cum începuserăm deja să flirtăm, m-am prefăcut că nu înţeleg. Am pretins că n-am auzit de alt CD cu excepţia celor de pe maşinile diplomaţilor, lucru care i-a permis lui Magnus să-mi explice cu mare seriozitate că CD însemna Compartiment de Disimulare şi că Jack Brotherhood îi spusese că Mary se pricepea cel mai bine la aşa ceva. „Folosim o librărie drept cutie de scrisori, a adăugat el. Am un informator care e mort după cărţile vechi.“ Ofiţerii de caz se arătau în general mai discreţi.

Şi am scos forzaţul, îşi aminti ea, în timp ce pipăia uşor coperta. Am smuls o bucată din cartonul copertei până aproape

de piele. Alţii s-ar fi mulţumit să scoată pielea şi să facă ascunzătoarea din afară. Nu şi Mary. Pentru Magnus era nevoie de o treabă perfectă. În seara următoare m-a invitat la masă. Şi în seara de după aceea am făcut dragoste. A doua zi de dimineaţă i-am spus lui Jack ce se întâmplase şi a fost amabil şi drăguţ şi mi-a spus că aveam amândoi mare noroc şi că o să se dea la o parte ca să ne lase drum liber, dacă asta era ce doream. I-am zis că da, asta doream. Şi eram atât de fericită, că i-am spus lui Jack că lucrul care ne apropiase fusese *De Arte Graphica, o paralelă între poezie şi pictură*, ceva extraordinar, dacă ştiai că eram nebună după pictură, şi că Magnus murea de dorinţa de a scrie marele roman al vieţii lui.

– Mary, unde te duci? întrebă Fergus, apărând în faţa ei pe culoar.

Mary avea cartea în mână. I-o arătă.

– Nu pot să dorm. Mă duc în pivniţă să mă apuc de treabă. Tu du-te înapoi la fermecătoarea ta prietenă şi lasă-mă în pace.

Închise uşa pivniţei şi se îndreptă iute spre masa de lucru. Peste câteva minute Georgie va apărea cu o ceaşcă de ceai, ca să se asigure că nu am fugit în Est sau că nu mi-am tăiat venele. Umplând un bol cu apă caldă, Mary înmuie o cârpă şi începu să umezească forzaţul. Cel ce scrisese biletul ştia ce spune. La o carte de vârsta asta, cleiul original ar fi fost de origine animală şi s-ar fi cristalizat. Când o pregătise pentru Magnus, Mary folosise tot clei de origine animală. Dar noua hârtie fusese fixată cu lipici din făină, care răspunse repede la apă. Folosi o cârpă ca să-l cojească. În mod normal ar fi folosit sugativă şi o foaie de polizat. Forzaţul se desprinse. Cartonul rămase la locul lui. Luă un bisturiu şi începu să răzuiască cu lama. Dac-au folosit funie, am păţit-o. Copertele din funie erau făcute din funii vechi şi adevărate, de pe vasele marinăreşti. Erau date cu smoală, răsucite şi teribil de bine legate între ele. I-ar fi trebuit ore întregi ca să le desprindă. N-avea de ce să-şi facă griji. Era carton modern şi se desfăcu de parcă ar fi fost pământ uscat. Răzui în continuare

şi brusc dădu de foaia specială de hârtie de cifru, îndoită cu grijă în interiorul copertei, exact acolo unde o pusese pentru Magnus. Numai că asta conţinea litere majuscule şi nu grupuri de cifre. Asta începea cu „Dragă Mary". O vârî iute în sân, apucă din nou bisturiul şi începu să desprindă şi restul de hârtie ca şi cum s-ar fi pregătit s-o lege din nou, conform instrucţiunilor lui Bee.

– N-am putut să mă abţin să nu vin să văd cum lucrezi, îi explică Georgie, aşezându-se lângă ea. Trebuie neapărat să-mi găsesc şi eu un hobby de genul ăsta, Mary. Am impresia că nu sunt niciodată în stare să mă relaxez.

– Biata de tine, spuse Mary.

Era noapte şi Brotherhood era furios. Deşi afară pe stradă şi departe de Firmă şi de ochii ei cercetători, deşi avea de lucru şi o acţiune în perspectivă, era furios. Furia creştea de două zile încoace. Izbucnirea din dimineaţa aceea apropo de informatori nu marca începutul ei. Începuse de ieri, ca o rachetă cu ardere lentă, în momentul în care părăsise sala de conferinţe de la Saint John's Wood, după ce jurase strâmb ca să-l salveze pe Brammel. Nu-l părăsise, aidoma unui prieten fidel, nici în timpul întâlnirii cu Tom sau în excursia la gara din Reading: „Pym a încălcat legile moralei. S-a pus de bunăvoie în afara legii". Izbucnise ca un fulger în dimineaţa aceea, în camera semnalelor, şi se înfierbântase şi mai tare cu fiecare conferinţă inutilă şi cu fiecare oră în care nu făcuse nimic. De pe poziţia lui de om terminat, care trezeşte pe jumătate milă şi e pe de-a-ntregul condamnat, Brotherhood ascultase cum propriile argumente erau folosite împotriva lui şi privise cum, chiar sub ochii lui, modul în care-l apărase pe Pym fusese adoptat şi transformat într-o politică de inerţie instituţionalizată.

– Dar, Jack, nu există dovezi, chiar tu ai zis-o, mugi Brammel, care nu se dovedea niciodată mai puternic ca atunci când demonstra că plus şi cu plus fac minus. „Dacă introduci orice serie de coincidenţe într-un calculator, îţi dai seama că totul e posibil şi

că majoritatea ipotezelor par cât se poate de plauzibile." Mă rog ţie, cine a spus asta? Te citez intenţionat, Jack. Aminteşte-ţi că suntem cu toţii discipolii tăi. Dumnezeule, n-aş fi crezut vreodată c-o să fiu silit să-l apăr pe Pym împotriva *ta!*

– M-am înşelat, zise Brotherhood.

– Cine spune una ca asta? Cred că numai tu. De acord, Pym avea un bloc de hârtie cehă în şemineu, admise Brammel. Avea un aparat de fotografiat despre care noi nu ştiam nimic, cu un dispozitiv de copiere a documentelor. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Jack, gândeşte-te la toate aparatele pe care trebuie să le fi adunat tu în timpul anilor, numai datorită faptului că a trebuit să manipulezi agenţi! Lingouri de aur, aparate de fotografiat, lentile microdot, mijloace de disimulare şi naiba mai ştie ce. Ai fi putut să-ţi deschizi o prăvălie de amanet cu ele. De acord, e adevărat că ar fi trebuit să restituie totul. Îl văd mai curând ca pe un poliţist care a şterpelit prada unuia dintre informatorii săi. O vâră într-un sertar – sau în şemineu – ca să n-o găsească ai lui şi într-o bună zi totul iese la iveală. Dar asta nu face din el un delincvent. E un poliţist eficient, care s-a dovedit cam uşuratic, cel mult neglijent.

– Nu e neglijent, zise Brotherhood. Nu îşi asumă riscuri.

– În ordine, să zicem că e ceva nou la el. Tipul a avut o depresie nervoasă, acţionează cu totul neobişnuit, s-a ascuns undeva, lansează obişnuitele strigăte de ajutor, explică Brammel pe un ton de sfântă răbdare. După cum îl cunosc, e vorba despre vreo iubită. O să aflăm cât de curând. Dar uită-te un pic la scenariu, Jack. Tatăl lui moare. Pym e un ofiţer cu înclinaţii artistice, mereu vrea să scrie marele roman, să picteze, să sculpteze, să-şi ia ani întregi liber şi naiba mai ştie ce. E la andropauză. Trăieşte de prea mult timp înconjurat de un nor de suspiciune. Şi te mai miri că a clacat? De mirare ar fi fost dacă n-ar fi făcut-o. Bine, nu-l scuz. Şi aş vrea să ştiu de ce a luat incineratorul, deşi mi-ai spus că oricum ştia pe de rost ce-i înăuntru şi că cea mai mare parte din materiale le redactase chiar el, aşa că nu văd nici o deosebire.

Când o să-l găsim, s-ar putea să-l trec la odihnă pentru un timp. Dar, pentru moment, nimic nu justifică declanşarea unei vânători generale. Sau să mă duc la ministru şi să-i spun „Am mai găsit unul". Şi cel mai puţin, americanilor. S-ar duce naibii acordul de schimb. Ar însemna sfârşitul punerii laolaltă a informaţiilor şi a liniei de telefon particulare între noi şi Langley, care adeseori e mult mai importantă decât relaţiile diplomatice normale. Ai vrea deci să risc toate astea înainte de a şti cu adevărat?

– Bo crede că ar trebui să încetezi lupta asta de unul singur, spuse Nigel când se aflară din nou de cealaltă parte a uşii lui Brammel, partea subalternilor. Şi cred că sunt de aceeaşi părere cu el. De acum înainte, nu mai faci nici un fel de anchetă fără autorizaţia mea personală. Aştepţi ordinele şi nu întreprinzi nimic. E limpede?

E limpede, îşi zise Brotherhood, examinând casa de pe cealaltă parte a străzii. E limpede că recompensele datorate vârstei mele înaintate sunt grav compromise. Încercă să-şi amintească cine anume din mitologie fusese blestemat să trăiască atât cât să vadă urmările sfaturilor greşite pe care le dăduse. Casa se afla pe cea mai frumoasă dintre nenumăratele insule splendide din Chelsea şi era aşezată în fundul unei grădini mari, din care doar o parte se vedea deasupra porţii. Un aer de paragină se degaja din decrepitudinea ei burgheză, în timp ce o toropeală ca de pe altă lume îşi făcuse culcuş în stucaturile ei scorojite. Brotherhood trecu de câteva ori prin faţa casei, supraveghind ferestrele de la etaj şi cercetând orizontul în căutarea turlei unei biserici, căci aproximaţiile mintale ale lui Pym se înrădăcinaseră în capul lui ca spusele unui spion. La etajul patru o lucarnă cu perdelele trase era luminată. Văzu o siluetă trecând prin spatele lor, prea repede şi prea departe ca să poată spune dacă era un bărbat sau o femeie.

Privi pentru ultima dată în ambele sensuri ale străzii. O sonerie de aramă era încastrată în stâlpul porţii. Apăsă pe buton şi aşteptă, dar nu cine ştie cât. Împinse poarta care se deschise scârţâind, păşi înăuntru şi o închise în urma lui. Grădina era un colţişor

secret de peisaj rural englezesc, împrejmuit din trei părţi de ziduri înalte. În jur, nimic nu se ridica deasupra ei. Zgomotele circulaţiei dispărură ca prin farmec. Frunzele nematurate făceau ca pietrele de pe cărare să fie alunecoase. Acasă, îşi repetă. Acasă în Scoţia, acasă în Ţara Galilor. Acasă pe malul mării. Acasă în spatele unei ferestre de la etaj, cu vedere spre o biserică. Acasă, acolo unde o mamă aristocrată îl lua cu ea în vizită în reşedinţe somptuoase. Trecu pe lângă statuia unei femei drapate, care oferea un sân de piatră nopţii de toamnă. Acasă într-o serie de miraje concentrice, toate având acelaşi adevăr în centrul lor. Cine spusese asta, el sau Pym? Acasă, sub forma unor promisiuni făcute femeilor pe care nu le iubea. Uşa de la intrare se deschise exact în clipa în care ajunse în faţa ei. Un servitor tânăr îl privea apropiindu-se. Vesta lui scurtă avea croială militară. În spatele lui, oglinzi deteriorate în rame aurite şi un candelabru profilându-se pe tapetul întunecat la culoare.

– Cu el locuieşte un băiat pe nume Stegwold, îi raportase sublocotenentul Bellows de la serviciul de legătură cu poliţia. Dacă ai fi destul de în vârstă, ţi-aş citi cazierul lui.

– Sir Kenneth e acasă, băiete? întrebă Brotherhood amabil, în timp ce-şi ştergea pantofii pe ştergător şi-şi scutura apa de pe impermeabil.

– De unde să ştiu? Pe cine să anunţ?

– Domnul Marlow, băiete, şi aş dori să-l văd singur zece minute, într-o problemă care ne interesează pe amândoi.

– Domnul Marlow de unde? întrebă băiatul.

– Din circumscripţia lui, băiete, spuse Brotherhood la fel de amabil.

Băiatul urcă în grabă scările. Privirea lui Brotherhood mătură holul. Pălării, aşa o cerea tradiţia. Un pardesiu pentru plimbările cu maşina, verde de vechi ce era. Un melon de la Gărzi, în aceeaşi stare. Un chipiu militar cu însemnele Regimentului 2 de Gardă. Un vas din porţelan albastru plin de crose vechi de golf, bastoane obişnuite şi rachete de tenis în husele lor. Băiatul reveni coborând

alintat scările, lăsând mâna să-i alunece pe balustradă, incapabil să renunțe la o intrare de efect.

– Vă primește chiar acum, domnule Marlow, spuse el.

Scara era mărginită de portretele unor bărbați cam din topor. Într-o sufragerie, masa era pusă pentru două persoane cu argintărie cât să ajungă pentru un banchet. Pe servantă erau așezate o carafă, friptură rece și brânzeturi. Abia după ce observă două farfurii murdare, Brotherhood își dădu seama că masa se terminase. Biblioteca mirosea a mucegai și a gaz de sobă. O galerie făcea înconjurul a trei dintre pereți, dar jumătate din balustradă lipsea. Soba fusese băgată în șemineu și chiar în fața ei se afla un suport pentru haine pe care erau agățate șosete bărbătești și izmene. În fața lui stătea Sir Kenneth Sefton Boyd. Purta o haină de casă din catifea, o cămașă cu guler răsfrânt și niște papuci vechi din satin, monograma aurie brodată pe ei fiind uzată. Era solid și avea ceafa groasă, cu straturi de carne inegal repartizate în dreptul fălcilor și în jurul ochilor. Gura îi atârna într-o parte, împinsă parcă de un pumn închis. Vorbea numai cu partea aceea lăsată în jos, în timp ce cealaltă rămânea nemișcată.

– Marlow?

– Bună ziua, sir, zise Brotherhood.

– Ce dorești?

– Aș dori să discut cu dumneavoastră între patru ochi, sir.

– Polițist?

– Nu chiar, sir. Aproape.

Îi întinse lui Sir Kenneth o legitimație. Se certifică prin prezenta că purtătorul efectuează o anchetă legată de securitatea națională. Pentru confirmare, sunteți rugați să telefonați la Scotland Yard, interior atâta și atâta. Interiorul era al inspectorului Bellows, care cunoștea toate numele lui Brotherhood. Deloc impresionat, Sir Kenneth îi dădu legitimația înapoi.

– Vasăzică ești spion.

– Într-un fel, da.

– Vrei să bei ceva? Bere? Whisky? Ce vrei să bei?

– Dacă tot îmi propuneţi, un whisky ar fi foarte bine-venit.

– Steggie, un whisky, spuse Sir Kenneth. Vrei să-i aduci un whisky? Gheaţă? Sifon? Cu ce vrei să-ţi bei whisky-ul?

– Cu puţină apă ar fi perfect.

– În ordine. Dă-i apă. Adu-i o cană şi las-o pe masă. Acolo, lângă tavă. Aşa poate să se servească şi tu poţi să pleci. Şi umple-mi şi mie paharul, dacă tot eşti aici. Vrei să iei loc, Marlow? Acolo îţi convine?

– Credeam că ne ducem la Albion, spuse Steggie din uşă.

– Acum nu pot. Trebuie să discut cu tipul ăsta.

Brotherhood se aşeză. Sir Kenneth luă loc în faţa lui; privirea lui era rece şi galbenă. Brotherhood văzuse cadavre ai căror ochi erau mai vii. Mâinile îi căzuseră în poală şi una din ele se zbătea ca un peşte pe uscat. Pe masa dintre ei se afla o cutie de table cu piesele la jumătatea unei partide. Cu cine juca? se întrebă Brotherhood. Cu cine luase masa? Cu cine asculta muzică? Cine mi-a încălzit fotoliul înainte să mă aşez în el?

– Poate că sunteţi surprins de vizita mea, sir? spuse Brotherhood.

– E nevoie de ceva mai mult ca să mă surprindă, bătrâne.

– N-a mai venit nimeni de curând să vă pună tot felul de întrebări caraghioase? Vreun străin? Americanii?

– După câte ştiu, nu. De ce?

– Mi s-a spus că şi un grup de la noi umblă să facă cercetări. Mă întrebam dacă nu cumva vreunul dintre ei a ajuns şi aici. Am încercat să aflu înainte să plec de la birou, dar există o anume lipsă de coordonare. Evenimentele se succed atât de repede.

– Ce evenimente?

– Păi, domnule, se pare că vechiul dumneavoastră prieten din şcoală, domnul Magnus Pym, a dispărut. Aşa că sunt întrebaţi toţi cei care ar putea să ştie unde se află. Şi dumneavoastră, se-nţelege, faceţi parte dintre ei.

Sir Kenneth îşi ridică privirea spre uşă.

– Ceva nu e în ordine, sir? întrebă Brotherhood.

Sir Kenneth se ridică, se duse la uşă şi o deschise brusc. Brotherhood auzi un zgomot de paşi pe scară, dar degeaba îl împinse pe Sir Kenneth; ajunse prea târziu ca să mai poată vedea cine era.

– Steggie, vreau să te duci la Albion înaintea mea, strigă Sir Kenneth în casa scării. Du-te imediat. Vin şi eu mai târziu. Nu vreau să audă ce vorbim, îi spuse el lui Brotherhood când închise uşa. Ce nu ştie nu poate să-i dăuneze.

– Cu cazierul lui, nu vă condamn, spuse Brotherhood. Vă deranjează dacă arunc o privire sus, acum că tot ne-am ridicat în picioare?

– Ba bine că nu. Şi să nu mai pui mâna pe mine. Nu mă ispiteşti defel. Ai mandat?

– N-am.

Revenind la scaunul său, Sir Kenneth scoase un chibrit folosit din buzunarul jachetei sale de casă şi începu să-şi curețe unghiile cu capătul ars.

– Vino cu un mandat, îl sfătui el. Adu un mandat şi s-ar putea să te las să te uiți. Pe de altă parte, s-ar putea să nu te las.

– E aici? întrebă Brotherhood.

– Cine?

– Pym.

– Nu ştiu. N-am auzit nimic. Cine e Pym?

Brotherhood rămăsese în picioare. Era nefiresc de palid şi-i trebui un moment pentru ca glasul să-i redevină ferm, înainte de a vorbi din nou.

– Vreau să vă propun un târg, zise el.

Sir Kenneth tot nu-l asculta.

– Predați-mi-l. Duceți-vă sus. Sau telefonați-i. Faceți cum ați căzut de acord că veți proceda. Şi predați-mi-l. În schimb, numele dumneavoastră nu va fi amestecat în toată povestea asta. Nici al lui Steggie. Alternativa e „Un baronet, membru al parlamentului, adăposteşte un vechi prieten care se ascunde". Şi e foarte probabil că veți fi acuzat de complicitate. Câți ani are Steggie?

– Destui.

– Câţi ani avea când a venit aici?

– Află singur. Nu ştiu.

– Şi eu sunt prieten cu Pym. Vor veni să-l caute tipi mult mai răi decât mine. Întrebaţi-l. Dacă e de acord, sunt de acord şi eu. N-o să pomenesc numele dumneavoastră. Daţi-mi-l, iar dumneavoastră şi Steggie n-o să mai auziţi vreodată de mine sau de el.

– Am impresia că ai mai mult de pierdut decât noi în povestea asta, spuse Sir Kenneth, studiind rezultatul manichiurii.

– Mă îndoiesc.

– Bănuiesc că depinde de ce anume ne-a mai rămas. Nu poţi pierde ce nu ai. Nu poţi regreta ceva ce nu te interesează. Nu poţi vinde ce nu-i al tău.

– Se pare că Pym poate, spuse Brotherhood. După cum arată lucrurile, a vândut secretele ţării.

Sir Kenneth îşi admiră în continuare unghiile.

– Pentru bani?

– Probabil.

Sir Kenneth clătină din cap.

– Nu-l interesau banii. Numai iubirea îl interesa. Nu ştia unde s-o găsească. Ce caraghioslâc. S-a străduit prea tare.

– Între timp, se plimbă prin Anglia cu o mulţime de hârtii care nu sunt ale lui, ca să le poată da altora, şi se presupune că dumneavoastră şi cu mine suntem nişte englezi patrioţi.

– O mulţime de tipi fac o mulţime de lucruri pe care n-ar trebui să le facă. În momentele alea au nevoie de prietenii lor.

– I-a scris fiului său despre dumneavoastră. Ştiaţi? Nişte prostii despre un briceag. Chestia asta vă spune ceva?

– Drept să-ţi spun, da.

– Cine e Poppy?

– N-am auzit niciodată de ea.

– Sau de el?

– Frumos din partea dumitale, dar răspunsul e tot nu.

– Wentworth?

– N-am fost niciodată acolo. Nu pot să sufăr locurile alea. Ce-i cu el?

– A existat o fată pe nume Sabina, cu care se pare c-a fost încurcat în Austria. V-a pomenit vreodată de ea?

– Nu-mi aduc aminte s-o fi făcut. Pym s-a încurcat cu o mulţime de fete. Nu că i-ar fi servit la cine ştie ce.

– V-a telefonat, nu-i aşa? Luni noapte, dintr-o cabină.

Cu o bruscheţe surprinzătoare, Sir Kenneth aruncă un braţ în aer şi scoase un urlet de plăcere.

– Era beat mort, declară el. Făcut arşice. Nu l-am mai auzit aşa beat de la Oxford, când am dat gata, în şase, o ladă de vin de Porto trimisă de taică-său. Zicea că i l-a trimis un poponar de la Merton, nu mai ştiu de ce. La Merton nu mai erau poponari pe vremea aia. În orice caz, nu bogaţi. Toţi eram la Trinity.

Era trecut de miezul nopţii. Închis din nou în apartamentul său din Shepherd Market cu porumbei pe parapet, Brotherhood îşi mai turnă o votcă şi-i adăugă suc de portocale dintr-o cutie de carton. Îşi aruncase haina pe pat şi casetofonul de buzunar se afla în faţa lui, pe birou. În timp ce asculta, îşi lua note.

– ... De regulă nu mă duc în Wiltshire când parlamentul e în sesiune, dar duminică era ziua de naştere a celei de-a doua neveste şi fiul nostru venea de la şcoală, aşa că m-am dus, am făcut ce trebuia să fac şi m-am gândit să mai rămân o zi sau două, ca să văd ce se mai întâmplă prin circumscripţie...

Ceva mai departe:

– ... În general nu răspund la telefon cât sunt în Wiltshire, dar luni e seara ei de bridge şi eram în bibliotecă jucând table, aşa că atunci când a început să sune telefonul mi-am zis că mai bine răspund eu, ca să nu se deranjeze de la joc. Cred că era unsprezece şi jumătate, dar serile de bridge ale lui Jean sunt interminabile. O voce de bărbat. Probabil e iubitul ei, mi-am zis. Ce tupeu, să sune la ora asta. „Alo, Sef? E Sef?“ „Cine naiba e acolo?“ am întrebat. „Eu, Magnus. Tata a murit. Am venit la înmormântare.“

Săracul de el, m-am gândit. Nimănui nu-i face plăcere când îi moare tatăl... e-n ordine?... Mai vreţi puţină apă? Serviţi-vă.

Brotherhood se aude rostind un mulţumesc, în timp ce se apleacă spre cana cu apă. Apoi sunetul unei cascade când toarnă.

– „Ce mai face Jem?“ întreabă el.

Jemima e sora mea. Pe vremuri a fost ceva între ei, nu mare lucru. S-a măritat cu un florar. Ce chestie extraordinară. Tipul a pus flori de-a lungul drumului până la Basingstoke şi şi-a scris numele pe o pancartă. Nu pare s-o deranjeze. Nu că l-ar vedea prea des. Jem a noastră are probleme de navigaţie. La fel ca mine.

Şi mai departe.

– ... Beat mort. Nu-mi dădeam seama dacă râdea sau plângea. „Bietul băiat, mi-am zis. Îşi îneacă necazul. Şi eu aş face la fel.“ Şi imediat după aia a început să vorbească despre anii de şcoală. Al naibii să fiu dacă n-am fost la vreo două sau trei şcoli împreună, plus Oxford, ca să nu pomenesc de vreo două vacanţe, numai că el, patruzeci de ani mai târziu, la telefon, în mijlocul nopţii, nu vrea să discute decât despre cum mi-a scrijelit iniţialele în closetul personalului de la internatul nostru şi cum am fost bătut pentru chestia asta. „Îmi pare rău că ţi-am scrijelit iniţialele, Sef.“ Bine. De acord. El o făcuse. El le scrijelise. Nu m-am îndoit nici o clipă că fusese el. Pe deasupra, mai şi greşise. Cum altfel! Ştii ce-a făcut? Prostul naibii a pus liniuţă între S şi B, or noi nu punem. I-am zis bătrânului Grimble, directorul, „De ce aş pune liniuţă? Uitaţi-vă în catalog!“ Mi-am pierdut timpul de pomană, tot m-a bătut. Aşa stau lucrurile. Nu există dreptate. Nu cred că m-am supărat prea tare. Pe vremea aia toată lumea bătea pe toată lumea. În plus, nici eu nu eram prea drăguţ cu el. Tot timpul îl necăjeam în legătură cu familia lui. Taică-său era un escroc, ştiai chestia asta? Aproape c-a ruinat-o pe mătuşă-mea. A încercat şi cu maică-mea. A vrut să se culce cu ea, dar maică-mea era prea şmecheră. Un proiect de construcţie a unui aeroport nou, undeva în Scoţia. Unsese autorităţile locale, nu-i mai rămânea decât să cumpere pământurile, să obţină autorizaţia şi să facă avere. Un

văr de-al meu are în proprietate jumătate din Argyll. L-am întrebat ce părere are. Vorbe goale, de la un cap la altul. Extraordinar. Am fost o dată la ei. Un adevărat bordel, la Ascot. O bandă de escroci pierzându-şi timpul pe-acolo şi Magnus care le spunea „Domnule". Taică-său a încercat o dată să intre în parlament. Păcat că n-a reuşit. Nu ne-am fi plictisit cu el...

Mai departe:

– ... Cum introduce monedele. L-am întrebat unde e, mi-a spus că la Londra, dar trebuie să vorbească din cabină, căci e urmărit. L-am întrebat ale cui iniţiale le scrijeleşte acum. De banc, dar n-a priceput. Înţelegi, eram cu-adevărat necăjit din cauza lui taică-său. Voiam să-l mai înveselesc. Întotdeauna a avut tendinţa să dramatizeze. Dacă nu are vreo problemă îngrozitoare de rezolvat, i se pare că nu se întâmplă nimic. I-ai putea vinde piramidele din Egipt, dacă l-ai convinge că stau să se prăbuşească. I-am spus să-mi dea numărul telefonului de la care vorbea, ca să-l sun eu. Mi-a zis că probabil cineva îmi spune să-i cer lucrul ăsta. I-am zis: „Termină cu prostiile, ce naiba vrei să spui? Jumătate din prietenii mei sunt fugiţi de acasă". Mi-a spus că taică-său murise şi că, pentru prima dată, se uita la viaţa lui. Un tip fundamental. Întotdeauna fusese aşa. Pe urmă iar s-a întors la iniţialele alea: „Zău că-mi pare rău, Sef". I-am spus: „Ştii ce, bătrâne, am ştiut întotdeauna că tu ai făcut-o şi nu cred că trebuie să ne petrecem viaţa flagelându-ne pentru ce am făcut la şcoală. Ai nevoie de bani? Vrei un pat în care să te culci? Ia una dintre căsuţele de pe domeniile mele". „Îmi pare tare rău, Sef. Nespus de rău." I-am spus: „Zi-mi ce pot să fac şi o fac. Sunt în cartea de telefon de la Londra, sună-mă dacă pot să te ajut". La naiba, trăncănea de douăzeci de minute. Am închis şi după jumătate de oră m-a sunat din nou. „Bună, Sef. Tot eu sunt." Nevastă-mea începuse să se enerveze. Credea că e Steggie care face scandal. „Sef, trebuie să vorbesc cu tine. Ascultă-mă." Ei bine, nu poţi să închizi telefonul în nasul unui vechi prieten care e cu moralul la pământ, ce părere ai?

Brotherhood auzi pendula lui Sir Kenneth bătând de douăsprezece. Scria repede. Invenţii concentrice, îşi repeta el, definind adevărul din centru. Ajunsese la pasajul pe care îl aştepta.

– ... Zicea că lucrează în serviciile secrete. Nu m-a mirat, cine n-o face în zilele noastre?... Zicea că există un englez pentru care lucra, pe nume Brotherhood. Sincer să fiu, nu cred c-am ascultat chiar tot ce mi-a zis. Era Brotherhood ăla şi mai era şi tipul celălalt. Zicea că lucrează pentru amândoi. Că erau ca nişte părinţi pentru el. Că ei îl sprijineau. I-am zis: „Bravo, dacă te sprijină, rămâi cu ei“. Zicea că trebuie să scrie cartea aia despre ei, să facă ordine în dosar. Ce dosar? Dumnezeu ştie. Că-i va scrie lui Brotherhood ăla, îi va scrie tipului celuilalt, după care se va duce într-un loc secret ca să-şi facă numărul.

Brotherhood se auzi murmurând răbdător ca un zgomot de fond...

– În fine, s-ar putea să încurc puţin lucrurile. Poate că avea de gând să se ascundă mai întâi în locul acela secret şi de acolo să le scrie celor doi. Nu ascultam chiar tot ce spunea. Beţivii mă plictisesc. Şi eu sunt beţiv.

Încurajare din partea lui Brotherhood.

Pauză lungă.

O nouă încurajare din partea lui Brotherhood.

Sir Kenneth, nu prea clar:

– Zicea c-o face pentru el.

– Pentru cine?

– Pym zicea c-o face pentru celălalt tip. Nu pentru Brotherhood. Pentru celălalt. Zicea că-l schilodise nu ştiu cum. Ţi-am spus că era beat mort.

Din nou vocea lui Brotherhood, ceva mai insistentă.

– ... Numele persoanei?

– Nu cred. Nu cred că l-am reţinut. Îmi pare rău. Nu, nu-mi aduc aminte.

– Şi locul ăla secret? Unde era?

– Nu mi-a spus. Nu era treaba mea.

Brotherhood lasă caseta să se deruleze. Zgomot de avalanşă când Sefton Boyd îşi aprinde o ţigară. Lovitură de tun când uşa de la intrare se deschide şi apoi e trântită, indicând întoarcerea furioasă a lui Steggie.

Brotherhood şi Sir Kenneth sunt pe palier.

– Ce spuneai, bătrâne? întreabă Sir Kenneth cu voce tare.

– Spuneam că poate aveţi vreo idee unde ar putea fi, zise Brotherhood.

– Sus, bătrâne. N-ai spus chiar tu aşa?

Brotherhood revede faţa buhăită a lui Sir Kenneth apropiindu-se mult de a lui, cu gura deformată de zâmbetul său strâmb.

– Fă rost de un mandat şi s-ar putea să te las să arunci o privire. Sau poate că nu. Nu ştiu. Om vedea.

Brotherhood aude zgomotul propriilor paşi coborând scările lui Sir Kenneth. Se aude ajungând în hol, precum şi zgomotul mai uşor al paşilor lui Steggie amestecându-se cu ai lui. Aude urarea apăsată de noapte bună a lui Steggie şi zgomotul zăvoarelor în timp ce-i deschide uşa. Pe urmă strigătul înăbuşit al acestuia când Brotherhood îl târăşte afară din casă, cu o mână peste gură şi cu cealaltă ţinându-l de ceafă. Iar apoi şocul când îl dă cu capul de stâlpul îmbrăcat în ipsos al frumosului portal al lui Sir Kenneth şi propria-i voce, foarte aproape de urechea lui Steggie.

– Ţi s-a mai întâmplat, nu-i aşa, să fii ţintuit la zid?

Un geamăt în loc de răspuns.

– Cine mai locuieşte în casa asta, băiete?

– Nimeni.

– Cine era la etajul de sus mai devreme, plimbându-se prin faţa ferestrei?

– Eu.

– De ce?

– E camera mea!

– Credeam că staţi amândoi în camera nupţială.

– Pot să am şi eu o cameră, nu credeţi? Am dreptul să am viaţa mea, ca şi el.

– Nu mai locuieşte nimeni în casă?

– Nu.

– Toată săptămâna n-a fost nimeni?

– Nu. V-am spus. Hei, staţi un pic!

– Ce s-a întâmplat? întreabă Brotherhood, care coboară deja pe alee.

– Nu am cheia la mine. Cum intru înapoi?

Un pocnet când Brotherhood trânteşte poarta în urma lui.

Îi telefonă lui Kate. Nu răspunse.

Îi telefonă nevestei lui. Nu răspunse. Telefonă la gara Paddington şi-şi notă orarul şi opririle trenului cu vagon de dormit de la Paddington la Penzance prin Reading.

Timp de o oră încercă să adoarmă, dar pe urmă se aşeză din nou la birou, trase spre el dosarul de la Langley şi privi iar trăsăturile răvăşite ale lui Herr Petz-Hampel-Zaworski, presupusul ofiţer de legătură al lui Pym, ultima oară văzut la Corfu... numele adevărat necunoscut... membru îndoielnic al unei echipe de arheologi care a vizitat Egiptul în 1961 (Petz)... participare probabilă, în 1966, la o misiune militară cehă în Berlinul de Est (Hampel)... înălţime peste un metru optzeci, încovoiat din umeri, şchiopătează uşor cu piciorul stâng...

„Exista deci acel Brotherhood şi mai exista şi un alt tip, spusese Sefton Boyd. Erau ca nişte părinţi pentru el. Zicea c-o face pentru celălalt."

„Ţi-ai făcut-o cu mâna ta, Jack, o auzi pe Belinda spunându-i. Tu l-ai inventat."

Continuă să se uite la fotografie. Pleoapele căzute. Mustaţa pleoştită. Ochii strălucitori. Zâmbetul slav ascuns. Cine naiba eşti de fapt? De ce te recunosc, dacă nu te-am văzut niciodată?

Niciodată Grant Lederer nu avusese impresia că domină de-atât de sus lumea sau că e atât de înconjurat de oameni. Există dreptate! îşi spuse el în pacea perfectă a triumfului său. Stăpânii

mei îşi merită autoritatea. O nobilă administraţie m-a pus la încercare şi m-am dovedit demn de slujba mea. În jurul lui, sala operaţională ermetic închisă de la etajul şase al ambasadei americane din Grosvenor Square se umplea de oameni a căror existenţă nici n-o bănuise. Veneau din colţurile cele mai îndepărtate ale Centralei de la Londra şi, cu toate astea, fiecare dintre ei, când intra, îi adresa priviri complice. Un grup straşnic de americani, cum îţi doreşti întotdeauna să întâlneşti, îşi zise el. Agenţia ştie cu-adevărat cum să ne aleagă. Nici nu se aşezaseră bine, că Wexler şi începu să vorbească.

– A sosit momentul să terminăm cu această problemă, spuse el posomorât, în timp ce încuiau uşa. Vi-l prezint pe Gary. Gary este şeful SSIES. A venit să vă informeze asupra unei descoperiri importante legate de Pym şi să discute cu noi planul de acţiune.

SSIES, aflase Lederer de curând, era sigla Serviciului de Supraveghere şi Informaţii pentru Europa de Sud. Gary era tipul de american din Kentucky – înalt, uscăţiv şi amuzant. Lederer îl admira nespus. Lângă el stătea un asistent cu un teanc de hârtii, dar Gary nu se referi la ele. Ancheta noastră, spuse el cu o voce fără inflexiuni, s-a centrat asupra lui Petz-Hampel-Zaworski, cunoscut acum de toţi cei implicaţi drept PHZ. O echipă a SSIES l-a reperat marţi la ora zece şi douăsprezece minute, când ieşea de la ambasada cehă din Viena. Captivat, Lederer ascultă cum Gary descrie în cele mai mici amănunte cum şi-a petrecut PHZ ziua. Unde şi-a băut PHZ cafeaua. De unde şi-a luat informaţiile. Librăria în care PHZ a răsfoit câteva cărţi. Cu cine a mâncat la prânz. Ce a mâncat. Şchiopătatul lui PHZ. Zâmbetul lui atât de spontan. Farmecul lui, îndeosebi în faţa femeilor. Trabucurile lui, unde le aprindea, unde le cumpăra. Facilitatea cu care stabilea raporturi cu oamenii, faptul că nu părea conştient că e urmărit de o echipă de optsprezece membri. Cele două ocazii în care, „intenţionat sau nu“, PHZ s-a plasat în apropierea doamnei Mary Pym. Într-una din aceste ocazii, spuse Gary, a fost confirmat un contact din priviri. În cealaltă, supravegherea a fost împiedicată

de prezenţa celor doi britanici care par a fi escorta doamnei Pym. Ca să ajungă, în fine, la încununarea operaţiunii, la punctul culminant al strălucitei căsătorii a lui Grant Lederer şi al uluitoarei sale cariere, la momentul în care azi la opt, ora locală, trei membri ai echipei lui Gary s-au trezit blocaţi pe băncile din spate ale bisericii anglicane din Viena, în timp ce vreo doisprezece colegi de-ai lor erau împrăştiaţi afară, în jurul ei – unităţi mobile, inevitabil, căci se aflau pe teren diplomatic, unde tăiatul frunzei la câini nu era bine văzut – iar PHZ şi Mary Pym erau aşezaţi de o parte şi de alta a culoarului. Sosise momentul ca Lederer să dea replica. Gary îi arunca priviri pline de speranţă.

– Grant, cred că de aici poţi continua tu. Noi n-am prea fost la înălţime, spuse el cu o bruscheţe agreabilă.

În timp ce toate capetele se întorceau curioase spre el, Lederer simţi cum căldura interesului lor îl poartă spre sfere şi mai înalte. Începu imediat să vorbească. Cu modestie.

– Sincer să fiu, toată treaba asta e mai degrabă opera lui Bee, nu a mea. Bee e doamna Lederer, îi explică el unui bărbat mai în vârstă aşezat în faţa lui, de cealaltă parte a mesei, ca apoi să-şi dea seama, prea târziu, că era Carver, şeful Centralei de la Londra, care nu-l plăcuse niciodată. E presbiteriană. Şi părinţii ei erau presbiterieni. De curând, doamna Lederer a reuşit să-şi reconcilieze credinţa cu o formă de religie organizată şi a participat cu regularitate la slujbele din biserica anglicană Christchurch din Viena, cunoscută drept biserica engleză, şi, drept să vă spun, bisericuţa cea mai sexy pe care aţi văzut-o vreodată. Nu-i aşa, Gary? Heruvimi, îngeri – mai mult un budoar religios decât o biserică obişnuită. Ştii, Mick, dacă la Langley se va pomeni vreun nume în legătură cu afacerea asta, cred că ar trebui să fie al lui Bee, adăugă el, încă incapabil să ajungă la fapte.

Restul se acceleră. La urma urmelor, Bee şi nu echipa de urmărire fusese aceea care reuşise să se strecoare pe culoar în urma lui PHZ şi să se aşeze chiar în spatele lui, în timp ce-şi aştepta, împreună cu Mary, rândul la comuniune. Bee fusese aceea care,

de la o distanță de aproximativ un metru și jumătate, îl văzuse pe PHZ aplecându-se și șoptind câteva cuvinte în urechea lui Mary, și mai văzuse cum Mary se lasă ușor pe spate, ca să audă, înainte de a-și continua ruga, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Ce vreau să spun e că, de fapt, soția mea, cea care m-a ajutat de la începutul acestei lungi operațiuni, a fost martoră la acest contact verbal.

Clătină din cap cu un aer încântat.

– Și tot Bee a fost aceea care, imediat după ce slujba a luat sfârșit, a fugit înapoi acasă, mi-a telefonat chiar aici, la ambasadă, și mi-a povestit ce se întâmplase, folosind codul pe care l-am inventat noi doi pentru asemenea ocazii. Și mai vreau să spun că Bee nici nu știa că o echipă de urmărire a Agenției era prezentă în biserică. Se dusese în mare măsură pentru că știa că Mary va fi acolo. Și cu toate astea a devansat de una singură SSIES-ul cu cel puțin șase ore. Harry, spuse Lederer cam gâfâit, căutându-l pe Wexler din priviri pentru nota finală a povestirii lui, singurul meu regret e că doamna Lederer n-a învățat niciodată să citească pe buze.

Lederer nu se așteptase la aplauze. Lipsa lor ținea de natura însăși a comunității în care intrase. Tăcerea grea care se lăsă îi păru o recompensă mai potrivită.

Artelli, specialistul în cifruri, fu primul care o rupse.

– Aici la ambasadă, repetă el, nu chiar ca o întrebare.

– Poftim? spuse Lederer.

– Soția ta te-a chemat aici, la ambasadă? Din Viena? Imediat după cele petrecute în biserică? Pe linia normală din apartamentul vostru?

– Da, domnule, și imediat am urcat să-i duc vestea domnului Wexler. La nouă dimineața se afla pe biroul lui.

– Nouă și jumătate, preciză Wexler.

– Spune-mi, te rog, care erau codurile acelea stabilite între voi doi pe care le-a folosit? întrebă Artelli în timp ce scria.

Lederer îl lămuri cu mare plăcere:

– Păi, ce făceam de fapt era că foloseam numele unor mătuşi şi ale unor unchi de-ai lui Bee. Am considerat întotdeauna că exista o asemănare între profilul psihologic al lui Mary Pym şi cel al mătuşii lui Bee, Edie. Aşa că am plecat de la asta. „Ştii ce-a făcut tanti Edie azi la biserică?..." Bee e foarte subtilă.

– Mulţumesc, spuse Artelli.

Următorul care luă cuvântul fu Carver şi întrebarea lui nu păru prea prietenoasă.

– Vrei să spui că soţia ta e la curent cu această operaţiune, Grant? Credeam că afacerea Pym nu trebuia să ajungă în nici un caz la urechile nevestelor. Harry, n-am hotărât noi aşa cu puţin timp înainte?

– De fapt nu e la curent, replică Lederer răbdător. Dar, ţinând seama că doamna Lederer a fost alături de mine în această afacere încă de la început, ar fi iluzoriu să ne închipuim că s-ar putea să nu-şi dea seama de suspiciunea din ce în ce mai mare ce planează asupra familiei Pym, în orice caz asupra lui Magnus. Şi aş putea adăuga că Bee a susţinut întotdeauna că undeva, la picioarele acestui munte, vom descoperi că Mary joacă un rol fundamental, cu totul ascuns. Mary e genul de om care joacă roluri.

Tot Carver:

– Doamna Lederer e la curent şi cu existenţa lui PHZ? Omul trebuie manevrat cu mare grijă, Grant. S-ar putea să fie periculos. Dar ea ştie şi asta, nu-i aşa?

Lederer nu putu face nimic ca să împiedice roşeaţa să-i urce în obraji şi vocea să nu capete accente stridente:

– Doamna Lederer s-a lăsat condusă de instinct în momentul acelei întâlniri. Dacă vrei s-o condamni pentru asta, Carver, condamnă-mă mai întâi pe mine, de acord?

Din nou Artelli, cu nenorocitul lui de accent franţuzesc:

– Care era numele vostru de cod pentru PHZ?

– Unchiul Bobby, răspunse Lederer sec.

– În cazul ăsta, Bobby e mai mult decât o simplă chestiune de instinct, Grant, obiectă Carver. Vă înţeleseserăţi asupra lui

Bobby. Cum aţi fi putut să cădeţi de acord în legătură cu Bobby, dacă nu i-ai fi spus toată povestea cu Petz-Hampel-Zaworski?

Wexler reluase conducerea şedinţei.

– Bine, bine, bine, mormăi el nefericit. O să rezolvaţi chestia asta mai târziu. Problema e ce facem până atunci? SSIES se împarte ca să-i urmărească pe amândoi. Pe PHZ şi pe Mary. De acord, Gary? Oriunde se duc.

– Solicit imediat întăriri, spuse Gary. Mâine la ora asta ar trebui să am două echipe complete.

– Următoarea întrebare e ce naiba le spunem englezilor, când şi cum? zise Wexler.

– Am impresia că le-am şi spus, zise Artelli, cu o privire neglijentă spre Lederer. Dacă nu cumva englezii au renunţat să mai asculte telefoanele ambasadei americane, lucru de care mă cam îndoiesc.

Există dreptate, dar, aşa cum constată Grant Lederer înainte de a doua zi de dimineaţă, dreptatea are şi ea limitele ei. I s-au descoperit brusc probleme de sănătate, numirea la Viena a fost revocată în absenţa lui. Nevastă-sa, departe de a obţine laudele la care visase Lederer, a primit ordin să-l urmeze imediat la Langley, Virginia.

„Lederer se înflăcărează prea tare şi vorbeşte prea mult, scrise unul dintre psihiatrii din echipa mereu mai mare a Agenţiei. Are nevoie de un mediu mai puţin isteric."

Calmul prescris a fost găsit în cele din urmă în departamentul de statistică, unde Grant aproape că şi-a pierdut minţile.

CAPITOLUL 13

Fişetul verde trona în mijlocul camerei lui Pym ca un tun abandonat, ce fusese cândva mândria regimentului. Cromul de pe mânere se cojea, un şut puternic sau o cădere înfundase unul dintre colţuri, astfel că la cea mai mică atingere începea să tremure şi să se clatine. Locurile în care vopseaua se jupuise se acoperiseră de o rugină care se întinsese până la găurile şuruburilor şi pe sub stratul de vopsea, umflat ca de nişte coşuri umilitoare. Pym îi dădea târcoale cu o teamă şi oroare de-a dreptul primitive. Picase din cer. Se va întoarce în cer. Ar fi trebuit să-l incinereze împreună cu el, ca să-l poată arăta Creatorului, aşa cum intenţiona s-o facă. Patru sertare pline de nevinovăţie, Evanghelia după Sfântul Rick. Eşti al meu. Ai pierdut. Dosarul mi-a fost transmis mie. Dovadă stă cheia de pe portcheiul meu.

Împinse uşor fişetul şi auzi ca un fel de suspin provenind din interiorul lui, în clipa în care dosarele alunecară ascultătoare spre el.

Ar trebui să presar acest drum cu descrieri de vrăjitoare, Tom. Luna plină ar trebui să se înroşească şi bufniţa să facă ce fac de obicei bufniţele când se pregăteşte o crimă abjectă. Dar Pym e surd şi orb la toate aceste semne. El e sublocotenentul Magnus Pym, traversând în trenul său particular Austria ocupată, în care a intrat prin acelaşi oraş de graniţă unde, cu mult în urmă, într-o existenţă mai puţin matură a unui alt Pym, comoara în aur

a Elenei Weber pretindea că aşteaptă ca domnul Lapadi să vină s-o ia. Este un cuceritor roman, în drum spre primul lui post de comandă. E călit împotriva fragilităţii omeneşti şi a propriului destin, după cum puteţi observa din privirile severe, de abstinenţă strict militară, pe care le îndreaptă spre sânii aproape goi ai ţărăncilor barbare ce culeg grâul pe câmpiile luminate de soare. Instruirea lui a trecut cu aceeaşi uşurinţă ca o duminică engleză, nu că Pym ar fi solicitat cumva vreo facilitate. Darul bunelor maniere şi lipsa de erudiţie a englezilor privilegiaţi i-au servit mai mult ca oricând. Chiar şi simpatiile lui politice îndoielnice de la Oxford s-au dovedit o adevărată binecuvântare. În caz că răcanii te întreabă dacă eşti sau ai fost vreodată membru al clanului, priveşte-i drept în ochi şi spune-le *niciodată*, l-a sfătuit ultimul său Michael, la un prânz fără fasoane de lângă bazinul de înot de la Lansdowne, în timp ce priveau trupurile pure ale tinerelor fete din cartierele mărginaşe zbenguindu-se în apa dezinfectată.

– Răcani? întrebă Pym, uimit.

– Argou militar, băiete. Armata. Nişte constipaţi. Firma se ocupă direct de toate actele de care ai nevoie. Aşa că spune-le să-şi vadă de treaba lor.

– Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, zise Pym.

În aceeaşi seară, aprins încă după o partidă de *squash* în nouă runde, Pym fu prezentat unui membru foarte important al serviciului, într-un birou oarecare, fără nimic remarcabil în el, nu departe de noua Reichskanzlei a lui Rick. Să fi fost oare acel colonel Gaunt care-i scrisese la început? E şi mai mare, i s-a spus. Nu pune întrebări.

– Vrem să-ţi mulţumim, spuse înaltul personaj.

– Cu mare plăcere, zise Pym.

– E o treabă împuţită să ai de-a face cu oamenii ăia. Cineva trebuie s-o facă.

– O, domnule, n-a fost chiar atât de rău.

– Ascultă-mă. Îţi păstrăm numele în registre. Nu-ţi pot promite nimic, căci acum avem un comitet de selecţie. În plus, ţii de tipii instalaţi de cealaltă parte a parcului şi regula noastră e să nu

ne amestecăm în efectivele lor. Dacă totuşi, într-o bună zi, hotărăşti că îţi place mai mult să-ţi aperi ţara din interior decât să faci pe Mata Hari în străinătate, dă-ne de ştire.

– O voi face, domnule. Mulţumesc, spuse Pym.

Acest foarte important membru era uscăţiv, cam tuciuriu şi ostentativ de greu de descris, ca unul dintre plicurile sale. Era irascibil ca un notar de provincie, ceea ce şi fusese înainte de a răspunde la marele apel. Se aplecă deasupra biroului, cu un surâs mirat.

– Dacă nu vrei, poţi să nu-mi răspunzi, dar cum se face că te-ai trezit amestecat cu fauna asta de la bun început?

– Cu comuniştii?

– Nu, nu, nu. Cu serviciul-frate.

– La Berna, domnule. Eram student acolo.

– În Elveţia, spuse marele om, consultând în minte o hartă.

– Da, domnule.

– Am fost o dată cu soţia la schi, lângă Berna. Într-un locşor ce se numea Mürren. E ţinut de englezi, aşa că nu sunt maşini. Ne-a plăcut destul de mult. Ce-ai făcut pentru ei?

– Cam acelaşi lucru ca şi pentru dumneavoastră, domnule. Numai că era puţin mai periculos.

– În ce sens?

– Acolo nu te simţi ocrotit. E ceva ce se petrece faţă-n faţă.

– Mi s-a părut un loc atât de liniştit. Ei bine, mult noroc, Pym. Fii atent la tipii ăia. Sunt buni, dar ţi se strecoară printre degete. Şi noi suntem buni, dar mai avem un rest de simţ al onoarei. Asta e deosebirea.

– E foarte inteligent, îi spuse Pym îndrumătorului său. Se preface că e o persoană oarecare, dar îşi dă imediat seama cu cine are de-a face.

Entuziasmul nu-l părăsise când, peste câteva zile, se prezentă cu geamantanul în mână la corpul de gardă al regimentului unde urma să capete primele elemente de instrucţie şi unde, timp de două luni, recoltă fructele educaţiei primite. În timp ce minerii galezi şi cuţitarii din Glasgow plângeau fără jenă după mamele

lor, părăseau cazarma fără învoire şi erau duşi la carceră, Pym dormea adânc şi nu plângea după nimeni. Cu mult înainte ca scularea să-i scoată pe camarazii săi, înjurând, tunând şi fulgerând, din paturile lor, el îşi lustruise deja cizmele, catarama şi insigna de pe chipiu, îşi făcuse patul, îşi aranjase fişetul şi era gata, dacă i-ar fi cerut-o cineva, să facă un duş rece, să se îmbrace din nou şi să citească primul text din ziua aceea cu domnul Willow, înainte de a înghiţi un mic dejun dezgustător. Excela pe terenul de instrucţie şi pe cel de fotbal. Nu se speria când cineva ţipa la el şi nu se aştepta ca autoritatea să dea dovadă de vreo logică.

– Unde-i artileristul Pym? lătră într-o zi colonelul, în mijlocul unei prelegeri despre bătălia de la Corunna, şi privi iritat în jur, de parcă altcineva ar fi vorbit.

Toţi sergenţii din sală urlară atunci numele lui Pym, până când acesta se ridică în picioare.

– Tu eşti Pym?

– Da, să trăiţi!

– Vino la mine după curs.

– Da, să trăiţi!

Cartierul general al companiei se afla de cealaltă parte a terenului de instrucţie. Pym se duse în pas alergător şi luă poziţie de drepţi. Aghiotantul colonelului ieşi din cameră.

– Pe loc repaus, Pym. Stai jos.

Colonelul se exprima cu prudenţă şi cu neîncrederea pe care o au militarii faţă de cuvinte. Avea o mustaţă moale de culoarea mierii şi privirea senină a unui om sărac cu duhul.

– Pym, anumite persoane mi-au sugerat că, dacă primeşti brevetul de ofiţer, ai face bine să participi la un curs de instruire într-o anumită instituţie.

– Da, să trăiţi.

– Trebuie deci să redactez un raport despre tine.

– Da, să trăiţi.

– O să-l fac. Favorabil, de altfel.

– Vă mulţumesc, domnule colonel.

– Eşti entuziast. Nu eşti cinic. Nu eşti stricat de avantajele păcii. Faci parte dintre cei de care ţara asta are nevoie.

– Vă mulţumesc, domnule colonel.

– Pym.

– Da, să trăiţi.

– Dacă se întâmplă ca oamenii ăia pe care-i frecventezi să aibă vreodată nevoie de un colonel în rezervă capabil, cu un *je ne sais quoi* în plus, sper că te vei gândi la mine. Vorbesc puţin franceza. Călăresc bine. Mă pricep la vinuri. Spune-le toate astea.

– Fără îndoială, domnule colonel. Mulţumesc, domnule colonel.

Dotat cu o memorie cam scurtă, colonelul avea obiceiul să revină la un subiect de conversaţie de parcă ar fi fost ceva nou.

– Pym.

– Da, să trăiţi.

– Alege bine momentul. Nu te pripi. Nu le place. Fii subtil. E un ordin.

– Da, să trăiţi.

– Ştii cum mă cheamă?

– Da, să trăiţi.

– Spune-mi numele pe litere.

Pym se execută.

– Sunt dispus să-l schimb, dacă mi-o cer. E de-ajuns să-mi spună. Am auzit c-ai luat foarte bine, Pym.

– Da, să trăiţi.

– Ţine-o tot aşa.

Serile, aşezat lângă bărbaţi însinguraţi, Pym cel mereu serviabil se făcea util dictându-le scrisori de dragoste pentru iubitele lor. Când scrisul ca atare le punea probleme, devenea scribul lor, adăugând chiar câteva cuvinte tandre la indicaţiile lor exprese. Uneori, purtat de propria-i retorică, pornea să scrie pe cont propriu, în stilul liric al lui Blunden sau Sassoon:

Draga mea Belinda,

Nu pot să-ţi spun câtă veselie şi câtă bunătate simplă şi omenească poţi găsi la tovarăşii noştri din clasa muncitoare.

Ieri – mare agitație – am dus tunul nostru cu ghiulele de douăzeci și cinci de livre pe un poligon îndepărtat, undeva în Anglia, pentru primele noastre trageri, îmbarcându-ne înainte de ivirea zorilor și întorcându-ne la cazarmă după unsprezece noaptea. Băncile camioanelor sunt făcute ca să-ți rupă coloana vertebrală în mai multe locuri. Nu aveam perne și doar câteva ghiulele drept mâncare. Cu toate astea, băieții au fluierat și au cântat teribil de bine dispuși tot drumul, s-au comportat admirabil și au suportat drumul de întoarcere mulțumindu-se să mormăie vesel. Am resimțit ca un privilegiu faptul că mă aflam printre ei și mă gândesc serios să refuz orice avansare în grad.

Dar, când avansarea sosi, Pym nu șovăi prea mult s-o primească, cum o dovedesc ridicăturile erogene din fir kaki pe fondul de pânză verde, câte una pe fiecare umăr al uniformei, a căror prezență o verifica discret de fiecare dată când trenul intră într-un tunel. Sânii goi ai țărăncilor sunt primii pe care-i vede de la alegeri încoace. Cu fiecare nouă vale, își concentrează și mai mult privirea dezaprobatoare asupra lor, ca să vadă mai bine, și doar rareori e dezamăgit. „Mai întâi te vom trimite la Viena, i-a spus comandantul său de la Baza de Informații. O să ai prilejul să cercetezi puțin terenul, înainte de a-ți da drumul în plină acțiune."

– Pare formula ideală, să trăiți, a spus Pym.

Pe vremea aceea Austria era o țară diferită de cea pe care am ajuns s-o iubim, Tom, iar Viena era un oraș divizat, ca Berlinul sau ca tatăl tău. Câțiva ani mai târziu, spre mirarea generală, diplomații au căzut de acord că nu era cazul să se deranjeze pentru o treabă secundară când existau problemele Germaniei, așa că puterile ocupante au semnat un tratat și s-au dus la ele acasă, marcând astfel singura realizare pozitivă a Foreign Office-ului britanic din viața mea. Dar pe vremea lui Pym, treaba aia secundară făcea mult zgomot. Americanii aveau Salzburgul și Linzul drept capitale, francezii – Innsbruckul, iar britanicii –

Grazul şi Klagenfurtul, şi fiecare dintre ei dispunea şi de câte o bucăţică din Viena cu care să se joace, centrul oraşului rămânând sub control cvadripartit comun. De Crăciun, ruşii ne dădeau găleţi de lemn pline cu icre negre şi noi le dădeam ruşilor budincă umplută cu prune, iar când Pym ajunse acolo, încă mai circula o poveste cum că, atunci când oamenilor li s-au servit icre negre ca antreu, un caporal din Argylls s-a plâns că gemul are gust de peşte. Creierul Vienei britanice era un edificiu tentacular, botezat Div Int, şi acolo a fost paraşutat sublocotenentul Pym în misiunea care consta în citirea rapoartelor despre orice fel de mişcări, de la spălătoriile ambulante sovietice şi până la cavaleria ungurească, şi în înfigerea de ace cu gămălie colorată pe diferite hărţi. Harta cea mai interesantă prezenta zona sovietică din Austria, care începea la mai puţin de douăzeci de minute cu maşina de unde lucra el. Era de-ajuns ca Pym să se uite la frontierele ei ca să simtă cum i se face pielea ca de găină la gândul primejdiei şi al intrigilor. Alteori, când era obosit sau se lăsa purtat de gânduri, privirea lui se ridica spre extremitatea vestică a Cehoslovaciei, spre Karlovy Vary, pe vremuri Carlsbad, fermecătoarea staţiune balneară din secolul al optsprezecelea, cândva atât de apreciată de Brahms şi de Beethoven. Dar nu avea nici o legătură personală cu acest loc şi interesul lui era pur istoric.

În aceste prime luni duse o existenţă ciudată, căci destinul lui nu se afla la Viena, iar azi, în clipele de reverie, am impresia că şi capitala aştepta să-l livreze legilor mai aspre ale naturii. Prea modest ca funcţie pentru a fi luat în serios de colegii lui ofiţeri, împiedicat de protocol să aibă legături cu ofiţerii de alt grad, prea sărac ca să-şi poată face de cap în restaurante şi în localurile de noapte, Pym plutea între camera de hotel care-i fusese desemnată şi hărţile lui, cam aşa cum plutise prin Berna în zilele de ilegalitate. Şi azi recunosc fără ezitare – deşi pe-atunci n-aş fi făcut-o în ruptul capului – că nu o singură dată, ascultând pe străzi flecăreala vienezilor în germana lor caraghioasă sau ducându-se la unul dintre teatrele acelea mici şi bătăioase care se înmulţeau prin

pivniţe şi case bombardate, Pym simţise împunsătura dorinţei nostalgice de a întoarce capul şi a descoperi un prieten bun şchiopătând alături de el. Nu ştia de unde-i venea: nu-i decât sufletul meu germanic ce se trezeşte, îşi spunea; sentimentul că eşti incomplet face parte din felul de a fi al nemţilor. În alte seri, marele agent secret pornea în recunoaştere prin sectorul sovietic, deghizat cu o pălărie tiroleză verde, pe care o cumpărase special în acest scop, ca de sub borurile ei să observe zdravenele santinele sovietice la post, cu mitralierele în mână, în faţa cartierului general rus, la intervale de douăzeci de metri una de alta, cât ţinea strada. Dacă-l provocau, ajungea ca Pym să le arate permisul militar de liberă trecere pentru ca feţele lor tătăreşti să se destindă într-o expresie prietenească, aşa încât făceau un pas înapoi în cizmele lor din piele fină şi ridicau o mână înmănuşată în gri, salutându-l.

– Englezii buni.

– Şi ruşii buni, răspundea Pym râzând. Zău că ruşii foarte buni.

– *Kamarad!*

– *Tovarişci Kamarad,* răspundea marele internaţionalist.

Îi oferea apoi o ţigară şi accepta şi el una. Le aprindea cu o brichetă americană Zippo cu flacără mare, cumpărată de la unul din nenumăraţii vânzători clandestini care operau în interiorul Div Int. Lăsa flacăra să lumineze chipul santinelei şi pe al său. După care, în marea lui bunătate, aproape că simţea nevoia, deşi, din fericire, nu dispunea de vocabularul necesar, să le explice că, deşi îi spionase pe comunişti la Oxford şi-i spiona din nou la Viena, în inima lui el tot comunist era şi că-i păsa mai mult de zăpezile şi lanurile de grâu din Rusia decât de barurile cu muzică şi de ruleta de la Ascot.

Şi uneori, foarte târziu, întorcându-se prin pieţele goale spre cămăruţa lui monahală cu extinctorul şi cu fotografia lui Rick drept unic ornament, se oprea şi sorbea adânc aerul pur al nopţii, până simţea că se îmbată, îşi cufunda privirile în ceaţa străzilor pavate şi se prefăcea c-o vede pe Lippsie păşind spre el în

lumina felinarelor, cu baticul de refugiată pe cap, ducându-şi geamantanul de carton. Ea îi zâmbea, iar el se felicita vitejeşte că, indiferent de dorinţele lui exterioare, continua să trăiască în lumea lui interioară.

Era de trei luni la Viena când Marlene i-a cerut s-o protejeze. Marlene era o traducătoare din cehă, celebră pentru frumuseţea ei.

– Sunteţi domnul Pym? l-a întrebat ea într-o seară, cu o delicioasă timiditate de civil, în timp ce el cobora scara cea mare în spatele unui grup de ofiţeri superiori.

Purta un impermeabil larg strâns în talie şi o pălărie cu două cornițe.

Pym recunoscu că da.

– Vă duceţi la hotelul Weischsel?

Pym spuse că acolo se ducea în fiecare seară.

– Îmi daţi voie să merg şi eu cu dumneavoastră, vă rog? Ieri un bărbat a încercat să mă violeze. Mă puteţi conduce până la uşa mea? Nu vă deranjez?

Curând, întreprinzătorul Pym o conducea pe Marlene până la uşa ei în fiecare seară şi o lua de acolo în fiecare dimineaţă. Ziua lui se scurgea între aceste două interludii strălucitoare. Dar, când o invită la cină după ziua de plată, fu convocat de un căpitan de puşcaşi furios, care răspundea de nou-veniţi.

– Eşti un porc desfrânat, mă auzi?

– Da, să trăiţi.

– Gradele inferioare de la Div Int nu fraternizează, repet, nu fraternizează în public cu personalul civil. Nu înainte de a avea mai mulţi ani de serviciu decât ai tu. Ai auzit?

– Da, să trăiţi.

– Ştii ce-i aia căcat?

– Da, să trăiţi.

– Nu, nu ştii. Căcat, Pym, este un ofiţer a cărui cravată e de un kaki mai deschis decât cămaşa. Te-ai uitat de curând la cravata ta?

– Da, să trăiţi.

– Te-ai uitat la cămaşă?

– Da, să trăiţi.

– Compară-le, Pym. Şi întreabă-te ce fel de tânăr ofiţer eşti. Nici măcar nu suntem sută la sută siguri de femeia aia.

Asta face parte din instruire, îşi zise Pym, în timp ce îşi schimba cravata. Vor să mă călească pentru teren. Şi totuşi, era preocupat de faptul că Marlene îi pusese extrem de multe întrebări despre el şi şi-ar fi dorit să nu-i fi răspuns cu atâta sinceritate.

Nu la mult timp după aceea, dădu Dumnezeu şi considerară că Pym se impregnase destul de locul acela. Înainte să plece, fu convocat din nou de căpitanul care-i arătă două fotografii. Una îl prezenta pe un tânăr frumos, cu buze moi, cealaltă pe un beţiv cam gras, zâmbind dispreţuitor.

– Dacă se întâmplă să vezi pe vreunul din aceşti doi bărbaţi, raportezi imediat unui ofiţer superior, m-ai auzit?

– Cine sunt?

– Nu te-a învăţat nimeni să nu pui întrebări? Dacă nu poţi găsi un ofiţer superior, arestează-i chiar tu.

– Cum?

– Foloseşte-ţi autoritatea. Fii politicos, dar ferm. „Sunteţi în stare de arest." Du-i apoi la ofiţerul superior cel mai apropiat.

Numele lor, află Pym cu câteva zile mai târziu din *Daily Express*, erau Guy Burgess şi Donald Maclean şi erau membri ai corpului diplomatic britanic. Câteva săptămâni la rând, continuă să-i caute peste tot, dar nu-i găsi căci fugiseră deja la Moscova.

Deci spune-mi, Tom, cine anume e vinovat de toate astea? Sufletul visător al lui Pym, sau umorul strâmb al lui Dumnezeu, care aranja în aşa fel lucrurile, încât să-i ofere o perioadă de Rai înainte de fiecare Cădere? Ţi-am vorbit despre familia Ollinger din Berna, spunându-ţi că numai o dată în viaţă ne e dat să întâlnim o familie cu adevărat fericită, dar îl uitasem pe comandantul Harrison Membury, care lucrase mai înainte la Biblioteca Britanică din Nairobi şi, un timp, ca ofiţer pe lângă Corpul de Instrucţie care, printr-un delicios capriciu al logicii militare, a

ajuns drojdia Securităţii de Teren. O uitasem pe frumoasa lui soţie şi le uitasem pe multele lui fiice murdare tot timpul, pe cale să devină adevărate Fräulein Ollinger, cu singura deosebire că preferau caprele şi un purceluş neastâmpărat orelor de muzică, lucru care făcea un adevărat balamuc din localurile militare, spre furia ofiţerului responsabil cu administraţia, total neputincios, întrucât cei din familia Membury făceau parte din Serviciul de Informaţii şi se bucurau de imunitate. Am uitat Unitatea de Interogatorii 6 din Graz, o vilă roz în stil baroc, adăpostită într-un luminiş printre dealuri împădurite, la aproape doi kilometri de marginea oraşului. Un mănunchi de cabluri telefonice ducea la ea, antenele îi profanau acoperişul ascuţit. Avea o poartă cu o căsuţă de pază şi, la popotă, un chelner blond cu ochi speriaţi, care se numea Wolfgang şi se repezea întotdeauna în jos pe scări într-o haină albă, bine călcată, ca să te ajute să cobori din Jeep. Dar lucrul cel mai bun, după părerea lui Membury, era lacul lângă care îşi petrecea zile întregi, populându-l cu peşte, căci era nebun după peşte şi consacra o parte însemnată din fondurile noastre secrete creşterii unor specii rare de păstrăv. Imaginează-ţi un bărbat solid şi jovial, cam lipsit de forţă fizică, cu gesturile elegante ale unui invalid. Un bărbat cu un caracter şi o privire visătoare şi religioasă. Un civil până-n vârfurile degetelor lui moi, cum n-am mai întâlnit un altul, dar, când îmi amintesc azi de el, îl văd întotdeauna în uniformă militară, cu cizme uzate din piele întoarsă şi cu o curea din pânză groasă încingându-l, fie pe deasupra, fie pe dedesubtul burţii, în picioare în mijlocul libelulelor pe malul lacului său iubit, în căldura unei după-amiezi toride, aşa cum îl găsise Pym în ziua în care se prezentase ca să-şi ia funcţiile în primire, împingând în apă ceva ce semăna cu o plasă de prins creveţi, în timp ce mormăia imprecaţii timide împotriva unei ştiuci pornite după pradă.

– O, Dumnezeule! Dumneata eşti Pym. Mă bucur mult c-ai venit. Priveşte, am de gând să curăţ toate algele astea şi să draghez ca să văd ce avem aici. Ce părere ai?

– Pare o idee foarte bună, să trăiţi.

– Mă bucur. Eşti însurat?

– Nu, să trăiţi.

– Minunat. Asta înseamnă că eşti liber la sfârşit de săptămână.

Nu ştiu de ce, dar mă gândesc la el ca şi cum ar fi avut un frate, deşi nu-mi aduc aminte să fi pomenit vreodată despre aşa ceva. Personalul de la el de acasă consta într-un sergent de care abia îmi amintesc şi un şofer cu accent londonez, pe nume Kaufmann, licenţiat în economie la Cambridge. Adjunctul lui era un tânăr bancher roşu în obraji pe care-l chema locotenentul McLaird şi care trebuia să se întoarcă curând în City. În pivniţe, funcţionari austrieci conştiincioşi ascultau convorbiri telefonice, deschideau scrisori la abur şi aruncau produsul necitit într-un şir de pubele ale armatei care erau golite punctual, o dată pe săptămână, de către autorităţile din Graz, căci unul dintre coşmarurile lui Membury era ca nu cumva vreun vandal care ura peştii să le verse în lac. La parter, Membury îşi ţinea echipa de traducătoare recrutate din regiune, printre care găseai de toate, de la matroane la copiliţe şi pe care, când îşi amintea de ele, Membury le admira pe toate. Şi în sfârşit mai era soţia lui, Hannah, care picta arbori, iar Hannah, cum se întâmpla adeseori cu nevestele unor bărbaţi zdraveni, era subţire ca o rămurică. Hannah m-a făcut să iubesc pictura şi mi-o amintesc aşezată în faţa şevaletului, într-o rochie albă şi decoltată, în timp ce fetele coboară ţipând o pantă acoperită cu iarbă, iar eu şi Membury, în costume de baie, trudim în apa cafenie. Chiar şi azi mi-e imposibil să mi-o închipui ca fiind mama tuturor fetelor acelora.

Pym n-ar fi putut visa o existenţă mai agreabilă. Putea face rost de whisky Naafi cu şapte şilingi sticla şi de ţigări cu doisprezece şilingi suta. Putea să facă troc sau, dacă prefera, să le schimbe fără efort pe bani austrieci, deşi era mai sigur dacă apela la serviciile unui bătrân maestru de călărie ungur, care se învârtea tot timpul prin Arhivă, citind dosare secrete şi privind drăgăstos la Wolfgang, aşa cum îi plăcea domnului Cudlove să se uite la Ollie. Toate

astea îi păreau familiare, toate astea erau indispensabile pentru ca Pym să-şi continue copilăria pe care n-o trăise. Duminicile îi însoţea pe toţi membrii familiei Membury la slujbă, iar la prânz se uita în decolteul lui Hannah. Membury e un geniu, îşi spuse el încântat, când îşi mută biroul în anticamera marelui om. Membury e un personaj renascentist devenit spion. Numai după câteva săptămâni, a căpătat un avans din fondurile prevăzute. Peste alte câteva săptămâni, Wolfgang a trebuit să-i mai coasă o tresă pe umăr, căci Membury spunea că arată caraghios numai cu una.

Şi avea informatorii lui.

– El e Pepi, îl anunţă McLaird cu un zâmbet şmecheresc, în timpul unei mese discrete afară din oraş. Pepi s-a luptat cu roşii pentru nemţi şi acum se luptă cu ei pentru noi. Eşti un anticomunist fanatic, nu-i aşa, Pepi? De-aia intră pe motocicletă în zonă şi le vinde soldaţilor ruşi fotografii pornografice. Pentru douăzeci de pachete de ţigări Players Medium pe lună. Plătibile la sfârşitul lunii.

– Ea e Elsa, continuă McLaird, prezentându-i o gospodină solidă cu patru copii, din Carinthia, în sala principală de la Blue Rose. Iubitul ei are o cafenea la Saint Pölten. Îi trimite numerele de înmatriculare şi însemnele camioanelor ruseşti care trec prin faţa vitrinei lui, nu-i aşa, Elsa? Totul scris, în mare secret, pe dosul scrisorilor de dragoste. Trei kilograme de cafea mediu râşnită pe lună. Plătibile la sfârşitul lunii.

Erau vreo doisprezece, şi Pym se puse imediat pe treabă, ca să-i formeze şi să-i protejeze cum ştia el mai bine. Azi, când îmi amintesc de ei, îmi apar ca fiind cea mai straşnică bandă de gloabe ce poate fi încredinţată unui spion în devenire. Dar pentru Pym erau cei mai grozavi tipi din lume şi avea de gând să vegheze asupra lor, chiar dacă ar fi trebuit să plătească şi cu viaţa acest lucru.

Am păstrat-o pe Sabina pentru la urmă, Jack. Sabina care, ca şi prietena ei Marlene de la Viena, era interpretă şi, tot ca Marlene,

era cea mai frumoasă fată de pe lume, parcă direct ieşită din paginile cărţii Amorul şi femeile rococo. Era micuţă, ca E. Weber, cu şolduri pline, unduitoare, şi cu ochi mari, care parcă cereau ceva. Vara sau iarna, sânii ei erau înalţi şi tari şi, precum fesele, se făceau remarcaţi în cele mai obişnuite haine de lucru, solicitând cu insistenţă atenţia lui Pym. Trăsăturile ei erau cele ale unui spiriduş slav melancolic, bântuite de tristeţe şi superstiţie, dar capabile de uluitoare accese de bunătate şi, dacă Lippsie s-ar fi reîncarnat la vârsta de douăzeci şi trei de ani, ar fi făcut o bună alegere dacă ar fi luat forma Sabinei.

– Marlene zice să eşti o persoană demnă de tot respectul, îl informă ea pe Pym cu dispreţ, în timp ce se căţărau în Jeepul caporalului Kaufmann, fără ca ea să se ostenească să-şi ascundă picioarele rococo.

– Şi ce-i rău în asta?

– Nici o problemă, răspunse ea pe un ton sinistru şi porniră spre lagăre.

Sabina vorbea ceha şi sârbo-croata la fel de bine ca germana. În timpul liber studia economia la Universitatea din Graz, lucru care-i oferi pretextul de a vorbi cu caporalul Kaufmann.

– Kaufmann, crezi în economia agrară mixtă?

– Nici gând.

– Eşti cumva adeptul lui Keynes?

– Cu cât câştig, sigur nu pot să fiu, zise Kaufmann.

Şi conversaţia continuă aşa, în timp ce Pym se străduia să-i atingă ca din întâmplare umărul alb sau să facă în aşa fel încât fusta ei să se mai ridice un pic spre nord.

Destinaţia lor în zilele acelea erau lagărele. De cinci ani, refugiaţii din Europa de Est se revărsau în Austria de îndată ce o cât de mică spărtură efemeră se deschidea în sârma ghimpată: trecând ilegal frontierele în maşini şi camioane furate, traversând câmpuri minate sau agăţaţi dedesubtul vagoanelor de tren. Îşi aduceau cu ei chipurile supte şi copiii raşi pe cap, bătrânii care nu ştiau pe ce lume sunt, câinii jucăuşi şi pe acele Lippsie în

devenire, ca să fie cazaţi, interogaţi şi să aştepte verdictul, cu miile, jucând şah pe lăzi de lemn şi arătându-şi unul altuia fotografiile celor pe care nu-i vor mai vedea vreodată. Veneau din Ungaria, România, Polonia, Cehoslovacia, Iugoslavia şi uneori din Rusia, şi sperau că sunt în drum spre Canada, Australia, Palestina. Călătoriseră pe drumuri întortocheate şi adesea din motive întortocheate. Erau medici, oameni de ştiinţă ori zidari. Erau şoferi de camion, hoţi, acrobaţi, publicişti, violatori şi arhitecţi. Traversau cu toţii universul lui Pym când trecea dintr-un lagăr în altul la bordul Jeepului, cu caporalul Kaufmann şi cu Sabina, punând întrebări, triind şi înregistrând, grăbindu-se apoi să ajungă acasă la Membury cu prada lui.

La început, sensibilitatea lui a fost şocată de atâta mizerie şi i-a fost greu să-şi ascundă emoţia în faţa celor cu care vorbea: da, o să fac orice ca să ajungi la Montreal; da, o să-i trimit vorbă mamei tale din Canberra că eşti bine sănătos. La început, Pym se simţi jenat şi de faptul că nu suferise destul. Toţi cei pe care-i interoga trăiseră într-o singură zi mai mult decât el în întreaga lui viaţă şi nu le putea ierta acest lucru. Unii dintre ei cunoşteau încă din copilărie exilul. Alţii vorbeau despre moarte şi tortură cu o detaşare care-l revolta, până când dezaprobarea lui le declanşa mânia şi începeau să-şi bată joc de el. Dar Pym, care muncea fără oprire, avea o treabă de făcut, un superior de satisfăcut şi, când voia, avea o minte iute şi vicleană. Era de-ajuns să-şi consulte propria natură ca să-şi dea seama când cineva se referea numai la notele scrise la marginea memoriei sale şi excludea textul principal. Ştia cum să discute fleacuri, când de fapt observa, şi cum să interpreteze semnalele pe care le primea. Dacă descriau un drum de noapte în munţi, Pym mergea alături de ei, târând geamantanele lor asemănătoare cu cel al lui Lippsie, şi simţea aerul îngheţat al înălţimilor pătrunzând prin hainele lor uzate. Când unul dintre ei îi spunea pe faţă o minciună, Pym folosea imediat busola lui interioară şi hotăra care erau versiunile adevărate posibile. Întrebările se înghesuiau în capul lui şi, jurist în devenire,

învăţă repede cum să le ordoneze într-un act de acuzare. „De unde vii? Ce trupe ai văzut acolo? Ce culoare aveau epoleţii lor? Cu ce se deplasau, ce arme aveau? Pe ce drum ai luat-o, ce pază era, ce obstacole, câini, sârmă ghimpată, câmpuri minate ai întâlnit în cale? Ce pantofi purtai? Cum au reuşit să treacă mama ta, bunica ta, dacă trecătoarea era atât de abruptă? Cum te-ai descurcat cu două geamantane şi cu doi copii mici, dacă nevastă-ta mai avea puţin până să nască? Nu e mai probabil că şefii tăi din poliţia secretă ungurească te-au dus cu maşina până la graniţă şi ţi-au urat succes, arătându-ţi pe unde să treci? Eşti spion şi, dacă da, n-ai prefera să lucrezi pentru noi? Sau nu eşti decât un delincvent şi, în cazul ăsta, cu siguranţă ţi-ar plăcea să devii spion în loc să fii trimis de poliţia austriacă înapoi de cealaltă parte a frontierei." Pym se servea astfel de vieţile lui în zigzag pentru a le descâlci pe ale lor, şi Sabina, cu mutrele şi umorile ei şi, din când în când, cu zâmbetul ei strălucitor, deveni vocea senzuală cu care o făcea. Uneori o lăsa să-i traducă în germană, pentru a obţine avantajul secret de a auzi totul de două ori.

– Unde ai învăţat jocul ăsta stupid? îl întrebă ea cu tristeţe într-o seară, când dansau împreună la hotelul Wiesler, sub privirile dezaprobatoare ale nevestelor de ofiţeri.

Pym râse. Atât de aproape de virilitate, cu coapsa Sabinei frecându-se de a lui, de ce ar fi trebuit să datoreze ceva cuiva? Aşa că inventă pentru ea o poveste despre un neamţ şmecher pe care-l cunoscuse la Oxford şi care se dovedise a fi spion.

– Am dus o luptă sufletească nebună, mărturisi el, pornind de la amintiri născocite în grabă. Cunoştea toate trucurile meseriei, iar eu eram pe atunci la fel de inocent ca un nou-născut şi credeam tot ce-mi spunea. Treptat lupta a devenit mai egală.

– Era comunist?

– Până la urmă s-a dovedit că da. Se prefăcea că ascunde acest lucru, dar se vedea de cum te ocupai mai atent de el.

– Era homosexual? întrebă Sabina, exprimând o bănuială mereu trează în timp ce-l scruta cu privirea.

– Nu, din câte mi-am putut da seama. Defilau pe la el regimente de femei.

– Se culca numai cu femei din armată?

– Am vrut să spun că erau o groază. Am folosit o metaforă.

– Cred că voia să-şi ascundă homosexualitatea. E cât se poate de normal.

Sabina vorbea despre propria ei viaţă ca şi cum ar fi aparţinut cuiva pe care-l ura. Tâmpitul ei de tată, ungur, fusese împuşcat la frontieră. Imbecila de maică-sa murise la Praga, încercând să dea naştere unui copil de la un amant care nu făcea doi bani. Fratele ei mai mare, un idiot, studia medicina la Stuttgart. Unchii ei erau nişte beţivi şi fuseseră împuşcaţi de nazişti şi de comunişti.

– Vrei să-ţi dau sâmbătă o lecţie de cehă? îl întrebă ea într-o seară, pe un ton şi mai sever ca de obicei, când se întorceau acasă aşezaţi toţi trei pe bancheta din faţă.

– Mi-ar plăcea foarte mult, răspunse Pym, apucând-o de mână. A început să-mi placă.

– Cred că o să facem dragoste. O să vedem, spuse ea şi mai sever, la care Kaufmann era să intre în şanţ.

Sosi sâmbăta şi nici umbra lui Rick, nici spaimele lui Pym nu-l împiedicară să sune la uşa Sabinei. Auzi un pas mai uşor decât mersul ei obişnuit ca de husar. Văzu cum ochii ei strălucitori îl privesc prin vizor şi se strădui să zâmbească morocănos şi sigur pe sine. Adusese destul whisky Naafi ca să şteargă păcatul ancestral, dar Sabina nu simţea că ar păcătui şi când îi deschise uşa era goală. Incapabil să rostească o vorbă, rămase încremenit în faţa ei, strângând în mână punga. Ca prin vis o văzu punând la loc lanţurile de siguranţă, luând punga din mâinile lui fără viaţă, îndreptându-se spre bufet şi scoţând ce era în ea. Ziua era caldă, dar Sabina făcuse focul şi pregătise patul.

– Ai avut multe femei, Magnus? îl întrebă ea. Regimente de femei, ca prietenul tău cel rău?

– Nu, nu prea, răspunse Pym.

– Eşti homosexual, ca toţi englezii?

– Nu, sigur nu.

Îl conduse la pat. Îl făcu să se aşeze şi-i deschise nasturii de la cămaşă. Cu seriozitate, ca Lippsie când aduna rufele murdare ca să le dea băiatului de la spălătorie din camioneta care aştepta afară. Îi desfăcu toţi nasturii şi-i aranjă frumos hainele pe un scaun. Îl făcu să se întindă pe spate şi se culcă peste el.

– Nu ştiam, spuse Pym cu voce tare.

– Poftim?

Începu să zică ceva, dar ar fi fost prea mult de explicat şi interpreta lui era deja ocupată. Ce voia să spună era: nu ştiam, în ciuda dorinţei mele, că exact asta îmi doream. Voia să spună: pot să zbor, pot să înot pe burtă, pe spate, pe o parte şi în cap. Voia să spună: sunt întreg şi, în sfârşit, sunt şi eu bărbat.

Era cu şase zile mai târziu, într-o după-amiază înmiresmată de vineri. În grădina de sub ferestrele biroului enorm al lui Membury, maestrul de călărie în pantalonii lui tirolezi curăţa mazăre pentru Wolfgang. Membury era aşezat la biroul lui, cu uniforma descheiată până la brâu, în timp ce elabora un chestionar destinat căpitanilor de traulere, pe care voia să-l trimită principalelor flotile de pescuit. De mai multe săptămâni nu se gândea decât la cum să traseze migraţia hibernală a păstrăvilor de mare, iar resursele financiare ale unităţii fuseseră şi ele serios puse la bătaie.

– Am constituit obiectul unei luări de contact destul de bizare, domnule, începu Pym cu timiditate. De către cineva care pretinde că ar reprezenta un potenţial transfug.

– O! Ce interesant pentru tine, Magnus, spuse Membury politicos, smulgându-se cu greu de la preocupările lui. Sper că nu e din nou vorba despre un grănicer ungur. M-am cam săturat de ei. Ca şi Viena, de altfel.

Viena devenea un motiv din ce în ce mai mare de îngrijorare pentru Membury, cum era şi Membury pentru Viena. Pym citise penibila corespondenţă dintre Membury şi Viena, pe care Membury o ţinea tot timpul încuiată în sertarul de sus din stânga

al biroului său atât de puţin rezistent. S-ar fi putut să fie numai o problemă de zile până când căpitanul de puşcaşi să apară în persoană, ca să facă ordine.

– De fapt nu e ungur, domnule, spuse Pym. E ceh. Lucrează la Cartierul General al Regiunii Militare de Sud, cu sediul lângă Praga.

Membury îşi aplecă într-o parte capul, ca şi cum ar fi vrut să-şi scuture apa din ureche.

– Ăsta e un semn bun, observă el pe un ton plin de îndoială. Div Int ar da orice pentru nişte informaţii valoroase despre partea de sud a Cehiei. Sau despre Cehoslovacia în general, de altfel. Americanii par să creadă că au monopolul locurilor. Cineva, nu mai ştiu cine, mi-a spus exact acelaşi lucru acum câteva zile, la telefon.

Linia telefonică de la Graz traversa zona sovietică. Seara puteai să-i auzi pe tehnicienii ruşi cântând cântece cazace de beţie la telefon.

– După spusele sursei mele, e vorba de un sergent nemulţumit, care lucrează în camera lor blindată, insistă Pym. Mâine-seară ar trebui să vină, trecând prin zona sovietică. Dacă nu suntem acolo să-l întâmpinăm, o va lua pe scurtătură şi se va duce drept la americani.

– Nu maestrul de călărie e cel care ţi-a vorbit de el, nu-i aşa? întrebă Membury nervos.

Cu o îndemânare pe care o datora practicii îndelungate, Pym păşi pe acest teren delicat. Nu, nu maestrul de călărie, îl asigură el pe Membury. Cel puţin nu era vocea lui. Era o voce mai tânără şi mai sigură pe ea.

Membury nu mai înţelegea nimic.

– Poţi să-mi explici? întrebă el.

Pym se execută.

Era o seară obişnuită de joi, spuse. Fusese la cinema să vadă *Liebe 47* şi, la întoarcere, se gândise să se oprească la Weisses Ross să bea o bere.

– Nu cred c-am fost vreodată la Weisses Ross.

– E o cârciumă oarecare, domnule, dar o groază de emigranţi vine acolo şi toată lumea stă în jurul unor mese lungi. Abia sosisem de două minute când chelnerul m-a chemat la telefon. *Herr Leutnant, für Sie.* Mă cunosc cât de cât, aşa că n-am fost prea mirat.

– Bravo, spuse Membury, vizibil impresionat.

– Era o voce de bărbat, vorbind o germană curată. „Herr Pym? Am un mesaj important pentru dumneavoastră. Dacă faceţi exact ce vă spun, n-o să vă pară rău. Aveţi un creion şi o hârtie?" Aveam, aşa c-a început să-mi dicteze. M-a pus să citesc ce scrisesem şi a închis înainte să apuc să-l întreb cine era.

Pym scoase din buzunar foaia respectivă, ruptă de la sfârşitul unei agende.

– Păi dacă asta s-a petrecut aseară, de ce nu mi-ai spus mai devreme? obiectă Membury, luându-i hârtia.

– Eraţi la reuniunea Comitetului Mixt de Informaţii.

– Ah, aşa e. Te-a nominalizat, remarcă Membury cu mândrie, privind în continuare hârtia. „Nu trataţi decât cu locotenentul Pym." Recunosc că e destul de măgulitor.

Se trase de una din urechile lui destul de clăpăuge.

– Fii foarte atent, îl avertiză el, cu severitatea celui ce nu-i putea refuza lui Pym nimic. Şi nu te apropia prea tare de graniţă, ca nu cumva să încerce să te tragă de partea cealaltă.

Era departe de a fi primul pont legat de sosirea unui transfug pe care-l primea Pym în ultimele luni; nici măcar al şaselea nu era, dar era primul care-i fusese şoptit de o interpretă cehă goală puşcă, într-o livadă inundată de lumina lunii. Cu numai o săptămână în urmă, Pym şi Membury petrecuseră o noapte întreagă pe câmpiile Carintiei, aşteptând sosirea unui căpitan de la Contrainformaţiile româneşti şi a iubitei lui, care trebuiau să aterizeze cu un avion furat, plin de secrete de nepreţuit. Membury ceruse poliţiei austriece să închidă zona, iar Pym lansase rachete luminoase colorate

în aer, aşa cum li se ceruse în mesajele confidenţiale. Dar zorii sosiseră fără ca vreun avion să fi aterizat.

– Şi-acum ce facem? se plânsese Membury cu o iritare uşor de înţeles, pe când stăteau dârdâind de frig în Jeep. Sacrificăm o capră? Mi-aş dori ca maestrul de călărie să fi fost mai precis. Părem atât de tâmpiţi.

Şi cu o săptămână înainte de asta, îmbrăcaţi în lodene verzi, se duseseră la un han izolat din zona de frontieră, în căutarea unui Heimkehrer dintr-o mină de uraniu sovietică, ce trebuia să pice dintr-o clipă în alta. Când au deschis uşa, conversaţiile de la bar au încetat brusc şi vreo douăzeci de ţărani s-au uitat la ei cu gurile căscate.

– Biliardul, ordonase Membury cu mâna la gură, cu o hotărâre rară în glas. Văd o masă acolo. O să începem o partidă. Ca să nu fim remarcaţi.

Fără să-şi scoată lodenul verde, Membury se aplecase să joace o minge, întrerupt imediat de zgomotul unui obiect metalic lovind podeaua din dale, nu departe de el. Pym coborâse privirea şi văzuse revolverul de serviciu calibrul .38 al superiorului său zăcând la picioarele acestuia. Într-o clipă l-a şi ridicat, mai iute ca oricând, dar nu destul de repede ca să prevină goana spre uşă a ţăranilor îngroziţi care s-au împrăştiat în întuneric, în timp ce proprietarul s-a încuiat în pivniţă.

– Acum pot să mă întorc, domnule? întrebă Kaufmann. Înţelegi, eu nu sunt soldat. Sunt un laş.

– Nu, nu poţi, spuse Pym. Şi-acum taci din gură.

Hambarul se înălţa singuratic, aşa cum spusese Sabina, în mijlocul unui câmp neted, înconjurat de zadă. O cărare galbenă ducea spre el, iar în spatele lui se întindea un lac. În spatele lacului se găsea un deal şi pe deal, odată cu lăsarea serii, un singur foişor de pază domina valea.

– Te îmbraci civil şi-ţi parchezi maşina la intersecţia de la Klein Brandorf, şoptise Sabina coapselor lui, sărutându-l, mângâindu-l şi readucându-l la viaţă. Livada are un zid de cărămidă

şi e populată de o familie de iepuri mari, cafenii. Laşi luminile de poziţie aprinse. Dacă trişezi şi iei cu tine întăriri, nu vine. Rămâne în pădure şi se supără rău de tot.

– Te iubesc.

– E o piatră vopsită în alb. Acolo trebuie să rămână Kaufmann. Dacă Kaufmann trece de piatra albă, nu vine, rămâne în pădure.

– De ce nu poţi să vii şi tu?

– Nu vrea. Îl vrea numai pe Pym. Poate că e homosexual.

– Mulţumesc, spuse Pym.

Piatra albă lucea în faţa lor.

– Rămâi aici, ordonă Pym.

– De ce? zise Kaufmann.

Ceaţa serii atârna în fuioare desupra câmpului. Suprafaţa lacului era sfâşiată de peştii care săreau în sus. Soarele în apus arunca umbre lungi la picioarele zadelor, umbre ce se întindeau peste pajiştea aurită. Un morman de buturugi tăiate cu fierăstrăul păzea intrarea în hambar, lădiţe cu muşcate împodobeau ferestrele. Pym se gândi din nou la Sabina. La şoldurile ei învăluitoare, la spinarea ei lată. „Ce-ţi spun ţie n-am mai spus nici unui alt englez. Am un frate mai mic la Praga, îl cheamă Jan. Dacă-i spui lui Membury, mă dă imediat afară. Britanicii nu permit să avem rude apropiate într-o ţară comunistă. Înţelegi?“ Da, Sabina, înţeleg. Am văzut lumina lunii pe sânii tăi, umezeala ta e încă pe buzele mele şi-mi lipeşte pleoapele. Înţeleg. „Ascultă. Fratele meu îţi trimite următorul mesaj. Numai pentru Pym. Are încredere în tine datorită mie şi pentru că i-am spus numai lucruri bune despre tine. Are un prieten care vrea să fugă. Prietenul ăsta e foarte talentat, foarte deştept, e mare de tot. O să-ţi aducă o mulţime de secrete despre ruşi. Dar mai întâi trebuie să născoceşti o poveste pentru Membury, ca să-i explici cum ai primit informaţia. Eşti deştept. Poţi născoci o mulţime de poveşti. De data asta trebuie să inventezi una pentru fratele meu şi pentru prietenul lui.“ Da, Sabina, pot să născocesc poveşti. Pentru tine şi pentru fratele tău iubit pot să inventez un milion de poveşti.

Dă-mi stiloul, Sabina. Unde mi-ai pus hainele? Acum rupe-mi o foaie din agenda ta şi voi născoci o poveste despre un bărbat misterios care mi-a telefonat la Weisses Ross şi mi-a făcut o propunere de nerefuzat.

Pym îşi deschise nasturii de la loden. „Trage întotdeauna cu corpul aplecat într-o parte“, îl sfătuise instructorul lui însărcinat cu armele, în sediul sinistru din Sussex, unde-l învăţaseră cum să lupte cu comunismul. „Te poţi apăra mai bine dacă cel din faţă trage primul.“ Pym nu era convins că sfatul era bun. Ajunse la uşa care era închisă. Înconjură hambarul, în căutarea unui loc prin care să poată privi înăuntru. „Informaţiile lui îţi vor fi de mare folos, spusese Sabina. Te vor face celebru la Viena, la fel şi pe Membury. Informaţiile valoroase din Cehoslovacia sunt extrem de rare la Div Int. Cele mai multe vin de la americani şi deci sunt denaturate.“

Soarele apusese şi întunericul se lăsa repede. Pym auzi chelălăitul unei vulpi pe celălalt mal. În spatele hambarului se aflau şiruri de cuşti cu pui şi paiele din ele păreau proaspete. Pui în ţara nimănui, îşi zise el neserios. Ouă apatride. Puii ridicară gâturile în direcţia lui şi-şi zburliră penele. Un bâtlan cenuşiu se ridică deasupra lacului şi se îndreptă spre dealuri. Se întoarse la uşa hambarului.

– Kaufmann!

– Domnule?

Îi separau o sută de metri, dar, în liniştea serii, vocile lor păreau a fi la fel de aproape ca ale unor îndrăgostiţi.

– Ai tuşit?

– Nu, domnule.

– Ei bine, să nu tuşeşti.

– Cred că suspinam, domnule.

– Fii atent, dar, orice ai vedea, nu te apropia până nu-ţi ordon eu.

– Dacă se poate, aş vrea să dezertez, domnule. Zău c-aş prefera să fiu un transfug decât să rămân aici. Reprezint o adevărată ţintă, nu mai sunt o fiinţă omenească.

– Fă şi tu adunări în gând sau ceva de genul ăsta.

– Nu pot. Am încercat. Nu iese nimic.

Ştii, Tom, ar fi nevoie de contribuţia Creatorului în persoană, ajutat de noi toţi, ca să descriu avalanşa de gânduri şi de emoţii care a invadat în clipele acelea bietul cap al lui Pym. Prima lui reacţie, sunt sigur, a fost neîncrederea. Îl întâlnise foarte des pe Axel în ultimii ani şi acest fenomen se petrecea din nou. Axel privindu-l în timp ce dormea, Axel stând la căpătâiul patului lui, cu basca pe cap – „Hai să-l mai vedem o dată pe Thomas Mann“. Axel râzând de el pentru înclinarea spre germana pură şi certându-l pentru prostul obicei de a jura credinţă tuturor celor pe care-i întâlnea: comuniştilor de le Oxford, tuturor femeilor, tuturor acelor Jack şi Michael şi chiar lui Rick. „Eşti un imbecil primejdios, Sir Magnus“, îl avertizase el odată, când Magnus se întorsese în camera lui după o noapte de mare virtuozitate în care jonglase cu fetele şi cu deosebirile sociale. „Crezi că, dacă desparţi totul, poţi trece printre ce ai despărţit.“ Axel şchiopătase alături de el pe potecuţa ce mergea de-a lungul Isisului şi-l privise cum îşi zdrobeşte încheieturile degetelor, ca s-o impresioneze pe Jemima. În timpul campaniei electorale, Pym n-ar fi fost în stare să spună de câte ori chipul palid şi lucios al lui Axel răsărise în mijlocul publicului, sau mâinile lui lungi şi nervoase se loviseră una de cealaltă în aplauze sarcastice. Cu Axel atât de prezent în conştiinţa lui, Pym ştia sigur că Axel nu exista. Şi, cu această certitudine în minte, era cât se poate de rezonabil ca răspunsul la vederea lui Axel să fie o indignare violentă că o persoană într-atât de interzisă, o persoană care fusese atât de definitiv izgonită, indiferent de motiv, din universul lui Pym, putea pretinde că se afla aici, fumând, zâmbind şi îndreptând revolverul spre el – spre mine, Pym, membru al forţei britanice de ocupaţie, dotat cu puteri supranaturale şi având o viaţă sexuală intensă. După care, bineînţeles, paradoxal ca întotdeauna, Pym s-a simţit transportat de bucurie, emoţionat, fericit să-l vadă pe Axel, aşa cum nu mai

fusese din ziua în care Rick apăruse după o cotitură pe bicicletă, cântând *Pe sub arcade.*

Mai întâi merse, apoi fugi spre Axel. Mâinile le ţinea ridicate deasupra capului, aşa cum îi ordonase Axel. Aşteptă cu nerăbdare până ce Axel îi luă revolverul militar vârât în centură şi-l puse, plin de respect, împreună cu al lui, la celălalt capăt al mesei. După care îşi coborî destul de mult braţele ca să le poată arunca pe după gâtul lui Axel. Nu-mi amintesc să se mai fi îmbrăţişat vreodată înainte sau pe urmă. Dar îmi amintesc de seara aceea ca de ultimul sentiment copilăresc dintre ei, ca de ultima zi la Berna, pentru că îi văd îmbrăţişându-se şi râzând unul la pieptul celuilalt, în stil slav, înainte de a se da un pic înapoi ca să vadă ce daune produseseră asupra fiecăruia dintre ei anii de despărţire. Şi putem presupune din fotografiile vremii şi din amintirile mele din acele zile, dacă era să mă iau după ce vedeam în oglinda care juca încă un rol important în viaţa tânărului ofiţer, că Axel văzu trăsăturile dulci, tipic anglo-saxone, ale unui tânăr blond, chipeş, străduindu-se încă din răsputeri să pară învăluit în mantia experienţei, în timp ce Pym reperă imediat pe chipul lui Axel o duritate, o scofâlcire, un tipar ce va rămâne veşnic al lui. Aşa va arăta Axel pentru tot restul vieţii. Căpătase chipul, faţa de bărbat pe care o merita. Contururile mai blânde dispăruseră, lăsând locul unei siguranţe şi unei dezinvolturi profunde. Fruntea i se lăţise, dar părul îi devenise mai des. Şuviţe cenuşii se alăturaseră celor negre, conferindu-le un aspect practic, milităros. Mustaţa de clovn, sprâncenele căzute, ca de clovn şi ele, erau impregnate de un umor şi mai trist. Dar ochii închişi la culoare şi strălucitori ce te priveau de sub pleoapele lăsate erau la fel de veseli ca întotdeauna, iar tot ce-i înconjura părea să dea profunzime percepţiei lor.

– Arăţi bine, Sir Magnus! exclamă Axel cu entuziasm, strângându-l încă la piept. Doamne, ce bărbat chipeş te-ai făcut. Ar trebui să-ţi cumpărăm un cal alb şi să-ţi facem cadou India.

– Dar tu cine eşti? întrebă Pym, nu mai puţin entuziasmat. Unde eşti? Ce cauţi aici? Ar trebui să te arestez?

– Poate că te arestez eu pe tine. Poate c-am şi făcut-o. Ai uitat c-ai ridicat mâinile? Ascultă-mă. Aici suntem în ţara nimănui. Ne putem aresta reciproc.

– Eşti în stare de arest, spuse Pym.

– Şi tu, zise Axel. Ce face Sabina?

– Foarte bine, răspunse Pym cu un zâmbet cât toate zilele.

– Ea nu ştie nimic, ai înţeles? Numai ce i-a spus frate-său. O să ai grijă de ea?

– Îţi făgăduiesc, îl asigură Pym.

Urmă o scurtă pauză, timp în care Axel se prefăcu că-şi astupă urechile cu palmele.

– Nu făgădui, Sir Magnus. Te rog eu să nu făgăduieşti.

Pentru cineva care trecuse ilegal frontiera, Axel era bine echipat, remarcă Pym. Nici urmă de noroi pe bocanci, hainele erau călcate şi păreau oficiale. Dându-i drumul lui Pym, apucă o servietă, o trânti pe masă şi scoase din ea două pahare şi o sticlă de votcă. Apoi castraveciori, cârnaţi şi o pâine din aceea neagră pe care-l trimitea pe Pym să i-o cumpere la Berna. Închinară fiecare în sănătatea celuilalt, cu gravitate, aşa cum îl învăţase Axel la Berna. Îşi umplură din nou paharele şi băură iar, în sănătatea fiecăruia dintre ei. Şi memoria îmi spune că, la despărţire, sticla era goală, căci mi-l amintesc pe Axel aruncând-o în lac, spre marea indignare a sutelor de peşti. Pym însă ar fi putut să bea o ladă de sticle fără vreun efect deosebit, într-atât de intense îi erau sentimentele. Şi, după ce începură să vorbească, Pym nu încetă să privească pe furiş spre colţurile hambarului, ca să se asigure că totul rămăsese la fel cum era când se uitase ultima oară, atât de fantastic de asemănător i se părea hambarul cu podul de la Berna, asemănarea mergând până la vântul slab ce vâjâia în lucarne. Şi când auzi din nou vulpea în depărtare, avu certitudinea că era Herr Bastl lătrând pe scara de lemn, după ce toată lumea plecase.

Numai că, aşa cum am spus, zilele acelea sentimentale trecuseră. Magnus le omorâse; prietenia lor intrase în epoca adultă.

Ai fi zis, Tom, că erau doi prieteni vechi care se întâlniseră din întâmplare, căci preferară să lase pe mai târziu cauza imediată a întâlnirii lor. Preferară, ca un preludiu, să umple golul anilor care-i despărţiseră, lucru care justifică, într-un anumit fel, motivul întâlnirii lor. Şi aşa procedară amândoi, deşi vei înțelege, acum când cunoşti mai bine felul în care funcţiona mintea lui Pym, că el şi nu Axel a fost acela care a condus această parte a discuţiei, măcar din dorinţa de a-şi dovedi sieşi şi lui Axel că era total nevinovat în ce privea povestea cam suspectă a dispariţiei lui Axel. Se descurcă bine. Pe vremea aceea era un bun actor.

– Zău, Axel, nimeni n-a mai dispărut atât de brusc din viaţa mea, se plânse el pe un ton de reproş vesel, în timp ce tăia cârnatul, ungea unt pe pâine şi căuta, în general, să-şi ocupe mâinile, exact aşa cum fac actorii. Seara erai acolo, bine instalat, ne cam îmbătaserăm, ne spuseserăm noapte bună. A doua zi de dimineaţă, când ţi-am bătut în perete, nici un răspuns. Am coborât şi am dat peste biata Frau O plângând pe rupte. „Unde e Axel? L-au ridicat pe Axel al nostru! Fremdenpolizei l-a coborât cu forţa pe scări şi unul dintre ei i-a tras un picior lui Bastl." Din ce mi-au spus, reieşea că dormisem dus, ca un mort.

Axel zâmbi cu vechiul lui zâmbet cald.

– De-am şti cum dorm morţii, zise el.

– Am organizat un fel de veghe, nu ne-am depărtat de casă, tot aşteptându-ne c-ai să te întorci. Herr Ollinger a dat câteva telefoane şi, bineînţeles, n-a rezolvat nimic. Frau O şi-a amintit că avea un frate care lucra într-un minister, nici el nu ne-a putut ajuta. Până la urmă mi-am spus: „La naiba, ce am de pierdut?" Aşa că m-am dus la Fremdenpolizei. Cu paşaportul în mână. „Prietenul meu a dispărut. Nişte bărbaţi l-au scos cu forţa din casă azi în zori, ziceau că sunt de la dumneavoastră. Unde e?" Degeaba am bătut cu pumnul în masă, nici eu n-am izbutit să fac

nimic. Doi tipi cam amenințători, în impermeabile, m-au dus în altă cameră și mi-au spus că, dacă nu mă potolesc, pățesc și eu același lucru.

– Ai dat dovadă de mult curaj, Sir Magnus, zise Axel.

Întinzând spre el o mână palidă, îl bătu ușor pe umăr în semn de mulțumire.

– Nici măcar. Eu aveam unde să mă duc. Eram britanic și aveam anumite drepturi.

– Așa e. În plus, cunoșteai niște persoane de la ambasadă. Și asta e adevărat.

– Care m-au și ajutat, de altfel. Adică au încercat să mă ajute. Când m-am dus la ei.

– Te-ai dus?

– Sigur. Mai târziu, bineînțeles. Nu imediat. Ca o ultimă soluție. Au încercat. În cele din urmă m-am întors pe Länggasse și... sincer să fiu, te-am înmormântat. A fost îngrozitor. Frau O a urcat în camera ta, fără să se oprească din plâns, și a încercat să sorteze lucrurile lăsate de tine, evitând să se uite la ele. Nu erau prea multe. Se pare că Fremdenpolizei îți ridicase cea mai mare parte din hârtii. Am dus înapoi cărțile de la bibliotecă. Ți-am luat discurile. Hainele le-am pus în pivniță. După care ne-am învârtit prin casă, ca după un bombardament. Când te gândești că una ca asta se poate întâmpla în Elveția, spuneam tot timpul. Exact ca după un deces.

Axel râse.

– Frumos din partea voastră că m-ați jelit. Mulțumesc, Sir Magnus. Ați făcut și o slujbă funerară?

– Fără cadavru și fără nici o adresă? Frau O nu voia decât să găsească vinovatul. Era convinsă că te turnase cineva.

– Pe cine a căzut bănuiala?

– Pe toată lumea, de fapt. Vecinii. Negustorii. Poate cineva de la Cosmo. Una dintre pipițe.

– Pe care a bănuit-o?

Pym o alese pe cea mai frumoasă și se încruntă.

– Parcă-mi amintesc că era o blondă cu picioare lungi, care studia engleza.

– Isabella? Isabella să mă toarne pe mine? spuse Axel, nevenindu-i să creadă. Păi Isabella mă iubea, Sir Magnus. De ce ar fi făcut una ca asta?

– Poate că tocmai ăsta era motivul, spuse Pym cu tupeu. A trecut pe-acolo la câteva zile după plecarea ta, înţelegi? A întrebat de tine. I-am spus ce se întâmplase. A scos un strigăt, a plâns şi mi-a spus că se omoară. Dar când i-am povestit lui Frau O că trecuse pe-acolo, imediat mi-a zis: „Ea e. Era geloasă pe toate celelalte, aşa că l-a turnat“.

– Tu ce crezi?

– Mie mi s-a părut cam tras de păr, dar la fel erau şi celelalte explicaţii. Aşa că de ce să n-o fi făcut Isabella? Sincer să fiu, câteodată părea cam sărită de pe fix. Mi-o pot închipui făcând ceva groaznic din gelozie – mânată de un impuls, înţelegi – ca pe urmă să se convingă că n-a făcut absolut nimic. E un fel de sindrom, nu-i aşa, la persoanele geloase?

Axel nu răspunse imediat. Pym îşi zise că, pentru un transfug, îngrozit la gândul că va trebui să negocieze, era surprinzător de relaxat.

– Nu ştiu, Sir Magnus. Nu am întotdeauna imaginaţia ta. Mai ai şi alte teorii?

– Nu prea. Ar fi putut să se producă în fel şi chip.

În liniştea nopţii, cu un surâs până la urechi, Axel umplu din nou paharele.

– Am impresia că voi toţi v-aţi gândit la chestia asta mult mai mult decât mine, mărturisi el. Sunt foarte mişcat.

Ridică moale palmele, cum fac slavii.

– Ascultă-mă. Mă aflam ilegal acolo. Eram un vagabond. Fără bani, fără acte. Un fugar. Aşa că m-au prins şi m-au azvârlit afară din ţară. Asta li se întâmplă tuturor clandestinilor. Peştii se aleg cu un cârlig în gâtlej. Trădătorii cu un glonţ în cap. Cei în ilegalitate sunt trimişi de cealaltă parte a frontierei. Nu te mai

încrunta atât. S-a terminat. Cui îi mai pasă cine a făcut-o? Pentru ziua de mâine!

– Pentru ziua de mâine! spuse Pym şi băură. Hei, ce s-a întâmplat cu capodopera ta literară? întrebă el în euforia secretă a iertării.

Axel râse şi mai tare.

– Ce s-a întâmplat? Dumnezeule, s-a dus! Patru sute de pagini de filosofie nemuritoare, Sir Magnus. Imaginează-ţi-i pe cei de la Fremdenpolizei încercând să se descurce în ea!

– Vrei să spui c-au păstrat-o... c-au furat-o? E scandalos!

– Poate că nu mă arătasem prea politicos cu bravii burghezi elveţieni.

– Dar ai rescris-o?

Părea că nimic nu-l mai putea opri din râs:

– S-o rescriu? Ar fi ieşit de două ori mai proastă. Hai mai bine s-o înmormântăm odată cu Axel H. Mai ai *Simplicissimus?* Nu l-ai vândut?

– Bineînţeles că nu.

Urmă o pauză. Axel îi zâmbi lui Pym. Pym surâse propriilor mâini, iar apoi îşi ridică privirea spre Axel.

– Iată-ne pe amândoi aici, spuse Pym.

– Aşa e.

– Eu sunt locotenentul Pym şi tu eşti prietenul atât de inteligent al lui Jan.

– Aşa e, aprobă Axel, zâmbind în continuare.

Aplanând astfel, după părerea lui cu îndemânare, singurul obstacol care i-ar fi putut separa, animalul de pradă în domeniul informaţiilor care se afla în Pym începu să avanseze cu talent spre problema pertinentă legată de ce devenise Axel după ce fusese expulzat, în ce domenii activase şi, prin extindere – spera Pym – ce cărţi de joc avea şi cât voia pe ele ca recompensă că le dădea englezilor şi nu americanilor, sau chiar – ce gând cumplit – francezilor. Pe terenul acesta, Pym nu întâlni nici un

fel de inhibiţie supărătoare la Axel care, fără doar şi poate, din respect pentru poziţia şi autoritatea lui Pym, se resemnă la un rol pasiv. Cum nu putuse să nu bage de seamă că vechiul lui prieten adoptase, când povestise ce se petrecuse cu el, acel vag ton de umilinţă, obişnuit persoanelor care nu se simt la locul lor în prezenţa celor ce le sunt superiori. Elveţienii îl conduseseră la graniţa cu Germania, spuse el şi, ca totul să fie cât mai limpede, menţionă şi punctul de frontieră pe unde trecuse, în caz că Pym ar fi vrut să verifice. Îl dăduseră pe mâna poliţiei vest-germane care, după bătaia rituală, îl predase americanilor. Aceştia l-au bătut din nou, mai întâi pentru că fugise, apoi pentru că se întorsese şi, în sfârşit, pentru că era criminalul mânjit de sânge care nu era de fapt, dar a cărui identitate o uzurpase cu atâta nesăbuinţă. Americanii l-au băgat la zdup, cât să-i pregătească un nou proces, au adus martori noi care erau prea speriaţi ca să nu-l identifice, au fixat o dată la care să-l judece şi Axel tot nu reuşise să găsească pe cineva care să depună mărturie în favoarea lui sau să spună că el era, de fapt, Axel de la Carlsbad şi nu un monstru nazist. Şi mai rău, pe măsură ce dovezile se subţiau, spuse Axel cu un zâmbet de scuză, mărturisirea lui devenea din ce în ce mai importantă, aşa că, fireşte, l-au bătut şi mai tare ca s-o obţină. Dar procesul n-a avut loc. Crimele de război, chiar şi cele fictive, nu mai erau la modă, aşa că într-o bună zi americanii l-au aruncat într-un alt tren şi l-au dat pe mâna cehilor care, ca să nu se lase mai prejos, l-au bătut pentru dubla crimă de a fi luptat alături de nemţi în timpul războiului şi de a fi fost prizonier la americani după terminarea lui.

– Până când, într-o zi, nu m-au mai bătut şi mi-au dat drumul, spuse el, zâmbind şi desfăcând din nou braţele. Cred că pentru asta ar trebui să-i mulţumesc dragului meu tată, mort de mult. Îţi aduci aminte de marele socialist care luptase în brigada Thälmann în Spania?

– Sigur că-mi amintesc, spuse Pym şi, privind la mâinile lui Axel cum gesticulează nervos şi la ochii lui negri aruncând tot

timpul scânteii, îi trecu prin minte că l-a gonit pe neamţul din el şi a lăsat slavul să se impună.

– Am devenit un aristocrat, spuse el. În noua Cehoslovacie, am devenit brusc Sir Axel. Vechii socialişti îl iubiseră pe tata. Noii socialişti îmi fuseseră prieteni la şcoală şi făceau deja parte din aparatul de stat. „De ce l-aţi bătut pe Sir Axel?“ i-au întrebat pe temnicerii mei. „Are o minte grozavă, aşa că nu-l mai bateţi şi daţi-i drumul. De acord, a luptat pentru Hitler. Îi pare rău. Acum o să lupte pentru noi, nu-i aşa, Axel?“ „Desigur, am spus. De ce nu?“ Aşa că m-au trimis la universitate.

– Ce-ai studiat? întrebă Pym uluit. Thomas Mann? Nietzsche?

– Mai grozav. Cum să te foloseşti de partid ca să reuşeşti în viaţă. Cum să promovezi în Uniunea Tineretului. Cum să străluceşti în comitete. Cum să epurezi facultăţile şi studenţii, cum să te caţeri pe spinarea prietenilor şi pe reputaţia propriului tată. În ce funduri să dai şuturi şi ce funduri să pupi. Când să vorbeşti prea mult şi când să taci din gură. Poate c-ar fi trebuit să învăţ toate astea mai devreme.

Simţind că se apropia de fondul problemei, Pym se întrebă dacă nu cumva era momentul să ia notiţe, dar se hotărî să nu întrerupă şuvoiul cuvintelor lui Axel.

– Acum câteva zile, cineva a avut tupeul să mă facă titoist, reluă Axel. Din 1949, asta e cea mai nouă insultă.

Pym se întrebă în sinea lui dacă nu cumva acesta era motivul pentru care Axel se hotărâse să vină la ei.

– Ştii ce-am făcut?

– Nu. Ce-ai făcut?

– L-am denunţat.

– Nu se poate! Pentru ce?

– Nu ştiu. Ceva grav. Important nu e ce spui, important e cui îi spui. Ar trebui să ştii lucrul ăsta. Aud că eşti mare spion. Sir Magnus de la serviciile secrete britanice. Felicitări. Ce zici, caporalul Kaufmann se simte bine afară? Poate că ar trebui să-i duci şi lui ceva.

– Mă ocup mai târziu de el, mulţumesc.

Urmă o pauză, cât timp fiecare savură în felul său efectul acestei reveniri la disciplină. Mai închinară o dată, salutându-se din cap ca să-şi ureze noroc. Dar, în sinea lui, Pym se simţea mai stingher decât părea. Avea sentimentul că normele nu erau respectate întocmai şi că în discuţia dintre ei se făceau auzite unele subînţelesuri.

– Deci cu ce te-ai ocupat exact în ultima vreme? întrebă Pym, luptând să preia conducerea. Cum se face că un sergent de la Cartierul General al Regiunii Militare de Sud se află lângă zona sovietică austriacă, pregătit să fugă?

Axel îşi aprindea un nou trabuc, aşa că Pym trebui să aştepte un moment răspunsul.

– Nu cunosc nici un sergent. În unitatea noastră nu sunt decât aristocraţi. Ca şi tine, şi eu sunt un mare spion, Sir Magnus. În zilele noastre, e o industrie în plină expansiune. Bine am făcut c-am ales-o.

Simţind brusc nevoia să se ocupe de aspectul său exterior, Pym îşi netezi părul spre spate cu un gest reflex, pe care-l exersa de câtva timp.

– Dar tot mai intenţionezi să treci la noi – admiţând, desigur, că-ţi putem oferi ce-ţi doreşti? întrebă el, cu o politeţe destul de brutală.

Axel mătură cu o mişcare a mâinii o idee atât de stupidă.

– Ca să ajung aici, am plătit la fel ca şi tine. Poate că lucrurile nu sunt perfecte, dar e ţara mea. Am trecut ultima frontieră. Vor fi siliţi să mă suporte.

Pym avu sentimentul unei rupturi primejdioase.

– Atunci de ce te afli aici, dacă nu vrei să fugi în Vest?

– Am auzit vorbindu-se despre tine. Marele locotenent Pym de la Div Int şi, mai de curând, de la Graz. Lingvist. Erou. Amant. Ideea că ai fi putut să mă spionezi m-a captivat. Şi eu să te spionez pe tine. Era minunat când mă gândeam că ne aflam din nou împreună în vechiul nostru pod, numai cu peretele ăla subţire

între noi – cioc, cioc! Trebuie să iau legătura cu el, mi-am zis. Să-i strâng mâna. Să-i dau ceva de băut. Poate c-am izbuti să facem puţină ordine în lume, aşa cum făceam pe vremuri.

– Înţeleg, comentă Pym. Grozav.

– Ne-am putea, eventual, pune creierele laolaltă. Suntem două fiinţe rezonabile. Poate că nu mai vrea să facă război. Poate că eu nu mai vreau. Poate c-am obosit să tot fim eroi. ,,Pe oamenii buni nu-i găseşti pe toate drumurile, mi-am zis. Câte persoane pe lumea asta au dat mâna cu Thomas Mann?“

– Nimeni în afară de mine, spuse Pym, izbucnind într-un râs sincer şi băură iar.

– Îţi datorez extrem de mult, Sir Magnus. Ai fost generos. În viaţa mea n-am cunoscut pe cineva mai bun la suflet. Am ţipat la tine, te-am înjurat. Şi tu ce făceai? Îmi ţineai capul când vărsam. Îmi făceai ceai, curăţai când vomam sau când mă scăpam pe mine, îmi aduceai cărţi – un permanent du-te-vino la bibliotecă – îmi citeai toată noaptea. Omului ăsta îi datorez ceva, mi-am spus. Îi datorez un mic ajutor în cariera lui. Voi face pentru el un gest care să mă coste. Dacă pot să-l ajut să ocupe o poziţie influentă în lumea asta, e bine. Pentru lume şi pentru el. Nu mulţi oameni de treabă ocupă în zilele noastre poziţii importante. Aşa c-am să trişez şi-o să mă duc să-l văd. Şi să-i strâng mâna. Şi să-i spun „Mulţumesc, Sir Magnus“ Şi să-i duc un cadou ca să-mi plătesc datoria faţă de el şi să-l ajut în carieră, mi-am zis. Pentru că-l iubesc pe omul ăsta, mă auzi?

Nu adusese o pălărie de pai plină cu pachete colorate, dar scoase din servietă un dosar pe care i-l întinse lui Pym peste masă.

– Ai dat lovitura, Sir Magnus, declară el mândru, în timp ce Pym deschidea coperta. A trebuit să spionez mult ca să-ţi fac rost de el. Cu o mulţime de riscuri. N-are a face. Cred că e mai interesant decât Grimmelshausen. Dacă se descoperă vreodată ce am făcut, pot să-ţi aduc şi coaiele mele.

*

Pym închide ochii şi-i deschide din nou, dar e tot în aceeaşi noapte şi în acelaşi hambar.

– Sunt un sergent ceh mic şi gras, căruia îi place votca, îi explică Axel, în timp ce Pym întoarce, ca în vis, paginile dosarului. Sunt un brav soldat Svejk. Am citit împreună cartea? Numele meu e Pavel. Mă auzi? Pavel.

– Bineînţeles c-am citit-o. E grozavă. Dosarul ăsta e autentic, Axel? Nu cumva e o glumă?

– Crezi că grasul de Pavel îşi asumă un asemenea risc ca să-ţi aducă un fals? Are o nevastă care-l bate, copii care nu pot să-l sufere, şefi ruşi care se poartă cu el mai rău decât s-ar purta cu un câine. Mă asculţi?

Da, Pym îl ascultă, dar numai cu o jumătate din mintea lui. Şi citeşte în continuare.

– Bunul tău prieten, Axel H., nu există. Nu cu el te-ai întâlnit în noaptea asta. Desigur, cu mult timp în urmă, la Berna, ai cunoscut un soldat german bolnăvicios care scria o capodoperă şi s-ar putea ca numele lui să fi fost Axel, ce înseamnă un nume? Dar Axel a dispărut. Un tip infect l-a turnat, n-ai aflat niciodată exact ce s-a întâmplat. În seara asta te-ai întâlnit cu grăsunul sergent Pavel de la Serviciul de Informaţii al armatei cehe, căruia îi place să mănânce usturoi, să se reguleze şi să-şi trădeze superiorii. Vorbeşte ceha şi germana, iar ruşii îl folosesc pe post de ajutor de băgător de seamă, fiindcă nu au încredere în austrieci. O săptămână hălăduieşte pe lângă cartierul lor general din Wiener Neustadt, făcând pe curierul şi pe interpretul, în următoarea îi îngheaţă fundul la graniţa dintre zone, în căutare de spioni mărunţi. În săptămâna care urmează se întoarce în garnizoana lui din Cehia de Sud, unde tot ruşii sunt cei care îl mână cu picioare în fund.

Axel îl bate pe Pym pe braţ.

– Vezi asta? Fii atent. Ai aici o copie după foaia lui de soldă. Uită-te la ea, Sir Magnus, concentrează-te. Ţi-a adus-o pentru că se aşteaptă ca nimeni să nu creadă ce spune dacă nu are

Unterlagen. Îţi aminteşti de *Unterlagen?* Documentele? Exact ce nu aveam eu la Berna. Ia-o cu tine. Arată-i-o lui Membury.

Pym îşi ridică fără tragere de inimă privirea de pe materialele pe care le citea, destul ca să vadă teancul de hârtii lucioase pe care le ţine Axel în mână. În zilele acelea o fotocopie era ceva: fotografii făcute de pe plăci sensibile, prinse într-un carnet cu foi detaşabile cu ajutorul unor şnururi trecute prin nişte găuri. Axel le împinge spre Pym şi izbuteşte să-l smulgă din nou din lectură, destul ca să vadă portretul presupusului proprietar: un omuleţ cu o figură porcină, prost bărbierit, cu ochii umflaţi şi cu buza împinsă în afară.

– Ăsta sunt eu, Sir Magnus, spune Axel şi-l bate destul de tare pe Pym pe umăr, ca să se asigure că e atent, exact cum obişnuia să facă la Berna. Uită-te la el, te rog. E un tip lacom şi jegos. Trage pârţuri, se scarpină în cap, fură puii comandantului. Dar nu-i place ca ţara lui să fie ocupată de o bandă de rusnaci împuţiţi, care se împăunează pe străzile Pragăi şi-i spun că e un prăpădit de ceh, şi nu-i place nici să fie trimis în Austria când i se scoală vreunuia, ca să lingă în fund o bandă de cazaci beţi. Aşa că şi el e curajos, mă-nţelegi? E un biet laş jegos şi curajos.

Pym îşi întrerupe din nou lectura, de data asta ca să formuleze o plângere birocratică, de care mai târziu i-a cam fost ruşine.

– Mi se pare grozav c-ai inventat un personaj atât de încântător, Axel, dar ce să fac cu el? întreabă el pe un ton trist. Se aşteaptă de la mine să vin cu un transfug, nu cu o foaie de soldă. Cei de la Graz vor o fiinţă vie. Or exact asta n-am, nu-i aşa?

– Idiotule! strigă Axel, prefăcându-se scos din fire de prostia lui Pym. Biet copilaş englez naiv! N-ai auzit niciodată de transfugi care au rămas pe loc? Pavel *e* un transfug! A trecut de partea adversarului, dar a rămas acolo unde se afla. Peste trei săptămâni va veni din nou aici, îţi va aduce alte materiale. Dacă te porţi cum trebuie, n-o să trădeze doar o dată, ci de douăzeci de ori, de o sută de ori. E un funcţionar de la Informaţii, un curier, un agent de categoria a treia, un tip bun la toate, un sergent de la serviciul

Cifru şi un peşte. Nu înţelegi ce înseamnă asta în termeni de acces? Îţi va aduce noi şi noi informaţii minunate. Prietenii lui de la unitatea de frontieră îl vor ajuta să treacă. Data viitoare când vă veţi întâlni, Viena va fi aceea care-i va pune întrebări. Te vei afla în centrul unei activităţi fantastice: „Pavel, poţi să ne faci rost de asta? Pavel, ce înseamnă aia?“ Dacă eşti politicos cu el, dacă vii singur şi-i aduci câteva cadouri frumoase, poate că le va răspunde.

– Şi tu o să fii... o să te văd?

– O să-l vezi pe Pavel.

– Dar tu o să fii Pavel?

– Sir Magnus. Ascultă.

Împingând deoparte servieta care se afla între ei, Axel îşi aşază cu zgomot paharul lângă al lui Pym şi-şi trage scaunul atât de aproape, încât umerii li se ating şi gura lui e chiar lângă urechea acestuia.

– Eşti foarte, foarte atent?

– Sigur că sunt.

– Pentru că am impresia că eşti atât de fantastic de prost, încât mă întreb dacă n-ai face mai bine să renunţi la jocul ăsta. Ascultă.

Pym zâmbeşte exact cum zâmbea pe vremuri, când Axel îi explica de ce era un *Trottel* – fiindcă nu-l înţelegea pe Kant.

– După ce face pentru tine în seara asta, Axel n-o să mai poată toată viaţa să dea înapoi. Îmi risc capul pentru tine. Aşa cum Sabina ţi-a încredinţat fratele, Axel ţi-l încredinţează pe Axel. Înţelegi? Sau eşti mult prea prost ca să-ţi dai seama că îmi pun viitorul în mâinile tale?

– Axel, nu vreau. Ai face mai bine dacă l-ai lua înapoi.

– E prea târziu. Am furat documentele, am venit aici, le-ai văzut, ştii ce conţin. Cutia Pandorei nu mai poate fi închisă la loc. Fermecătorul tău maior Membury – aristocraţii ăia isteţi de la Div Int – nici unul dintre ei n-a mai văzut asemenea informaţii. Pricepi?

Pym dă din cap că da, iar apoi că nu. Se încruntă, zâmbeşte şi încearcă în fel şi chip să pară custodele demn şi matur al destinului lui Axel.

– În schimb, trebuie să-mi juri ceva. Mai devreme ţi-am zis că nu trebuie să promiţi. Acum îţi spun că trebuie. Mie, Axel, trebuie să-mi promiţi loialitate. Cu sergentul Pavel e altă poveste. Pe sergentul Pavel poţi să-l trădezi şi să-l inventezi cât vrei, căci oricum nu e decât o născocire. Dar eu, Axel... Axel aici de faţă – uită-te la mine – eu nu exist. Nici pentru Membury, nici pentru Sabina, nici măcar pentru tine. Chiar şi atunci când te simţi singur, eşti plictisit şi vrei să impresionezi pe cineva, să cumperi ceva sau să vinzi pe cineva, eu nu fac parte din jocul tău. Chiar dacă ai tăi te ameninţă, dacă te tortureaază, chiar şi atunci va trebui să-mi negi existenţa. Dacă peste cincizeci de ani te vor răstigni pe cruce, ai să minţi pentru mine? Răspunde-mi.

Pym mai găseşte timp să se mire că, după ce negase atâta amar de vreme existenţa lui Axel, acum trebuia să-i promită că i-o va nega în continuare. Şi trebuie să fie un lucru extrem de rar ca să ţi se ofere o a doua şansă de a-ţi dovedi loialitatea, după ce ai eşuat atât de lamentabil la prima încercare.

– Da, îţi promit, spune Pym.

– Ce-mi promiţi?

– Îţi promit c-o să păstrez secretul. O să-l încui în memoria mea şi o să-ţi dau cheia.

– Pe vecie. La fel şi în cazul lui Jan, fratele Sabinei.

– Pe vecie. Şi în cazul lui Jan. Ce mi-ai dat tu aici e amplasarea tuturor forţelor sovietice în Cehoslovacia, spune Pym ca în transă. Dacă materialul e autentic.

– E cam vechi, dar voi, britanicii, ştiţi să apreciaţi antichităţile. Hărţile voastre de la Viena şi Graz sunt şi mai vechi. Şi nu sunt la fel de autentice. Îţi place Membury?

– Destul de mult. De ce?

– Şi mie. Te interesează peştii? Îl ajuţi să repopuleze lacul?

– Uneori. Da.

– E o treabă importantă. Fă-o cu el. Ajută-l. Trăim într-o lume împuţită, Sir Magnus. Câţiva peşti fericiţi o vor face mai bună.

Era şase dimineaţa când Pym plecă. Kaufmann se culcase de mult în Jeep. Pym îi vedea cizmele ieşind din maşină. Pym şi Axel merseră împreună până la piatra albă, Axel sprijinindu-se de braţul lui, aşa cum făcea când se plimbau pe malul râului Aare. Când ajunseră la piatră, Axel se opri şi culese un mac de câmp, un frumos *poppy* roşu şi i-l întinse lui Pym. Culese încă unul pentru el, dar, după ce se gândi o clipă, i-l dădu şi pe acesta.

– Unul mă reprezintă pe mine, celălalt pe tine, Sir Magnus. Nici unul dintre ei nu va fi înlocuit vreodată. Tu eşti păstrătorul prieteniei noastre. Salutări Sabinei. Spune-i că sergentul Pavel o sărută, aşa cum ştie el, drept mulţumire pentru ajutor.

O persoană care dispune de o sursă foarte apreciată este o persoană admirată şi bine hrănită, Tom, aşa cum Pym nu întârzie să descopere în următoarele săptămâni. Ofiţeri cu grad foarte înalt vin să-l viziteze de la Viena şi-l invită la masă doar ca să se apropie de el şi să se bucure, prin procură, de reuşita lui. De fiecare dată apare şi Membury, un Cezar cu gura până la urechi, încercând să mai scadă din importanţa acestui Antoniu al său, trăgându-se de lobul urechii, visând la peşti şi zâmbind cui nu trebuie. Alţi ofiţeri, ceva mai mici în grad, dar tot importanţi, îşi schimbă peste noapte părerea despre Pym şi-i trimit mesaje mieroase prin curierul interzonal. „Marlene vă transmite cele mai bune gânduri şi e teribil de necăjită că a trebuit să plecaţi din Viena fără să vă luaţi rămas-bun de la ea. S-a vorbit un timp c-aş putea ajunge ofiţerul dumneavoastră de caz, dar soarta a decis altfel. Eu şi M sperăm să putem participa şi noi, de îndată ce Ministerul de Război ne va da aprobarea." Pym devine un fel de idol şi e destul să-l cunoşti ca să fii considerat un iniţiat: „Ce treabă fantastică a făcut tânărul Pym... Dac-ar fi după mine, i-aş mai da o tresă, mobilizat sau nu". Ar fi trebuit să auzi cum Londra, prin bruiaj, nu mai prididea cu laudele. „La ordinul

Londrei", nici mai mult nici mai puţin, sergentul Pavel primeşte numele de cod Greensleeves, iar Pym felicitări. Interpretele cehe voluptuoase sunt mândre de el şi-şi arată plăcerea pe căi teribil de rafinate.

– Să nu-mi spui niciodată ce s-a întâmplat, aşa e regula, îi ordonă Sabina, strângându-l mai să-l omoare între buzele ei cărnoase şi triste.

– N-am să spun niciodată.

– Prietenul lui Jan e frumos? E chipeş? Ca tine? Ce zici, mi-ar plăcea sau nu?

– E înalt, frumos şi foarte inteligent.

– Şi sexy?

– Foarte sexy.

– Homosexual ca tine?

– Exact.

Descrierea îi făcu plăcere într-un mod profund şi satisfăcător.

– Eşti un om bun, Magnus, îl asigură ea. Dai dovadă de bun-gust protejându-l pe omul ăsta ca pe fratele meu.

Sosi apoi şi ziua în care sergentul Pavel urma să-şi facă a doua apariţie. După cum prezisese Axel, Viena pregătise o recoltă bogată de întrebări legate de primul document. Pym veni cu ele stenografiate într-o agendă. Aduse şi sandviciuri cu somon afumat şi o sticlă de Sancerre din partea lui Membury. Aduse ţigări, cafea, bomboane de ciocolată cu mentă Naafi şi tot ce experţii în gastronomie de la Div Int îi dădură ca să umple burta unui brav transfug rămas la locul lui. În timp ce mâncau somonul afumat şi beau votcă, clarificară punctele importante.

– Ce ai pentru mine de data asta? îl întrebă Pym vesel, când ajunseră la o pauză firească în conversaţie.

– Nimic, răspunse Axel calm, turnându-şi din nou votcă. Să-i lăsăm să saliveze puţin. Asta o să le mărească apetitul pentru data viitoare.

– Pavel trece printr-o criză de conştiinţă, îi raportă Pym a doua zi lui Membury, respectând întocmai instrucţiunile lui Axel.

Are necazuri cu nevastă-sa şi fiică-sa se culcă cu un ofiţer rus care nu face doi bani de fiecare dată când Pavel e trimis în Austria. Nu l-am forţat. I-am spus că suntem tot timpul aici, că poate să aibă încredere în noi şi că nu vrem să-i facem probleme în plus. Cred că până la urmă o să ne mulţumească pentru asta. Dar i-am pus întrebările despre concentrarea blindatelor la est de Praga şi ce mi-a zis e destul de interesant.

Un colonel venit în vizită de la Viena era de faţă.

– Ce-a spus? întrebă colonelul, urmărindu-l pe Pym cu atenţie.

– A zis că, după el, păzesc ceva.

– Ai idee ce-ar putea să fie?

– Arme de vreun fel. Ar putea fi rachete.

– Cultivă-l, îl sfătui colonelul şi Membury pufni, arătând ca tatăl orgolios care devenise în ultima vreme.

La a treia întâlnire, sursa Greensleeves dezlegă misterul concentrării de blindate şi, în plus, îi oferi o descriere a amplasării întregii forţe aeriene în Cehoslovacia, în noiembrie anul trecut. Sau aproape a întregii desfăşurări. În orice caz, Viena era uluită şi Londra autoriză plata prin două lingouri mici de aur, cu condiţia ca mai întâi să fie şterse marcajele britanice, ca să se mascheze originea. În felul acesta, sergentul Pavel putu fi caracterizat ca un om lacom şi toată lumea se simţi uşurată. Câteva luni după aceea, Pym alergă între Axel şi Membury, ca un valet la doi stăpâni. Membury se întrebă dacă nu era cazul să-l întâlnească personal pe Greensleeves. Viena tindea să creadă că ar fi o idee bună. Pym încercă să negocieze o întâlnire, dar se întoarse cu vestea tristă că Pavel nu accepta să discute decât cu Pym. Membury se resemnă. Era sezonul depunerii icrelor la păstrăv. Viena îl convocă pe Pym şi-l invită la tot felul de dineuri. Colonei, comandori şi amirali îşi disputau drepturile pe care le aveau asupra lui. Dar, aşa cum se văzu curând, Axel era unicul lui proprietar şi patron.

– Sir Magnus, şopti Axel. S-a întâmplat ceva îngrozitor.

Zâmbetul său își pierduse din siguranță. Avea o privire încolțită și cearcăne adânci. Pym adusese tot felul de delicatese Naafi, dar le refuză pe toate.

– Sir Magnus, trebuie să mă ajuți, spuse el, aruncând priviri speriate spre ușa hambarului. Ești singura mea speranță. Ajută-mă, pentru numele lui Dumnezeu! Știi ce le fac celor ca mine? Nu mă mai privi așa! Găsește o soluție! E rândul tău!

În clipa asta sunt în hambar, Tom. Am trăit acolo acești treizeci și ceva de ani. Plafonul cu stucaturi al domnișoarei Dubber a dispărut, lăsând locul grinzilor vechi și liliecilor atârnați cu capul în jos de acoperiș. Așezat aici, simt mirosul trabucului lui și-i pot vedea găvanele întunecate ale ochilor în lumina lămpii, când șoptește numele lui Pym, aidoma invalidului care fusese odată: pune-mi muzică, adu-mi picturi, adu-mi pâine, adu-mi secrete. Numai că în vocea lui nu e urmă de autocompătimire, de implorare sau de regret. Niciodată asta n-a fost genul lui Axel. El revendică. E drept că uneori vocea lui e blândă. Dar întotdeauna răzbate din ea puterea. E stăpân pe el, ca întotdeauna. El e Axel, totul i se cuvine. A trecut ilegal frontiere și a fost bătut. La mine nu mă gândesc. Nu acum, nu atunci.

– Îmi arestează prietenii din țară, mă auzi? Doi din grupul nostru au fost ridicați din pat ieri de dimineață, la Praga. Un altul a dispărut în drum spre serviciu. A trebuit să le spun despre noi. Nu exista altă cale.

Fu nevoie de o clipă pentru ca întreaga semnificație a acestei declarații să pătrundă în creierul îngrijorat al lui Pym. Chiar și după aceea, vocea își păstră tonul mirat:

– Despre noi? Despre mine? Ce le-ai spus? Cui, Axel?

– Nu în amănunt. În principiu. Nimic grav. Nu ți-am pomenit numele. E în ordine, numai că a fost ceva mai complicat, e nevoie de o manipulare mai atentă. Am fost mai șmecher decât ceilalți. Până la urmă, s-ar putea să fie mai bine așa.

– Dar ce le-ai spus despre noi?

– Nimic. Ascultă-mă. Pentru mine e altfel. Ceilalţi muncesc în fabrici, la universitate, nu dispun de o ieşire în caz de pericol. Când or să-i tortureze, or să spună adevărul şi adevărul o să-i ucidă. Eu însă sunt un mare spion. Am o poziţie foarte solidă, la fel ca şi tine. „Sigur, o să le spun. Trec graniţa. Asta e meseria mea. Culeg informaţii, mai ţineţi minte?“ Mă prefac indignat, cer să vorbesc cu superiorul meu. Nu e un tip rău, superiorul meu. Nu sută la sută, poate şaizeci. Dar şi el îi urăşte pe rusnaci. „Sunt pe cale să pun mâna pe un trădător britanic, îi spun. O persoană foarte importantă. Un ofiţer. Nu v-am spus nimic din cauza nenumăraţilor titoişti din organizaţia noastră. Fă în aşa fel încât poliţia secretă să mă lase în pace şi o să împart prada cu tine, după ce o să-l strâng un pic cu uşa.“

Pym nici nu mai încearcă să vorbească. Nu se mai osteneşte să întrebe ce-a răspuns superiorul sau în ce măsură viaţa reală a lui Axel poate fi comparată cu viaţa fictivă a sergentului Pavel. Celulele corpului său par să moară una câte una, în cap, în vintre, în măduva oaselor. Gândurile pline de dragoste pentru Sabina devin la fel de vechi ca amintirile din copilărie. Pe lume nu mai există decât Pym, Axel şi dezastrul. Îmbătrâneşte pe măsură ce ascultă. Senilitatea pune încetul cu încetul stăpânire pe el.

– Zice că trebuie să-i aduc dovada, spune Axel pentru a doua oară.

– Dovada? mormăie Pym. Ce fel de dovadă? Dovadă? Nu te-nţeleg.

– Informaţii.

Axel îşi freacă degetul mare de arătător, exact aşa cum o făcuse cândva E. Weber. Ceva concret. Rezultate. Bani.

– Ceva ce un trădător britanic ca tine mi-ar putea da după un mic şantaj. Nu e nevoie să fie secretele bombei atomice, dar trebuie să fie ceva bun. Destul de bun ca să-l potolească. Nu fleacuri, înţelegi? Şi el are superiori.

Axel zâmbeşte, chiar dacă nu e un zâmbet despre care să vreau să-mi amintesc chiar şi acum.

– Întotdeauna există cineva deasupra ta pe scară, nu-i aşa, Sir Magnus? Chiar şi atunci când crezi că eşti în vârf. Şi când ajungi cu adevărat sus, alţii se află chiar sub tine, agăţaţi de cizmele tale. Aşa se petrec lucrurile într-un sistem ca al nostru. Nimic inventat. Orice ar fi, trebuie să fie de bună calitate. Pe urmă putem să aranjăm lucrurile. Fură pentru mine, Sir Magnus. Dacă ţii la libertatea mea, adu-mi ceva formidabil.

– Arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă, spune caporalul Kaufmann când Pym se întoarce la Jeep.

– Mă doare stomacul, răspunde Pym.

Dar, pe drumul de întoarcere la Graz, începe să se simtă mai bine. Viaţa e o datorie, îşi spune el. Problema constă în a stabili care dintre creditori face mai multă gălăgie. Viaţa înseamnă să plăteşti. Viaţa înseamnă să ai grijă de oameni, chiar dacă asta te poate ucide.

O jumătate de duzină de Pym reconstituiţi au hoinărit în noaptea aceea pe străzile din Graz, Tom, şi nu e nici unul dintre ei de care să mă ruşinez astăzi sau pe care, dacă în clipa asta ar ciocăni la uşa domnişoarei Dubber şi ar spune: „Tată, eu sunt“, să nu-l îmbrăţişez ca pe un fiu de mult pierdut, care şi-a plătit datoriile faţă de societate şi s-a întors acasă. Nu cred să mai fi existat în toată viaţa lui vreo noapte în care să se fi gândit atât de puţin la el şi atât de mult la îndatoririle faţă de ceilalţi, ca atunci când a patrulat prin capitala regatului său pe sub umbrele gloriei habsburgice în ruină, oprindu-se ba în faţa porţii acoperite de verdeaţă a spaţiosului cartier general conjugal al lui Membury, ba în faţa uşii modeste a blocului Sabinei, în timp ce-şi făcea planuri şi le adresa promisiuni liniştitoare. „Nu-ţi face nici un fel de griji“, îi spunea el lui Membury în sinea lui. „N-ai să suferi nici o umilinţă, lacul tău va fi populat în continuare şi postul tău va fi sigur atâta timp cât vei dori să-l ocupi. Mai-marii ţării vor respecta şi mai departe în tine geniul conducător al operaţiunii Greensleeves.“ „Secretele tale se află în mâinile mele“, şopti el

spre fereastra luminată a Sabinei. „Serviciul tău la britanici, fratele tău eroic Jan, părerea ta exaltată despre amantul tău Pym, toate sunt în siguranţă. Le voi păstra cu grijă şi le voi iubi aşa cum îţi iubesc trupul moale şi cald, cufundat în somnul lui agitat."

Nu luă nici o hotărâre, pentru că nu avea nici o îndoială. Cruciatul solitar îşi identificase misiunea, spionul îndemânatic va avea grijă de amănunte, complicele fidel nu-şi va mai trăda niciodată prietenul în schimbul iluziei că serveşte nevoile naţiunii. Iubirile lui, îndatoririle şi credinţa lui nu fuseseră niciodată mai clare. Axel, îţi datorez totul. Împreună putem schimba lumea. Îţi voi aduce daruri, aşa cum mi-ai adus şi tu mie. Nu te voi mai trimite niciodată în lagăr. Dacă s-a gândit la alte soluţii, a fost doar ca să le respingă imediat ca fiind dezastruoase. În timpul lunilor precedente, inventivul Pym făcuse din sergentul Pavel o figură care trezea bucurie şi admiraţie pe culoarele secrete de la Graz, Viena şi Whitehall. Sub mâna lui pricepută, eroul coleric, amator de femei şi de băutură, cu accese donquijoteşti de curaj, devenise o legendă. Chiar dacă Pym ar fi pregătit să trădeze din nou încrederea lui Axel, nu s-ar putea duce la Membury să-i spună: „Domnule, sergentul Pavel nu există. Greensleeves e prietenul meu Axel, care cere să-i furnizăm secrete britanice autentice." Ochii blânzi ai lui Membury ar ajunge cât cepele, faţa lui inocentă s-ar acoperi de riduri de tristeţe şi disperare. Încrederea în Pym s-ar ofili şi reputaţia lui odată cu ea: Membury la stâlpul infamiei, afară cu Membury; Membury, nevasta şi fiicele lui, să fie imediat trimişi acasă. Un dezastru şi mai mare i-ar aştepta dacă Pym s-ar aventura să caute un compromis, punând problemele lui Axel pe seama fictivului sergent Pavel. Şi scena asta o jucase în gând: „Domnule, trecerile frontierei de către sergentul Pavel au fost observate. A spus poliţiei secrete cehe că are la mână un agent britanic. De aceea trebuie să-i dăm ceva grăunţe cu care să-şi hrănească povestea". Div Int nu avea dreptul să folosească agenţi dubli. Cu atât mai puţin cei de la Graz. Chiar şi un transfug care nu-şi părăsise postul încălca

oarecum regulamentele. Doar insistenţa lui Greensleeves de a nu trata decât cu Pym preîntâmpinase o preluare a operaţiunii de către Londra cu mult în urmă, şi deja se discuta serios cui îi va reveni Pavel după ce Pym îşi va termina serviciul militar. A-l pune pe Axel sau pe Greensleeves în poziţia de spion dublu ar declanşa o serie de consecinţe imediate, una mai înspăimântătoare decât alta: Membury îl va pierde pe Greensleeves în favoarea Londrei; succesorul lui Pym va descoperi înşelătoria în mai puţin de cinci minute; Axel va fi trădat a doua oară şi şansele lui de supravieţuire vor fi compromise; familia Membury va fi transferată în Siberia.

Nu, Tom. În timp ce-şi petrecea această noapte capitală, mergând sub un cer de idealuri de neatins, evitând patul Sabinei, într-atât de pur îi era sufletul, Pym nu era chinuit de dilema unor mari opţiuni. Nu-şi examina spiritul nemuritor în pregătirea a ceea ce puriştii ar putea numi un act de trădare. Nu-şi închipuia că a doua zi ar putea fi ziua execuţiei lui irevocabile – ziua în care orice speranţă va muri pentru Pym şi în care tatăl tău se va naşte. Privea cum se ridică zorile peste o zi plină de frumuseţe şi de armonie. O zi în care un dosar greşit putea fi corectat, în care destinele tuturor celor de care răspundea erau în mâinile lui, în care alegătorii circumscripţiei lui secrete vor cădea în genunchi şi le vor mulţumi lui Pym şi Creatorului său că se născuse ca să aibă grijă de ei. Era radios, exulta. Lăsa ca sufletul lui bun şi încrederea pe care o avea în el să-i insufle curaj. Cruciatul tainic îşi pusese sabia pe altar şi transmitea mesaje fraterne zeului războiului.

– Axel, vino în Vest! îl implorase Pym. Uită-l pe sergentul Pavel. Poţi fi un transfug ca oricare altul. O să am grijă de tine. O să-ţi fac rost de tot ce îţi trebuie. Îţi promit.

– Nu-mi cere să-mi trădez prietenii, Sir Magnus. Sunt singurul care-i poate salva. Nu ţi-am spus c-am trecut deja ultima mea frontieră? Dacă mă ajuţi, putem câştiga o mare victorie. Vino aici miercuri, la aceeaşi oră.

*

Cu servieta în mână, Pym se îndreaptă repede spre ultimul etaj al vilei şi descuie uşa biroului său. Mă scol devreme, toată lumea o ştie. Pym e matinal, Pym e harnic, Pym a şi terminat lucrul pe o zi, când cea mai mare parte dintre noi ne bărbierim încă. Biroul lui Membury e legat de al lui printr-o uşă mare, dublă. Pym o împinge şi intră. Senzaţia de bine care-l cuprinde este de nesuportat: un amestec ameţitor de hotărâre, de simţ al dreptăţii şi de uşurare. Sunt binecuvântat. Biroul metalic al lui Membury nu seamănă cu biroul de la Reichskanzlei. Fundul lui din tablă e vechi şi briceagul elveţian al lui Pym cunoaşte prea bine cele patru şuruburi. În al treilea sertar de sus, în stânga, Membury îşi ţine lucrările de referinţă: ordinele în vigoare ale unităţii, *Peştii cafenii în lume*, cartea de telefon secretă, *Lacuri şi căi navigabile în Austria,* Ordinul de Luptă al forţelor serviciilor secrete din Londra, o listă cu principalele acvarii şi un plan al Div Int, Viena, indicând unităţile şi funcţiile lor, dar fără nume. Pym strecoară o mână în birou. Nu e o invazie. Nu e o răzbunare. Nici o iniţială nu va fi scrijelită cu briceagul pe peretele biroului. Sunt aici ca să ofer o mângâiere. Dosare, manuale cu foi detaşabile. Instrucţiuni pentru transmisiuni, marcate „Strict secret", pe care Pym nu le-a văzut niciodată. Sunt aici ca să împrumut, nu ca să fur. Deschizând servieta, scoate din ea un aparat de fotografiat Agfa ce aparţine armatei, de al cărei obiectiv e fixată o panglică gradată de vreo treizeci de centimetri. E acelaşi aparat pe care îl foloseşte când Axel îi aduce documente originale şi Pym trebuie să le fotografieze pe loc. Reglează distanţa şi îl instalează pe birou. Pentru asta am fost născut, îşi spune el, nu pentru prima dată. La început a fost spionul.

Dintr-un dosar de pe coperta căruia cuvântul „Vertebrate" a fost şters, alege Ordinul de Luptă al Div Int. „Oricum, Axel îl cunoaşte", îşi spune el. Dar are sus şi jos ştampile impresionante cu „Strict secret" şi ştampila de distribuire care-i asigură autenticitatea. Dacă ţii la libertatea mea, adu-mi ceva formidabil. Îl

fotografiază o dată, apoi din nou, şi se simte ca şi cum s-ar fi trezit din beţie. Filmul are treizeci şi şase de poze. De ce mă zgârcesc şi-i dau numai două? Aş putea să fac cu-adevărat ceva pentru înţelegerea noastră reciprocă. Axel, meriţi mai mult. Îşi aminteşte de o recentă evaluare a ameninţării sovietice făcută de Ministerul de Război. Dacă vor citi asta, va fi ca şi cum au citit tot. E în sertarul de sus, lângă *Manualul despre mamiferele acvatice,* şi începe cu un rezumat al concluziilor. Fotografiază fiecare pagină şi termină cu bine filmul. „Axel, am reuşit! Suntem liberi. Am făcut puţină ordine în lume, exact aşa cum ai spus că vom face! Suntem oameni de meserie, care au pus bazele unei ţări numai şi numai pentru noi, o ţară cu o populaţie compusă din două persoane!“

– Promite-mi că nu-mi vei mai aduce informaţii atât de importante, Sir Magnus, spuse Axel la următoarea lor întâlnire. Dacă o ţii tot aşa, mă vor face general şi nu ne vom mai putea întâlni.

Dragă tată – scrise Pym pe adresa hotelului Majestic, Karachi, unde locuia tatăl său în prezent, din motive de sănătate –, mulţumesc pentru cele două scrisori. Mă bucur mult să aflu că te înţelegi bine cu Aga Khan. Cred că fac o treabă bună aici şi că vei fi mândru de mine.

CAPITOLUL 14

Când, la vârsta de şaisprezece ani, Mary Pym decise c-a sosit momentul să-şi piardă virginitatea, simulă un puseu de ameţeli adolescentine şi, în loc să joace hochei, infirmiera o vârî în pat. Zăcu deci în infirmerie, cu ochii zgâiţi la perete, până când clopotul sună de trei, ceea ce însemna că infirmiera era liberă până la ora cinci. Mai aşteptă exact cinci minute după ceasul primit la prima comuniune, îşi ţinu răsuflarea treizeci de secunde, fapt care o ajuta întotdeauna să-şi facă puţin curaj, apoi coborî pe vârfuri scările de piatră din spate, trecu pe lângă bucătărie şi spălătorie, traversă un petic de iarbă ofilită spre o veche seră din cărămizi pentru butaşi, în care ajutorul de grădinar îşi instalase un pat improvizat din pături şi saci vechi. Rezultatele fură mai spectaculoase decât ar fi putut spera, dar ce savură mai târziu nu fu atât evenimentul în sine, cât aşteptarea lui, faptul că stătuse lungită pe pat, cu fusta ridicată până în talie, ştiind foarte bine că, odată ce se hotărâse, nimic n-o mai putea opri, sentimentul de libertate pe care-l simţise când trecuse graniţa spre lumea păcatului.

Exact acelaşi lucru îl simţea acum, aşezată modest pe un rând din mijlocul salonului supraîncărcat al Carolinei Lumsden, printre măsuţele thailandeze oribile, picturile chinezeşti ţipătoare şi etajerele pline de statuete ale lui Buddha produse pe scară industrială, ascultând-o pe Caroline cum încearcă să semene cu regina, în timp ce mormăie raportul ultimei şedinţe a filialei din Viena a Asociaţiei Soţiilor de Diplomaţi, ca un fel de cântec tragic de lebădă. O să reuşesc, îşi spune Mary, perfect calmă.

Dacă nu se poate într-un anumit fel, încerc altfel. Privi spre fereastră. De partea cealaltă a străzii, în Mercedesul lor închiriat, Georgie şi Fergus şedeau cu capetele apropiate, ca doi îndrăgostiţi, prefăcându-se că studiază harta străzilor, cu un ochi aţintit asupra intrării principale şi asupra Roverului ei, parcat pe aleea din faţa casei Carolinei. O să ies pe uşa din dos. Am reuşit altădată, o să reuşesc şi acum.

– S-a hotărât deci în unanimitate, se lamentă Caroline, că raportul inspectorilor de la Foreign Office asupra preţului vieţii aici a fost atât incorect, cât şi nedrept, şi că se va înfiinţa imediat un subcomitet financiar, condus, am plăcerea să vă anunţ, de doamna McCormick – zumzete respectuoase.

Ruth McCormick era soţia Ministrului Economiei şi, ca urmare, un geniu financiar. Nimeni nu pomeni că trăia cu ataşatul militar al Olandei.

– Subcomitetul va prezenta în amănunt toate problemele noastre şi, odată făcut acest lucru, va înainta o obiecţie scrisă asociaţiei noastre de la Londra pentru a fi transmisă, pe canalele adecvate, inspectorului-şef în persoană.

Ropot de aplauze pornind de la paisprezece perechi de palme feminine, inclusiv ale lui Mary. Grozav, Caroline, grozav. Într-o altă viaţă va fi rândul tău să întruchipezi o tânără diplomată în ascensiune, iar soţul tău va sta acasă şi te va imita.

Caroline trecu la diverse.

– Lunea viitoare, dejunul transatlantic săptămânal la Manzi. Ora douăsprezece şi jumătate fix şi patru sute de şilingi de persoană, în numerar, vă rog, incluzând două pahare de vin şi, vă rog, nu întârziaţi căci a fost nevoie de o imensă diplomaţie ca să-l conving pe Herr Manzi să ne dea un salon separat.

Pauză. „Dă-i drumul, imbecilo“, o îndemnă Mary în gând. Degeaba. Mai târziu.

– Iar vineri, de azi într-o săptămână, vă rog, Marjorie de Weever va ţine aici, cu ajutorul diapozitivelor, o prelegere absolut fascinantă despre aerobică, pe care a predat-o cu succes la o clasă

incluzând persoane de toate categoriile în Sudan, unde soţul ei a fost plenipotenţiar. Nu-i aşa, Marjorie?

– De fapt însărcinat cu afaceri, urlă Marjorie, aşezată în primul rând. Dar ambasadorul n-a fost acolo decât trei luni din paisprezece. Nu că Brian ar fi primit ceva bani în plus, dar nu asta e problema.

„Pentru numele lui Dumnezeu, îşi zise Mary furioasă. Acum!" Uitase însă de bărbatul lui Penny Sharlow, care primise o medalie.

– Şi sunt sigură că dorim toate s-o felicităm pe Penny pentru sprijinul fantastic pe care i l-a dat lui James în decursul anilor, fără de care pun pariu că n-ar fi primit absolut nimic.

Părea că era vorba de o glumă, dacă era să te iei după puţinele râsete isterice care izbucniră şi pe care Caroline le potoli cu o privire funebră, pierdută undeva pe la mijlocul încăperii. Îşi luă apoi vocea de doliu oficial.

– Şi, dragă Mary – mi-ai spus că nu te deranjează dacă menţionez acest lucru – Mary îşi plecă iute privirea în poală –, sunt sigură că toată lumea doreşte să-ţi spun cât de mult regretăm decesul socrului tău. Ştim că Magnus a fost teribil de afectat şi sperăm că va reuşi să treacă peste asta cât mai repede şi se va întoarce în mijlocul nostru cu aceeaşi bună dispoziţie care ne face atât de bine tuturor.

Murmure de compasiune. Mary şopti un „mulţumesc" şi se aplecă uşor în faţă. Simţi tăcerea îngrijorată, când toate se aşteptau să ridice capul, dar n-o făcu. Începu să tremure şi fu impresionată când văzu lacrimi adevărate udându-i mâinile strâns încleştate. Scoase un suspin înăbuşit şi, din întunericul pe care de bunăvoie îl alesese, o auzi pe vesela doamnă Simpson, soţia paznicului Cancelariei, spunându-i:

– Vino, draga mea, în timp ce-şi petrecea un braţ enorm peste umerii lui Mary.

Suspină din nou, o împinse fără prea mult elan pe doamna Simpson şi se ridică anevoie, incapabilă să-şi oprească lacrimile: lacrimi pentru Tom, lacrimi pentru Magnus, lacrimi pentru că fusese deflorată în sera de butaşi şi pun pariu că sunt însărcinată.

O lăsă pe doamna Simpson s-o apuce de braţ, iar pe urmă clătină din cap murmurând:

– E-n ordine.

Ajunse în hol, unde dădu de Caroline Lumsden, care o urmase.

– Nu, mulţumesc... zău că nu vreau să mă întind... mai degrabă aş face câţiva paşi... te rog, poţi să-mi dai paltonul?... albastru cu guler de blană artificială... prefer să rămân singură, dacă nu te superi... ai fost atât de amabilă... O, Doamne, iar mă apucă plânsul...

Ajunsă în grădina lungă care se întindea în spatele casei soţilor Lumsden, merse tot încovoiată de-a lungul cărării până ce se pierdu din vedere sub copaci. Apoi grăbi pasul. Antrenamentul, îşi zise ea cu recunoştinţă, în timp ce deschidea uşa din spatele grădinii: nimic mai bun când vrei să te calmezi. Se îndreptă iute spre staţia de autobuz. Venea din cincisprezece în cincisprezece minute. Verificase.

– Ce frumos din partea lor, strigă doamna Membury cu o intensă satisfacţie, umplându-i paharul lui Brotherhood cu vinul de soc făcut în casă. Da, mi se pare cât se poate de înţelept şi de potrivit. N-aş fi crezut niciodată că Ministerul de Război e în stare de aşa ceva. Dar tu, Harrison? Nu e surd, îi explică ea lui Brotherhood în timp ce aşteptau. Doar cam lent. Tu ai fi crezut, dragă?

Harrison Membury urcase de la pârâul din fundul grădinii, unde tăiase trestii, şi era încă îmbrăcat ca pentru lucrul în apă. Era un tip masiv şi agil, iar la şaptezeci de ani mai păstra un aer de băieţandru, cu obraji trandafirii şi bucălaţi şi părul din mătase albă. Se aşeză în capul mesei, mâncând prăjituri făcute în casă şi bând ceai dintr-o cană uriaşă din lut pe care scria Gramps. Se mişca, estimă Brotherhood, exact de două ori mai lent decât soţia lui şi vorbea de două ori mai încet.

– Ştiu şi eu, spuse el când toată lumea uitase întrebarea. Erau câţiva tipi isteţi şi pe-acolo.

– Întrebaţi-l despre peşti şi o să primiţi răspunsul mult mai repede, zise doamna Membury, îndreptându-se cu paşi mici spre un colţ al camerei şi scoţând câteva albume dintre operele complete ale lui Evelyn Waugh. Ce mai fac păstrăvii, Harrison?

– O, perfect, spuse Membury cu un zâmbet larg.

– Ştiţi, nu avem voie să-i mâncăm. Numai ştiuca are. V-ar amuza să vă uitaţi la fotografiile mele? Vreau să spun, o să fie o istorie ilustrată? Nu-mi ziceţi nimic. Asta ar dubla costurile. Am citit în *Observer*. Ilustraţiile dublează costul unei cărţi. Cred însă că o face şi de două ori mai atrăgătoare. Mai ales în cazul biografiilor. Nu mă interesează o biografie dacă nu pot să-i văd pe cei despre care e vorba. Harrison e altfel. E cerebral. Eu sunt vizuală. Dumneavoastră cum sunteţi?

– Cred că mai degrabă ca dumneavoastră, spuse Brotherhood, zâmbind şi jucându-şi în continuare rolul deloc uşor.

Satul era una dintre acele aşezări în stil georgian pe jumătate urbanizate, la marginea oraşului Bath, unde englezii catolici dintr-o anumită clasă socială hotărâseră să se adune în exilul lor. Casa se afla acolo unde începea câmpul, o clădire mică, placată cu gresie şi cu o grădină îngustă în pantă ce cobora spre râu, iar ei stăteau în bucătăria înghesuită, pe scaune cu spătar rotunjit, înconjuraţi de vase murdare şi de vechituri cu caracter vag religios: o placă crăpată din ceramică cu chipul Maicii Domnului, provenind de la Lourdes; o cruce din pipirig pe jumătate distrusă, vârâtă în spatele maşinii de gătit; o jucărie din hârtie reprezentând îngeri ce se roteau la cea mai mică adiere de vânt; o fotografie a lui Ronald Knox. Cât vorbiră, mai mulţi nepoţi mânjiţi de sus până jos intrau şi se uitau fix la ei, până ce mamele lor, nişte femei înalte, veneau să-i ia de acolo. Era o gospodărie în permanentă stare de dezordine voită, dominată de frisonul dulce al persecuţiei religioase. Un soare alb şi matinal străpungea ceaţa de la Bath. Din burlane se auzea apa picurând rar.

– Sunteţi cadru universitar? întrebă brusc Membury, din capul mesei.

– Dragă, ţi-am mai spus. E istoric.

– Sincer să fiu, mai degrabă militar în retragere, domnule, răspunse Brotherhood. Am avut noroc că mi-au dat mie treaba asta. Dacă n-ar fi apărut, până acum m-ar fi uitat de tot.

– Şi când e vorba să apară cartea? strigă doamna Membury, de parcă toţi ar fi fost surzi. Trebuie să ştiu cu luni de zile înainte, ca doamna Lanyon să mă treacă pe lista ei. Tristram, nu mai trage. Avem aici un autobuz-librărie, înţelegeţi? Magda dragă, fă ceva cu Tristram, altfel rupe o pagină de istorie. Vine o dată pe săptămână şi îl consider o adevărată binecuvântare, dacă nu te deranjează să aştepţi puţin. Uitaţi-vă, aici e vila în care Harrison îşi avea biroul şi unde toată lumea lucra pentru el. Corpul principal datează din 1680, aripa e nouă. Cam din secolul al nouăsprezecelea. Ăsta e heleşteul lui. L-a populat pornind de la zero. Gestapoul aruncase grenade în el şi toţi peştii săriseră în aer. Exact la ce te puteai aştepta de la ei. Porcii.

– Din ce mi-au spus patronii mei, la început lucrarea va fi rezervată personalului, spuse Brotherhood. După care vor publica o versiune cenzurată pentru publicul larg.

– Nu sunteţi de la Departamentul Cercetărilor Militare. Sunteţi infanterist? întrebă doamna Membury. Nu, nu se poate. Domnul Marlow, nu-i aşa? Oricum, cred c-au avut o idee bună. E logic să-i caute pe cei care mai sunt aici, înainte de a da ortul popii.

– În ce corp de armată aţi luptat?

– Să zicem că am trecut de la unul la altul, sugeră Brotherhood cu o discreţie intenţionată, în timp ce-şi punea ochelarii de citit.

– Uitaţi-l, spuse doamna Membury, împungând cu un deget subţire într-o fotografie de grup. Aici. El e tânărul de care aţi întrebat. Magnus. El e cel care a făcut treaba cea mai strălucită. Aici e bătrânul maestru de călărie, un scump. Harrison, cum îl chema pe chelnerul de la popotă – cel care trebuia să se facă novice, dar nu s-a priceput?

– Am uitat, zise Membury.

– Şi fetele cine sunt? întrebă Brotherhood, zâmbind.

– O, dragă domnule, fetele nu ne făceau decât necazuri. Care mai de care mai zăpăcită şi, când nu erau însărcinate, îşi luau

câmpii cu cine nu trebuia şi pe urmă îşi tăiau venele. Aş fi putut deschide o clinică Mary Stopes cu normă întreagă, dacă pe vremea aceea ar fi existat planificare familială. Acum suntem în faza de hibrizi. Fetele noastre iau anticoncepţionale, dar tot rămân însărcinate.

– Lucrau la noi ca interprete, spuse Membury, îndesându-şi tutun în pipă.

– Exista vreo interpretă implicată în operaţiunea Greensleeves? întrebă Brotherhood.

– Nu era nevoie, zise Membury. Tipul vorbea germana. Aşa că Pym trata singur cu el.

– Absolut singur?

– Solo. Greensleeves a insistat să fie aşa. De ce nu vorbiţi cu Pym?

– Şi cine a preluat cazul după plecarea lui Pym?

– Eu, spuse Membury mândru, măturând tutunul umed căzut pe pieptul puloverului său ca vai de lume.

Nimic nu e mai nimerit ca o agendă cu coperte roşii ca să pună ordine într-o conversaţie dezlânată. După ce aşezase ostentativ una printre resturile mai multor feluri de mâncare şi după ce-şi scuturase braţul drept ca preludiu la o atitudine pe care o numea ceva mai oficială, Brotherhood scoase un stilou din buzunar, cu aceeaşi ceremonie cu care se comportă un poliţist de ţară la locul crimei. Nepoţii fuseseră goniţi. La etaj, cineva încerca să cânte muzică religioasă la xilofon.

– Cel mai bine ar fi să începem prin a nota totul, ca pe urmă să revenim la detalii, spuse Brotherhood.

– Excelentă idee, spuse doamna Membury cu severitate în glas. Dragă Harrison, ascultă.

– Din nefericire, aşa cum v-am mai spus, cea mai mare parte din materialele brute despre Greensleeves a fost distrusă, pierdută sau greşit clasată, fapt care face ca răspunderea de pe umerii martorilor încă în viaţă să fie şi mai mare. Adică a dumneavoastră. Să începem.

După acest avertisment aproape ameninţător, a urmat o discuţie relativ logică, cât timp Membury a evocat cu o precizie surprinzătoare datele şi conţinutul principalelor triumfuri ale lui Greensleeves şi rolul jucat de locotenentul Magnus Pym de la Corpul de Informaţii. Brotherhood scria silitor şi nu intervenea decât rareori, oprindu-se doar ca să-şi umezească degetul mare înainte de a întoarce paginile agendei.

– Dragă Harrison, iar ai luat-o prea încet, îl dojenea din când în când doamna Membury. Marlow nu are toată ziua la dispoziţie. Marlow trebuie să se întoarcă la Londra, dragă. Nu e peşte.

Membury însă continua să înoate în propriul ritm, ba descriindu-i amplasamentele militare sovietice din sudul Cehoslovaciei, ba procedura laborioasă prin care reuşise să obţină din cuferele de război de la Whitehall lingourile mici de aur pe care Greensleeves insista să le primească drept plată, ba luptele pe care le dăduse cu Div Int ca să evite exploatarea excesivă a agentului său favorit. Şi Brotherhood, în ciuda micului casetofon ce se afla din nou în buzunarul lui de la piept, îşi nota tot: datele în stânga, informaţiile la mijloc.

– Greensleeves n-a avut niciodată vreun alt nume de cod? întrebă el în treacăt, fără să se oprească din scris. Se întâmplă ca sursele să fie rebotezate din motive de securitate sau pentru că numele a fost deja deconspirat.

– Gândeşte-te, Harrison, insistă doamna Membury.

Membury îşi scoase pipa din gură.

– Sursa Wentworth? sugeră Brotherhood, întorcând o pagină.

Membury făcu semn că nu.

– Mai era o sursă...

Brotherhood şovăi, de parcă nu şi-ar fi amintit numele.

– Serena, da, asta era... sau nu... Sabina. Sursa Sabina, care opera la Viena. Sau la Graz? Poate că la Graz, înainte de venirea dumneavoastră. Pe vremea aia se obişnuia să se amestece prenumele feminine şi masculine când era vorba de nume de cod. Un truc clasic de dezinformare, după câte mi s-a spus.

– Sabina? strigă doamna Membury. Nu Sabina *noastră!*

– Omul vorbeşte despre o sursă, dragă, spuse Membury cu fermitate în glas, intervenind mult mai repede decât de obicei. Sabina noastră era interpretă, nu agent. E cu totul altceva.

– În orice caz, Sabina noastră era absolut...

– Nu era o sursă, i-o tăie dur Membury. Hai, nu mai trăncăni atât. Poppy.

– Poftim? zise Brotherhood.

– Magnus voia să-i spunem Poppy. Am şi făcut-o un timp. Sursa Poppy. Îmi plăcea destul de mult. Dar a venit Ziua Aducerii Aminte[1] şi un cretin de la Londra a decretat că Poppy e o insultă la adresa celor căzuţi – macii sunt pentru eroi, nu pentru trădători. Caracteristic pentru tipii de acolo. Probabil c-a fost avansat pe chestia asta. Un caraghios. M-am enervat, la fel şi Magnus. „Poppy e un erou", a spus el. Mi-a plăcut. Era un tip de treabă.

– Avem acum scheletul, spuse Brotherhood, privindu-şi însemnările. Ce-ar fi dacă am pune şi ceva carne pe el?

Citea din planul pe capitole pe care îl pregătise înainte de a veni, pe primele pagini ale agendei.

– Personalităţi, am impresia că am atins deja subiectul ăsta. Valoarea sau lipsa de valoare a celor ce compun armata pentru efortul de informare pe timp de pace reprezintă un ajutor sau un obstacol? Ajungem şi aici. Ce s-a întâmplat cu ei după aceea – au obţinut posturi importante în domeniile pe care şi le-au ales? S-ar putea să fi rămas în legătură cu ei, cum la fel de bine s-ar putea să nu fi rămas. Asta însă e mai degrabă treaba noastră.

– Aşa e, dar ce s-a întâmplat de fapt cu Magnus? întrebă doamna Membury. Harrison a fost foarte supărat că n-a scris niciodată. Ca şi mine, de altfel. Nici măcar nu ne-a spus dacă s-a convertit. Simţeam că era la doi paşi. Nu mai trebuia decât să-l împingă cineva. Şi Harrison a fost aşa ani de zile. A trebuit ca părintele d'Arcy să discute pe-ndelete cu el, înainte ca Harrison să vadă lumina, nu-i aşa, dragă?

Pipa lui Membury se stinsese şi bărbatul o privea dezamăgit.

---

[1] În Marea Britanie, pentru comemorarea armistiţiului (Poppy Day) se oferă şi se pun peste tot flori de mac. (n.tr.)

– Niciodată nu mi-a plăcut, spuse el cu un fel de părere de rău, jenat parcă. N-am avut niciodată o părere prea bună despre el.

– Dragă, nu fi prost. Îl adorai pe Magnus. Practic îl adoptaseşi. Ştii prea bine că-i aşa.

– O, Magnus era un băiat formidabil. Celălalt tip. Sursa. Greensleeves. Sincer să fiu, mi se părea că e un impostor. N-am spus nimic – nu părea să servească la ceva. De ce ne-am fi plâns, odată ce Div Int şi Londra nu mai conteneau cu laudele?

– Prostii, spuse doamna Membury, cât se poate de hotărâtă. Marlow, nu-l asculta. Dragă, ca de obicei, eşti mult prea modest. Tu erai liantul operaţiunii, ştii că am dreptate. Marlow scrie istorie, dragule. O să scrie despre tine. Doar nu vrei să strici totul, nu-i aşa, Marlow? E la modă în zilele noastre. Totul e aruncat la gunoi. Mi se face rău. Uitaţi-vă ce i-au făcut bietului căpitan Scott la televiziune. Tata l-a cunoscut pe Scott. Era un om minunat.

Membury continuă, de parcă ea n-ar fi spus nimic.

– Toţi generalii ăia de la Viena, veseli ca nişte cintezoi. Tunetele de aplauze de la Ministerul de Război. De ce-aş fi omorât eu găina cu ouă de aur, când toţi erau mulţumiţi? Tânărul Magnus jubila. Mai ales lui nu voiam să-i stric plăcerea.

– Şi, în plus, se instruia, spuse doamna Membury. Harrison aranjase ca, de două ori pe săptămână, să se ducă la părintele Moynihan. Se ocupa şi de crichet, pe întreaga garnizoană. Mai învăţa şi ceha. Toate astea nu le poţi face într-o singură zi.

– Ah! Asta e foarte interesant. Faptul că învăţa ceha. Avea cumva o sursă cehă?

– Şmechera de Sabina îi pusese gând rău, spuse doamna Membury, dar de data asta soţul ei n-o lăsă să vorbească.

– Aveam impresia că tot ce ne aducea era, cumva, recuzită, spuse el fără să se lase descurajat. În farfurie arăta întotdeauna foarte bine, dar, când începeai să mesteci, observai că nu era mare lucru. Asta era impresia pe care mi-o făcea mie.

Râse mirat.

– Ca şi cum ai încerca să mănânci o ştiucă. Numai oase. Sosea un raport, te uitai prin el. E formidabil, îţi spuneai. Dar, când îl examinai mai cu atenţie, devenea plictisitor. Da, aşa era, pentru că ştiam deja despre ce era vorba... Ce-i drept, era plauzibil, dar n-aveam cum să verificăm, pentru că nu deţineam nici un fel de informaţii despre regiunea respectivă. N-am vrut să spun nimic, cred însă că s-ar fi putut ca cehii să tragă sforile. Tot aşa cum am crezut că ăsta era motivul pentru care Greensleeves n-a mai apărut după ce Magnus s-a întors în Anglia. Nu era sigur că ar fi reuşit să ducă de nas un tip mai în vârstă. Bănuiesc că nu era prea frumos din partea mea. Nu sunt decât un specialist în peşti ratat, ce zici, Hannah? Ea aşa îmi spune.

Descrierea le făcu la amândoi atâta plăcere, că izbucniră în râs, iar Brotherhood trebui să râdă şi el împreună cu ei şi să-şi păstreze întrebările pentru momentul în care Membury va fi în stare să le audă.

– Vreţi să spuneţi că nu l-aţi întâlnit niciodată pe Greensleeves? N-a venit niciodată la o întâlnire? Scuzaţi-mă, domnule, zise el uitându-se prin notiţe, dar nu mi-aţi spus chiar dumneavoastră că aţi preluat sursa Greensleeves când Pym a plecat din Graz?

– Aşa e.

– Şi acum afirmaţi că nu l-aţi întâlnit niciodată.

– E cât se poate de adevărat. Nu l-am întâlnit. M-a lăsat să-l aştept ca mirele la altar, nu-i aşa, Hannah? M-a pus să-mi iau cel mai bun costum, mi-a împachetat toate bunătăţile alea tâmpite de care zicea că-i plac – Dumnezeu ştie de unde mai apăruse şi chestia asta –, şi el n-a apărut.

– Probabil că Harrison a încurcat data, spuse doamna Membury, izbucnind din nou în râs. Harrison e ceva de groază când e vorba de date, nu-i aşa, dragă? Asta fiindcă n-a fost niciodată instruit pentru informaţii, înţelegeţi? Era bibliotecar la Nairobi. Un foarte bun bibliotecar. Şi pe urmă a cunoscut pe cineva pe vapor şi s-a lăsat prins.

– Nu pentru mult timp, spuse Membury vesel. Kaufmann a mers cu mine. Kaufmann era şoferul. Un tip fermecător. Cunoştea la perfecţie locul de întâlnire. N-am greşit data, dragă. Era cea bună, sunt sigur. Mi-am petrecut toată noaptea într-un hambar pustiu. Nici un semn de la el, nimic. N-aveam cum să dăm de el, totul se petrecea într-un singur sens. Am mâncat câte ceva din mâncarea aia idioată. Am băut un pic din băutura lui, mi-a plăcut. Pe urmă m-am întors acasă. Acelaşi lucru în noaptea următoare şi în noaptea de după aceea. Aşteptam un mesaj de orice fel, un telefon, ca prima dată. Linişte totală. N-am mai auzit vorbindu-se despre el. Ar fi trebuit să organizăm o preluare a sarcinilor cu Pym de faţă, desigur, dar Greensleeves nu era de acord. O adevărată primadonă, ca toţi agenţii. O singură persoană de fiecare dată. Regulă de fier.

Membury bău distrat din paharul lui Brotherhood.

– Viena era furioasă. Au dat toată vina pe mine. Le-am spus atunci că, oricum, nu era o afacere bună şi chestia asta nu m-a prea ajutat.

Râse din nou cu poftă.

– Cred că de-asta m-au dat afară. N-au spus-o, dar pariez că ăsta a fost motivul!

Pentru că era vineri, doamna Membury gătise pilaf cu ton şi o prăjitură cu ciocolată şi cireşe, de care Membury nu avu dreptul să se atingă. După prânz, Brotherhood şi ea stătură pe malul râului, privindu-l pe Membury cum taie vesel trestiile. Plase şi corzi bine întinse brăzdau oglinda apei. Printre cutiile pentru reproducere, o barcă veche se cufunda prinsă în odgoane. Soarele, eliberat din ceaţă, arunca o lumină strălucitoare.

– Vorbiţi-mi un pic despre Sabina, sugeră Brotherhood cu viclenie, profitând de faptul că Membury nu putea să-i audă.

Doamna Membury ardea de nerăbdare.

– O şmecheră, repetă ea. Cum a dat cu ochii de Magnus, s-a şi văzut cu paşaport britanic, cu un bărbat englez de treabă şi fără nici o grijă pentru tot restul vieţii. Numai că, îmi face plăcere s-o spun, Magnus era mult prea isteţ. Cred c-a pus-o la punct.

N-a spus niciodată c-ar fi făcut-o, dar aşa am dedus noi. Azi Sabina era la Graz. A doua zi plecase.

– Unde s-a dus? întrebă Brotherhood.

– Ne-a zis că acasă în Cehoslovacia. Cu coada între picioare, am gândit noi. I-a lăsat un bilet lui Harrison în care spunea că-i era dor de casă şi că se întorcea la vechiul ei iubit, în ciuda regimului îngrozitor de acolo. După cum vă puteţi imagina, chestia asta nu le-a prea plăcut celor de la Londra. Nici n-a făcut să-i crească cota lui Harrison. Ziceau c-ar fi trebuit să prevadă lucrul ăsta şi să facă ceva.

– Mă întreb ce s-a ales de ea, murmură Brotherhood pe un ton visător, de istoric. Nu vă amintiţi numele ei de familie?

– Harrison! Care era numele de familie al Sabinei?

Răspunsul veni peste apă cu o promptitudine surprinzătoare.

– Kordt. K-O-R-D-T. Sabina Kordt. Frumoasă fată.

– Marlow întreabă ce s-a ales de ea.

– Dumnezeu ştie. Ultima dată când am auzit vorbindu-se despre ea îşi schimbase numele şi găsise de lucru în unul dintre ministerele cehe. Un transfug ne-a zis că tot timpul lucrase pentru ei.

Doamna Membury nu fu prea mirată.

– Vezi cum eşti! Căsătoriţi de cincizeci de ani, de mai bine de treizeci de ani plecaţi din Austria şi nici măcar nu mi-ai spus că a reapărut în Cehoslovacia şi că lucrează în unul dintre ministerele lor! Încă puţin şi aflu că ai avut o legătură cu ea. De fapt, mai toţi au avut. În cazul ăsta, dragul meu, cred că era spion, ce zici? E clar ca lumina zilei. Cehii n-ar fi primit-o niciodată înapoi dacă n-ar fi manipulat-o de la început, sunt mult prea răzbunători. Aşa că bine a făcut Maganus că a scăpat de ea, nu credeţi? Sigur nu puteţi rămâne la ceai?

– Aş putea să iau câteva din fotografiile acelea vechi? întrebă Brotherhood. Bineînţeles că vom menţiona în carte contribuţia dumneavoastră.

*

Mary cunoştea exact tehnica. La Berlin îl văzuse pe Jack Brotherhood folosind-o mai bine de zece ori şi adesea îl ajutase. La tabăra de antrenament o numeau vânătoarea hârtiei: cum să intri în contact cu cineva în care nu ai încredere. Singura deosebire consta în aceea că, azi, Mary era vânatul, şi autorul anonim al biletului era cel care nu avea încredere în ea:

> Deţin informaţii care ne-ar putea conduce pe amândoi la Magnus. Vă rog să faceţi următoarele: în orice dimineaţă între zece şi douăsprezece aşezaţi-va în holul hotelului Ambasador. În orice după-amiază între două şi şase duceţi-vă să beţi o cafea la cafeneaua Mozart. În orice seară între nouă şi miezul nopţii, în holul hotelului Sacher. Domnul König vă va lua de acolo.

Cafeneaua Mozart era pe jumătate goală. Mary se aşeză la o masă centrală şi comandă o cafea şi un coniac. M-au văzut venind şi acum se asigură că nu sunt urmărită. Prefăcându-se că se uită în agendă, studie discret persoanele aşezate în jurul ei şi trăsurile şi fiacrele din piaţa din faţa vitrinelor mari, căutând ceva ce ar fi putut semăna cu un post de observare. Când ai o conştiinţă ca a mea, oricum totul îţi pute, îşi zise ea: începând cu cele două călugăriţe care priveau încruntate cursurile Bursei afişate în vitrina băncii şi continuând cu grupul de tineri birjari cu melon, care se mută de pe un picior pe altul şi se uită după fete. Într-un colţ al cafenelei, un gentleman vienez gras părea interesat de ea. Ar fi trebuit să-mi pun o pălărie, gândi. Nu arăt a femeie singură respectabilă. Se ridică, se duse la rastelul cu ziare şi, fără să se gândească, alese *Die Presse*. Nu-mi mai rămâne decât să-l fac sul şi să ies desculţă în stradă, îşi zise prosteşte, când deschise ziarul la pagina cu filme.

– Frau Pym?

O voce de femeie, un piept de femeie. Chipul unei femei zâmbind cu respect. Era casiera.

– Da, răspunse Mary, zâmbind şi ea.

Femeia îi întinse un plic pe care era scris Frau Pym cu creionul.

– Herr König a lăsat mesajul acesta pentru dumneavoastră. Îi pare foarte rău.

Mary îi dădu cincizeci de şilingi şi deschise plicul.

> Plăteşte, te rog, nota şi ieşi imediat din cafenea. Ia-o la dreapta pe Meysedergasse şi rămâi pe trotuarul din dreapta. Când ajungi la zona pietonală, fă-o la stânga şi rămâi pe partea stângă, mergând încet şi uitându-te la vitrine.

Voia să meargă la toaletă, dar se abţinu, de teamă să nu se creadă că informează pe cineva. Puse biletul în poşetă, îşi termină cafeaua şi se duse cu nota de plată la casă, unde fata îi zâmbi iar.

– Bărbaţii ăştia sunt toţi la fel, zise fata când restul zornăi pe tejghea.

– Mie-mi spui, răspunse Mary.

Râseră amândouă.

Când ieşi din cafenea, o pereche tânără tocmai intra şi i se păru că erau americani deghizaţi. Dar o groază de austrieci arătau aşa. O luă la dreapta şi ajunse imediat pe Meysedergasse. Cele două călugăriţe tot se mai uitau la cursul bursei. Merse în continuare pe trotuarul din dreapta. Era trei şi douăzeci şi Întâlnirea Soţiilor trebuia să se termine până la cinci, ca să poată ajunge toate acasă să se schimbe în rochiile lor decoltate şi să-şi ia poşetuţele cu paiete pentru târgul de vite de seară. Dar şi după ce toate au plecat şi pe aleea familiei Lumsden n-a mai rămas decât maşina lui Mary, Fergus şi Georgie tot mai pot crede că a mai zăbovit puţin ca să bea în linişte un pahar cu Caroline. Dacă reuşesc să mă întorc până la şase fără un sfert, mai am o şansă, hotărî ea. Se opri în faţa unui magazin cu lenjerie de damă şi se trezi admirând un corset de curvă din vitrină. Cine cumpără aşa ceva? Bee Lederer, pun pariu. Speră că se va întâmpla ceva curând, înainte ca ambasadoarea în persoană să iasă din magazin cu braţele pline de cumpărături de genul ăsta sau vreunul dintre bărbaţii singuri s-o agaţe.

– Frau Pym. Vin din partea domnului König. Vă rog să mă urmaţi.

Fata era drăguţă, prost îmbrăcată şi emoţionată. Urmând-o, Mary avu senzaţia că e din nou la Praga, în drum spre un pictor rău văzut de autorităţi. Strada lăturalnică pe care o luară, la început plină de cumpărători, se goli brusc. Toate simţurile lui Mary erau treze. Simţi un miros de băcănie, frig şi tutun. Aruncă o privire în interiorul unui magazin şi-l recunoscu pe bărbatul de la cafeneaua Mozart. Fata coti la stânga, apoi la dreapta şi din nou la stânga. Unde mă aflu? Intrară într-o piaţă pavată. E Kärtnerstrasse? Nu, nici vorbă. Un hipiot îi făcu o poză şi vru să-i dea cartea lui de vizită. Îl împinse la o parte. Un urs roşu din plastic stătea cu botul deschis, cerându-le trecătorilor să participe la o operă de binefacere. O formaţie pop, compusă din asiatici, cânta muzică de Beatles. În celălalt capăt al pieţei, strada avea două sensuri şi un Peugeot cafeniu era parcat, cu un bărbat la volan. Când se apropiară, deschise portiera din spate. Fata apucă portiera şi o pofti să urce. Mary urcă, şi fata după ea. Trebuie să fie Ringul, gândi. Dacă era aşa, era o parte din Ring pe care nu o cunoştea. Zări un Mercedes negru care părea că-i urmăreşte. Fergus şi Georgie, îşi zise, ştiind că nu erau ei. Şoferul se uită în stânga şi în dreapta, apoi dirijă maşina drept spre refugiul central – bang, pneurile din faţă, bang, asta a fost spinarea mea care tocmai s-a rupt. De pretutindeni răsunară claxoane şi fata aruncă o privire îngrijorată prin geamul din spate. Părăsiră strada şi o luară pe o străduţă lăturalnică, traversară o piaţă şi porniră în viteză spre Operă, unde maşina opri. Portiera din partea lui Mary se deschise. Fata îi ordonă să coboare. Nici nu pusese bine piciorul pe trotuar când o altă femeie se strecură iute pe lângă ea şi îi luă locul. Maşina se îndepărtă în viteză, cea mai frumoasă substitutire de persoană pe care o văzuse Mary vreodată. Un Mercedes negru o urmărea, dar Mary nu credea că era acelaşi. Un tânăr sclivisit, jenat parcă, o conduse printr-o poartă imensă într-o curte.

– Te rog, ia liftul, Mary, spuse tânărul cu accentul acela american pe care îl au europenii, înmânându-i o bucată de hârtie. Apartamentul şase, te rog. Şase. Urci singură. Ai reţinut?

– Şase, zise Mary.

Băiatul zâmbi.

– Când eşti speriat, uneori uiţi tot.

– Aşa e, zise ea.

Se îndreptă spre uşă şi el îi zâmbi din nou şi-i făcu semn cu mâna. Împinse uşa şi văzu un lift vechi, aşteptând cu uşile deschise, şi un portar bătrân zâmbind şi el. Au toţi aceeaşi şcoală, îşi zise ea. Urcă în lift, îi spuse portarului „Şase, vă rog", şi portarul o expedie imediat spre etajul dorit. Când uşa de la intrare dispăru dedesubtul ei, îl văzu pentru ultima dată pe băiat stând în curte şi zâmbind în continuare şi două fete elegante, consultând o bucată de hârtie chiar în spatele lui. Bucata de hârtie din mâna ei spunea: „Şase, Herr König". Ciudat, îşi zise pe când o strecura în poşetă. La mine e invers. Când mi-e frică, nu uit absolut nimic. Cum ar fi numărul maşinilor. Cum ar fi numărul celui de-al doilea Mercedes de după noi. Meşa de păr negru vopsit de pe ceafa şoferului. Mirosul de parfum Opium pe care-l răspândea fata, parfum pe care Magnus mi-l aducea de fiecare dată când zbura cu avionul. Inelul gros de aur, cu sigiliu roşu, pe care-l purta băiatul la mâna stângă.

Uşa de la numărul şase era deschisă. O placă de alamă de lângă ea indica „Interhansa Austria AG". Intră şi uşa se închise în urma ei. Tot o fată, dar nu una drăguţă. O fată masivă, posomorâtă, cu o faţă lată de slavă şi cu un aer scârbit. Cu o strâmbătură, îi făcu semn lui Mary să avanseze. Intră într-un salon întunecat şi nu văzu pe nimeni. În celălalt capăt mai era o uşă cu două batante, deschisă şi ea. Mobilierul era o imitaţie de vechi stil vienez. Imitaţii de vechi comode şi tablouri în ulei false defilau pe lângă ea. Aplice neautentice se întindeau spre ea de pe tapetul fals în stil imperial. Mergând, simţi din nou acea aşteptare erotică pe care o simţise la Întâlnirea Soţiilor. O să-mi ordone să mă dezbrac şi o să-l ascult. O să mă ducă la un pat cu baldachin

roşu şi o să-şi pună lacheii să mă violeze pentru propria lui plăcere. Dar cealaltă cameră nu cuprindea nici un pat cu baldachin, nu era decât un salon asemănător cu primul, cu un birou şi două fotolii şi un teanc de numere vechi din revista *Vogue* puse pe o măsuţă de cafea. În rest, era goală. Înfuriată, Mary se întoarse brusc, cu intenţia de a o insulta pe fata cu faţa lată, slavă. Se trezi însă uitându-se drept la el. Stătea în pragul uşii fumând un trabuc şi o clipă fu uluită că nu-i simţea mirosul, deşi ştia instinctiv că nimic la omul ăsta n-o putea surprinde vreodată. În clipa următoare aroma ajunse la ea şi-i scutură mâna leneşă, de parcă aşa s-ar fi salutat întotdeauna când se întâlneau, în ţinută de seară, în saloanele Vienei.

– Eşti o femeie curajoasă, remarcă el. Eşti aşteptată curând sau cum e prevăzut? Ce putem face ca să-ţi uşurăm viaţa?

E perfect, gândi ea, cuprinsă de un sentiment absurd de uşurare. Primul lucru pe care îl întrebi pe un agent e cât timp poţi dispune de el. Al doilea e dacă are nevoie imediată de ajutor. Magnus e pe mâini bune. Dar asta o ştia deja.

– Unde e? întrebă.

Bărbatul poseda acel tip de autoritate care-ţi dă dreptul la eşec.

– Dac-am şti, ce fericiţi am fi amândoi! spuse el, ca şi cum prin întrebarea ei şi-ar fi declarat disperarea şi, cu mâna lui cu degete lungi, îi arătă scaunul pe care îi cerea să se aşeze.

Am fi, îşi zise. Suntem egali, deşi tu comanzi. Nu e de mirare că Tom s-a îndrăgostit de tine la prima vedere.

Stăteau unul în faţa celuilalt, ea pe sofaua aurită, el pe scaunul aurit. Fata cu aspect slav le adusese o tavă cu votcă, câţiva castraveţi şi pâine neagră şi dragostea ei pentru el era aproape obscenă, se răsfăţa şi făcea pe cocheta. E una din Marthele lui, îşi zise Mary, căci aşa le numea Magnus pe secretarele de la centrală. Bărbatul umplu două pahare, ţinându-le cu grijă. Bău în sănătatea ei, privind-o peste buza paharului. Aşa face şi Magnus, îşi zise. De la tine a învăţat.

– A telefonat? întrebă el.

– Nu. Nu poate.

– Sigur că nu, aprobă el înţelegător. Telefoanele de acasă sunt ascultate şi el ştie asta. Ţi-a scris?

Negă din cap.

– E mai bine aşa. Îl caută peste tot. Sunt teribil de furioşi pe el.

– Şi tu?

– Cum aş putea fi furios când îi datorez atât? În ultimul mesaj pe care mi l-a trimis zicea că nu mai vrea să mă vadă. Zicea că e liber şi la revedere. Am simţit o împunsătură sinceră de gelozie. Ce fel de libertate e aia de care se bucură brusc şi nu poate s-o împartă cu noi?

– Acelaşi lucru mi l-a spus şi mie – mă refer la libertate. Cred că l-a spus mai multor persoane. Şi lui Tom.

„De ce-ţi vorbesc de parcă am fi vechi amanţi? Ce fel de curvă sunt, de-mi arunc jurămintele de credinţă odată cu hainele?„ Dacă s-ar fi aplecat deasupra ei şi i-ar fi luat mâna, l-ar fi lăsat s-o facă. Dacă ar fi tras-o spre el...

– Ar fi trebuit să vină la mine când i-am spus, zise el pe acelaşi ton de reproş filosofic. „S-a isprăvit, Sir Magnus“, i-am spus... iartă-mă, aşa mă adresez eu lui.

– La Corfu, zise ea.

– La Corfu, la Atena, peste tot unde am putut vorbi cu el. „Vino cu mine. Suntem terminaţi amândoi. A venit momentul ca noi, bătrânii, să părăsim terenul, să facem loc noii generaţii angoasate.“ Nu voia să priceapă. „Vrei să ajungi ca unul dintre acei bieţi actori bătrâni care trebuie literalmente smulşi de pe scenă?“ i-am spus. Nu voia să mă asculte. Era convins că-l vor găsi nevinovat.

– Aproape că aşa s-a şi întâmplat. Poate c-au şi făcut-o. Aşa credea el.

– Brotherhood a câştigat puţin timp şi asta a fost tot. Nici măcar Jack nu putea să împiedice la infinit hăituiala. În plus, acum Jack a trecut de partea băieţilor răi. Nici iadul nu dezlănţuie furii mai năprasnice decât un protector trădat.

L-a învăţat pe Magnus stilul lui, gândi ea, recunoscându-l din nou. Stilul pe care îl dorea cu orice preţ pentru romanul lui. L-a învăţat cum să se înalţe deasupra slăbiciunilor omeneşti şi cum să râdă de sine însuşi aidoma zeilor, ca mijloc de pază împotriva a tot ce e morbid. A făcut pentru Magnus tot ce o femeie ar adora să i se facă, numai că Magnus e bărbat.

– Se pare că tatăl lui a fost un tip cam misterios, spuse el, aprinzându-şi un alt trabuc. Tu ce crezi că era, de fapt?

– Nu ştiu. Nu l-am întâlnit niciodată. Dar tu?

– De multe ori. În Elveţia, pe vremea când Magnus era student, taică-său era un celebru căpitan de vapor care se scufundase cu vasul lui cu tot.

Mary râse. Dumnezeule, îmi mai arde de râs. Acum eu sunt cea care se impregnează de stilul lui.

– Da, da. Când am auzit din nou de el era un mare baron al finanţelor. Tentaculele lui se întindeau asupra tuturor băncilor europene. Se făcuse bine, ca prin minune, după înec.

– Isuse Hristoase, spuse ea.

Şi izbucni din nou într-un râs catarctic, de necontrolat.

– Cum pe vremea aia eram neamţ, fireşte că am simţit o mare uşurare. Până atunci avusesem grave mustrări de conştiinţă că-i înecasem tatăl. Ştii cumva ce anume, când e vorba de soţul tău, ne face să avem tot timpul mustrări de conştiinţă?

– Posibilităţile lui, spuse ea fără să se gândească şi sorbi lung din votcă.

Tremura şi obrajii îi ardeau ca focul. O privi calm, ajutând-o astfel să-şi revină.

– Tu eşti cealaltă viaţă a lui, spuse ea.

– Întotdeauna mi-a zis că eram cel mai vechi prieten. Dacă ştii altă versiune, te rog nu-mi distruge iluziile.

Mary îşi revenea. Camera se limpezea şi capul ei odată cu ea.

– Credeam că privilegiul ăsta îi era rezervat cuiva pe nume Poppy, spuse ea.

– Unde-ai auzit numele ăsta?

– În cartea cea mare pe care o scrie. „Poppy, prietenul meu cel mai drag şi cel mai vechi."

– Asta e tot?

– O, nu. E mult mai mult. Poppy are dreptul la un pasaj superlativ la fiecare cinci pagini. Poppy a făcut, Poppy a dres. Când au găsit aparatul de fotografiat şi carnetul cu cifruri, au dat şi peste nişte maci uscaţi, păstraţi ca amintire.

Sperase că-l tulburase, dar tot ce scoase de la el fu un zâmbet de satisfacţie.

– Mă simt flatat. Poppy e frumosul nume de cod pe care mi l-a dat cu mulţi ani în urmă. Am fost Poppy pentru cea mai mare parte a vieţilor noastre.

Nu se putuse hotărî să se dea bătută.

– El ce e de fapt? Comunist? Nu poate fi. Ar fi prea ridicol.

Îşi desfăcu braţele lungi. Zâmbi din nou, molipsitor, oferindu-şi propria mirare ca pe un mijloc imediat de legătură. Era invulnerabil.

– Şi eu mi-am pus de nenumărate ori aceeaşi întrebare. Şi am terminat prin a-mi răspunde că nimeni nu mai crede în căsătorie în zilele noastre. Magnus caută. Nu ţi se pare de ajuns? Sunt sigur că, în meseria noastră, nu trebuie să cerem mai mult. Te poţi imagina măritată cu un ideolog sedentar? Am avut un unchi care era pastor luteran. Ne plictisea pe toţi de moarte.

Mary simţea cum îi revin puterile. Cum redevine întreagă la minte. Cum îi creşte indignarea.

– Ce făcea Magnus pentru tine? întrebă ea.

– Spiona. Ce-i drept, selectiv. Dar adevărul rămâne că spiona. Uneori cu foarte mare energie – înţelegi prea bine ce vreau să zic. Când toate merg bine şi e fericit, crede în Dumnezeu şi vrea ca fiecare să primească câte un dar. Când îi scade moralul, e morocănos şi refuză să se ducă la biserică. Noi, cei care-l conducem, trebuie să ne obişnuim să trăim cu toate astea.

Nu mi s-a întâmplat nimic, îşi spuse ea. Şedea dreaptă şi bea votcă în apartamentul conspirativ al unui străin. Acesta pronunţase sentinţa, gândi ea calm, de parcă ar fi participat la procesul

altcuiva. Magnus e mort. Mary e moartă. Căsătoria lor e moartă. Tom e orfan, cu un tată trădător. Toată lumea e bine.

– Dar eu nu-l conduc, obiectă ea, reluând destul de calm discuția.

Păru că nu observă noua răceală din glasul ei.

– Dă-mi voie să mă laud puțin. Țin mult la soțul tău.

Ar fi și cazul, gândi ea. La urma urmelor, ne-a sacrificat pentru tine.

– Îi și datorez mult, continuă el. Îi pot da tot ce-și dorește pentru restul vieții. E infinit mai bine să mă prefere lui Jack Brotherhood și serviciului său.

„Nu e adevărat, gândi ea. Nu e deloc adevărat."

– Ai spus ceva? o întrebă.

Zâmbi trist și scutură din cap.

– Brotherhood vrea să-l prindă pe soțul tău și să-l pedepsească. Eu vreau exact contrariul. Să-l găsesc și să-l recompensez. Îi vom oferi tot ce ne va permite să-i oferim.

Trase din trabuc.

Ești un fățarnic, gândi ea. Îmi seduci soțul și spui că ești prietenul lui și al meu.

– Cunoști meseria asta, Mary. Nu-i nevoie să-ți spun că un bărbat în situația lui are un preț foarte mare. Ca să fiu cât se poate de sincer, nu ne putem permite să-l pierdem. Ultimul lucru pe care-l dorim e să-l știm putrezind pentru tot restul vieții într-o închisoare englezească, spunându-le autorităților ce a făcut în ultimii treizeci de ani și mai bine. Nici să scrie o carte nu prea vrem.

Voi vreți, gândi ea. Și cu noi cum rămâne?

– Am prefera să se bucure de o pensie binemeritată printre noi – distincții, medalii, cu familia în jurul lui, dacă vor și ei – acolo unde putem să-l mai consultăm la nevoie. Nu pot garanta că-i vom permite să ducă viața dublă cu care e obișnuit, dar în toate celelalte privințe vom face totul ca să-i satisfacem nevoile.

– Numai că el nu vă mai vrea, nu-i așa? De-aia se ascunde.

Pufăi din trabuc, alungând cu o mână fumul, ca să n-o deranjeze. Dar oricum o deranja. Acest fum o va acuza, o va dezgusta

şi o va face să-i fie ruşine pentru tot restul vieţii ei. El vorbea din nou. Pe un ton împăciutor.

– Sincer să fiu, nu mai am nici o idee. Am făcut tot ce-am putut ca să-i îndepărtez pe Brotherhood şi pe toţi ceilalţi de orice pistă şi să-l găsesc pe soţul tău înaintea lor. Dar n-am habar unde e şi mă simt ca un imbecil.

– Ce s-a întâmplat cu cei pe care i-a trădat? întrebă ea.

– Magnus? Urăşte vărsarea de sânge. Întotdeauna a insistat asupra acestui lucru.

– Asta n-a împiedicat până acum pe nimeni să verse sânge.

O nouă pauză, pentru a-şi oferi o clipă de gravitate interioară.

– Ai dreptate, admise el. Dar şi-a ales o meserie grea. Mă tem că e cam târziu ca să ne punem în discuţie principiile morale.

– Unii nu s-au obişnuit încă, spuse Mary. Dar nu reuşi să-l emoţioneze. De ce m-ai chemat aici?

Îi întâlni privirea şi văzu că, deşi nimic nu se schimbase în expresia lui, chipul îi era diferit, lucru care se petrecea uneori şi când se uita la Magnus.

– Înainte să vii, îmi ziceam că s-ar putea ca tu şi fiul tău să vreţi să începeţi o viaţă nouă în Cehoslovacia şi că s-ar putea ca, în cazul ăsta, Magnus să fie tentat să vi se alăture.

Arătă spre o servietă de lângă el.

– V-am adus paşapoarte şi tot restul. A fost o prostie. Acum că te-am întâlnit, îmi dau seama că n-ai stofă de transfug. S-ar putea totuşi să ştii unde e şi, fiind o femeie cu caracter, ai reuşit să nu spui nimănui până acum. Nu poţi să crezi că acolo unde se ascunde ca să scape de urmăritori îi e mai bine decât i-ar fi cu mine. Aşa că, dacă ştii, cred că ar trebui să-mi spui acum.

– Nu ştiu unde e, zise Mary.

Şi închise gura înainte de a adăuga: şi dacă aş şti, ai fi ultima persoană de pe lume căreia i-aş spune.

– Dar ai cu siguranţă teoriile tale. Ideile tale. Cu siguranţă că, de când a plecat, nu te-ai gândit decât la asta zi şi noapte. „Magnus, unde eşti?" E o obsesie, nu-i aşa?

– Nu ştiu. Ştii mai multe despre el decât mine.

Începea să-i urască aerele de sfânt. Felul lui de a chibzui înainte de a-i vorbi, ca şi cum s-ar fi întrebat dacă era la înălţimea următoarei lui întrebări.

– Ţi-a vorbit vreodată despre o femeie pe care o cheamă Lippsie? întrebă el.

– Nu.

– A murit când el era tânăr. Era evreică. Toţi prietenii şi toate rudele ei fuseseră omorâţi de nemţi. Se pare că făcuse din Magnus raţiunea ei de a fi. Pe urmă s-a răzgândit şi s-a sinucis. Motivele, cum se întâmplă cu Magnus, sunt destul de neclare. Oricum, pentru un copil a reprezentat un exemplu ciudat. Magnus este un mare imitator, chiar şi atunci când nu e conştient că o face. Uneori am impresia că e construit în întregime din bucăţele provenind de la alţii, bietul de el.

– Nu mi-a pomenit niciodată de ea, repetă Mary cu încăpăţânare.

Se lumină la faţă. Cum ar fi făcut şi Magnus.

– Hai, Mary, recunoaşte. Nu ai sentimentul consolator că există cineva care îi poartă de grijă? Sunt sigur că există. Întotdeauna am avut impresia că Magnus e atras de fiinţe, nu de idei. Detestă să fie singur, pentru că atunci lumea lui e goală. Deci cine are grijă de el? Să încercăm să ne imaginăm spre cine s-ar îndrepta – nu vorbesc de femei, înţelegi. Doar de prieteni.

Mary îşi netezea fusta, căutându-şi paltonul.

– Iau un taxi, spuse ea. Nu e nevoie să chemi unul. E o staţie chiar la colţ. Am văzut-o când am venit.

– De ce n-ar fi mama lui? E exact genul de persoană la care să se ducă.

Îl privi o clipă, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

– Nu de mult, mi-a vorbit pentru prima dată despre mama lui, îi explică el. Zicea c-a început s-o viziteze din nou. M-a mirat. Am fost şi flatat, mărturisesc. Nu ştiu unde a descoperit-o şi i-a făcut rost de o casă. O vede des?

Mary dădu dovadă de prezenţă de spirit. Simţi cum, exact la nevoie, toată viclenia de care era în stare punea din nou stăpânire pe ea. Magnus n-are mamă, idiotule. A murit, abia dac-a cunoscut-o

şi puţin îi pasă de ea. Singurul lucru adevărat pe care-l ştiu despre el şi pentru care aş jura şi pe patul de moarte e că Magnus Pym nu este şi nu a fost niciodată fiul adult al vreunei femei. Dar Mary îşi păstră sângele rece. Nu-i aruncă nici o insultă, nu-l batjocori, nu izbucni în râs când află că Magnus îl minţise pe cel mai drag, cel mai vechi prieten al lui cu acelaşi aplomb cu care îşi minţise nevasta, copilul şi ţara. Vorbi cu calm şi naturaleţe, aşa cum face întotdeauna un bun spion.

– Bineînţeles că-i place să stea din când în când de vorbă cu ea, admise ea.

Îşi luă poşeta şi se uită înăuntru, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că are bani de taxi.

– Dar nu crezi c-ar fi putut să se ducă în Devon şi să stea cu ea? Îi era atât de recunoscătoare c-a dus-o, în fine, la malul mării. Şi Magnus era atât de mândru că făcuse minunea asta pentru ea. Vorbea, din când în când, despre minunatele plimbări pe care le făceau împreună pe plajă. Despre cum o ducea duminicile la biserică şi-i aranja grădina. Poate că totul se rezumă la un lucru nevinovat cum e ăsta.

– Casa ei e primul loc în care l-au căutat, minţi Mary, închizându-şi poşeta. Au speriat-o de moarte pe biata bătrânică. Cum pot să te găsesc dacă am nevoie de tine? Să arunc un jurnal peste zid?

Mary se ridică în picioare. Se ridică şi el, deşi nu cu aceeaşi uşurinţă. Zâmbetul era tot acolo, ochii lui erau la fel de înţelepţi, de trişti şi de veseli, în genul pe care Magnus îl invidia atât de mult.

– Nu cred că o să ai nevoie de mine, Mary. Şi poate că ai dreptate când spui că nici Magnus nu mă mai vrea. Presupunând că mai are nevoie de cineva. Ăsta e singurul lucru care trebuie să ne îngrijoreze, dacă îl iubim. Există atâtea feluri de a te răzbuna pe lume. Uneori literatura nu e suficientă.

Schimbarea pe care o simţi în vocea lui o făcu să-şi tempereze o clipă graba.

– O să găsească un răspuns, spuse ea nepăsătoare. Întotdeauna găsește.

– Exact de asta mi-e frică.

Se îndreptară spre ușa de la intrare, încet, din cauza șchiopătatului lui. Chemă ascensorul și-i ținu grilajul deschis. Intră în lift. Ultima imagine a lui o văzu printre bare; încă o mai privea. Simțea că îl place din nou și că e moartă de frică.

Își pusese la punct un plan. Avea la ea pașaportul și cartea de credit. Verificase când se uitase în poșetă. Planul îi venise în minte pentru că era cel pe care-l folosise la instruire în micile orașe ale Angliei și pe urmă, cu modificări, la Berlin. Peste lumea muritorilor de rând se lăsa seara. În curte, doi preoți discutau încet, cu capetele apropiate, legănându-și la spate mătăniile. Strada colcăia de lume. O sută de persoane ar fi putut s-o urmărească și, când începu să numere în gând posibilitățile, chiar o sută părea a fi numărul probabil. Își închipui un fel de vânătoare cu câini, în care Nigel era marele maestru de vânătoare, Georgie și Fergus însoțitorii călare, iar micul și bărbosul Lederer conducătorul echipajului, în timp ce hoarde de cehi urmăreau înfierbântați vânatul. Iar bietul și bătrânul Jack, fără cal, se târa undeva la orizont, în urma lor.

Alese hotelul Imperial, pe care Magnus îl iubea datorită fastului lui.

– Nu am bagaje, dar aș dori o cameră pentru noaptea asta, îi spuse ea recepționerului cu păr de argint, întinzându-i cartea de credit, iar recepționerul o recunoscu imediat și spuse:

– Ce mai face soțul dumneavoastră, doamnă?

Un băiat o conduse la o cameră splendidă de la primul etaj. Camera 1212 pe care o cere toată lumea, gândi; aceeași cameră în care l-am adus de ziua lui de naștere, pentru cină și o noapte de dragoste. Amintirea n-o emoționă defel. Îi telefonă aceluiași recepționer și-i ceru să-i rezerve un loc la zborul de a doua zi de dimineața pentru Londra: „Desigur, doamnă Pym“. Fum, își aminti ea. Falsele piste se numeau fum. Se așeză pe pat,

ascultând cum paşii de pe culoar devin din ce în ce mai rari, pe măsura ce se apropia ora cinei. O uşă cu două batante, înaltă de trei metri cincizeci. Un tablou de Eckenbrecher intitulat *Seară deasupra Bosforului.* „Te voi iubi până vom fi amândoi prea bătrâni, îi spusese, cu capul pe perna asta. Şi după aia tot o să te mai iubesc.“ Sună telefonul. Era recepţionerul, care îi spuse că nu mai aveau bilete decât la clasa întâi. Mary îi zise să rezerve la clasa întâi. Îşi scoase pantofii şi-i ţinu în mână cât deschise încetişor uşa şi privi afară. Dacă am impresia că mă vede cineva, îmi pun pantofii în faţa uşii, ca să mi-i lustruiască. Zgomot de voci şi de muzică înregistrată ajungea până la ea dinspre bar. Un val de miros de sos cu mărar venea din restaurant. Peşte. Pregăteau atât de bine peştele. Păşi afară pe culoar, aşteptă, dar nu apăru nimeni. Statui din marmură. Portrete ale unor nobili cu favoriţi. Îşi încălţă pantofii, urcă un etaj, chemă liftul şi coborî la parter, pe un culoar mic de unde nu se vedea recepţia. Un pasaj cam întunecos ducea spre spatele hotelului. O luă pe el, îndreptându-se spre o uşă de serviciu, care se găsea la capătul lui. Uşa era larg deschisă. O împinse, cu un zâmbet de scuză gata pregătit. Un chelner mai în vârstă făcea ultimele aranjamente la masa dintr-un separeu. În spatele lui, o altă uşă ce dădea într-o stradă laterală era larg deschisă şi ea. Cu un *Guten Abend* vesel adresat chelnerului, Mary ieşi repede în aerul proaspăt şi opri un taxi. „Wienerwald“, îi spuse şoferului, „Wienerwald“, şi-l auzi cum informează prin intercom: „Wienerwald“. Nu-i urmărea nimeni. Când se apropiară de Ring, îi dădu o sută de şilingi, sări din maşină la o trecere de pietoni şi luă un alt taxi până la aeroport, unde stătu o oră citind în toaleta femeilor, până la ultimul zbor spre Frankfurt.

Mai devreme, în aceeaşi seară.

Casa era lipită într-o parte de o alta şi stătea cu spatele la un rambleu de cale ferată, exact aşa cum o descrisese Tom. Şi de data asta, înainte de a se apropia de ea, Brotherhood făcu o recunoaştere a locurilor. Strada era la fel de dreaptă ca şinele de cale

ferată și părea la fel de lungă. Orizontul nu era tulburat de nimic în afară de soarele de toamnă în amurg. Era acolo drumul, era rambleul cu stâlpii lui de telegraf și o cisternă, și mai era cerul imens al copilăriei zdrențăroase a lui Brotherhood, întotdeauna acoperit de norii albi lăsați de locomotivele cu aburi ce se hurducau printre mlaștini, spre Norwich. Casele erau toate construite după același plan și, în timp ce le studia, simetria lor i se păru frumoasă, fără să priceapă de ce. Asta e ordinea lucrurilor, își zise el. Aceste șiruri de mici sicrie englezești sunt ce am crezut că apăr. Oameni albi cumsecade, așezați în șiruri ordonate. Numărul 75 înlocuise poarta de lemn cu una din fier forjat, pe care se putea citi „Eldorado“ scris cu litere cursive. Numărul 77 betonase aleea și încrustase cochilii în ea. Numărul 81 acoperise fațada cu lemn de tec în stil rustic. Iar numărul 79, cel spre care se îndrepta acum Brotherhood, se detașa prin drapelul britanic care flutura de pe un catarg frumos, vopsit în alb și înfipt exact la limita teritoriului său. Urmele adânci de pneuri ale unui vehicul greu brăzdau aleea mică acoperită cu pietriș. Un interfon cu grilaj era instalat chiar lângă soneria strălucind de lustruită ce era. Brotherhood apăsă butonul și așteptă. Un tunet de paraziți îi ură bun venit, urmat de o voce gâfâită de bărbat.

– Cine naiba e?

– Sunteți domnul Lemon? spuse Brotherhood în interfon.

– Și dacă sunt, ce-i cu asta? zise vocea.

– Mă numesc Marlow. Mă întreb dacă n-am putea sta puțin de vorbă, într-o problemă personală.

– Am deja două și amândouă funcționează. Întinde-o.

Perdeaua din plasă care acoperea geamlâcul verandei fu trasă destul ca Brotherhood să poată zări un chip micuț, bronzat, lucitor, foarte ridat, care-l observa din umbră.

– S-o luăm altfel, zise Brotherhood mai blând, tot în interfon. Sunt un prieten al lui Magnus Pym.

Nou asalt al paraziților, în timp ce vocea de la celălalt capăt al firului părea că-și adună puterile.

– De ce naiba n-ai spus așa de la început? Vino să bei ceva.

În zilele noastre, Syd Lemon era un bătrân scund, solid, îmbrăcat de sus până jos în maro, ca un iepure. Părul lui castaniu, fără o şuviţă cenuşie, era despărţit printr-o cărare ce pornea din mijlocul creştetului. Cravata lui maro avea desenate pe ea capete de cai care-i contemplau cu un aer neîncrezător inima. Purta o elegantă jachetă maro de lână şi pantaloni maro bine călcaţi, iar botul pantofilor lui maro strălucea ca nişte castane. Din mijlocul unui labirint de riduri coapte la soare străluceau veseli doi ochi vioi ca de animal, deşi respira anevoie. Se sprijinea într-un baston din lemn de porumbar, cu vârf din cauciuc, şi când mergea îşi legăna şoldurile înguste, ca şi cum ar fi purtat fustă.

– Data viitoare când mai apeşi pe butonul soneriei ăsteia, spune doar că eşti englez, îl sfătui el în timp ce-l conducea prin antreul micuţ şi imaculat.

Pe pereţi, Brotherhood văzu fotografii de cai de curse şi ale lui Syd Lemon mai tânăr, în ţinută de Ascot.

– După aia spui clar ce te aduce la mine şi eu îţi spun din nou s-o întinzi, termină el, izbucnind în râs, şi se întoarse greoi cu ajutorul bastonului, ca să-i poată face lui Brotherhood cu ochiul şi să-i arate că era doar o glumă.

– Ce mai face derbedeul nostru? întrebă Syd.

– E-n plină formă, mulţumesc, zise Brotherhood.

Pe neaşteptate, Syd se aşeză pe un scaun cu spătar înalt, după care se aplecă cu grijă înainte, sprijinit de baston, ca o bătrânică ce-şi caută o poziţie cât mai confortabilă. Brotherhood văzu cearcănele adânci de sub ochii lui şi vălul de transpiraţie de pe frunte.

– Azi va trebui să faci dumneata onorurile casei, domnule, căci eu nu mă simt în formă, zise el. Acolo, în colţ. Trebuie să ridici capacul. Eu vreau puţin whisky, să mă pună pe picioare, dumneata ia ce vrei.

Un covor gros maro se întindea de la un perete la celălalt. Un tablou cu un peisaj elveţian strălucitor atârna deasupra unui şemineu din cărămizi, lângă care trona un bar din lemn de nuc. Când Brotherhood săltă capacul, se auzi o melodie, spre marea plăcere a lui Syd.

– O recunoşti, nu-i aşa? spuse Syd. Ascult-o. Închide din nou capacul... Aşa... Acum deschide-l. A început din nou.

– E *Pe sub arcade*, spuse Brotherhood zâmbind.

– Bineînţeles. Taică-său mi l-a dat. „Syd, mi-a zis, în clipa asta nu-mi pot permite să-ţi iau un ceas de aur şi mă tem că am o mică problemă de lichidităţi în ce priveşte pensia ta. Dar am o mobilă care ne-a amuzat nespus în decursul anilor şi care face vreo două, trei mii şi aş vrea s-o iei tu, în semn de prietenie." Aşa că ne-am dus, eu şi Meg, cu camioneta, înainte ca artiştii de la sechestru să pună mâna pe ea. Asta s-a petrecut acum cinci ani. Cumpărase şase de la Harrods, pentru contactele lui. Mai rămăsese doar ăsta. Nu mi l-a cerut niciodată înapoi. „Tot mai cântă, Syd? mă întreba. Cele mai frumoase cântece le cânţi cu o vioară veche, ştii doar. Şi eu mai sunt în stare de surprize." Şi chiar era. Nici o broască nu era în siguranţă în preajma lui. Până în ultima clipă. Nu m-am putut duce la înmormântare. Nu mă simţeam bine. Cum a fost?

– Mi s-a spus că a fost minunat, zise Brotherhood.

– Sper. Omul ăsta a însemnat ceva. Nu îngropau un fitecine. Omul ăsta dăduse mâna cu unii dintre mai-marii acestei ţări. Ducelui de Edinburgh îi spunea „Philip". Au scris despre el când a murit? M-am uitat prin câteva ziare, dar n-am găsit mare lucru. Mi-am zis apoi că probabil le păstrează pentru suplimentele de duminică. Desigur, cu ziariştii ăştia de pe Fleet Street nu poţi să ştii niciodată. Dacă m-aş fi simţit bine, m-aş fi dus până acolo şi le-aş fi dat ceva bani, ca să fiu sigur. Nu cumva eşti copoi, domnule?

Brotherhood râse.

– Semeni a copoi. Am făcut puşcărie din cauza lui, ştiai asta? De fapt, o mulţime dintre noi au făcut. „Lemon, îmi zice – totdeauna când voia foarte tare ceva mi se adresa cu numele de familie, habar n-am de ce – Lemon, o să mă bage la zdup din cauză c-am semnat documentele alea. Dar dac-aş spune că nu e semnătura mea şi dacă tu ai spune c-ai falsificat-o, nimeni n-ar şti nimic, ce zici?" „Păi, am spus, eu aş şti. Aş sta o groază de

timp la răcoare, i-am zis. Dacă statul la zdup te face mai deştept, o să ies de-acolo la fel de deştept ca Matusalem“, i-am zis. Şi totuşi am făcut-o. Nu ştiu de ce. Mi-a zis c-o să-mi dea cincizeci de mii când o să ies. Ştiam că n-o să mi-i dea. Bănuiesc că poţi numi asta prietenie. În zilele noastre nu mai găseşti pe cineva care să-ţi salveze viaţa pentru un bar ca ăsta. Să bem pentru el. Şi în sănătatea dumitale.

– Noroc, zise Brotherhood şi bău sub privirea aprobatoare a lui Syd.

– Dacă nu eşti copoi, atunci ce eşti? Eşti cumva unul dintre filfizonii ăia de prieteni ai lui de la Foreign Office? Nu arăţi a filfizon. Mai curând a boxer. Nu ai boxat niciodată? Întotdeauna, la box aveam locurile cele mai bune. Eram acolo în seara în care Joe Baksi i-a venit de hac bietului Bruce Woodcock. După meci a trebuit să facem baie, ca să spălăm sângele de pe noi. Ne-am dus pe urmă să facem un tur la Albany Club şi acolo era Joe, aşezat la bar, fără o zgârietură, cu două frumuseţi lângă el, şi Rickie îi spune: „De ce nu i-ai venit imediat de hac, Joe? De ce ai lungit-o atât, rundă după rundă?“ Se pricepea grozav la cuvinte. „Rickie, i-a spus Joe, n-am putut. Nu m-a lăsat inima, crede-mă. De fiecare dată când îl loveam, făcea uuuh...uuuh, uite-aşa, şi, crede-mă, n-am fost în stare să-l termin.“

Continuând să asculte, Brotherhood îşi lăsă privirea să întârzie pe urma unei mobile ce lipsea dintr-un colţ al camerei. Avea formă pătrată, cam şaizeci de centimetri pe şaizeci, şi fusese destul de grea ca să roadă covorul până la tramă.

– Era şi Magnus cu voi în seara aia? întrebă el jovial, aducând delicat conversaţia înapoi la scopul vizitei sale.

– Era prea mic, domnule, răspunse Syd cu hotărâre. Prea sensibil. Rickie l-ar fi luat, dar Meg a zis nu. „Lasă-l cu mine, i-a spus. Voi, băieţii, duceţi-vă, distraţi-vă. Dar puştiul rămâne aici cu mine, ne ducem împreună la cinema, ne distrăm şi cu asta basta.“ Şi când Meg spunea ceva de genul ăsta, nu avea rost să te cerţi cu ea, nu merita. Fără ea, azi aş fi lefter. I-aş fi dat şi ultimul sfanţ pe care-l aveam. Meg însă a pus ceva deoparte.

Îl cunoştea pe Syd al ei. Şi pe Rickie îl cunoştea – chiar prea bine, îmi spun uneori. Şi totuşi, nu poţi să-i reproşezi chestia asta. Era un escroc, pricepi? Toţi eram escroci, dar tatăl puştiului era un foarte mare escroc. Mi-a trebuit mult timp ca să-mi dau seama. Şi cu toate astea, dacă s-ar întoarce, am face la fel.

Râse, deşi se vedea că-i face rău.

– La fel şi mai mult, pun pariu că aşa am face. Puştiul are probleme?

– De ce-ar avea? spuse Brotherhood, luându-şi privirea din colţul camerei.

– Dumneata trebuie să-mi spui. Dumneata eşti copoiul, nu eu. Cu o mutră ca a dumitale, ai putea să conduci o puşcărie. N-ar trebui să stau de vorbă cu dumneata. O simt. Într-o zi m-am dus la birou. Audley Street. Mount Street. Chester Street. Old Burlington. Conduit. Park Lane. Întotdeauna cele mai bune adrese. Nimic nu părea schimbat. Totul în ordine. Recepţionera era acolo, stând la biroul ei ca Mona Lisa. „Bună dimineaţa, domnule Lemon." „Bună dimineaţa, iubito." Dar am simţit. Am văzut pe faţa ei. Am auzit tăcerea. „Cucu, mi-am zis. Copoii. Au o mică discuţie cu Rickie. Evaporează-te, Syd, şterge-o prin uşa din dos." Nu m-am înşelat niciodată. Nici măcar o dată. Chiar dac-a trebuit să fac douăsprezece luni fără suspendare când m-au prins, întotdeauna mi-a spus mie nasul când începeau necazurile.

– Când l-ai văzut ultima oară?

– Acum vreo doi ani. Poate mai mult. S-a ţinut deoparte după plecarea lui Meg. Nu ştiu de ce. Aş fi crezut c-o să vină mai des, dar n-avea chef. Presupun că nu-i plăcea ca oamenii să moară şi să-l lase. Nu-i plăcea ca oamenii să fie săraci, să nu mai spere în nimic. Ştii că a candidat o dată pentru parlament? Şi ar fi ieşit, dacă începeam cu o săptămână mai devreme. La fel şi cu caii. Întotdeauna luau prea târziu finişul. Bineînţeles, îmi telefona. Întotdeauna a adorat telefonul. Nu era mulţumit dacă nu suna tot timpul.

– Mă refeream la Magnus, spuse Brotherhood cu răbdare în glas. La puşti.

– Mi-am închipuit eu, zise Syd.

Începu să tuşească. Whisky-ul lui stătea pe masă, în faţa lui, dar nu-l atinsese, deşi i-ar fi fost uşor să ajungă la el. Nu mai bea, îşi zise Brotherhood. Şi l-a pus numai de decor. Tusea se opri şi-l lăsă fără suflare.

– Magnus a venit să te vadă, zise Brotherhood.

– Zău? N-am observat. Când a fost asta?

– Când s-a dus la Tom. După funeralii.

– Nu mai spune! Şi cum anume?

– A venit aici cu maşina. A stat cu dumneata. Aţi vorbit despre vremurile de altădată. Se bucura c-a venit. I-a spus lui Tom după aia. „Am stat de vorbă cu Syd, i-a spus. Exact ca pe vremuri." Voia ca toată lumea să ştie.

– El ţi-a zis?

– I-a spus lui Tom.

– Dumitale nu ţi-a spus. Altfel n-ai avea de ce să vii aici. Întotdeauna am gândit aşa. Nu m-am înşelat niciodată. „Dacă poliţaii întreabă, înseamnă că nu ştiu. Aşa că nu le spune. Dacă întreabă şi ştiu, încearcă să te prindă cu ceva, deci nici în cazul ăsta nu le spune." Îi repetam acelaşi lucru lui Rickie, dar el nu mă asculta. Poate pentru că era francmason. Credea că, cu cât vorbeşte mai mult, cu atât e mai invulnerabil. Aşa l-au prins în nouă cazuri din zece. Se turna el singur.

Făcu o pauză foarte scurtă.

– Ascultă-mă, domnule. Fac un târg cu matale. Îmi spui ce vrei şi eu îţi spun să-ţi iei valea. Ce zici?

Urmă o lungă tăcere, dar zâmbetul răbdător al lui Brotherhood nu obosi.

– Spune-mi şi mie ceva. Ce caută drapelul englez chiar în faţa casei? Are vreo semnificaţie, sau e doar ca o floare mare în grădină?

– E o sperietoare împotriva străinilor şi a copoilor.

Ca şi cum i-ar fi arătat o fotografie de familie, Brotherhood scoase bucata verde de carton pe care i-o arătase lui Sefton Boyd.

Syd pescui din buzunar o pereche de ochelari şi o citi pe faţă şi pe dos. Un tren trecu cu zgomot asurzitor, dar nu păru că-l aude.

– E falsă? întrebă.

– Lucrez de partea steagului, zise Brotherhood. Aşa că s-ar putea să fie falsă.

– Ar putea fi. Orice poate fi.

– Ai luptat în Armata a VIII-a, nu-i aşa? Am înţeles că te-ai ales şi cu o mică medalie la El-Alamein. Şi ea era falsă?

– Ar fi putut să fie.

– Magnus Pym a cam dat de necaz, zise Brotherhood. Ca să fiu cât se poate de sincer cu dumneata, cum încerc întotdeauna să fiu, se pare că pentru moment a dispărut.

Faţa micuţă a lui Syd se încordase. Respiraţia îi devenise mai zgomotoasă şi mai rapidă.

– Cine l-a făcut să dispară? Dumneata? Nu s-a băgat cu băieţii lui Muspole, nu-i aşa?

– Cine e Muspole?

– Un prieten de-al lui Rickie. Cunoştea o groază de oameni.

– Poate l-a răpit cineva, poate s-a ascuns. Juca un joc primejdios cu nişte străini foarte răi.

– Străini zici? Păi ştia străineza, nu-i aşa?

– Lucra, în secret, pentru ţara lui. Şi pentru mine.

– În cazul ăsta nu-i decât un prost, spuse Syd furios şi, scoţând o batistă perfect călcată din buzunar, îşi şterse faţa lucind de sudoare. Nu mi-e milă de el. Meg a prevăzut lucrul ăsta. O s-o termine rău, spunea. Băiatul ăsta are suflet de copoi, ţine minte ce ţi-am spus. E născut turnător.

– Nu era vorba de turnătorie, îşi risca pielea, zise Brotherhood.

– Aşa zici dumneata. Poate că aşa şi crezi. Ei bine, te înşeli. Băiatul ăsta nu era niciodată mulţumit. Nici bunul Dumnezeu nu era destul de bun pentru el. Întreab-o pe Meg. Nu poţi. A plecat. Meg era tare isteaţă. Era femeie, dar avea un ochi mai sigur decât noi doi şi decât jumătate din lumea asta la un loc. Voia să joace pe amândouă tablourile împotriva centrului, ştiu eu ce spun. Meg a zis întotdeauna că aşa va face.

– Cum arăta când a venit să te vadă?

– Sănătos. Ca toată lumea. Cu bujori în obrăjorii lui afurisiţi. Întotdeauna mi-am dat seama când voia ceva. Era fermecător, ca taică-său. I-am zis: „Dacă mă uit la tine, cred că nu ţi-ar strica să pari ceva mai trist". Nici n-a vrut să audă. „A fost o ceremonie minunată, Syd, mi-a spus. Ţi-ar fi plăcut grozav." Asta era praf în ochi, ca să intre în discuţie. „Stăteau înghesuiţi ca sardelele şi tot nu încăpeau în biserică." „Aiurea", i-am zis. „Piaţa era neagră de lume, oamenii stăteau la coadă de-a lungul străzii, Syd. Cred că erau o mie de persoane. Dacă irlandezii ar fi pus o bombă, ar fi lipsit ţara de cele mai grozave creiere." „Philip a fost?" l-am întrebat. „Sigur c-a fost." Dar cred că nu se putea să fi fost, altfel ar fi scris în ziare şi ar fi arătat la televizor. Mă rog, s-ar fi putut să meargă incognito. Am auzit că o fac deseori, din cauza irlandezilor. Pe vremuri avea un prieten. Kenny Boyd. Mama lui era o lady. Între Rick şi mătuşă-sa fusese ceva. Poate s-a dus la tânărul Kennie. E posibil.

Brotherhood negă din cap.

– Belinda? Întodeauna a fost o fată de treabă, deşi a fraierit-o încă de la început. Oricând s-ar fi putut duce la Belinda.

Brotherhood negă din nou.

– Totuşi, o mie de persoane la înmormântare, se minună Syd. Creditori, poate. Pe Rick nu-l poţi plânge cu adevărat. Sincer să fiu, mai degrabă îţi vine să scoţi un suspin de uşurare. După care te uiţi în portofel şi-i mulţumeşti dragei de Meg c-a mai rămas ceva şi pentru tine. Nu i-am spus puştiului toate astea. Nu se cuvenea. Dar Philip a fost? Ai auzit cumva că Philip ar fi fost?

– A minţit, zise Brotherhood.

Syd păru şocat.

– Aha, chestia asta e cam greu de încasat. Vorbe de copoi. Magnus mă fraierea, cum făcea şi taică-său.

– De ce? întrebă Brotherhood.

Syd nu-l auzi.

– Ce voia? insistă Brotherhood. De ce s-ar fi ostenit atât să te fraierească?

Syd exagera. Se încruntă. Îşi ţuguie buzele. Îşi şterse vârful nasului bronzat.

– Îmi voia binele, nu-i aşa? spuse el cu o veselie forţată. Voia să mă legene cu cuvinte frumoase. „Mă duc să-i ridic moralul bătrânului Syd. Îl fac să se simtă bine." O, noi am fost întotdeauna prieteni. Prieteni la cataramă. De multe ori eram ca un tată pentru el. Iar Meg era o mamă fantastică. Poate, cu vârsta, pierduse talentul de a minţi. Sau poate că nu-l avusese de la bun început. Tot ce vroia era să facă o faptă bună. Puţină mângâiere, nimic mai mult. Eu te consolez pe tine, tu mă consolezi pe mine. Întotdeauna a ţinut la Meg, pricepi? Chiar dacă ea nu s-a lăsat dusă. Totuşi e fidel. Recunosc asta.

– Cine e Wentworth? întrebă Brotherhood.

Chipul lui Syd se închise ca o uşă de puşcărie.

– Cine să fie, bătrâne?

– Wentworth.

– Nu. Nu, nu cred. Nu cred că ştiu vreun Wentworth. Doar un loc. De ce, e vreun Wentworth care-i face probleme?

– Sabina. A pomenit vreodată de Sabina?

– E un cal de curse, nu-i aşa? Nu s-a vorbit de o prinţesă Sabina la Cupa de Aur de anul trecut?

– Cine e Poppy?

– Ia te uită. Magnus s-a apucat iar de pipiţe? La drept vorbind, n-ar fi fiul lui taică-său dacă n-ar face-o.

– De ce a venit aici?

– Ţi-am spus. Pentru mângâiere.

Apoi, printr-un fel de magnetism crud, privirea lui Syd devie spre locul unde se aflase o piesă de mobilier, înainte de a reveni, prea obraznică, la Brotherhood.

– Aşa deci, zise Syd.

– Vrei, te rog, să-mi spui ceva? zise Brotherhood. Ce era acolo în colţ?

– Unde?

– Acolo.

– Nimic.

– O mobilă. Suvenire.

– Nimic.

– Ceva de-al nevestei, pe care l-ai vândut?

– Al lui Meg? N-aş vinde ceva ce i-a aparţinut lui Meg nici dac-aş muri de foame.

– Atunci de la ce sunt urmele alea?

– Ce urme?

– Alea pe care ţi le arăt. Pe covor. Cine le-a lăsat?

– Zânele. Ce te priveşte?

– Ce legătură au cu Magnus?

– Nici una. Ţi-am spus. Nu repeta tot timpul acelaşi lucru. Mă enervează.

– Unde e?

– S-a dus. Nu e nimic. Absolut nimic.

Lăsându-l pe Syd pe scaun, Brotherhood urcă în fugă scara îngustă, câte două trepte deodată. În faţa lui era baia. Aruncă o privire înăuntru, apoi intră în dormitorul principal din stânga. Un divan roz cu volănaşe umplea aproape toată camera. Se uită sub el, ridică pernele, le pipăi. Deschise dulapul şi dădu la o parte şiruri de pardesie din păr de cămilă şi rochii scumpe. Nimic. De cealaltă parte a palierului se afla un al doilea dormitor, dar nu era în el nici o mobilă grea de şaizeci pe şaizeci, doar mormane de valize foarte frumoase din piele albă. Întorcându-se la parter, inspectă sufrageria şi bucătăria şi, pe fereastra din spate, grădina minusculă ce ajungea până la rambleu. Nu exista nici o cabană, nici un garaj. Reveni în salon. Tocmai trecea un alt tren. Aşteptă să se stingă zgomotul înainte să vorbească. Syd şedea în continuare în fotoliu, mult aplecat în faţă. Mâinile le avea încleştate pe mânerul bastonului, bărbia se sprijinea de ele.

– Şi urmele de pneuri de pe alee? întrebă Brotherhood. Tot zânele le-au făcut?

Atunci Syd vorbi. Ţinea buzele strânse şi părea că fiecare cuvânt îl făcea să sufere.

– Poţi să juri, copoiule, poţi să-mi dai cuvântul că e pentru ţara lui?

– Da.

– Ce a făcut, chiar dacă nu cred şi nu vreau să ştiu, este sau ar putea fi împotriva patriei?

– Ar putea fi. Cel mai important, pentru noi toţi, e să-l găsim.

– Şi iadul să te mănânce dacă mă minţi?

– Iadul să mă mănânce.

– Sper, copoiule. Pentru că-l iubesc pe băiatul ăsta, dar niciodată n-am făcut ceva împotriva ţării mele. A venit aici ca să mă ducă, aşa e. Voia fişetul. Fişetul ăla vechi şi verde pe care Rick mi-l dăduse să am grijă de el cât era el plecat în călătorie. „Acum că Rick a murit, poţi să-mi dai hârtiile lui. E în ordine“, mi-a zis. „E legal. Sunt ale mele. Eu sunt moştenitorul lui, nu-i aşa?“

– Ce hârtii?

– Viaţa tatălui său. Toate datoriile lui. Secretele lui, ai putea spune. Întotdeauna Rickie le-a ţinut în fişetul ăsta special. Ce ne datora tuturor. Într-o zi avea să ne răsplătească pe toţi, n-o să mai ducem lipsă de nimic. La început am zis că nu. Cât a trăit Rickie, mereu spusesem nu şi nu vedeam ce anume se schimbase. „E mort, am spus. Lasă-l în pace. Nimeni n-a avut vreodată un prieten mai bun decât tatăl tău şi ştii asta, aşa că nu mai pune întrebări şi vezi-ţi mai departe de viaţa ta“, i-am spus. Sunt câteva chestii nasoale în fişetul ăla. Wentworth e unul dintre ele. Nu cunosc celelalte nume pe care le-ai pomenit. Poate că sunt şi ele acolo.

– Poate că sunt.

– A tot încercat să mă convingă, aşa că până la urmă am spus: „Ia-l“. Dacă Meg ar fi fost aici, nu l-ar fi luat niciodată, moştenitor legal sau nu, dar ea a plecat. N-am fost în stare să-l refuz, ăsta-i adevărul. Niciodată n-am fost în stare, cum nu eram nici cu taică-său. Voia să scrie o carte. Nici chestia asta nu mi-a prea plăcut. „Taică-tău n-a avut niciodată încredere în cărţi, puştiule, i-am zis. Ştii lucrul ăsta. El făcuse şcoala vieţii.“ N-a vrut să mă asculte. Niciodată nu ascultă când vrea ceva. „Bine, am spus. Ia-l. Poate că asta o să te ajute să ţi-l scoţi din gând. Bagă-l în maşină şi şterge-o, i-am zis. O să-l rog pe Mick, zdrahonul de

alături, să te ajute." N-a vrut. „Nu-l bag în maşină, mi-a zis. Maşina nu merge în acelaşi loc cu fişetul." „Foarte bine, am spus. Atunci lasă-l aici şi taci naibii din gură."

– A mai lăsat şi altceva?

– Nu.

– Avea cu el o servietă?

– O chestie neagră fistichie, cu însemnele reginei pe ea şi cu două broaşte.

– Cât a stat aici?

– Destul ca să mă ducă de nas. O oră, jumătate de oră, de unde să ştiu? Nici n-a vrut să ia loc. Nu putea. Tot timpul s-a fâţâit încolo şi-ncoace cu cravata aia neagră, zâmbind. Se uita mereu afară pe fereastră. „Hei! i-am spus. Ce bancă ai spart? Spune-mi ca să-mi scot imediat banii." De obicei râdea la glume de genul ăsta. N-a râs, dar zâmbea tot timpul. Înmormântările pot avea efecte ciudate, nu-i aşa? Oricum, m-aş fi lipsit bucuros de zâmbetul lui.

– Şi-atunci a plecat. Cu fişetul?

– Bineînţeles că nu. Doar ştii că a trimis camionul.

– Da, sigur, zise Brotherhood, blestemându-şi prostia.

Şedea aproape de Syd şi-şi aşezase paharul cu whisky lângă al lui, pe masa indiană din aramă ciocănită, pe care Syd o freca până lucea ca soarele Orientului. Syd vorbea fără nici un chef şi vocea aproape că nu i se mai auzea.

– Câţi erau?

– Doi tipi.

– I-ai servit cu o ceaşcă de ceai?

– Sigur că da.

– Le-ai văzut camionul?

– Sigur că l-am văzut. Doar îi aşteptam, nu-i aşa? Pe aici, un camion e distracţie mare.

– De la ce firmă erau?

– Nu scria nimic. Era un camion oarecare. Părea închiriat.

– Ce culoare avea?

– Verde.

– Închiriat de la cine?

– De unde să știu?

– Ai semnat ceva?

– Eu? Nu ești întreg la cap? Au băut un ceai, l-au încărcat și duși au fost.

– Unde-l duceau?

– La depozit, nu crezi?

– Unde e depozitul?

– La Canterbury.

– Ești sigur?

– Sigur că sunt sigur. Canterbury. Livrare pentru Canterbury. Pe urmă s-au plâns cât era de greu. Așa fac întotdeauna, speră să le iasă ceva în plus.

– Au zis că livrarea era pentru Pym?

– Canterbury. Ți-am mai spus.

– Deci nu ți-au spus nici un nume?

– Lemon. Treceți pe la Lemon, luați pachetul pentru Canterbury. Eu sunt Lemon. Deci răspunsul e Lemon.

– Ai văzut numărul camionului?

– Cum să nu! L-am și notat! Asta-i pasiunea mea, numerele camioanelor.

Brotherhood reuși să zâmbească.

– Poți măcar să-ți amintești ce marcă de camion era? întrebă el. Semne particulare, chestii de genul ăsta?

Era o întrebare nevinovată, pusă pe un ton nevinovat. Nici măcar Brotherhood, punând-o, nu se aștepta la prea mult. Era genul de întrebare care, nepusă, lasă un gol, dar pusă nu aduce nici un fel de dividende; face parte din bagajul anchetatorului. Dar a fost ultima pe care Brotherhood i-a pus-o lui Syd în seara aceea târzie de toamnă și, de fapt, a fost ultima pe care a pus-o în scurta, dar disperata lui goană după Pym, căci după aceea nu-i mai rămase decât să se concentreze asupra răspunsurilor. Syd refuză net să răspundă. Începu să spună ceva, pe urmă însă se răzgândi și închise gura cu un „clac“ scurt. Își ridică bărbia de pe mâini, își îndreptă capul, apoi, treptat, întregul corp se smulse

cu greu de pe scaun, ascultând parcă de o trompetă depărtată ce-l chema la ultima lui paradă. Spinarea i se încordă şi se sprijini în baston.

– Nu vreau ca băiatul ăsta să facă puşcărie, spuse el cu o voce răguşită. Mă auzi? Şi n-am de gând să te ajut să-l bagi la zdup. Tatăl lui a fost la închisoare. Eu am fost la închisoare. Şi nu vreau ca băiatul lui să ajungă şi el. Chestia asta mă deranjează. N-am nimic personal cu tine, copoiule, dar şterge-o.

S-a terminat, îşi zise Brotherhood calm, îmbrăţişând cu privirea masa de conferinţe în jurul căreia stăteau o mulţime de persoane din apartamentul de la etajul cinci al lui Brammel. Ăsta e ultimul meu ospăţ cu voi. Când o să ies pe uşa asta, o să fiu băiatul de şaizeci de ani al unui maestru de vânătoare. Vreo douăsprezece perechi de mâini zăceau sub lumina plafonierei ca nişte cadavre aşteptând să fie identificate. La stânga lui lâncezeau mânecile din lână pieptănată, făcute de comandă, ale reprezentantului de la Foreign Office, un oarecare Dorney. Pe butoni avea lei heraldici. Imediat lângă Dorney se odihneau unghiile imaculate ale maestrului său Brammel, a cărui provenienţă din Mid-Surrey nu mai trebuia subliniată. Lângă Bo şedea Mountjoy, de la cabinetul prim-ministrului. Pe urmă ceilalţi. Datorită stării de detaşare crescândă care-l cuprinsese, Brotherhood nu mai era în stare să spună ce voci aparţineau diferitelor mâini. Nu că ar mai fi avut vreo importanţă, pentru că în seara aceea erau cu toţii o singură voce şi o singură mână moartă. Oamenii aceştia formează corporaţia pe care cândva o credeam mai puternică decât suma celor ce o compun, îşi zise el. Am asistat în cursul vieţii mele la naşterea avionului cu reacţie, a bombei atomice şi a calculatorului, şi la moartea societăţii britanice. Nu ne-a mai rămas nimic de înlăturat, în afară de noi înşine. Aerul închis al miezului de noapte mirosea a putred. Nigel citea certificatul de deces.

– Au aşteptat în faţa casei lui Lumsden până la şase şi douăsprezece minute, după care au telefonat de la o cabină din capătul

străzii. Doamna Lumsden a răspuns că ea şi cu femeia de serviciu tocmai o căutau pe doamna Pym. Mary ieşise să se plimbe puţin în grădina din spatele casei şi nu se mai întorsese. Lipsea de mai bine de o oră. În grădină nu era. Lumsden se afla la reşedinţa ambasadorului. Se pare că acesta îl chemase la el.

– Sper că nimeni nu va încerca să-i scoată vinovaţi pe soţii Lumsden, declară Dorney.

– Sunt sigur că nu, zise Bo.

– N-a lăsat nici un mesaj, nici o vorbă pentru nimeni, continuă Nigel. Păruse preocupată toată ziua, dar ce vreţi mai normal? Am verificat la companiile aeriene şi am aflat că avea o rezervare pentru Londra, la zborul British Airways de mâine-dimineaţă, clasa întâi. Ca adresă a dat hotelul Imperial din Viena.

– De azi-dimineaţă, îl corectă cineva şi Brotherhood văzu cum ceasul de aur al lui Nigel se întoarce brusc spre privirea acestuia.

– Zborul de azi-dimineaţă, admise Nigel iritat. Când am căutat-o la Imperial, nu era în cameră şi când am încercat la aeroport a doua oară, am constatat că reţinuse un loc de pe lista de aşteptare pentru ultimul zbor al zilei, Lufthansa, spre Frankfurt. Din nefericire, informaţia asta am căpătat-o abia după ce zborul de Frankfurt aterizase la destinaţie.

V-a tras pe sfoară, îşi zise Brotherhood cu o satisfacţie apropiată de mândrie. E o fată bună şi cunoaşte jocul.

– Păcat că n-aţi aflat de Frankfurt prima oară când v-aţi dus la aeroport, spuse cu tupeu o voce incredulă de la capul mesei.

– Sigur că-i păcat, i-o tăie Nigel. Dar, dacă ai fi ascultat cu mai multă atenţie, ai fi auzit că a reţinut un loc de pe lista de aşteptare. Lista oficială a zborului n-a fost completată cu numele ei până în momentul decolării.

– Oricum mi se pare că e cam multă dezordine, spuse Mountjoy. Nu există şi o listă de îmbarcare neoficială?

„Nu, îşi spuse Brotherhood. Nu e dezordine. Ca să ai dezordine, mai întâi trebuie să fie ordine. Asta e inerţie, e ceva normal. Ce a fost cândva un mare serviciu, azi nu mai e decât un fel de hibrid imposibil de urnit – pe jumătate organism birocratic, pe

jumătate corsar, folosind de fiecare dată argumentele unuia pentru a-l distruge pe celălalt."

– Bine, deci unde e acum? întrebă cineva.

– Nu ştim, spuse Nigel cu satisfacţie. Şi dacă nu vrem să le cerem nemţilor – şi, în treacăt fie spus, americanilor – să scotocească fiecare hotel din Frankfurt, şansă care pare cel puţin îndepărtată, nu prea văd ce-am putea face. Sau ce-am fi putut face. Zău aşa.

– Jack? zise Brammel.

Brotherhood auzi o versiune mai bătrână a propriei voci răsunând în obscuritate.

– Dumnezeu ştie, zise el. Probabil că acum stă cuminte la Praga.

Din nou Nigel:

– După câte ştim, n-a făcut până acum nimic reprobabil. N-o putem ţine prizonieră împotriva voinţei ei, ştiţi asta. E un cetăţean liber. Şi dacă fiul ei va dori să se ducă la ea săptămâna viitoare, nici în privinţa asta nu prea avem ce face.

Mountjoy dădu glas unei îngrijorări mai vechi.

– Cred că interceptarea convorbirii telefonice de la ambasada americană este extraordinară. Acea doamnă Lederer de la Viena striga la soţul ei din Londra că a văzut două persoane care făceau schimb de mesaje în biserică. Vorbea despre biserica noastră. Mary era acolo. N-ar fi trebuit să deducem anumite lucruri de aici?

Nigel avea răspunsul gata pregătit:

– Am aflat cu mult după ce evenimentul se petrecuse. Cei care au făcut transcrierea n-au văzut nimic dramatic în această interceptare şi, nimic mai firesc, ne-au transmis-o abia la douăzeci şi patru de ore după ce convorbirea telefonică avusese loc. Aşa se face că informaţia care ar fi putut să ne alerteze – şi anume că s-ar putea ca Mary să fi fost văzută ieşind dintr-o casă conspirativă cehă, unde bărbatul acela, Petz şi aşa mai departe, mai stătuse şi altă dată – a ajuns la noi înainte de interceptarea

telefonică. E greu să ne condamni că n-am pus carul înaintea boilor, nu crezi?

Nimeni nu părea să știe dacă era sau nu posibil să li se reproșeze ceva.

Mountjoy spuse că venise momentul să ia o poziție. Dorney adăugă că trebuia neapărat să se hotărască dacă să recurgă sau nu la sprijinul poliției și să distribuie fotografia lui Pym, orice s-ar întâmpla. La aceste cuvinte, Brammel se trezi brusc la viață.

– Dacă facem asta, putem trage imediat obloanele, zise el. Suntem atât de aproape de țintă. Am impresia că arde, nu-i așa, Jack?

– Mă tem că nu, răspunse Brotherhood.

– Ba sigur suntem!

– E o simplă supoziție. Încă. Avem nevoie de camionul de transportat mobilă. Nici asta nu va fi o treabă ușoară. S-ar putea să fi folosit intermediari, transportul să se fi făcut în etape. Poliția știe cum să se ocupe de genul ăsta de lucruri. Noi n-avem nici o șansă. Folosește numele de Canterbury. Sau așa credem noi. Asta pentru că, în trecut, toate numele lui conspirative au fost nume de localități, ca și cum ar avea un tic. Colonelul Manchester, domnul Hull, domnul Gulworth. Pe de altă parte, s-ar putea să fi dus fișetul la Canterbury și Pym să fie acolo. Sau l-au dus la Canterbury și Pym nu e acolo. Ne trebuie un loc la malul mării și o casă cu o femeie în ea, pe care ar părea c-o iubește. Nu e în Scoția sau în Țara Galilor, pentru că acolo spune că este. Nu putem să cercetăm cu lupa fiecare oraș din Marea Britanie, așezat la malul mării. Poliția da.

– E nebun, comentă o fantomă.

– Da, e nebun. Ne trădează de mai bine de treizeci de ani, și până acum n-am fost în stare să-l internăm. E vina noastră. Așa c-ar trebui să recunoaștem că reușește de minune să facă pe întregul la minte când are nevoie și că e foarte bun meseriaș. E cineva mai aproape de a da de el decât mine?

Ușa se deschise și se închise. Kate stătea în dreptul ei cu brațele pline de dosare cu dungi roșii. Era palidă și avea mișcările

sigure ale unei somnambule. Puse câte un dosar în faţa fiecărui invitat.

– Chiar acum au sosit de la Sig Int, îi spuse ea numai lui Bo. Au studiat transcripţiile cehe cu ajutorul lui *Simplicissimus*. Rezultatele sunt pozitive.

La şapte dimineaţa, străzile Londrei erau pustii, dar Brotherhood mergea ca şi cum ar fi colcăit de lume, cu spinarea dreaptă în mijlocul celor ce se clătinau pe picioare, un bărbat sigur pe el în mijlocul mulţimii. Un poliţist singuratic îi ură bună dimineaţa. Brotherhood era genul de om pe care-l salută poliţiştii. Mulţumesc, domnule poliţist, răspunse el în gând, păşind cu şi mai multă hotărâre. Tocmai i-ai zâmbit prietenului celui mai nou trădător despre care vei afla mâine – celui care s-a bătut împotriva tuturor criticilor lansate la adresa prietenului său, până când cazul a devenit de necontestat, după care s-a bătut cu apărătorii acestui prieten, când adevărul a devenit de nesuportat. Cum de-am început să-l înţeleg? se miră el, minunându-se de propria-i toleranţă. Cum se face că în inima mea, dacă nu în capul meu, simt o undă de simpatie pentru omul care, toată viaţa lui, mi-a transformat succesele în eşecuri? M-a obligat să plătesc tot ce l-am obligat să facă.

„Ţi-ai făcut-o cu mâna ta“, spusese Belinda. Şi-atunci cum se explică faptul că, exact cum se întâmplase când un glonţ îi străpunsese braţul, nu simţea încă durerea?

E la Praga, îşi zise el. Vânătoarea din ultimele zile fusese o lucrătură a cehilor, ca să ne oblige să căutăm unde nu trebuia, în timp ce-l puneau la adăpost. Mary n-ar fi plecat niciodată dacă Magnus nu s-ar fi aflat deja acolo. Mary nu s-ar fi dus niciodată acolo, punct.

S-ar fi dus? Nu s-ar fi dus? Nu ştia şi n-ar fi crezut pe nimeni care ar fi pretins că ştie. Să părăsească Plush şi tot ce făcea din ea o englezoaică? Pentru Magnus?

N-ar face-o niciodată.

Ar face-o pentru Magnus.

Pentru ea, Tom e pe primul loc.

Ar rămâne.

L-ar lua pe Tom cu ea.

Am nevoie de o femeie.

O cafenea deschisă toată noaptea se afla la colţul de pe Half Moon Street şi, în alte dimineţe, devreme, Brotherhood s-ar fi oprit ca să le lase pe curvele obosite să se joace cu câinele lui, în timp ce el s-ar fi ocupat de ele, le-ar fi comandat o cafea şi ar fi trăncănit cu ele, pentru că-i plăceau felul lor de a fi, curajul lor şi amestecul de înţelepciune şi de stupiditate ce exista în ele. Dar câinele lui era mort, la fel ca şi simţul umorului, pentru moment cel puţin. Descuie uşa şi se îndreptă spre bufetul în care ţinea votca. Îşi turnă o jumătate de pahar mare, fără gheaţă, şi-l dădu peste cap. Umplu cada, dădu drumul la radioul cu tranzistori şi-l luă cu el în baie. Ştirile nu vorbeau decât despre catastrofe în întreaga lume, dar nu şi despre o pereche de diplomaţi britanici care să fi apărut la Praga. Dacă cehii vor să atragă atenţia, o vor face la prânz, ca să prindă emisiunile de seară de la televiziune şi ziarele de mâine, îşi zise el. Începu să se bărbierească. Sună telefonul. E Nigel, ca să-mi spună că l-au găsit, că fusese tot timpul la clubul lui. E ofiţerul de serviciu, ca să-mi raporteze că Ministerul Afacerilor Externe de la Praga a anunţat pentru mâine la prânz o conferinţă de presă pentru corespondenţii străini. E Steggie, ca să-mi spună că-i plac bărbaţii puternici.

Închise radioul, se duse gol în salon, ridică receptorul şi spuse „Da?“, înainte de a auzi un ţăcănit, iar apoi nimic. Îşi strânse buzele, ca să se silească să nu vorbească. Se ruga. Fără nici o îndoială, se ruga. Vorbeşte, se ruga. Spune ceva. Atunci auzi: trei ţăcănituri scurte cu o monedă sau o pilă de unghii în microfon. Procedeul de la Praga. Căutând în jur un obiect metalic, zări stiloul pe birou şi izbuti să-l apuce fără să lase telefonul din mână. Ciocăni o dată, drept răspuns: „sunt gata“. Încă două ţăcănituri, pe urmă din nou trei. „Rămâi unde eşti, zicea mesajul. Am informaţii pentru tine.“ Ciocăni de patru ori cu stiloul în microfon şi auzi două ciocănituri, drept răspuns, înainte

ca interlocutorul să închidă. Îşi petrecu degetele prin părul tăiat perie. Luă paharul cu votcă şi se aşeză la birou, unde îşi îngropă capul în palme. „Rămâi în viaţă, se rugă el. E reţeaua. E Pym, care rezolvă totul. Nu-ţi pierde minţile. Sunt aici, dacă asta-mi ceri. Sunt aici şi aştept următorul tău semnal. Nu mă chema din nou până nu eşti gata."

Telefonul sună strident pentru a doua oară. Ridică receptorul, dar nu era decât Nigel. „Descrierea şi fotografia lui Pym au plecat spre toate staţiile de poliţie din ţară", îi spuse el. Firma era legată numai de liniile telefonice operaţionale. Bo dăduse ordin să se deconecteze toate liniile cu Whitehall. Presa se îngrămădea deja la uşa de la intrare. „De ce m-a chemat? se întrebă Brotherhood. Se simte singur sau vrea să-mi dea prilejul să-i spun că tocmai am primit un telefon ciudat de la un informator care a folosit procedeul praghez? E un telefon ciudat, hotărî."

– Cineva tocmai mi-a făcut o glumă proastă la telefon, folosind semnalul ceh, spuse el. I-am cerut, codificat, să vorbească, dar n-a vrut. Dumnezeu ştie despre ce era vorba.

– Mă rog, dacă apare ceva, anunţă-ne imediat. Foloseşte linia operaţională.

– Mi-ai mai spus, zise Brotherhood.

Aştepta din nou. Se gândea la toţi informatorii care păşiseră vreodată pe un teritoriu interzis. Nu te grăbi. Mergi încet şi cu grijă. Nu intra în panică. Nu fugi. Nu te grăbi. Alege cabina telefonică. Auzi o bătaie în uşă. Vreun nenorocit de reprezentant comercial. Kate, care a luat o doză prea mare. E tâmpitul ăla de arab care stă la etajul de dedesubt şi care crede mereu că baia mea curge la el. Puse pe el un halat de casă, deschise uşa şi dădu de Mary. O trase înăuntru şi trânti uşa. Niciodată n-a ştiut ce l-a apucat pe urmă. Uşurare sau furie, remuşcări sau indignare. O pălmui o dată, pe urmă o pălmui din nou şi, în vremuri normale, ar fi dus-o direct în pat.

– Există un loc care se cheam Farleigh Abbott, lângă Exeter, spuse ea.

– Ei şi?

– Magnus i-a spus că a instalat-o pe maică-sa într-o casă la mare, în Devon.

– Cui i-a spus?

– Lui Poppy. Ofiţerului ceh de legătură. Au fost studenţi în aceeaşi perioadă la Berna. Crede că Magnus o să se omoare. Mi-am dat dintr-odată seama că în incinerator, împreună cu secretele, se află pistolul centralei. Nu-i aşa?

– De unde ştii că e la Farleigh Abbott?

– Mi-a vorbit despre mama lui din Devon. N-are mamă. Singurul loc pe care-l ştie în Devon e Farleigh Abbott. „Când locuiam în Devon", spunea mereu. Sau „Hai să plecăm în vacanţă în Devon". Întotdeauna era vorba despre Farleigh Abbott. Nu ne-am dus niciodată şi, în cele din urmă, n-a mai vorbit despre asta. Rick îl ducea adesea acolo, după şcoală. Organizau picnicuri şi mergeau cu bicicleta pe plajă. Este unul dintre locurile lui idilice. E acolo cu o femeie. Ştiu că-i aşa.

CAPITOLUL 15

Îţi poţi imagina, Tom, cu ce orgoliu în inima-i tânără sărbători strălucitul nostru amant şi ofiţer de informaţii împlinirea celor doi ani de serviciu loial sub drapel, în îndepărtata Austrie, şi se pregăti de întoarcerea la viaţa civilă în Anglia. Despărţirea de Sabina se dovedi mai puţin sfâşietoare decât se temuse, căci, pe măsură ce se apropia ziua plecării, fata simula o indiferenţă specific slavă.

– Voi fi o femeie fericită, Magnus. Nevestele tale englezoaice n-or să se uite acru la mine. Voi fi economistă şi o femeie liberă, nu curtezana unui soldat frivol.

Nimeni nu-i mai spusese până atunci lui Pym că ar fi frivol. Ba chiar îşi luă concediu înainte de plecarea lui, ca să evite suferinţa despărţirii. E curajoasă, îşi spuse Pym. Despărţirea de Axel, chiar dacă îngreunată de zvonurile legate de epurări iminente, fu şi ea destul de uşoară.

– Sir Magnus, orice s-ar întâmpla cu mine, am făcut o treabă bună împreună, îi spuse el, stând faţă în faţă, în lumina serii, lângă uşa de la intrarea în hambarul care devenise cea de-a doua casă a lui Pym. Nu uita că-mi datorezi două sute de dolari.

– N-am să uit niciodată, zise Pym.

Porni pe drumul lung care-l despărţea de Jeepul sergentului Kaufmann. Se întoarse ca să-i facă semn cu mâna, dar Axel dispăruse în pădure.

Cele două sute de dolari fuseseră pomenite ca să-i amintească de intimitatea din ce în ce mai mare dintre ei din ultimele luni ale relaţiei lor.

– Tata îmi cere din nou bani, îi spusese Pym într-o seară, în timp ce fotografiau un caiet de cifruri pe care-l împrumutase din fişetul în care Membury îşi ţinea echipamentul de crichet. Poliţia birmaneză are de gând să-l aresteze.

– De ce nu-i trimiţi? răspunsese Axel, rebobinând filmul.

Îl strecură în buzunar şi puse unul nou în aparat.

– Cât vrea?

– Oricât ar fi, nu am de unde. Sunt un biet ofiţer plătit cu treisprezece şilingi pe zi, nu un milionar.

Părea că Axel nu se mai interesează de această problemă, aşa că au început să vorbească despre sergentul Pavel. Axel declară că ar fi timpul să înscenze o nouă criză în viaţa lui Pavel.

– Dar a mai avut una luna trecută, obiectase Pym. Nevastă-sa l-a dat afară din apartament pentru că bea prea mult şi a trebuit să-l ajutăm s-o înduplece.

– Ne trebuie o criză, repetase Axel cu încăpăţânare. Viena a început să-l considere ca pe ceva de la sine înţeles şi nu prea-mi place tonul întrebărilor lor.

Pym îl găsi pe Membury aşezat la biroul lui. Soarele după-amiezii îi lumina o parte a figurii prieteneşti, în timp ce citea o carte despre peşti.

– Mă tem că Greensleeves vrea o primă de două sute de dolari bani gheaţă, spuse el.

– Dar, dragul meu, luna asta i-am dat deja o groază de bani! Pentru ce naiba are nevoie de două sute de dolari?

– Trebuie să-i plătească fiică-sii un avort. Doctorul nu vrea decât dolari americani şi e o chestie urgentă.

– Dar copila nu are decât paisprezece ani. Cine e tipul? Ar trebui băgat la închisoare.

– E căpitanul ăla rus de la cartierul general.

– Porcul. Ce porc neruşinat.

– Şi nu uitaţi că Pavel e şi el catolic, îi aminti Pym. Nu-i un catolic prea bun, recunosc, dar nici pentru el nu e uşor.

Seara următoare, Pym îi întinse două sute de dolari peste masa din hambar. Axel îi împinse înapoi spre el.

– Pentru tatăl tău, spuse el. Un împrumut din partea mea.

– Nu pot să accept. Sunt fonduri operaţionale.

– Nu mai sunt. Îi aparţin sergentului Pavel.

Pym tot nu luă banii.

– Iar sergentul Pavel ţi-i împrumută ca prieten, spuse Axel, rupând o foaie din agenda lui. Uite, scrie-mi o chitanţă. Semneaz-o şi, într-o zi, o să-ţi cer banii înapoi.

Pym plecă având inima uşoară, convins că Graz şi toate răspunderile legate de el, ca şi Berna pe vremuri, vor înceta să mai existe în momentul în care va intra în primul tunel.

Când îşi depuse armele la depozitul Corpului de Informaţii din Sussex, ofiţerul de la demobilizare îi înmână următoarea scrisoare PERSONALĂ ŞI CONFIDENŢIALĂ:

Grupul de cercetări guvernamentale pentru străinătate
Căsuţa Poştală 777, Foreign Office, Londra, S.W.1

Dragă Pym,

Prieteni comuni din Austria mi-au transmis numele tău, spunându-mi că te-ar putea interesa o slujbă pe termen mai lung. Dacă aşa stau lucrurile, ai vrea să iei prânzul cu mine la Traveller's Club, vineri 19, luna curentă, ora unu fără un sfert, pentru o mică discuţie neoficială?

Sir Alwyn Leith, C.M.G.[1]

O slăbiciune ciudată îl împiedică pe Pym câteva zile să răspundă. Am nevoie de orizonturi noi, îşi spuse el. Sunt oameni

[1] Cavaler al Ordinului Sfinţilor Mihail şi Gheorghe (n.tr.)

de treabă, dar limitaţi. Într-o dimineaţă în care se simţi mai puternic, îi scrise că regretă dar intenţionează să intre în rândurile bisericii.

– Oricând te poţi duce la Shell, Magnus, spuse mama Belindei, care punea mult suflet în viitorul lui Pym. Belinda are un unchi care lucrează la Shell, nu-i aşa, draga mea?

– Mami, el vrea să facă ceva care să merite, spuse Belinda, dând din picior, astfel că masa cu micul dejun începu să zornăie.

– Era şi timpul să se gândească cineva şi la asta, zise tatăl Belindei din spatele ziarului *Telegraph* şi, dintr-un motiv cunoscut doar de el, chestia asta i se păru cât se poate de nostimă şi se puse pe râs, arătându-şi dinţii depărtaţi, în timp ce Belinda ieşi ca o furtună în grădină.

O altă persoană preocupată de găsirea unui serviciu mai interesant pentru Pym era Kenneth Sefton Boyd, care tocmai intrase în posesia unei moşteniri şi-i propunea să deschidă împreună un club de noapte. Fără să-i spună Belindei, care avea părerea ei despre cluburile de noapte şi despre familia Sefton Boyd, Pym pretextă o angajare la fosta lui şcoală şi se duse în vizită la domeniile familiei din Scoţia, unde Jemima îl aştepta la gară. Conducea acelaşi Land Rover din care se strâmba la el când erau copii. Era mai frumoasă ca oricând.

– Cum a fost în Austria? îl întrebă ea, cât se hurducau veseli peste dealurile purpurii, spre un castel monstruos, în stil victorian.

– Grozav, spuse Pym.

– Ai făcut box şi ai jucat rugby tot timpul?

– De fapt, nu chiar tot timpul, mărturisi Pym.

Jemima îi aruncă o privire profund interesată.

Cei doi Sefton Boyd trăiau într-o lume fără părinţi. Un servitor cu o figură marcată de dezaprobare le servi cina. Apoi jucară table până când Jemima spuse că era obosită. Camera lui Pym era mare cât un teren de fotbal şi la fel de rece. Cum avea un somn uşor, se trezi imediat şi văzu un punct roşu plutind ca un licurici în întuneric. Scânteierea coborî, apoi dispăru. O umbră

palidă înaintă spre el. Simţi miros de ţigară şi de pastă de dinţi şi simţi trupul gol al Jemimei învăluindu-l moale, în timp ce buzele Jemimei le găseau pe ale lui.

– Nu te superi dacă vineri te dăm afară, nu-i aşa? întrebă Jemima, când luau toţi trei micul dejun în pat, de pe o tavă adusă de Sefton Boyd. Vine Mark să-şi petreacă aici sfârşitul de săptămână.

– Cine e Mark? întrebă Pym.

– Mă rog, cineva cu care ar cam trebui să mă mărit, spuse Jemima. M-aş mărita cu Kenneth dac-aş putea, dar el e atât de convenţional în problemele astea.

Renunţând la femei, Pym scrise la British Council, oferindu-se să împărtăşească cultura engleză în rândul popoarelor primitive, precum şi fostului său profesor Willow, solicitându-i un post ca profesor de germană. „Disciplina şcolii îmi lipseşte enorm şi am impresia că-i datorez ceva, de când tatăl meu a neglijat plata taxelor.“ Îi scrise lui Murgo, exprimându-şi dorinţa unei retrageri prelungite, dar fu destul de prudent şi rămase cât se poate de vag în ce privea datele. Le scrise catolicilor din Farm Street, cerându-le să-şi continue instrucţia religioasă pe care o începuseră la Graz. Scrise la o şcoală engleză din Geneva, la o şcoală americană din Heidelberg şi la BBC, totul în spiritul propriei negări de sine. Scrise marilor facultăţi de drept ca să se informeze asupra posibilităţilor de a se înscrie. Odată înconjurat de o serie de opţiuni, completă un formular uriaş, povestind în amănunt viaţa strălucită pe care o dusese până atunci, şi-l duse la departamentul de Personal de la Oxford, ca să lărgească şi mai mult evantaiul eventualelor alegeri. Dimineaţa era însorită şi vechiul lui oraş universitar îl ameţi cu amintirile lipsite de griji din zilele petrecute acolo ca informator despre comunişti. Interlocutorul său era cam original, ca să nu spunem ţicnit. Îşi ridică ochelarii pe nas. Îi aşeză apoi pe părul grizonant, ca un pilot de curse efeminat. Îl servi pe Pym cu sherry şi-i puse o mână pe fund, ca să-l împingă spre o fereastră mare ce dădea spre un şir de blocuri.

– Ce părere ai despre viaţa într-o uzină scârboasă?

– O uzină mi-ar conveni, spuse Pym

– Mai ales dacă mănânci cu muncitorii. Îţi place să mănânci cu muncitorii?

– De fapt, domnule, problemele astea de clasă nu mă interesează prea mult.

– Ce frumos. Şi-ţi place să fii murdar de ulei până la cot?

Pym spuse că nici uleiul nu-l deranja, de fapt, dar între timp fusese condus la o altă fereastră ce dădea spre turlele ca nişte săgeţi şi spre o peluză.

– Am un post mărunt de bibliotecar la British Museum şi unul de asistent grefier trei la Camera Comunelor, care e versiunea proletară a Camerei Lorzilor. Am câteva fleacuri în Kenya, Malaysia şi Sudan. Nu pot aranja nimic în India, nu mai ţine de mine. Îţi place sau nu, poţi să suferi să lucrezi în străinătate?

Pym spuse că în străinătate ar fi fost grozav, că urmase universitatea la Berna. Interlocutorul său fu uluit.

– Credeam c-ai studiat aici?

– Şi aici, zise Pym.

– Aha. Îţi place primejdia?

– De fapt, o ador.

– Bietul băiat. Nu mai tot spune „de fapt“ Şi eşti dispus să juri credinţă totală cuiva destul de nesăbuit ca să te angajeze?

– Bineînţeles.

– Şi eşti gata să-ţi adori ţara, indiferent dacă are sau nu dreptate în ce face, şi să juri în faţa lui Dumnezeu şi a Partidului Conservator?

– Jur, îl asigură Pym râzând.

– Şi crezi că a te fi născut englez înseamnă că ai dat lovitura la marea loterie a vieţii?

– Ei bine, da, sincer să fiu, aşa cred.

– Atunci fă-te spion, îi sugeră interlocutorul său şi scoase din birou un alt formular de cerere pe care i-l dădu lui Pym. Jack Brotherhood îţi trimite salutări şi se întreabă de ce Dumnezeu nu

ai luat legătura cu el şi de ce nu te-ai dus să iei masa cu fermecătorul său ofiţer de recrutare?

Aş putea, Tom, să-ţi scriu eseuri întregi despre plăcerea voluptuoasă de a fi supus unor interviuri. Dintre toate artele înrudite pe care Pym le stăpânea şi pe care le-a îmbunătăţit în tot timpul vieţii lui, interviul se situează cu siguranţă pe primul loc. Pe vremea aia nu existau birouri ale specialiştilor în trucuri, cum îi place unchiului Jack să le numească. Nu exista nimeni care să nu fie cetăţean al lumii secrete, binecuvântat cu inocenţa senină a privilegiaţilor. Experienţa care-i apropiase cel mai mult de viaţă fusese războiul, şi priveau pacea ca pe o continuare a acestuia prin alte mijloace. Dar în ce priveşte viaţa reală duseseră o existenţă atât de protejată, atât de puerilă şi fragilă în simplitatea ei, atât de limitată în raporturile cu ceilalţi, încât aveau nevoie de eşaloane de intermediari pentru a comunica cu societatea pe care credeau cu toată sinceritatea că o apără. Pym luă loc în faţa lor calm, îngândurat, hotărât, modest. Pym îşi compunea chip după chip, reflectând ba respectul, ba teama, ba zelul, ba sinceritatea pasionată sau buna dispoziţie spiritualizată. Se prefăcea plăcut surprins când auzea că profesorii lui aveau o părere excelentă despre el şi strângea din fălci cu mândrie când afla că şi cei din armată îl apreciau. Nu formula decât obiecţii modeste şi nu se lăuda decât moderat. Făcea o deosebire între cei ce credeau în el cu-adevărat şi cei ce credeau doar pe jumătate şi nu cunoscu odihnă până ce nu-i converti pe toţi, astfel încât să devină membri pe viaţă ai clubului fanilor lui Pym.

– Şi-acum, Pym, spune-ne câte ceva despre tatăl tău, zise un bărbat cu o mustaţă pleoştită, care-i amintea într-un mod dezagreabil de Alex. Pare un personaj plin de culoare.

Pym surâse trist, tatonând terenul. Şovăi apoi, înainte de a relua.

– Mă tem că uneori e chiar prea plin de culoare, domnule, spuse el printre râsete virile. Sincer să fiu, nu-l prea văd. Suntem în continuare prieteni, dar prefer să stau ceva mai departe de el. De fapt, nu prea am de ales.

– Da. Ei bine, nu cred că-ţi putem reproşa păcatele tatălui tău, ce zici? spuse cu indulgenţă acelaşi anchetator. Discutăm cu tine, nu cu tatăl tău.

Oare cât ştiau exact despre Rick sau în ce măsură le păsa? Nici azi nu pot fi sigur, căci problema n-a mai fost ridicată niciodată şi sunt convins că, la câteva zile după acceptarea lui Pym, fusese dată uitării. La urma urmelor, gentlemenii englezi nu fac discriminări între ei pe baza rudelor, ci doar a educaţiei. Ocazional trebuie să fi citit şi ei despre eşecurile mai pitoreşti ale lui Rick şi poate că şi-au permis să zâmbească amuzaţi. Probabil contactele lor comerciale le-au scăpat, când şi când, câte o vorbă despre asta. Bănuiesc însă că-l considerau pe Rick mai degrabă ca pe un atu. O origine pătată de ceva delicte n-a stricat niciodată unui tânăr spion, raţionau ei. „A avut o şcoală dură, îşi spuneau unul altuia. Ne-ar putea fi de folos."

Ultima întrebare a interviului şi răspunsul lui Pym răsunară veşnic în capul meu. Un militar în costum de tweed fu cel care o puse.

– Ascultă, tinere Pym, întrebă el, aruncându-şi înainte capul bucolic. Se spune că eşti cehofil. Vorbeşti puţin ceha, cunoşti oamenii. Ce părere ai despre epurările şi arestările care au loc acolo? Te deranjează?

– Cred că epurările sunt abominabile, domnule. Dar erau de aşteptat, spuse Pym, fixându-şi privirea gravă asupra unei stele îndepărtate şi inaccesibile.

– De ce de aşteptat? întrebă militarul, ca şi cum nimic n-ar trebui să fie aşa.

– Sistemul lor e putred. E suprapus pe o societate tribală. Nu poate supravieţui decât prin exercitarea opresiunii.

– Da, da. Fie. Deci ce ai face tu în privinţa asta, ce ai face?

– În ce calitate, domnule?

– Ca unul de-ai noştri, imbecilule. Ca ofiţer al acestui serviciu. De vorbit poate oricine. Noi acţionăm.

Pym nu avu nevoie de timp de gândire. Sinceritatea lui manifestă vorbea deja în numele lui.

– Aş juca jocul lor, domnule. I-aş diviza, învrăjbindu-i pe unii împotriva celorlalţi. Aş împrăştia zvonuri, acuzaţii false, suspiciuni. I-aş lăsa pe câini să se mănânce între ei.

– Vrei să spui că nu te-ar deranja dacă nişte nevinovaţi ar fi băgaţi la puşcărie de propria poliţie? Nu crezi că eşti cam dur? Cam imoral?

– Nu, dacă asta ar duce la scurtarea vieţii sistemului. Nu, domnule, nu cred că sunt. Şi nici nu sunt convins de nevinovăţia acestor oameni despre care vorbiţi.

În viaţă, spune Proust, termini întotdeauna prin a face lucrul pe care îl faci mai puţin bine. Nu voi şti niciodată ce ar fi putut face Pym mai bine. Acceptă oferta Firmei. Deschise ziarul *Times* şi citi cu o detaşare similară despre logodna lui cu Belinda. Gata, am intrat în rândul oamenilor, îşi zise el. Dacă Firma se ocupă de jumătate din mine şi Belinda de cealaltă jumătate, niciodată n-o să mai am nevoie de nimic.

Tom, îndreaptă-ţi acum privirea spre prima mare nuntă a lui Pym. Se desfăşoară în mare măsură fără participarea lui, în ultimele luni de instruire, într-o pauză între uciderea silenţioasă şi un seminar de trei zile intitulat „Cunoaşte-ţi duşmanul", condus de un tânăr instructor plin de entuziasm de la Şcoala de Economie din Londra. Imaginează-ţi amuzamentul lui Pym la această pregătire neobişnuită pentru viaţa conjugală. Ce-a mai râs. Sentimentul nestăvilit de irealitate. A urmărit fantoma lui Buchan prin mlaştinile din Argyll. A bântuit pe ape în bărci pneumatice, a acostat noaptea pe plaje de nisip, unde-l aşteptau ceşti cu ciocolată caldă la cartierul general al inamicului. A sărit din avioane, s-a cufundat în cerneluri secrete, a învăţat alfabetul Morse şi a lansat mesaje scatologice în aerul scoţian înviorător. A urmărit cu privirea un avion Mosquito planând în întuneric la treizeci de metri deasupra capului său, lansând lăzi pline de bolovani în locul mărfurilor adevărate. A jucat jocuri secrete de-a şoarecele şi pisica pe străzile din Edinburgh, a fotografiat cetăţeni nevinovaţi fără ca ei să ştie, a tras cu gloanţe adevărate

în ţinte mobile în saloane reconstituite şi şi-a înfipt pumnalul în pieptul unui sac cu nisip în plin balans, toate pentru Anglia şi pentru regele Harry. În momentele de calm, a fost trimis în atât de rafinatul oraş Bath ca să se perfecţioneze în cehă la picioarele unei bătrâne doamne pe nume Frau Kohl, care locuia într-o casă în arc de cerc de o splendoare decrepită. La ceai şi brioşe, Frau Kohl îi arată albume din copilăria ei la Carlsbad, rebotezat acum Karlovy Vary.

– Păi dumneata cunoşti foarte bine Karlovy Vary, domnule Sanderstead! exclamă ea când Pym îşi etalează cunoştinţele. Ai fost acolo, nu-i aşa?

– Nu, spune Pym. Dar am un prieten care a fost.

Întoarcerea apoi la bază, undeva în Scoţia, ca să reia firul roşu al violenţei, ţesut în toate materiile pe care le învaţă. Nu e doar o violenţă a corpului. E violarea adevărului, a prieteniei şi, la nevoie, a onoarei în interesul Mamei Anglia. Noi suntem cei care fac treburile murdare, astfel ca sufletele pure să poată dormi în paturile lor în timpul nopţii. Desigur că Pym mai auzise aceste argumente de la instructorii lui gen Michael, acum însă trebuie să le audă din nou, de la noii lui patroni, care vin în pelerinaj de la Londra, ca să-i pună pe tinerii neexperimentaţi în gardă împotriva străinilor vicleni cu care vor avea de a face într-o zi. Îţi mai aduci aminte de vizita ta, Jack? O adevărată seară de gală, chiar înainte de Crăciun: vine marele Brotherhood! Agăţaserăm de grinzile plafonului banderole cu lozinci scrise pe ele. Tronai la masa personalului de conducere din excelenta noastră cantină, în timp ce noi, cei tineri, ne scrânteam gâturile ca să-l putem zări pe unul dintre campionii jocului. După cină ne-am adunat în semicerc în jurul tău, strângând în mâini paharele de vin de Porto oferit de stat, şi ne-ai povestit acte de bravură până ce ne-am dus în paturile noastre şi am visat că vom ajunge ca tine, deşi, din păcate, nu vom putea niciodată să avem parte de frumosul război pe care-l trăiseşi tu, chiar dacă pentru asta ne pregăteam. Îţi aminteşti cum, dimineaţa, înainte de plecare, ai trecut să-l vezi pe Pym

în timp ce se bărbierea şi l-ai felicitat pentru lucrurile grozave pe care le făcuse până atunci?

– Şi, în plus, te însori cu o fată drăguţă, ai zis.

– O, domnule, o cunoaşteţi? a întrebat Pym.

– Numai din rapoartele bune pe care le-am primit despre ea, ai spus plin de tine.

După care ai plecat, încrezător că ai mai aruncat un pic de praf din stele în ochii lui Pym. Şi aveai dreptate, Jack. Aveai dreptate. Numai că, pentru Pym, tot ce se umflă are tendinţa să se dezumfle şi l-a supărat să afle că iminenta lui căsătorie primise deja aprobarea Firmei, deşi el o mai aştepta încă pe a lui.

– Ce anume faci exact ca să-ţi câştigi existenţa, bătrâne? Nu înţeleg prea bine, întrebă tatăl Belindei, nu pentru prima dată, la o discuţie despre persoanele pe care trebuiau să le invite.

– E un laborator lingvistic subvenţionat de stat, domnule, spuse Pym, conform indicaţiilor Firmei în ce privea acoperirea. Punem la punct schimburi universitare cu diferite ţări şi organizăm cursuri pentru participanţi.

– Mai degrabă am impresia că e vorba despre Serviciul Secret, spuse tatăl Belindei, cu acel râs ciudat, care lăsa întotdeauna să se înţeleagă că ştia mai mult.

Viitoarei soţii, pe de altă parte, Pym îi povestea tot ce ştia despre munca lui şi chiar mai mult. Îi arătă cum poate să-i frângă beregata dintr-o singură lovitură şi să-i scoată cu uşurinţă ochii cu numai două degete. Şi cum să zdrobească oasele mici de la picioarele cuiva care nu-i dădea pace pe sub masă. Îi spuse tot ce făcea din el un erou secret al Angliei, erou care avea, de unul singur, grijă de întreaga lume.

– Câţi oameni ai ucis până acum? îl întrebă Belinda cu severitate, lăsându-i la o parte pe cei pe care doar îi schilodise.

– N-am voie să-ţi spun, zise Pym şi, cu maxilarul crispat, îşi îndreptă privirea spre deşerturile aride ale datoriei.

– Atunci nu-mi spune, replică Belinda. Şi nu-i spune nimic tatei, că-i spune totul mamei.

Dragă Jemima – scrise Pym ca o ultimă şansă, cu o săptămână înainte de ziua cea mare –, pare atât de ciudat că ne căsătorim amândoi în aceeaşi lună. Mă tot întreb dacă e bine ce facem. Sunt sătul de munca plicticoasă pe care o fac şi mă gândesc la o schimbare. Te iubesc.

Magnus

Pym aşteptă cu nerăbdare poşta şi scrută mlaştinile din preajma câmpului de instrucţie, în speranţa că va vedea Land Roverul ei venind în forţă să-l salveze. Dar nu sosi nimic şi în ajunul nunţii se trezi din nou singur, mergând noaptea pe străzile Londrei şi prefăcându-se că-i aduc aminte de Karlovy Vary.

Şi ce soţ a fost, Tom! Ce nuntă a avut! Preoţi de o umilinţă caracteristică claselor superioare, biserica mare, faimoasă pentru caracterul ei permanent şi pentru succesele anterioare, recepţia frugală la un hotel ca un cavou de pe Bayswater şi aici, în mijlocul mulţimii, Făt-Frumosul nostru în persoană, purtând o conversaţie strălucitoare cu capetele încoronate ale cartierelor mărginaşe. Pym nu uită nici un nume, se arătă deschis şi dispus să ofere informaţii despre laboratorul lingvistic sponsorizat de stat, îi trimise Belindei priviri lungi şi tandre. Toate astea până când cineva tăie coloana sonoră, reducându-l pe Pym la tăcere, iar chipurile auditoriului său se întoarseră misterios ca să afle cauza perturbării. Brusc, uşile de la celălalt capăt al încăperii, până atunci zăvorâte, fură larg deschise de mâini invizibile. Şi Pym ştiu imediat, instinctiv, ştiu după momentul ales, în urma pauzei ce survenise şi după felul în care oamenii făcură loc în faţa unui spaţiu gol, că cineva atinsese lampa lui Alladin. Doi chelneri intrară cu graţia celor ce au primit un bacşiş gras, purtând tăvi cu sticle de şampanie desfundate şi farfurii cu somon afumat, deşi mama Belindei nu comandase somon afumat şi hotărâse că nu se va servi şampanie înainte de toastul pentru mire şi mireasă. Ce urmă fu o repetare a alegerilor de la Gulworth,

căci mai întâi apăru domnul Muspole, apoi un tip slab, cu o cicatrice, şi fiecare se postă de-o parte şi de alta a uşii ca să-l lase să treacă pe Rick, în ţinută de Ascot, cu spatele arcuit şi cu braţele larg deschise, surâzând la toată lumea deodată.

– Salut, fiule! Nu-l mai cunoşti pe vechiul tău prieten? Copii, fac eu cinste! Unde e mireasa? Pentru numele lui Dumnezeu, fiule, dar e o adevărată frumuseţe! Vino aici, draga mea. Sărută-l pe bătrânul tău socru! Măi să fie, are tot ce-i trebuie exact unde-i trebuie, fiule. Unde-ai ascuns-o toţi anii ăştia?

Luându-i pe fiecare de câte un braţ, Rick conduse perechea în faţa hotelului unde, parcată astfel încât împiedica toată circulaţia, se afla o maşină Jaguar nou-nouţă, vopsită în galben, culoarea liberalilor, cu capota împodobită de panglici albe şi cu un morman înalt de un metru de gardenii albe de la Harrods, aşezat lângă şofer şi cu domnul Cudlove la volan, având o garoafă la butoniera uniformei de culoarea dudelor.

– Ai mai văzut aşa ceva până acum, fiule? Ştii ce e? E darul bătrânului tău tată pentru voi amândoi şi nimeni n-o să v-o ia atâta timp cât voi trăi eu. Cuddie o să vă ducă unde vreţi şi pe urmă v-o lasă, nu-i aşa, Cuddie?

– Vă urez la amândoi mult noroc pe calea pe care aţi ales-o, domnule, spuse Cudlove, ochii săi credincioşi umplându-se de lacrimi.

Din lungul discurs al lui Rick îmi amintesc doar că era frumos şi modest, lipsit de orice hiperbolă, şi că tema lui era că, atunci când doi tineri se iubesc, noi, cei bătrâni, care ne-am trăit traiul, trebuie să stăm deoparte, pentru că, dacă merită cineva să fie fericit, ei sunt aceia.

Pym nu mai văzu niciodată maşina şi trecu mult timp până să-l revadă şi pe Rick, căci atunci când ieşiră din nou, domnul Cudlove şi Jaguarul cel galben dispăruseră, iar doi inspectori de poliţie în civil, uşor de reperat de la un metru, se întreţineau cu voce scăzută cu directorul uluit al hotelului. Dar trebuie să-ţi spun, Tom, că a fost cel mai frumos dintre cadourile noastre de nuntă, poate cu excepţia micului buchet de maci fără nici un bilet

însoţitor, pe care un bărbat ce părea polonez, îmbrăcat într-un impermeabil Burberry, i-l aruncă lui Pym în braţe, pe când acesta se îndepărta, împreună cu Belinda, în amurg, ca să petreacă o săptămână la Eastbourne.

*

– Daţi-i drumul pe teren cât mai e virgin, spuse cel de la serviciul Personal, care avea obiceiul să vorbească despre oameni ca şi cum nu s-ar fi aflat în faţa lui, de cealaltă parte a biroului.

Pym e instruit. Pym e complet. Pym e înarmat şi pregătit, şi nu mai rămâne decât o singură problemă. Ce manta va purta? Ce deghizare va acoperi şarpanta secretă a maturităţii lui? Într-o serie de interviuri neterminate, care-i aminteau de discuţia de la Oxford, tipul de la Personal deschide în faţa lui posibilităţi nebănuite. Pym va fi un scriitor liber profesionist. Dar ştie să scrie şi e Fleet Street dispusă să-l publice? Cu o candoare dezarmantă, Pym e purtat prin birourile majorităţii ziarelor noastre cele mai importante, ale căror editori pretind prosteşte că nu ştiu de unde vine sau de ce, deşi pentru ei Pym va fi întotdeauna una dintre creaţiile Firmei, lucru pe care-l va gândi şi Pym despre ei. Se află deja la jumătatea drumului spre celebritate datorită ziarului *Telegraph*, când un geniu de la Etajul Cinci vine cu un plan mai bun:

– Fii atent, te-ar interesa să te întorci la vechile amiciţii cu comuniştii, să te ocupi de vechile angajamente, să-ţi faci un loc în crema internaţională de stânga? De mult vrem să aruncăm o piatră în heleşteul ăsta.

– Pare fascinant, spune Pym, care se şi vede vânzând tot restul vieţii *Marxismul azi* pe la colţuri de stradă.

Un plan mai ambiţios este acela de a-l băga în parlament, unde să arunce un ochi asupra unora dintre tovarăşii de drum deputaţi:

– Ai vreo preferinţă pentru un partid anume, sau nu ne faci probleme? întreabă cel de la Personal, îmbrăcat încă în costum de tweed, după sfârşitul de săptămână petrecut în Wiltshire.

– Aş prefera să nu fie liberali, dacă tot vă este egal, spune Pym.

Numai că în politică nimic nu durează şi, o săptămână mai târziu, Pym este promis uneia dintre băncile particulare ale căror directori intră şi ies din cartierul general al Firmei cât e ziua de lungă, văitându-se în legătură cu aurul rusesc şi nevoia de a ne apăra rutele comerciale împotriva bolşevicilor. Pym e invitat la prânz la Institutul Directorilor de către o succesiune de căpitani ai finanţelor, care cred că ar putea avea o deschidere pentru el.

– Am cunoscut un Pym, spuse unul dintre ei, la al doilea sau al treilea coniac. Avea un birou mare şi murdar pe undeva în Mount Street. Era tipul cel mai bun în meseria lui din câţi am cunoscut.

– Ce meserie, domnule? întrebă Pym politicos.

– Escrocheria, spuse gazda lui cu un râs ca de cal. Eşti rudă cu el?

– Trebuie să fie unchiul de departe, oaia neagră a familiei, răspunse Pym, râzând şi el, şi se întoarse grăbit la sanctuarul Firmei.

Şi dansul continuă tot aşa, niciodată n-o să ştiu cât de serios, căci Pym nu e încă iniţiat în deliberările de culise, cu toate că a scotocit în câteva sertare de birou şi în câteva fişete metalice, închise cu cheie. Şi apoi, brusc, tonul se schimbă.

– Fii atent, spuse tipul de la Personal, încercând să-şi ascundă exasperarea. De ce naiba nu ne-ai amintit că vorbeşti ceha?

La mai puţin de o lună, Pym e detaşat la o societate de aparatură electronică din Gloucester, ca stagiar la Departamentul de Gestiune, unde nu era nevoie de vreo experienţă prealabilă. Directorul general, spre marele lui regret, fusese coleg de şcoală cu şeful cel mare al Firmei şi făcuse greşeala să accepte o serie de contracte guvernamentale de valoare pe vremea când avea nevoie de ele. Pym a fost afectat la serviciul exporturi, însărcinat cu deschiderea de pieţe în Europa de Est. Prima lui misiune a fost, practic, şi ultima.

– Ei bine, de ce nu te-ai duce să-i tatonezi puţin pe cehi şi să sondezi piaţa? propuse fără entuziasm patronul fictiv al lui Pym.

Şi pe urmă, pentru sine:

– Şi te rog să nu uiţi că, în orice altceva te-ai băga, asta nu are nici o legătură cu noi, de acord?

– Doar un dus-întors rapid, îi spuse vesel ofiţerul de legătură, în casa conspirativă din Camberwell, unde puii de agent primesc instrucţiunile operaţionale, înainte să le iasă dinţii de lapte.

Îi dădu lui Pym o maşină de scris portabilă, cu câteva orificii în car.

– Îmi dau seama că pare stupid, zise Pym, dar nu ştiu să bat la maşină.

– Toată lumea ştie să bată cât de cât, spune ofiţerul. Exersează la sfârşit de săptămână.

Pym ia avionul pentru Viena. Amintiri, amintiri. Pym închiriază o maşină. Pym trece graniţa fără cea mai mică dificultate, aşteptându-se să-l vadă pe Axel gata să-l primească de cealaltă parte a frontierei.

Peisajul rural era frumos, ca în Austria. Multe hambare se ridicau lângă multe lacuri. La Plzeň, Pym vizită o uzină deprimantă în compania unor bărbaţi cu feţe pătrate. Seara rămase prudent la hotel, supravegheat de doi poliţişti camuflaţi care, până ce se duse la culcare, nu băură decât câte o cafea. Următoarele lui vizite erau în nord. În drumul spre Ústí întâlni camioane militare şi memoră însemnele unităţilor de unde proveneau. La est de Ústí se afla o fabrică pe care Firma o suspecta că ar produce containere pentru izotopi. Lui Pym nu-i era prea limpede ce-i acela un izotop, nici în ce ar putea fi pus, dar făcu o schiţă a clădirilor principale şi o ascunse în maşina de scris. A doua zi porni spre Praga şi, la ora stabilită, se aşeză pe o bancă a celebrei catedrale Tyn, care avea o fereastră ce dădea direct în fostul apartament al lui Kafka. Turiştii şi oficialităţile defilau prin faţa ei fără să zâmbească. „K se puse încet în mişcare“, citi Pym,

[1] Citat din *Procesul* lui Kafka (n.tr.)

aşezat în partea sudică a catedralei, al treilea rând de la altar. „K se simţea pierdut şi singur, pe când trecea, sub ochii preotului, pe lângă şirurile de bănci goale.“[1]

Simţind nevoia să se odihnească, Pym îngenunche şi începu să se roage. Tuşind şi pufăind, un bărbat solid se strecură pe lângă el şi se aşeză. Pym simţi un miros de usturoi şi se gândi la sergentul Pavel. Îşi îndepărtă uşor degetele, ca să repereze semnele convenite: o pată de vopsea albă pe o unghie a mâinii stângi, o dâră albastră pe manşeta stângă, o claie de păr negru ciufulit, o haină neagră. Contactul meu e artist, îşi zise. Cum de nu m-am gândit mai devreme? Totuşi Pym nu se aşeză la loc, nu scoase pacheţelul din buzunar ca să-l pună pe bancă, între ei. Rămase în genunchi şi curând îşi dădu seama de ce o făcuse. Un zgomot de paşi milităroşi se apropie de el de-a lungul naosului. Paşii se opriră. O voce de bărbat spuse „Te rog să vii cu noi“ în cehă. Cu un suspin resemnat, vecinul lui Pym se ridică cu greu şi-i urmă spre ieşire.

– Simplă coincidenţă, îl asigură la întoarcere ofiţerul de caz, vizibil amuzat. Nu e prima dată când lucrează pentru noi. L-au ridicat pentru un interogatoriu de rutină. I se întâmplă cam la fiecare şase luni. Niciodată nu le-a trecut prin minte c-ar putea să ia ceva clandestin. Cu atât mai puţin de la un băiat de vârsta ta.

– Nu credeţi că... în fine, că le-a spus? întrebă Pym.

– Bătrânul Kyril? Să te toarne pe tine? Cred că glumeşti. Nu-ţi face probleme. Peste câteva săptămâni ai dreptul la o nouă încercare.

Rick nu s-a bucurat deloc când a aflat de contribuţia lui Pym la eforturile de export britanic şi i-a spus-o la una dintre vizitele lui secrete în Irlanda, unde-şi stabilise cartierul de iarnă, în aşteptarea rezolvării unor neînţelegeri cu Scotland Yardul şi cât timp încerca să-şi croiască drum în noua profesiune atât de căutată de evacuare a proprietarilor din West End.

– Comis-voiajor – fiul meu comis-voiajor? exclamă el, spre spaima meselor vecine. Să vinzi aparate electrice de bărbierit

unei bande de comunişti străini? Genul ăsta de lucruri l-am făcut deja. S-a terminat. De ce crezi că ţi-am plătit studiile? Unde ţi-e patriotismul?

– Nu vând aparate electrice de bărbierit, tată. Vând alternatoare, oscilatoare şi bujii. Cum e vinul?

Ostilitatea pe care o simţea faţă de Rick era ceva nou şi ameţitor pentru Pym. O manifesta cu prudenţă, dar cu o plăcere din ce în ce mai mare. Dacă luau masa împreună, insista să plătească el, ca să poată savura dezaprobarea lui Rick când îl vedea pe propriul lui băiat dând bani buni atunci când o simplă semnătură ar fi ajuns cu prisosinţă.

– Nu cumva ai intrat în vreo bandă? întrebă Rick. Uşile toleranţei nu se pot deschide la infinit, ştii asta, fiule. Chiar şi pentru tine. Ce-i în capul tău? Spune-mi.

Apăsarea degetelor lui pe braţul lui Pym deveni brusc primejdioasă. O luă în glumă, zâmbind cu toată gura.

– Hei, tată, mă doare, spuse el mai în glumă mai în serios.

Simţea mai ales cum unghia de la degetul mare al mâinii lui Rick i se afundă într-o arteră.

– Vrei, te rog, să termini? Zău că mă deranjează.

Rick era prea ocupat să strângă din buze şi să clatine din cap. Îi spunea că era o ruşine ca un tată care renunţase la tot pentru propriul său fiu să fie tratat ca o „biată carie". Voia să spună *paria*, dar cuvântul nu-i fusese niciodată prea clar. Aşezându-şi un cot pe masă, Pym îşi destinse complet braţul şi-l lăsă purtat de strângerea lui Rick – ba la dreapta, ba la stânga. Apoi îl înţepeni brusc şi, exact aşa cum fusese învăţat, lovi încheieturile mâinii lui Rick de muchia mesei, făcând ca paharele să sară în sus şi tacâmurile să danseze şi să alunece de pe masă. Rick îşi trase mâna învineţită şi le adresă un zâmbet resemnat supuşilor săi care se ospătau în jur. Lovi apoi cu mâna sănătoasă buza paharului cu Drambuie, ca să arate că mai voia unul. La fel cum, dezlegându-şi şireturile, lăsa să se înţeleagă că cineva ar trebui să-i aducă papucii. Sau cum, când se lungea pe

spate cu genunchii depărtaţi, după un banchet prelungit, declara că-i e poftă de o femeie.

Dar, ca întotdeauna, nimic nu durează mult în cazul lui Pym şi, curând, un calm straniu începe să ia locul nervozităţii iniţiale, pe măsură ce-şi continuă misiunile secrete. Ţara aceea tăcută, prost luminată, care la început îi apăruse atât de ameninţătoare, devine un pântece secret în care se poate ascunde, nu un loc al fricii. E de-ajuns să treacă frontiera, ca zidurile închisorilor lui engleze să cadă: nu tu Belinda, nu tu Rick – şi aproape nu tu Firmă. Sunt reprezentantul unei fabrici de aparatură electronică. Sunt Sir Magnus în libertate. Nopţile lui solitare în oraşe de provincie depopulate, unde, la început, era de-ajuns să audă un câine lătrând ca să se ducă, leoarcă de sudoare, la geam, îi dau acum un sentiment de siguranţă. Atmosfera de oprimare generală ce apasă asupra întregii ţări îl învăluie azi în îmbrăţişarea ei misterioasă. Nici măcar zidurile ca de închisoare ale şcolii nu-i oferiseră acest sentiment de siguranţă. În drumurile lui cu maşina sau trenul prin văile unor râuri, peste dealurile împânzite de castele ale Boemiei, pluteşte prin imperii de o asemenea mulţumire sufletească, încât şi vitele i se par a-i fi prietene. O să mă instalez aici, hotărăşte el. Asta e adevărata mea casă. Cât de prost am fost când am crezut că Axel ar putea s-o părăsească pentru o alta! Încep să-i placă discuţiile afectate cu oficialităţile. Îi tresare inima când reuşeşte să-i facă să zâmbească. E mândru când vede cum lista de comenzi creşte mereu, simte un fel de răspundere paternă faţă de opresorii săi. Chiar şi ocolişurile operaţionale, când nu le elimină complet din gând, încap fără probleme sub larga umbrelă a generozităţii sale: „Sunt campionul din centrul terenului“, îşi spune el, folosind una dintre frazele lui Axel, când scoate o piatră care se mişcă dintr-un perete ca să recupereze un pachet şi să pună altul în locul lui. „Ajut o ţară rănită.“

Dar în ciuda acestei autocondiţionări preliminare, a fost nevoie de încă şase călătorii ale lui Pym ca să-l scoată pe Axel din umbra existenţei lui pline de primejdii.

– Domnule Canterbury! Vă simţiţi bine, domnule Canterbury? Răspundeţi!

– Sigur că mă simt bine, domnişoară D. Întotdeauna mă simt bine. Ce s-a întâmplat?

Pym deschise uşa. Domnişoara Dubber e în întuneric, cu bigudiuri în păr, cu Toby în braţe, ca s-o apere.

– Tropăiţi atât de tare, domnule Canterbury. Scrâşniţi din dinţi. Acum o oră fredonaţi ceva. Ne-am temut că sunteţi bolnav.

– Care noi? întrebă Pym iute.

– Eu şi Toby, prostuţule. Crezi cumva că am un iubit?

Pym îi închise uşa în nas şi se duse iute la fereastră. O camionetă parcată, aparent verde. O maşină parcată, albă sau gri, cu număr de înmatriculare din Devon. Un lăptar matinal, pe care nu-l mai văzuse până acum. Se întoarse la uşă, îşi lipi urechea de ea şi ascultă cu atenţie. Un scârţâit. Un zgomot de paşi în papuci. Deschide brusc uşa. Domnişoara Dubber a parcurs deja jumătate din culoar.

– Domnişoară D?

– Da, domnule Canterbury?

– V-a pus cineva întrebări în legătură cu mine?

– De ce mi-ar fi pus, domnule Canterbury?

– Ştiu şi eu? Se mai întâmplă. V-a pus?

– La ora asta ar trebui să dormiţi, domnule Canterbury. Puţin îmi pasă de câtă nevoie are ţara de dumneavoastră; oricum poate să mai aştepte o zi.

Oraşul Strakonice este mai cunoscut pentru fabricile lui de motociclete şi de fesuri orientale decât pentru vreo bijuterie culturală. Pym ajunse acolo pentru că se dusese să pună ceva într-o cutie de scrisori secretă din Písek, la nouăsprezece kilometri

nord-est, şi că Firma avea drept regulă să nu-şi înregistreze prezenţa în oraşul ţintă, în care o cutie de scrisori secretă trebuia golită. Aşa că merse până la Strakonice, obosit şi plictisit, cum se simţea întotdeauna când făcea o treabă pentru Firmă şi luă o cameră într-un hotel vechi cu o scară monumentală, după care făcu un tur prin oraş, străduindu-se să admire vechile măcelării din partea de sud a pieţei şi biserica în stil Renaissance care, după cum spunea ghidul său, fusese transformată în stil baroc; şi biserica Sfântul Václav care, deşi gotică la origine, căpătase un aer de secol al nouăsprezecelea. După ce epuiză aceste minunăţii şi simţindu-se şi mai slăbit din cauza căldurii zilei lungi de vară, urcă alene scările spre camera lui, gândindu-se cât ar fi fost de plăcut dacă scările acelea ar fi dus la apartamentul Sabinei de la Graz, pe vremea când era un tânăr agent dublu fără un sfanţ în buzunar şi fără nici o grijă.

Introduse cheia în broască, dar uşa nu era încuiată. Nu fu cine ştie ce surprins, căci era încă destul de devreme pentru cameriste ca să facă paturile pentru noapte şi pentru ca băieţii poliţiei secrete să arunce o ultimă privire prin cameră. Pym păşi înăuntru şi distinse, pe jumătate ascunsă de o rază oblică de soare ce pătrundea pe fereastră, silueta lui Axel, aşteptând aşa cum aşteaptă bătrânii, cu capul ca o cupolă sprijinit de spătarul scaunului şi uşor aplecat într-o parte, ca să poată vedea, printre zonele de umbră şi de lumină, cine intră în cameră. La toate lecţiile Firmei de luptă cu mâinile goale, de luptă cu pumnalul şi de tir din apropiere, nimeni nu-l învăţase cum să ia viaţa unui prieten străveziu de slab, aşezat în dreptul unei raze de soare.

Axel avea paloarea specifică închisorilor şi câteva kilograme în minus. Din amintirea pe care o păstra de la despărţire, Pym n-ar fi crezut că poate să aibă ceva carne în plus. Dar aşii epurării, ai interogatoriilor şi temnicerii o găsiseră, aşa cum se întâmplă de obicei, şi i-o luaseră cu totul. I-o luaseră de pe faţă, de la încheieturile mâinilor, de la articulaţiile degetelor şi de pe glezne.

Scurseseră puţinul sânge pe care-l mai avea în obraji. Îi luaseră şi un dinte, deşi Pym nu descoperi imediat acest lucru, căci Axel şedea cu buzele strâns lipite şi cu un deget ca un băţ apăsat pe ele, în timp ce cu altul îi făcea semn spre pereţii camerei de hotel, ca să-i indice că microfoanele funcţionau din plin. Îi striviseră şi pleoapa dreaptă, care atârna deasupra ochiului ca o banderolă, adăugând ceva în plus la aspectul lui de pirat. Dar haina, în ciuda tuturor acestora, încă mai cădea pe umerii lui ca o mantie de muschetar, mustaţa era înfloritoare şi făcuse rost de undeva de o pereche minunată de cizme solide, cu tălpi ca treptele de la maşinile vechi.

– Magnus Richard Pym? întrebă el pe un ton exagerat de aspru.

– Da, răspunse Pym, după ce încercase de câteva ori, fără succes, să vorbească.

– Eşti acuzat de crimă de spionaj, provocare la adresa poporului, incitare la trădare şi crimă. Şi sabotaj în favoarea unei puteri imperialiste.

Instalat în continuare în fotoliu, Axel îşi lovi brusc palmele cu o vigoare nebănuită, producând un „poc“ ce răsună în camera mare şi, fără îndoială, impresionă microfoanele. După care emise un geamăt profund, ca al cuiva care încearcă să-şi revină după o puternică lovitură primită în stomac. Scotoci apoi în buzunarul hainei şi scoase din căptuşeală un pistol automat micuţ şi, din nou cu degetul pe buze, îl agită în faţa lui Pym, ca să-l poată vedea bine.

– Treci cu faţa la perete! lătră el, ridicându-se cu greu în picioare. Mâinile la ceafă, porc fascist ce eşti! Mişcă!

Trecându-şi delicat un braţ peste umerii lui Pym, Axel îl conduse spre uşă. Pym păşi înaintea lui pe coridorul întunecat. Doi bărbaţi solizi, cu pălării pe cap, nu-i dădură nici o atenţie.

– Scotociţi-i camera! le ordonă Axel. Vedeţi ce găsiţi, dar nu luaţi nimic! Atenţie la maşina de scris, la pantofi şi la căptuşeala valizei. Nu părăsiţi camera până nu primiţi ordin direct de la

mine. Coboară încet scările, îi ordonă el lui Pym, împingându-l cu ţeava armei în coaste.

– E un ultraj, spuse Pym cu glas slab. Cer să fiu condus imediat la consulul britanic.

La recepţie, recepţionera tricota cu furie. Axel îl împinse pe Pym pe lângă ea, la o maşină care aştepta afară. O pisică galbenă se adăpostise sub ea. Deschizând portiera din dreapta, Axel îi făcu semn cu capul să urce şi, după ce izgoni cu un şut pisica în rigolă, urcă şi el şi porni motorul.

– Dacă o să colaborezi fără rezerve, n-o să păţeşti nimic, îl anunţă Axel cu vocea lui oficială, arătându-i o serie de găuri grosolan făcute în tabloul de bord. Dacă încerci să evadezi, vei fi împuşcat.

– Toate astea sunt ridicole şi scandaloase, mormăi Pym. Guvernul meu va cere pedepsirea celor vinovaţi.

Dar nici de data asta cuvintele lui nu cuprindeau în ele acea notă de siguranţă pe care o aveau în confortabila baracă din Argyll, unde el şi colegii lui învăţaseră cum să reziste unui interogatoriu.

– Ai fost urmărit din clipa în care ai intrat pe teritoriul nostru, spuse Axel cu voce tare. Toate mişcările şi toate contactele tale au fost observate de apărătorii poporului. N-ai altă soluţie decât să recunoşti imediat crimele de care eşti acuzat.

– Lumea liberă va considera acest act lipsit de sens ca pe o dovadă în plus a brutalităţii regimului ceh, îl asigură Pym, simţind cum puterile îi revin.

Axel aprobă din cap.

Străzile erau pustii, la fel şi casele vechi. Intrară în ceea ce fusese cândva o suburbie bogată cu vile aristocratice. Garduri vii întinse ascundeau ferestrele de la parter. Porţile din grilaj de fier, destul de largi ca să lase să treacă o trăsură, erau blocate cu iederă şi sârmă ghimpată.

– Coboară, ordonă Axel.

Seara care abia se lăsase era nespus de frumoasă. Luna plină arunca o lumină albă, nepământeană. Privindu-l pe Axel

cum încuie maşina, Pym simţi miros de fân şi auzi zarva insectelor. Axel îl conduse pe o potecă îngustă între două grădini, până ajunseră la o spărtură în gardul de tisă din dreapta lor. Apucându-l pe Pym de încheietura mâinii, îl trecu prin ea. Se aflau pe terasa a ceea ce fusese cândva o grădină frumoasă. În spatele lor, pe cer se proiecta un castel cu multe turle. În faţă, pierdută aproape într-un boschet de trandafiri, se afla o casă de vară părăginită. Axel se luptă cu uşa, dar aceasta refuză să se deschidă.

– Trage-i un picior din partea mea, Sir Magnus, spuse el. Asta e Cehoslovacia.

Pym trase un picior în lemnul uşii. Uşa cedă, iar ei intrară. Pe o masă ruginită se afla obişnuita sticlă de votcă şi o tavă cu pâine şi cu castraveţi. Câlţi cenuşii ieşeau din husele sfâşiate ale scaunelor din răchită.

– Eşti un prieten foarte primejdios, Sir Magnus, se plânse Axel, întinzându-şi picioarele subţiri şi admirându-şi cizmele frumoase. De ce Dumnezeu nu ţi-ai luat un alt nume? Uneori am impresia c-ai venit pe lume ca să fii îngerul meu cel rău.

– Ziceau că e mai bine dacă rămân eu însumi, răspunse Pym prosteşte, în timp ce Axel răsucea capacul sticlei de votcă. Numesc asta acoperire naturală.

Mult timp după aceea păru că Axel nu mai găseşte nimic de spus, iar Pym simţi că nu avea dreptul să întrerupă reveria celui care-l arestase. Şedeau cu picioarele paralele şi umăr la umăr, ca o pereche de pensionari la plajă. La picioarele lor, lanurile de grâu se întindeau până la marginea unei păduri. Un munte de maşini hârbuite, mai multe decât văzuse Pym pe drumurile cehe, acoperea partea din vale a grădinii. Lilieci se roteau graţios în lumina lunii.

– Ştii că asta a fost casa mătuşii mele? întrebă Axel.

– Păi, nu, nu ştiu, zise Pym.

– A fost. Mătuşa mea era o femeie inteligentă. Mi-a povestit cum l-a anunţat pe tatăl ei că voia să se mărite cu unchiul meu. „De ce vrei să te măriţi cu el? a întrebat-o taică-său. Bani nu are.

E foarte scund şi tu eşti scundă. O să aveţi copii pitici. Seamănă cu enciclopediile pe care mă pui să ţi le cumpăr în fiecare an. Sunt frumoase, dar după ce le-ai deschis, nu mai ai chef de ele." N-a avut dreptate. Copiii lor au ieşit înalţi şi a fost fericită.

Făcu o pauză foarte scurtă.

– Vor să te şantajez, Sir Magnus. Asta e singura veste bună pe care ţi-o pot da.

– Cine anume? întrebă Pym.

– Aristocraţii pentru care lucrez. Cred c-ar trebui să-ţi arăt o fotografie cu noi doi ieşind din hambarul din Austria şi să te pun să asculţi înregistrările convorbirilor noastre. Zic c-ar trebui să-ţi flutur pe sub nas chitanţa pe care mi-ai semnat-o pentru cele două sute de dolari pe care i-am scos de la Membury pentru tatăl tău.

– Ce le-ai răspuns? întrebă Pym

– Am zis c-o s-o fac. Tipii ăia nu citesc Thomas Mann. Sunt teribil de brutali. Ţara asta e o ţară brutală, cum ai observat, fără doar şi poate, în călătoriile tale.

– Deloc, zise Pym. O iubesc.

Axel bău puţină votcă şi admiră dealurile.

– Iar voi nu ne ajutaţi cu nimic. Micul tău serviciu detestabil se amestecă mult prea mult în afacerile ţării mele. Ce sunteţi voi? Un fel de valeţi americani? Ce vreţi să faceţi, înscenând acuzaţii împotriva oficialităţilor noastre, semănând suspiciune şi seducându-ne intelectualii? De ce faceţi ca oamenii să fie bătuţi degeaba, când câţiva ani de închisoare ar fi mai mult decât de-ajuns? Chiar nu vă învaţă deloc care e realitatea? N-aveţi nici urmă de simţ al realităţii, Sir Magnus?

– Nu ştiam că Firma face aşa ceva, spuse Pym.

– Ce să facă?

– Că se amestecă. Că face ca oamenii să fie torturaţi. Probabil e o altă secţie. A noastră nu-i decât un fel de serviciu poştal pentru agenţi neînsemnaţi.

Axel oftă.

– Poate că n-o fac. Poate că propaganda noastră tâmpită mi-a spălat creierul. Poate că te acuz pe nedrept. Noroc.

– Noroc, spuse Pym.

– Deci ce vor găsi în camera ta? întrebă Axel, după ce-şi aprinse un trabuc şi trase de câteva ori din el.

– Presupun că de toate.

– Ce înseamnă de toate?

– Cerneluri secrete. Filme.

– Filme de la agenţii tăi?

– Da.

– Developate?

– Presupun că nu.

– De la cutia de scrisori secretă de la Písek?

– Da.

– În cazul ăsta, nici nu merită să mă ostenesc să le developez. Totul e fals. Bani?

– Da, puţini.

– Câţi?

– Cinci mii de dolari.

– Caiete cu cifruri?

– Două.

– Altceva ce aş fi putut uita? Vreo bombă atomică?

– Un aparat de fotografiat ascuns.

– Cutia cu pudră de talc?

– Dacă rupi hârtia de pe capac, se transformă în obiectiv.

– Altceva?

– Un plan de evadare. Scris pe mătase într-una dintre cravate.

Axel trase din nou din trabuc, cu gândurile aparent foarte departe. Brusc lovi cu pumnul în masa de fier.

– Trebuie să ieşim din chestia asta, Sir Magnus! exclamă el furios. Trebuie să ieşim. Trebuie să urcăm spre vârf. Trebuie să ne ajutăm unul pe celălalt, până ajungem şi noi aristocraţi şi o să le salutăm din mers pe secăturile astea.

Privi fix în întunericul ce se îngroşa.

– Îmi îngreunezi teribil viaţa, ştiai lucrul ăsta? La închisoare m-am gândit tare urât la tine, Sir Magnus. Ai făcut în aşa fel, încât e foarte greu pentru cineva să-ţi fie prieten.

– Nu văd de ce.

– Ah, ah! Nu vede de ce! Nu vede că, atunci când curajosul Sir Magnus Pym face cerere de viză pentru afaceri, chiar şi bieţii cehi se pot uita în registrele lor şi pot descoperi că un gentleman cu acelaşi nume a fost un spion militarist, fascist, imperialist în Austria, şi că un anume câine vagabond, pe nume Axel, a fost complicele lui.

Mânia lui îi aminti lui Pym de zilele cu febră mare de la Berna. Vocea lui căpătase acelaşi ton tăios, neplăcut.

– Cunoşti chiar atât de puţin obiceiurile ţării pe care o spionezi ca să nu înţelegi ce înseamnă în zilele noastre, pentru un om ca mine, să se fi aflat chiar şi pe acelaşi continent cu un om ca tine, ca să nu mai vorbim de complicitatea în povestea aia de spionaj? Chiar nu ştii că în lumea asta de turnători şi de calomniatori aş putea, la propriu, să mor din cauza ta? Nu l-ai citit pe George Orwell? Cei despre care îţi vorbesc sunt în stare să scrie că ieri vremea a fost altfel decât a fost în realitate!

– Ştiu, zise Pym.

– Atunci ştii că s-ar putea să fiu iremediabil molipsit, ca toţi nenorociţii ăia de agenţi şi de informatori pe care-i umpleţi de informaţii şi de bani? Nu ştii că-i trimiteţi pe eşafod, dacă nu cumva sunt deja ai noştri? Presupun că ştii măcar ce vor face cu tine aristocraţii ăia ai mei – dacă nu-i determin să mă asculte – în caz că nu găsim alte mijloace de a le satisface apetitul? Te vor aresta şi te vor arăta presei mondiale, cu agenţii şi cu asociaţii tăi tâmpiţi cu tot. Plănuiesc un nou proces spectaculos, ca să mai spânzure câţiva oameni. Şi dacă tot au început, ar da dovadă de o crasă neglijenţă dacă nu m-ar spânzura şi pe mine. Axel, lacheul imperialist care a spionat pentru tine în Austria! Axel, scriitorul titoist troţkist revanşard care a fost complicele tău la Berna! Ar prefera un american, dar, până una alta, se vor mulţumi să spânzure un englez, în aşteptarea peştelui cel mare.

Odată furia potolită, se lăsă pe spate.

Trebuie să ieşim din chestia asta, Sir Magnus, repetă el. Trebuie să urcăm, să urcăm, să urcăm. M-am săturat de şefi proşti, de mâncare proastă, de închisori proaste şi de torţionari proşti.

Trase din nou furios din trabuc.

– E timpul să mă ocup de cariera ta şi tu să te ocupi de a mea. Şi de data asta hai s-o facem ca lumea. Fără retrageri burgheze în faţa marilor lovituri. De data asta suntem profesionişti, atacăm direct diamantele cele mari, băncile cele mari. Vorbesc serios.

Axel îşi întoarse brusc scaunul cu faţa la Pym, se aşeză apoi râzând şi-l bătu pe Pym pe umăr cu dosul palmei, ca să-i ridice moralul.

– Ai primit florile, Sir Magnus?

– Erau grozave. Ni le-a dat cineva în taxi, când plecam de la recepţie.

– Belindei i-au plăcut?

– Belinda nu ştie despre tine. Nu i-am spus niciodată.

– De la cine ai zis că erau florile?

– I-am spus că habar n-aveam. Că, probabil, greşiseră nunta.

– Bună idee. Cum arată Belinda?

– Grozav. Eram îndrăgostiţi unul de altul din copilărie.

– Credeam că în copilărie erai îndrăgostit de Jemima.

– Mă rog, şi de Belinda.

– În acelaşi timp... de amândouă? Grozavă copilărie ai mai avut, spuse Axel, râzând din nou, înainte de a-i umple la loc paharul.

Pym reuşi să râdă şi el şi băură împreună.

Apoi Axel începu să vorbească, blând şi tandru, fără ironie şi fără amărăciune, şi am senzaţia că a vorbit treizeci de ani, pentru că vorbele lui îmi răsună clar în urechi aşa cum răsunau atunci în urechile lui Pym, în ciuda zarvei greierilor şi a piuitului liliecilor.

– Sir Magnus, în trecut m-ai trădat, dar, şi mai grav, te-ai trădat pe tine însuţi. Tu minţi chiar şi atunci când spui adevărul. Eşti fidel şi eşti afectuos. Dar faţă de ce? Faţă de cine? Nu cunosc

toate motivele care au dus la asta. Marele tău tată. Aristocrata ta mamă. Poate că într-o zi o să-mi spui. Şi se mai poate ca, din când în când, să-ţi fi investit greşit iubirea.

Se apleca în faţă şi chipul lui exprimă o afecţiune blândă, adevărată, în timp ce un surâs de o caldă răbdare îi lumina privirea.

– Şi totuşi, eşti un om moral. Cauţi. Ce vreau să spun, Sir Magnus, e că, de data asta, natura a produs o asociere perfectă. Eşti un spion desăvârşit. Tot ce-ţi trebuie e o cauză. Eu o am. Ştiu că revoluţia noastră e tânără şi că, uneori, nu cei buni o conduc. Tot căutând pacea, ducem prea multe războaie. Tot căutând libertatea, construim prea multe închisori. Dar, la urma urmelor, nici nu e atât de grav. Pentru că ştiu un lucru. Toate prostiile care au făcut din tine ce eşti: privilegiile, snobismul, ipocrizia, biserica, şcolile, preoţii, clasele sociale, minciunile istorice, micii lorzi de ţară, micii lorzi ai marilor afaceri şi toate războaiele nesăţioase ce rezultă din ele, toate astea le vom mătura pe vecie. Pentru binele tău. Pentru că noi construim o societate care nu va produce niciodată asemenea tipi trişti ca Sir Magnus.

Întinse mâna.

– Iată, am spus ce-aveam de spus. Eşti un om bun şi te iubesc.

Şi întotdeauna îmi voi aminti atingerea aceea. Ajunge să-mi privesc palma ca s-o simt din nou: o atingere uscată, cinstită, iertătoare. Şi râsul: din inimă, aşa cum fusese întotdeauna, de cum încetase de a mai fi tactician şi redevenise prietenul meu.

CAPITOLUL 16

Cât e de tipic, Tom, că atunci când privesc înapoi, la toţi anii ce au urmat întâlnirii noastre din casa de vară din Cehia, tot ce văd e America, ţărmurile ei aurite, sclipind la orizont ca o promisiune de libertate după represiunea din tulburata noastră Europă, avântându-se spre noi în bucuria estivală a reuşitei noastre! Pym are încă în faţa lui mai mult de un sfert de secol în care să-şi slujească cele două case, conform celor mai bune standarde ale loialităţii lui omnivore. Adolescentul întârziat, însurat, bine instruit trebuia să mai aştepte până să devină bărbat, admiţând că într-o zi vom putea pătrunde codul genetic care indică sfârşitul adolescenţei unui englez din clasa de mijloc şi începutul vieţii lui ca bărbat. O jumătate de duzină de oraşe europene primejdioase, de la Praga, Berlin şi Stockholm până la capitala ocupată a Angliei sale natale, îi separă pe cei doi prieteni de obiectivul lor. Acum însă nu mi se mai par decât etape în care ne puteam aproviziona, puteam face o revizie generală şi puteam privi stelele în pregătirea călătoriei noastre. Şi imaginează-ţi pentru o clipă, Tom, cumplita alternativă: teama de eşec care sufla ca un vânt siberian pe spinările noastre descoperite. Gândeşte-te ce ar fi însemnat pentru doi oameni ca noi să ne fi trăit vieţile de spioni fără să fi spionat America!

Trebuie spus imediat, pentru cazul în care ar mai exista vreo urmă de îndoială în cugetul tău, că, după casa de vară, drumul lui Pym a fost trasat pe vecie. Şi-a reînnoit jurământul şi, conform

principiilor pe care eu şi unchiul Jack le-am respectat întotdeauna, nu mai exista cale de scăpare, Tom. Pym era prins, agăţat în cârlig şi angajat cu trup şi suflet. Isprăvit. După hambarul din Austria, da, mai existase o oarecare latitudine, dar nici cea mai mică perspectivă de răscumpărare. Şi ai văzut cum a încercat – destul de slab, de acord – să scape pentru totdeauna de lumea secretă şi să înfrunte riscurile celei reale. Ce-i drept, fără prea mare convingere. Dar a încercat totuşi, chiar dacă ştia că în lumea aceea va fi tot atât de folositor ca un peşte ajuns pe mal, care moare din cauza excesului de oxigen. Dar, după casa de vară, mesajul pe care i-l adresa Dumnezeu era clar: gata cu ezitările; rămâi la locul tău, în elementul pe care ţi l-a desemnat natura. N-a fost nevoie să i se repete acest lucru.

– Du-te şi mărturiseşte totul! te aud strigând, Tom. Întoarce-te iute la Londra, du-te la Personal, plăteşte ce ai de plătit, începe o viaţă nouă!

Mă rog, Pym se gândise şi la asta, bineînţeles că se gândise. În maşina pe care o condusese până la Viena, în avionul care-l dusese în Anglia şi în cursa specială Heathrow-Londra, Pym nu încetă să se tortureze în legătură cu aceste probleme, căci era una dintre ocaziile în care întreaga lui viaţă se derula în capul lui ca o bandă desenată în culori vii. „Unde a început?“ se întrebă el, pe bună dreptate. Cu Lippsie, de a cărei moarte, în momentele cele mai negre, se considera încă vinovat? Cu iniţialele lui Sefton Boyd? Cu biata Dorothy, pe care o scosese din minţi? Cu Peggy Wentworth, aruncându-i propriile lături în cap, dar victimă şi ea? Sau în ziua în care a forţat pentru prima dată broasca fişetului verde al lui Rick ori biroul lui Membury? Ce sisteme anume din viaţa lui propui să dezvăluie privirii culpabilizatoare a admiratorilor săi?

– Atunci, demisionează! Fugi la Murgo! Cere un post de profesor la Willow.

Şi Pym s-a gândit la toate astea. S-a gândit la o jumătate de duzină de găuri negre în care ar fi putut îngropa ce-i mai rămăsese

din viață și în care și-ar fi putut ascunde farmecul vinovat. Dar nici una nu-l ispiti mai mult de cinci minute.

Oare oamenii lui Axel l-ar fi denunțat cu adevărat dacă ar fi rupt toate legăturile și ar fi fugit? Mă îndoiesc, dar nu asta e problema. Problema e că, destul de des, Pym iubea Firma la fel de mult cum îl iubea pe Axel. Adora încrederea ursuză și totală pe care o aveau în el, felul greșit în care îl foloseau, îmbrățișările cu miros de tweed, romantismul plin de defecte și integritatea malițioasă. Zâmbea în sinea lui de fiecare dată când intra în Reichskanzlei-urile ei și în palatele conspirative, acceptând salutul lipsit de umor al portarilor vigilenți. Pentru el, Firma era căminul, școala și Curtea lui, chiar și atunci când o trăda. Avea cu-adevărat sentimentul că poate să-i aducă mult, tot așa cum putea să-i aducă mult lui Axel. În imaginația lui, se vedea stăpânul unor pivnițe pline de ciorapi de nailon și de ciocolată la negru, destul ca nimeni să nu ducă lipsă de nimic în caz de penurie – căci serviciile de informații nu sunt nimic altceva decât o piață neagră instituționalizată pentru produse perisabile. De data asta, Pym era eroul legendei. Nici un Membury nu se mai afla între el și confrerie.

– Să presupunem, Sir Magnus, că în drum, singur, spre Plzeñ oprești și iei în mașină doi muncitori care fac autostopul ca să ajungă la locul lor de muncă. Ai face asta, nu? sugeră Axel în orele mici ale dimineții, în casa de vară, după ce-i ridicase la loc moralul lui Pym.

Pym admise că s-ar putea.

– Și să presupunem, Sir Magnus, că, oameni simpli fiind, și-ar mărturisi, pe drum, temerile legate de manipularea de substanțe radioactive fără o protecție suficientă. Ai ciuli urechile?

Pym râse și recunoscu c-ar face-o.

– Mai presupune că, având spiritul tău generos și fiind un om pe care necazurile altora nu-l lasă indiferent, ți-ai notat, Sir Magnus, numele și adresele lor și le-ai promis că le vei aduce un pachet sau două de cafea bună englezească data viitoare când vei vizita regiunea lor.

Pym spuse că, fără îndoială, aşa ar fi făcut.

– Şi mai presupune, continuă Axel, că, după ce i-ai lăsat în afara zonei protejate unde lucrează, ai avut curajul, iniţiativa şi toate calităţile caracteristice unui ofiţer – pe care cu siguranţă că le ai – să parchezi maşina într-un loc discret şi să urci dealul.

Axel îi arătă dealul respectiv pe o hartă militară pe care, întâmplător, o avea la el şi pe care o întinse pe masa de fier.

– Şi că de pe vârful dealului fotografiezi uzina, ascunzându-te într-un pâlc de tei ale căror ramuri joase, se va vedea mai târziu, au acoperit uşor clişeele. Aristocraţii tăi îţi vor admira gestul? Îl vor aplauda pe marele Sir Magnus? Îl vor instrui să-i recruteze pe cei doi muncitori vorbăreţi şi să obţină de la ei noi detalii despre producţia şi obiectivele fabricii?

– Cu siguranţă că da, spuse Pym cu convingere.

– Felicitări, Sir Magnus.

Axel lăsă să cadă filmul în mâna deschisă a lui Pym. Film provenind chiar de la Firmă. Ambalat în verde anonim. Dintre cele pe care Pym le ascunde în maşina de scris. Pym îl predă maeştrilor lui. Minunea nu se opreşte aici. Când filmul e trimis analiştilor de la Whitehall, se descoperă că uzina este exact aceeaşi care fusese recent fotografiată din aer de americani! Prefăcându-se că şovăie, Pym le dă datele despre cei doi informatori nevinovaţi şi, până acum, fictivi. Numele lor sunt înregistrate, fişate, verificate, prelucrate şi popularizate la barul ofiţerilor superiori. Până când, în cele din urmă, conform legilor divine ale birocraţiei, fac obiectul unei reuniuni speciale.

– Ascultă, tinere Pym, ce te face să crezi că tipii ăştia nu te vor denunţa data viitoare când o să apari la ei?

Pym însă e dispus să facă faţă întrebărilor, are un public larg şi se simte de neînvins.

– E doar o bănuială, domnule, nimic mai mult.

Numără încet până la doi.

– Cred c-au avut încredere în mine. Cred că-şi vor ţine gura şi că speră că voi trece într-o seară pe la ei, exact aşa cum le-am promis.

Şi, evident, evenimentele arată c-a avut dreptate, nu-i aşa, Jack? Ascultând numai de curajul său, eroul nostru se întoarce în Cehoslovacia şi, bravând orice risc, se duce direct la ei – cum ar putea să dea greş, când e însoţit de Axel în persoană, care face prezentările? De data asta nu va mai fi nici un sergent Pavel. O trupă permanentă de actori loiali şi dezgheţaţi a luat naştere, Axel e producătorul şi cei doi sunt membri fondatori. Reţeaua e construită cu primejdii şi durere. De către Pym, un tip calm cum nu sunt doi. Pym, cel mai nou erou al coridoarelor subterane, cel care l-a fabricat pe Conger.

Nimic nu mai poate rezista sistemelor de selecţie naturală ale Firmei, accelerate de insistenţa lui Jack Brotherhood.

– Ai intrat la Foreign Office? repetă tatăl Belindei, cu o uimire excesivă, artificială. Ai fost trimis la Praga? Cum de-ai reuşit să ajungi aici, de la firma aia electronică pe ducă? Trebuie să recunosc că eşti grozav.

– Am semnat un contract. Au nevoie de vorbitori de cehă, spune Pym.

– Relansează comerţul britanic, tati. N-ai cum să înţelegi, tu nu eşti decât un agent de schimb, zise Belinda.

– Mă rog, dar ar putea să-i găsească o acoperire mai bună, nu crezi? spune tatăl Belindei, cu râsul lui enervant.

În noul apartament conspirativ al Firmei de la Praga, Pym şi Axel beau pentru instalarea lui Pym ca secretar comercial doi şi responsabil cu vizele la ambasada britanică. Axel s-a îngrăşat, observă Pym cu plăcere. Urmele suferinţelor se şterg de pe chipul lui slab.

– Pentru ţara libertăţii, Sir Magnus.

– Pentru America, zice Pym.

Dragă tată,

Mă bucur atât de mult că numirea mea îţi face plăcere. Din păcate, încă nu sunt în situaţia în care să-l conving pe Pandit Nehru sa-ţi acorde o audienţă, ca să-i poţi prezenta proiectul

tău pentru cupa de fotbal, deşi îmi pot imagina ce impuls ar da aceasta economiei indiene în dificultate.

– Vasăzică n-au existat informatori adevăraţi? te aud întrebând, Tom, pe un ton dezamăgit. Toţi erau de formă?

Nici vorbă, existau informatori adevăraţi. Nu te teme! Şi încă foarte buni, cei mai buni. Şi fiecare dintre ei a profitat de pe urma progreselor pe care le făcea Pym în meserie şi l-a admirat pe Pym aşa cum acesta îl admira pe Axel. Iar Pym şi Axel îi admirau şi ei pe adevăraţii informatori, în maniera lor, privindu-i ca pe nişte ambasadori inconştienţi ai operaţiunii, cei ce atestau bunul mers şi integritatea ei. Şi făceau tot ce le era cu putinţă ca să-i protejeze şi să-i promoveze, spunând că fiecare ameliorare a situaţiei lor se răsfrângea în bunul mers al reţelei. Şi-i treceau clandestin în Austria, ca să fie instruiţi şi reabilitaţi în secret. Adevăraţii informatori erau mascotele noastre, Tom. Vedetele noastre. Am făcut în aşa fel încât să nu ducă niciodată lipsă de nimic, atâta timp cât Pym şi Axel vor mai fi acolo ca să vegheze asupra lor. Motiv pentru care, de fapt, totul s-a dus de râpă. Dar asta s-a întâmplat mai târziu.

Aş dori să pot să-ţi descriu exact, Jack, plăcerea de a fi cu adevărat bine dirijat. Nimic în planul geloziei sau al ideologiei. Axel încerca să-l facă pe Pym să iubească Anglia la fel de mult cum încerca să-l facă să iubească America, şi – în tot timpul parteneriatului nostru – o parte din geniul lui a constat în aceea că lăuda libertăţile din Vest, implicând tacit faptul că stătea în puterea lui Pym, dacă nu cumva era chiar de datoria lui, ca om liber, să aducă ceva din aceste libertăţi şi în Est. O, poţi să râzi cât vrei, Jack! Şi poţi să clatini din capul tău cărunt în faţa profunzimii naivităţii lui Pym! Dar poţi să-ţi imaginezi cât de uşor i-a fost lui Pym să ia sub aripa lui protectoare o ţară atât de mică şi de sărăcită, când ţara lui era atât de privilegiată, atât de victorioasă şi atât de nobilă? Şi, din punctul lui de vedere, atât de absurdă? Să iubească biata Cehoslovacie cu o dragoste de protector

bogat, cu toate vicisitudinile ei, de dragul lui Axel? Să-i ierte dinainte toate greşelile? Şi să le pună pe seama nenumăratelor trădări pe care sora ei Anglia le comisese împotriva ei? Chiar te miră că Pym, aliindu-se cu ce era interzis, evada o dată în plus din tot ce-l reţinea? Că el, căruia îi plăcea atât de mult să treacă nenumărate frontiere, găseşte acum plăcere în a trece încă una, cu Axel care să-i arate cum să umble şi pe unde s-o ia?

– Îmi pare rău, Bel, îi spunea Pym Belindei când o lăsa din nou singură cu jocul ei de scrabble în apartamentul lor întunecos din ghetoul diplomatic din Praga. Trebuie să merg în nordul ţării. O zi sau două. Hai, Bel. Dă-mi un pupic. Cred că n-ai prefera totuşi să ai un bărbat cu o slujbă de la nouă la cinci, ce zici?

– Nu găsesc *The Times,* spunea ea, respingându-l. Bănuiesc că iar l-ai lăsat la ambasadă.

Dar, oricât de nervos ar fi fost Pym când ajungea la întâlnire, Axel îl calma de fiecare dată. Niciodată nu-l zorea, nu-l repezea. Dădea întotdeauna dovadă de respect pentru durerile şi sensibilităţile agentului său. Nu era vorba nici de imobilitate de o parte şi de toată agitaţia de cealaltă, Tom, da' de unde. Ambiţiile lui Axel îl vizau pe Pym la fel de mult ca şi pe el. Nu era Pym bolul lui de orez, averea lui în cel mai adevărat sens al cuvântului, paşaportul lui spre privilegii şi spre statutul de aristocrat bine plătit de partid? O, cum îl mai studia pe Pym! Cu câtă delicateţe îl convingea şi îl seducea! Cât era de meticulos când îmbrăca exact hainele pe care Pym se aştepta ca să le poarte – acum mantaua părintelui înţelept şi de nădejde pe care Pym nu-l avusese niciodată, acum zdrenţele mânjite de sânge ale celor ce suferă, uniforma autorităţii lui, acum sutana unicului confesor al lui Pym, acel Murgo absolut. Trebuise să înveţe codurile, evadările lui Pym. Trebuise să fie în stare să-l descifreze pe Pym mai repede decât se putea descifra pe sine. Trebuise să-l dojenească şi să-l ierte, aidoma unui părinte care nu i-ar trânti niciodată uşa în nas, să râdă când Pym era melancolic şi să păstreze aprinsă flacăra tuturor credinţelor lui Pym când acesta era abătut şi spunea: nu mai pot, sunt singur şi mi-e frică.

Dar, mai presus de orice, trebuia să păstreze spiritul agentului său în permanentă alertă în faţa toleranţei aparent nelimitate a Firmei, căci cum am fi putut îndrăzni să credem vreunul dintre noi că în pădurile atât de îndrăgite ale Angliei nu se ascunde vreun joc magistral? Imaginează-ţi durerile de cap ale lui Axel, în timp ce Pym continua să-i furnizeze munţi de informaţii, ca să-i convingă pe stăpânii lui că nu erau victimele unei monumentale maşinaţiuni imperialiste! Cehii te admirau atât de mult, Jack. Cei mai bătrâni te cunoşteau din timpul războiului. Îţi cunoşteau talentele şi le respectau. Cunoşteau pericolul ce există, zi de zi, dacă subestimezi un adversar rafinat. Nu o dată, Axel a trebuit să lupte pe viaţă şi pe moarte cu ei. A trebuit să-i convingă chiar pe călăii care-l torturaseră, ca să-i împiedice să-l ridice pe Pym şi să-i aplice unul din tratamentele pe care şi le administrau periodic unul altuia, ca să scoată de la el o adevărată mărturisire. „Da, sunt omul lui Brotherhood“, ar fi vrut să-l audă strigând. „Da, mă aflu aici ca să vă dezinformez. Să vă îndepărtez privirile de la operaţiunile noastre antisocialiste. Şi da, Axel e complicele meu. Luaţi-mă, spânzuraţi-mă, orice, numai asta nu.“ Dar Axel învinse. Imploră, strigă, bătu cu pumnul în masă, şi când noi epurări fură proiectate ca să explice haosul lăsat de cele dinainte, îşi reduse adversarii la tăcere, ameninţându-i că-i va denunţa pentru faptul că nu sunt convinşi de pieirea inevitabilă a imperialismului. Şi Pym îl ajută la fiecare pas. Se aşeză din nou la capul patului său – chiar dacă numai la figurat – îl hrăni şi-l încurajă, îi ridică moralul. Jefui pentru el arhivele Centralei. Îl înarmă cu exemple scandaloase ale incompetenţei Firmei la nivel mondial. Până când, luptând astfel pentru supravieţuire, Pym şi Axel se apropiară şi mai mult unul de celălalt, fiecare depunând la picioarele celuilalt poverile iraţionale ale ţării sale.

Şi din când în când, după ce o bătălie fusese terminată şi câştigată, sau vreo mare lovitură reuşise de o parte sau de cealaltă, Axel se îmbrăca în costumul lui de libertin şi organiza o descindere la miezul nopţii în locul care, pentru el, reprezenta echivalentul modest al Saint Moritzului, un mic castel alb în

Munţii Uriaşi, rezervat de către serviciul său pentru cei deosebit de bine văzuţi. Prima dată când s-au dus acolo a fost cu ocazia unei aniversări, într-o limuzină cu geamuri fumurii. Pym se afla la Praga de doi ani.

– Am hotărât să te prezint unui excelent agent nou, Sir Magnus, îl anunţă Axel, în timp ce mergeau vesel pe drumul şerpuit, pietruit. Reţeaua Watchman duce mare lipsă de informaţii industriale. Americanii s-au angajat să ne distrugă economia, dar Firma nu face nimic ca să le susţină optimismul. Ce-ai zice de un cadru de conducere de nivel mediu din marea Bancă Naţională a Cehoslovaciei, care are acces la unele dintre sectoarele noastre cel mai prost conduse?

– Unde se presupune că l-am găsit? replică Pym prudent, căci acestea erau hotărâri delicate, ce necesitau un schimb interminabil de scrisori cu direcţia, înainte de a te putea apropia de o nouă sursă potenţială pentru a o recruta.

Masa era pusă pentru trei persoane, candelabrele erau aprinse. Cei doi bărbaţi făcuseră agale o plimbare lungă în pădure şi acum beau un aperitiv în faţa focului, în aşteptarea oaspetelui.

– Ce mai face Belinda? întrebă Axel.

Acesta era un subiect pe care nu-l discutau prea des, căci Axel nu avea răbdare când era vorba despre relaţiile nesatisfăcătoare.

– Mulţumesc bine, ca de obicei.

– Microfoanele noastre ne spun altceva. Ne spun că vă bateţi zi şi noapte, ca chiorii. Oamenii noştri sunt din ce în ce mai deprimaţi ascultându-vă.

– Spune-le că o să se rezolve, zise Pym într-un rar acces de amărăciune.

O maşină urca dealul. Auziră paşii servitorului bătrân traversând holul şi zornăitul zăvoarelor.

– Îţi prezint pe noul nostru agent, zise Axel.

Uşa se deschise cu zgomot şi în cameră intră Sabina. Poate ceva mai lată în şolduri; unul sau două riduri adânci, care-i marcau poziţia oficială, în jurul fălcilor, dar oricum delicioasa lui

Sabina. Purta o rochie neagră şi severă, cu guler alb, şi nişte pantofi negri de care trebuie să fi fost foarte mândră, căci baretele erau ornate cu pietre verzi strălucitoare şi aveau luciul antilopei artificiale. Când îl văzu pe Pym, tresări violent şi se uită la el cu suspiciune. Pentru o clipă, atitudinea ei manifestă cea mai totală dezaprobare. Apoi, spre încântarea lui, izbucni în râsul ei de slavă nebună şi dădu fuga să-l acopere cu trupul ei, aproape aşa cum făcea la Graz, când Pym lua primele lui lecţii de cehă.

Iată cum s-au petrecut lucrurile, Jack. Sabina a urcat şi a urcat până a ajuns şeful reţelei Watchman, precum şi iubita ofiţerilor britanici cu care lucrase succesiv. Tu ai cunoscut-o sub numele de Watchman Unu sau întreprinzătoarea Olga Kravitsky, secretară a Comisiei Interne pentru Probleme Economice de la Praga. Dacă mai ţii minte, am pensionat-o când aştepta cel de-al treilea copil de la un al patrulea soţ, în cadrul unui dineu oferit special pentru ea în Berlinul de Vest, când a participat pentru ultima dată la conferinţa reprezentanţilor băncilor din CAER, la Potsdam. Axel a mai ţinut-o un timp, înainte să se decidă să-ţi urmeze exemplul.

– Am fost transferat la Berlin, îi spuse Pym Belindei, în siguranţa unui parc, la sfârşitul celui de-al doilea stagiu la Praga.

– De ce-mi spui mie? zise Belinda.

– Mă întrebam dacă-ai vrea să vii cu mine, răspunse Pym şi Belinda începu din nou să tuşească, tusea aceea lungă, de nestăpânit, pe care o datora cu siguranţă climei.

Belinda se întoarse la Londra şi se înscrise la o şcoală de ziaristică, nu de omor silenţios. În cele din urmă, la treizeci şi şapte de ani, se lansă pe drumul riscant al marilor cauze liberale la modă, unde, după ce întâlni mai mulţi bărbaţi cu numele de Paul, se mărită cu unul dintre ei şi avu o fiică neascultătoare care-o critica pentru orice făcea, lucru care-i dădu Belindei sentimentul împăcării cu propriii părinţi. Iar Pym şi Axel se îmbarcară pentru următoarea etapă a lungii lor călătorii. La Berlin îi aştepta un viitor mai strălucitor şi o trădare mai matură.

Prin grija Colonelului Evelyn Tremaine, D.S.O.
Pioneer Corps, în rezervă
Cutia Poştală 9007
MANILA

Excelenţei Sale
Sir Magnus Richard Pym, Decoraţii
Misiunea Britanică
BERLIN

Dragul meu Fiu,

Doar câteva cuvinte care sper să nu te Deranjeze în drumul tău spre Vârf, căci nimeni nu trebuie să se aştepte la Recunoştinţă înainte de a-i veni rândul să se prezinte în faţa Tatălui nostru al tuturor, lucru care sper să mi se întâmple cât mai curând. Cum aici Ştiinţa Medicală e încă într-un Stadiu primitiv, se pare că această vară Crudă va fi şi Ultima pentru expeditorul acestei scrisori, în ciuda Sacrificării Alcoolului şi a altor Plăceri. Dacă Trimiţi ceva pentru Tratament sau Funeralii, asigură-te că atât cecul, cât şi plicul sunt adresate Colonelului şi nu Mie, întrucât numele de Pym e Persona non Gratis pentru cei de aici şi că s-ar putea ca, oricum, să fiu deja Mort.

Rugându-mă să fiu Cruţat,

Rick T. Pym

P.S. Mi s-a spus că la Berlin se găseşte Aur 916 la preţuri foarte mici, Valiza Diplomatică fiind la dispoziţia celor Sus-puşi care caută o ocazie pentru Recompense neoficiale. Perce Loft are aceeaşi adresă şi te-ar ajuta pentru zece la sută, dar fii cu ochii pe el.

Berlin. Ce cuib de spioni, Tom! Ce fişet plin de secrete disponibile, inutile, ce teren minunat pentru toţi alchimiştii, magicienii şi cântăreţii la flaut fermecat care şi-au luat vreodată pelerina şi au întors spatele constrângerilor dezagreabile ale

realităţii politice! Şi la mijloc, întotdeauna, buna şi marea inimă americană, bătând cu vitejie toba în ritmul ei onorabil, în numele libertăţii, democraţiei şi eliberării popoarelor.

Firma avea la Berlin agenţi influenţi, agenţi de dezbinare, de subversiune, de sabotaj şi de dezinformare. Aveam chiar unul sau doi care ne furnizau informaţii, deşi reprezentau o categorie subprivilegiată, menţinută mai mult prin tradiţie decât pentru adevărata lor valoare profesională. Aveam specialişti în tuneluri şi contrabandişti, specialişti în ascultare şi falsificatori, instructori şi ofiţeri de recrutare, descoperitori de talente, curieri, observatori, seducători şi asasini, artişti în ale deghizării şi în cititul pe buze. Dar, orice ar fi avut britanicii, americanii aveau în cantitate şi mai mare şi, orice aveau americanii, nemţii din Est aveau de cinci ori mai mult şi ruşii de zece ori. Pym stătea în faţa acestor minunăţii ca un copil căruia i-ai dat drumul într-o cofetărie şi nu ştie pe ce să pună mâna mai întâi. Şi Axel, strecurându-se în oraş şi afară din oraş de fiecare dată cu alt paşaport, mergea discret în urma lui cu coşul. În apartamente conspirative şi restaurante întunecoase, niciodată de două ori acelaşi, luam liniştiţi masa, făceam schimb de marfă şi ne priveam cu o mulţumire incredulă, demnă de nişte alpinişti care au ajuns în vârful muntelui. Dar nici atunci nu uitam că exista un vârf şi mai înalt pe care trebuia să-l escaladăm, când ridicam paharele cu votcă în cinstea noastră şi, la lumina lumânărilor, murmuram „La anul în America!“

Şi comitetele, Tom! Berlinul nu era un oraş suficient de sigur ca să fie ţinute acolo. Ne întruneam la Londra, în săli imperiale aurite, tocmai bune pentru jucătorii acestui joc mondial. Şi ce secţiune transversală curajoasă, variată, strălucitor de inventivă prin liderii societăţii noastre reprezentam, căci trăiam vremuri noi pentru Anglia, o epocă în care talentele ascunse ale ţării erau luate de pe raft şi înhămate în slujba naţiunii. „Spionii au ochelari de cai!“ s-au auzit strigăte. Ne-am săturat de incest. Pentru Berlin, trebuie să deschidem uşile lumii reale a profesorilor universitari, a tenorilor baroului şi a jurnaliştilor. Avem nevoie de bancheri şi sindicalişti, de industriaşi, de tipi care-şi

investesc banii cu profit şi ştiu ce anume face ca lumea să se învârtă. Avem nevoie de parlamentari care să ne aducă un suflu de tribună şi care să ştie ce cuvinte să folosească atunci când e vorba de banii contribuabililor!

Şi ce s-a întâmplat cu aceşti oameni înţelepţi, Tom, cu aceşti deştepţi veniţi din afară, raţionalii câini de pază ai războiului secret? Au dat buzna acolo unde chiar şi spionii s-ar fi temut să pună piciorul. Prea mult timp frustraţi de limitările lumii vizibile, aceste minţi strălucite, brusc eliberate, s-au îndrăgostit peste noapte de orice fel de conspiraţie, oricât de necinstită şi de expeditivă ar fi fost ea.

– Ştii ce le-a mai dat prin minte? spuse Pym furios, măsurând cu paşi mari covorul apartamentului conspirativ din Lowndes Square, pe care Axel îl închiriase pe durata unei conferinţe anglo-americane despre acţiunile neoficiale.

– Calmează-te, Sir Magnus. Mai bea un pahar.

– Să mă calmez? În timp ce nebunii ăştia propun cu toată seriozitatea să se bage într-o zonă sub control sovietic, să atragă un MIG în spaţiul aerian american, să-l arunce în aer în plin zbor şi, dacă printr-o minune pilotul ar supravieţui, să-l pună să aleagă între a fi judecat pentru spionaj sau a cere azil politic în faţa microfoanelor? Cel care propune asta e reporterul pentru probleme de apărare de la ziarul *Guardian,* dacă poţi să crezi aşa ceva! O să declanşeze un război. Asta şi vrea. În sfârşit, o să aibă despre ce să scrie. A fost susţinut de un nepot al episcopului de Canterbury şi de directorul general adjunct de la BBC.

Numai că iubirea lui Axel pentru Anglia nu putea fi zdruncinată de reţinerile lui Pym. Pe geamul Fordului fără şofer pe care Pym îl împrumutase de la garajul Firmei, admiră Palatul Buckingham şi bătu uşor din palme când văzu drapelul britanic fluturând într-o rază de lumină.

– Întoarce-te la Berlin, Sir Magnus. Într-o zi, vei vedea fluturând drapelul american.

*

Apartamentul de la Berlin se afla la mijlocul lui Kurfürstendamm, la ultimul etaj al unei imense clădiri în stil Biedermeier care scăpase ca prin minune de bombardamente. Dormitorul dădea spre grădină, aşa că nu auzi maşina oprindu-se, le auzi în schimb paşii pe scări, în pantofi cu talpă de crep şi-şi aminti de cei de la Fremdenpolizei urcând tiptil scara din lemn de la Herr Ollinger, în primele ore ale dimineţii, care le plac poliţiştilor cel mai mult; Pym ştiu că venise sfârşitul, deşi, dintre toate modurile în care şi-l închipuise, la acesta nu se aşteptase. Oamenii de teren simt aceste lucruri şi învaţă să aibă încredere în ele şi Pym era în primul rând un om de teren. Aşa că ştiu că venise sfârşitul şi, dând dovadă de mult calm, nu fu nici surprins, nici tulburat. Într-o secundă coborî din pat şi ajunse în bucătărie, pentru că acolo ascundea rolele de film pentru următoarea lui întâlnire cu Axel. Până când apăsară pe butonul soneriei, derulase şase filme şi le expusese şi scăpase de carnetul cu coduri autoinflamabil, pe care-l ascunsese, învelit în muşama, în rezervorul de la closet. Acceptându-şi lucid soarta, se gândi chiar şi la ceva mai drastic, căci Berlinul nu era Viena şi avea un pistol în noptieră şi un altul într-un sertar, în antreu. Dar ceva din tonul de scuză pe care murmurară „Herr Pym, vă rugăm să vă sculaţi“ prin deschizătura pentru scrisori îl făcu să-şi schimbe gândul şi, când se uită prin vizor şi văzu silueta cumsecade a locotenentului Dollendorf şi a sergentului tânăr de lângă el, i se făcu ruşine de şocul pe care li l-ar fi putut provoca dacă ar fi ales această cale. Optează, deci, pentru metoda blândeţii, îşi zise el, deschizându-le uşa: mai întâi îţi împrăştii puii de lup în jurul clădirii, apoi îl trimiţi pe Tipul de Treabă la uşa de la intrare.

Locotenentul Dollendorf, ca mulţi alţii din Berlin, era un client al lui Jack Brotherhood şi câştiga şi el un ban în plus, prefăcându-se că nu vede când agenţii se înghesuiau să treacă de o parte şi de alta a profitabilei porţiuni de zid din circa lui. Era un bavarez de treabă, căruia îi plăcea tot ce le place bavarezilor şi a cărui răsuflare mirosea în permanenţă a *Weisswurst.*

– Scuzaţi-ne, domnule Pym. Scuzaţi-ne de deranj la ora asta, începu el, cu un zâmbet exagerat.

Era în uniformă. Arma o avea încă în toc.

– Herr Kommandant vă roagă să veniţi imediat la sediu, pentru o problemă personală care nu suferă amânare, îi explică el, tot fără să se atingă de armă.

Din vocea lui Dollendorf răzbătea hotărâre, dar şi un fel de jenă, iar sergentul supraveghea atent scara.

– Herr Kommandant m-a asigurat că totul se poate aranja cât mai discret cu putinţă, Herr Pym. Ar dori ca, în stadiul acesta, să se poarte cât mai delicat. Nu s-a adresat superiorilor dumneavoastră, insistă Dollendorf, cât timp Pym mai şovăia. Herr Kommandant vă respectă foarte mult, Herr Pym.

– Trebuie să mă îmbrac.

– Da, dar cât mai repede, vă rog, Herr Pym. Herr Kommandant ar dori ca problema să fie rezolvată înainte de a trebui s-o încredinţeze schimbului de zi.

Pym se întoarse şi se îndreptă prudent spre dormitor. Aştepta ca să-l audă pe poliţist urmându-l sau un ordin lătrat, dar cei doi preferară să rămână în antreu, uitându-se la gravurile reprezentând Strigătele Londrei, cadou din partea secţiei de cazare a Firmei.

– Pot folosi telefonul dumneavoastră, Herr Pym?

– Vă rog.

Se îmbrăcă cu uşa deschisă, sperând să poată auzi convorbirea. Dar nu distinse decât: „Totul e în ordine, Herr Kommandant. Omul nostru vine imediat".

Coborâră scara largă toţi trei odată şi se îndreptară spre o maşină a poliţiei ce staţiona cu semnalizatoarele luminoase în funcţiune. Nimic în spatele ei, nici un trecător întârziat pe stradă. Ce tipic pentru nemţi să dezinfecteze întreaga zonă, înainte de a-l aresta. Pym se aşeză în faţă, lângă Dollendorf. Sergentul şedea, încordat, în spate. Ploua şi era ora două noaptea. Nori negri se înghesuiau pe cerul roşiatic. Nimeni nu scoase o vorbă.

Şi la poliţie o să-l aştepte Jack. Sau Poliţia Militară. Sau Dumnezeu.

Comandantul se ridică în picioare ca să-l primească. Dollendorf şi sergentul dispăruseră. Comandantul se considera o persoană extraordinar de subtilă. Era înalt, cărunt şi subţire, cu o privire insistentă şi o gură cu buze fine din care cuvintele răpăiau cu o viteză halucinantă. Se lăsă pe spate pe scaun şi-şi împreună vârfurile degetelor. Se adresa monoton şi crispat unei gravuri a satului său natal din Prusia Orientală, atârnată pe perete, deasupra capului lui Pym. Vorbi, după cum i se păru lui Pym, cam şase ore, fără pauză şi fără să pară că-şi trage sufletul, lucru care, pentru Herr Kommandant, reprezenta doar echivalentul unei scurte încălziri înainte de a trece la un subiect serios. Îi spuse că era un om de lume şi tată de familie, obişnuit cu ceea ce el numea „cercul intim“. Pym îl asigură că şi el respecta acest lucru. Comandantul îi spuse că nu era un tip didacticist, nici înclinaţii politice nu avea, deşi făcea parte din Partidul Creştin Democrat. Era evanghelist, dar Pym să nu-şi facă griji, nu avea nimic împotriva romano-catolicilor. Pym spuse că nici nu s-ar fi aşteptat la altceva. Comandantul declară că delictele acopereau un spectru care pornea de la erorile umane pardonabile şi până la crima cu premeditare. Pym aprobă şi auzi paşi pe culoar. Comandantul îl imploră pe Pym să nu uite că străinii într-o ţară, alta decât a lor, au adesea un sentiment de falsă securitate atunci când intenţionează să facă un lucru ce poate fi privit ca un act criminal.

– Pot vorbi deschis, Herr Pym?

– Vă rog, spuse Pym, care începea să aibă o presimţire cumplită că Axel şi nu el era cel arestat.

– Când mi l-au adus, l-am privit. L-am ascultat. Mi-am spus: „Nu e cu putinţă. Nu poate fi vorba despre Herr Pym. Omul e un impostor“, mi-am spus. Profită de anumite relaţii suspuse. Dar, pe măsură ce-l ascultam, am descoperit la el un fel de, cum să vă spun, vizionarism. Emana o anume energie, inteligenţă, chiar farmec aş putea spune. Se prea poate, mi-am zis, ca omul ăsta să

fie cine pretinde că e. Doar Herr Pym ne poate spune adevărul, m-am gândit.

Apăsă pe un buton de pe biroul lui.

– Pot să-l confrunt cu dumneavoastră, Herr Pym?

Apăru un gardian bătrân, care merse legănându-se în fața lor de-a lungul unui culoar din cărămidă vopsită, duhnind a fenol. Descuie un grilaj și-l închise în urma lor. Mai descuie unul. Era pentru prima dată că-l vedeam pe Rick în închisoare, Tom, și am făcut în așa fel ca să fie și ultima. În celelalte ocazii care urmară, Pym îi trimise alimente, îmbrăcăminte, trabucuri și, în Irlanda, Drambuie. Pym își goli contul în bancă pentru el, și dacă ar fi fost milionar ar fi preferat să se ruineze numai să nu-l mai vadă închis, fie și în gând. Rick ședea într-un colț și Pym își dădu imediat seama c-o făcea ca să vadă cât mai bine toată celula, căci de când îl cunoștea, Rick avusese întotdeauna nevoie de mai mult spațiu decât îi dăduse Dumnezeu. Ședea cu capul lui mare aplecat în față, cu o figură tristă de prizonier, și pot să jur că, asurzit de propriile gânduri, nici nu ne auzise venind.

– Tată, spuse Pym. Eu sunt.

Rick se apropie de gratii, prinse cu fiecare mână câte o bară metalică și-și apropie fața de ele. Privi fix la Pym, apoi la Herr Kommandant și la gardian, neînțelegând ce căuta Pym acolo. Avea o figură somnoroasă și prost dispusă.

– Va să zică au pus mâna și pe tine, fiule, spuse el cu o oarecare satisfacție, după cum mi s-a părut. Întotdeauna mi-am spus că pregătești tu ceva. Ar fi trebuit să urmezi Dreptul, cum ți-am spus.

Apoi adevărul începu, încetul cu încetul, să-și facă loc în mintea lui. Gardianul descuie ușa, bunul Herr Kommandant spuse „Vă rog, domnule Pym“, și se dădu deoparte ca Pym să poată intra. Pym se duse la Rick și-și petrecu brațele în jurul lui, cu delicatețe, pentru cazul că l-ar fi bătut și îl durea. Treptat, Rick păru că-și revine.

– Sfinte Doamne, fiule, ce naiba vor de la mine? Un om cinstit nu poate face ceva afaceri în țara asta? Ai văzut ce ne dau de mâncare aici, cârnații ăia nemțești? De ce mai plătim impozite?

De ce am mai luptat în război? La ce bun să ai un fiu şef la Foreign Office, dacă nu e în stare să-i împiedice pe nemţălăii ăştia să se apropie de taică-său?

Numai că între timp Pym începuse să-l îmbrăţişeze, să-l bată pe umeri şi să spună cât se bucura că-l vede din nou, indiferent de împrejurări. Aşa că Rick se puse pe plâns şi Herr Kommandant se retrase discret în altă cameră cât timp, reuniţi, cei doi prieteni se sărbătoreau unul pe celălalt ca şi cum s-ar fi salvat reciproc.

Nu vreau să te dezamăgesc, Tom, dar zău că am uitat, poate intenţionat, detaliile tranzacţiilor berlineze ale lui Rick. Pym se aşteptase la propriul lui proces, nu la al lui Rick. Îmi amintesc de două surori de origine nobilă prusacă, care locuiau într-o casă veche la Charlottenburg, pentru că Pym s-a dus la ele ca să le dea înapoi banii pentru tablourile care, bineînţeles, nu mai existau, tablouri pe care Rick se angajase să le vândă pentru ele, pentru broşa cu diamante pe care o dăduse la curăţat în locul lor şi pentru mantourile de blană pe care un prieten, croitor de lux la Londra, li le modifica pe gratis, căci îl adora pe Rick. Şi-mi mai amintesc că surorile aveau un escroc de nepot, implicat într-un trafic dubios cu arme şi că, undeva în povestea asta, Rick avea un aeroplan de vânzare, cel mai grozav, cel mai bine conservat bombardier pe care ţi l-ai fi putut dori, aproape nou, puteai spune. Şi, după câte ştiu, fusese revopsit de acei liberali de o viaţă, Balham din Brinkley, şi era garantat că va duce pe toată lumea în Paradis.

Tot la Berlin Pym i-a făcut curte mamei tale, Tom, şi i-a suflat-o şefului lui şi al ei, lui Jack Brotherhood. Nu sunt sigur că tu sau oricine altcineva are dreptul să afle prin ce accident ai fost conceput, dar voi încerca să te ajut cât pot de mult. Motivele lui Pym nu erau dintre cele mai curate, nu voi nega acest lucru. Dragostea, câtă a fost, a venit mai târziu.

– Se pare că eu şi Jack Brotherhood împărţim aceeaşi femeie, îl anunţă Pym într-o zi pe Axel pe un ton şmecheresc, în timpul unei convorbiri telefonice dintr-o cabină.

Axel ceru imediat să-i spună despre cine era vorba.

– O aristocrată, spuse Pym, tachinându-l în continuare. Una de-a noastră. Bisericoasă şi dintr-o familie bună de spioni, dacă asta îţi spune ceva. Familia ei are legături cu Firma de pe vremea lui William Cuceritorul.

– E măritată?

– Ştii că nu mă culc cu femei măritate decât dacă insistă în mod special.

– E amuzantă?

– Axel, vorbim despre o doamnă.

– Voiam să spun sociabilă? întrebă Axel nerăbdător. E ceea ce-am putea numi o gheişă diplomatică? E burgheză? Le-ar plăcea americanilor?

– Ţi-am mai zis că e o Marthă clasa întâi, Axel. E frumoasă, bogată şi teribil de britanică.

– În cazul ăsta s-ar putea ca tocmai ea să fie biletul care să ne ducă la Washington, spuse Axel care, de curând, îşi exprimase îngrijorarea în legătură cu numărul de femei ce defilau prin viaţa lui Pym.

La puţin timp după aceea, Pym primi un sfat similar de la unchiul tău Jack.

– Mary mi-a spus ce e între voi, Magnus, mi-a zis el, luându-mă deoparte ca un unchi sfătos. Dacă te interesează părerea mea, ar trebui să cauţi mult şi bine până să găseşti ceva mai bun. E una dintre cele mai grozave fete pe care le avem şi e timpul să te ocupi puţin şi de reputaţia ta.

Aşa se face că Pym, cu ambii lui mentori mânându-l în aceeaşi direcţie, le urmă sfatul şi o luă pe Mary, mama ta, ca soţie şi parteneră la Marea Masă a alianţei anglo-americane. Şi, sincer vorbind, după tot ce acceptase până atunci, părea un sacrificiu cât se poate de rezonabil.

Ţine-l de mână, Jack – scrise Pym – E tot ce am mai scump pe lumea asta.

Mabs, iartă-mă – scrise Pym – Dragă, dragă Mabs, iartă-mă. Dacă iubirea e ceva ce mai putem trăda, aminteşte-ţi că te-am trădat de nenumărate ori.

Începu un bilet către Kate şi îl rupse. Mâzgăli „Dragă Belinda“ şi se opri, speriat de tăcerea din jurul lui. Privi iute la ceas. Ora cinci. De ce orologiul nu bătuse de cinci? Am surzit. Sunt mort. Mă aflu într-o celulă capitonată. De cealaltă parte a pieţei se auzi prima bătaie a ceasului. Unu. Doi. Îl pot opri când vreau eu, îşi zise. Îl pot opri la unu, la două, la trei. Pot lua orice parte din orice oră şi o pot încremeni pe vecie. Ce nu pot face e să-l determin să bată miezul nopţii la ora unu. Asta ţine de Dumnezeu, nu de mine.

O imobilitate năucă pusese stăpânire pe Pym, imobilitatea morţii. Stătea din nou la fereastră, privind frunzele ce traversau, duse de vânt, piaţa pustie. Totul părea scufundat într-o imobilitate ameninţătoare. Nici un cap la vreo fereastră, nici o uşă deschisă. Nici un câine, o pisică sau o veveriţă, nici măcar un copil urlând. S-au dus în munţi. Aşteaptă atacul tâlharilor dinspre mare. În mintea lui însă, se află în apartamentul de la subsol al unui imobil de birouri dărăpănat din Cheapside şi se uită la cele două frumuseţi ofilite care, în genunchi, răsfoiesc ultimele dosare ale lui Rick şi-şi ling vârfurile degetelor încârligate ca să se mişte mai iute în vânătoarea de documente. În jurul lor, hârtiile zac în teancuri din ce în ce mai mari, zboară prin aer ca nişte petale învârtejite, pe măsură ce femeile scotocesc şi aruncă ce-au prădat degeaba: conturi bancare scrise cu roşu ca sângele, chitanţe, scrisori furioase de la creditori, garanţii, somaţii, scrisori de dragoste debordând de reproşuri. Praful de pe ele umple nările lui Pym cum stă şi se uită la ele, zgomotul sertarelor metalice trântite îi evocă ţăcănitul unor gratii de închisoare, dar frumuseţile par a nu remarca nimic: sunt doar nişte văduve avide, jefuind dosarele lui Rick. În mijlocul lucrurilor aruncate,

printre sertarele şi dulapurile larg deschise, stă ultimul birou al lui Rick din Reichskanzlei, cu şerpii încolăcindu-se ca nişte jartiere aurite în jurul picioarelor lui bombate. Ultima fotografie a marelui TP cu însemnele de primar e agăţată pe perete şi pe placa şemineului, iar deasupra unui grătar plin de cărbuni artificiali şi de ultimele mucuri de trabuc ale lui Rick tronează bustul în bronz al fondatorului şi directorului general în persoană, zâmbind în integritatea sa cea de pe urmă. Pe uşa deschisă din spatele lui Pym se află panoul cu ultimele douăsprezece societăţi ale lui Rick, dar o notiţă pusă chiar lângă sonerie anunţă: „Sunaţi aici, vă rog", căci atunci când Rick nu era ocupat să salveze economia naţională în derivă, lucra ca portar de noapte pentru tot cvartalul.

– La ce oră a murit? întreabă Pym, înainte de a-şi aminti că ştie deja.

– Seara, iubiţelule. Tocmai se deschideau barurile, spune una dintre frumuseţi fără să-şi scoată ţigara din gură, aruncând un nou teanc de hârtii peste cele pregătite pentru gunoi.

– Tocmai bea şi el un păhărel alături, spune cealaltă, care, ca şi prima, nu se opreşte o clipă din treabă.

– Ce e alături? întreabă Pym.

– Dormitorul, spune prima frumuseţe, aruncând un nou dosar.

– Cine era cu el? întrebă Pym. Tu erai cu el? Vă rog, cine era cu el?

– Amândouă, iubiţelule, spune a doua. Ne giugiuleam şi noi, dacă vrei să ştii. Lui taică-tău îi plăcea să bea câte un păhărel şi asta îi dădea întotdeauna idei amoroase. Mâncaserăm de seară mai devreme, din cauza angajamentelor lui, friptură cu ceapă şi el tocmai avusese o discuţie cu cei de la telefoane, din cauza unui cec pe care-l trimisese prin poştă. Era prost dispus, nu-i aşa, Vi?

Prima frumuseţe îşi întrerupe, fără chef, cercetările. La fel şi a doua. Redevin brusc nişte londoneze cumsecade, cu chipuri blând şi trupuri umflate, uzate de muncă.

– În ce-l priveşte, se terminase, dragă, spune ea, dând la o parte, cu încheietura dolofană a mâinii, o şuviţă de păr.

– Ce anume?

– Spunea că, dacă nu mai are telefon, nu mai are de ce să trăiască. Spunea că telefonul îl mai ţinea în viaţă şi, dacă i-l luau, ar fi fost ca o pedeapsă pentru el, cum să-şi facă afacerile fără telefon şi fără o cămaşă curată?

Luând tăcerea lui Pym drept reproş, tovarăşa ei se năpusteşte asupra lui.

– Nu te mai uita aşa la noi, iubiţelule. Îi dăduserăm de mult tot ce-am avut. Noi plăteam gazele, noi plăteam electricitatea, noi îi găteam, nu-i aşa, Vi?

– Am făcut tot ce-am putut, spune Vi. Şi i-am dat şi puţină mângâiere.

– Am făcut pentru el mai mult decât era firesc să facem, nu-i aşa, Vi? Câteodată şi trei clienţi pe zi.

– Mai mulţi, spune Vi.

– Mare noroc că v-a avut pe voi, zice Pym sincer. Vă mulţumesc mult că v-aţi îngrijit de el.

Asta le face plăcere şi zâmbesc sfios.

– Nu cumva ai vreo sticlă în servieta aia mare şi neagră, iubiţelule?

– Mă tem că nu.

Vi se duce în dormitor. Prin uşa deschisă, Pym zăreşte marele pat imperial din Chester Street, cu tapiseria ruptă şi pătată de cât fusese folosită. Pijamaua de mătase a lui Rick e întinsă peste cuvertură. Simte mirosul loţiunii de corp şi al uleiului de păr al lui Rick. Vi se întoarce cu o sticlă de Drambuie.

– A vorbit despre mine, în ultimele zile? întreabă Pym în timp ce beau.

– Era mândru de tine, iubiţelule, spune prietena lui Vi. Foarte mândru.

Dar nu pare mulţumită de propriile cuvinte.

– Ce voia de fapt, era să te ajungă din urmă. Astea au fost aproape ultimele lui cuvinte, nu-i aşa, Vi?

– Îl ţineam în braţe, spune Vi, smiorcăindu-se. După cum respira, era clar că nu mai avea mult de trăit. „Spuneţi-le ălora de la telefoane că-i iert a zis. Şi spuneţi-i fiului meu Magnus că, în curând, vom fi amândoi ambasadori."

– Şi după asta? întreabă Pym.

– Mai toarnă-ne puţin Napoleon, Vi, spune prietena lui Vi, care acum plânge şi ea.

Nu era coniac Napoleon, era Drambuie. Apoi continuă.

– Pe urmă a mai spus: „În dosarele alea, fetelor, e destul ca să nu mai aveţi nici o grijă până ne-om întâlni din nou".

– După care a adormit, zău aşa, spune Vi cu nasul în batistă. N-ar fi murit, dacă n-ar fi fost inima.

Se aude un zgomot la uşă. Trei ciocănituri. Vi mai întâi o crapă, apoi o deschide larg, după care se dă înapoi cu un aer de dezaprobare, ca să-i lase să intre pe Ollie şi pe domnul Cudlove, înarmaţi cu găleţi cu gheaţă. Anii n-au fost blânzi cu nervii lui Ollie, şi lacrimile de la colţurile ochilor sunt negre de mascara. Domnul Cudlove însă e neschimbat, până la cravata neagră de şofer. Transferând găleata în mâna stângă, domnul Cudlove apucă mâna dreaptă a lui Pym pentru o strângere virilă. Pym îi urmează de-a lungul unui culoar îngust, decorat cu fotografii de gloabe. Rick e întins în cadă, cu un prosop în jurul mijlocului, cu picioarele marmorate încrucişate unul peste celălalt ca într-un fel de rit oriental. Mâinile sunt încovoiate, cu degetele curbate gata parcă să ţină o predică Creatorului său.

– Asta fiindcă nu mai avea un ban, domnule, murmură domnul Cudlove, în timp ce Ollie toarnă gheaţa în cadă. Sincer să fiu, nici un sfanţ. Bănuiesc că doamnele s-au servit.

– De ce nu i-aţi închis ochii? spune Pym.

– Sincer să fiu, domnule, noi i-am închis, dar s-au deschis din nou şi ni s-a părut că nu ar fi o dovadă de respect să-i închidem la loc.

Lăsându-se pe un genunchi în faţa tatălui său, Pym scrie un cec pentru două sute de lire şi, din greşeală, e gata să treacă dolari.

Pym se duce în Chester Street. Casa nu mai e a lor de ani de zile, dar în seara asta se înalţă în noapte ca şi cum ar aştepta portăreii să vină şi să pună sechestru. Pym se apropie prudent. O candelă arde pe peron, în ciuda ploii. Chiar lângă ea, ca un animal mort, zace un boa vechi de culoare mov, culoarea semi-doliului, semănând cu cel ce aparţinuse lui tanti Nell şi cu care înfundase closetul la Glades cu atâţia ani în urmă. Să fi fost al lui Dorothy? Sau al lui Peggy Wentworth? Să fi fost vreun joc de copii? Să-l fi pus acolo fantoma lui Lippsie? Nici un bilet nu e prins de penele ude de ploaie. Nici un portărel nu şi-a agăţat cu un ac doleanţele de el. Singurul indiciu se rezumă la un cuvânt, „Da“, scris tremurat cu cretă pe uşă, ca un semnal de securitate într-un oraş ţintă.

Întorcând spatele pieţei pustii, Pym, enervat, se duse cu paşi mari în baie şi deschise lucarna pe care, cu ani în urmă, o vopsise în verde, ca să-i facă pe plac domnişoarei Dubber. Printr-o deschizătură îngustă, cercetă grădinile vecine şi trase concluzia că erau nefiresc de pustii. Nici urmă de Stanley, ciobănescul alsacian priponit de burlanul de la numărul opt. Nici urmă de doamna Aitken, soţia măcelarului, care-şi petrecea tot timpul printre trandafirii ei. Închise cu zgomot lucarna şi se aplecă deasupra chiuvetei, ca să-şi clătească faţa cu apă, după care se strâmbă la propria-i imagine, până obţinu un zâmbet larg şi fals. Zâmbetul lui Rick, pe care-l arbora ca să-şi bată joc de el, zâmbetul care se dorea atât de fericit, că nu-i mai lăsa loc nici cât să facă cu ochiul. Cel care te preschimbă într-un copil speriat. Cel pe care Pym îl ura cel mai mult.

– Focuri de artificii, fiule, spuse Pym, imitând tonul lui Rick în ce avea el mai rău. Ţi-aduci aminte cât îţi plăceau focurile de artificii? Ţi-aduci aminte de noaptea procesiunii pentru dragul de Guy Fawkes[1], când buchetul de artificii înscria pe cer iniţialele

[1] Conducătorul Conspiraţiei Pulberii (1605); în fiecare an se dă foc efigiei lui. (n.tr.)

numelui tatălui tău, RTP, cu litere de lumină deasupra întregului Ascot? Asta zic şi eu treabă.

„Asta zic şi eu treabă“, repetă Pym în gând.

Pym scrie din nou. Vesel. Nici un stilou nu poate îndura un asemenea efort. Literele libere şi nepăsătoare aleargă pe hârtie. Cascade de lumină, cozi de rachetă, stele şi dâre trec şuierând deasupra capului său. Muzica de la o mie de radiouri cu tranzistori răsună în jurul lui, chipurile strălucitoare ale unor străini râd la el şi el râde la ele. E patru iulie. Este noaptea nopţilor la Washington. Familia de diplomaţi Pym a ajuns aici cu o săptămână în urmă, ca Pym să-şi ocupe postul de adjunct al şefului centralei. Insula Berlin s-a scufundat, în sfârşit. Praga, Stockholm, Londra au rămas în urma lor. Drumul spre America nu a fost nici o clipă uşor, dar Pym l-a parcurs, a ajuns, şi-a luat funcţia în primire şi acum se înalţă până aproape de întunericul roşiatic, sfâşiat în permanenţă de fulgere albe, artificii şi reflectoare. Mulţimea se înghesuie în jurul lui şi el face parte din ea, oamenii liberi ai acestei lumi l-au primit în rândul lor. Este unul dintre aceşti mari copii fericiţi care-şi sărbătoresc independenţa faţă de nişte lucruri care nu le-au pus-o niciodată în pericol. Marine Band, Breckenbridge Boys Choir şi Metropolitan Area Symposium Choral Group i-au făcut curte şi i-au câştigat admiraţia nemărginită. Petrecere după petrecere, Magnus şi Mary au fost sărbătoriţi de jumătate din aristocraţii spionajului din Georgetown, au mâncat peşte-sabie la lumina lumânărilor în curţi din cărămidă roşie, au stat de vorbă sub lămpi agăţate în copaci, au îmbrăţişat şi au fost îmbrăţişaţi, au strâns mâini şi şi-au umplut capul de nume, bârfe şi şampanie. „Am auzit o groază despre tine, Magnus... Bun venit la bord, Magnus! Isuse, asta e nevasta ta? E crimă şi pedeapsă!“ Până când Mary, îngrijorată din cauza lui Tom – focurile de artificii îl tulburaseră de tot – se hotărăşte să plece acasă şi Bee Lederer se duce cu ea.

– Vin şi eu curând, draga mea, îi şopteşte Pym când pleacă. Trebuie să trec pe la familia Wexler, altfel or să creadă că am ceva cu ei.

„Unde mă aflu? Pe Mall? Pe Hill? Pym habar n-are." Braţele şi coapsele dezvelite ale tinerelor americane se freacă vesele de el. Mâini prietenoase îi croiesc drum; râsete, fum de marijuana şi un vacarm îngrozitor umplu noaptea fierbinte. „Cum te cheamă, dom'le? Eşti englez? Hei, hai să dăm mâna... Trage o duşcă din asta!" Pym adaugă o gură de whisky la amestecul impresionant pe care l-a înghiţit deja. Urcă o pantă, dar nu-şi poate da seama dacă merge pe iarbă sau pe asfalt. Casa Albă străluceşte la picioarele lui. Chiar în faţa lui, inundat în lumină, se înalţă acul alb al monumentului lui Washington, croindu-şi drumul luminos spre stelele inaccesibile. Jefferson şi Lincoln, ocupând fiecare părticica lui nemuritoare, se află de o parte şi de alta a lui Pym. Îi iubeşte pe amândoi. Toţi patriarhii şi părinţii fondatori ai Americii îmi aparţin. Ajunge în vârful pantei. Un negru îi oferă floricele. Sunt calde şi sărate, ca şi sudoarea lui. Mai departe, în vale, bătăliile inofensive ale altor focuri de artificii îşi lansează bombele şi jerbele spre cer. Aici sus mulţimea e mai densă, dar şi aşa oamenii îi zâmbesc şi îi fac loc să treacă, exclamând „Oh!" şi „Ah!" la focurile de artificii, şi aici strigă prieteneşte unii la alţii, intonând cântece patriotice. O fată frumoasă îl tachinează: „Hei, tipule, de ce nu dansezi cu mine?" îi spune ea râzând. „Ah, mulţumesc, cu plăcere, lasă-mă doar să-mi scot haina", răspunde Pym. Prea multe cuvinte, fata şi-a găsit un alt partener. Pym strigă. La început nu aude ce spune, dar, când pătrunde într-un loc mai liniştit, propria-i voce ajunge brusc la el cu o claritate tulburătoare. „Poppy! Poppy! Unde eşti?" Vrând să-l ajute, oamenii din jurul lui reiau în cor. „Hai, Poppy, grăbeşte-te, iubitul tău te aşteaptă!" „Vino, Poppy, scârbă ce eşti, unde te-ai dus?" În spatele şi deasupra lor rachetele se transformă în cascade continue pe fondul norilor de purpură ce se învârtejesc. În faţa lui se deschide o umbrelă aurie care

îmbrățișează întreaga colină albă și luminează străzile ce încep să se golească. Undeva departe, în capul lui Pym răsună instrucțiuni. Descifrează numerele străzilor și ale caselor. Găsește poarta pe care o caută și, într-un ultim acces de bucurie, simte mâna osoasă și familiară cuprinzând-o pe a lui și vocea binecunoscută dojenindu-l.

– Prietena ta Poppy nu poate veni în noaptea asta, Sir Magnus, spune Axel încet. Așa că vrei să fii atât de drăguț și să nu-i mai strigi numele?

Umăr lângă umăr, cei doi bărbați stau pe treptele Capitoliului, privind, jos pe Mall, nenumăratele mii de persoane pe care le-au luat sub protecția lor. Axel are un coș cu un termos cu votcă rece ca gheața și cu cei mai buni castraveți și pâine neagră pe care îi poți găsi în America.

– Am izbutit, Sir Magnus, îi șuieră el. În sfârșit, am ajuns acasă.

Dragul meu tată,

Îmi face o deosebită plăcere să te anunț în legătură cu noua mea numire. S-ar putea ca titlul de atașat cultural să nu ți se pară cine știe ce, dar e un post care îți oferă o poziție foarte respectată în cercurile cele mai înalte de aici și care-mi permite chiar și accesul la Casa Albă. Sunt, de asemenea, mândrul titular al unui permis cosmic, care înseamnă, de fapt, că nici o ușă nu-mi mai e închisă.

CAPITOLUL 17

Dumnezeule, Tom, ce ne-am mai distrat! Ce superbă şi nebună ultimă lună de miere, chiar în momentul în care norii începuseră să se adune!

Nu eşti de condamnat dacă tu crezi că îndatoririle unui adjunct de şef de centrală, deşi importante, sunt inferioare celor ale şefului său. Nici vorbă. Şeful Centralei din Washington pluteşte în sferele înalte ale diplomaţiei informaţiilor. Sarcina lui este să maseze cadavrul Relaţiilor Speciale şi să convingă pe toată lumea, inclusiv pe sine însuşi, că trăieşte şi e bine mersi. În fiecare dimineaţă, bietul Hal Tresider se trezea devreme, îşi punea vechea cravată de la colegiu şi costumul tropical pătat de sudoare şi pedala viguros pe bicicletă spre sălile feerice şi umede ale comitetului, lăsându-l pe tatăl tău liber să dea iama prin arhivele Centralei, să supravegheze secţiile din San Francisco, Boston şi Chicago sau s-o întindă în America Centrală, China sau Japonia, ca să protejeze un agent în tranzit. O altă corvoadă era trambalarea diverşilor savanţi britanici cu ten cenuşiu prin centrele înaltei tehnologii americane, unde îşi au, în principiu, originea toate secretele ştiinţifice comercializate la Washington. Îi ducea pe bieţii de ei la masă, Tom, atunci când alţii i-ar fi lăsat să mucegăiască în motelurile lor. Îi consola în acest exil fără femei, ridicol de prost plătit. Vorbind cu ei într-un jargon învăţat în grabă, despre ogive, despre rază de curbură, comunicaţii subacvatice, împrumutându-le documentele de lucru şi restituindu-li-le a doua zi de dimineaţă. „O, asta pare interesant. Vă deranjează dacă arunc o privire pentru ataşatul

nostru naval? De ani de zile îi bate la cap pe cei de la Pentagon cu problema asta, dar n-au vrut niciodată să i-o arate."

Ataşatul naval avea dreptul să arunce o privire, Londra avea dreptul să arunce o privire, şi Praga la fel. La ce serveşte un permis de liberă trecere cosmic, dacă nu-ţi oferă un public cosmic?

Bietul Hal, atât de onorabil, atât de flegmatic! Cu câtă meticulozitate ţi-a înşelat Pym încrederea şi ţi-a torpilat ambiţiile nevinovate! Nu face nimic. Dacă Comisia Monumentelor Naţionale n-o să te vrea, poţi oricând conta pe Automobil Clubul Regal sau pe una din vechile corporaţii din City.

– Ştii, Pymmie, un grup de fizicieni ceva de spaimă vizitează luna viitoare Laboratoarele de Armament de la Livermore, îmi spuneai pe un ton de scuză şi sfidare în acelaşi timp. Crezi c-ai putea să dai o fugă până acolo, să le oferi să bea şi să mănânce şi să ai grijă să nu dea cu mucii-n fasole? Zău că nu ştiu de ce, dar în zilele noastre serviciul ăsta trebuie să se comporte ca o bandă de ofiţeri de securitate cu platfus. Cum am un moment liber, am intenţia să le scriu o scrisoare la Londra despre asta.

Nici o ţară nu era mai uşor de spionat, Tom, nici o naţiune nu s-a dovedit mai generoasă cu secretele ei, mai promptă în a le face publice, a le împărtăşi altora, a le mărturisi, sau a le trece prea devreme la rebutul desuetudinii americane planificate. Sunt prea tânăr ca să ştiu dacă a fost o vreme când americanii erau în stare să-şi înfrâneze admirabila lor pasiune pentru comunicaţii, dar mă îndoiesc. Cu siguranţă că lucrurile au început să se degradeze din 1945, căci curând a devenit evident că informaţiile pentru care, cu zece ani în urmă, serviciul lui Axel ar fi trebuit să plătească mii de dolari, valută forte atât de preţioasă, le putea obţine pe la jumătatea anilor şaptezeci pentru câţiva cenţi, din *Washington Post*. Dacă am fi fost mai meschini, chestia asta ne-ar fi putut irita, căci puţine lucruri sunt mai supărătoare pentru un spion decât, după ce a pus o informaţie straşnică pe birourile din Praga şi din Londra, peste o săptămână s-o citească în *Aviation Weekly*. Dar noi nu ne plângeam. În marea livadă a tehnologiei americane erau fructe destule pentru toată lumea şi nici unul dintre noi nu va mai duce vreodată lipsă de ceva.

Câteva imagini, Tom, câteva mici piese pentru mozaicul tău sunt tot ce mi-a mai rămas să-ţi dau. Închipuieşte-ţi-i pe cei doi prieteni zburdând sub un cer ameninţător, profitând de ultimele raze de soare înainte ca jocul să se termine. Imaginează-ţi-i furând ca nişte copii care ştiu că poliţia e după colţ. Pym nu s-a îndrăgostit de America peste noapte, nici într-o lună nu s-a îndrăgostit, cu toată splendoarea artificiilor din 4 Iulie. Dragostea lui a crescut odată cu a lui Axel. Poate că fără Axel nici n-ar fi văzut vreodată lumina. Poţi să nu mă crezi, dar Pym s-a îmbarcat decis să nu-i placă nimic. Lumea asta era prea tânără pentru el, prea lipsită de autoritate. Nu găsea nici un punct de sprijin, nici o judecată aspră împotriva căreia să se revolte. Acest popor vulgar, dornic de plăceri, atât de deschis şi de zgomotos, era prea neinhibat pentru viaţa lui interiorizată şi bine protejată. Îşi iubeau cu prea mare ostentaţie prosperitatea, erau prea flexibili şi prea mobili, prea puţin sclavii locurilor, ai originilor şi ai claselor. Habar n-aveau de acea tăcere impusă care fusese toată viaţa lui Pym muzica de fond a inhibiţiei lui. E drept că, în comitete, se conformau destul de repede unui tip precis şi deveneau prinţişorii certăreţi ai ţărilor europene pe care le lăsaseră în urma lor. Te puteau antrena într-o cabală care-ar fi făcut să roşească Veneţia medievală. Puteau fi olandezi încăpăţânaţi, scandinavi sumbri sau membri sângeroşi ai unui trib balcanic. Dar cum se adunau între ei, redeveneau americani, vorbăreţi şi dezarmanţi, şi lui Pym îi era greu să găsească o ţintă pe care s-o trădeze.

De ce nu i-au făcut nici un rău? De ce nu i-au pus piedici în cale, nu l-au speriat, de ce nu l-au torturat? Se pomeni regretând străzile pustii, întunecoase, ale Pragăi şi strângerea liniştitoare a lanţurilor. Ar fi dorit să se poată întoarce în groaznicele lui şcoli. Ar fi preferat orice acestor orizonturi minunate ce duceau spre vieţi pe care nu le trăise. Ar fi vrut să spioneze speranţa însăşi, să privească răsăritul de soare prin gaura cheii şi să nege toate posibilităţile pe care le ratase. Şi, în tot acest timp, ironie a sorţii, Europa încerca să-l prindă cu mâţa-n sac. Ştia acest lucru. La fel şi Axel. Nu trecuse un an, când primele murmure insidioase de suspiciune începură să ajungă la urechile lor. Dar tocmai această

intimitate cu moartea a fost aceea care i-a permis lui Pym să se lepede de şovăielile lui şi să preia conducerea în relaţia dintre ei, atunci când Axel îi spunea tot timpul: „Ajunge, opreşte-te“. O recunoştinţă misterioasă pentru această Americă atât de dreaptă şi pentru iminenta lui pedeapsă îl cuprinse atunci când îl presa din ce în ce mai tare, aidoma unui uriaş tulburat, uimit, care ţinea în pumnul lui mare şi tandru dovezile din ce în ce mai numeroase ale duplicităţii lui.

– Unii aristocraţi de la Langley şi de la Londra încep să-şi facă griji în legătură cu reţelele noastre cehe, Sir Magnus, îl avertiză Axel în engleza lui seacă şi înţepată la o întâlnire fulger în parcarea stadionului Robert F. Kennedy. Au început să observe nişte nenorocite de tipare.

– Ce tipare? Nu există nici un tipar.

– Au observat că reţelele cehe oferă informaţii mai valoroase când le conducem noi şi aproape nimic când nu mai suntem acolo. Asta e schema. Nu uita că au calculatoare. Le trebuie numai cinci minute ca să răstoarne totul cu fundul în sus şi să caute firul conducător. Am fost imprudenţi, Sir Magnus. Am fost prea lacomi. Părinţii noştri aveau dreptate. Dacă vrei ca un lucru să fie bine făcut, fă-l tu însuţi.

– Jack Brotherhood poate să conducă reţelele alea la fel de bine ca şi noi. Principalii agenţi sunt adevăraţi, raportează tot ce le cade în mână. Toate reţelele îşi pierd, din când în când, suflul. E firesc să fie aşa.

– Reţelele astea îşi pierd suflul numai când nu suntem noi acolo, Sir Magnus, repetă Axel calm. Asta au descoperit la Langley. Şi îi sâcâie.

– În cazul ăsta, dă-le reţelelor materiale mai bune. Spune-le la Praga. Zi-le aristocraţilor voştri că ne trebuie o lovitură mare.

Axel clătină trist din cap.

– Cunoşti Praga, Sir Magnus. Îi cunoşti pe aristocraţii mei. Întotdeauna conspiră împotriva celui care nu e de faţă. N-am puterea să-i conving.

Pym se gândi cu calm la ce avea de făcut. La cină, în frumoasa lor casă din Georgetown, în timp ce Mary juca cu graţie

rolul de gazdă, graţioasa lady englezoaică, graţioasa gheişă diplomatică, Pym se întrebă dacă mai era timp să-l convingă pe Poppy să mai treacă, totuşi, încă o frontieră. Se văzu spălat de toate păcatele, în sfârşit soţ, fiu şi părinte ca la carte. Îşi aminti o veche fermă de pe timpul revoluţiei pe care el şi Poppy o admiraseră în Pennsylvania, aşezată între câmpuri ondulate şi garduri din piatră, cu cai pur-sânge care le apăruseră în faţă din ceaţa dimineţii stropite de soare. Îşi aminti de bisericile văruite, atât de luminoase şi pline de speranţă în comparaţie cu criptele mucegăite ale copilăriei lui, şi-şi imagină familia Pym instalată acolo, muncind şi rugându-se, iar pe Axel pe balansoarul din grădină, bând votcă şi curăţând mazăre pentru masa de prânz.

Îl voi vinde pe Axel celor de la Langley şi-mi voi cumpăra astfel libertatea, îşi zise el, în timp ce fermeca o matroană cu dinţii ca perlele cu o anecdotă plină de haz. O să negociez o amnistie administrativă pentru mine şi o să-mi fac ordine în dosar.

N-a făcut-o niciodată şi nici n-ar fi făcut-o. Axel era gardianul şi virtutea lui, era altarul pe care Pym îşi depusese secretele şi viaţa. Devenise acea parte din Pym pe care nimeni altul nu o poseda.

Mai e nevoie să-ţi spun, Tom, cât de luminoasă şi preţioasă pare lumea când ştim că zilele ne sunt numărate? În ce măsură viaţa înfloreşte, se deschide în faţa ta şi-ţi spune „vino“ exact când credeai că nu mai eşti dorit? Ce paradis deveni America, din momentul în care Pym ştiu că literele fatale apăruseră pe perete. Întreaga lui copilărie îl luă cu asalt! O duse pe Mary în plimbare la Winterthur, în ţara castelelor, şi visă la Elveţia şi la Ascot. Rătăci prin frumosul cimitir de la Oak Hill din Georgetown şi se închipui cu Dorothy la Glades, prizonier în livada umedă unde chipul lui vinovat putea rămâne ascuns de trecători. Minnie Wilson era cutia noastră de scrisori la Oak Hill, Tom. Prima noastră cutie de scrisori din America – du-te s-o vezi într-o zi. Odihneşte pe un soclu răsucit, nu departe de terasă, o fetiţă moartă din epoca victoriană, drapată în marmură. Ne lăsam mesajele într-o deschizătură acoperită de frunze între spinarea lui

Minnie şi protectorul ei, un oarecare Thomas Entwhistle, care murise la o vârstă mai înaintată. Decanul cimitirului se odihnea mai sus, aproape de aleea cu pietriş pe care Pym îşi parca maşina cu număr diplomatic. Axel fu cel care-l descoperi şi făcu în aşa fel ca Pym să-l vadă şi el. Era Stefan Osusky, cofondator al Republicii Cehoslovace, mort în exil, în 1973. Nici o ofrandă secretă făcută lui Axel nu părea completă fără o rugăciune tăcută în semn de salut pentru fratele nostru Stefan. După Minnie, pe măsură ce volumul afacerilor noastre se mărea, am fost siliţi să ne găsim poştaşi mai aproape de centrul oraşului. Am ales generali din bronz uitaţi, cei mai mulţi francezi, care luptaseră de partea americanilor ca să le facă în ciudă englezilor. Adoram pălăriile lor moi, telescoapele şi caii lor, şi florile roşii întinse uniform la picioarele lor. Câmpurile lor de bătaie erau scuarurile cu iarbă pline de studenţi leneşi, cutiile noastre de scrisori erau orice, de la tunul masiv care-i apăra la coniferele pipernicite, ale căror ramuri joase ne ofereau cuiburi cafenii din ace de pin tocmai bune. Dar locul pe care Axel îl prefera între toate era noul Muzeu Naţional Aerospaţial, unde putea admira în voie avion *Spirit of Saint Louis* şi *Friendship 7* ale lui John Glenn, şi unde putea atinge cu arătătorul relicva lunară, cu aceeaşi devoţiune cu care ar fi luat apă sfinţită din agheasmatar. Pym nu-l văzu niciodată făcând aceste lucruri. Auzi doar vorbindu-se despre ele mai târziu. Toată şmecheria consta în aceea că lăsau pachetele în boxe separate la garderobă, după care schimbau cheile în obscuritatea sălii de proiecţie Samuel P. Langley, în timp ce publicul îşi ţinea răsuflarea şi se agăţa de rampe, înnebunit de frisonul zborului simulat pe ecran.

Şi departe de ochii şi de urechile Washingtonului, Tom. Ce ţi-aş putea oferi mai întâi? Poate Silicon Valley, şi micul sat spaniol de la sud de San Francisco, unde călugării lui Murgo ne cântau cântece-lamentouri după cină. Sau peisajul ca de Mare Moartă de la Palm Springs, unde maşinuţele de golf aveau grilaj de Rolls-Royce, unde munţii din Moab priveau spre stucaturile pastel şi spre piscinele artificiale construite în stâncă ale hotelului

nostru înconjurat de ziduri înalte, în timp ce mexicanii aflaţi clandestin în ţară băteau peluzele cu rucsacuri-aspiratoare care adunau frunzele nevăzute ce ar fi putut ofensa sensibilitatea colocatarilor noştri milionari. Îţi poţi imagina starea de extaz a lui Axel când a văzut climatizatoarele exterioare care umidificau deşertul şi suflau o ceaţă microscopică asupra feţelor acoperite cu nămol verde ce se prăjeau la soare? Trebuie oare să-ţi povestesc despre dineul Societăţii Umanitare din Palm Springs, dat în onoarea adoptării câinilor, la care am participat ca să sărbătorim achiziţionarea de către Pym a ultimelor proiecte ale ogivei pentru bombardierele Stealth? Să-ţi spun cum câinii dichisiţi şi cu funde erau urcaţi pe scenă, pentru a fi propuşi unor doamne pline de umanism, în timp ce toată lumea plângea de parcă ar fi fost vorba despre nişte orfani vietnamezi? Despre postul de radio care trâmbiţa citate din Biblie cât era ziua de lungă şi care-l prezenta pe Dumnezeul creştin ca fiind un campion al bogăţiei, deoarece bogăţia era duşmanul comunismului? „Anticamera lui Dumnezeu", iată cum numeau ei Palm Springs. Dispune de o piscină la cinci locuitori şi se află la două ore de mers cu maşina de cele mai mari uzine ale morţii din lume. Principalele ei industrii sunt binefacerile şi moartea. În noaptea aceea, fără ca gangsterii la pensie sau comedianţii senili care formează Curtea geriatrică a staţiunii să ştie, Pym şi Axel au adăugat şi spionajul pe lista realizărilor ei.

– Niciodată nu vom mai zbura atât de sus, Sir Magnus, spuse Axel în liniştea apartamentului lor de şase sute de dolari pe noapte, examinând cu admiraţie ce-i adusese Pym. Cred că ne-am putea pensiona şi noi.

Să-ţi vorbesc despre Disneyland şi despre o altă sală de proiecţie, cu ecran circular, care ne prezenta visul american? Te pot convinge că Pym şi Axel au vărsat lacrimi sincere privind cum cei care fugiseră de persecuţiile din Europa puneau piciorul pe pământul american, în timp ce comentatorul vorbea despre Naţiunea Naţiunilor şi Ţara Libertăţii? Credeam, Tom. Şi Pym mai crede şi azi. Niciodată în viaţă, Pym nu s-a simţit mai liber ca în noaptea în care a murit Rick. Tot ce mai reuşea să iubească în el însuşi se găsea în cei ce-l înconjurau. Dorinţa de a-şi

deschide sufletul în faţa celorlalţi. Viclenia care nu avea alt scop decât apărarea inocenţei celorlalţi. Acea imaginaţie care seducea fără să posede vreodată. Capacitatea de a te lăsa influenţat de orice, rămânând totodată stăpân pe tine. Iar Axel îi iubea şi el, numai că nu era atât de sigur că iubirea lui era reciprocă.

– Wexler înfiinţează o comisie de anchetă, Sir Magnus, îl avertiză el într-o noapte la Boston, în timp ce mâncau în decorul de demnitate colonială al hotelului Ritz. Un transfug al naibii le-a spus nişte poveşti. E momentul să ne retragem.

Pym nu zise absolut nimic. Se plimbară prin parc şi se uitară la bărcile-lebădă de pe heleşteu. Se aşezară într-un bistrou irlandez gol, cu o atmosferă încordată, în care mişunau crimele pe care englezii le uitaseră. Dar Pym tot nu voia să vorbească. Peste câteva zile însă, în timp ce vizita un profesor englez de la Yale care, din când în când, furniza Firmei unele informaţii, se trezi în faţa unei efigii a lui Nathan Hale, eroul american spânzurat de britanici ca spion. Avea mâinile legate la spate. Sub efigie erau înscrise ultimele lui cuvinte: „Singurul lucru pe care îl regret e că nu am decât o singură viaţă de dat pentru ţara mea“. Câteva săptămâni după aceea Pym fu îngrozitor de deprimat.

Pym vorbea. Pym nu-şi mai găsea locul. Pym se găsea undeva în cameră, cu braţele lipite de corp, cu palmele desfăcute, ca şi cum s-ar fi pregătit să zboare sau să înoate. Cădea în genunchi, îşi freca umerii de perete. Se agăţa de fişetul verde şi-l zgâlţâia, iar fişetul se clătina în îmbrăţişarea lui ca o pendulă, gata să-l strivească sub greutatea lui, iar incineratorul aşezat deasupra aluneca şi tresălta, spunând: „Ia-mă“. Înjura în sinea lui. Vorbea în sinea lui. Şi-ar fi dorit ca totul în jurul lui să fie calm, dar lucrurile nu i se supuneau. Se afla din nou la birou şi sudoarea curgea pe hârtie. Scria. Era calm, dar afurisita de cameră tot se mai agita, îl jena în scrisul lui.

Din nou la Boston.

Pym vizitase semicercul de aur ce se întindea de-a lungul Autostrăzii 128: Bun venit pe autostrada tehnologiei americane.

Locul amintea de un crematoriu fără coş de fum. Uzine şi laboratoare scunde, discrete, pitite printre pâlcurile de copaci şi movilele transformate în parcuri. A exploatat cunoştinţele unei delegaţii britanice şi a făcut câteva fotografii interzise, cu un aparat ascuns în servietă. A luat, neoficial, prânzul acasă la un mare patriarh al industriei americane, un oarecare Bob, cu care se împrietenise datorită lipsei lui de discreţie. Şezuseră pe verandă, privind la grădina din peluze ce coborau spre vale şi pe care un negru le tundea cu o maşină de tuns iarba cu trei lame. După prânz, Pym se duce la Needleham, unde Axel îl aşteaptă lângă unul dintre meandrele râului Charles, ce le serveşte drept Aare local. Un bâtlan planează deasupra curentului albastru-verzui. Ulii cu coada roşie îi privesc din copacii morţi. Cărarea se afundă adânc în pădure.

– Ce se întâmplă? întreabă Axel în cele din urmă.

– De ce trebuie să se întâmple ceva?

– Eşti încordat şi nu spui nimic. E normal să bănuiesc că se întâmplă ceva.

– Întotdeauna sunt încordat când trebuie să spun ce am aflat.

– Nu chiar aşa de încordat.

– N-a vrut să-mi spună nimic.

– Bob n-a vrut?

– L-am întrebat cum se prezintă contractul de reînarmare al lui Nimitz. Mi-a răspuns că societatea lui făcea mari progrese în Arabia Saudită. L-am întrebat despre discuţiile cu comandantul flotei americane din Pacific. El m-a întrebat când aveam de gând s-o aduc pe Mary pentru un sfârşit de săptămână. Era schimbat la faţă.

– În ce sens?

– E furios. Cineva l-a avertizat în privinţa mea. Cred că e mai furios pe ei decât pe mine.

– Altceva? întreabă Axel cu răbdare, ştiind că în cazul lui Pym întotdeauna mai e ceva.

– Am fost urmărit până la casa lui. Un Ford verde, cu geamuri fumurii. Nu aveau unde să aştepte şi urmăritorii americani nu umblă pe jos, aşa c-au plecat.

– Altceva?

– Nu mai tot repeta „altceva“!

– Altceva?

O prăpastie adâncă de neâncredere şi de prudenţă îi despărţi brusc.

– Axel, spuse Pym în cele din urmă.

Rareori Pym i se adresa pe nume; în general, legile spionajului îl împiedicau s-o facă.

– Da, Sir Magnus.

– Când eram la Berna împreună, când eram studenţi, tu nu erai, nu-i aşa?

– Dacă nu eram student?

– Nu erai spion. Nu spionai familia Ollinger. Nu spionai la Cosmo. Nu mă spionai pe mine. Pe vremea aia nu te dirija nimeni. Nu erai decât tu însuţi.

– Nu eram spion. Nu mă dirija nimeni. Nu aparţineam nimănui.

– Adevărat?

Dar Pym ştia că nu minţea. O aflase din sclipirea rară de furie ce luci în ochii lui Axel. Din solemnitatea şi dispreţul din glasul său.

– Că aş fi spion a fost ideea ta, Sir Magnus. Nu a mea.

Pym îl privi cum îşi aprinde un nou trabuc şi observă ce tare tremurau chibritul şi flacăra.

– A fost ideea lui Jack Brotherhood, îl corectă Pym.

Axel trase din trabuc şi umerii lui se destinseră încetul cu încetul.

– N-are nici o importanţă, spuse. La vârsta noastră nu mai e important.

– Bo şi-a dat avizul pentru un interogatoriu în forţă, spuse Pym. Duminică zbor înapoi la Londra, să dau ochi cu duşmanul.

Cine-ar fi îndrăznit să-i vorbească lui Axel despre interogatorii? Şi încă despre unul în forţă? Cine ar fi îndrăznit să compare jocul nocturn al unei perechi de avocaţi ai Firmei cât se poate de bine crescuţi, într-o casă conspirativă din Sussex, cu bătăile, şocurile electrice şi privaţiunile care, timp de două decenii, reprezentaseră, din când în când, soarta lui Axel? Roşesc acum,

când îmi amintesc că am folosit acest cuvânt în faţa lui. În 1952, cum am aflat mai târziu, Axel îl denunţase pe Slansky şi ceruse pedeapsa cu moartea pentru el – o pedeapsă nu prea aspră, căci acesta era deja pe jumătate mort.

– Dar e groaznic! strigase Pym. Cum poţi sluji o ţară care ţi-a făcut aşa ceva?

– Mulţumesc, dar n-a fost deloc groaznic. Ar fi trebuit s-o fac mai devreme. Mi-am asigurat supravieţuirea şi Slansky ar fi murit oricum, indiferent dacă-l denunţam eu sau nu. Mai dă-mi o votcă.

În 1956 i-a fost din nou foarte rău.

– De data asta mi-am făcut mai puţine probleme, îi explică el, aprinzându-şi un nou trabuc. L-am denunţat pe Tito şi nimeni nu s-a ostenit să se ducă şi să-l omoare.

La începutul anilor şaizeci, pe când Pym se afla la Berlin, Axel putrezise timp de trei luni într-o închisoare medievală din afara Pragăi. Niciodată n-am înţeles prea bine ce le-a promis Axel de data asta. Era în anul în care înşişi staliniştii erau epuraţi, chiar dacă fără prea mare entuziasm, şi Slansky fusese reabilitat post-mortem. (Nu uita că nu l-au declarat nevinovat de crimele lui, i-au recunoscut doar o oarecare nevinovăţie în intenţii). În orice caz, Axel a reapărut părând cu zece ani mai bătrân şi, timp de câteva luni, a avut un defect de pronunţie care semăna cu bâlbâiala.

Pe lângă asemenea experienţe, interogatoriul luat lui Pym părea apă de ploaie. Jack Brotherhood era de faţă ca să-l apere. Tipul de la Personal se agita în jurul lui ca o cloşcă, asigurându-l că nu era vorba decât de câteva întrebări la care el trebuia să răspundă. Un lacheu fără bărbie de la Finanţe nu înceta să-i avertizeze pe torţionarii mei că riscau să-şi depăşească atribuţiile, iar cei doi gardieni ţineau zor nevoie să-mi povestească despre copiii lor. După cinci zile şi cinci nopţi de interogatoriu, Pym se simţi la fel de remontat ca şi cum ar fi fost în vacanţă, iar cei ce i-l luaseră se pregăteau deja de plecare.

– A fost o călătorie plăcută, dragă? îl întrebă Mary când se întoarse la Georgetown, după o dimineaţă petrecută în pat, care-l făcuse să uite pentru un timp tensiunea în care trăia.

– Foarte, răspunse Pym. Sărutări de la Jack.

Dar în drum spre ambasadă văzu o nouă săgeată albă desenată cu creta pe peretele magazinului de vinuri Fayre, avertismentul lui Axel să nu încerce să-l contacteze până n-o să-i dea el de ştire.

A venit momentul să-ţi povestesc ce făcea Rick, căci bunicul tău mai avea o scenă de jucat înainte de sfârşit. După cum bănuieşti, cea mai bună. Rick începuse să se chircească. Renunţase la lipsa de măsura care fusese întotdeauna modul lui de viaţă şi venise la mine, plângând şi văitându-se ca un animal bătut. Şi cu cât devenea mai mic şi mai fragil, cu atât scădea sentimentul de siguranţă al lui Pym. Era ca şi cum Firma şi Rick se asociau ca să-l prindă, fiecare cu aerul lui banal de câine bătut şi Pym, ca un acrobat mergând pe sârmă între ei, se trezi brusc că nu mai are de ce să se sprijine. Pym îl imploră în gând. Strigă la el: rămâi la fel de rău cum ai fost, rămâi un monstru, nu te apropia de mine, nu renunţa! Dar Rick veni, târându-şi picioarele şi smiorcăindu-se ca un sărăntoc, ştiind că acum când era slab forţa lui crescuse.

– Tot ce-am făcut a fost pentru tine, fiule. Datorită mie ţi-ai ocupat locul printre mai-marii acestei ţări. N-ai ceva mărunţiş pentru bătrânul tău tată? Ce zici de-o friptură, sau ţi-e ruşine să ieşi cu vechiul tău prieten?

Prima dată se manifestă în ziua de Crăciun, la mai puţin de şase săptămâni după ce Pym primi oficial scuze de la direcţie. Georgetown era acoperit sub cincizeci de centimetri de zăpadă şi-i invitaserăm pe soţii Lederer la masă. Mary tocmai aducea mâncarea când sună telefonul. Ambasadorul Pym acceptă o convorbire cu taxă inversă de la New Jersey? Acceptă.

– Alo, fiule. Ce lucruri folositoare mai faci pe lumea asta?

– Mă duc să vorbesc de sus, îi spune Pym morocănos lui Mary, şi toţi se privesc cu înţeles, ştiind că lumea secretă nu doarme niciodată.

– Sărbători fericite, fiule, spune Rick când Pym ridică receptorul aparatului din dormitor.

– Sărbători fericite şi ţie, tată. Ce cauţi la New Jersey?

– Dumnezeu e al doisprezecelea jucător în echipa de crichet, fiule. El şi nimeni altul e cel care ne spune cum să ţinem cotul stâng ridicat toată viaţa.

– Aşa mi-ai zis întotdeauna. Numai că nu e sezon de crichet. Ai băut?

– El e arbitru, judecător şi juriu într-o singură persoană, să nu uiţi niciodată asta. Pe Dumnezeu nu-l poţi trage pe sfoară. Niciodată. Vasăzică acum culegi roadele faptului că ţi-am plătit toată educaţia pe care ai primit-o?

– Nu-l trag pe Dumnezeu pe sfoară, tată, încerc să sărbătoresc şi eu Crăciunul cu familia mea.

– Spune-i bonjur lui Miriam, zice Rick şi, înainte ca Miriam să ia receptorul, se aud proteste înăbuşite.

– Bună, Magnus, spune Miriam.

– Bună, Miriam, răspunde Pym.

– Bună, zice Miriam pentru a doua oară.

– Te hrănesc cum trebuie la ambasada aia a ta, fiule, sau nu-ţi dau decât salată americană şi cartofi pai?

– Avem o cantină cât se poate de bună, dar pentru moment încerc să mănânc acasă.

– Curcan?

– Da.

– Cu sos englez făcut cu miez de pâine?

– Aşa cred.

– Nepotul meu e bine, nu-i aşa? Are fruntea Pymilor, cea pe care ţi-am dat-o şi ţie şi despre care vorbeşte toată lumea?

– Are o frunte foarte frumoasă.

– Ochi albaştri, ca ai mei?

– Ochii lui Mary.

– Am auzit că e o fată straşnică, fiule. Am auzit lucruri grozave despre ea. Se zice că are o proprietate frumuşică în Dorset, care face ceva bani.

– O gerează altcineva, spune Pym sec.

Dar Rick a şi început să se înece în oceanul milei de sine. Plânge, iar apoi plânsul devine vaiet. În fundal, Miriam plânge şi ea, un plâns strident, ca un căţeluş închis într-o casă mare.

– Dragul meu, spune Mary când Pym își reia locul de cap al familiei. Magnus, pari întors pe dos. Ce s-a întâmplat?

Pym clătină din cap, zâmbind și plângând în același timp. Apucă paharul cu vin și îl ridică.

– Pentru prietenii absenți, exclamă el. Pentru toți prietenii noștri absenți.

Și mai târziu, doar pentru urechile lui Mary:

– Nu era decât un informator vechi, foarte vechi, draga mea, care a reușit să dea de mine ca să-mi ureze un Crăciun fericit.

Ai fi putut bănui vreodată, Tom, că cea mai mare țară din lume s-ar putea dovedi prea mică pentru un fiu și tatăl său? Și totuși exact asta s-a întâmplat. Că Rick se ducea oriunde credea că poate beneficia de protecția fiului său e cât se poate de firesc, cred, și, după Berlin, probabil inevitabil. Acum știu că mai întâi s-a dus în Canada, încrezându-se prostește în legăturile existente în Commonwealth. Canadienii s-au plictisit repede de el și, când l-au amenințat cu repatrierea, a plătit un mic acont pentru un Cadillac și a pornit spre sud. Ancheta mea arată că la Chicago a căzut pradă multiplelor oferte tentante ale companiilor imobiliare de a se muta în noile cartiere de la marginea orașului și de a locui acolo gratis trei luni, ca stimulent în vederea cumpărării. Un oarecare colonel Hanbury a locuit la Fairviews Gardens, un anume Sir William Forsyth a fericit Sunleight Court, unde și-a prelungit șederea datorită unor negocieri interminabile în vederea cumpărării apartamentului de la ultimul etaj pentru valetul său. Cum reușeau, și unul și celălalt, să facă rost de lichidități rămâne, ca întotdeauna, un mister, deși există, fără îndoială, frumuseți recunoscătoare prin preajmă. Singurul indiciu îl reprezintă o scrisoare iritată de la administratorii unui club hipic, anunțându-l pe Sir William că-i vor primi cu plăcere caii de îndată ce va plăti taxele pentru grajd. La ora aceea Pym nu era decât vag conștient de toate aceste tunete îndepărtate și absențele lui din Washington îi dădeau un fals sentiment de siguranță. Dar la New Jersey ceva l-a schimbat pe Rick definitiv și, orice ar fi fost, din momentul acela Pym deveni unicul lui câmp de bătaie. Același vânt al

răfuielii să fi suflat simultan asupra celor doi? Să fi fost Rick cu adevărat bolnav? Sau, ca şi Pym, presimţea că judecata se apropie? În orice caz, Rick se credea bolnav. Sau, cel puţin, credea că trebuie să fie:

> Sunt silit să folosesc în permanenţă un baston gros (douăzeci şi nouă de dolari bani gheaţă) din cauza Inimii şi a altor Boli sinistre, scria el – Doctorul meu nu-mi spune ce-i mai Rău şi mă asigură că un regim Frugal (alimente simple şi numai şampanie, nu californiană) ar putea prelungi această existenţă Ingrată şi mi-ar putea permite să Amân cu câteva luni Momentul Fatidic.

Sigur e că a început să poarte ochelari negri, ca tanti Nell. Şi când a avut probleme cu legea din Denver, medicul închisorii a fost atât de impresionat de el, că l-a pus în liberate de îndată ce Pym i-a plătit cheltuielile de îngrijire medicală.

Iar după Denver ai decis că erai deja mort, nu-i aşa, şi ai început să bântui pe urmele mele, persecutându-mă cu fragilitatea ta. Nu mai puteam să pun piciorul într-un oraş de teamă că voi da nas în nas cu fantoma ta patetică. Nu puteam să intru sau să ies dintr-o casă conspirativă fără să mă aştept să dau de tine în prag, făcând caz de starea ta voită. Ştiai unde voi fi înainte ca eu să ajung acolo. Reuşeai să faci rost de un bilet şi să parcurgi zece mii de kilometri doar ca să-mi arăţi cât de mic deveniseşi. Nu-mi mai rămânea decât să te duc la cel mai bun restaurant din oraş ca să-şi fac cinste, să mă fălesc cu activităţile mele diplomatice şi să te ascult cum îţi dai, la rândul tău, aere. Îţi dădeam toţi banii pe care-i aveam la mine, rugându-mă ca asta să te ajute să adaugi câţiva Wentworth în fişetul tău verde. Dar, chiar şi atunci când te umpleam de mângâieri, schimbam cu tine zâmbete fericite, ne ţineam de mână şi mă prefăceam că te urmez în proiectele tale imbecile, ştiam că geniul escrocheriei te părăsise. Nu mai erai nimic. Pelerina ta de scamator trecuse acum la mine, lăsându-te

un biet omuleţ gol, iar din mine făcuse cel mai mare escroc pe care îl cunoşteam.

– De ce nu te înnobilează, fiule? Mi s-a spus că ar trebui să fii deja subsecretar de stat. Nu cumva ai ceva de ascuns? Poate c-ar trebui să mă reped până la Londra şi să am o vorbă cu băieţii ăia de la Personal.

Cum de mă găsea? Cum se face că sistemul lui de informaţii era mai bun decât cel al câinilor Agenţiei, care deveniră curând tovarăşii mei nedespărţiţi, nedoriţi? La început am bănuit că foloseşte detectivi particulari. Am început să notez numerele maşinilor suspecte, orele la care telefonul suna fără să răspundă, încercând să le deosebesc de cele de la Langley. Mi-am tras de limbă secretara: te-a pisat cineva, un bărbat care zicea că e tatăl meu bolnav, ca să-ţi ceară informaţii despre mine? În cele din urmă am descoperit că funcţionarul care se ocupa de deplasările personalului de la ambasadă avea obiceiul să joace biliard la un mic hotel masonic din partea rău famată a oraşului. Rick îl descoperise şi-i turnase o poveste grozavă: „Sunt bolnav de inimă, îi spusese el prostului. În orice clipă pot s-o păţesc, dar nu cumva să-i spui fiului meu. Nu vreau să-şi facă griji, căci are şi aşa destule. Cel mai bine ar fi dacă m-ai suna de câte ori pleacă din oraş, ca să ştiu unde-l pot găsi când o veni sfârşitul“. Şi fără îndoială că undeva, pe parcurs, a fost vorba şi de un ceas de aur. Şi de bilete pentru finala Cupei de anul viitor. Şi promisiunea că va trece s-o vadă pe mama bătrână şi dragă a băiatului când se va duce acasă, ca să mai respire puţin aer curat englezesc.

Dar descoperirea mea veni prea târziu. Fusesem deja la San Francisco, la Denver şi la Seattle, şi Rick era acolo de fiecare dată, plângând şi împuţinându-se sub ochii mei, până când tot ce-a mai rămas din el a fost ce-i datora lui Pym; şi tot ce mai rămăsese din Pym, mi se părea, în timp ce-mi ţeseam minciunile, împărţeam în stânga şi în dreapta amabilităţi şi juram strâmb în faţa unei succesiuni de tribunale neoficiale, era un escroc ce se clătina pe ce-i mai rămăsese din credibilitatea lui.

Iată cum au decurs lucrurile, Tom. Trădarea e o ocupaţie repetitivă şi n-am să te plictisesc povestindu-ţi mai mult. Am

ajuns la sfârşit, deşi, privit de aici, pare mai degrabă un început. Firma îl îndepărtă pe Pym de la Washington şi îl mută la Viena, ca să-şi poată relua reţelele şi ca armatele crescânde de acuzatori să poată strânge în jurul gâtului lui afurisita de plasă a modelului pe calculator. Nimic nu-l mai putea salva. În cele din urmă. Poppy ştia acest lucru. Şi Pym ştia, deşi n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului. „O ultimă şmecherie, îşi repeta Pym: o ultimă şmecherie o să mă scoată basma curată." Poppy îl presa, îl implora, îl ameninţa. Pym nici nu voia să audă: „Lasă-mă în pace, tot eu o să înving, ei mă iubesc, le-am dat toată viaţa mea".

Dar adevărul era, Tom, că Pym voia de fapt să testeze limitele toleranţei celor pe care-i iubea. Prefera să stea aici, în camera de la etaj a domnişoarei Dubber şi să aştepte venirea lui Dumnezeu, în timp ce el privea în jos la grădinile ce se întindeau până pe plaja pe care cei mai buni prieteni bătuseră mingea de fotbal de la un capăt la altul al lumii şi traversaseră marea pe bicicletele lor de la Harrods.

CAPITOLUL 18

E noaptea focurilor de artificii la Plush, își zise Mary, privind fix întunericul din piață. Focul de vreascuri așteaptă doar venirea lui Tom ca să fie aprins. Prin parbrizul mașinii lor parcate, privește chioșcul pustiu în care cântă de obicei muzica și-și imaginează că-i vede pe ultimii membri ai familiei ei și pe servitorii înghesuiți în vechiul pavilion de crichet. Pașii înăbușiți erau pașii maeștrilor de vânătoare care se înghesuiau în jurul fratelui ei Sam, venit acasă în ultima lui permisie. Își imaginează că aude vocea fratelui ei, cam prea milităroasă, încă răgușită după tensiunea din Irlanda. „Tom? strigă el. Unde e Tom?“ Nici o mișcare. Tom s-a băgat sub cojocul lui Mary, cu capul lipit de coapsa ei și nimic, cu excepția Crăciunului, nu-l poate face să iasă de acolo. „Hai, Tom Pym, tu ești cel mai tânăr, strigă Sam. Unde e? La anul o să fii deja prea bătrân! Tom?“ Urmează abandonul brutal. „La naiba. Hai să luăm pe altcineva.“ Lui Tom îi e rușine, familia Pym e în dizgrație. Sam, ca de obicei, e supărat că Tom n-are chef să arunce în aer întregul univers. Un copil mai curajos apropie chibritul și lumea ia foc. Rachetele militare ale lui Sam străpung aerul în salve perfecte. Toți se simt mici, privind la cerul nopții.

Ședea lângă Brotherhood care-o ținea de încheietura mâinii, exact așa cum o ținuse doctorul cu puțin înainte de a da naștere micuțului ei laș. Ca s-o asigure. Ca s-o liniștească. Ca să-i spună „Eu comand aici“. Mașina e parcată pe o stradă lăturalnică, în spatele ei stă camioneta poliției și în spatele acesteia o caravană de aproape șase sute de mașini ale poliției, radio-furgonete,

ambulanţe şi camioane cu bombe, ocupate toate de prietenii lui Sam, care-şi vorbesc fără să scoată un sunet, cu privirile fixe. De partea ei, o prăvălie de dulciuri cu vitrina luminată cu neon şi cu un pitic din plastic împingând o roabă încărcată cu bomboane prăfuite. Chiar lângă prăvălie, un fel de casă de corecţie din granit; deasupra uşii funerare scrie Biblioteca Publică. De cealaltă parte a străzii se înalţă o biserică baptistă hidoasă, care-ţi arată că nu te rogi lui Dumnezeu ca să te distrezi. În spatele bisericii se întinde Scuarul lui Dumnezeu, chioşcul Lui pentru muzică şi araucariile Lui şi, între al patrulea şi al cincilea copac din stânga, numărase de douăzeci de ori, şi cam la trei sferturi din drum mai sus de ei, se afla fereastra aceea boltită cu perdelele portocalii trase, despre care ofiţerii mei îmi spun că ar fi de la camera soţului dumneavoastră, doamnă, deşi cercetările noastre arată că aici e cunoscut sub numele de Canterbury şi e foarte apreciat în comunitate.

– Toată lumea îl apreciază, i-o tăie sec Mary.

Dar comisarul i se adresa lui Brotherhood. Vorbea prin geamul coborât de partea lui Brotherhood şi asculta de Brotherhood, în calitate de gardian al ei. Mary ştia că i se spusese să vorbească cu ea cât mai puţin cu putinţă, lucru greu de făcut. Şi că Brotherhood îşi asumase sarcina de a răspunde în numele ei; părea de altfel maximumul pe care comisarul era dispus să-l accepte fără s-o păţească. Comisarul era de felul lui din Devon, tată de familie şi teribil de tradiţionalist. Sunt grozav de bucuroasă că va fi arestat de cineva din Devon, îşi zise Mary cu cruzime, imitând în gând tonul snob al Carolinei Lumsden. Întotdeauna am considerat că e mult mai plăcut să te laşi prins de un om al locului.

– Sunteţi sigură că nu vreţi să veniţi în sala parohială, doamnă? întrebă comisarul pentru a o suta oară. E mult mai cald şi se află acolo câteva persoane foarte agreabile. O societate cosmopolită, dacă-i punem la socoteală pe americani.

– Îi e mai bine aici, murmură Brotherhood drept răspuns.

– Numai că, sincer să fiu, nu-i putem permite domnului să pornească motorul, doamnă. Şi dacă nu porneşte motorul, nu aveţi căldură, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

– Aş dori să plecaţi de aici, spuse Mary.

– Îi e bine aşa cum e, zise Brotherhood.

– Numai că vedeţi dumneavoastră, doamnă, s-ar putea să dureze toată noaptea. Poate şi toată ziua de mâine. Depinde de cât de mult hotărăşte prietenul nostru să lungească lucrurile, înţelegeţi?

– Om trăi şi om vedea, spuse Brotherhood. Dacă ai nevoie de ea, o găseşti aici.

– Cred că n-o să am, domnule, sincer vorbind, nu când o să intrăm, dac-o să trebuiască să intrăm. Mă tem că va trebui să se retragă într-un loc mai sigur, la drept vorbind, ca şi dumneavoastră de altfel. Toţi ceilalţi sunt acolo, în sala parohială, dacă înţelegeţi ce vreau să spun, şi comisarul-şef spune că, în acest stadiu al operaţiunilor, toţi necombatanţii trebuie să rămână acolo, inclusiv americanii.

– Nu vrea să stea cu ceilalţi, spuse Mary înainte ca Brotherhood să apuce să răspundă. Nu e americancă. E soţia lui.

Comisarul se îndepărtă, dar reveni aproape imediat. El e mesagerul. L-au ales datorită felului lui blajin de a fi.

– Mesaj de pe acoperiş, domnule, începu el pe un ton de scuză, aplecându-se din nou spre geamul din partea lui Brotherhood. Cunoaşteţi cumva tipul şi calibrul armei pe care se presupune că o are prietenul nostru?

– Un Browning automat standard .38. Tipul vechi. Cred că n-a mai fost curăţat de ani de zile.

– Aveţi vreo idee despre genul de muniţii de care dispune, domnule? Băieţilor le-ar prinde bine dacă ar şti la ce să se aştepte.

– Cu bătaie scurtă, după părerea mea.

– Nu dum-dum sau ceva de genul ăsta?

– De ce naiba ar avea nevoie de dum-dum?

– Nu ştiu, domnule, de unde să ştiu? După cum ni se transmit nouă informaţiile în cazul ăsta, ai zice că sunt din aur, dacă-mi permiteţi să mă exprim aşa. N-am mai văzut atâtea buze strâns lipite într-o singură cameră de, ah, de o groază de timp. Câte gloanţe credeţi că are?

– Un încărcător. Poate unul de rezervă.

Mary simţi cum o cuprinde brusc furia.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Nu e nebun. Nu va declanşa...

– Ce să declanşeze? întrebă comisarul, ale cărui bune maniere aveau tendinţa de a se evapora când nu i se vorbea respectuos.

– Să presupunem că are un încărcător şi încă unul de rezervă, zise Brotherhood.

– În cazul ăsta poate ne spuneţi dacă prietenul nostru e un bun trăgător, sugeră comisarul ca şi cum ar fi păşit pe un teren mai sigur. Nu-i putem condamna că pun întrebarea asta, nu credeţi?

– Şi-a petrecut viaţa antrenându-se ca să se menţină în cea mai bună formă, zise Brotherhood.

– E bun, spuse Mary.

– Cum se face că ştiţi acest lucru, doamnă, dacă mi-e permis să pun o simplă întrebare?

– L-a învăţat pe Tom să tragă cu o puşcă cu aer comprimat.

– În şobolani şi alte chestii de genul ăsta? Sau în ţinte mai mari?

– În ţinte din hârtie.

– Zău? Şi adună multe puncte, doamnă?

– Aşa spune Tom.

Se uită la Brotherhood şi ştiu ce gândeşte. Să mă lase să intru şi să pun mâna pe el, cu sau fără pistol. Cam la fel gândea şi ea: Magnus, ieşi de acolo şi termină odată cu povestea asta ridicolă. Comisarul vorbea din nou, de data asta cu Brotherhood.

– Ar mai fi o întrebare referitoare de data asta la felul în care vor fi dispuşi oamenii, spuse el, de parcă întrebarea nu i s-ar fi părut prea rezonabilă, dar o punea ca să le facă plăcere. În ce priveşte cutia aia pe care prietenul nostru o are asupra lui, am încercat să aflu în sala parohială, dar nimeni nu pare să-i cunoască datele tehnice, aşa că mi-au spus să vă întreb pe dumneavoastră. Băieţii noştri au priceput că nu trebuie să ştie prea multe despre ea, dar ar dori să beneficieze de cunoştinţele dumneavoastră în ce priveşte puterea încărcăturii pe care o conţine.

– Se autodistruge, răspunse Brotherhood. Nu e o armă.

– Aha! Dar ar putea fi folosită ca armă dacă ar cădea în mâinile cuiva care, de exemplu, şi-a pierdut minţile?

– Numai dacă bagă pe cineva înăuntru, răspunse Brotherhood și comisarul izbunci într-un râs sănătos, de la țară.

– O să le spun băieților, promise el. O să le prindă bine să audă o glumă, acolo sus, o să-i ajute să se mai destindă.

Coborî vocea, în speranța că nu-l va auzi decât de Brotherhood.

– Prietenul nostru s-a mai servit vreodată de armă într-un acces de mânie, domnule?

– Nu e arma lui.

– Nu prea mi-ați răspuns la întrebare, domnule.

– După câte știu eu, n-a fost implicat niciodată într-o încăierare în care s-au folosit arme.

– Prietenul nostru nu are accese de mânie, zise Mary.

– A luat vreodată ostatici, domnule?

– Pe noi, răspunse Mary.

Pym pregătise cacao și pusese șalul cel nou pe umerii domnișoarei Dubber, deși spunea că nu-i era frig. Mărunțise bucata de pui pe care o cumpărase de la autoservire pentru Toby și, dacă l-ar fi lăsat, ar fi curățat și colivia canarului, căci canarul era mândria lui secretă din seara în care îl găsise mort, după ce domnișoara Dubber se dusese la culcare, și izbutise să-l schimbe, fără știrea ei, cu unul viu de la domnul Loring, negustorul de păsări. Numai că domnișoara Dubber nu mai voia să-l vadă agitându-se. Voia să se așeze lângă ea, unde să-l poată privi în timp ce-l asculta citindu-i ultima scrisoare de la mătușa Al, din îndepărtata Sri Lanka, „scrisoare care a venit ieri, domnule Canterbury, dar nu i-ai dat nici o atenție".

– Ali ăsta nu e servitorul care i-a furat acum un an dantela? întrebă ea, întrerupându-l brusc. De ce-l mai ține, dacă l-a prins furând? Credeam că a terminat de mult cu Ali.

– Cred că l-a iertat, răspunse Pym. Avea atâtea neveste de hrănit, dacă mai țineți minte. Probabil că n-a lăsat-o inima să-l azvârle în stradă.

Lui Pym i se părea că glasul lui suna limpede și frumos. Ce bine era să vorbești cu voce tare.

– Mi-aş dori să se întoarcă acasă, spuse domnişoara Dubber. Căldura aia nu poate să-i facă bine, după atâţia ani.

– Numai că în cazul ăsta ar trebui să-şi spele singură rufele, nu-i aşa, domnişoară D? spuse Pym.

Şi simţi cum zâmbetul lui îl încălzeşte, cum ştia c-o încălzeşte şi pe ea.

– Acum te simţi mai bine, nu-i aşa, domnule Canterbury? Mă bucur grozav. Orice ar fi fost, a trecut. Acum o să poţi să te odihneşti ca lumea.

– După ce anume să mă odihnesc? zise Pym încet, zâmbindu-i în continuare.

– După tot ce-ai făcut în anii ăştia. Poţi cere altcuiva să se ocupe de ţară un timp. Ţi-a lăsat mult de lucru bietul domn care a murit?

– Da, cred că s-ar putea spune că da. Întotdeauna e greu când sarcinile nu sunt preluate cum scrie la carte.

– Dar acum totul va fi bine, nu-i aşa? Se vede pe dumneata.

– O să fie când o să spuneţi că plecaţi în vacanţă, domnişoară D.

– Numai dacă vii şi dumneata.

– Nu pot să vin. V-am mai spus! Nu mai am concediu!

Ridicase glasul mai mult decât avusese intenţia s-o facă. Domnişoara Dubber îl privi şi el citi spaima de pe faţa ei, spaimă pe care o observase ori de câte ori îl privise după sosirea fişetului verde, sau atunci când zâmbise şi când o alintase prea mult.

– În cazul ăsta nu plec nicăieri, zise ea cu încăpăţânare. Nu-mi place să-l bag pe Toby la închisoare şi lui Toby nu-i place să meargă la închisoare şi n-o să plec doar ca să-ţi facem dumitale plăcere, nu-i aşa, Toby? Eşti foarte amabil, dar nu mai pomeni de asta. Altceva nu mai zice?

– Restul este despre tulburările rasiale. Crede că se pregătesc noi mişcări. M-am gândit că n-o să vă facă plăcere.

– Ai dreptate, nu-mi face plăcere, zise domnişoara Dubber cu hotărâre şi-l urmări cu privirea cât traversă camera, împături scrisoarea şi o puse în borcanul de ghimbir. Mi-o poţi citi mâine-dimineaţă, când nu mă deranjează atât de mult. De ce e

aşa de linişte în piaţă? De ce doamna Peel de alături nu se uită la televizor? E ora la care se uită la prezentatorul ăla de care e îndrăgostită.

– Probabil că s-a dus să se culce, spuse Pym. Mai vreţi puţină cacao, domnişoară D? întrebă el, ducând cănile spre camera din spatele bucătăriei.

Perdelele erau trase, dar lângă fereastră era un ventilator din plastic transparent pe care Pym îl instalase în peretele din lemn. Îşi lipi ochiul de el şi cercetă rapid piaţa, fără să descopere cel mai mic semn de viaţă.

– Nu fi prost, domnule Canterbury, spuse domnişoara Dubber. Ştii că nu beau niciodată două ceşti. Vino să te uiţi la ştiri.

La celălalt capăt al pieţei, la umbra bisericii, o luminiţă se aprinse şi se stinse.

– Nu în seara asta, domnişoară D, dacă nu vă supăraţi, îi strigă el. Toată săptămâna m-am ocupat numai de politică.

Dădu drumul la robinet şi, înainte de a clăti cănile, aşteptă ca boilerul de pe vremea războiului din Crimeea să intre în funcţiune. „Am de gând să mă culc şi să las lumea să se odihnească puţin, domnişoară D."

– Ai face bine dac-ai răspunde mai întâi la telefon, răspunse ea. E pentru dumneata.

Probabil că ridicase receptorul de la primul apel căci, printre suspinele boilerului, nu auzise soneria. Era prima dată când îl căuta cineva la telefon. Se întoarse în bucătărie, iar ea îi întinse receptorul şi văzu spaima întipărită din nou pe chipul ei, acuzându-l, în timp ce întinse o mână care nu tremura deloc. Duse receptorul la ureche şi spuse:

– Canterbury.

Cine sunase închisese, dar el ţinu în continuare receptorul la ureche şi adresă un zâmbet strălucitor, ca şi cum şi-ar fi recunoscut interlocutorul, spre mijlocul bucătăriei domnişoarei Dubber, undeva între tabloul Pelerinului ce urca agale un deal chiar lângă cârligele de pe perete şi cel al fetiţei aşezate în pat, cu părul bine periat, ce se pregătea să mănânce un ou fiert.

– Mulţumesc, spuse el. Îţi mulţumesc mult de tot, Bill. Teribil de frumos din partea ta. Şi a domnului ministru. Te rog să-i mulţumeşti pentru mine, Bill. Hai să luăm masa împreună săptămâna viitoare. Eşti invitatul meu.

Închise telefonul. Obrajii îi ardeau şi, acum când se uita la domnişoara Dubber, nu mai era chiar atât de sigur de expresia pe care o citea pe chipul ei, neştiind dacă nu cumva era conştientă de durerea pe care o simţea el în ceafă, în umeri şi în genunchiul drept, pe care şi-l scrântise pe când schia cu Tom la Lech.

– Se pare că ministrul e mulţumit de treaba pe care am făcut-o pentru el, îi explică el la întâmplare. Voia să ştiu că eforturile mele nu au fost zadarnice. Era secretarul lui particular. Bill. Sir William Wells. E prieten cu mine.

– Înţeleg, spuse domnişoara Dubber, fără urmă de entuziasm.

– De obicei, sincer să fiu, ministrul nu prea ne laudă. Nu-ţi arată când e mulţumit de ceva. E greu de mulţumit. De fapt, nimeni nu l-a auzit felicitând în viaţa lui pe cineva. Cu toate astea, îi suntem destul de devotaţi. Îl luăm aşa cum este, cu defectele lui cu tot. Toţi ţinem la el, în ciuda lor, dacă mă înţelegeţi. Am căzut cu toţii de acord să acceptăm că face şi el parte din marele spectacol al vieţii şi să nu vedem în el un fel de monstru. Bine, domnişoară D, sunt obosit. E timpul să vă bag în pat.

Domnişoara Dubber nu se urni. Pym se strădui şi mai tare să vorbească.

– Nu era chiar el la telefon, se-nţelege. El era într-o şedinţă de noapte. Cu siguranţă c-o să dureze tare mult. Era secretarul lui particular.

– Mi-ai mai spus.

– Ştiţi ce mi-a zis? „Chestia asta o să-ţi aducă o decoraţie, Pym. Bătrânul a zâmbit." Aşa-i zicem noi ministrului, „bătrânul". În faţă Sir William, dar pe la spate „bătrânul". Nu ne-ar strica să avem o medalie, nu-i aşa, domnişoară D? Am pune-o deasupra şemineului. Am lustrui-o de Paşte şi de Crăciun. Medalia noastră personală. Câştigată chiar aici. Dacă o merită cineva, dumneavoastră sunteţi aceea.

Se întrerupse o clipă, pentru că trăncănea în gol şi i se uscase gura şi pentru că gâtul şi urechile îl dureau aşa cum nu-l mai duruseră niciodată. Ar trebui să mă internez neapărat într-una dintre clinicile alea particulare şi să-mi fac un consult temeinic. Aşa că, în loc să mai vorbească, se aplecă peste ea cu braţele întinse, ca s-o ajute să se ridice şi să-i dea acea îmbrăţişare la care domnişoara D ţinea atât de mult. Dar domnişoara Dubber nu se lăsă. Nu voia să fie îmbrăţişată.

– De ce-ţi spui Canterbury dacă te cheamă Pym? întrebă ea cu severitate în glas.

– Pym e numele meu mic. Ca Pip. Pym Canterbury.

Domnişoara Dubber reflectă îndelung. Cercetă ochii uscaţi ai lui Pym, obrajii agitaţi de spasme fără vreun motiv anume. Şi Pym observă că nu-i prea plăcea ce vedea şi că era gata de ceartă. Dar, când se sili să-i surâdă şi o imploră cu câtă viaţă mai rămăsese în el, fu răsplătit cu o scurtă aprobare din cap.

– Mă rog, suntem amândoi prea bătrâni ca să trecem la numele de botez, domnule Canterbury, spuse ea.

După care ridică în sfârşit braţele şi el le apucă cu blândeţe deasupra coatelor şi trebui să-şi aducă aminte să nu tragă prea tare de ele, căci îşi dorea atât de mult s-o strângă la piept înainte de a se duce în patul unde-i era locul.

– În fine, mă bucur pentru medalia aia, anunţă ea în timp ce o conducea de-a lungul coridorului. Întotdeauna i-am admirat pe oamenii care primesc medalii, domnule Canterbury. Indiferent pentru ce.

Scara era cea din casa copilăriei lui, aşa c-o urcă cu pas uşor şi uită de dureri şi junghiuri. Chiar dacă arunca o lumină îngrozitoare, abajurul cu steaua din Bethlehem de pe palier era un prieten vechi de la Glades. Toate îmi merg din plin, observă el. Când deschise uşa camerei lui, lucrurile îi făcură cu ochiul şi râseră la el, ca la o petrecere-surpriză. Pachetele erau exact cum le pregătise, dar nu strica să le mai verifice o dată. Aşa că le verifică. Plicul pentru domnişoara Dubber, o mulţime de bani şi de scuze. Plicul pentru Jack, nici un ban şi, dacă mă gândesc

bine, nici prea multe scuze. Poppy, ce ciudat că, în sfârşit, numele tău îmi sună atât de depărtat. Fişetul ăsta nenorocit, nu ştiu de ce m-am ocupat atât de el în toţi aceşti ani. Nici măcar nu l-am deschis. Incineratorul, cât e de greu, pentru atât de puţine secrete. Nimic pentru Mary, dar zău că nu mai avea mare lucru să-i spună: „Îmi pare rău că m-am însurat cu tine din interes. Sunt bucuros c-am reuşit să te iubesc puţin pe parcurs. Riscurile meseriei, draga mea. Şi tu eşti spioană, mai ţii minte? Dacă mă gândesc bine, mai bună decât a fost Pym. Până la urmă tot se vede dacă ai sau nu clasă“ Doar plicul pentru Tom îl neliniştea şi rupse clapa sigilată, simţind că era nevoie de un ultim cuvânt de explicaţie.

„Înţelegi, Tom, eu sunt puntea, scrise el cu o mână supărător de greoaie. Sunt puntea pe care trebuie s-o treci ca să ajungi de la Rick la viaţă.“

Îşi adăugă apoi iniţialele, aşa cum faci ori de câte ori scrii un post-scriptum, pregăti un plic nou şi-l puse pe cel vechi în coşul de hârtii, pentru că de mic fusese învăţat că dezordinea era sora lipsei de siguranţă.

Mută apoi cu greu incineratorul de pe fişet, unde era aşezat, pe birou şi, cu ajutorul celor două chei de pe portchei, îl descuie şi scoase mai întâi dosarele care erau prea secrete ca să fie clasificate şi care ofereau o mulţime de informaţii false despre reţelele pe care el şi Poppy le inventaseră cu atâta sârguinţă. Le înghesui şi pe ele în coşul pentru hârtii. După ce termină, scoase revolverul, îl încărcă şi îl armă, totul destul de repede, şi-l aşeză pe masă, gândindu-se la nenumăratele ocazii în care purtase o armă fără să se servească de ea. Auzi un fel de zgrepţănat pe acoperiş şi îşi spuse: „Probabil e o pisică“. Clătină din cap, parcă pentru a zice: „Afurisitele astea de pisici, ajung unde nu visezi, nu le dau păsărelelor nici o şansă“. Se uită la ceasul lui de aur cu o mişcare amplă a mâinii, amintindu-şi că îl avea de la Rick şi că s-ar putea să uite să şi-l scoată în baie. Aşa că îl scoase, îl puse deasupra plicului pentru Tom şi desenă lângă el o lună plină râzând, semnul convenit pentru a spune: „Zâmbeşte“. Se dezbrăcă şi-şi aşează

cu grijă hainele lângă pat, își puse apoi halatul de casă și luă amândouă prosoapele de pe suportul de haine, cel mare de baie, cel mic pentru mâini și față. Strecură arma în buzunarul halatului cu piedica scoasă, căci, așa cum le spuneau tot timpul instructorii, o armă asigurată e mai periculoasă decât una gata de tragere. Nu trebuia decât să traverseze culoarul, dar lumea devenise atât de violentă, că era mai bine dacă-și lua toate măsurile de precauție. Când să deschidă ușa de la baie descoperi, spre enervarea lui, că mânerul rotund din porțelan aproape că se blocase. Fir-ar să fie de mâner! Ia te uită ce chestie! Trebui să folosească amândouă mâinile ca să-l întoarcă, și în plus, și mai enervant, un idiot lăsase probabil urme de săpun pe el, căci mâinile îi alunecau tot timpul și fu silit să folosească unul dintre prosoape ca să-l poată apuca. „Probabil că draga de Lippsie, își zise el zâmbind: tot timpul pierdută în lumea din capul ei." Așezându-se pentru ultima oară în fața oglinzii, își aranjă cu grijă prosoapele în jurul capului și umerilor, pe cel mic ca pe un turban și pe cel mare ca pe un șal, căci lucrul pe care domnișoara Dubber îl ura mai presus de orice era murdăria. Duse apoi arma la urechea dreaptă, uitând, ușor de înțeles în asemenea condiții, dacă pe trăgaciul Browningului .38 automat trebuia să apeși de două ori sau o singură dată. Observă atunci că era aplecat într-un mod ciudat: nu depărtându-se de armă, ci spre ea, ca un om cam surd care întinde urechea ca să prindă un sunet.

Mary nu auzi împușcătura. Comisarul stătea din nou aplecat la fereastra lui Brotherhood, de data asta ca să-i spună că prezența lui Magnus în casă fusese confirmată printr-o șmecherie și că primise ordin să-i adune fără întârziere pe necombatanți în sala parohială. Brotherhood nu era de acord și Mary privea în continuare la cei patru bărbați care dansau un fel de cadril printre coșuri, de cealaltă parte a pieței. Trecuse o jumătate de oră de când tot desfășurau funii între ei și luau poziții tipice, deplasându-se furișat, iar Mary îi ura pe toți mai mult decât și-ar fi putut imagina că e în stare să urască. O societate care-și admiră trupele

de şoc ar face bine dac-ar fi atentă încotro merge, obişnuia Magnus să spună. Comisarul confirmă că nu erau alţi locatari masculini în casă, în afara aşa-zisului Canterbury, şi o întrebă pe Mary dacă era dispusă să vorbească cu soţul ei la telefon pe un ton conciliant, dacă acest lucru se va dovedi necesar în cursul operaţiunii. Iar Mary îi răspunse „Sigur că sunt dispusă“ într-o şoaptă provocatoare ce urmărea să pună capăt teatrului din jur. În amintirea ei, toate astea se petreceau sau tocmai se petrecuseră când Brotherhood deschise violent portiera, aruncându-l pe comisar cât colo, cu o cizmă încremenită pe vecie în rama ferestrei. Îl văzu apoi pe Jack alergând spre casă ca un tânăr, pentru că visase cândva exact acelaşi lucru, numai că în vis casa era întotdeauna cea de la Plush şi el alerga spre ea ca să facă dragoste. Dar, în ciuda vacarmului din jurul lui, rămânea nemişcat. Pretutindeni se aprinseseră lumini, ambulanţele se precipitau spre locul faptei fără să pară a şti prea bine unde era acel loc, poliţişti şi bărbaţi în civil se buluceau din toate părţile, imbecilii de pe acoperiş strigau la imbecilii din piaţă şi Anglia era salvată de pericole despre care nici măcar nu ştia că o ameninţau. Jack Brotherhood însă stătea în poziţie de drepţi, ca un centurion mort la post, şi toată lumea o privea pe o doamnă micuţă şi demnă, care cobora în capot treptele casei ei.

RAO
CARTE DE BUZUNAR – ADULȚI

OPERE XX / CLASICI CONTEMPORANI

H.E. Bates	*Ușor bătea vântul spre Franța*
Albert Camus	*Fața și reversul / Nunta / Mitul lui Sisif / Omul revoltat / Vara / Exilul și împărăția*
Rafael Chirbes	*Împușcăturile vânătorului*
Miguel Delibes	*Doamna în roșu pe fundal cenușiu • Cinci ore cu Mario*
Romain Gary	*Prima dragoste, ultima dragoste • Rădăcinile cerului*
Louis Guilloux	*Sângele negru*
Hermann Hesse	*Gertrud / Rosshalde / Ultima vară a lui Klingsor*
Franz Kafka	*Castelul • Jurnal • Procesul*
Andre Malraux	*Antimemorii, vol. 1 – Oglinda limburilor • Condiția umană*
Henry de Montherlant	*Bestiarele • Demonul binelui • Fetele • Leproasele • Visul*
Josep Pla	*Noapte de primăvară • Strada Îngustă*
Juan Rulfo	*Câmpia în flăcări • Pedro Paramo*
Ernesto Sabato	*Înainte de tăcere*
Jean-Paul Sartre	*Muștele / Cu ușile închise / Morți fără îngropăciune / Diavolul și bunul Dumnezeu / Sechestrații din Altona*
Michel Tournier	*Fecioara și căpcăunul • Gaspar, Melhior & Baltazar • Picătura de aur • Regele Arinilor*
Virginia Woolf	*Anii • Camera lui Jacob • Doamna Dalloway • Eseuri alese / Arta lecturii • Eseuri alese / Portrete în oglindă • Între acte • Jurnalul unei scriitoare • Orlando • Schițe • Spre Far • Valurile*

RAO CONTEMPORAN

Antonio Alamo	*Incendierea paradisului*
Federico Andahazi	*Anatomistul • Cetatea ereticilor • Conchistadorul • Mironosițele • Secretul culorii pure*
Iuri Andruhovyci	*Douăsprezece inele*
Jean-Daniel Baltassat	*Tainele donei Isabel*
Julian Barnes	*Privind în soare*
Arturo Barea	*Copilăria unui răzvrătit*
Romano Battaglia	*O inimă curată*
Tonino Benacquista	*Alter ego*
Carmen Covito	*Urâțica*
Don DeLillo	*Mao II*
Nicolas Dickner	*Nikolski*
Dimitre Dinev	*O lumină deasupra capului*
E.L. Doctorow	*Labirintul apelor*
Margaret Drabble	*Drumul strălucitor*
Marguerite Duras	*Amanta engleză • Hiroshima, dragostea mea • India Song*
Dominique Fernandez	*Îngerul destinului*
Robert Finley	*Indiile accidentale*
Paolo Giordano	*Singurătatea numerelor prime*
Martin Gulich	*Bellinzona, noaptea • Îmbr*
Joseph Heller	*Catch-22 • Ora închiderii*
Kazuo Ishiguro	*Nemângâiații*
Luis Garcia Jambrina	*Vise paralele*
Regis Jauffret	*Case de nebuni*
Julia Kristeva	*Moarte la Bizanț • Samuraii*
Javier Marias	*Inima atât de albă*
Carlos Maria Dominguez	*Casa de hârtie*
Adolfo Puerta Martin	*Azucena noaptea*
Patrick Modiano	*Dora Bruder*
Rosa Montero	*În inima infernului • Povestea regelui străveziu • Stăpân iubit • Ziua inocenților • Instrucțiuni pentru salvarea lumii*
Juan Manuel de Prada	*Păsărici*
Adolf Muschg	*Pot merge și singur și alte povestiri de dragoste*

Yann Queffelec	*Nuntă nemiloasă*
Kenzaburo Oe	*Strigătul înăbușit • O experiență personală • O viață liniștită*
Felipe Benitez Reyes	*Caruselul iluziilor*
Antonio Soler	*Calea englezilor*
Juan Carlos Somoza	*Clara și penumbra • Peștera ideilor*
Andrzej Stasiuk	*Călătorind spre Babadag • Fado • Nouă • Djermania*
Antonio Skarmeta	*Dansul victoriei • Neruda văzut de Skarmeta • Poștașul lui Neruda*
Philippe Sollers	*Steaua amantilor • Secretul*
Ali Smith	*Accidental*
Rose Tremain	*Restaurația*
Angela Vallvey	*Micile neajunsuri ale fericirii*
Manuel Vazquez Montalban	*Pianistul*
Enrique Vila-Matas	*Asasina cultivată • Bartleby & Co • Parisul nu are sfârșit*
Sandro Veronesi	*Arde Troia • Forța trecutului • Haos calm*
Banana Yoshimoto	*N.P.*
Richard Wagner	*Miss București*

THRILLER, AVENTURI, ACȚIUNE, ROMANCE, DRAMĂ, SF

Lino Aldani	*Crucea de gheață*
Lawrence Alexander	*Rubicon*
Ted Allbeury	*De o parte și de alta a frontierei*
Will Adams	*Codul lui Alexandru*
Karin Alvtegen	*Trădarea*
Karin Alvtegen	*Rușinea*
Andreas Albes	*Comoara*
Kevin J. Anderson	*Anticorpii*
Jeffrey Archer	*În linie dreaptă • O chestiune de onoare*
Cristina Bajo	*Grădina otrăvurilor*
David Baldacci	*Putere absolută*
Toby Ball	*Arhivele*
Noel Barber	*Plâns și râs*
Clive Barker	*Cabal • Everville*
Michael Baden & Linda Kenney	*Tăcerea*
James Becker	*Primul apostol*
Peter Behrens	*Legea viselor*
Raymond Benson	*Să nu mori azi*
Marco Bettini	*Culoarea sângelui*
Marcelo Birmajer	*Povești cu bărbați însurați*
William Peter Blatty	*Exorcistul*
Stephen Booth	*Câinele negru • Sălașul morții*
Gayle Brandeis	*Lici ția lui Flan*
Andrew Britton	*Americanul*
Dan Brown	*Codul lui Da Vinci • Conspirația Dan Brown • Îngeri și demoni • Fortăreața digitală*
John Brunner	*Rețelele infinitului*
D.W. Buffa	*Trandafirul negru*
Candace Bushnell	*Frumusețe de vânzare • Totul despre sex*
Mark Burnell	*A treia femeie*
Jared Cade	*Răzbunare mortală*
Tom Cain	*Ținta*
Ian Caldwell & Dustin Thomason	*Misterul manuscrisului*
Mireille Calmel	Seria *Femeia pirat – Slujitorii regelui • Jocul umbrelor* Seria *Jocul lupoaicelor – Camera blestemată • Răzbunarea lui Isabeau • Patul lui Alienor*
Isabel Camblor	*Nopțile Cenușăres*
Rino Cammilleri	*Justiție divină*
Thomas Caplan	*Actorul care a devenit spion*
Martin Capparos	*Enigma Valfierno*
Andrea de Carlo	*O mare de adevăruri • Un om liber*
John Le Carre	*Cârtița • Casa Rusia • Chemare din tărâmul morții • Managerul nopții • Micuța toboșăreasă • Oamenii lui Smiley • Omul nostru din Panama • Premiantul • Spionul care a ieșit din joc • Un spion desăvârșit*

Chris Carter	*Francezul • Gheena • Înfruntă viitorul*
John Case	*A opta zi • Codul genetic • Întâiul călăreț al Apocalipsei • Sindromul*
Lincoln Child	*Infernul de gheață • Inima furtunii*
Agatha Christie	*13 la cină • A treia fată • Asupritul și alte povestiri • Cadavrul din bibliotecă • Ceasurile • Cei patru mari • Cei cinci purceluși • Chiparosul trist • Cine l-a ucis pe Roger Ackroyd? • Conacul dintre dealuri • Cortina: Ultimul caz al lui Poirot • Crăciunul lui Poirot • Crima din Orient Express • Crimă în Mesopotamia • Crimă la vicariat • Crimă pe terenul de golf • Cu cărțile pe masă • Cum bate valul • Doamna McGinty a murit • După înmormântare • Elefanții nu uită • Hotel Bertram • Întâlnire cu moartea • Jocuri de oglinzi • Mâna ascunsă • Martorul mut • Misterioasa afacere de la Styles • Misterul crimei fără cadavru • Misterul din Caraibe • Misterul Trenului Albastru • Moarte în nori • Moarte pe Nil • Muncile lui Hercule • Nemesis • O crimă anunțată • O supradoză de moarte • Oglinda spartă • Pericol la End House • Petrecerea de Halloween • Pisica printre porumbei • Poirot investighează • Poirot: Primele cazuri • Răul sub soare • Tragedie în trei acte • Trenul de Paddington • Ucigașul abc • Ultimele cazuri ale lui Miss Marple • Vânătoarea de crime* ***TOP 10:*** *13 Probleme • Casa strâmbă • Către zero • Noapte nesfârșită • Vinovat fără vină • Zece negri mititei*
Tom Clancy	*Cardinalul de la Kremlin • Centrul de comandă V – Echilibru de forțe • Dezbină și cucerește • Linia de demarcație • Misiune de onoare • Rainbow six* (2 vol.) *• Stare de asediu • Vânătoarea lui Octombrie Roșu*
Stephen Clarke	*În ce merde te bagă dragostea*
Piero Colaprico	*Soția campionului*
Martina Cole	*Afacerea*
Didier Convard	*Cei cinci templieri ai lui Iisus • Triunghiul secret*
Robin Cook	*Criza • Marker • Răpirea • Risc asumat*
Michael Cordy	*Lucifer • Codul lui Isus*
Bernard Cornwell	*Eretic • Harlequin • Vagabond*
Clive Cussler	*Aurul incașilor • Vântul negru • Comoara Marelui Han*
Antoine B. Daniel	Seria *Inca – Aurul din Cuzco • Machu Picchu, Cetatea Secretă • Dansul zeilor • Lanțurile de aur*
Misha Defonseca	*Printre lupi*
Jeffery Deaver	*A douăsprezecea carte • Dansând cu moartea • Grădina fiarelor • Fereastra spartă • Maimuța de piatră • Scaunul gol • Moartea vine on-line*
Tessa DeLoo	*Gemenele*
Nelson DeMille	*Căderea nopții • Fabrica de spioni • Fiica generalului • Odiseea lui Talbot • Plum Island • Spencerville • Focul sălbatic*
William Diehl	*Domnie în iad • Eureka*
Markus C. Schulte von Drach	*Furor*
Richard Doetsch	*Hoții paradisului • Dincolo de credință*
Jessica Duchen	*Violonista*
Robert Dugoni	*Stăpânul juriului • Victimele puterii*
Marc Dugain	*Blestemul lui Edgar • O execuție obișnuită*
Susanne Dunlap	*Sărutul lui Liszt*
Dominick Dunne	*Un anotimp în purgatoriu*
Joe Dunthore	*Submarin*
David Anthony Durham	*Mândria Cartaginei*
Daniel Easterman	*Ziua mâniei*
Andreas Eschbach	*Premiul Nobel • Filmul Isus • Un bilion de dolari • Ultimul dintre ei*
Ben Elton	*Crimă în direct • Popcorn • Prima victi*
Paul Erdman	*Panica din '89*
Veit Etzold	*Tăietura finală*
Barbara Ewing	*Rosetta*
Giorgio Faletti	*Cu ochii altuia • Dincolo de un destin evident • Eu ucid*

Roopa Farooki	*Dulciuri amare*
Sebastian Faulks	*Jocul cu diavolul*
Zoe Feraris	*În căutarea lui Nouf*
Robert Ferrigno	*Rugă pentru asasin*
Joseph Finder	*Instinct ucigaș • Jocul puterii*
Robert Finn	*Inițiatul*
Janet Fitch	*Leandrul alb • Paint it black. Destin în negru*
Ian Fleming	*Bărbatul cu pistolul de aur • Caracatița și alte povestiri • Doar pentru ochii tăi • Operați Thunderball • Spionul care m-a iubit • Trăiești numai de două ori*
Ken Follett	*Alb infinit • O avere periculoasă • O misiune riscantă • Prin urechile acului • Zbor periculos • Un loc numit libertate*
Colin Forbes	*Fără cruțare • Înfruntarea • Pe muchie de cuțit • Rinocerul*
Frederick Forsyth	*Afganul • Al patrulea protocol • Alternativa diavolului • Dosarul Odessa • Fantoma din Manhattan • Ziua șacalului*
Katia Fox	*Semnul de aramă*
Laurence Gardner	*Stirpea Sfântului Graal*
Tom Gabbay	*Conspirația Berlin*
Max Gallo	Seria *Romanii – Spartacus – revolta sclavilor • Nero – domnia antihristului • Titus* Seria *Crucea Occidentului – Întru acest semn v învinge • Parisul în rugăciune*
Ignacio Garcia – Valino	*Cele două morți ale lui Socrate*
Kathleen O'Neal Gear & W. Michael Gear	*Trădarea. Viața pierdută a lui Isus*
Tess Gerritsen	*Ucenicul*
Randa Ghazy	*Poate astăzi nu omor pe nimeni*
David Gibbins	*Atlantida*
William Gibson	*Chrome • Contele Zero*
Thomas Gifford	*Asasini • Puterea destinului*
Mark Gimenez	*Culoarea legii*
William C. Gordon	*Vasele chinezești*
Sue Grafton	*A de la alibi • B de la bandit • C de la cadavru • D de la datornic*
James Grady	*Câini turbați*
John Grisham	*Și vreme e ca să ucizi • Apelul • Camera morții • Campionul din Arkansas • Cazul pelican • Clientul • Firma • Fotbal și pizza • Frăția • Juriul • Maestrul • Nevinovatul • Omul care aduce ploaia • Partenerul • Avocatul străzii • Testamentul • Ultimul jurat • Un altfel de Crăciun*
Claudia Gross	*Maestra runelor*
Luigi Guarnieri	*Mireasa evreică*
J.M. Guelbenzu	*Moartea vine de departe*
Francisco Munoz Guerrero	*Colinele Edenului*
Kevin Guilfoile	*Joc de umbre*
Diana Haeger	*Curtezana*
Thomas Harris	*Dragonul roșu • Hannibal*
Colin Harrison	*Recuperatorul*
Mo Hayder	*Omul-Pasăre • Tokyo • Tratamentul • Insula porcilor*
Terry Hayes	*Călătorul*
Luis de la Higuera	*Autopsia Satanei*
Matt Hilton	*Pulbere de oase*
Chuck Hogan	*Încercuirea*
Wolfgang Hohlbein	*Anubis*
Anthony Horowitz	*Un banc criminal*
Travis Holland	*Povestea arhivarului*
Mike Horn	*Luptând cu imposibilul*
Gregg Hurwitz	*Nu te încrede în nimeni*
Conn Iggulden	Seria *Împăratul – La porțile Romei • Moartea regilor*
Steve Jackson	*Mentorul*
Christian Jacq	Seria *Piatra luminii – Nefer cel Tăcut • Femeia Înțeleaptă • Paneb cel Zelos*

	• Locașul adevărului
	Seria *Misterele lui Osiris – Arborele vieții • Uneltirile răului • Calea de foc • Marele secret*
	• Afacerea Tutankhamon • Ce dulce e viața la umbra palmierilor! • Din dragoste pentru Philae
	Seria *Mozart – Marele magician • Fiul Luminii*
P.D. James	*Farul • Fiul omului • Gustul morții • Moartea unui expert • Moarte în Sfântul Ordin • O meserie nepotrivită pentru o femeie • Păcat originar • Sala crimelor*
Robert Jordan	Seria *Roata Timpului – Ochiul lumii • În căutarea Cornului • Dragonul renăscut • Umbra se întinde • Focurile cerului • Seniorul haosului*
Joseph Kanon	*Misterele Berlinului*
John Katzenbach	*Analistul • Omul din umbră • Omul nepotrivit • Povestea unui nebun • Războiul lui Hart • Ziua răfuielii*
Matthew Kneale	*Pe când eram la Roma*
Sue Monk Kidd	*Jilțul sirenei • Viața secretă a albinelor*
Natsuo Kirino	*Afară • Grotesc*
Bernard Knight	*Cadavrul meșterului făurar • Căutările coronerului John • Dincolo de liman • Înfricoșătoarea taină • Potirul otrăvit*
Tom Knox	*Secretul genezei*
Dean Koontz	*Unicul supraviețuitor • Soțul • Speranță de viață*
	Seria *Frankenstein – Fiul rătăcitor – cartea întâi • Orașul nopții – cartea a doua*
William Kotzwinkle	*E.T. Extraterestrul*
Chris Kuzneski	*Semnul crucii*
Jack Lance	*Pirofobia*
Tim LaHaye & Jerry B. Jenkins	Seria *Supraviețuitorii – Supraviețuitorii • Armata pătimirilor • Nicolae • Pecetluirea sfinților • Apollyon • Cavalerii Apocalipsei • Posedatul • Semnul*
Martin Langfield	*Cutia răului*
Michael Lawson	*Cercul interior*
Frederic Lenoir, Violette Cabesos	*Promisiunea îngerului*
Fredeic Lenoir	*Oracolul Lunei*
John Lescroart	*Al treisprezecelea jurat • Jurământul • Audierea • Justiție exemplară • Vinovăția*
Paul Levine	*Să-i omorâm pe toți avocații • Solomon vs. Lord • Un alibi în larg*
Franco Limardi	*Doar o lacrimă*
David Lindsey	*Chipul asasinului • Legile tăcerii*
Robert Lohr	*Automatul de șah*
Brian Lowry	*Nu vă încredeți*
Charles Maclean	*Chipul întunericului*
Esteban Martin	*Pictorul umbrelor*
Richard Matheson	*Sunt o legendă*
Daphne du Maurier	*Verișoara mea Rachel • Hanul Jamaica*
Peter Mayle	*Hotel Pastis • Hoțul de vinuri • Din nou în Marsilia • Din nou în Provence • Un an în Provence • Provence pentru totdeauna • Viață de câine • Provence de la A la Z*
Colum McCann	*Zoli • Dansatorul*
Andy McNab & Robert Rigby	*Îngerii morții*
Andy McNab	*Misiune specială*
Gerhard Meier	*Țărmul vânturilor*
Biba Merlo	*12 luni*
Walter M. Miller jr	*Cantica pentru Leibowitz*
Jorge Molist	*Întoarcerea catarilor • Regina ascunsă*
Christian Mork	*Dragul de Jim*
Marcia Muller	*Trofee și lucruri moarte*
Guillaume Musso	*Și după...*
David Morrell	*Cârtițe*
Katherine Neville	*Opt • Focul*
Bill Napier	*Tripticul*
John O'Farrell	*Perfect bărbătesc • Avertisment: poate să conțină urme de alune*
Serdar Ozkan	*Trandafirul dispărut*

George Pelecanos	*Grădinarul nopții*
Rosamunde Pilcher	*Căutătorii de scoici*
Tony Parsons	*Copil și bărbat* • *Lecții de viață* • *Soția mea favorită* • *Spiritul familiei*
Elizabeth Peters	*Mormântul păsării de aur*
James Patterson	*Primul pe lista morții* • *A 2-a șansă* • *Al 3-lea caz* • *4 iulie* • *Al 5-lea călăreț*
James Patterson & Maxine Paetro	*A 6-a țintă* • *Al 7-lea cer* • *Bikini* • *A 8-a mărturisire*
James Patterson	*Casa de pe plajă* • *De-a v-ați ascunselea* • *Detectivul Alex Cross*
James Patterson & Andrew Gross	*Salvamarul*
James Patterson & Howard Roughan	*Croaziera*
Marie Phillips	*Zeii puși pe rele*
Ralph Peters	*Flăcări din cer*
Terry Pratchett	Seria *Lumea disc – Stranii surate* • *Piramide* • *Gărzi, gărzi* • *Eric* • *Imagini mișcătoare* • *Domnul cu coasa* • *Prin cele străinătăți* • *Zei mărunți* • *Magie de ambe sexe* • *Lumina fantastică* • *Seniori și doamne*
Douglas Preston	*Codicele* • *Canionul Tiranozaurului*
Douglas Preston & Mario Spezi	*Monstrul din Florența*
Barbara Quick	*Fecioarele lui Vivaldi*
Christoph Ransmayr	*Ultima lume*
Kathy Reichs	*Oase încrucișate* • *Oase frânte*
Matthew Reilly	*Planul Majestic 12* • *Templul* • *Zona 7*
Anne Rice	*Plecarea din Egipt* • Seria *Cronicile vampirilor – Interviu cu un vampir* • *Regina damnaților* • *Povestea hoțului de trupuri* • *Vampirul Armand* • Seria *Cronicile vrăjitoarelor – Ora vrăjitoarelor* • *Lasher* • *Taltos* • *Vampirul Vittorio* • *Mumia*
Nerea Riesco	*Ars Magica*
Gianni Riotta	*Alborada* • *Prințul norilor*
Michael Robotham	*Suspectul*
Belinda Rodik	*Benvenuto Cellini*
James Rollins	*Furtuna de nisip* • *Harta oaselor* • *Ordinul negru* • *Virusul lui Iuda*
Philip Le Roy	*Ultima armă*
Emili Rosales	*Orașul invizibil*
Robert Rosenberg	*Camera de montaj*
Jack Ross	*Recviem*
Pino Roveredo	*Să-mi dai de știre*
Craig Russel	*Roșu pentru totdeauna*
Michael Sammaritano	*Conspirația Siciliană*
John Saul	*Creatura* • *Întuneric* • *Mâna dreaptă a diavolului* • *Prezența* • *Somnambulii*
Manda Scott	*Boudica (Visul vulturului)* • *Craniul de cristal*
Karin Slaughter	*Obsesia* • *Post mortem*
Scott Smith	*Ruinele* • *Un plan simplu*
Wilbur Smith	*Magul* • *Ultimul papirus* • *Căutarea* • *Festinul leilor* • *Sunetul tunetului* • *Sanctuarul* • *Țărmul în flăcări* • *Puterea sabiei* • *Furia* • *Vulpea aurie* • *Războinicii Nilului* • *Vremea morții*
Teresa Solana	*O crimă imperfectă* • *Scurtătură înspre Paradis*
Rowan Somerville	*Sfârșitul somnului*
Nicholas Sparks	*Accidentul* • *Miracolul* • *Mesaj de departe* • *Nopți în Rodanthe* • *Nunta* • *Refugiul* • *Talismanul norocos* • *Ultimul cântec* • *Cel mai de preț cadou*
Peter Spiegelman	*Pisica roșie*
Ben Stephenson	*O posibilă problemă de viață și de moarte*
Patricio Sturlese	*Taina inchizitorului*
Tess Stimson	*Clubul infidelilor*
Paul Sussman	*Armata lui Cambyses* • *Oaz* • *Labirintul lui Osiris*
Valerie Tasso	*Insațiabilă*
Andrew Taylor	*Trilogia Roth: Jocul de-a destinul* • *Judecata străinilor*

Michael Teitelbaum	*Aventurile Omului-Păianjen • Bărbații în negru II*
Michael Tolkin	*Printre morți*
J.R.R. Tolkien	*Povești neterminate*
P.J. Tracy	*Operațiunea Monkeewrench • Momeala vie*
Scott Turow	*Eroi obișnuiți • Erori judiciare • Nevinovat • Prejudicii morale*
John Twelve Hawks	*Râul întunecat*
James Twining	*Soarele negru*
John Trenhaile	*Legile sângelui • Unealta răului*
Barbara Victor	*Coriander*
Philipp Vandenberg	*Pergamentul uitat • Dosarul Golgota*
A.E. Van Vogt	*Cartea lui Van Vogt*
Mara Volkers	*Mireasa magului*
Ernest Volkman	*Spionaj*
A.J. Zerries	*Taina lui Van Gogh*
Timothy Watts	*Marele jaf*
Wolfram zu Mondfeld & Barbara zu Wertheim	*Școala gladiatorilor*
Louise Welsh	*Tamerlan trebuie să moară*
Cameron West	*Pumnalul Medici*
Michael White	*Inelul familiei Borgia*
Andrew Wilson	*Minciuna*

ISTORIE, SOCIOLOGIE, FILOZOFIE, POLITICĂ, RELIGIE

Vartan Arachelian	*Toamna pătimirii noastre*
Carlos Castaneda	*Al doilea cerc de putere • Cealaltă realitate • Darul vulturului • Focul lăuntric • Învățăturile lui Don Juan • Pase magice • Povestiri despre putere*
DeVrye Catherine	*Ceai fierbinte cu miere și lămâie*
Guy Debord	*Comentarii asupra Societății spectacolului • Societatea spectacolului*
Jose Freches	*Eu, Buddha*
Enrique de Vicente	*Puterile oculte ale minții*
Marie-France Etchegoin & Frederic Lenoir	*Ancheta asupra Codului lui da Vinci*
J.F. Fogel, B. Rosenthal	*Sfârșit de secol la Havana*
Roland Jacquard	*În numele lui Usama bin Laden*
Lynn Picknet, Clive Prince	*Conspirația Stargate*
Alan Butler & Stephen Dafoe	Seria *Cavalerii Templieri – Misterul dezvăluit*
Maurizio Ferraris	*Alo? Unde ești?*
Fernando Savater	*Cele șapte păcate capitale • Cele zece porunci ale secolului al XXI-lea*

TOP SECRET

Thom Burnett	*Cine conduce, de fapt, lumea? • Cine a câștigat, de fapt, cursa spațială?*
Noam Friedlander	*Ce este Opus Dei?*
John Gibb	*Cine te urmărește?*
Lindsay Porter	*Cine sunt Illuminati?*
Andy Stern	*Cine a câștigat războiul petrolului?*

MEMORII, JURNALE, BIOGRAFII

Madeleine Albright	*Doamna secretar de stat*
Bill Clinton	*Viața mea*
Hillary Rodham Clinton	*Istorie trăită*
Zlata Filipovic	*Jurnalul Zlatei*
Regina Noor	*Regina Noor – Calea spre credință*
Ilie Nastase	*Mr. Năstase*
Marianne Pearl	*O inimă neînfricată*
Aung San Suu Kyi	*Vocea speranței*

Magnus Pym, consilier al Marii Britanii la Viena, dispare pe neașteptate, fără să spună numănui și fără să lase vreo explicaţie, ducând cu el o conștiinţă chinuită și un trecut marcat de imaginea arhetipală a propriului tată. Doi agenţi care l-au crescut și i-au rafinat instinctele, jalonându-i drumul de la Școala Militară de la Sandhurst la serviciile secrete, pornesc pe cont propriu în căutarea lui, într-o cursă contra cronometru în care orice minut risipit se poate repercuta asupra multora dintre operaţiunile la care fugarul a avut acces.

Un roman desăvârșit despre un spion desăvârșit.

ISBN 978-606-8516-81-3

www.raobooks.com
www.rao.ro

